

Giới thiệu Chiến Trường Hậu Cung

Hậu cung chính là nơi hưởng hết mọi vinh hoa phú quý và ai cũng biết điều đó. Nhưng nó cũng là cái lồng giam mà không phải ai cũng biết.

Đây là nơi sống của những nữ nhân tôn quý nhất của một vương triều khiến ai cũng ngưỡng mộ. Nhưng tất cả mọi người cũng không biết rằng tất cả những nữ nhân này chính là một quân cờ bị lợi dụng.

Hoàng thượng dùng phi tần để chế ngự quần thần, sinh con nối dòng.

Thái hậu cần cung phi để nắm lấy quyền lực, đấu tranh với chính con của mình.

Quần thần dựa vào cung phi để tìm kiếm điểm yếu của đế vương.

Nhưng có phải chưa ai từng nghĩ đến, cung phi rốt cuộc cần gì?

Hoàng hậu muốn quyền lực, muốn làm thái hậu.

Quý phi muốn sủng ái, muốn tình yêu của hoàng thượng.

Phi tần phân vị thấp, muốn được tăng phân vị.

Phi tần phân vị cao muốn ngôi hoàng hậu.

Còn nàng? nàng muốn cái gì?

Nàng muốn sống, muốn sống yên ổn, muốn bảo vệ thứ thuộc về mình, chính vì thế nàng có thể bất chấp thủ đoạn.

Cung phi mà, có ai là sạch sẽ chứ?

Nàng không chủ động đi hại ai, nàng chỉ phản kích khi có người muốn cướp đoạt thứ gì đó của mình thôi, suy ra nàng đã sạch sẽ hơn rất nhiều người rồi.

Nàng có bốn quy tắc để sống tốt trong chiến trường hậu cung:

Đầu tiên chính là trước khi ra ngoài cùng người khác đấu, người phải thanh lý thật sạch sẽ người của mình trước, bất cứ trường hợp nuôi ong tay áo nào cũng đều không thể chấp nhận được.

Thứ hai, hậu cung là chiến trường không gươm đao, đã là binh sĩ trên chiến trường thì không được có sự nhân từ.

Thứ ba, không nên tin tưởng bất kỳ ai, nhưng nếu như bắt buộc phải chọn một người để đánh cược thì nhất định chỉ có thể tin hoàng thượng.

Và cuối cùng, không bao giờ được lừa dối hoàng thượng, bởi vì hần thông minh hơn người, hần mạnh mẽ hơn người, hần nắm trong tay quyền sinh sát, chính vì thế trừ khi là hần tự nguyện, nếu không người không lừa được hần.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lý Phi Yên

Cấp Bậc Hậu Cung

Hoàng hậu

Chính nhất phẩm: Hoàng quý phi

Tòng nhất phẩm: Quý phi

Chính nhị phẩm: Tứ phi: Hiền, Thục, Huệ, Đức

Tòng nhị phẩm: Phi

Chính tam phẩm: Cửu tần: Chiêu Nghi, Chiêu dung, Chiêu viện, Tu nghi, Tu dung, Tu viện, Sung nghi, Sung dung, Sung viện

Tòng tam phẩm: Tiếp dư

Chính tứ phẩm: Quý tần

Tòng tứ phẩm: Tàn

Chính ngũ phẩm: Quý nhân

Tòng ngũ phẩm: Mỹ nhân

Chính lục phẩm: Tài nhân

Tòng lục phẩm: Lương nghi

Chính thất phẩm: Dung hoa

Tòng thất phẩm: Bảo lâm

Chính bát phẩm: Ngự nữ

Tòng bát phẩm: Thái nữ

Thứ nhân (cung phi bị phế)

(VNT-HoaTinhKhoi: đây là chuyện tự sáng tác, cho nên tất cả nội dung, tên gọi cũng như phẩm cấp hay cách xưng hô đều là tác giả quy định, có chút khác với thực tế, các bạn đọc không cần thắc mắc sao nó không giống mấy truyện cung đấu khác, lần đầu viết truyện mong các bạn ủng hộ)

Chương 1: Lý An Nhiên

Giang Nam - Thục Châu nổi tiếng là phúc địa sông nước, nữ nhân Thục Châu càng nổi tiếng mỹ nhân, đâu đâu cũng thấy cô nương đáng người là lướt che mặt đi lại trên phố.

Trong quán trà tại một thị trấn nhỏ ngoài thành Thục Châu, mọi người đang ồn ào bàn tán chuyện tai tiếng xảy ra trong phủ của Đô chỉ huy sứ Giang Nam Lý gia, những người ngồi trong quán đa phần là khách thương, bọn hần rầy đây mai đó nên khi nghe đến lời đồn đại trong thành, liền không kiêng nể gì bàn luận vô tư. Dù sao bây giờ cả thành Thục Châu đều đang bàn tán xôn xao, người người đều biết, dù Lý phủ có ghê gớm như thế nào đi chăng nữa nhưng chẳng lẽ có thể đem tất cả dân chúng thành Thục Châu bịch miệng hết được hay sao.

Bọn họ bàn tán không chỉ sự việc phát sinh gần đây của Lý gia, mà ngay cả chuyện xảy ra mười mấy năm trước của đương sự cũng bị đào gốc móc rễ lên mà soi mói.

Chuyện là: đại phu nhân lý phủ Hứa Minh Nguyệt nguyên là con gái của Trần Viễn hầu ở kinh thành, bản thân còn được phong huyện chủ, vậy mà lại gả cho Lý Trường Kha khi hần chỉ là một tên tướng quân bác phẩm. Sau này nhờ có Trần Viễn Hầu giúp đỡ, Lý Trường Kha thuận lợi thăng tiến trên quan trường. Khi lên đến chức Chỉ Huy Sứ của Giang Nam, không ngờ Lý Trường Kha lại sinh lòng phụ bạc, trong phủ sinh ra một đám thị thiếp cùng thứ xuất còn chưa nói, ngay khi Trần Viễn hầu ở kinh thành vừa qua đời, Hứa phu nhân vì quá thương tâm ba tháng trước cũng không trụ được ở nhân gian, Lý Trường Kha này liền ngay lập tức lộ ra bản chất vô tình bạc nghĩa. Hứa phu nhân tang lễ chưa qua bốn mươi chín ngày đã không chờ được mà nâng quý thiếp Thẩm thị trong phủ lên làm chính thất, thậm chí còn đưa đích nữ duy nhất Lý An Nhiên năm nay chỉ mới mười tuổi do Hứa phu nhân sinh ra đi thôn trang, lấy danh nghĩa là mang tang cho Hứa phu nhân ba năm, nên đưa về thôn trang để giữ đạo hiếu. Nói cũng thật dễ nghe, người nào sáng mắt nhìn một cái cũng liền đoán được nội tình trong đó.

Bên trong trà quán mọi người không ngừng bàn luận, ở một góc quán có bốn nam tử yên lặng nghe không nói một lời, trong đó có một thanh niên tuổi vừa nhọc quán, nghe đám thương nhân xung quanh nghị luận, thanh niên này chỉ cười cười không nói, trên tay hần còn cầm một cây trà bạc hình hoa đào nhìn có vẻ như đang thưởng thức, đôi mắt đen như hai vực sâu thâm thúy lộ ra tia suy tư, đối với nghị luận của dân chúng xung quanh, hần không nói một lời, lát sau nam tử kia dẫn theo ba người còn lại rời đi, trực tiếp lên ngựa tiến thẳng vào thành Thục Châu.

.....

Năm tháng nhanh chóng trôi qua, cái thời hạn ba năm kia không ngờ đã kéo dài hơn gấp đôi, nàng ở thôn trang này đã sáu năm đi. Đúng a! Nàng chính là Lý An Nhiên của năm đó.... a không... thật ra thì cũng không hần!

Sáu năm trước, mọi người đều cho rằng Hứa phu nhân vì Trần Viễn hầu chết mà thương tâm, thế nhưng sự thật không phải chỉ có như vậy, nguyên nhân chủ yếu khiến Hứa phu nhân chống đỡ không được chính là nỗi đau mất con.

Hứa Minh Nguyệt khi xưa là một trong tứ đại mỹ nhân ở kinh thành, không ngờ lại chọn phải Lý Trường Kha một tên cận bã nam nhân, ngoại trừ cái vẻ bề ngoài anh tuấn ra thì không được cái gì khác.

Sau khi bị Lý Trường Kha triệt để xé nát cõi lòng khi ép Hứa Minh Nguyệt đồng ý cho hần nâng Thẩm thị làm bình thiếp, Hứa Minh Nguyệt cuối cùng tỉnh mộng, nhưng lúc đó vì ưu uất nhiều năm mà thân thể đã sớm như đèn cạn dầu, thêm tin tức Trần Viễn hầu bạo bệnh qua đời kích thích, sức khỏe của Hứa Minh Nguyệt liền thêm sa sút, dù như vậy nhưng cũng không đến nỗi liền chịu không được. Cho đến một hôm Lý An Nhiên bị con gái của Thẩm thị

nhị tiểu thư Lý An Nhã đẩy xuống hồ nước trong lúc nhật thực, mọi người đều chỉ quan tâm đến hiện tượng siêu nhiên, ai quan tâm đến Lý An Nhiên nàng bị người ám hại đâu, đến khi có người phát hiện cứu lên thì đã sớm mất mạng, sau mấy ngày hôn mê người mở mắt ra cũng không còn là chính chủ Lý An Nhiên rồi.

Hứa Minh Nguyệt thấy nữ nhi còn sống rất là vui mừng, nhưng sau một thời gian nàng nhận ra nữ nhi mình có gì đó không đúng, qua mấy lần cố ý thử, nàng liền biết người trước mắt đã không còn là nữ nhi của mình, đồng thời Lý An Nhiên mới này cũng nhận ra được Hứa phu nhân cũng là người xuyên qua, cũng bởi đều giống nhau cho nên bọn họ dễ dàng nhận ra thân phận đối phương.

Hứa Minh Nguyệt biết chắc nữ nhi thật sự của mình đã chết, thương tâm quá độ không lâu sau cũng đi luôn, Lý An Nhiên hiện tại chính là quyết định thay thế chính chủ tiếp tục sống sót trên thế giới này.

Thật ra trong lòng nàng cũng không rời rắm việc mình bị xuyên qua một chút nào, nàng vốn là một cái người lười, làm gì mà phải suy nghĩ cho một chút, sống nơi nào mà chẳng là sông, thậm chí so với bên kia, ở đây càng tốt.

Mọi người đều nghĩ, nàng là bị đưa đi thôn trang rất đáng thương, nhưng thật ra kết quả này khiến nàng cảm thấy may mắn vui vẻ đến ngủ còn cười được. Thôn trang này là tài sản của Hứa phu nhân, được xây dựng khá khoa học và tiện nghi, xem ra Hứa phu nhân rất có kiến thức về nông nghiệp, đặc biệt ở đây còn có ôn tuyền, nàng đến đây làm một cái tiểu địa chủ hết ăn rồi ngủ, buồn buồn đếm tiền, có cái gì không khoái hoạt, nàng cảm thấy hoảng đê cũng chưa chắc sống được tốt như nàng đâu.

Hứa phu nhân thật sự có rất nhiều của cải, ngoài sáng có một số, chính là mấy cửa hàng trong cửa hồi môn, nhưng trong tối có càng nhiều hơn. Dù số của hồi môn đó đã bị Lý Trường Kha và Thẩm thị cướp đoạt, chỉ cho nàng mỗi cái thôn trang xa lắc xa lơ ở tận Dương Châu này, nhưng nàng cũng không cảm thấy có cái gì tiết tụy, vì số tài sản bọn họ chiếm được kia so với số mà Hứa phu nhân đã âm thầm che giấu sau đó giao hết cho nàng thì không đến một phần mười, cộng thêm sáu năm phát triển trên vốn cũ thì hiện tại đã lên đến con số kinh người.

Hứa phu nhân kiếp trước ở thế giới bên kia là một người giỏi kinh doanh, đến thế giới này đương nhiên sẽ tận dụng, nhất là lúc theo Lý Trường Kha đến Giang Châu, vì sợ Lý Trường Kha phát hiện sẽ nói nàng quá đậm mùi tiền, không có phong phạm tiểu thư khuê các, Hứa phu nhân liền giấu luôn hẳn chuyện mình ra ngoài kinh doanh, nhưng sở dĩ nàng ra sức kinh doanh đều là vì muốn tích góp tài sản trợ giúp cho phu quân nàng khi cần, ai ngờ hẳn một chút cũng không xem trọng nàng. Sau này nhận ra bộ mặt thật của trượng phu, Hứa phu nhân lại càng cố gắng, mục đích là vì tương lai của Lý An Nhiên.

Biết trong phủ có một cái Thẩm thị hiểm độc, Hứa phu nhân lo lắng tương lai của nữ nhi mình, âm thầm đào tạo người, thu mua sản nghiệp, buôn bán cửa hàng khắp nơi, tài sản càng lúc càng nhiều, dù hiện tại nàng đã mất, nhưng người của nàng vẫn không ngừng làm việc, khuếch trương sản nghiệp, Lý An Nhiên tất nhiên là người được lợi, không nói ngân phiếu, chỉ nói vàng bạc hiện cất trong nhà thì đếm cũng đủ mỗi tay rồi.

.....

“Tiểu thư, đã đến lúc rồi giường, mặt trời đã lên cao “

Hai thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi mỉm cười đẩy cửa bước vào phòng, nhìn một người vẫn cuộn mình trong chăn, cả hai khoe miệng không kèm được lộ ra nụ cười cưng chiều mặc dù người đó chính là chủ tử của mình.

“Tiểu thư, nếu không dậy thì không còn thời gian để mà ngâm ôn tuyền đâu nha”

“A... phiền phức muốn chết”

Một giọng nói thanh thúy ngọt ngào phát ra từ trong chăn, người từ bên trong đột nhiên ngồi bật dậy, lộ ra một đầu tóc đen bóng mềm mại như nhung chảy xuống sau lưng, thân hình thiếu nữ đầy đặn có đường cong lộ rõ được bao bọc bởi áo ngủ bằng lụa mỏng manh, làn da lộ ra trắng nõn nà không tỳ vết như đứa nhỏ hai ba tuổi, đôi mắt hạnh hơi mơ hồ, có vẻ còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cặp chân mày lá trúc thanh tú hơi nhíu, cái miệng nhỏ há ra ngáp một cái, đôi môi căng mọng như anh đào chậm rãi hợp lại xuất hiện đường cong đôi môi duyên dáng đáng yêu, dưới khoe miệng còn ẩn hiện hai cái đồng su nhỏ nhỏ, thiếu nữ này là một cái tuyệt sắc mỹ nhân mang một vẻ đẹp khả ái đến không bình thường, đến nỗi dù nhìn vào nàng ai cũng biết đây là một cái thiếu nữ nhưng bọn họ không kèm được cảm thấy nàng chỉ giống như một tiểu cô nương trắng trẻo mập mạp ngây thơ khả ái mà thôi.

Lý An Nhiên bị hai nha hoàn cận thân đánh thức, nhớ đến mình sắp rời khỏi thôn trang không còn cơ hội ngày ngày ngâm ôn tuyền, bất đắc dĩ lê thân thể lười biếng ra khỏi giường.

Phía sau phòng ngủ của Lý An Nhiên là một hành lang nối dài, phía cuối hành lang có một hồ ôn tuyền hơi nước lượn lờ, buổi sáng còn chút hơi lạnh khiến cho Lý An Nhiên vừa nhìn thấy ôn tuyền ấm áp kia liền cảm thấy hăng hái, đến khi tắm mình trong ôn tuyền nóng hôi hổi, Lý An Nhiên không kèm được phát ra tiếng thở dài thoải mái, bộ dạng của nàng từ trong ra ngoài đều lộ ra một sự biếng nhác chạy lười, lại thêm cái bộ dạng khả ái kia liền khiến cho người ta nghĩ đến một con mèo mập ú suốt ngày chỉ biết ngủ.

“Haizz!... lần cuối cùng được ngâm ôn tuyền rồi, ta thật là luyến tiếc “ Lý An Nhiên bất đắc dĩ than thở, hai nha hoàn đang hầu hạ một bên liền cười an ủi

“Tiểu thư, không cần lo, khi về Thục Châu, mỗi buổi sáng nô tỳ sẽ nấu nước nóng cho tiểu thư ngâm mình, bảo đảm khiến tiểu thư thoải mái không kém ôn tuyền “

“Không cần, như vậy thì vất vả lắm, hai người khi trở về sẽ là đại nha hoàn của ta, sao lại đi làm việc nặng, là bọn họ muốn đón ta trở về, ngay cả sinh hoạt của ta mà không bảo đảm thì ta nhất định sẽ không cho bọn hắn yên “

Lý An Nhiên phụng phịu, hai nha hoàn liền buồn cười, bọn họ cũng không lo Lý An Nhiên sẽ làm ra chuyện không hay gì, bởi Lý An Nhiên nhìn có vẻ

ngây thơ lười biếng không có gì uy hiếp nhưng thật ra nàng là rất thông minh và có chủ kiến, cộng thêm cái tính lười biếng đến nỗi ngay cả cửa nhà cũng không muốn bước ra, nếu không phải là việc gì thật sự quan trọng liên quan đến cuộc sống hưởng thụ của mình thì ngay cả đêm tiền nàng cũng lười làm chứ đừng nói chi là chủ động đi gây chuyện với người khác.

Lý An Nhiên trong lòng thật sự là không thoải mái, nàng đang sống cuộc sống an nhàn của mình, không ngờ người bên Thục Châu lại đột nhiên đến nói muốn đón nàng trở về, không cần suy nghĩ nàng cũng biết trong chuyện này có âm mưu, nhưng dù sao người bên kia đã đến, nàng không thể không đi, đơn giản bởi vì nàng chính là Lý An Nhiên, là con gái của Lý Trường Kha.

.....

Trong lúc Lý An Nhiên đang hưởng thụ ôn tuyền ấm áp buổi sáng thì ở phía tây của thôn trang, trong một biệt viện nhỏ có một nhóm người không được thoải mái như nàng, trong phòng lớn lúc này có ba người sắc mặt không tốt, trong đó có hai thiếu nữ và một phụ nhân trung niên, hai thiếu nữ kia vẻ mặt khó chịu nói với trung niên phụ nhân

“Ma ma, ngài xem, đại tiểu thư kia thật là quá đáng, thấy ma ma ngài tới đáng ra là phải nhanh chóng chào đón, tiếp đãi cẩn thận mới phải, nhưng bây giờ đã là mấy ngày rồi chứ, chậm trễ không xuất hiện, trà bánh cũng không có, ngay cả thức ăn cho chúng ta cũng chẳng ra gì, thật là khinh người quá đáng!”

“Phải đó ma ma, không chỉ vậy đâu, khi đám A Phúc đi chính viện tìm đại tiểu thư còn bị đám thôn dân hèn hạ kia ngăn cản, chán ghét! Chi là một đám dân chân đất thôi, bọn họ lên mặt cho ai xem chứ?!”

Nghe hai thiếu nữ kia nói vậy, trung niên phụ nhân không vui không buồn chậm rãi nói

“Các ngươi không nên nói như thế, đại tiểu thư dù sao cũng là chủ tử trong nhà, chúng ta phận làm hạ nhân sao có thể chất vấn cách làm của chủ tử?”

“Ma ma ngài không cần nhường nhịn đại tiểu thư kia, ở trong phủ mấy vị tiểu thư thứ xuất nhìn thấy ma ma còn phải khách khí lấy lòng, đại tiểu thư này bị lão gia an bài ở thôn trang, rõ ràng là không được xem trọng, lấy tư cách gì mà ở đây lên mặt?”

“Ăn nói lung tung, ai cho phép các ngươi ăn nói như vậy, mấy lời này nếu truyền ra ngoài không phải là sẽ có người nói ta ý thể không tôn trọng đại tiểu thư hay sao, mấy cái miệng rộng các ngươi tốt nhất là ngậm lại hết đi!”

Lưu ma ma hung hăng giáo huấn hai thiếu nữ kia, hai thiếu nữ này liền không dám nói gì nữa, thấy sắc mặt của hai nàng không tốt, Lưu ma ma cũng không trách mắng nữa, hạ giọng xuống lạnh nhạt nói

“Đại tiểu thư dù sao cũng là đích nữ của lão gia, chúng ta được phu nhân ủy thác đi đón nàng, thái độ không thể quá kém, nếu không sẽ có người cho là do phu nhân sai bảo chúng ta bất kính với đại tiểu thư, suy ra phu nhân cố tình khắc khe đích nữ, danh tiếng như vậy sau có thể để cho phu nhân đánh vào?!”

Nghe Lưu ma ma nói vậy, hai nha hoàn này liền cười nịnh hót vâng dạ nghe lời, Lưu ma ma lúc này mới cho các nàng lui ra chuẩn bị đồ đạc, đợi khi Lý An Nhiên chuẩn bị xong thì sẽ lập tức lên đường trở về thành Thục Châu.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình Lưu ma ma, sắc mặt của bà ta liền không còn bình tĩnh được như lúc trước, ngược lại lộ ra tia âm trầm, chứng tỏ tâm trạng bà ta so với hai nha hoàn kia cũng không tốt đẹp hơn.

Sự thật, ngay từ khi không thấy Lý An Nhiên xuất hiện tiếp đón mình thì trong lòng Lưu ma ma đã âm thầm tức giận, Lưu ma ma bà là ai, ở trong Lý phủ chính là tâm phúc của phu nhân Thẩm thị, cũng như hai nha hoàn lúc này nói, ngay cả tiểu thư thứ xuất trong phủ cũng phải khách khí với bà, cái đại tiểu thư bị ghét bỏ này đáng ra hay tin bà đến thì phải khách khí chào đón mới phải, vậy mà đã không thèm đến gặp thì thôi, ngay cả trà nóng điểm tâm gì đều không có, mặt kệ bà cho người thúc giục thế nào cũng không có một chút phản ứng, nếu không phải phu nhân nhiều lần căn dặn phải đối xử khách khí với Lý An Nhiên, bà đã sớm trở mặt. Ngay lúc này, một trong hai nha hoàn lúc này trở lại cười nói với Lưu ma ma

“ma ma, tất cả đã chuẩn bị xong!”

“Bên đại tiểu thư thế nào?”

“Bên đó báo cũng đã chuẩn bị xong, chờ đại tiểu thư thay y phục liền có thể lên đường!”

“Được rồi, vậy chúng ta ra cổng thôn trang đợi đi!”

Lưu ma ma cứ nghĩ Lý An Nhiên thay y phục rất nhanh sẽ đến, nhưng bà ta không ngờ rằng lần thay y phục này lại kéo dài đến nửa canh giờ. Đám người Lưu ma ma sắc mặt mỗi người đều khó coi đứng trước cổng thôn trang, trời nắng lên cao khiến không khí trở nên ấm áp nhưng vẫn không khiến trong lòng bọn họ dễ chịu hơn, mỗi người thật sự chờ đến sắp phát điên, đã nói là sáng nay sẽ lên đường, tại sao đã gần giữa trưa rồi mà người vẫn còn chưa ra?

Ngay lúc này, bọn họ nhìn thấy có ba bóng người ra đến, vừa nhìn thấy nữ tử áo lụa thất ngưu màu xanh đi ở giữa hai nha hoàn phía xa xa, Lưu ma ma liền hơi nhíu mày, Hứa phu nhân từng là một trong tứ đại mỹ nhân kinh thành, đối với dung mạo xinh đẹp nổi bật hơn người của Lý An Nhiên, Lưu ma ma cũng không thấy ngạc nhiên, mà bà ngạc nhiên là vì vốn tưởng đại tiểu thư ở thôn trang nhiều năm sẽ bị nhiễm khí tức nông thôn, da vẻ khí chất cũng sẽ không thể nào rất tốt, không thể ngờ Lý An Nhiên một chút cũng không bị ảnh hưởng. Từ dáng hình cho đến khí chất, lại thêm làn da trắng nõn nà như da em bé ngay cả mấy tiểu thư trong phủ cũng không sánh bằng kia khiến cho người ta liếc mắt một cái liền biết đây là một vị tiểu thư khuê tú dịu dàng ôn nhu, trong lòng Lưu ma ma lúc này liền lo lắng, liệu quyết định đón Lý An Nhiên này về là đúng hay sai?!

Lưu ma ma cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, thấy Lý An Nhiên đã đến, ngay lập tức lộ ra nụ cười bước đến đón

“Đại tiểu thư, ngài cuối cùng cũng đến, lão nô đã chờ từ hôm qua”

Nhìn bộ dạng nhiệt tình nhưng một chút cũng không có kính ý của Lưu ma ma, Lý An Nhiên vẻ mặt nhàn nhạt không chút thay đổi, trước mặt người ngoài, Lý An Nhiên luôn là bộ dạng hiền lành vô hại, ngay cả vẻ lười biếng cũng bị ẩn đi rất nhiều, nhưng chỉ lộ ra một chút như vậy ngược lại khiến cho khí chất của nàng trở nên dịu ngoan ôn hòa và vô hại hơn hẳn.

“Đề ma ma chờ lâu, chúng ta lên đường thôi”

Cả một câu xin lỗi cũng không có?! trong một giây ánh mắt của Lưu ma ma lộ ra tia tức giận nhưng rất nhanh liền bị bà ta che dấu đi, vẻ mặt tươi cười nói.

“Được, mời tiểu thư lên xe”

Đoàn người đến lúc này mới có thể xuất phát trở lại Thục Châu, ngồi trong xe ngựa, bộ dáng lười biếng của Lý An Nhiên lại trở về. Bên trong xe ngựa, nếu không quá lớn tiếng sẽ không sợ người bên ngoài nghe được, Lý An Nhiên cười cười hỏi cô nương áo xanh bên cạnh

“Lục Ly, Lưu ma ma lúc này âm thầm ghi hận ta, thâm nghĩ khi trở về Thục Châu nhất định sẽ trả thù ta phải không?”

Cô nương Lục Ly này mỉm cười, trong mắt lóe lên tia giảo hoạt

“tiểu thư đoán đúng rồi”

“Ài... lại thêm chuyện phiền phức, Thanh Y, bóp vai cho ta đi”

“Tiểu thư, nghiên qua đây”

Lý An Nhiên ngay lập tức nghiêng người cho Thanh Y giúp mình ấn huyết.

Lục Ly và Thanh Y là nha hoàn cận thân của nàng, ngoại trừ Lý An Nhiên ra, không ai biết hai người này đều là người có lai lịch.

Một cái tên Lục Ly, năm nay đã mười tám tuổi, nàng từng là trẻ mồ côi hành nghề khất cái trong thành Duyên Châu, nhờ vào trí thông minh, nàng lọt vào mắt xanh của viên quan quản lý quan nô trên đất Giang Nam, được viên quan kia nhận làm nghĩa nữ cho đi theo bên người.

Không may vào năm Lục Ly mười hai tuổi, vị quan kia vì không cẩn thận để một tên quan nô bỏ trốn, sau đó tên quan nô lên núi làm sơn tặc gây họa, viên quan kia liền bị triều đình xử tội tổng giam, cuối cùng bạo bệnh qua đời trong nhà lao, lúc này Lục Ly là gia quyến duy nhất của hắn cũng bị bắt bỏ vào ngục, Hứa phu nhân không biết từ đâu nghe được chuyện của nàng, có thể là vì thương xót cho số phận nàng không may nên đã dùng quan hệ cứu nàng ra, từ đó nàng liền trở thành nha hoàn của Lý An Nhiên.

Lục Ly vì từng theo bên người một nghĩa phụ như vậy, nên đã luyện ra được một đôi mắt nhìn người tinh chuẩn đến đáng sợ, cho dù đối phương có che dấu đến đâu, chỉ cần để lộ ra một tia cảm xúc mà thôi, nàng liền có thể nhìn ra được suy nghĩ trong lòng người đó, phải nói là cực kỳ lợi hại.

Một cái nữa tên là Thanh Y, năm nay vừa tròn mười bảy, so với Lục Ly, hoàn cảnh của Thanh Y lại càng thêm bi thảm, dù được Hứa thị cứu từ khi mới tám tuổi, nhưng mãi cho đến năm nàng mười một tuổi, chính là trước khi Hứa phu nhân chết nàng mới tiết lộ thân phận thật của mình. Thanh Y vốn là tôn nữ của viện phán thái y viện Tả đại nhân. Năm đó Tả đại nhân cáo lão hồi hương, dẫn theo tất cả gia quyến muốn về quê Giang Nam, ai ngờ trên đường gặp phải sơn tặc, cả nhà chết thảm, chỉ có một Thanh Y tám tuổi trốn trong rương đồ là còn sống. Hứa phu nhân có một tâm phúc chuyên giúp nàng buôn bán, trong chuyến chở hàng gặp cả nhà Tả thái y phơi thân sơn dã, phát hiện Thanh Y còn sống liền cứu mạng về, Thanh Y là một thiên tài học y, kế thừa y bát của Tả gia, nhưng tất nhiên là bọn họ sẽ không để cho thân phận của nàng lộ ra, liền đổi tên thành Thanh Y rồi thành nha hoàn của Lý An Nhiên.

Lục Ly và Thanh Y xem Lý An Nhiên vừa là con của ân nhân vừa như muối muối, chính hai người này đã chăm sóc cho Lý An Nhiên trong suốt sáu năm qua, đối với Lý An Nhiên, trên thế gian này chỉ có Lục Ly và Thanh Y là người mà nàng có thể đặt niềm tin tuyệt đối.

.....

Lý An Nhiên trở lại Lý phủ sau sáu năm, đầu tiên phải làm là đi thỉnh an Lý lão thái thái, nhìn một đồng thân nhân bày ra đủ loại vẻ mặt cùng ánh mắt khiến Lý An Nhiên thêm đau đầu, trong lòng cũng có đánh giá của riêng mình, đồng thời đối với mục đích lần này của Lý Trường Kha và Thẩm thị càng thêm phòng bị.

Buổi tối ở Tây viện, nơi ở của Lý An Nhiên và Hứa phu nhân khi xưa, trong phòng ngủ, Lý An Nhiên choàng chăn ngồi trên giường, lúc này nàng mới có giây phút riêng tư yên tâm nói chuyện với Lục Ly và Thanh Y, bởi vì cả Tây viện này nơi nào cũng có tai mắt của đám người Lý gia kia.

“Lục Ly, Thanh Y hai người thấy đám thân thích của ta như thế nào?”

“Mỗi người đều có chủ ý riêng, nhưng không có ai thật tâm vui mừng vì sự trở về của tiểu thư” Thanh Y thờ dãi nói, Lục Ly cười gật đầu

“Ngay cả Thanh Y cũng nhìn ra, tiểu thư chắc chắn thấy rõ, lão phu nhân giả vờ vui mừng nhưng trong tâm đối với tiểu thư lại không thích, lão gia không đến nỗi chán ghét tiểu thư, nhưng nhìn tiểu thư khiến hắn nhớ đến phu nhân, vì vậy hắn thật sự không muốn đối mặt với tiểu thư, Thẩm phu nhân ngược lại đối với sự trở về của tiểu thư có chút vui mừng nhưng có vẻ không phải vui mừng cho tiểu thư, bởi vì bà ta khi đó đối với dung mạo của tiểu thư rất là không hài lòng”

“Nhị tiểu thư dung mạo thanh tú nếu so với tam tiểu thư và tứ tiểu thư thì xem như nổi bật, nhưng đem ra so với tiểu thư chúng ta thì thua xa, đương nhiên Thẩm phu nhân sẽ không vui về” Thanh Y vừa nhu huyết cho Lý An Nhiên vừa cười nói, Lục Ly buồn cười thêm vào

“Ta nghe nói nhị tiểu thư nổi tiếng là xinh đẹp nhất thành Thục Châu”

“Vây giờ thì đổi thành tiểu thư của chúng ta là được rồi”

“Các ngươi thôi nói chuyện vớ vẩn đi, nhảm chán muốn chết, đệ nhất đệ nhị... có cái rắm gì tốt đẹp, chỉ toàn kéo theo phiền toái thôi”

Lý An Nhiên buồn bực che miệng ngáp một cái, thấy vậy Thanh Y liền hơi nhúm mi nói

“Tiểu thư không nên nói lời thô tục, lỡ đâu quen miệng thì sao?!”

“Biết rồi a “

Lục Ly cười nói với Thanh Y

“Ngươi không cần lo, tiểu thư tự có chừng mực” lại quay sang Lý An Nhiên, Lục Ly nói tiếp “ tiểu thư, ta thấy mấy ngày tiếp theo không nên ra ngoài nhiều, ánh mắt của nhị tiểu thư kia rõ ràng là muốn đối phó tiểu thư, chúng ta nên đề phòng”

“Ta biết, ta cũng đoán được mục đích của bọn họ lúc này rồi”

“Sao?! “ Lục Ly và Thanh Y ngay lập tức ngạc nhiên nhìn Lý An Nhiên, Lý An Nhiên liền cười khổ nói

“Tháng trước không phải có lời đồn tuyển tú à?”

“Tuyển tú?!....thì ra là như vậy!” mọi người đều bình tĩnh đại ngộ “xem ra Thẩm phu nhân là muốn mượn quan hệ của tiểu thư liên hệ với Trần Viễn hầu phủ ở kinh thành”

“Chắc là muốn nhị tiểu thư cũng đưa đi cùng tiểu thư đi, như vậy mới có thể liên hệ với Hứa thái phi ở trong cung”

“Bọn họ chính là đề cao ta rồi, mẫu thân và tổ phụ đều đã qua đời, tổ mẫu kia chỉ là kẻ mẫu của mẫu thân, cái cô cô thái phi kia cũng là thứ muội của mẫu thân, Trần Viễn hầu phủ đương nhiên không quan tâm gì đến đứa cháu như ta, muốn dùng ta bắt cầu công theo Lý An Nhã?! Hừ! Nghĩ cũng thật tốt”

“Tiểu thư định thế nào?”

“Thế nào là thế nào chứ?” Lý An Nhiên lại ngáp một cái, bộ dạng bắt đầu buồn ngủ, Thanh Y liền gấp hỏi

“Tiểu thư không định đối phó bọn họ sao?”

“Tại sao a? Bọn họ muốn lợi dụng ta thì mặc kệ bọn họ, đợi khi bọn họ thất bại chúng ta chỉ việc cười thôi, lại nói Lý An Nhã kia bị nuông chiều đến hư hỏng, tâm tính lại nóng nảy tất cả suy nghĩ đều lộ hết ra mặt, loại người như vậy vào cung chính là tìm chết, ta cũng rất mong chờ đến lúc xem cô ta bị thảm đó “ Lý An Nhiên hít một hơi, mặt cười meo meo che dấu tia hàn quang vừa lóe lên trong mắt, kẻ hại chết Lý An Nhiên, nàng và cô ta chính là có nợ nần với nhau, nàng sẽ không chủ động đi trả thù nhưng đứng một bên nhìn cô ta bị quả báo cũng không đến nỗi tệ đi.

Lục Ly lúc này có vẻ háo hức nói

“Tiểu thư, chẳng lẽ tiểu thư thật muốn vào cung?”

“Không như vậy thì phải như thế nào bây giờ, ta có thể phản kháng sao? Nếu ta nhất quyết không chịu đi, cùng phụ thân trở mặt ta liền thành nữ nhi bất hiếu, sau đó lại không biết đám thân thích này sẽ dùng những thủ đoạn nào để thu thập ta, còn nếu ta cố tình biểu hiện kém để lạc tuyển trong đợt tuyển tú thì càng nguy hiểm, một khi không may bị phát hiện sẽ mất đầu vì tội hồ lộng hoàng gia, hai người các ngươi nói, ta nên chọn biện pháp nào?”

“Xem ra là biện pháp nào cũng không được đi, nếu đã như vậy, tiểu thư, ta đi chuẩn bị kế hoạch tương lai nhé?” nhìn bộ dạng hờ hững hái của Lục Ly, Thanh Y liền nói

“Ồ trong cung nguy hiểm khắp nơi, tỷ phải cẩn thận đó”

“Yên tâm, ta cũng đâu phải cái đồ ngu, dù mua người hay đưa người vào đều sẽ cẩn thận, tuyệt đối an toàn, ở kinh thành chúng ta có tận mười mấy cửa hàng, còn sợ không đủ nhân thủ giúp đỡ xoay sở sao?”

Thấy Lục Ly và Thanh Y bắt đầu bàn luận chuyện đưa người vào cung, Lý An Nhiên buồn cười nhưng không có ngăn cản, nàng biết hai người này đều

có năng lực, sẽ không thể làm ra chuyện không hay gì, còn về chuyện tuyển tú thì cứ chờ duyên phận quyết định thôi, ngược lại Lý An Nhiên cảm thấy mình đi ngủ sớm còn có ý nghĩa hơn.

.....

Đông viện, Thẩm thị và Lý Trường Kha nằm trên giường, nhỏ giọng bàn luận

“Lão gia, hầu phu nhân nói An Nhiên dù sao cũng là ngoại tôn nữ của bà, tất nhiên bà ta sẽ xin thái phi hết lòng giúp đỡ”

“Nhưng mấy năm nay Trần Viễn hầu phu cũng không có quan tâm gì đến An Nhiên, lần này tại sao lại chủ động liên lạc chứ?”

“Lão gia không biết, ta đã cho người đi điều tra rõ rồi, hoàng thượng lên ngôi đã bảy năm, sáu năm trước Tây Bắc gặp thiên tai nên liền bỏ qua kì tuyển tú đầu tiên, ba năm trước cũng chỉ qua loa tuyển khuê tú kinh thành một lần, chưa lần nào tuyển quy mô lớn, lần này đúng dịp hoàng thượng quyết định mở kì tuyển tú quy mô cả Nam Tề, nhưng Trần Viễn hầu phu lại không có người vừa độ tuổi, cũng chỉ có mỗi An Nhiên như vậy một người là có quan hệ gần, bọn họ đương nhiên là không thể bỏ qua”

“Hừ! Bọn họ tính toán cũng hay thật, bên mình không có liên nhòm ngó đến nữ nhi của ta”

Lý Trường Kha tức giận hừ nói, nữ nhi của hắn phải do hắn sử dụng, làm gì có chuyện cho người khác lợi dụng, cho dù hắn cũng không có nhiều tình cảm với Lý An Nhiên đi nữa. Mỗi lần nhìn đến Lý An Nhiên hắn liền bất giác nghĩ đến Hứa Minh Nguyệt, mà nghĩ đến Hứa Minh Nguyệt hắn cũng liền nhớ đến những kí ức bị thiên hạ nói là loại ăn bám sống nhờ Trần Viễn hầu phu khi xưa, hắn là một đại nam nhân, bị chê cười như vậy thật sự vô cùng mất mặt, cũng vì vậy mà sự tồn tại của Hứa Minh Nguyệt và Lý An Nhiên đã trở thành tượng trưng cho nỗi ô nhục của hắn.

Thẩm thị hiểu rõ con người của Lý Trường Kha, cũng biết hắn trong lòng đang nghĩ gì, âm thầm khinh thường hắn cái ngu muội nam nhân, nhưng ngoài mặt lại nhẹ nhàng khuyên bảo

“Lão gia chớ nóng giận, mặc dù là Hứa gia muốn lợi dụng An Nhiên vào cung trợ giúp cho bọn họ, nhưng An Nhiên cũng là nữ nhi của lão gia, nó đương nhiên là quan tâm lão gia hơn, và lại hầu phu nhân cũng nói, sẽ giúp luôn cả An Nhã, nếu lão gia không yên tâm An Nhiên thì vẫn còn An Nhã mà”

Lý Trường Kha suy nghĩ thấy Thẩm thị nói cũng đúng, liền gật đầu, sau đó tán thưởng Thẩm thị

“Cũng chỉ có nguoi là lao lực vì Lý gia, bao nhiêu năm nay đều nhờ có nguoi cả”

Thẩm thị liền vội vã ra về nhu tình

“Đó là bổn phận của thiếp, chỉ cần lão gia hiểu thiếp là thiếp đã mãn nguyện rồi”

.....

Uyển Cư là nơi ở của nhị tiểu thư Lý gia - Lý An Nhã.

“Hừ! Cái đồ ngu ngốc kia cuối cùng cũng trở lại rồi, nhưng cô ta cũng không cần đắc ý vội, xinh đẹp thì sao chứ, đầu óc cũng ngu xuẩn giống như tiện nhân Hứa thị kia mà thôi”

Lý An Nhã sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế, một nha hoàn bận rộn ở một bên phụ họa

“Tiểu thư nói đúng, đại tiểu thư kia vừa nhìn là đã biết chính là đầu óc không thông minh rồi, lúc lão thái phu nhân hỏi cuộc sống ở thôn trang thế nào, đại tiểu thư còn bảo là tốt, muốn quay lại thôn trang, đúng là đập hồng đầu rồi, tiểu thư không cần cùng đại tiểu thư so đo đâu, như vậy không đáng”

“Hừ! Tiểu thư ta tất nhiên không cần so đo với cái đồ ngu đó, nếu không phải cần cô ta để đổi cho ta một con đường thì đã để cô ta ở thôn trang đó cả đời luôn rồi”

“Tiểu thư nói phải, cô ta chỉ là một công cụ giúp tiểu thư tiến cung mà thôi”

Hai chủ tớ Lý An Nhã vừa bàn luận vừa đắc ý dạt dào, bọn họ không biết ở ngoài cửa sổ có một bóng đen đang nghe lén, bóng đen đó lát sau liền rời đi, chạy đến hòn non bộ gần Tây viện, lén lúc cùng một người gặp mặt, sau đó bóng đen rời đi, người kia ngược lại trở về Tây viện, tiến vào nội sảnh bên ngoài phòng ngủ của Lý An Nhiên, sau đó thuật lại những gì mà bóng đen lúc nãy nghe được cho Lục Ly nghe, sự thật dù Lý An Nhiên đã rời Lý phủ sáu năm nhưng bên trong phủ này nàng nếu muốn biết gì đó thì rất dễ dàng bởi nhân mạch của Hứa phu nhân để lại trong phủ cũng không ít. Lục Ly quay sang Thanh Y cười nói

“Xem ra tiểu thư là đoán đúng rồi”

“Như vậy chúng ta còn cần nhanh chóng chuẩn bị thôi, ta đã hứa với phu nhân sẽ dùng tất cả mọi thứ bảo vệ tiểu thư, một khi vào cung, chúng ta càng phải cẩn thận hơn”

“Ta biết, nhưng ta tin vào bản lĩnh của tiểu thư, nếu tiểu thư chịu thật sự dụng tâm thì nhất định có thể tự bảo vệ mình, nhưng chỉ sợ là....” Lục Ly nói một nửa liền dừng lại, cùng Thanh Y nhìn nhau cười khổ, trong lòng bọn họ đều hiểu, với sự lười biếng của tiểu thư, nếu không tìm được mục tiêu nào thì nàng sẽ chính là ở trong cung nằm ăn chờ chết.

.....

Đầu tháng ba, chiếu chỉ tuyển tú ban xuống khắp cả Nam Tề, mọi người đều xôn xao, chỉ cần là con gái quan viên tứ phẩm trở lên nằm trong độ tuổi liền có thể tham dự, chức quan của Lý Trường Kha là nhị phẩm, Lý An Nhiên và Lý An Nhã dư sức tham gia rồi, hiện tại mỗi ngày Lý An Nhiên phải cùng Lý An Nhã học lễ nghi, người dạy là một ma ma từng sống trong cung do Trần Viễn hầu phu nhân đưa đến.

Vị Quách ma ma này là một cái người nghiêm khắc, đặc biệt là với Lý An Nhiên bởi vì đã được sự nhờ vả của Trần Viễn hầu phu nhân. Lý An Nhiên thật sự là khổ không nói nổi, nào là không được ngủ nướng, không có thời gian ngủ trưa, ăn uống cũng có quy định, đối với một người như nàng chính là cực hình, dù về bề ngoài không có lộ ra, nhưng trong lòng nàng đã sớm là hết không muốn. Ngược lại Lý An Nhã lại rất cố gắng, khiến Lý An Nhiên phải nhìn lại nàng ta bằng một con mắt khác, nàng ta xem ra không đến nỗi là cái vô dụng không thượng được mặt bàn, bởi ít ra Lý An Nhã còn biết cố gắng vì mục tiêu của mình.

.....

“Mang phần này đến cho đại tiểu thư, phần này là của nhị tiểu thư, các người đã nhớ rõ chưa hả, không được lẫn lộn đó” Một bà tử đứng thẳng lưng la hét với đám hạ nhân, nhìn đám nha hoàn bung theo đồ ăn chia ra hai đường đến Tây viện và Uyển cư, khỏe mỗi bà tử này không ai thấy khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ

“Muốn hãm hại tiểu chủ tử sao?! tiện nhân nguoi mà cũng xứng!”

.....

Lý An Nhiên ngồi nhìn một bàn thức ăn, rất bình tĩnh cảm thừa, mấy tiểu nha hoàn của phòng bếp mang đồ đến thấy Lý An Nhiên thoải mái ăn liền âm thầm liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt là sự vui mừng, sau đó lấy cớ là trở về phòng bếp làm việc liền rời đi. Thấy cả đám đều lui ra hết, Lý An Nhiên vẫn bình tĩnh ăn uống như thường cười khẽ nói

“Giờ này chắc bọn họ đã chạy đi báo cáo nhiệm vụ đi”

“Đáng tiếc trong thức ăn của tiểu thư lại không có Tuyệt Từ Tán, ngược lại nhị tiểu thư kia...” Lục Ly âm hiểm cười cười

“Nên che dấu nét mặt đó đi, Lục Ly, người muốn tất cả mọi người vừa gặp người liền biết người là một cái người chuyên làm chuyện xấu sao?!”

Lý An Nhiên cười cười trêu chọc, Thanh Y cũng cười, Lục Ly thẹn quá thành giận muốn đánh Thanh Y, bên này tràn đầy tiếng cười đùa.

Trong lúc đó ở Uyển cư, Lý An Nhã đang rất vui sướng ăn cơm, hôm nay nàng thậm chí ăn còn đặc biệt ngon miệng, nàng sớm biết mẫu thân không có đơn giản như vậy tha cho nữ nhi của Hứa thị kia.

Hừ! được tham gia tuyển tú thì sao, người mãi mãi cũng đừng hòng sinh được đứa nhỏ, chỉ có thể chết già ở trong cung.

Chỉ nghĩ đến việc Lý An Nhiên có kết cục bi thảm thôi cũng khiến cho Lý An Nhã vui sướng trong lòng, ai bảo Lý An Nhiên luôn đề lên đầu nàng làm gì, ngoại trừ có một mẫu thân có thân phận cao ra, Lý An Nhiên có cái gì hơn nàng ta, không thấy cả Hứa thị cũng bị mẫu tử nàng giải quyết rồi à, một Lý An Nhiên ngu xuẩn sao có thể thoát khỏi bàn tay của mẫu tử nàng. Chỉ cần nàng có thể nhập cung, đạt được sự sủng ái của hoàng thượng, sau đó sinh hoàng tử, hoàng thượng hiện tại chỉ có hai hoàng tử, một cái què một chân, một cái là con của hoàng hậu nhưng thể nhược, dựa vào trí thông minh của nàng nhất định có thể đưa đứa nhỏ của mình lên làm thái tử, đến lúc đó ở hậu cung có gì mà nàng không làm được?!

Tương tượng đến tương lai tốt đẹp khiến Lý An Nhã trong lòng hưng phấn nhưng nàng ta không biết rằng kể từ hôm nay nàng ta đã bị người ta dùng tuyệt chiêu gây ông đập lưng ông, chính thức tước đi khả năng làm nương của nàng ta.

Đến tháng năm, tú nữ khắp nơi của Nam Tề đều di chuyển đến kinh thành, chuẩn bị tham gia tuyển tú, Lý An Nhiên dẫn theo Lục Ly và Thanh Y tiến vào kinh thành sau đó trú tại Tú Nữ Sở chờ vòng sơ tuyển, trong khoảng thời gian đó nàng có gặp vị ngoại tổ mẫu hồ kia. Vừa nhìn thấy nàng Trần Viễn hầu phu nhân liền khóc ôm nàng kể lể đủ thứ, nói một tràng dài nhưng nội dung thật sự đơn giản là bà ta thật sự yêu thương nàng như cháu ngoại ruột, nàng không cần oán giận Trần Viễn hầu phu nhân đã không hỏi đến nàng trong sáu năm qua, bọn họ đều là bất đắc dĩ... tóm lại đều vì mục đích muốn hàn gắn quan hệ mà thôi. Lý An Nhiên chỉ cười cho qua chuyện, bộ dạng như một tiểu cô nương hiền lành không có một chút sức uy hiếp, lại thêm dung mạo khả ái chết người kia, Trần Viễn hầu phu nhân liền cảm thấy Lý An Nhiên là một cái cây thơ, chắc chắn đã bị những lời nói của bà đã động, không cần phải lo lắng nhiều, không bao lâu liền rời đi, Lý An Nhiên tất nhiên không tin Trần Viễn hầu phu nhân, nếu nàng tin thì nàng chính là một đứa náo heo.

Nàng thực sự lười nhưng nàng không ngốc a!

VNT-HoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tuyển tú

Đầu tháng sáu, tuyển tú rốt cuộc bắt đầu, vòng sơ tuyển đơn giản chính là xem dung mạo thân thể, vốn dĩ đây là vòng dễ nhất, thế nhưng Lý An Nhiên lại vấp một chút ở vòng này, về dung mạo, da vẽ, dáng người nàng đều là đạt thượng đẳng trở lên, nhưng khi kiểm tra mùi vị, ma ma phụ trách đột nhiên nghiêm khắc khiển trách nàng

“Quy định đã rõ ràng, vòng này không cho dùng hương liệu, tại sao ngươi đã biết còn vi phạm”

Lý An Nhiên có chút giật mình, nàng trước giờ không dùng hương liệu mà. Đúng rồi, vì muốn nuôi da đẹp, từ năm mười tuổi nàng đã luôn tắm bằng nước vo gạo, tất cả nước vo gạo ở thôn trang đều thành nước tắm và rửa mặt của nàng trong sáu năm trời, ngay cả lúc về Lý phủ cũng không có ngừng, mà dùng bột nếp xay cho vào nước tắm để thay thế, cho nên thân thể nàng từ ba bốn năm trước đã sinh ra mùi tự nhiên giống mùi gạo nếp thanh lương ngọt ngào, so ra hương liệu thậm chí hoa tươi đều không thể khiến người ta cảm thấy dễ chịu bằng mùi này, trước đây nàng còn vì chuyện này mà vui vẻ một thời gian đâu, không ngờ hôm nay vì nó mà gặp không may, Lý An Nhiên rất là vô tội giải thích

“Ta không có dùng hương liệu, nếu ma ma không tin xin cho chuẩn bị bồn tắm, ta có thể tắm qua một lần cho ma ma kiểm tra lại”

Vị ma ma này có chút ngạc nhiên, nhìn Lý An Nhiên có vẻ không nói dối, và lại nhìn dung mạo khá ái vô tội của nàng, ma ma suy nghĩ một chút liền cho người chuẩn bị bồn tắm, nhưng kiểm tra lại mùi vị thanh lương kia tuy có nhạt đi một chút nhưng vẫn như ẩn như hiện trên làn da trắng nõn nà không tỳ vết của nàng, lúc này ma ma mới tin Lý An Nhiên là không dùng hương liệu, trong lòng âm thầm đối với vị Lý tiểu thư này lưu ý, bà đã làm ma ma kiểm tra tuyển tú từ thời tiền đế, bà thật sự chưa từng gặp tú nữ nào có thể đặc biệt như Lý tiểu thư này, dung mạo tuy không phải là dạng khuynh quốc khuynh thành kiểu diễm như hoa, nhưng lại có một nét đẹp thanh khiết như sương mai, khá ái động lòng người, dù bà đã ở trong chốn cung cấm người ăn thịt người này nhiều năm nhưng vẫn không kém được tâm sinh hảo cảm với tiểu cô nương này, lại thêm mùi hương thanh lương dễ chịu tự nhiên kia, xem ra Lý tiểu thư này sẽ có một phen tên tuổi đây.

Trong lúc đó Lý An Nhiên không biết ý nghĩ của ma ma này, trong lòng nàng chỉ lo thở dài nhẹ nhõm một phen, xem chút là bị tội hồ lộng hoàng thất rồi, may mắn thật.

Vượt qua vòng sơ tuyển, Lý An Nhiên liền được di chuyển đến Trữ Tú cung chờ phục tuyển.

Sau vòng sơ tuyển, nhóm tú nữ chỉ còn hơn tám mươi người, trong đó có cả Lý An Nhã, thấy Lý An Nhiên cũng qua vòng sơ tuyển liền không tránh được một phen chiêm chọc khiêu khích, Lý An Nhiên đối với Lý An Nhã đến gây chuyện vẫn một bộ dạng nhàn nhạt không chút phản ứng khiến Lý An Nhã tức đến không biết phải làm sao.

Lúc đó cũng có một vài tú nữ trúng tuyển khác nhìn thấy, cho nên rất nhanh tin tức tỷ muội Lý gia không thân thiết liền truyền ra, mà đa phần là mọi người chê cười Lý An Nhã kiêu ngạo không kính trọng tỷ.

Lý An Nhã thật sự là tức muốn phát điên, nhưng sau chuyện đó cũng khôn ra một chút, không có đi tìm Lý An Nhiên phiền toái, tránh làm trò cười cho đám tú nữ. Mấy tú nữ kia đối với Lý An Nhã cũng không xem vào mắt, dung mạo bình thường, tính cách lại như vậy ngu ngốc, so với Lý An Nhiên thì không đáng nhắc đến.

Tất nhiên là sẽ có người tìm đến Lý An Nhiên muốn kết giao này nọ nhưng Lý An Nhiên lại là một cái kỳ lạ, suốt ngày ru rú trong phòng, không nghĩ thì chính là ngồi đọc sách bên cửa sổ, có tú nữ đến mời nàng cùng đi dạo gì đó đều viện lý do một mối mà từ chối, sau nhiều lần như vậy liền nảy sinh tin đồn Lý An Nhiên là người kiêu ngạo không xem ai ra gì.

Đứng trước lời đồn đại vô căn cứ này, Lý An Nhiên một chút quan tâm cũng không có, chỉ lo hưởng thụ cuộc sống của riêng mình, dần dần mấy tú nữ đã tung tin đồn kia cũng cảm thấy không thú vị mà bỏ qua, Lý An Nhiên dần dần trở thành người trong suốt trong Trữ Tú cung.

Mười ngày sau, vòng phục tuyển cũng đến, vòng này đối với Lý An Nhiên cũng không mấy khó khăn, kiểm tra tài năng và đức hạnh, vòng tài năng chính là lựa chọn một trong cầm kì thi họa để biểu diễn, các nữ quan sẽ cho điểm chấm, kiểm tra đức hạnh chính là cuộc thi viết, đề bài đơn giản là dựa vào trí nhớ chép lại nữ tắc, trước đây vị Quách ma ma dạy nghi lễ cho nàng đã bắt nàng học thuộc lòng nữ tắc, nữ huấn..., kết quả Lý An Nhiên thuận lợi vượt qua phục tuyển.

Một ngạc nhiên lớn là cả Lý An Nhã cũng qua, điều này khiến Lý An Nhiên có chút nghi ngờ, Lý An Nhã đối với cầm kỳ thư họa hình như cũng không giỏi mà?!

Thế nhưng Lý An Nhiên cũng chỉ nghĩ thoáng qua như vậy liền thôi, nàng không có hứng thú quan tâm Lý An Nhã như thế nào. Lần này số người vượt qua phục tuyển đến sáu mươi người, chờ đợi tham gia lần diện tuyển cuối cùng.

.....

Hôm đó là ngày trời đẹp, không khí mùa hè ở kinh thành rất nóng bức, sáu mươi tú nữ từ giờ thìn đã xếp hàng ở Kiến Ninh cung, chờ mấy đại nhân vật kia đi giá, mãi đến giờ tỵ, hoàng hậu mới đi giá lại đây, lại đến giữa giờ tỵ thì vị hoàng đế của Nam Tề - Tiêu Hàn mới dẫn theo hai vị thái hậu đến, sở dĩ Nam Tề có đến hai thái hậu là vì hoàng hậu của tiền đế không có con trai, hoàng thượng là con của quý phi, theo chế lễ thì nguyên hoàng hậu và quý phi đều được phong thái hậu.

.....

Lý An Nhiên là nhóm thứ chín được gọi vào tham gia điện tuyến, mỗi nhóm có ba người, vào cùng với Lý An Nhiên là nữ nhi của Thừa Uy tướng quân và tuần phủ Hàn Châu, trong ba người thì chức quan của Lý lão phụ thân của Lý An Nhiên là cao nhất, Lý An Nhiên lại là cái có dung mạo nổi bật hơn cho nên hai vị tiểu thư bị gọi vào cùng nàng đều cảm thấy mình thật xui xẻo.

Vào đến giữa điện, cả ba người kể cả Lý An Nhiên đều quy củ quỳ xuống hành lễ

“Thần nữ tham kiến hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương, chúc hoàng thượng vạn tuế, chúc thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương thiên tuế”

“Miễn lễ!”

Một giọng nam trầm ấm cất lên miễn lễ cho các nàng, Lý An Nhiên trong lòng suy nghĩ, giọng nói hoàng thượng như vậy dễ nghe, chắc không thể nào là một tên nam nhân vừa béo vừa lùn được, như vậy xem như nàng yên tâm đôi chút, dù có bị tuyển vào cung nàng cũng có thể ăn ngủ thoải mái, không cần bị dọa nửa đêm thức dậy là được rồi.

Lúc này, một giọng nữ trẻ tuổi ôn hòa lên tiếng

“Các người từng người tiến lên phía trước”

Lúc này, tú nữ hoàng y bên phải liền bước lên hành lễ một lần nữa, động tác nghiêm chỉnh nhưng vì quá nghiêm cẩn mà nhìn hơi cứng nhắc

“Thần nữ là con gái của Thừa Uy tướng quân Lư Bội Ngọc, xin tham kiến hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương, chúc hoàng thượng vạn tuế, thái hậu thiên tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế”

Bốn vị ngồi phía trên nhìn tú nữ Lư Bội Ngọc nghiêm cẩn đến có chút cứng nhắc phía dưới, Hoàng hậu cười quay sang nhìn hoàng thượng và hai vị thái hậu

“Hai vị mẫu hậu thấy như thế nào?”

“Ta xem cũng khá được, dù sau từ này đến giờ mới chọn được có hai người, cũng chọn nàng đi” một vị thái hậu nói chuyện có vẻ ôn hòa lên tiếng, một vị khác có vẻ nghiêm trang hơn quay sang hoàng thượng hỏi

“Hoàng thượng thấy thế nào?”

“Nếu mẫu hậu đã thích vậy thì chọn nàng đi”

Vừa nghe hoàng thượng nói như vậy, Lư Bội Ngọc sắc mặt liền lộ ra nụ cười vui mừng

“Tú nữ Lư Bội Ngọc, ban thưởng ngọc bội” giọng nói của thái giám lạnh lạnh cất lên vang vọng cả điện

“Thần nữ tạ ơn hoàng thượng, tạ ơn thái hậu, tạ ơn hoàng hậu nương nương”

Lư Bội Ngọc nhận được ngọc bội liền vui mừng theo thái giám dẫn đường rời đi, lúc này không đợi hoàng hậu lên tiếng, vị thái hậu có giọng nói có vẻ nghiêm trang liền lên tiếng trước

“Người tiếp theo đi”

Vừa nghe vậy, tú nữ đứng ở giữa liền vội vàng bước ra, vội vàng quỳ xuống hành lễ

“Thần nữ là nữ nhi của tri phủ Hàn Châu - Trần Tú Linh, xin tham kiến....”

Nhìn bộ dạng khấn trương đến nỗi cả giọng nói cũng hơi run run, hoàn toàn lặp lại những câu mà Lư Bội Ngọc nói lúc này, Lý An Nhiên liền thấy buồn cười nhưng cố nén để không lộ ra chút sơ hở nào.

Trần Tú Linh vừa mới nói xong thì vị thái hậu nghiêm trang lập tức lên tiếng

“Ta thấy Trần Tú Linh này cũng không sai, hoàng thượng thấy thế nào?”

“Mẫu hậu thích là được”

“Vậy còn tỷ tỷ đâu?”

“Người lọt vào mắt của muội muội, đương nhiên là tốt”

“Vậy lưu lại đi”

Trần Tú Linh nghe lời này của thái hậu liền vui mừng như điên nhận lấy ngọc bội đưa đến, ánh mắt nhìn miếng ngọc bội kia như nhìn bảo bối. Lý An Nhiên lúc này lại không chú ý Trần Tú Linh, ngược lại nàng còn nghĩ về một màn ngăn ngừa vừa rồi, thật sự là đậm mùi thuốc súng đâu, nghe cách xưng

hồ, xem ra vị thái hậu có giọng nói ôn hòa là nguyên hoàng hậu của tiên đế, còn vị có vẻ nghiêm trang lại chính là mẹ ruột của hoàng thượng.

Sau màn giao phong vừa rồi của hai vị thái hậu, không khí trong điện có chút trầm lắng xuống, bốn vị ở trên cũng không chú ý gì mấy với tú nữ cuối cùng, bởi thông thường trong một nhóm, nếu hai người trước đều giữ thì người cuối cùng thường sẽ bị loại, Lý An Nhiên cũng biết việc này, nàng ngược lại cũng không khẩn trương, bởi vì nàng cảm thấy đến được vòng này rồi dù không trúng tuyển thì cũng không sao cả, cứ trở về thôn trang thoải mái khoái hoạt sống cũng không tệ, chính vì thế khi nghe hoàng hậu gọi đến mình, Lý An Nhiên bình tĩnh tiến lên một bước, nhẹ nhàng hành lễ, phong thái thong dong thoải mái cộng thêm giọng nói thanh thúy ngọt ngào ngay lập tức thu hút sự chú ý của bốn vị ở trên.

“Thần nữ, nữ nhi của Đô Chỉ Huy Sứ Giang Nam - Lý An Nhiên, tham kiến hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương, chúc hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương vạn phúc, kim an”

Phía trên đột nhiên im lặng, bốn vị đại gia đều không ai lên tiếng, nhưng rất nhanh hoàng thượng liền cho nàng miễn lễ

“Ngươi là con gái của Quang Nguyệt huyện chủ”

Nghe hoàng thượng nhàn nhạt hỏi, Lý An Nhiên cung kính trả lời

“Bẩm hoàng thượng, chính là thần nữ”

“Ồ! Cho phép ngươi ngẩng đầu lên”

Nghe Tô thái hậu nói vậy, Lý An Nhiên không khỏi ngạc nhiên, này là cho phép nàng thấy hoàng thượng trước sao? Đám tú nữ mà biết chắc chắn sẽ ganh tỵ chết.

Dù ngạc nhiên nhưng Lý An Nhiên vẫn kịp nghe lệnh ngẩng đầu lên, tầm mắt cũng kịp chiếu đến bốn người ngồi bên trên rồi lập tức sụp xuống, chỉ dám nhìn vạt áo của bọn họ, nhưng dù chỉ ngẩng lên trong một cái chớp mắt cũng đủ khiến cho Lý An Nhiên thấy được hình dáng của bốn vị quyền cao chức trọng nhất của Nam Tề.

Hai vị thái hậu, một người ăn mặc đơn giản nhưng không mất đi trang nghiêm, trên tay còn cầm một chuỗi tràng hạt bạch ngọc trong suốt, khuôn mặt toát ra thần thái ôn hòa của người ăn chay niệm phật nhiều năm, người này chắc là Từ Ninh cung thái hậu - nguyên hoàng hậu của tiên đế.

Đối lập với Từ Ninh thái hậu, Thọ Khang Thái hậu một thân cung trang thái hậu quý giá tôn nghiêm, sắc mặt cũng nghiêm trang hơn rất nhiều, rất khó để hình dung đây là một vị sủng phi đệ nhất của triều trước.

Hai vị thái hậu này có hình tượng khác rất xa so với tưởng tượng của Lý An Nhiên, ngược lại vị mẫu nghi thiên hạ đương nhiệm của Nam Tề lại không khiến cho Lý An Nhiên ngạc nhiên, bộ dạng chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, xinh đẹp, điềm tĩnh và đoan trang xứng với ngôi vị hoàng hậu của nàng.

Vị còn lại là người mà tất cả tú nữ đều ao ước được nhìn thấy một lần, hoàng đế của Nam Tề - Tiêu Hàn bộ dáng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nếu ở hiện đại hẳn có thể làm một cái nam thần điện ảnh, trong lòng Lý An Nhiên không khỏi có chút tiếc nuối, như vậy đẹp trai nhưng đáng tiếc lại làm hoàng đế, nếu hẳn không phải hoàng thượng nàng sẽ nghĩ cách lừa về giúp nàng sinh vài cái tiểu bảo bối, chắc chắn là đỉnh dễ thương.

Lý An Nhiên thật sự đối với tình yêu nam nữ không có hứng thú, nhưng lại muốn có con, mà phải là những đứa nhóc thật thông minh, thật xinh đẹp.

Trong lúc Lý An nhiên suy nghĩ lung tung thì bốn vị ở trên đối với dung mạo của nàng cũng có chút ngạc nhiên, Triệu thái hậu lúc này cười nói

“Quả đúng là con gái của Quang Nguyệt, hoàng thượng, thấy nàng thế nào?”

Hoàng thượng mỉm cười gật đầu bình tĩnh như thường tùy ý nói

“Đã là con gái của Quang Nguyệt huyện chủ thì lưu lại đi”

“Tạ ơn hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương”

Lý An Nhiên bình tĩnh nhận lấy ngọc bội rồi theo một tiểu công công rời đi.

Ra khỏi Kiến Ninh cung, Lý An Nhiên theo tiểu công công này từ một đường khác trở lại Trữ Tú cung, nhưng không phải là chỗ ở cũ ở bắc điện mà là Đông điện, nơi đó là nơi ở của những tú nữ được giữ lại không có nhà ở Kinh thành cư ngụ chờ chiếu chỉ tấn phong ban xuống.

Rất nhanh Thanh Y và Lục Ly được đón từ Tú nữ sở đến, biết Lý An Nhiên được giữ lại trong cung, hai người bọn họ đều không có vẻ gì là ngạc nhiên vui mừng, bởi đối với tiểu thư của mình bọn họ là tuyệt đối tin tưởng.

Điện tuyển cứ như vậy một ngày này liền kết thúc, sáu mươi tú nữ, hai mươi người được giữ lại lấp vào hậu cung hoàng đế, mười ba người được trực tiếp tứ hôn cho tông thất, số còn lại thì trượt điện tuyển lập tức xuất cung.

Rất nhanh tin tức của nhóm người mới này liền lan truyền khắp cả hậu cung, nổi bật có thể kể đến mấy người: Tô Minh Huệ tiểu thư là biểu muội của hoàng hậu, cháu ruột của thái hậu được hoàng thượng chú ý nhất trong lần tuyển tú năm nay. Trương Thục Oanh là cháu gái của Triệu thái hậu cũng không kém vì dung mạo nổi bật nhất, vốn đã sớm nổi tiếng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành thế hệ này. Tiếp đến là Lý An Nhiên con gái của Đô Chỉ Huy

Sứ Giang Nam và Quang Nguyệt huyện chủ, dung mạo xinh đẹp khả ái uyển chuyển thướt tha, khí chất thanh lệ đặc thù đúng với danh tiếng mỹ nhân vùng Giang Nam, nghe đồn trong đợt tuyển, Lý An Nhiên đã có tài đánh đàn trác tuyệt. Thứ tư phải kể đến chính là Liễu Ngưng Tuyết, con gái của Thừa Anh hầu, từ nhỏ đã có tiếng là tiểu thư con nhà võ, dung mạo tuy chỉ là thanh tú nhưng lại được một loại khí chất ngay thẳng thanh cao, được hoàng thượng chính miệng khen là tài nữ. Ngoài ra còn mấy người nữa nhưng danh tiếng lại không bằng bốn người này.

Đối với lời đồn đại bên ngoài, Lý An Nhiên không mấy quan tâm, nàng hiện tại đang phải theo mấy ma ma học lại cung quy và nghi lễ, dù đã học qua một lần nhưng hiện tại vẫn phải học thêm một lần nữa, nhưng lần này nàng không cần phải học cùng với Lý An Nhã, cũng tránh được rất nhiều rắc rối.

Lại nói về Lý An Nhã, vốn dĩ trong đợt tuyển tú này, Hứa thái phi cũng sẽ đến xem nhưng không hiểu sao nàng lại không có mặt, thế cho nên mục đích mượn câu của Lý An Nhã và Thẩm thị liền bị phá sản, mà điều Lý An Nhiên không ngờ là Lý An Nhã bằng chính sức của mình mà cũng có thể trúng tuyển, thật sự là không ngờ đến,

Lý An Nhiên không biết, với khả năng của Lý An Nhã thì đáng ra sẽ không được chọn, nhưng vì nàng ta có quan hệ với nàng mà có người đã thuận thế kéo một tay khiến cho Lý An Nhã cũng trúng tuyển, mục đích là gì thì vẫn chưa rõ nhưng có vẻ với Lý An nhiên là không mấy tốt đẹp, vì chuyện gì có dính đến Lý An Nhã đều sẽ khiến Lý An Nhiên cảm thấy phiền phức.

.....

Linh Phụng cung là tâm cung của Hoàng hậu Nam Tề, vào mỗi buổi sáng, tất cả phi tần từ ngũ phẩm trở lên đã được thị tẩm đều phải đến thỉnh an chính cung hoàng hậu, đối với cung Linh Phụng buổi sáng là thời khắc sinh khí tràn đầy nhất, từng nhóm phi tần dẫn theo cung nhân của mình lục tục đến thỉnh an hoàng hậu Tô thị.

Đến sớm nhất tất nhiên là cung phi thuộc hàng ngũ phẩm, sau đó là đến tứ phẩm dần lên, phẩm cấp càng cao thì thường sẽ đến càng trễ.

Mãi đến đầu giờ thìn thì Tô hoàng hậu mới xuất hiện, cung trang hoàng hậu vẫn trang nghiêm như mọi ngày, khéo môi mỉm cười hoàn hảo không tí vết, nhưng ánh mắt lại lướt nhanh xuống dưới nhìn nhóm cung nhân đang hành lễ.

Quý phi chưa đến, tứ phi hiện tại chỉ phong một Đức phi thì đã có mặt, phi vị ba người, Tĩnh phi đang mang thai đã miễn thỉnh an, Trần phi, Lưu phi đều đến đủ, cửu tần: Nghiêm Tu dung, Hà Sung dung, Lâm Sung Viện cũng đến đủ, còn lại nhóm dưới Hoa Tiệp dư, Lệ tiệp dư, Lâm quý tần.... trương quý nhân.... cũng không thiếu. Duy nhất thiếu chỉ có mỗi quý phi, Tô hoàng hậu trong lòng cười lạnh, Triệu quý phi chắc lại là vì hầu hạ hoàng thượng mệt nhọc đi.

Hoàng hậu dù trong lòng nghĩ như thế nào nhưng ngoài mặt vẫn là ôn hòa cười cười cho chúng phi tần đứng lên, vì Quý phi vắng mặt cho nên Đức phi là người lên tiếng đầu tiên, chọn lựa đề tài cho buổi thỉnh an ngày hôm nay.

“hôm nay xem khí sắc của hoàng hậu nương nương rất tốt, không biết là có chuyện gì khiến cho hoàng hậu nương nương vui vẻ như vậy, có thể chia sẻ với chúng thần thiếp được không?”

“À! Chẳng qua là tuyển tú vừa kết thúc, tuyển được hai mươi vị muội muội tài sắc vẹn toàn, chỉ chờ tháng sau hoàng thượng ban chiếu chỉ sắc phong, hậu cung lại được dịp thêm không khí mới mẻ, các vị muội muội cũng không cần đến đây than vãn với bốn cung nhảm chán nữa”

Hoàng hậu vừa nói xong, liền âm thầm quan sát sắc mặt mọi người, đa số đều có chút biến đổi sắc mặt, nhưng tất cả bọn họ đều là người cũ trong cung nhiều năm, đã sớm được hậu cung luyện cho bản lĩnh diễn trò xuất sắc, rất nhanh liền lấy lại vẻ mặt bình thường, Đức phi cười nói

“Nương nương nói cũng phải, hậu cung hơi ít người, không trách bọn muội muội thấy tịch mịch, chỉ có thể đến làm phiền nương nương, nay sắp có thêm nhiều người, trong lòng thần thiếp cũng thấy có chút háo hức”

“Đức phi tỷ tỷ nói phải, hoàng hậu nương nương, ngài đều đã thấy qua mấy vị tân muội muội, không ngại hay là nương nương kể cho bọn thần thiếp nghe với, nếu không thần thiếp sợ sẽ chịu không nổi chạy đến Trữ Tú cung mất thôi, đến lúc đó vì phạm cung quy lại phiền đến hoàng hậu nương nương cho thiếp trách phạt”

“Các người nghe Lưu phi nói này, thật sự là không thể nói người, bao nhiêu năm rồi tính tình vẫn là cái dạng này” hoàng hậu cười bắt đầu đi chỉ Lưu phi

“Nương nương, đừng trêu thần thiếp mà” Lưu phi liền lộ ra vẻ ngượng ngùng đỏ mặt, thấy vậy mọi người đều cười phụ họa trêu chọc Lưu phi, không khí đang trong lúc hài hòa thì một tiếng hô cắt ngang câu chuyện của mọi người.

“Quý phi nương nương đến”

Chỉ thấy một nữ nhân xinh đẹp điểm lệ một thân vàng ngọc quý giả tôn lên dung mạo chim sa cá lặn nhưng thần sắc lại có chút kiêu căng bước vào, quý phi triệu thị lướt mắt nhìn một vòng mọi người trong phòng rồi tiến lên hơi phúc thân qua loa hành lễ với hoàng hậu

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương, hôm nay vì hoàng thượng có chỉ cho thiếp nghỉ thêm một chút cho nên thiếp đến chậm, hoàng hậu nương nương không trách thần thiếp chứ?”

“Muội muội hầu hạ hoàng thượng vất vả, ta đương nhiên là không trách muội”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương thật là rộng lượng, khiến cho thần thiếp vô cùng bội phục”

Triệu quý phi cười cười, vẻ mặt lộ ra tia kiêu ngạo khiêu khích, sau đó được cung nữ cận thân đỡ lên ngồi xuống ghế đầu, ánh mắt sắc bén lướt qua chúng cung phi hồi

“Mọi người đang nói gì mà vui vẻ như vậy?”

“Quý phi tỷ tỷ, chúng ta đang cùng hoàng hậu nương nương nói đến các vị muội muội sắp nhập hậu cung”

“Ồ! Thì ra là vậy, thế đã nói đến đâu rồi”

Triệu quý phi nhìn bộ mặt cười nịnh bợ hoàng hậu của đức phi cảm thấy thật chướng mắt, ánh mắt nhìn Đức phi lộ ra tia khinh thường. Đức phi như không nhìn thấy ánh mắt của quý phi tiếp tục cười nói

“Chính là đang nói đến biểu muội của quý phi tỷ tỷ đó”

Ánh mắt Triệu quý phi hơi híp lại, nhưng nháy mắt lại cười nói

“Biểu muội của bốn cung dù không mang họ Triệu nhưng cũng có huyết thống Triệu gia, là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, trong đợt tuyển tú này đương nhiên là nổi bật nhất, các người quan tâm đến nàng thì cũng đúng thôi, hoàng hậu nương nương thấy như thế nào?”

Chúng cung phi nghe Triệu quý phi nói vậy liền cuối đầu phẩm trà, hoặc là nhìn khăn tay của chính mình, không một ai dám lên tiếng vào lúc này, không mang họ Triệu, chỉ mang một nửa huyết thống đã là nổi bật nhất, vậy kẻ muội Tô Minh Huệ của hoàng hậu liền thấp một bậc, chứng tỏ Tô gia không bằng Triệu gia không phải sao?

Nụ cười của hoàng hậu hơi cứng lại nhưng chớp mắt liền trở lại như thường, nhấp một ngụm trà rồi nói

“Bốn cung cũng đã gặp qua Trương tú nữ rồi, quả đúng là mỹ nhân, so với quý phi muội muội càng xinh đẹp tươi trẻ hơn, bốn cung nhìn liền không kềm được yêu thích, huyết thống Tô gia quả thật là càng ngày càng tốt”

Triệu quý phi ngay lập tức niết mạnh khăn tay, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, khóe môi kéo lên nụ cười trên choker nói

“Hoàng hậu nương nương nói không sai, bản cung nghe nói thứ muội của hoàng hậu nương nương cũng được giữ lại, cũng xin chúc mừng hoàng hậu nương nương, xem ra lần này là không uống công tham gia tuyển tú... à mà cũng phải thôi, dù gì cũng là thứ muội của hoàng hậu nương nương, sao có thể không được chọn đây”

“Đa tạ quý phi muội muội, thứ muội của bốn cung không được như biểu muội của quý phi có khuynh quốc khuynh thành dung mạo, nhưng về phẩm hạnh thì nữ nhi Tô gia ta không kém thua ai, hoàng thượng xem trọng cũng chính là điểm này của nữ nhi Tô gia”

Người nói ta dựa vào quyền thế cho người của mình trúng tuyển, ta nói người là do hoàng thượng chọn, người có ý kiến thì đi tìm hoàng thượng đi, người chê nữ nhi Tô gia ta không có dung mạo tốt, ta nói nữ nhi Triệu gia người ngoài về ngoài hồ mị hoặc chủ ra thì không có gì tốt, sao sánh được chúng ta Tô gia xứng danh thư hương thực nữ.

Hai vị hoàng hậu và quý phi giao phong, chúng phi tần không ai dám xen miệng, nếu không khéo dẫn lửa thiêu thân thì không tốt, thế nhưng trong lòng bọn họ lại không ngừng phẫn nộ.

Hai vị đều có đại nãi dựa thái hậu chống lưng, chúng ta chỉ là tần phi sức yếu thế cô, chỉ có thể cuối đầu nín nhịn, bất kể là nữ nhi Tô gia hay là Triệu gia, các người ở trong cung hoành hành thì thôi, giờ còn kéo người của mình vào đây góp vui, thử hỏi chúng ta còn có đường sống hay không a.

Trong Linh Phụng cung giương cung bạt kiếm, ở Trữ Tú cung vẫn bình lặng như thường, sáng sớm đã phải dậy học cung quy, đến buổi trưa mới rảnh rỗi, Lý An Nhiên tay cầm quyển sách ngồi bên cửa sổ nghe Thanh Y nói chuyện

“Hiện tại chúng tú nữ giờ chia làm ba phe, Tô tú nữ một phe, Trương tú nữ một phe, còn một phe là hai người Liễu Ngưng Tuyết và Lưu Bội Ngọc. Ngoài ra còn một vài người giống như tiểu thư không tham gia bên nào cả”

“Hậu cung này xem ra phức tạp hơn ta tưởng nha” Lý An Nhiên cười cười, bất chợt Lục Ly đẩy cửa bước vào cười nói

“Tiểu thư nói không sai, hoàng cung hiện tại đã thành một vùng nước đục rồi”

“Người từ đâu về vậy?”

“Thì đi tìm hiểu tin tức chứ đi đâu nha”

“Vậy tìm hiểu được gì rồi, nói nghe chơi đi” Lý An Nhiên cười nói

“Tiểu thư, toàn là tin giật gân, nói cho hai người biết, hoàng thượng tuy là con do Tô thái hậu sinh nhưng lại do Triệu thái hậu nuôi lớn, ở trong triều thế lực của Tô gia và Triệu gia cũng ngang bằng, chính vì thế mà trong hậu cung vị trí của hai vị thái hậu cũng vậy. Thấp xuống một chút, Tô hoàng hậu và Triệu quý phi cũng là vị thế ngang nhau, dù Tô hoàng hậu đã là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, lại có nhị hoàng tử, nhưng Triệu quý phi lại được hoàng thượng sủng ái nhất hậu cung, suy ra bọn họ không ai thua ai”

“Xem ra hậu cung hiện tại chính là địa bàn phân tranh của hoàng hậu và quý phi rồi” Thanh Y vừa nói vừa giúp cho Lý An Nhiên bấm huyệt đường sinh, Lục Ly háng hái nói

“Đúng là như vậy, nhưng trong đó cũng có một vài phi tần khá được sủng ái, ngoài Triệu quý phi ra, Lưu phi, Lệ tiệp dư, Lâm quý tần và đặc biệt là Tĩnh phi, hiện tại Tĩnh phi còn đang mang thai đâu, hoàng thượng đăng cơ bảy năm, ba năm đầu hoàng thượng phải chịu tan hiệp của tiên đế nên không có hoàng tử nào được sinh ra, chính vì thế đến giờ hoàng thượng chỉ có hai hoàng tử đều chỉ có năm sáu tuổi, nhưng cả hai đều không hoàn hảo, đại hoàng tử nghe nói lúc nhỏ bị ngã gãy chân, nhị hoàng tử thì thể nhược, chính vì thế cái thai lần này của Tĩnh phi rất được hoàng thượng coi trọng, ngay cả thỉnh an hoàng hậu nương nương cũng được miễn rồi”

“Ồ!...” Lý An Nhiên nhướn mày, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dạng vẫn lơ đãng như vậy, lát sau Lý An Nhiên bắt đầu đi thờ dài

“Xem ra chúng ta nên tránh vùng nước đục này một thời gian mới được”

.....

Đầu tháng sáu, chiếu chỉ sắc phong cuối cùng được ban xuống, đối với lần sắc phong này, mọi người đều không mấy ngạc nhiên, thứ tự như thế vốn đã nằm trong dự đoán: Tô Minh Huệ được phong Nghi tần, Trương Thục Oanh tấn phong Ninh Tần, Liễu Ngưng Tuyết, Lý An Nhiên tấn phong quý nhân.....

.....

Thọ Khang cung, Tô thái hậu sắc mặt âm trầm quần bỏ ly trà

“Hoàng thượng quả thật là không để cho họ Triệu kia mất mặt”

Diên ma ma ở bên cạnh liền bện rận khuyên can

“Thái hậu nương nương không cần tức giận, hoàng thượng phải giữ hình tượng hiếu thuận, nếu để Trương Thục Oanh lạc hậu so với Nghi tần nương nương thì không chừng sẽ bị ngự sử phê phán, dù sao vị Từ Ninh cung kia cũng là mẹ cả”

Tô thái hậu nghe Diên ma ma nói như vậy sắc mặt mới dịu xuống một chút

“Minh Huệ được sắp xếp vào ở đâu?”

“hoàng hậu nương nương cho Nghi tần nương nương vào ở Vũ Lộ cung thiên điện Đào Vũ các”

Nghe Diên ma ma nói, Tô thái hậu lộ ra nụ cười hài lòng

“Hoàng hậu đúng là làm rất được, Vũ Lộ cung trước đây chính là tẩm cung của ai gia, dù hiện tại Minh Huệ chỉ được ở thiên điện nhưng rất nhanh ai gia sẽ khiến cho nó lên được chủ cung đứng đầu”

“Thái hậu nói phải, ngài vốn là mẹ ruột của hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ nghe lời ngài”

“Đương nhiên, hừ! Đoạt hoàng thượng trong tay ai gia, giờ xem ai mới là người đắc ý”

Trong lúc đó Từ Ninh cung lại vẫn tường hòa như thường, Triệu thái hậu quý ở Phật đường tay lần Phật châu, nghe Trịnh ma ma ở một bên trần thuật lại chiếu chỉ của hoàng thượng, Triệu thái hậu vẫn không có vẻ gì là mất hứng hay vui mừng, nhàn nhạt cười nói

“Hoàng hậu làm việc thật chu đáo, ai gia cũng không có gì để nói, dặn người ở dưới chú ý, đừng để Thục Oanh ở Khánh Tường cung bị uất ức”

“Nô tỳ đã làm rồi, thái hậu nương nương xin hãy yên tâm”

“Haizz! Ai gia đã lớn tuổi không thể làm được gì nhiều, Lý An Nhiên và Liễu Ngưng Tuyết kia.... xem ra hoàng hậu đối với bọn chúng tâm tồn nghi kỵ, thật đáng thương quá”

“Lý tiểu chủ và Liễu tiểu chủ dù sao cũng là nhóm tiểu chủ nổi bật nhất, bị nghi kỵ cũng là bình thường, sợ rằng không phải chỉ có hoàng hậu là chú ý vào các nàng”

“Nói vậy Yên nha đầu chắc cũng muốn tham gia đi, Aizz!.... ai gia đã nói với nó nhiều lần, làm tần phi là phải đúng mực, thế nhưng tính cách của nó.... thật là không bớt lo”

“Thái hậu nương nương không cần lo lắng, nô tỳ thấy quý phi nương nương sẽ sớm hiểu được khổ tâm của thái hậu nương nương, sẽ không làm cho nương nương thất vọng”

“Mong là như vậy”

.....

Lý An Nhiên nhìn Trúc Mai Hiên trước mặt, trong lòng không khỏi thở dài, cuối cùng số phận của nàng cũng bị dính vào hậu cung, từ hôm nay có lẽ nàng sẽ không bao giờ thoát khỏi chốn lồng son này, nàng cũng không thấy sợ hãi hay tiếc nuối gì, đối với nàng thì ở đâu chả vậy, chỉ cần được ăn ngon ngủ kĩ liền được.

Trúc Mai Hiên nằm ở phía tây ngự hoa viên, là một viện biệt lập, bên trái có một vườn trúc, bên phải có một vườn đào, theo lời tiểu thái giám nói thì đây từng là nơi ở của Hứa thái phi trước đây.

Lý An Nhiên lúc này liền hiểu, hoàng hậu đối với nàng thật kiên kỵ đâu, Hứa thái phi trước đây không được sủng ái, nơi bà từng ở Trúc Mai Hiên này tất nhiên chính là một góc hẻo lánh ít người chú ý, nhưng bởi vì tăng quan hệ của nàng với Hứa thái phi cho nên hoàng hậu liền có lý do đúng lý hợp tình “lưu đây” nàng đến đây.

Nhìn Trúc Mai hiên mát mẻ yên tĩnh, trong lòng Lý An Nhiên ngược lại cảm thấy rất không tệ, so với mấy chính cung ồn ào sang trọng thì nàng lại thích Trúc Mai Hiên yên tĩnh mát mẻ hơn nhiều.

Sai Lục Ly thường chút ngân lượng cho tiểu thái giám dẫn đường, Lý An Nhiên dẫn theo Lục Ly và Thanh Y vào Trúc Mai hiên, vừa vào trong liền thấy bốn cung nữ và hai tiểu thái giám đã quỳ sẵn bên trong

“Chúng nô tài, nô tỳ tham kiến tiểu chủ”

Lý An Nhiên nhìn một vòng nhóm sáu người này, trong lòng nghĩ

Không biết trong nhóm này có cây đinh nào đủ sắc bén hay không đây!

VNT-HoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hậu cung sóng gió

Lý An Nhiên ngồi ở chủ vị, Lục Ly và Thanh Y đứng ở hai bên, mười hai cung nữ và thái giám cung kính đứng một góc, giữa phòng có một thái giám trung niên vẻ mặt tươi cười dẫn theo mười mấy cung nữ thái giám cung kính đứng chờ Lý An Nhiên lựa chọn

“Bẩm tiểu chủ, ngài là quý nhân chính ngũ phẩm, theo quy định tiểu chủ có thể có mười hai cung nhân hầu hạ gồm một tổng quản thái giám, hai nhị đẳng thái giám, hai tam đẳng thái giám, hai đại cung nữ, hai nhị đẳng cung nữ và ba tam đẳng cung nữ. Ở Trúc Mai Hiên đã còn bốn cung nữ và hai thái giám, cộng thêm hai vị cô nương theo tiểu chủ nhập cung là tám người, hiện tại tiểu chủ có thể chọn thêm ba thái giám và một cung nữ nữa”

“Trần công công vâng và”

Lý An Nhiên bình thản cười cười, nhìn mười mấy người sau lưng trần công công, Lý An Nhiên đột nhiên giơ tay chỉ vào một thái giám chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, bộ dạng đoan chính, cử chỉ trầm ổn, thần sắc bình tĩnh không lộ ra chút khẩn trương nào nói

“Người này đi”

Thấy Lý An Nhiên chỉ vào mình, thái giám kia liền bước ra cung kính hành lễ

“Nô tài Tiểu Thuận Tử, tham kiến tiểu chủ”

“Ừm!... về phần hai thái giám và cung nữ còn lại thì để đại cung nữ của ta đến chọn đi, Lục Ly”

Lục Ly mỉm cười bước ra, không cần suy nghĩ giơ tay chỉ ra ba người, trong lúc Trần công công và Lý An Nhiên nói chuyện thì Lục Ly đã sớm quan sát cận kề mấy người này, ai dùng được ai không nàng đã sớm quyết định. Thấy Lục Ly chọn xong, Trần công công liền hành lễ muốn cáo lui, Lý An Nhiên cũng không ngăn cản, cười nhẹ nói

“Làm phiền Trần công công rồi, Thanh Y, giúp ta tiễn Trần công công ra ngoài”

Thanh Y mỉm cười bước đến, nhét một hào bao chứa ngân phiếu vào tay Trần công công, ngay lập tức Trần công công tươi cười đầy mặt cung kính hành lễ với Lý An Nhiên rồi dẫn người rời đi.

Lúc này, Lý An Nhiên nhìn đến năm thái giám và năm cung nữ bên dưới, bảo Lục Ly thường tiền cho bọn họ trước, mỗi người nhận lấy túi vải của mình đều không khỏi mừng rỡ, cân nặng này, ít ra cũng là hai mươi lượng, trong lòng đối với Lý An Nhiên càng thêm cẩn thận. Tiểu chủ thật có tiền! đi theo một tiểu chủ giàu có, dù tiểu chủ không được sung cuộc sống của bọn họ sẽ không đến nỗi khó qua, có câu có tiền mua tiên cũng được, ở trong cung này thì đạo lý đó càng thiết thực.

Lý An Nhiên nhìn ra được đám cung nhân cao hứng, cũng không có ý kiến, chỉ bảo bọn họ tự giới thiệu bản thân, bao gồm vị trí công tác cũ, Tiểu Thuận Từ từ thái miếu điều đến, hai thái giám Lục Ly chọn là người mới từ phủ nội vụ, hai thái giám còn lại nguyên là thái giám ở Trúc Mai Hiên. Nghe năm người giới thiệu tên mà Lý An Nhiên phải nhíu mày, tên thật là khó nhớ, nghĩ nghĩ một chút, Lý An Nhiên chỉ vài năm thái giám nói

“Ta không thích tên của các ngươì, từ hôm nay các ngươì sẽ có tên mới “

Năm thái giám vội vàng quỳ xuống

“Thỉnh tiểu chủ ban tên”

Lý An Nhiên chỉ vài Tiểu Thuận Từ

“Từ hôm nay ngươì sẽ là tổng quản thái giám của Trúc Mai Hiên Tiểu Nhất Từ “

“Tạ ơn tiểu chủ “ Tiểu Thuận Từ về mặt như thường cung kính tạ ơn, sau đó Lý An Nhiên chỉ vào bốn người còn lại, phát ra bốn cái tên

“Tiểu Nhị Từ, Tiểu Tam Từ, Tiểu Tứ Từ, Tiểu Ngũ Từ”

Bốn người này thật không được như Tiểu Thuận Từ.... a không... là Tiểu Nhất Từ trầm ổn, cho nên về mặt bọn họ đều lộ ra biểu cảm kỳ quái, nhưng bọn họ cũng không dám nói cái gì, chỉ có thể tạ ơn.

Lục Ly và Thanh Y bắt đầu nhìn nhau, nhớ đến ở thôn trang mấy tên gia đình: Đại Mao, Nhị Mao, Tam Mao, Tứ Mao.... một đám “Mao”, liên đới với mấy người Tiểu Nhất Từ tâm sinh đồng tình.

Trong lúc đó Lý An Nhiên lại quay sang năm cung nữ, ngay lập tức một loại “cây cỏ” màu sắc kì quái sinh ra: Từ Thảo, Lục Thảo, Hồng Thảo, Tổ Thảo, Kim Thảo.

Đối với cái tên do Lý An Nhiên ban cho, nhóm cung nhân thật muốn khóc, nhưng chỉ có thể nhận, còn phải cung kính tạ ơn.

Nhóm cung nhân này hiện tại không biết, một ngày nào đó những cái tên kì quái này chính là niềm mơ ước của vô số cung nhân hậu cung.

Ban song tên cho nhóm cung nhân, Lý An Nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, từ buổi sáng đã bận rộn, đến tận bây giờ nàng còn chưa có cơ hội nghỉ lưng đầu.

“Tiểu Nhất Từ, cho người ra ngoài xem có ai đi tạ ơn hoàng hậu nương nương chưa, chừng nào có tân chủ nhân đi qua Linh Phụng cung thì về báo với ta”

“Tuân lệnh tiểu chủ”

Tiểu Nhất Từ quay đầu nhìn đám Tiểu Nhị Từ phía sau, chỉ vào Tiểu Tam Từ bộ dạng lạnh lẽ nhất nói

“Ngươi đi đi”

“Dạ, nô tỳ đi ngay” Tiểu Tam Từ mỉm cười, vội vã hành lễ với Lý An Nhiên rồi chạy đi, việc thám thính này là sở trường của hán nha

“Được rồi, chuyện còn lại giao cho Lục Ly và Tiểu Nhất Từ sắp xếp, ai là nhị đẳng ai là tam đẳng đều do hai người các ngươì quyết định”

“Tiểu chủ xin vào nghỉ ngơi, đợi Tiểu Tam Từ trở về báo tin, nô tỳ sẽ thỉnh đến chủ tử”

“Ừm! Thanh Y, đi thôi”

“Dạ, tiểu chủ”

.....

Linh Phụng cung, Hoàng hậu phải đối mặt với đám tân cung phi tươi trẻ xinh đẹp, nổi bật nhất là bốn người đứng đầu hàng khí chất hơn ngươì: Tô Minh Huệ tú nhĩ ôn nhu, Trương Thục Oanh tuyệt mỹ diễm lệ, Lý An Nhiên thanh khiết yêu kiều, Liễu Ngưng Tuyết đoan trang đại khí, thật là mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười, tất cả những mỹ nhân trẻ tuổi này đều đang cung kính quỳ trước mặt mình, trong đó có cả thứ muội của mình nhưng trong lòng hoàng hậu lúc này lại vô cùng phức tạp. Tuy trong lòng không thoải mái nhưng ngoài mặt Tô hoàng hậu vẫn tươi cười hòa ái

“Đứng lên đi, từ hôm nay các muội đã là cung tần của hoàng thượng, phải cẩn tuân cung quy và lấy việc hầu hạ hoàng thượng làm đầu”

Lý An Nhiên đứng sau lưng Trương Thục Oanh cung kính nghe hoàng hậu dạy bảo mà trong lòng cảm thấy châm chọc thay cho hoàng hậu

“Cẩn tuân lời dạy của hoàng hậu nương nương “

“Được rồi, hôm nay các muội vừa chuyển vào cung, chắc đã mệt nhọc, trở về nghỉ ngơi đi”

“Thần thiệp xin cáo lui”

Lý An Nhiên theo dòng người rời khỏi Linh Phụng cung, đang định trở về Trúc Mai Hiên thì đột nhiên có tiếng gọi

“Lý muội muội chậm đã”

Lý An Nhiên nhìn Trương Thục Oanh dẫn theo một nhóm cung phi phân vị thấp bước đến, trong lòng liền có ý nghĩ muốn bỏ chạy, chuyện phiền phức lại tìm đến a!

“Vốn đã nghe nói đến Lý muội muội xinh đẹp khả ái, ai nhìn cũng thích, trước ta chưa có dịp nhìn kỹ, nay thấy quả là danh bất hư truyền”

“Ninh tần tỷ tỷ quá khen, tỷ tỷ mới là đệ nhất mỹ nhân ai nhìn cũng ngưỡng mộ, muội đây chỉ là ánh đom đóm không đáng nhắc tới”

“Lý muội muội cần gì khiêm tốn như vậy đâu, sau này chúng ta đều là tỷ muội, nếu có rảnh nhớ ghé qua Khánh Tường cung - Vạn Hoa Các thăm ta, tỷ muội chúng ta cùng nhau nói chuyện nhiều hơn”

“Đa tạ ý tốt Ninh tần tỷ tỷ, nếu có cơ hội muội muội xin đến làm phiền”

“Nào có phiền hà gì, Lý muội muội không cần khách sáo”

“Lý Quý Nhân đã hứa đến làm khách Khánh Tường cung, như vậy cũng không thể bỏ qua Vũ Lộ Cung - Đào Vũ Các của ta được nha”

Tô Minh Huệ vốn dĩ đứng một phía xa xa nhìn, lúc này đột nhiên cũng dẫn theo nhóm của mình kéo đến, nụ cười ôn nhu như gió xuân, so với vẻ xưng tỷ gọi muội nhưng trong thần sắc vẫn ẩn ẩn sự kiêu ngạo của Trương Thục Oanh thì dễ gần hơn nhiều, Tô Minh Huệ ra vẻ thân thiết chủ động kéo lấy tay Lý An Nhiên cười nói

“Lý quý nhân, muội nói đi nha, có nề mặt tỷ tỷ ta hay không?!”

“Nghĩ tần tỷ tỷ đã mời, muội muội sao dám từ chối” Lý An Nhiên vui vẻ mỉm cười nhưng trong lòng thì lại đang kêu khổ không thôi, hôm nay đúng là không phải ngày của nàng!

Thấy Tô Minh Huệ đột nhiên tham gia, Trương Thục Oanh vẫn cười như thường, thậm chí còn đến kéo tay của Tô Minh Huệ và Lý An Nhiên cười nói

“Chúng ta đều là tỷ muội, Tô tỷ tỷ nếu không chê thì cũng có thể đến chơi”

“Được, ta sẽ không khách sáo đâu”

Nhìn bộ dạng ngoài cười nhưng trong không cười của hai người này, Lý An Nhiên mặt cười nhưng trong lòng lại âm thầm muốn phun, rõ ràng là hận không thể cắn chết đối phương vậy mà còn muốn diễn tuồng tỷ muội tình thâm, diễn thì diễn đi, tại sao còn lôi kéo ta vào làm cái rắc gì a?!

Liễu Ngưng Tuyết dẫn theo Lưu Bội Ngọc đứng ở một góc khuất nhìn lại, thấy Lý An Nhiên bị Tô Minh Huệ và Trương Thục Oanh lôi kéo không khỏi lắc đầu

“Lý quý nhân quả là không may”

“May mắn chúng ta đi nhanh” Lưu Bội Ngọc cũng thầm hô may mắn, Tô Minh Huệ và Trương Thục Oanh đều có đại sơn chống lưng, đắc tội người nào cũng không được, chính vì thế Lưu Bội Ngọc cảm thấy Lý An Nhiên lúc này thực đáng thương

Lát sau thấy Lý An Nhiên thuận lợi thoát thân, dẫn đại cung nữ của mình rời đi, Tô Minh Huệ và Trương Thục Oanh nán lại một chút rồi cũng dẫn người của mình đi mất, hai người mới cảm thấy nhàm chán không còn chuyện để xem, đang định rời đi thì bất chợt cả hai nhìn thấy một người sắc mặt âm trầm đi lướt qua, vì ở góc khuất nên người kia không thấy bọn họ, Lưu Bội Ngọc hơi nhíu mi nói

“Nàng không phải là Lý An Nhã sao?”

“Lý lương nghi?!”

“Đúng vậy, nàng ta chính là đích muội của Lý quý nhân”

“Ồ! Hướng đó không phải là hướng Lý quý nhân vừa đi sao?”

“Đúng nha, nhưng sắc mặt của Lý lương nghi lúc này hình như không được tốt”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng có chung ý nghĩ. Có kịch hay để xem!

....

Lý An Nhiên dẫn theo Lục Ly hướng Trúc Mai Hiên trở về, khi đến ngự hoa viên thì đột nhiên nghe thấy tiếng của Lý An Nhã hô to gọi nhỏ đằng sau.

“Lý An Nhiên, người đứng lại”

Dù khoảng cách vẫn có chút xa, Lý An Nhiên và Lục Ly vẫn nghe được rất rõ ràng, nhưng bước chân lại không chậm lại một chút nào, thậm chí là tăng nhanh tốc độ, Lục Ly ở bên cạnh nhỏ giọng nói

“Tiểu chủ là đoán đúng rồi, Lý lương nghi quả thật lựa chọn hôm nay tìm đến... nhưng mà... chúng ta phải làm thật sao?”

“Lúc này ý đồ của hai người Tô Minh Huệ và Trương Thục Oanh người cũng thấy rõ rồi đó, không làm thì cũng không còn cách nào “

Lý An Nhiên khoe môi vẫn mỉm cười như thường, hướng thẳng đến hồ sen phía trước mặt.

Lý An Nhã thấy Lý An Nhiên không quan tâm đến mình, tức giận trong lòng càng nặng, dứt khoát xách váy lên đuổi theo, tiểu cung nữ Mịch Nhi phía sau nàng ta cũng phải vội vã chạy theo.

Lý An Nhiên nhìn Lý An Nhã sắc mặt đỏ bừng, hai mắt trừng to như muốn ăn thịt mình cản ở trước mặt, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Lý An Nhã, người thật quá ngu xuẩn!

“Muội muội, có chuyện gì mà gấp đến như vậy?”

Thấy Lý An Nhiên cười cười nhìn mình, bộ dạng bình thản mưa gió không sợ, trong lòng Lý An Nhã lại khó chịu, nhưng nhớ đến mục đích của mình, Lý An Nhã mạnh mẽ kiềm chế cảm xúc bản thân lại, cười lạnh nói

“Cái này phải hỏi tỷ tỷ mới đúng, có chuyện gì mà mới gặp ta người liền bỏ chạy nhanh như vậy, người sợ ta ăn thịt người?!”

“hào có, chỉ là hôm nay vừa mới nhập cung, ở Trúc Mai Hiên vẫn còn việc chưa sắp xếp xong cho nên mới vội vã chạy về, không ngờ muội muội muốn tìm ta gấp như vậy “

“còn ngại biện, ta thấy người rõ ràng là muốn trốn tránh ta, vừa thấy ta liền chạy nhanh như chuột”

Lục Ly thấy Lý An Nhã ăn nói vô lễ như vậy liền tức giận, ngay lập tức lên tiếng

“Lý tiểu chủ, xin tiểu chủ ăn nói cho cẩn thận, tiểu chủ chỉ là một lương nghi, đáng ra thấy tiểu chủ của nô tỳ là phải hành lễ mới phải, tiểu chủ của nô tỳ nề tính tỷ muội không chấp nhất, tiểu chủ còn như vậy không biết phép tắc”

Lý An Nhã vốn muốn chọc tức Lý An Nhiên, thế nhưng Lý An Nhiên vẫn không có phản ứng, ngược lại Lục Ly tiểu cung nữ này lại dám lên mặt chất vấn mình, trong lòng liền tức giận, đồng thời nàng ta chợt nghĩ ra một cách hay có thể kích thích Lý An Nhiên, trong mắt lóe qua một tia tính toán, đột nhiên Lý An Nhã chỉ vào Lục Ly tức giận hô lên

“câm miệng, người chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, có tư cách gì lên giọng dạy đời ta, không biết phép tắc, Mịch Nhi, và miệng ả cho ta”

“hỗn láo, Lý lương nghi, người đừng được nước làm tói, cung nữ của ta không đến phiên người dạy bảo, nếu người còn như vậy không kính trọng tỷ, không nhìn đến cung quy, đừng trách ta không khách sáo”

Lý An Nhiên lúc này là tức giận thật, Lục Ly là tỷ muội của mình, nàng sao có thể cho Lý An Nhã nữ nhân diện này sỉ nhục. Thấy Lý An Nhiên tức giận, Lý An Nhã trong lòng thâm hoan hồ, nhưng ngoài mặt thì ra vẻ ương ngạnh nói

“người không khách sáo thì có thể làm gì ta?! hừ! người cùng với mẫu thân người đều giống nhau cả, đều là một dạng vô dụng chỉ biết nói bằng miệng”

Nhìn biểu hiện vô lý của Lý An Nhã, trong lòng Lý An Nhiên liền cảm thấy không đúng, hành động của Lý An Nhã hôm nay thật kỳ quái, không giống với tính cách ngày thường của nàng ta, Lý An Nhã bình thường thích châm chọc khiêu khích nàng nhưng cũng không trắng trợn lỗ mãng đến như vậy, bộ dạng của nàng ta rõ ràng chính là muốn chọc nàng tức giận.

Lý An Nhiên ngoài mặt lộ ra vẻ như bị đã kích nhưng trong lòng thì âm thầm suy tính, đột nhiên khoe mắt nàng liếc thấy hồ sen ở ngay bên cạnh, Lý An Nhiên liền bừng tỉnh đại ngộ, thì ra mục đích của Lý An Nhã cùng nàng là giống nhau. Lý An Nhiên trong lòng cười lạnh, nếu đã như vậy thì nàng sẽ thành toàn cho nữ nhân đầu óc bả đậu này.

“An Nhã, không cho phép người xúc phạm đến mẫu thân của ta “

“Hừ! người có tư cách gì cấm cản ta “

“người... tốt lắm, ta đi bẩm báo với hoàng hậu nương nương, người bắt kính với trường tỷ, xem thường cung quy”

Nói rồi, Lý An Nhiên về mặt kích động muốn quay đi, Lý An Nhã hai mắt chợt lóe, đột nhiên nhào đến ôm lấy chân Lý An Nhiên khóc hô

“tỷ tỷ, ta sai lầm rồi, tỷ đừng làm như vậy.... tỷ tỷ “

Lý An Nhiên lộ ra bộ mặt sừng sốt, thấy vậy Lý An Nha bất ngờ hành động, đẩy Lý An Nhiên ra, hét lớn một tiếng rồi quay người hướng hồ sen chạy đến

“tỷ tỷ, tỷ không tha thứ cho ta, ta lấy cái chết bồi tội cho ngươi”

Vị trí của bọn họ chỉ cách hồ sen có năm bước chân, Lý An Nha vừa phóng qua vừa vui sướng trong lòng

Lý An Nhiên, ngươi khắc khe thứ muội, bức muội muội ta đây phải nhảy hồ bồi tội, ta xem hoàng thượng có còn thích ngươi được hay không!

Ngay lúc Lý An Nha chuẩn bị rơi xuống hồ thì cô áo đột nhiên nặng, có một người kéo lấy cô áo nàng ta không cho nàng ta nhảy

“muội muội, ngươi làm cái gì vậy? nguy hiểm a “

Lý An Nhiên gắt gao nắm lấy cổ áo Lý An Nha, đồng thời dùng sức kéo nàng ta lại, Lý An Nha trong lòng vừa tức vừa vội, dùng sức đẩy Lý An Nhiên ra, thế nhưng Lý An Nhiên sống chết không buông tay, hai người liền tranh chấp lên, Lý An Nhiên lớn tiếng hô

“muội muội, ngươi bị điên rồi sao, sao đột nhiên lại muốn chết, ngươi là muốn tỷ tỷ phải làm sao a?! “

Lý An Nhiên vừa hô vừa khóc thảm, lúc này các nàng gây ra động tĩnh lớn, đám cung nhân gần đó đã bắt đầu phát hiện bọn họ bên này, tiếng bước chân và tiếng người đến càng lúc càng gần, Lý An Nha tức muốn phun máu, nha hoàn Mịch Nhi lập tức hoàn hồn sau cơn chấn động, thấy Lý An Nhiên muốn ngăn cản chủ tử mình, liền xông qua, Lục Ly phản ứng cực nhanh cũng giả vờ sợ hãi kêu lớn chạy đến

“chủ tử “

Không biết trùng hợp hay là cố ý mà Lục Ly và Mịch Nhi đồng thời xông đến, gấp gấp không cẩn thận liền va vào nhau té nhào

Đáng nói chính là không chỉ hai người bọn họ té mà còn liên lụy đến Lý An Nhiên và Lý An Nha đang đứng cạnh bên bờ hồ.

Vốn dĩ cú va đụng cũng không quá nặng nhưng Lý An Nhiên đột nhiên bất cẩn chân trượt một cái, ngay lập tức thân thể hướng bờ hồ rơi xuống, vừa rơi Lý An Nhiên còn làm động tác giống như muốn đẩy Lý An Nha lại để nàng ta không rơi xuống nước, nhưng cú đẩy này thật bất lực, Lý An Nha thế là cũng ngã theo. Phải nói chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc nhưng phản ứng của Lý An Nhiên và Lục Ly thật sự là xảo diệu vô cùng, khiến cho đám người vừa kéo đến đều chỉ thấy Lý An Nhiên chính là muốn ngăn cản Lý An Nha nhảy hồ mà hy sinh bản thân.

.....

Tô hoàng hậu đang cùng Tín mã ma cận thân của mình nói chuyện trong Linh Phụng cung, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Xem ra Trương Thục Oanh này so với Triệu Yến thì thông minh hơn”

“Nhưng Nghi tần nương nương cũng thật không tệ, không hề bị đẩy xuống hạ phong một chút nào, thậm chí còn phá hỏng ý muốn lôi kéo Lý quý nhân của Ninh tần”

“Hừ! Dù là thứ xuất nhưng nếu nó không làm được như vậy thì không có tư cách làm muội muội của bản cung... ngược lại... Lý quý nhân kia... Tín mã ma, ngươi thấy nàng thế nào?”

“Theo lão nô thấy Lý quý nhân có chút thông minh nhưng tâm tính lại quá ngây thơ, so với Liễu quý nhân thì không khôn khéo bằng”

“Ngươi cũng nghĩ giống bản cung, chỉ là chúng ta không nên kết luận quá sớm, biết đâu là do nàng ta giả vờ thì sao?”

“Nếu đúng như lời nương nương nói thì Lý quý nhân này thật khó lường”

Ngay lúc này cung nữ Mai Nhi chạy vào báo

“Nương nương, ngự hoa viên xảy ra chuyện, Lý quý nhân và Lý lương nghi cùng rơi xuống hồ sen “

“Cái gì?” Tô hoàng hậu ngạc nhiên, vội hỏi Mai Nhi “lúc này như thế nào rồi?”

“Nghe nói cung nữ của Lý lương nghi biết bơi nên kịp thời cứu được Lý lương nghi, nhưng cung nữ của Lý quý nhân lại không biết bơi, cũng may ngay lúc đó Liễu quý nhân và Lưu dung hoa có mặt, Liễu quý nhân biết bơi liền xuống cứu Lý quý nhân, nhưng Lý quý nhân bị ngã xa hơn Lý lương nghi, đợi Liễu quý nhân cứu được vào bờ thì đã hôn mê bất tỉnh “

Hoàng hậu hơi nhíu mày, nghĩ ngợi một chút trong lòng liền minh bạch, hồ sen kia là ở gần Trúc Mai Hiên, mà chỗ ở của Lý lương nghi Dục Khánh cung lại ở hướng ngược lại, người sáng mắt liền biết là Lý An Nha này có ý đồ xấu cố tình tìm đến gây chuyện hại người hại mình rồi.

Hoàng hậu trong lòng không khỏi buồn bực, Lý An Nha này nhìn qua thì không đến nỗi nhưng không ngờ lại chính là một cái ngu xuẩn, thủ đoạn rách nát như vậy mà cũng có thể nghĩ ra, thật uổng cho nàng một phen cất nhắc cho trúng tuyển.

.....

Trong ngày đầu tân cung phi nhập cung, hậu cung lại được dịp sáng mắt, lại một lần xem hiểu cái gì là tỷ muội tình thâm.

Lý lương nghi muốn nhảy xuống hồ sen vu oan cho Lý quý nhân, Lý quý nhân muốn can ngăn liền bị Lý lương nghi thuận thế đẩy vào trong hồ sen suýt mất mạng, vậy mà Lý lương nghi kia còn luôn miệng nói mình là bị Lý quý nhân hãm hại, nếu không có Liễu quý nhân và Lưu dung hoa trùng hợp nhìn thấy tình cảnh khi đó, không chừng Lý quý nhân đã bị nàng ta hãm hại thành công.

Và lại nghĩ kỹ một chút thì mọi người liền hiểu được, Lý quý nhân người ta là người nổi bật trong lần tuyển tú này, rất nhanh sẽ có cơ hội thị tẩm, còn đi hãm hại cái muội muội khác mẹ dung mạo trong nhóm tân cung phi chỉ là hạng tầm thường, còn chỉ là một cái lương nghi lục phẩm nho nhỏ làm cái gì?!

Hoàng thượng biết chuyện, khen Liễu quý nhân trượng nghĩa, hạ chỉ thăng Liễu quý nhân thành Anh tần. Lý quý nhân bị hãm hại mà vẫn ra tay cứu giúp Lý lương nghi được hoàng thượng khen thuận lương thực đức bang phong hào Thuần, kèm theo một đồng bang thưởng xem như an ủi, ngay cả hai vị thái hậu cùng hoàng hậu cũng ban thưởng cho nàng không ít. Lưu dung hoa cũng được hoàng hậu xin hoàng thượng cho thăng lương nghi vì công dám đứng ra vạch mặt Lý lương nghi hãm hại Lý quý nhân, Ngược lại Lý lương nghi bị hoàng thượng tức giận giáng xuống bát phẩm thái nữ, cấm túc ba tháng, chép một trăm lần nữ huấn, đúng là thảm không gì bằng.

Qua chuyện này người có lợi nhất không thể nghi ngờ chính là Anh tần, vừa được tấn phong mà còn được hoàng thượng chú ý, thuận thế trở thành người thị tẩm đầu tiên, cả hậu cung vì vậy mà số người âm thầm ghen ghét Anh tần cũng không ở số ít.

Còn người xui xẻo cũng không chỉ mỗi Lý thái nữ kia mà còn có cả Thuần quý nhân, dù được ban phong hào còn thêm rất nhiều ban thưởng, nhưng sau khi bị rơi xuống hồ nước lạnh vào ngày hè nóng bức, nóng lạnh xung khắc liền bị phong hàn, hoàng hậu thực “thương tiết” nên cho gỡ bỏ thẻ bài rồi, đối với tân tiến cung phi thì chính là bị kịch, một lần gỡ bỏ thẻ bài có thể là người vô hình mãi mãi trong hậu cung, lần này Thuần quý nhân thật sự là bị muội muội tốt kia hại thảm.

Trong lúc mọi người trong cung ồn ào chuyện của Anh tần và cái xui xẻo Thuần quý nhân thì chính chủ lúc này lại đang rất khoái hoạt dưỡng bệnh trong Trúc Mai Hiên.

“Tiểu chủ làm như vậy không sợ thất sủng luôn sao, lỡ như hoàng thượng quên sự tồn tại của tiểu chủ thì làm sao bây giờ?”

Lý An Nhiên vẻ mặt hơi tái một chút nhưng tinh thần có vẻ vẫn rất tốt, nhàn nhã nằm trên ghế nằm, nhàn chán nhìn ánh đèn lồng treo ngoài cửa sổ, Lục Ly ngồi một bên lo lắng không yên, Thanh Y thì lại bình tĩnh may và dưới ánh đèn phía đối diện, Lý An Nhiên cười khè không trả lời câu hỏi của Lục Ly, ngược lại hỏi

“Có biết tại sao ta và An Nhã cùng là tỷ muội mà ta vừa vào cung là chính ngũ phẩm quý nhân mà nàng chỉ là tông lục phẩm lương nghi không?”

Lục Ly có chút ngạc nhiên, nàng tuy có khả năng nhìn người khá tốt nhưng đối với mấy chuyện phức tạp trong cung thì hoàn toàn chưa có kinh nghiệm. Lý An Nhiên nhìn vẻ mặt của Lục Ly như vậy liền buồn cười, Thanh Y cũng cười ngẩn đầu nhìn lại đây.

“Tiểu chủ có mẫu thân là huyện chủ, hoàng thượng là nhìn vào thân phận của phu nhân và vị thế của Trần Viễn hầu phu mà thôi “

Lúc này Lục Ly mới bừng tỉnh đại ngộ, Lý An Nhiên không quan tâm nói

“Dù ngoại tổ phụ đã mất, tước vị cũng không thể truyền cho tam cữu cữu, nhưng tam cữu cữu của ta cũng là cái có khả năng, dựa vào bản lĩnh leo lên đến nội các đại học sĩ, tiền đồ vô lượng đâu”

“Như vậy có nghĩa một ngày Hứa đại nhân chưa ngã, hoàng thượng không có khả năng sẽ quên tiểu chủ?!” Lục Ly cười hỏi, Lý An Nhiên ngáp một cái, lắc đầu nói

“Cũng không hẳn, ta dù sao cũng chỉ là đứa cháu cùng tam cữu cữu chưa từng tiếp xúc, quan hệ thân thích cũng không mấy gần, ý của ta chính là hoàng thượng mỗi ngày lâm triều nhìn thấy mặt cữu cữu, tất nhiên sẽ nhớ đến trong hậu cung còn có một phi tần cùng cữu cữu có chút quan hệ, lại thêm tước vị của mẫu thân cho nên hoàng thượng nhất định sẽ nể mặt mà nhớ đến ta, không đến nỗi để ta chưa thị tẩm đã phải chết chìm trong dòng nước đục hậu cung “

“Nhưng người hạ lệnh cho triệt thẻ bài của tiểu chủ là hoàng hậu nương nương, lỡ như hoàng hậu nương nương cố tình giấu diếm, không treo lên thẻ bài của tiểu chủ thì làm thế nào?”

Nghe Lục Ly nói vậy, hai mắt của Lý An Nhiên hơi híp lại, sau đó cười lạnh nói

“Hoàng hậu nương nương quả thật rất chăm sóc ta, nhưng chức hoàng hậu làm cũng nhiều năm như vậy rồi, nàng ta sẽ không làm ra chuyện đối phó ta trắng trợn khiến cho hoàng thượng phát hiện đâu “

“Nhưng hoàng hậu rõ ràng là muốn đối phó tiểu chủ, biết Lý thái nữ cùng tiểu chủ không hợp, liền trợ giúp nàng vượt qua điện tuyển, hiện tại tiểu chủ giả bệnh, ngay lập tức mượn cơ hội triệt hạ thẻ bài của tiểu chủ, sợ rằng bà ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy “

“Yên tâm, hoàng hậu chỉ là muốn kéo dài thời gian khiến cho hứng thú của hoàng thượng đối với ta giảm dần đi mà thôi, nàng làm việc cẩn thận, sẽ không hành động lỗ莽”

“Tiểu chủ nói như vậy, nô tỳ cũng yên tâm “

“Đúng rồi, Lý An Nhã ra sao rồi?”

“Bị cảm tức, nhưng vẫn âm thầm mắng chửi tiểu chủ “

“ha ha! Vậy à, vậy thì mặc kệ nàng ta đi, đang muốn tìm cơ hội tránh đầu sóng ngọn gió, nàng ta liền tự mình đưa đến cơ hội, ta đương nhiên là nên cảm kích “

“Tiểu chủ, ngài không cần đồng tình nàng ta, hừ! Nàng ta không có mất dấm hảm hại tiểu chủ, nếu không phải tiểu chủ nhanh trí thì không chừng đã bị nàng ta vu oan rồi”

Thanh Y nghe đến Lý An Nhã thì liền tức giận, Lục Ly cũng nhíu mi nói

“Lý An Nhã này đầu óc như vậy xuân, nhưng cũng không thể nào ngu ngốc đến mức đi nghĩ ra được kế sách không có lỗi ra như vậy được “

Nghe Lục Ly nói, Lý An Nhiên hơi ngòm người dậy, nghĩ nghĩ rồi nói

“Điều tra xem Lý An Nhã gần đây đi lại với ai gần nhất”

“Tiểu chủ nghỉ ngơi có người xúi giục Lý thái nữ”

“Nếu có ai đó muốn nhắm vào ta thì chúng ta nên biết danh tính để sau này còn đề phòng”

Lục Ly cũng suy nghĩ

“Có khi nào là hoàng hậu nương nương?”

“Hoàng hậu nương nương nếu ra tay thì ta chắc chắn sẽ có kết cục bi thảm hơn lúc này nhiều “

“Được, để nô tỳ đi điều tra”

.....

Ba tháng sau, khí trời đã chuyển từ hè sang cuối thu, mùa đông đang đến gần mà Lý An Nhiên vẫn cứ thế nhàn nhã ở Trúc Mai Hiên “đường bệnh”, rảnh rỗi thì nghe Lục Ly kể chuyện nghe được trong cung, cuộc sống khoái hoạt vô cùng.

Tất nhiên sau ba tháng, nhóm tân cung tần hầu như đều đã được thị tẩm, nhưng Lý An Nhiên vẫn như vậy không ai nhắc đến. Mà cũng vì vậy đám cung nhân liền không xem Trúc Mai Hiên ra gì, bắt đầu là từ ngự thiện phòng, nếu muốn ăn ngon nàng phải bỏ tiền ra mua chuộc. Sau đó là đến nội vụ phủ, hàng tháng cố tình chậm trễ không phát phân lệ cho Trúc Mai Hiên, nhưng với tiểu tài chủ Lý An Nhiên thì vẫn còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được, cuối cùng ngay cả vài cái cung nhân Trúc Mai Hiên cũng bắt đầu rụt rịch muốn lười biếng.

Đối với hành động của đám cung nhân tâm mang ý phản phúc kia, Lý An Nhiên đều nhìn trong mắt nhưng lại không có biểu hiện gì, hiện tại chưa có cơ hội giải quyết bọn họ, nàng chỉ âm thầm ghi nhớ mà thôi. Ngược lại có một số người dù nàng không được thị tẩm, Trúc Mai Hiên bị người ta khinh bỉ thì vẫn một lòng cung kính hầu hạ, không một chút thất trách, loại người này một là thật sự trung tâm, hai là cái đỉnh sắc nhọn do người khác gài vào, thấy khó không loạn, không lộ sơ hở đó mới là một cái đỉnh lợi hại, mà người đứng sau những cái đỉnh lợi hại này cũng không phải là loại người thường.

Trong mấy tháng này, Lý An Nhiên tuy ở trong Trúc Mai Hiên không bước ra cửa nữa bước nhưng mọi chuyện phát sinh trong cung nàng cũng biết rất nhiều, nàng không khỏi cảm thán gió hậu cung đổi chiều cũng thật mau, hôm nay người này được sủng ái, ngày mai người kia tấn thăng, mà đáng nhớ nhất là mấy tin đại loại như: sau khi Anh tần được liên tục thị tẩm hai ngày liền đụng phải Triệu quý phi ở ngự hoa viên, có lời xúc phạm quý phi, bị phạt quý hai canh giờ. Ninh tần là người tiếp theo thị tẩm, hoàng thượng rất thích nàng, tấn thăng Ninh quý tần, mỗi tháng cũng truyền nàng thị tẩm vài lần. Nghi tần so Ninh quý tần cũng không thua kém, tuy không được tấn chức nhưng nghe nói hoàng thượng rất thích uống trà Nghi tần pha, thường xuyên buổi sáng ghé qua thăm nàng. Còn có hoàng thượng cũng rất thích Trần tài nhân - Trần Tú Linh, tấn phong Trần mỹ nhân. Người đang được sủng ái là Võ tài nhân, Võ tài nhân làm Tĩnh phi kinh sợ ở ngự hoa viên, bị hoàng thượng phạt cảm tức...

.....

Một ngày đầu đông, trong cung truyền ra tin vui, Anh tần có thai, tin tức này liền khiến hậu cung dậy sóng, hoàng thượng long nhan vui mừng liền hạ lệnh tăng thăng Anh Tần làm Anh tiếp dư, có quyền nuôi nấng long tử, đồng thời ban thưởng một đồng đồ đến Vĩnh Xuân cung, thái hậu, hoàng hậu, cung tần mọi người nối tiếp nhau đưa đồ đến, Anh tiếp dư vui sướng không thôi.

Khi Lý An Nhiên biết được tin này, nàng vẫn còn “đường bệnh” như cũ, đối với tin Anh tiếp dư mang thai, không như những phi tần khác âm thầm xé nát khăn tay, ngược lại nàng rất đổi vui mừng, đợi gần nửa năm, nhóm phi tần mới nhập cung cuối cùng cũng có người mang thai, hiện tại cho dù nàng có tái xuất cũng không gây chú ý bằng cái bụng của Anh tiếp dư, hơn nữa nếu nàng có thai đi nữa thì cũng sẽ có Anh tiếp dư chắn phía trước rồi, như vậy nàng có thể tiếp tục kế hoạch của mình.

Sự thật mục tiêu Lý An Nhiên đặt ra trong kiếp cung phi của mình là sinh được vài đứa nhóc khéo khinh, sau đó sống vì con cái của mình, bảo vệ chúng, chăm sóc chúng, dạy bảo chúng nên người.

Còn về hoàng thượng, nàng cũng không đặc hy vọng gì, hấn nếu có chút thích nàng thì tốt, hấn không thật sự thích nàng mà chỉ xem nàng làm công cụ ảm giường thì cũng không sao cả, chỉ cần hấn có thể sủng nàng đôi chút, cho nàng vài đứa nhỏ là nàng đã vô cùng cảm tạ, dù sao người ta cũng là hoàng thượng, cho nàng sinh con là đã xem trọng nàng rồi, bản thân là người biết đủ, cũng không phải là cái đồ điên mà đi trông chờ vào tình cảm của đế vương, nàng chỉ cần phải tận tâm hoàn thành chức trách cung phi của mình là được rồi.

Kiếp trước nàng chưa từng đám cưới, đương nhiên là chưa từng được làm mẹ, cho nên đối với cảm giác làm mẹ kia, nàng rất khát vọng.

“Cũng đã đến lúc lành bệnh rồi!”

VNT-HoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thị tẩm

Minh Long điện, không khí uy nghiêm trắng ngáp khắp nơi, bên trong ngự thư phòng được đốt địa long ấm áp như xuân, một bóng dáng cao lớn mặc long bào đang miệt mài phê duyệt tấu chương, chợt bên ngoài có tiếng nói chuyện, hoàng thượng cũng không ngần đầu lên, tay cầm bút khẽ viết mấy nét vào sổ con, miệng lại bình thần hỏi

“Luu Toàn Phúc”

Ngay lập tức từ bên ngoài có một thái giám trung niên chạy vào

“Có nô tài “

“Bên ngoài có chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, có Phương thái y cầu kiến “

Tay cầm bút của hoàng thượng vẫn không dừng lại chút nào, một giây sau mới nghe hoàng thượng nói

“Cho vào “

.....

“Thần, tham kiến hoàng thượng”

“Bình thân, bệnh tình của Thuần quý nhân như thế nào rồi?”

“Bẩm hoàng thượng, Thuần quý nhân đã hoàn toàn khỏi hấn, thân thể cũng đã điều dưỡng về trạng thái tốt nhất”

Hoàng thượng lại im lặng một lát, hình như là quá chăm chú vào nội dung tấu sớ nên quên mất Phương thái y, lát sau hoàng thượng lại đột nhiên nói

“Trẫm biết rồi, khanh lui ra đi”

“Vị thần, xin cáo lui”

Luu công công thấy Phương thái y đã lui ra mà hoàng thượng cũng không nói gì nữa, nên cũng định lui ra ngoài, mới vừa quay lưng thì đột nhiên nghe hoàng thượng nói

“Truyền khẩu dụ của trẫm, đêm nay, Thuần quý nhân thị tẩm “

Tin tức Thuần quý nhân lành bệnh nhanh chóng truyền ra, kèm theo đó là khẩu dụ truyền Thuần quý nhân thị tẩm của hoàng thượng.

Trong Linh Phụng cung, Tô hoàng hậu để cho cung nữ nhu huyết thái dương, thờ dài nói với Tín ma ma

“Bồn cung có thể ngăn được gần nửa năm, nhưng rốt cuộc không thể ngăn được hoàng thượng vẫn nhớ đến nàng “

“Chỉ vì có một cửu cửu có tiền đồ mà thôi, dù sao cũng không so được với tỷ muội Triệu gia, nương nương cần gì chú ý đến nàng chứ?”

“Bồn cung biết, có lẽ bồn cung đã quá lo xa “ hoàng hậu lúc nói câu này thì sâu trong ánh mắt chợt lóe lên một thần sắc khác thường nhưng nhanh chóng biến mất, chỉ nghe một tiếng thờ dài có chút thê lương “nữ nhân Giang Nam a”

Viên Hy cung, Triệu quý phi ngồi trên ghế quý phi nghe cung nữ bẩm báo khẩu dụ của hoàng thượng vừa mới ban ra, sắc mặt vẫn như thường cười lạnh nói

“Thuần quý nhân cuối cùng cũng lộ diện, xem ra bốn cung vẫn là xem thường nàng ta “

Trương Thục Oanh ngồi một bên liền vội khuyên nhủ

“Biểu tỳ không cần quan tâm nàng, thái hậu nương nương đã sớm đoán được sẽ có ngày Thuần quý nhân được truyền gọi, bảo chúng ta không nên nhúng tay vào “

Nghe Trương Thục Oanh nói vậy, Triệu quý phi liếc mắt nhìn nàng ta, cười mà như không cười nói

“Xem ra, trong mắt cô cô người còn được coi trọng hơn ta đó, cái gì cũng nói với người “

Trương Thục Oanh có chút khiếp sợ, vội vàng giải thích

“Biểu tỳ hiểu lầm thái hậu nương nương, sở dĩ thái hậu nói với muội mấy lời này là muốn muội truyền lời lại cho tỳ, muội muội nhập cung ngay từ đầu đều là vì muốn trợ giúp cho tỳ mà thôi”

“Trợ giúp cho ta?! Hừ! Cô cô đã quá mức lo xa, ta đường đường là quý phi của hoàng thượng, dù đám cung tần các người vừa mới tiến cung nhưng ta vẫn là người được hoàng thượng sủng ái nhất, tháng vừa rồi số lần hoàng thượng đến chỗ người đã giảm một nửa so với tháng trước, nếu người cứ tiếp tục như vậy rất nhanh sẽ bị hoàng thượng quên lãng, bốn cung còn cần người trợ giúp hay sao?”

Trương Thục Oanh sắc mặt liền hơi biến xanh, âm thầm nắm chặt nắm tay, đến nỗi móng tay dài cắm sâu vào da thịt phát đau, nhưng sự đau đớn này lại giúp cho nàng ta giữ được bình tĩnh, miễn cưỡng nở nụ cười nói

“Tỳ tỳ được hoàng thượng yêu thương, muội muội đương nhiên không thể so sánh “

“Hừ!” Triệu quý phi thấy sắc mặt Trương Thục Oanh khó coi, lúc này mới thỏa mãn nở nụ cười “nói là nói vậy thôi, người dù sao cũng là biểu muội của bốn cung, bốn cung sao có thể để cho người thất sủng được chứ, yên tâm đi, còn ta ở đây thì hoàng thượng sẽ không quên người”

“Đa tạ biểu tỳ, muội muội thực cảm kích “

Trương Thục Oanh bày ra khuôn mặt tươi cười nhưng sâu trong ánh mắt lại âm trầm đến đáng sợ.

Thọ Khang cung lúc này không khí có chút ngưng trệ, Tô Minh Huệ sắc mặt lo lắng ngồi trước mặt Tô thái hậu. Nhìn bộ dạng Tô Minh Huệ như vậy, Tô thái hậu nhu mày nghiêm khắc nói

“Chỉ có một Thuần quý nhân mà đã khiến cho người lo lắng thành dạng này rồi hả!? Thực là một chút tiền đồ cũng không có, như vậy làm sao đấu lại với tỳ muội Triệu gia, chẳng trách vì sao hoàng thượng một tháng chỉ tuyên người thị tẩm có một lần, người xem, bộ dạng người như thế, cả ai gia nhìn còn không vừa mắt nói chi đến hoàng thượng có thể yêu thích người “

“Cô cô, ta biết sai rồi “

Tô Minh Huệ ngay lập tức nhận lỗi, bộ dạng đáng thương, Tô thái hậu nhìn thấy nàng ta như vậy lòng cũng mềm xuống một chút, nhẹ giọng nói

“Thuần quý nhân dù sao cũng là cháu gái của Hứa đại học sĩ, hoàng thượng phải nể mặt Hứa gia một chút, đừng nói ngày hôm nay thị tẩm, cho dù được chút sủng ái cũng không có gì là lạ, người không cần quan tâm nàng ta làm gì, đừng quên đối thủ của Tô gia ta chính là Triệu gia kia, người phải biết việc nào nên làm việc nào không nên làm, thông minh một chút mới có cơ hội đánh bại nữ nhân Triệu gia “

Tô thái hậu dù sao cũng từng là sủng phi của tiên đế, dù tính cách sau khi trở thành thái hậu có chút tự phụ nhưng bà cũng không có khả năng là kẻ không có đầu óc, tính chất của vấn đề làm sao có thể không nhìn cho rõ được. Đối với Tô Minh Huệ, Tô thái hậu cũng rất kì vọng chính vì thế mới muốn hết sức trợ giúp nàng giành thánh sủng, chỉ đáng tiếc là Tô Minh Huệ dù biểu hiện tốt như thế nào thì thái độ của hoàng thượng vẫn cứ như vậy không quá yêu thích cũng không lạnh nhạt, ngay cả bà là mẹ ruột của hoàng thượng cũng không biết đâu mà lần, Tô thái hậu thở dài một tiếng, kéo lấy bàn tay của Tô Minh Huệ từ ái nói

“Người phải vì Tô gia mà cố gắng lên, nhanh chóng sinh ra hoàng tử khỏe mạnh cho Tô gia chúng ta, như vậy Tô gia mới có thể có được một tương lai rực rỡ, người hiểu không?”

Tô Minh Huệ sắc mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói

“Minh Huệ đã biết, Minh Huệ sẽ cố gắng không phụ kì vọng của cô cô”

“Tốt!” Tô thái hậu mỉm cười gật đầu hài lòng.

Trong lúc này tại Dục Khánh cung, Lý An Nhã tức giận đến không kèm được mấn lớn

“Tiện nhân, Lý An Nhiên, ngươi là đồ tiện nhân, tại sao!? Tại sao hết lần này tới lần khác ngươi đều cướp mất tiền đồ của ta, ta không cam tâm”

Ngoài cửa sổ có một bóng người âm thầm nghe ngóng biểu hiện của Lý An Nhã, sau đó bóng người vội vã rời đi, chỗ ở của Lý An Nhã là Liễu An Viên thuộc Dục Khánh cung, bóng người này sau khi nghe Lý An Nhã phát tiết một hồi liền trở về chủ điện của Dục Khánh cung báo cáo. Lưu phi sau khi nghe cung nữ nói lại mấy câu nguyên rủa của Lý An Nhã thì bật cười châm chọc nói

“Thật sự là ngu không gì bằng, đã lâm vào tình cảnh như vậy mà vẫn không tỉnh ra, cứ mặc kệ cô ta đi”

Cung nữ Lâm nhi đang cẩn thận bóp vai cho Lưu phi cũng cười thêm vào

“Lý thái nữ này thật sự không có đầu óc, quả thật là không đáng để nương nung quan tâm”

.....

Lý An Nhiên ngồi trong bồn tắm lớn, nước trong bồn có màu trắng sữa, còn có một mùi nếp thơm thanh lương dễ chịu, thở dài một hơi, ngày này cuối cùng cũng đến, hai kiếp người nha, sống đến hai kiếp người đều mang thân xử nữ, tối nay lại sẽ biến thành nữ nhân có chồng, nói trong lòng nàng không bất an lo sợ là nói dối đi.

Thấy Lý An Nhiên có chút dờ dẩn ngẩn người, Lục Ly và Thanh Y nhìn nhau, Thanh Y hơi lo lắng hỏi

“Tiểu chủ thấy không khỏe sao?!”

“A... không có gì, chỉ là... tối nay phải thị tẩm nên có chút lo lắng mà thôi”

Nghe vậy Lục Ly và Thanh Y liền nở nụ cười an ủi

“Tiểu chủ không cần lo lắng, nữ nhân nào đều phải trải qua mà”

“Ta biết...”

Sau khi tắm rửa xong, trời đã ám đen, Lý An Nhiên mặc một thân áo ngủ tơ lụa mềm mại màu lam nhạt, tôn lên đường cong rõ ràng quyến rũ cùng nước da nõn nà trắng như tuyết không một chút tỳ vết, mái tóc mềm mại đen dài như thác đổ xỏa sau lưng, trên đầu chỉ búi một chút tóc cắm một cây trâm bạc hình hoa mai nạm ngọc, trên mặt không hề trang điểm một chút nào, nhưng da mặt vẫn trắng nõn bóng láng, mắt hạnh mi đen như vẽ, mày lá trúc thanh tú dịu dàng, môi hồng đào không tô son tự đỏ, dung mạo không trang điểm so với trang điểm cũng không khác gì mấy, dung mạo được như vậy chính là nhờ sự kiên trì mỗi ngày ngâm ôn tuyền mưa gió không ngừng của Lý An Nhiên. Lục Ly và Thanh Y dù đã nhìn Lý An Nhiên lớn lên nhưng nhìn thiếu nữ đứng dưới ánh đèn trước mặt này đều không khỏi hút vào một hơi

“Tiểu chủ thật là đẹp...”

“Ồ....” Lý An Nhiên thở dài, hàm hồ đáp một câu.

Mới đầu giờ Dậu, người của Càn Đức cung đã đến đón Lý An Nhiên đến Càn Đức cung thị tẩm, bên trong mặc áo ngủ bằng lụa, bên ngoài khoác áo choàng bông dày, nàng vừa ra khỏi Trúc Mai Hiên liền vào trong kiệu đã chuẩn bị sẵn.

Càn Đức cung là tẩm cung của hoàng thượng, bên trong đất địa long ấm áp như mùa xuân, Lý An Nhiên một mình bị bỏ lại đây, hoàng thượng thì vẫn chưa đến, nhìn căn phòng rộng lớn chỉ có một mình, Lý An Nhiên bất giác thở mạnh một cái, tâm tình ngược lại cảm thấy rất bình thường, cũng không thấy khẩn trương như còn ở Trúc Mai Hiên, ngược lại bình thản lấy sách để trên giá ngồi đọc, ban đầu chỉ là định xem một chút ai ngờ vừa chọn liền chọn trúng du kí, một đọc liền nhập tâm luôn, cả khi trong phòng nhiều thêm một người cũng không nhận ra

“Xem ra trong mắt ái phi, trăm so với quyển sách kia thực không đáng nhìn”

Lý An Nhiên bị hoàng thượng đột nhiên lên tiếng làm giật mình, đánh rớt cả quyển sách, không kịp nhìn đã ngay lập tức nhảy xuống tú đôn dập đầu hành lễ, không hề ý thức được hành động của mình có bao nhiêu khác người

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng”

Nếu là phi tần khác, gặp trường hợp như vậy nếu không phải vừa sợ hãi vừa diễm đam đáng yêu thỉnh tội thì chính là dịu dàng di chuyển thân hình, hành lễ với hân trước sau đó uyển chuyển giải thích, cẩn thận lấy lòng, chỉ có người này là như vậy ngốc nghếch, trực tiếp linh hoạt nhảy xuống, không nhìn hân ở đâu liền nhắm hướng giọng nói phát ra mà hành lễ, dẫn đến trường hợp hướng dập đầu hơi lệch đi so với vị trí của hân, trông buồn cười như thế này.

Lý An Nhiên trong lòng bí hiểm

Chết rồi! Dập đầu không đúng hướng! Phải làm cái gì bây giờ?!

Nhìn Lý An Nhiên vụng trộm dịch chuyển thân thể chỉnh lại hướng về phía hân, hoàng thượng không kiềm được phát ra tiếng cười khẽ khiến thân thể Lý An Nhiên ngay lập tức cứng đờ, xấu hổ đỏ bừng cả mặt, ngay cả cái cổ trắng nõn cũng hồng theo, hoàng thượng trong lòng thoải mái, tâm trạng cũng vì vậy tốt lắm

Lý An Nhiên!... quả nhiên không giống người thường, rất thú vị!

Hoàng thượng hơi ho khan một chút, bước đến gần tay ra phía trước

“Ái phi không cần đa lễ, mau đứng lên”

Lý An Nhiên thực muốn tìm một cái hồ nào đó mà chui vào cho rồi, hơi run run giờ tay nhỏ bé ra đặt vào lòng bàn tay lớn ấm áp hữu lực của hoàng thượng, thân thể được hoàng thượng kéo một cái liền dễ dàng bị kéo đứng lên, nhưng đầu thì vẫn cúi gằm không dám nhìn hoàng thượng liếc mắt một cái, hoàng thượng lại buồn cười nhìn người này như vậy làm đã điều

“Như thế nào, nhớ hôm điện tuyến năng rất là trấn định, sao hôm nay lại biến thành ngượng ngùng rồi”

Lý An Nhiên trong lòng đấu tranh, khổ khổ nhỏ giọng nói

“Vị hôm đó, thần thiếp cũng không có làm cái gì đáng xấu hổ mà”

“Ồ! Vậy hôm nay ái phi đã làm cái gì đáng xấu hổ sao?”

Hoàng thượng giả vờ không hiểu hỏi, đôi được mỹ nhân u oán liếc mắt nhìn hẩn một cái rồi xấu hổ cúi đầu, hoàng thượng lại không kèm được phát ra tiếng cười khẽ, kéo nàng ngồi xuống tú đôn, rồi nhặt quyển sách nàng vừa đọc lên xem

“Thì ra là ái phi đang đọc cái này, trăm xem ái phi lúc này đọc đến nhập thần, nàng thích xem du ký sao?”

Thấy hoàng thượng không có ý nói đến chuyện xấu hổ của mình vừa rồi, Lý An Nhiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này cũng thoải mái hơn nhiều, ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, hơi ngượng ngượng cười nói

“Thần thiếp là một cái lười biếng, thích xem sách thể loại như vậy, đơn giản dễ hiểu nhưng thật phong phú”

Hoàng thượng thấy nàng một bộ điềm đạm đáng yêu, dung mạo lại như vậy tươi ngon khả ái động lòng người, đôi mắt đen liền càng thêm u ám sâu thẳm, dục hòa bắt đầu nhen nhóm, hôm nay hẩn không có mang tâm lý làm nhiệm vụ, cho nên đối với nàng hẩn không hấp tấp, phải nói sự tự chủ của hoàng thượng rất là kinh người, dù trong lòng đang xao động, nhưng về mặt của hẩn một chút cũng không lộ ra, hẩn chỉ lộ ra vẻ hứng thú cười nói

“Trăm luôn bận rộn nhiều việc, đối với du ký cũng đọc không nhiều, ái phi chắc đã đọc qua rất nhiều du ký rồi, hay là nàng kể trăm nghe vài truyện đi”

Nói đến du ký thì Lý An Nhiên quả thật là đầy một bụng, hoàng thượng đã ra lệnh thì nàng tất nhiên sẽ tận sức rồi.

Ở trong phòng thấp thoáng truyền ra giọng nói ngọt ngào thanh thúy, bên ngoài cửa Lư công công trong lòng có chút ngạc nhiên, bình thường những phi tần khác thì tâm đều không nói được mấy câu liền sẽ cùng hoàng thượng lắng lên giường, hôm nay vị Thuần quý nhân này lại có thể cùng hoàng thượng nói chuyện lâu như vậy, xem ra Thuần quý nhân cũng không đơn giản.

.....

Hoàng thượng nhìn tiểu mỹ nhân đang mệt mỏi ủ rũ nằm trong lòng, khóe môi khẽ kéo lên, tư vị lúc này quả thật là khiến người ta say mê, dù hẩn là hoàng đế, đã từng ném qua không ít mỹ vị, nhưng đối với nàng vẫn không khỏi sinh ra cảm giác ăn rồi vẫn còn thèm như cũ.

“Có còn đau hay không?”

Nghe hoàng thượng ôn nhu hỏi, Lý An Nhiên hơi lắc đầu, ăn ngay nói thật nói

“Lúc này quả thật có chút đau, nhưng hiện tại thì tốt rồi”

“Là lỗi của trăm”

“Hoàng thượng, ngài đừng tùy tiện nhận lỗi về phía mình, trong cung nhiều người như vậy a, nếu đây là lỗi của hoàng thượng, vậy hoàng thượng sẽ có lỗi với bao nhiêu người chứ?”

“Vậy có nghĩa là đây không phải là lỗi của trăm?” hoàng thượng cười hỏi, Lý An Nhiên lắc đầu nói

“Đương nhiên vết thương là do hoàng thượng gây ra, nhưng mà ngay từ đầu thần thiếp đã biết trước, không chỉ vậy còn là biết sẽ đau mà vẫn cam tâm tình nguyện, bây giờ quay ra nói hoàng thượng có lỗi với thần thiếp, như vậy không phải thực vô sỉ sao?! “

Hoàng thượng có chút ngạc nhiên, nhìn Lý An Nhiên như vậy nghiêm túc, sâu trong ánh mắt không khỏi lóe qua một tia phức tạp, nhưng nháy mắt liền biến mất, lời này hẩn cũng từng nói với rất nhiều người, mà người nào cũng đều làm ra bộ dạng thực hạnh phúc rút vào trong lòng hẩn nói được hầu hạ hẩn là phúc phận của bọn họ, một chút cũng sẽ không đau thật dễ nghe, nhưng trong lòng lại chính là muốn khiến cho hẩn cảm động, đối với các nàng sẽ tâm sinh áy náy gì đó, chỉ có cái này Thuần quý nhân là khác người, lớn mật nhất cũng chân thật nhất.

Lý An Nhiên nếu biết hoàng thượng nghĩ nàng so với những người khác chân thật hơn, nàng cũng sẽ tự nhiên mà thừa nhận, sự thật từ lúc bước vào Càn Đức điện đến giờ, mọi hành động, mọi lời nói của nàng đều không có một tia nào là giả dối.

Đầu tiên, nàng biết bản thân mình đối với hoàng thượng là không có uy hiếp, phụ thân nàng tuy là chỉ huy sứ nhưng từ mấy năm trước binh quyền của hắn đã bị hoàng thượng thu hồi dần đi, hiện tại đã sớm không có bao nhiêu thực quyền, Trấn Viễn hầu phủ thì sau cái chết của ngoại tổ phụ nàng giờ đã xuống dốc, mà cửu cửu hiện tại cũng là người chính tay hoàng thượng đề bạt, chính xác là người của hoàng thượng rồi, do đó trong mắt hoàng thượng nàng đơn giản chỉ là một cung phi, một người giúp hắn sinh con mà thôi. Hơn nữa hoàng thượng là người nắm quyền sinh sát trong tay, nếu hắn muốn nàng như thế nào thì nàng phải như thế đó, vậy nàng cùng hắn diễn trò có ý nghĩa gì sao?!

Thứ hai, ngay từ đầu nàng đã xác định muốn cùng hoàng thượng sinh mấy đứa nhỏ, nói những lời giả dối, suốt ngày mang mặt nạ để dối mặt với cha của con mình, không cảm thấy thật lố bịch và ghê tởm sao?! Cho dù hắn có thể không xem trọng nàng cùng con, hắn cũng có thể sẽ không được như người chồng người cha khác hết lòng bảo vệ vợ con, nhưng ít ra hắn vẫn sẽ nuôi nàng và con của bọn họ, thậm chí còn cho nàng và con được hưởng vinh hoa phú quý, hoàng thượng như vậy so với vô số nam nhân cổ đại khác đã tốt hơn nhiều rồi. Mà nàng cũng biết rõ bản thân không cần thiết phải đề phòng hoàng thượng làm gì cả, trong hậu cung này ngoại trừ người mang họ Tô và họ Triệu ra, nữ nhân còn lại nếu không làm việc gì không nên làm thì hoàng thượng cũng không rảnh đâu mà đi đối phó bọn họ.

Thứ ba, bản thân nàng là một cái lười biếng, cũng không có tham vọng phải làm hoàng hậu hay sủng quan lục cung gì, diễn trò với đám nữ nhân hậu cung kia đã mệt lắm rồi, nếu như còn phải cùng hoàng thượng diễn nữa, chắc chắn nàng sẽ mệt chết đi, như vậy còn sống làm cái quái gì, chết đi cho khỏe. Vả lại, nàng cảm thấy hoàng thượng cũng thật đáng thương, bởi vì hắn là hoàng đế, hắn biết rất rõ mọi người ở trước mặt hắn đều sẽ ăn nói thật cẩn thận, không ai sẽ thật sự đối xử thật lòng với hắn, hắn như vậy chính là thật cô đơn không phải sao?

Cuối cùng, trong chốn hậu cung này, ngoài Lục Ly và Thanh Y ra, nàng còn có thể thật sự tin vào ai khác được?! mà hoàng thượng so với những người khác thì đáng tin hơn nhiều, dù sao hoàng thượng chính là người nắm trong tay quyền sinh sát chính mình, vậy thì không cần thiết đề đi đề phòng hắn làm gì vô ích, bởi vì có đề phòng cũng là vô dụng.

Trong lần thị tẩm đầu tiên này, thật ra Lý An Nhiên cũng mang tâm lý muốn thử một chút, xem đối với nàng hoàng thượng có bao nhiêu sự bao dung, giờ xem ra hoàng thượng thực sự là một cái minh quân, hoàng đế anh minh sẽ thích nghe lời thật lòng hơn là lời lẽ trao chuốt giả dối, dù hoàng thượng là một người vui giận không lộ ra mặt nhưng Lý An Nhiên vẫn miễn cưỡng có thể nhận ra hắn là không có phản cảm đối với hành vi của nàng, với Lý An Nhiên đây là một tin mừng, bởi vì sau này trước mặt hoàng thượng nàng không cần phải quá mức câu nệ cách ăn nói cùng hành vi nữa.

Hoàng thượng thấy Lý An Nhiên ở bên cạnh hắn mà vẫn có thể tự nhiên thoải mái, ánh mắt của hắn vốn dĩ luôn bình tĩnh trong bất cứ trường hợp nào lúc này phá lệ hơi dịu xuống một chút, hắn cũng không nói gì đến vấn đề lúc này thêm nữa, chỉ đem Lý An Nhiên ôm chặt hơn

“Nghỉ một chút đi, lát nữa trăm bảo Lưu Toàn Phúc đưa nàng trở lại Trúc Mai Hiên “

Theo quy tắc, phi tần thị tẩm không được ngủ cả đêm ở Càn Đức cung, sau khi thị tẩm là phải rời đi ngay, hoàng thượng cho nàng nán lại nghỉ ngơi một chút đã xem như là rất săn sóc rồi. Lý An Nhiên mỉm cười, ôm lấy vòng eo rắn chắc của hoàng thượng, cảm nhận cơ bắp rắn chắc hữu lực dưới lòng bàn tay, Lý An Nhiên không kềm được hỏi

“Hoàng thượng là tập võ từ nhỏ sao?”

Hoàng thượng đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe Lý An Nhiên hỏi như vậy cũng không mở mắt.

“Đúng vậy, sao ái phi biết?”

“Bởi vì hoàng thượng từ trên xuống dưới không có một chút mỡ nào, chỉ toàn là cơ bắp”

Lúc này hoàng thượng muốn không mở mắt đã không được, hắn đỡ khò khè cười nhìn nàng

“Ái phi không thích?!”

“Không phải a, chỉ là thần thiếp nghĩ, làm nam nhân thực cực khổ “

“Sao nàng lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì ngay cả chuyện muốn có một thân hình đẹp, khỏe mạnh thì nam nhân so nữ nhân phải vất vả hơn nhiều a”

Tiếng cười trầm thấp hơi kìm nén của hoàng thượng lại phát ra trên đầu, chỉ nghe hoàng thượng nhẹ giọng nói

“Trăm siêng năng tập võ từ nhỏ cũng không phải là vì muốn có thân hình đẹp”

“Ha ha...! Thần thiếp chỉ là nói lung tung mà thôi, hoàng thượng đừng quan tâm”

Hoàng thượng thấy Lý An Nhiên cười hàm hồ có chút khờ khờ, không kềm được mỉm cười hỏi

“Vậy còn ái phi đâu, ái phi xinh đẹp là thừa hưởng từ phụ mẫu, vậy còn thân hình cùng làn da này thì sao, sự thật trong hậu cung không có ai có được làn da hoàn mỹ như nàng, càng đặc biệt là trên người nàng có một mùi thơm dịu nhẹ thanh lương, rõ ràng là nàng không dùng hương liệu, nàng đã làm cách nào vậy?”

“Ha ha... thần thiếp không thể nói nha”

“Ồ! Bí mật đến vậy à!”

“Đương nhiên rồi, mỗi nữ nhân đều có bí kiếp dưỡng nhan riêng, không thể tiết lộ cho bất kì ai”

“Ngay cả trâm cũng không được” hoàng thượng nhướn mày giả vờ bất mãn, Lý An Nhiên cũng không sợ, rất đúng lý hợp tình nói

“Đúng a! Hoàng thượng ngài biết cũng không có dùng được, ngài chỉ cần dùng thần thiếp là được rồi”

Hoàng thượng hơi sùng sốt nhìn cái tiểu nữ nhân lớn mật này, lại đỡ khóc đỡ cười thêm lần nữa, bắt đầu dĩ cười nói

“Nàng thật sự là... như vậy mà cũng nói được...”

.....

Thuần quý nhân sau lần đầu thị tẩm liền được tấn thăng Thuần tần, được hoàng thượng ban thưởng rất nhiều đồ tốt, bên này Lý An Nhiên vừa nhận được chiếu chỉ truy phong thì bên kia cả hậu cung đều đã biết.

Lý An Nhiên do phải tiếp thánh chỉ của hoàng thượng cho nên khi đến Linh Phụng cung thì đã thấy vài vị phi tần phẩm cấp cao đã đến, tuy nhiên hoàng hậu vẫn chưa ra cho nên cũng không tính là nàng thỉnh an trễ.

Thấy Lý An Nhiên xuất hiện, đương nhiên sẽ có một vài người không được thoải mái lên tiếng châm chọc

“Thuần quý nhân hầu hạ hoàng thượng vất vả, vậy mà vẫn đến sớm thỉnh an hoàng hậu nương nương, thật là khiến người phải ghé mắt”

“Luu phi muội muội nói sai rồi, Thuần quý nhân sáng nay vừa mới được sắc phong tần vị, và lại ta nguoi đều đã đến cả, Thuần tần chỉ là tứ phẩm tần mà lại tới sau chúng ta, xem ra cũng không mấy sớm”

“Trương phi nương nương nói phải, là thần thiếp lỗi, đợi lát nữa thần thiếp nhất định sẽ hướng hoàng hậu nương nương thỉnh tội”

“Ai muốn hướng bản cung thỉnh tội vậy?”

Ngay lúc này Tô hoàng hậu dẫn người ra đến, bộ dạng vẫn ôn nhu đại khí như thường, chúng cung phi ngay lập tức đứng lên hành lễ, hoàng hậu mỉm cười cho mọi người đứng lên, sau đó hướng Lý An Nhiên nói

“Thuần tần vừa rồi nói muốn thỉnh tội với bản cung là có chuyện gì vậy?”

“Thần thiếp thất trách, thỉnh an như vậy chậm trễ, xin hoàng hậu nương nương trách phạt”

“Theo cung quy muội đến như vậy cũng không tính là trễ, chắc là chúng tỷ muội chỉ muốn đùa giỡn với muội mà thôi, muội sao lại cho là thật, mau đứng lên đi thôi”

“Hoàng hậu nương nương rộng lượng, thần thiếp xin đa tạ hoàng hậu nương nương”

Lý An Nhiên mỉm cười, đứng lên về lại chỗ ngồi của mình, liếc mắt thấy sắc mặt Luu phi và Trương phi khó coi, trong lòng chỉ cảm thấy thực phiền phức, ngoài mặt lại cười đầu nhu thuận không nói gì, Tô Minh Huệ ngồi phía trên Lý An Nhiên liền quay sang cười nói

“Mấy tháng trước muội muội gặp hại, hoàng hậu nương nương lo lắng bệnh tình của muội, không cho chúng ta đi thăm cho nên ta cũng không dám đến làm phiền, nay thấy muội muội khỏe mạnh, trong lòng ta thật cao hứng”

Lý An Nhiên trong lòng muốn cười lạnh, lúc đó Nghi Tần này còn phải thu hút sự chú ý của hoàng thượng, cùng với Ninh tần - Trương Thục Oanh phân cao thấp, làm gì còn nhớ nàng này một người có nguy cơ suốt đời bị hoàng thượng lãng quên, giờ lại ra về tốt đẹp, cứ như là cùng nàng thân quen lắm vậy, không chừng trong lòng còn đang nghĩ cách đâm nàng một đao đâu.

“Đa tạ Nghi tần tỷ tỷ quan tâm, muội có thể nhanh chóng lành bệnh đều nhờ có hoàng hậu nương nương quan tâm, trong lòng muội đối với nương nương vô cùng cảm kích”

“Còn không phải sao, ta thấy đều phải ganh tỵ đâu” Mã Quý nhân ngồi bên dưới Lý An Nhiên cũng liền lên tiếng bồi thêm, Lý An Nhiên trong lòng liền bắt đầu dĩ, hai người này, một cái là thứ muội của hoàng hậu, một cái là người do hoàng hậu đề bạt, bị kẹp ở giữa như vậy Lý An Nhiên còn có không gian yên tĩnh được sao.

Tuy chỉ có ba người thấp giọng nói chuyện, nhưng mọi người trong phòng đều có thể nghe được, đối với mấy câu nói của Tô Minh Huệ và Lý An Nhiên, tất cả bọn họ đều cảm thấy thực châm chọc, hoàng hậu nương nương quả là rộng lượng, chăm sóc đến nỗi triệt thể bài của Lý An Nhiên tận nửa năm, quả thật là chăm sóc đến nhiệt tình.

Ngay lúc này, bên ngoài có tiếng cung nữ thông báo

“Quý phi nương nương đến, Tĩnh phi nương nương đến, Ninh quý tần nương nương đến”

Không khí trong phòng ngay lập tức lại xao động, Lý An Nhiên để ý thấy khi nghe Tĩnh phi đến, đám người hoàng hậu, Đức phi, Lư phi đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên. Quý phi không hổ là người được hoàng thượng sủng ái nhiều năm, dung mạo xinh đẹp so với Trương Thục Oanh cũng không kém, quan trọng là khí chất cao cao tại thượng, còn có ánh mắt nhiệt tình như lửa khiến người ta bất giác bị thu hút, ngược lại Tĩnh phi cũng giống như phong hào của nàng, điềm tĩnh ôn nhu, dịu dàng như nước, dù đang mang thai nhưng vẫn không thể ảnh hưởng đến phong tư nữ nhân giang nam mềm mại của nàng.

Sau khi kết thúc lễ nghi chào hỏi, quý phi và Tĩnh phi đều ngồi xuống ghế của mình, lúc này hoàng hậu liền hướng Tĩnh phi mang bụng bầu bảy tháng lộ ra quan tâm hỏi

“Tĩnh phi muội muội hôm nay sao lại đến đây, hoàng thượng đã cho muội miễn thỉnh an rồi mà”

“Hoàng hậu nương nương sao còn hỏi câu hỏi dư thừa như thế, hôm qua Thuần tần vừa thị tẩm, Tĩnh phi đến không phải vì muốn gặp đồng hương thì còn là vì cái gì, Tĩnh phi, bổn cung nói đúng chứ”

Triệu quý phi cười cười nhìn Tĩnh phi, ánh mắt khi nhìn đến cái bụng đội lên của Tĩnh phi liền lộ ra tia sắc nhọn nhưng trong nháy mắt đã biến mất không thấy. Tĩnh phi đối với Triệu quý phi khiêu khích liền như không nhận ra, mỉm cười gật đầu

“Quý phi nương nương nói không sai, vốn đã nghe đến danh Thuần tần từ lâu, nhưng thời gian qua Thuần tần ngã bệnh, không tiện gặp mặt, hôm nay có cơ hội nên thần thiếp liền đến, và lại cũng đã lâu thần thiếp không thể đến thăm hoàng hậu nương nương, trong lòng không yên, mượn cơ hội lần này cũng xin nương nương tha thứ”

Hoàng hậu lúc này không biểu hiện bản thân hiền lành rộng lượng thì còn phải chờ đến khi nào?! Ngay lập tức cười nói

“Muội đang mang thai, đối với hoàng gia có công, ta sao có thể trách muội, chỉ cần muội có thể bình an sinh cho hoàng thượng một hoàng tử khỏe mạnh, bổn cung liền miễn tội”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương”

Quý phi ngồi một bên nhìn hoàng hậu và Tĩnh Phi diễn trò, âm thầm trề môi cười lạnh, nếu Tĩnh phi thật sự sinh được hoàng tử khỏe mạnh, vậy nhị hoàng tử mà ồm của hoàng hậu liền không xong rồi.

“Ta cũng đã nghe đến Thuần tần từ trước, giờ cũng muốn nhìn xem nàng lớn lên trông như thế nào đây, có như lời đồn ai gặp cũng thích hay không?!”

“Quý phi nương nương, Thuần tần thật sự là một diệu nhân, thần thiếp vừa nhìn liền đã thích rồi, muốn không thích cũng không làm được”

Trương Thục Oanh giờ đã là Ninh quý tần cười thêm vào, quý phi hơi nhướng mày, lướt mắt đến chỗ Lý An Nhiên, Lý An Nhiên liền đứng lên hành lễ

“Thần thiếp tham kiến quý phi nương nương, Tĩnh phi nương nương”

Quý phi ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Lý An Nhiên, quả là cùng Tĩnh phi một loại kiều mị, thậm chí so Tĩnh phi còn hồ mị thêm mấy phần, quý phi ánh mắt không kèm được trầm xuống, nhưng khóe môi vẫn tươi cười nói

“Đứng lên đi, người quả là cùng Tĩnh phi giống nhau mềm mại động lòng người, chẳng trách lại được hoàng thượng yêu thích”

“Quý phi nương nương quá lời rồi, so với quý phi nương nương, thần thiếp sao dám so sánh”

“Xem đi, miệng lưỡi cũng thật ngọt đâu”

“Thần thiếp đều là nói lời thật lòng”

Lý An Nhiên cười cười, một chút cũng không lộ ra tia cảm xúc khác lạ nào, thấy không bắt bẻ được Lý An Nhiên, quý phi cũng không nói gì thêm nữa, lạnh nhạt quay đầu, cả liếc mắt cũng không thèm nhìn lại. Lý An Nhiên về mặt tự nhiên trở lại chỗ ngồi của mình, lúc này Đức phi cười nói

“Tĩnh phi muội muội không phải muốn gặp Thuần tần sao, muội thấy như thế nào?!”

“Mềm mại linh lợi, muội nhìn đều rất thích, Thuần tần là sinh ở Thục Châu sao?”

“Bẩm Tĩnh phi nương nương, đúng là như vậy”

“Nhớ lúc nhỏ ta cũng từng đi qua Thục Châu, thật sự là một nơi xinh đẹp”

Tĩnh phi dịu dàng mỉm cười, về mặt nhớ lại, Lư phi ở một bên không chịu được liền nói

“Nếu Tĩnh phi thích ôn chuyện, không bằng gọi Thuần tần đến Tĩnh Nhàn cung đi, từ từ mà nói không phải tốt”

Tĩnh phi hơi xấu hổ cười cười

“Thực có lỗi, muội nhất thời không kèm được, khiến mọi người chê cười”

“Nào có chê cười gì, Tĩnh phi muội muội nhập cung mấy năm, thấy Thuận tần tâm sinh cảm tưởng đối với quê nhà chỉ là chuyện thường”

Hoàng hậu thấy Lưu phi có tình muốn nhắm đến Tĩnh phi liền cười nói như vậy, câu chuyện cũng bị hoàng hậu ngăn lại đây.

Lát sau thấy không còn sớm, hoàng hậu cho chúng phi tản tan ra, hôm nay không phải mừng một hay mười lăm, không cần đi thỉnh an thái hậu, chính vì thế chúng phi tản sau khi ra khỏi cung hoàng hậu đều sẽ tự trở về cung của mình, Lý An Nhiên là nhân vật chính buổi hôm nay, dù đã tan rồi mà vẫn có mấy phi tần cấp thấp đến làm phiền nàng, đơn giản chỉ là muốn lấy lòng mà thôi, Lý An Nhiên đối với mấy phi tần này cũng không quan tâm lắm, ngược lại trong lòng nàng lại hơi thắc mắc đối với ánh mắt của Tĩnh phi trước khi lên kiệu rồi đi lúc nãy, nhưng rất nhanh nàng liền đem chuyện Tĩnh phi vứt ra sau đầu, tối qua ngủ không đủ, nên trở về tranh thủ ngủ một giấc mới là chính đạo.

.....

Tĩnh phi trở lại Tĩnh Nhân cung, được cung nữ cẩn thận nâng đỡ an vị ở tú đôn, đến khi trong phòng chỉ còn vài người tâm phúc, Tĩnh phi mới thả lỏng ngã người tự vào gối mềm, nhẹ nhàng hỏi

“Xuân Ý, người thấy Thuận tần đó thế nào?!”

Cung nữ xuân ý cẩn thận đưa cho Tĩnh phi một ấm lô ấm tay rồi nói

“Thoạt nhìn có vẻ cũng không tệ “

“bị hoàng hậu triết thế bài lâu như vậy mà vẫn không gấp không loạn, giờ còn có thể tấn vị Thuận tần, sao có thể đơn giản”

“Nurong nurong, ngài thật sự định.....” Xuân Ý chưa nói hết câu hai mắt đã đỏ lên, Tĩnh phi thấy vậy sắc mặt liền lộ ra tia bi ai nhưng rất nhanh đã trở thành kiên định, một tay vuốt ve bụng lạnh lùng nói

“Thời gian không còn nhiều, chúng ta nên đẩy nhanh quá trình, mong là Thuận tần này không làm cho ta thất vọng “

.....

Thuần tần Trúc Mai Hiền tối nay thị tẩm. khẩu dụ của hoàng thượng hạ xuống lại là Thuận tần khiến hậu cung hiểu được, Thuận tần này sợ là sẽ phong quan một thời gian.

Linh Phụng cung, hoàng hậu ngồi trước bàn trang điểm cho cung nữ tháo trang sức, nghe hoàng thượng lại chọn thế bài của Lý An Nhiên, hoàng hậu cũng không có vẻ gì là ngạc nhiên, Lý An Nhiên là một trong bốn cái nổi bật nhất trong đám người mới, Liễu Ngưng Tuyết hiện tại đã lên đến tiếp dư, việc hoàng thượng lại chọn Thuận tần lần thứ hai cũng là nằm trong dự tính. Nhưng hiện tại xem muội muội của nàng thật sự là không có tiền đồ, cả Lý An Nhiên còn được tấn phong một bật, nhưng chỉ có Tô Minh Huệ là vẫn đậm chân tại chỗ, nghĩ đến chuyện này, Tô hoàng hậu liền khó chịu.

“Các nàng người nào người nấy đều có bản lĩnh, chỉ có cái muội muội kia của bọn cung là như vậy vô dụng “

Tin ma ma nghe vậy liền an ủi

“Ít ra hoàng thượng đối với tài nghệ pha trà của Ninh tần nurong nurong vẫn rất thưởng thức, cũng không hề quên Ninh tần nurong nurong”

“Hừ! hoàng thượng thích uống trà nó pha thì sao chứ?! Uống trà có thể mang long thai được à? thật sự là không bớt lo, nếu không phải nhị hoàng tử thân thể như vậy, bọn cung còn cần đưa như nó sao?”

“Nurong nurong không nên vì chuyện này mà tức giận, không tốt cho sức khỏe đâu, nhị hoàng tử thân thể tuy có chút không tốt, nhưng chung quy vẫn là đích tử của hoàng thượng”

“Ta biết.... “ Tô hoàng hậu thở dài, ánh mắt đột nhiên lại lộ ra tia oán độc “nếu không phải vì họ Triệu kia... Minh nhi đâu có biến thành thể nhược chứ?!”

Tô hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên chuyển thành cười lạnh

“Khiến hoàng nhi của bọn cung không khỏe mạnh, người sao có thể sinh con đâu, hừ! Nghe nói à ta vẫn luôn cầu y khắp nơi đúng không?!”

“Đúng vậy thưa nurong nurong, nhưng dù có cầu bao nhiêu y, uống bao nhiêu dược thì cũng vô dụng mà thôi “

“Hừ! Bên Khánh Tường cung chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Đều đã an bài, rất nhanh sẽ có cơ hội ra tay”

“Hừ! Chỉ cần còn có bọn cung ở đây thì nữ nhân họ Triệu trong cung này đều mãi mãi không thể sinh “

.....

Đầu giờ Tuất, ngự giá của hoàng thượng cuối cùng dừng trước cửa Trúc Mai hiền, nhìn mỹ nhân cả người bị bao thành quả cầu vải đứng đợi trước cửa,

hoàng thượng thực không biết phải nói cái gì, không đợi Lý An Nhiên hành lễ xong, hoàng thượng đã nhanh tay đem nạng nâng dậy, sau đó tay nắm tay tiến vào Trúc Mai Hiên, nhìn Lý An Nhiên đề cung nữ cõng ra một đồng y phục trên người, hoàng thượng đỡ khóc đỡ cười nói

“Nàng sợ lạnh, sau này không cần đứng bên ngoài đợi trẫm”

Lý An Nhiên cuối cùng cũng thoát khỏi đồng quần áo, nghe hoàng thượng nói vậy liền cười nói

“Hoàng thượng ngài không có sợ lạnh mà đến tận chỗ của thần thiếp, thần thiếp sao có thể sợ lạnh mà không đi đón hoàng thượng chứ? như vậy là không công bằng”

Lưu Toàn Phúc công công đứng một bên nghe Thuận tần nói như vậy ngay lập tức sợ hãi, Thuận tần này là bị lạnh nên hồng đầu rồi sao?! Sao lại nói chuyện với hoàng thượng như thế, đôi là những phi tần khác nhất định sẽ bày tỏ nỗi lòng của mình, vì nhưng nhớ hoàng thượng, muốn nhìn thấy hoàng thượng sớm hơn một chút nên mới cam lòng chịu lạnh, khiến hoàng thượng trong lòng cảm động, ai lại như Thuận tần này ẩn nói không khéo léo một chút nào.

Lưu Toàn Phúc dùng khoeo mắt liếc nhìn sắc mặt hoàng thượng, xem hoàng thượng có tia không hài lòng nào hay không, thế nhưng lại là sắc hoàng thượng không hề có vẻ gì là tức giận hay bất mãn, ngược lại hoàng thượng còn cười khổ, giờ tay kéo Thuận tần đến trước mặt, đặt hai bàn tay lên má Thuận tần, nhẹ giọng nói

“Xem này, mặt nàng lạnh như vậy”

“Tay hoàng thượng thực ấm, độ ấm lại vừa đủ nha” Lý An Nhiên thoải mái chùi má vào tay của hoàng thượng, cảm xúc mềm mại khiến hoàng thượng không kiềm được bật cười

“Nàng xem trẫm là ấm lô sao?”

Lý An Nhiên ngay lập tức nói

“Ấm lô sao có thể so với hoàng thượng chứ, ấm lô rất là cứng, hoàng thượng lại vừa ấm vừa có đàn hồi, đẳng cấp cao hơn vô số lần”

“Nàng....”

Hoàng thượng lại đỡ khóc đỡ cười, không kiềm được nhéo nhéo đôi má đầy thịt của Lý An Nhiên, Lý An Nhiên liền nhúm mi khổ khổ nói

“Hoàng thượng, đừng như vậy nha”

Hoàng thượng nhướng mày, nở nụ cười rất chi là vô tội nhưng hai tay vẫn làm chuyện ác không chút lưu tình.

“Không phải nói trẫm vừa ấm vừa mềm sao, bây giờ lại chê hả?”

“Cái này không tính, thiếp chỉ thích áp áp, không thích như vậy nhéo nhéo đâu”

“Nhưng mà trẫm chỉ thích nhéo nhéo”

Hoàng thượng như là đúng lý hợp tình tiếp tục đùa giỡn đôi má vô tội mềm mại của Lý An Nhiên, Lý An Nhiên lúc này khóc không ra nước mắt phát hiện, hoàng thượng so với nạng càng phúc hắc a, ngay lập tức cầu xin tha thứ.

“Hoàng thượng, thiếp sai lầm rồi, tha thiếp đi”

“Như vậy, trẫm có phải là ấm lô hay không?!”

“Hoàng thượng không phải”

“Vậy thì như thế nào?!”

“Hoàng thượng ngài oai phong thần võ đỉnh đỉnh uy phong”

“Hừ! Thay đổi cũng thật nhanh”

Lưu Toàn Phúc nhìn một màn này mà muốn trợn mắt há mồm, hoàng thượng cư nhiên cùng Thuận tần khởi sinh vui đùa?! Lưu Toàn Phúc có chút khó tin, hoàng thượng trước giờ là người về bề ngoài nhìn như ôn hòa nhưng sự thật lại khá nghiêm túc, hẳn chưa bao giờ thấy hoàng thượng đối với phi tần khác vui đùa qua bao giờ, chỉ có Thuận tần.... quan trọng hơn nữa là hoàng thượng và Thuận tần chỉ mới tiếp xúc từ hôm qua, thế nhưng vì sao nhìn hai người họ vào lúc này lại khiến hắn có cảm giác Thuận tần và hoàng thượng đã quen thuộc như lão phu lão thi vậy!?

“Hoàng thượng, ngài đừng đứng ở đây nữa, mau ngồi xuống a, thần thiếp biết hoàng thượng mỗi ngày đều rất bận rộn, chắc chắn đã mệt, thần thiếp đã chuẩn bị cả rồi, hoàng thượng lúc này chỉ cần nghỉ ngơi thôi”

Lý An Nhiên là một người tận tình với chức trách của mình, là cung phi chức trách chính là hầu hạ hoàng thượng, nàng vừa nói vừa cõng giày nhảy lên

tháp, đem gối mềm lót cho cẩn thận, sau đó kéo hoàng thượng đến, đẩy vai hoàng thượng ngã ngò vào chỗ nằ đã chuẩn bị, sau đó nhanh nhẹn lấy ly trà Thanh Y đưa đến nhét vào trong tay hoàng thượng, về mặt chờ mong nói

“Hoàng thượng ở bên ngoài hít vào không ít khí lạnh, không tốt cho khí quản, hãy mau uống ly trà nóng cho ấm đi”

Hoàng thượng bị hàng loạt hành động của Lý An Nhiên làm ngạc nhiên, cầm trong tay tách trà nóng, chưa uống trong lòng đã bắt giác ấm rồi, hoàng thượng thấy Lý An Nhiên như vậy chờ mong nhìn mình, sao có thể cự tuyệt đây, chậm rãi đưa trà lên miệng uống một ngụm, quả thật là trà đặc biệt hương hơn bình thường một chút.

Thấy hoàng thượng đã uống trà rồi, Lý An Nhiên mỉm cười hỏi

“Hoàng thượng có đói bụng không, thần thiếp không biết hoàng thượng có ăn tối chưa, nên đã cho người chuẩn bị chút cháo, hoàng thượng có muốn ăn không?”

Nhìn Lý An Nhiên vậy mà thật sự suy nghĩ kỹ càng đến như thế, sợ hấn lạnh, sợ hấn đói, trong số cung phi của hấn, nằ quả thật là không hề thua kém bất kỳ ai, hoàng thượng mỉm cười nói

“Vậy thì mang lên nếm thử một chút đi “

Lý An Nhiên liền vui vẻ gọi Thanh Y và Lục Ly đi chuẩn bị.

Mùa đông trời lạnh, một bát cháo trắng nấu bằng gạo nếp thượng hạng ăn kèm chút dưa muối, vậy mà lại đặc biệt ấm áp ngon miệng, nhất là khi thấy tiểu mỹ nhân trước mặt vừa ăn vừa lộ ra bộ dạng thực hưởng thụ, khẩu vị của hoàng thượng vì vậy cũng được nâng cao theo. Sau khi ăn uống no nê, đương nhiên là phải làm việc chính, dù hoàng thượng định lực kinh người nhưng đã sớm khó nhin rồi, kiên trì uống trà ăn cháo là đã rất tốt rồi.

Một khi chủ tử muốn làm chính sự, là nô tài đương nhiên đều phải lui ra, trước khi rời khỏi phòng, Lưu công công vụng trộm liếc mắt nhìn bóng của hoàng thượng và Thuần tần in trên cửa sổ, trong lòng âm thầm quyết định phải lưu ý đến Thuần tần nương nương, ông hầu hạ hoàng thượng nhiều năm, trước giờ rất ít khi thấy hoàng thượng thật sự thả lỏng như vừa rồi, không chỉ cùng Thuần tần vui đùa mà còn có tâm tình ăn uống ở chỗ nằ, trước giờ ngoại trừ ở trong cung của thái hậu, hoàng hậu và quý phi ra, hoàng thượng chưa từng dùng thiện ở chỗ phi tần nào khác, hoàng thượng cùng thuần tần tiếp xúc không nhiều, vậy mà có thể ngoại lệ, quả thật là hiếm thấy.

Xem ra Thuần tần sẽ là một chủ tử nổi bật trong tương lai đây!

VNT-HoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thỉnh an thái hậu

Rất nhanh đã đến ngày mười lăm tháng mười một, ngày này chính là ngày đi thỉnh an Thọ Khang thái hậu. Sáng sớm Lý An Nhiên phải dậy sớm hơn ngày thường nửa canh giờ, sau khi chuẩn bị ăn mặc cẩn thận không thể tìm ra điểm nào có thể bắt bẻ, lúc này nằ mới lên đường đến Linh Phụng cung.

Lý An Nhiên hiện tại là tứ phẩm tần vị, vừa đủ có tư cách ngồi kiệu trong cung.

Từ Trúc Mai Hiên đến Linh Phụng Cung khoảng cách có chút xa, phải ngồi kiệu đến gần một khắc chung mới đến, trên đường đi cũng gặp vài phi tần phân vị thấp cũng hướng đến Linh Phụng cung, những phi tần này nhìn thấy kiệu của Lý An Nhiên đều phải nép sang một bên nhường đường.

Trong những phi tần đó Lý Phi Yến đột nhiên phát hiện một gương mặt xa lạ, mà đáng chú ý nhất là thần sắc của nữ nhân này đối với việc phải nhường đường cho nằ vô cùng không tình nguyện, thậm chí sắc mặt còn hiện rõ vẻ bất nằ. Lý An Nhiên chỉ liếc mắt nhìn phi tần đó một cái sau đó làm như nhìn không thấy đối phương, đợi khi đoàn người mình đã đi xa nằ mới khẽ nghiêng người hỏi Lục Ly đang đi bên cạnh kiệu.

“Có biết phi tần lúc này là ai không?”

“Bẩm nương nương, là Võ tài nhân”

“Võ tài nhân? nằ mới là tài nhân mà thôi, sao có thể đi thỉnh an hoàng hậu được nhỉ?”

“Nương nương không biết rồi, Võ tài nhân không đến Linh Phụng cung, nằ là đi Thọ Khang cung, mấy hôm trước nô tì nghe nói Võ tài nhân có tài chế hương, dân lên cho Thọ Khang thái hậu một loại hương liệu gọi là Uẩn Tâm Hương, thái hậu rất thích nên cho phép nằ mỗi ngày được đến Thọ Khang cung hầu chuyện cùng thái hậu”

“Thì ra là như vậy, ta nhớ lúc ta mới nhập cung nằ đang được hoàng thượng sủng ái phải không?”

“Đúng vậy nương nương, nhưng không lâu sau đó nàng làm Tĩnh phi nương nương kinh sợ ở ngự hoa viên, hoàng thượng nổi giận nên bị thất sủng”

Lý An Nhiên nhướn mày, có vẻ ngẫm nghĩ sau đó nàng nở nụ cười nói

“Bị thất sủng còn có thể dựa vào được thái hậu, nữ nhân này rõ ràng không đơn giản, sao có thể dễ dàng lộ ra sắc mặt như vậy chứ? hừ! là cố tình muốn ta nhìn thấy sao?”

Võ Tài Nhân bày ra vẻ mặt như vậy, nếu gặp phải người tính khí cao ngạo nóng nảy như Triệu quý phi hay loại hẹp hòi như Lưu phi thì ngay lập tức bọn họ sẽ không dễ bỏ qua, nhưng đáng tiếc Lý An Nhiên tính tình không giống Triệu quý phi hay Lưu phi, Võ tài nhân đó chỉ là một phi tần lục phẩm mà thôi, nàng cũng không phải là người dễ dàng vọng động như vậy.

“Nương nương, Võ tài nhân này là có ý gì chứ? chẳng lẽ là muốn bị nương nương trách phạt, nàng ta liền mượn cơ hội này khiến hoàng thượng chú ý?”

“Không đơn giản như vậy, đừng quên nương nương của người hiện tại là một trong những người được hoàng thượng sủng ái, mà Võ tài nhân lại đang lọt vào mắt thái hậu, nếu ta ở trong ngày thịnh an Thọ Khang thái hậu mà làm khó dễ nàng, Thọ Khang thái hậu tất nhiên không dễ chịu, về phía hoàng thượng cũng rất dễ dàng cho rằng ta vì được sủng mà sinh kiêu. Ngược lại, Võ tài nhân sẽ được thái hậu đồng tình, đồng thời có thể phần nào thay đổi được cách nhìn của hoàng thượng đối với nàng ta, còn thuận lợi gián chân ta một cái”

“Nếu đúng như nương nương suy đoán thì Võ Tài Nhân này quá thâm độc rồi, nương nương cùng nàng ta chưa từng có xích mích mà.

“Lục Ly, người suy nghĩ còn nông cạn lắm, một khi nhập cung thì đã xem như xích mích rồi, hậu cung chính là như vậy, mọi người đều là đối thủ, vốn dĩ không cần bất kỳ lý do gì”

Lục Ly nghe Lý An Nhiên nói mà không khỏi trầm mặt, thấy vậy Lý An Nhiên cười nói

“Được rồi, đừng nghĩ ngợi lung tung, dù sao cũng chỉ là do ta suy đoán mà thôi, không chắc Võ Tài Nhân là thật sự muốn như vậy, chỉ cần hơi đề phòng một chút là được”

“Dạ, nô tỳ biết rồi”

Đến Linh Phụng cung, Lý An Nhiên như bình thường trước tiên làm bình lễ với Tô Minh Huệ vì mỗi ngày Tô Minh Huệ luôn đến sớm hơn nàng, ngoài ra thì cũng không có phi tần phân vị cao nào khác. Lát sau lần lượt có phi tần tỵ đến Linh Phụng cung: Lâm quý tần, Uông quý tần ... Nghiêm Tu Dung, Hà Sung Dung, Lâm Sung Viện ... tiếp đến là Lưu phi, Trương phi, Đức phi. Triệu quý phi và Trương Thục Oanh luôn là người đến trễ nhất, hiện tại vẫn chưa có mặt.

Lý An Nhiên lần lượt hành lễ với từng người, trong lòng cảm thán không thôi, phi tần phân vị thấp thật khó không nói nổi, chỉ mỗi việc thịnh an thôi đã rắc rối như vậy rồi, chả trách mọi người vì leo lên được phân vị cao đều có thể bất chấp thủ đoạn.

Lúc này Lý An Nhiên có thời gian quan sát mọi người xung quanh, Đức phi vẫn như vậy cung trang chỉnh tề, trang điểm tỉ mỉ, về mặt lúc nào cũng cười hết sức đoan trang. Hai người Lưu phi, Trương phi đều thích khoe khoang, Lưu phi thích khoe khoang địa vị, toàn thân châu ngọc, Trương phi lại thích bài ra khí chất thanh cao, hiển lộ mình là tài nữ. Lâm Sung Viện và Lâm Quý Tần là tỷ muội khác mẹ, trên mặt có nét giống nhau, nhưng khí chất lại không giống, Lâm sung viện cùng Trương phi có điểm tương đồng, nhưng Trương phi là loại thanh cao nhưng lạnh nhạt còn Lâm sung viện lại có vẻ kiêu ngạo, ngược lại Lâm Quý Tần có cảm giác dịu dàng ít nói. Những phi tần còn lại đều giống nàng quy củ mẫu mực, không dám có biểu hiện đặc biệt đáng chú ý nào.

Lưu phi vừa ngồi xuống vị trí của mình, liếc mắt nhìn mọi người, khi nhìn đến Lý An Nhiên thì khẽ hừ một tiếng, sau đó quay mặt đi, chuyển hướng sang Lâm sung viện cười nói.

“Lâm sung viện hôm nay mặc bộ y phục này, ta nhớ là do thái hậu ban cho đúng không, người thật sự rất biết cách lấy lòng thái hậu đấy”

“Lưu phi nương nương nói gì vậy? tần thiếp chẳng qua mặc một bộ y phục mà thôi, nương nương thật sự đã nghĩ nhiều rồi”

Lâm sung viện cười cười nói, đối với Lưu phi không có vẻ gì là yếu thế, Lưu phi lập tức cười lạnh phản bác

“Nói vậy người mặc bộ y phục này không phải là để thái hậu vui vẻ sao? aizz ... cứ tưởng là Lâm sung viện giống ta, cố tình mặc y phục thái hậu ban để cho thái hậu vui vẻ thêm một chút, không ngờ Lâm sung viện lại không muốn vì thái hậu làm chút chuyện này, ta thật là đã nghĩ nhiều”

Lâm sung viện sắc mặt hơi trầm xuống, Lưu phi gài bẫy nàng. Trương phi ngồi bên cạnh Lưu phi thấy vậy liền cười thêm vào

“Lưu phi muội muội, không phải ai cũng giống như người muốn được thái hậu chú ý đến không thêm mặt mũi, lần nào thịnh an thái hậu muội cũng mặc y phục thái hậu ban cho, ta sợ rằng thái hậu nhìn thấy muội muội không những không vui vẻ mà còn cảm thấy chán nản nữa đó”

Lưu phi và Lâm sung viện đồng loạt nhìn về phía Trương phi, lời Trương phi vừa nói chính là một tên trúng hai nhạ, cố ý cười hai người bọn họ vì muốn lấy lòng thái hậu đến mặt dày, vức cả mặt mũi.

Lâm sung viện tức giận nhưng phân vị thấp hơn Trương phi một bậc, chỉ có thể im lặng nín nhịn. Lưu phi lại không như Lâm sung viện có thể nhịn.

Hai người này cùng là phi vị, lại cùng nhập cung trong một ngày, quan hệ của bọn họ rất xảo diệu, lúc đối mặt với Tĩnh phi, hai người bọn họ là cùng tiến cùng lui, thế nhưng lúc không có Tĩnh phi thì bọn họ lại đối chọi khá gay gắt, Lý An Nhiên cũng không hiểu được bọn họ là cùng một phe hay là kẻ thù của nhau nữa.

“Tỷ tỷ nói phải, muội muội vì thái hậu vui vẻ có thể không cần mặt mũi, nhưng mà không phải ai cũng có thể như ta đây bỏ mặt mũi xuống là có thể khiến cho thái hậu vui vẻ, chỉ cần thái hậu vui vẻ thì mặt mũi của ta có đáng gì đâu, Trương phi tỷ tỷ cũng nên học theo ta đi, không chừng thái hậu nương nương cũng sẽ vì vậy mà nhìn đến tỷ”

Trương phi không được lòng Thọ Khang thái hậu, mọi người trong cung đều biết, theo lời đồn thì ngày đầu tiên Trương phi thỉnh an thái hậu đã cố tình đến trễ, khiến thái hậu tức giận, từ đó không thích Trương phi, đối với Trương phi luôn làm như không thấy. Trương phi bị Lư phi khiêu khích mặt không đổi sắc, hiển lộ phong phạm tài nữ rộng lượng cười nói

“Muội muội nói phải, nhưng đáng tiếc dù ta có ăn mặc thế nào cũng không thể khiến thái hậu vui vẻ được như Lư phi muội muội, Nghi tần thấy có đúng không?!”

Tô Minh Huệ nghe Trương phi nói vậy liền cười nói

“Trương phi nương nương nói vậy sai rồi, thái hậu nương nương đối với tất cả tỷ muội đều như nhau cả”

Lư phi liếc mắt nhìn Trương phi hừ một cái rồi không nói nữa, Trương phi lờ Tô Minh Huệ vào, nàng có thể phản bác được sao, cháu gái thái hậu nói thái hậu đối xử công bằng với tất cả phi tần, nàng sao dám phản bác. Trương phi đắc thắng cười cười, đột nhiên quay sang nhìn Lý An Nhiên lạnh nhạt cười.

“Hình như hôm nay cũng là ngày đầu tiên Thuận tần thỉnh an ở Thọ Khang cung phải không, người cũng nên biểu hiện cho tốt, không được làm thái hậu nương nương mất hứng biết chưa”

Lý An Nhiên lập tức bước ra hành lễ nói

“Đa tạ Trương phi nương nương dạy bảo

“Ta chỉ là thuận miệng nhắc nhở Thuận tần người một chút thôi”

“Trương phi tỷ tỷ nói rất đúng, người nên học hỏi theo Võ tài nhân mới được, có thể làm thái hậu nương nương vui vẻ là phúc phần không phải ai cũng có được đâu”

Lư phi cười cười xen vào, ánh mắt rõ ràng không có ý gì tốt đẹp, Lý An Nhiên trong lòng máy động, Lư phi là cố tình châm ngòi nàng cũng Võ tài nhân sao? cái này cũng hơi xem thường nàng quá rồi, nàng biết mọi người đều ganh tỵ Võ tài nhân được thái hậu ưu ái, nhưng nếu muốn làm gì thì các người tự mình ra tay đi, nàng đây không rảnh để làm tay sai cho các người nha.

Trương phi và Lư phi nhìn Lý An Nhiên một bộ đơn thuần không hiểu ý, chỉ có thể hừ lạnh trong lòng, Thuận tần được sủng ái cũng đã gần một tháng nay, không ít phi tần đã cố tình khiêu khích châm chọc nhưng Thuận tần này lại không chút phản ứng, cứ một mực giả ngu, cuối cùng đến cả Lư phi cũng cảm thấy không thú vị.

Đức phi nhìn mọi người trong phòng, khẽ mỉm cười không nói, ánh mắt nhìn Lý An Nhiên có tia nghiền ngẫm, sau đó lại liếc mắt nhìn Tô Minh Huệ, trong lòng đối với hành động của Lư phi và Trương phi âm thầm khinh bỉ

Ngu xuân không thể cứu! chả trách từ lúc nhập cung sủng ái càng ngày càng giảm, dám trước mặt nhiều người như vậy vọng đoán tâm ý thái hậu, còn dám kéo Nghi tần vào, thật là ngu không chỗ nói!

Không lâu sau Triệu quý phi, Trương Thục Oanh cũng đến, hoàng hậu nhận được tin cũng xuất hiện, dẫn theo chúng phi tần tiến đến Thọ Khang cung. Thọ Khang cung yên tĩnh bề thế, không hề kém Từ Ninh cung, khi Hoàng hậu dẫn chúng phi tần đến, lập tức đã có người mời vào trong, lúc này Thọ Khang thái hậu vẫn chưa ra, chúng phi tần không dám gây chuyện như ở cung của hoàng hậu, tất cả đều yên tĩnh ngồi phẩm trà, Triệu quý phi hôm nay vẻ mặt kiều ngạo cũng giảm đi nhiều, ngay cả một câu cũng không nói.

Thọ Khang thái hậu cùng trong trí nhớ của Lý An Nhiên không khác nhau mấy, vẫn có vẻ uy nghiêm cao quý như trong lần tuyển tú. Thái hậu xuất hiện không làm chúng phi tần chú ý bằng người đang đi bên cạnh thái hậu, Võ tài nhân quả đúng là đến Thọ Khang cung của thái hậu, lúc thái hậu ra đến cũng là Võ tài nhân đỡ tay ra. Trương Thục Oanh được xếp vị trí phía trên của Tô Minh Huệ lập tức âm thầm nói

“Thái hậu thật là yêu thích Võ tài nhân, nhìn ta còn tương Võ tài nhân mới chính là cháu gái của thái hậu nữa đó”

“Võ tài nhân tận tâm hầu hạ thái hậu, được thái hậu xem trọng đó là đương nhiên”

“Nói vậy muội muội thân là cháu gái ruột của thái hậu, cũng nên thường xuyên đến hiếu kính thái hậu như Võ tài nhân mới phải”

“Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, muội muội đương nhiên là biết rõ, lại nói thái hậu Từ Ninh cung phụng thể bất an, tỷ tỷ cũng nên thường xuyên đến hiếu kính mới được”

“Muội muội yên tâm, cô mẫu của ta ở Từ Ninh cung chuyên tâm lễ Phật, nhất định được Phật tổ phù hộ, phụng thể an khang”

“Muội muội đương nhiên là mong hai vị thái hậu đều được phụng thờ an khang rồi”

Lý An nhiên đứng bên dưới hai người này nghe được bọn họ đối chọi mà cố tình làm như không nghe thấy, cùng chúng phi tần nghiêm cẩn hành lễ, Tô thái hậu nhìn mọi người trong phòng, khẽ mỉm cười nói.

“Đều đứng lên hết đi.”

Đợi khi tất cả mọi người đều yên vị, Tô thái hậu lại nhìn một lượt chúng phi tần, ánh mắt dừng lại trên người Lý An Nhiên, lập tức tươi cười hòa ái nói.

“Thuần tần cũng đến rồi à”

Lý An Nhiên vừa nghe như vậy liền bước ra, cung kính hành lễ.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu nương nương”

“Ừm! đứng lên đi”

“Tạ ơn thái hậu nương nương”

Hoàng hậu nhìn Lý An Nhiên và thái hậu, đột nhiên tươi cười hỏi

“Thái hậu thấy Thuần tần như thế nào?”

Thái hậu cũng cười nói.

“Thuần tần xinh đẹp khả ái, rất giống với Quang Nguyệt, ngay trong ngày điện tuyển ai gia nhìn thấy là đã thích rồi”

“Bẩm thái hậu, thần thiếp cũng thấy như vậy, Thuần tần không chỉ xinh đẹp mà tính tình còn dịu dàng ôn hậu, chúng thần thiếp cũng vô cùng yêu thích nàng”

“Đức phi nương nương nói rất phải, Thuần tần muội hiện tại bệnh tình đã tốt, nếu có rảnh nhớ đến Dục Khánh cung của ta chơi”

“Đúng đó, Tùng Bảo lâu của ta cũng luôn chào đón muội”

“Lâm Thúy các của ta nữa, Thuần tần nếu rảnh thì nhớ đến nhé”

Lý An Nhiên nghe mấy người Đức phi, Lưu phi, Lâm sung viện, rồi còn có mấy người mà nàng không quá ấn tượng như Uông tần cũng lên tiếng, đến lúc này nàng mới biết vây cánh của Tô gia trong cung lớn đến thế nào, thấy biểu hiện của Tô thái hậu đối với nàng có ý lôi kéo, bọn họ liền quên mất trước đây từng châm chọc khiêu khích nàng ra sao. Trong nửa năm nàng dưỡng bệnh ở Trúc Mai Hiên, cung nhân của Trúc Mai Hiên ra ngoài bị người của bọn họ chen ép không ít, đến lúc nàng được sủng thì luôn tìm cách châm chọc khiêu khích nàng.

Thái hậu nhìn mấy người Đức phi tỏ thái độ, vẻ mặt càng thêm hài lòng, sau đó nhìn đến Lý An Nhiên quan tâm hỏi

“Thời gian trước nghe nói người bị bệnh, hiện tại như thế nào rồi?!”

“Bẩm thái hậu nương nương, thần thiếp hiện tại đã không đáng ngại, đa tạ thái hậu nương nương quan tâm”

“Aizz! năm xưa ai gia cùng Quang Nguyệt cũng có quen biết, ai gia sao có thể không quan tâm người”

Tô thái hậu làm như là nhớ lại, Lý An Nhiên trong lòng thờ dài, đồng thời cũng có chút lo lắng. Tô thái hậu biểu hiện như vậy rõ ràng là có ý muốn lôi kéo nàng, nhưng hành động nhắc đến Hứa Minh Nguyệt lại kéo được cho nàng thêm một số ánh mắt ganh ghét, nàng cuối cùng không hiểu thái hậu là muốn lôi kéo nàng hay là muốn đối phó nàng nữa, Tô thái hậu thấy Lý An Nhiên nhu thuận đứng đó, vẻ mặt không đổi sắc cười nói.

“Được rồi, Thuần tần lần đầu đến thỉnh an, ai gia đã sai người chuẩn bị lễ gặp mặt”

Thái hậu vừa nói xong, Diên ma ma đứng bên cạnh đã tươi cười bước ra, đi theo còn có một cung nữ bưng theo một cái mâm, trên mâm là một hộp gỗ để mở, bên trong lại có một cặp vòng tay phi thúy thượng hạng. Lý An Nhiên nhận lấy lễ vật cung kính tạ ơn sau đó lui về vị trí của mình, tiếp tục làm người mờ nhạt.

Thái hậu sau đó bắt đầu nói đến quan hệ của mình với Hứa Minh Nguyệt, thần sắc như là thật tưởng niệm thật thương tiếc, thì ra Hứa Minh Nguyệt trước đây từng là một trong tứ đại mỹ nhân ở kinh thành, sánh vai cùng nàng còn có muội muội của thái hậu, bọn họ còn nhỏ cũng từng chơi với nhau, tuy Tô thái hậu lớn hơn Hứa Minh Nguyệt vài tuổi nhưng cũng xem như là bạn khuê phòng. Trước đoạn tưởng nhớ của thái hậu, Lý An Nhiên lại thu được một đám ánh mắt ganh ghét sắc như dao găm âm thầm phóng đến, lát sau Tô thái hậu mới thôi hồi tưởng, kết thúc bằng một câu cảm thán

“Thời gian qua nhanh, ai gia giờ đã già rồi”

Chúng phi tần lập tức bắt đầu tiết mục nịnh hót thái hậu, mà người tích cực nhất không ai khác là Vô tài nhân, vừa nghe thái hậu nói mình đã già rồi, Vô

tài nhân lập tức đứng lên cười nói

“Thái hậu nương nương phúc trạch thâm hậu nhất, dung mạo lại như nhật nguyệt, nhìn thái hậu nương nương không đến ba mươi tuổi”

“Vô tài nhân nói rất đúng, thái hậu nương nương người so với chúng thần thiếp càng tươi trẻ xinh đẹp hơn”

“Hoàng hậu thật sự là khéo miệng”

Lý An Nhiên bày ra thần sắc bình thản cười cười, không mở miệng thêm lần nào nữa, đến nửa canh giờ sau, thái hậu mới cho các nàng lui về, đồng thời giữ lại Tô Minh Huệ và Vô tài nhân.

Lý An Nhiên sau khi đợi mấy người phân vị cao lên kiệu rồi đi hết, nàng mới lên kiệu của mình trở về Trúc Mai Hiên dưới ánh mắt hâm mộ của mấy quý nhân còn lại. Lý An Nhiên không ngờ mới đi được nửa đường đã phát hiện đoàn người của Triệu quý phi ở trước mặt, nhìn biểu hiện liềm hiếu Triệu quý phi là có tình chờ nàng, nghĩ một chút Lý An Nhiên liềm hiếu được dụng ý của Triệu quý phi.

“Tham kiến quý phi nương nương”

“A, là Thuần tần đấy à, hình như Trúc Mai hiên của ngươi và Viên Hy cung của bổn cung là cùng một hướng thì phải, vậy đồng hành đi”

Triệu quý phi thần sắc lạnh nhạt nói như vậy, Lý An Nhiên chỉ có thể cung kính tuân mệnh, cổ kiệu của nàng và cổ kiệu của Trương Thục Oanh đi xong xong ở phía sau cổ kiệu lớn của Triệu quý phi, Trương Thục Oanh quay sang mỉm cười nhìn Lý An Nhiên, đột nhiên lên tiếng nói.

“Thật không ngờ mẫu thân của Thuần tần muội muội lại là bằng hữu với thái hậu nương nương, ta thật là đã bất ngờ đấy”

“Không phải chi Ninh quý tần nương nương, cả thần thiếp cũng không biết thái hậu nương nương biết mẫu thân của ta”

“Ồ! vậy thì có sao đâu, ta xem thái độ của thái hậu đối với muội rất tốt, không chừng vài ngày nữa thái hậu sẽ gọi muội đến bầu bạn giống như Vô tài nhân vậy cũng nên”

Lý An Nhiên mặt không đổi sắc mỉm cười nhìn Trương Thục Oanh nói.

“Thái hậu nương nương đã có Vô tài nhân và Nghi tần tỷ tỷ hầu hạ, thần thiếp tiến vào chỉ là người dư thừa, và lại thần thiếp là kẻ ngu dốt, tay chân chậm chạp, sợ rằng không thể hầu hạ thái hậu chu đáo như Vô tài nhân được”

Nghe Lý An Nhiên nói vậy, sắc mặt Trương Thục Oanh hơi giãn ra, Triệu quý phi ngồi kiệu đi phía trước nhưng cũng nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, cười khẽ một tiếng

“Thuần tần nói được những lời này chứng tỏ ngươi cũng là một người thông minh, được rồi, đã đến ngã rẽ, bổn cung về Viên Hy cung trước, Thuần tần nếu ngươi chịu đến, Viên Hy cung của ta cũng sẽ chào đón ngươi”

Nói xong Triệu quý phi dẫn theo Trương Thục Oanh rẽ sang hướng khác trở về Viên Hy cung. Lý An Nhiên sắc mặt bình thản nhìn theo đoàn người của bọn họ biết mất, trong lòng không khỏi thờ dài, thế sự trong hậu cung này thật sự là phức tạp. Nhớ đến trong lúc thỉnh an Tô thái hậu, mấy người Triệu quý phi đặc biệt im lặng, không hỏi không nói, cùng biểu hiện kiêu ngạo bình thường hoàn toàn không giống, bởi mới thấy trong cung này kẻ nguy hiểm thật sự chính là hai vị đại phạt thái hậu kia.

Lý An Nhiên đánh giá Tô thái hậu này rất không đơn giản, còn vị Triệu thái hậu thích yên tĩnh ở Từ Ninh cung kia nữa, tuy Triệu thái hậu cả mừng một cũng miễn thỉnh an cho nên nàng vẫn chưa có cơ hội gặp nhưng đã cùng Tô thái hậu sánh vai lại còn là nguyên hoàng hậu của tiền đế đoạt được hoàng thượng trong tay Tô thái hậu về dưới gối mình, đủ thấy người này cũng không đơn giản chút nào.

Về đến Trúc Mai Hiên, Thanh Y đã chuẩn bị sẵn trà cùng điểm tâm, Lý An Nhiên đã sớm đói bụng, cũng không nói nhiều leo lên tú đôn nhàn nhã ăn điểm tâm, trong lúc đó Thanh Y lập tức hỏi Lục Ly chuyện buổi thỉnh an. Thanh Y nghe đến mọi chuyện bình an thì mới yên tâm. lát sau Thanh Y mới nói.

“Đúng rồi nương nương, lúc này có Vinh cô cô bên cạnh Hứa thái phi đến báo là Hứa thái phi muốn mời nương nương đến Thái An cung một chuyến”

Nghe đến Hứa thái phi, Lý An Nhiên nhướn mày, cười khẽ một tiếng. Lục Ly ngược lại lộ ra vẻ mặt tức giận.

“Lúc nương nương không được sủng, ba ta ngay cả một câu hỏi thăm cũng không có, hiện tại thấy nương nương được sủng ái liền tìm đến”

“Lục Ly, nàng hiện tại chỉ là một thái phi, việc nàng làm tất cả đều vì mỗi Hứa gia mà thôi, ta đây nếu không được sủng đối với Hứa gia liền vô dụng, nàng đương nhiên không thêm quan tâm ta rồi, và lại trước đây mẫu thân ta là địch nữ, còn nàng là thứ nữ, chắc chắn đã chịu không ít thiệt thòi, bảo nàng có thể có chút tình cảm gì với ta thì quả thật là người si nói mộng”

“Vậy nương nương có đến gặp nàng không?”

“Đương nhiên phải đến, toàn hậu cung đều biết ta và Hứa thái phi có chút quan hệ đó, nếu cả một lần đến thăm cũng không có thì đám nữ nhân kia không biết còn có thể nghĩ ra chủ ý xấu gì công kích điểm yếu đó của ta nữa”

“Nương nương định khi nào?”

“Gặp dịp thì đi thôi, trưa nay”

“Nương nương, sao gấp vậy?”

“Hừ! Hứa thái phi cho người gọi ta, ta không tin mấy người kia không biết, đã như vậy thì diễn cho bọn họ xem đến cùng, dù sao bọn họ cũng đang nhìn chăm chăm chủ tử của các người đó”

Trong lúc này, một nơi nào đó trong hậu cung

“Nương nương, tất cả đã chuẩn bị xong

“Rất tốt, ta xem lần này bọn chúng có thoát được nữa không. Hừ! thái hậu yêu thích thì sao?! hoàng thượng sủng ái thì thế nào chứ? Người thắng nhất định cũng chỉ là bọn cung mà thôi”

“Nương nương nói rất đúng”

Buổi trưa, Lý An Nhiên lại ngồi kiệu đi đến Thái An cung, nơi ở của các vị thái phi, trên đường đi mọi việc đều êm xuôi. Vào đến Thái An cung, Lý An Nhiên được đưa đến chỗ ở của Hứa thái phi, mấy cung nữ của Hứa thái phi ngay lập tức nhiệt tình hầu hạ, bộ dạng cật lực lấy lòng này khiến Lý An Nhiên cảm thấy có chút phản cảm, nhưng nàng cũng có thể hiểu được, hầu hạ thái phi, định sẵn là không còn tiền đồ gì, bọn họ bỏ đỡ nàng cũng là vì một tia hy vọng có thể được nàng nhìn trúng, được về hầu hạ nàng, hầu hạ sủng phi đương thời lợi ít đạt được so với hầu hạ thái phi phải cao hơn rất nhiều.

Lý An Nhiên bình thần ngồi trong phòng uống trà, thời gian không đầy một chén trà Hứa thái phi đã đi ra, Lý An Nhiên cẩn thận đánh giá người này, tuổi hơn ba mươi nhưng dung mạo vẫn xinh đẹp như hoa, tuy nhiên vì là thái phi cho nên ăn mặc trang điểm đều mộc mạc, hiển lộ mấy phần khí chất thanh đạm.

“Tham kiến thái phi nương nương”

Hứa thái phi cũng đưa mắt đánh giá Lý An Nhiên, không khỏi lộ ra tia cảm thán

“Quả thật rất giống với tỷ tỷ, Thuần tần mau đứng lên”

Hứa thái phi tiến đến tự mình đỡ Lý An Nhiên dậy, khẽ mỉm cười nhìn nàng nói

“Cuối cùng cũng gặp được người, mấy tháng trước người bệnh ta vốn muốn đi thăm, nhưng vì hoàng hậu hạ lệnh không cho ai đến làm phiền người tịnh dưỡng nên đành thôi, người không trách đi chứ?”

Hứa thái phi lộ ra thần sắc chân thành, nắm chặt tay nàng, Lý An Nhiên bên ngoài lộ ra vẻ mặt cảm động, nhưng bên trong lại âm thầm hừ lạnh

Hứa thái phi này nói dối cũng hay thật, nghĩ nàng thật sự chỉ là một tiểu cô nương ngây thơ dễ bị lừa gạt vậy à? Đường đường một thái phi, nếu thật sự muốn đến thăm nàng thì hoàng hậu có thể ngăn được sao? dù gì hoàng hậu cũng phải chú ý hình tượng của mình, đâu thể nào đi gây khó dễ với thái phi của tiên đế, hơn nữa dù bản thân không thể đi thăm nhưng phái vài nô tài đi đến Trúc Mai Hiên hỏi thăm cũng không ai có thể cấm cản, nhưng Hứa thái phi cũng đâu có làm, rõ ràng là cảm thấy đứa cháu gái như nàng đã không còn tiền đồ gì đáng nói, chính vì thế mới nhắm mắt mặc kệ.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng bên ngoài Lý An Nhiên vẻ mặt cảm động cười nói

“Thái phi không cần bận tâm, An Nhiên có thể hiểu được”

“Hiểu được là tốt”

Hứa thái phi lúc này cũng cảm thán không thôi, chính bản thân nàng cũng không ngờ Lý An Nhiên lại là cái có tiền đồ, trong mắt nàng Hứa Minh Nguyệt là một nữ nhân ngu xuẩn, suốt đời chỉ toàn bị lừa gạt, do vậy đối với nữ nhi của Hứa Minh Nguyệt nàng không hề xem trọng, vì thế mà trong ngày điện tuyển nàng cố tình không đến, bất kể hầu phu nhân có khuyên như thế nào, nâng đỡ một đứa ngu xuẩn tồn tại ở trong cung, nàng cảm thấy chỉ là phí công. Sau này khi hay tin Lý An Nhiên bị triệt thể bài nàng càng vững tin là đứa cháu gái này không hề có tiền đồ gì, nàng cảm thấy mình bỏ mất Lý An Nhiên không hối đến là rất chính xác, nhưng không ngờ sau nửa năm im hơi lặng tiếng đứa cháu gái mà nàng nghĩ là không có tiền đồ đó lại trở thành sủng phi của hoàng thượng, quan trọng nữa là Lý An Nhiên đã trở thành sủng phi hơn một tháng nhưng lại chưa mắc phải bất kỳ sai lầm nào, cũng không nghe nói nàng đi gây chuyện với bất kỳ ai. Điều này nói lên cái gì? chính là Lý An Nhiên không phải người đơn giản như nàng đã nghĩ, hôm nay nàng gọi Lý An Nhiên đến, mục đích chỉ là muốn hàn gắn quan hệ.

Lý An Nhiên cũng biết rõ Hứa thái phi gọi nàng đến là muốn làm gì, chính vì thế nàng vô cùng phối hợp, không khí nói chuyện cũng rất hài hòa nhưng sự thật bọn họ mỗi người đều có suy tính riêng.

VNT-HoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Tiểu thái giám quật cường

Từ chỗ của Hứa thái phi đi ra, Lý An Nhiên buồn chán ngồi trên kiệu trở về Trúc Mai Hiên, Lục Ly có chút buồn bực nói

“Nương nương, ngài không cần nghe lời Hứa thái phi nói nha”

“Lục Ly, người cần nhẫn nại giờ đủ chưa, ta nghe người nói mà muốn nhức đầu, lúc này ta xem đám cung nữ kia cũng hết sức lấy lòng người, thu hoạch ra sao rồi”

“Nương nương, nô tỳ không có nhận hối lộ của các nàng nha”

“Tại sao không nhận a, sau này miễn là ngân phiếu thì đều nhận hết đi, sau đó chúng ta chia nhau, thế nào”

“Nương nương, đừng đùa như vậy mà”

Lục Ly giờ khóc giờ cười, mấy nô tài đi cùng cũng cười theo, Lý An Nhiên tâm trạng không tệ nhìn xung quanh, đột nhiên nàng ngạc nhiên nói

“Đường này hình như không đúng nha”

Nghe Lý An Nhiên nói vậy, Tiểu Tứ Tử phụ trách dẫn đường đi ở phía trước bóng lưng hơi căng thẳng, sau đó hắn quay đầu tươi cười như thường nói

“Nương nương, mùa đông đường trơn, con đường này chính là con đường chống trơn trượt tốt nhất trong cung, chỉ mất thêm chút thời gian mà thôi”

“À ...”

Lý An Nhiên à một tiếng rồi cũng không nói nữa, nhưng càng đi thì trong lòng nàng càng cảm thấy bất an, lại liếc mắt nhìn bóng lưng của Tiểu Tứ Tử, mấy Lý An Nhiên hơi nhíu lại, đột nhiên lên tiếng hô

“Dừng”

Mấy người Lục Ly liền ngạc nhiên hỏi

“Nương nương, có chuyện gì vậy, nương nương thấy không thoải mái sao?”

“Ta cảm thấy khó chịu, ngừng lại nghĩ chút đi”

“Nương nương khó chịu sao? để nô tài đi gọi thái y”

Tiểu Tứ Tử lập tức tiến đến hô, Lục Ly cũng lo lắng không thôi, Lý An Nhiên lắc đầu

“Chỉ là đột nhiên cảm thấy không thoải mái mà thôi, không cần gọi thái y”

Vừa nói Lý An Nhiên vừa giả vờ lấy tay che trán, nhưng khóe mắt lại âm thầm lướt qua sắc diện của mấy nô tài xung quanh, rất nhanh nàng đã khóa vào mục tiêu Tiểu Tứ Tử. Cảm giác bất an là đến từ hắn, bởi ngày từ khi rời khỏi Trúc Mai Hiên, biểu hiện của Tiểu Tứ Tử không bình thường, mỗi lần nàng gọi hắn, hắn đều dừng lại một chút sau đó mới quay lại nhìn nàng, rất không giống với biểu hiện nhanh nhẹn của hắn thường ngày.

Lý An Nhiên thở dài một hơi, trong lòng tức giận nhưng ngoài mặt không lộ, đột nhiên nàng quay đầu nói

“A, bên kia có phải là Lâm Lê Cát của Lâm quý tần không?”

Nghe Lý An Nhiên đột nhiên nói như vậy, Lục Ly khó hiểu nhưng vẫn thành thật trả lời

“Đúng vậy nương nương”

“Sáng nay Lâm quý tần có nói nếu ta có cơ hội thì đến Lâm Lê Các của nàng làm khách, hiện tại đúng dịp rồi, ghé qua đó đi”

Trước biểu hiện thay đổi thất thường của Lý An Nhiên, mọi người đều không hiểu gì, nhưng Lý An Nhiên đã nói như vậy, bọn họ tất nhiên phải làm theo, Lý An Nhiên vẻ mặt bình thản như thường nhưng khóe mắt lại vô tình có ý cứ liếc nhìn Tiểu Tứ Tử, càng nhìn khóe miệng nàng càng cong lên, nhìn như mỉm cười nhưng trong mắt là một tia lạnh lùng, đợi đến Lâm Lê Các, Lý An Nhiên âm thầm nói khẽ vào tai Lục Ly

“Đừng để Tiểu Tứ Tử rời khỏi tầm mắt của người, kể cả đám cung nhân kia, không cho phép một ai được rời khỏi Lâm Lê Các”

Lục Ly nghe Lý An Nhiên phản phó mà không khỏi giật mình, ánh mắt nhìn đám người Tiểu Tứ Tử liền cảnh giác lên, mím môi gật đầu.

Thấy Lý An Nhiên đột nhiên đến, Lâm quý tần có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn tươi cười tiếp đón

“Đường đột đến, Lâm quý tần tỷ tỷ đừng trách”

“Sao có thể, người đâu, mau chuẩn bị trà”

Lâm quý tần tươi cười mời Lý An Nhiên ngồi xuống, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm

Lâm quý tần nhập cung trước Lý An Nhiên ba năm, nàng là muội muội của Lâm sung viện nhưng tính tình lại rất khác nhau, Lâm sung viện thanh lãnh cao ngạo, Lâm quý tần lại hiền hòa dịu dàng, cùng Lý An Nhiên nói chuyện khá là hợp nhau.

“Tài thù thừa của tỷ tỷ thật làm cho muội muội bội phục a”

“Nếu Thuần tần không chê, ta có thể dạy cho muội”

“Như vậy thì muội đây không khách sáo đâu”

“Có gì mà khách sáo với nhau đâu, ta mời muội đến Lâm Lê Các của ta vì thấy chúng ta tính tình hợp nhau, cũng không phải vì nguyên nhân mà muội nghĩ, vì vậy muội không cần câu nệ”

Nghe Lâm quý tần nói câu này, Lý An Nhiên có chút ngạc nhiên, nhưng nàng chỉ mỉm cười không nói.

Lâm quý tần nhập cung nhiều năm cũng không được sủng ái, thuộc dạng người an phận thủ thường, Lý An Nhiên có thể nhận ra điểm này khi tiếp xúc với Lâm quý tần, trong lòng hảo cảm đối với Lâm quý tần tăng thêm một chút.

Ở lại Lê Ngưng Các nửa canh giờ nhưng vẫn không thấy chuyện gì xảy ra, Lý An Nhiên lúc này mới cáo từ trở về Trúc Mai Hiên, trên đường trở về Lục Ly đã âm thầm nói cho nàng biết Tiểu Tứ Tử quả thật rất bất thường, thường muốn nhân cơ hội lên ra ngoài, Lý An Nhiên trong lòng cười lạnh, chỉ nói một câu

“Trở về rồi tính”

Đoạn đường trở về cuối cùng được êm xuôi, vừa vào Trúc Mai Hiên Lý An Nhiên đã lập tức lạnh nhạt ra lệnh bắt lấy Tiểu Tứ Tử và bốn tên thái giám nâng kiệu. Lý An Nhiên cũng không nhiều lời giao hết cho Lục Ly và Thanh Y.

Đến khi trời tối, nàng chuẩn bị đi ngủ thì Lục Ly mới trở lại giao trả nhiệm vụ. Hôm nay hoàng thượng nghỉ ở Càn Đức điện, cũng không có đến hậu cung, hậu cung lại được một đêm bình an, không có ai phải xé rách khăn tay, Lý An Nhiên đối với sự chững mực của hoàng thượng thật sự phục sát đất, dù là lúc cao điểm khi tân tiến tứ nữ mới vào cung, số lượng hàng cần tiêu thụ tăng cao mà chính sự cũng không phải thật sự rất bận rộn nhưng hoàng thượng vẫn duy trì một tháng nghỉ ở hậu cung không quá hai mươi ngày như thường.

Lý An Nhiên nửa nằm nửa ngồi trên giường, trong phòng đốt than ấm áp, bên ngoài tuyết vẫn rơi trắng xóa cả hoàng cung, nàng khép hờ hai mắt nghe Lục Ly báo lại kết quả tra khảo Tiểu Tứ Tử và bốn tên kiệu phu, Lý An Nhiên khẽ mỉm cười khi biết được âm mưu của Tiểu Tứ Tử.

Thì ra Tiểu Tứ Tử và một trong bốn tên kiệu phu đã bị mua chuộc, kẻ đứng sau màn ra lệnh bọn họ phải đưa Lý An Nhiên trở về từ Thái An cung bằng con đường kia, bởi vì con đường đó là con đường mà Anh tiếp dư – Liễu Ngưng Tuyết hôm nay sẽ đi qua, bọn họ chỉ cần đợi khi cổ kiệu của nàng và Liễu Ngưng Tuyết đi ngang qua nhau, tên kiệu phu bị mua chuộc kia sẽ giả vờ trượt chân đâm cổ kiệu của nàng vào đoàn người của Liễu Ngưng Tuyết, kết quả chắc chắn Liễu Ngưng Tuyết sẽ bị ngã, sau đó Tiểu Tứ Tử sẽ thừa cơ hội hỗn loạn âm thầm động tay với nàng ta, đến lúc đó cái thai chắc chắn không thể giữ được. Lý An Nhiên nàng đánh giá đúng đến vụ này không chết cũng bị mất một lớp da, mà dù cho nàng có thể thoát được tội mưu hại Anh tiếp dư thì một điều chắc chắn là hoàng thượng sẽ không thể tiếp tục sủng ái một phi tần liên quan đến vụ mưu hại hoàng tự của hân.

Lý An Nhiên hơi ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

“Bọn họ có khai ra là ai đứng sau lưng không?”

“Không có, bọn chúng nói chỉ nhận lệnh từ một kẻ trung gian mà thôi, nương nương chúng ta có cần tiếp tục truy xét theo hướng này nữa không?”

“Tạm thời không cần, điều tra xem hôm nay Anh tiếp dư có rời khỏi Vĩnh Xuân cung hay không, đồng thời điều tra xem nàng đã đi đến nơi nào, người biết được hành tung của ta, còn có thể khiến Anh tiếp dư rời khỏi Vĩnh Xuân cung để cùng ta chạm mặt, ta muốn biết người đó là ai. Còn nữa, Hứa thái phi kia cũng có khả năng, điều tra luôn cả nàng cho ta, nên nhớ đến mức thì dừng, không điều tra được cũng không sao, chúng ta vào cung chưa đầy một năm, căn cơ chưa vững, trong cung này hồ sâu rất nhiều, nhất thiết không thể sơ xuất”

“Nô tỳ hiểu được, lần này cũng may là có nương nương nhận ra âm mưu của Tiểu Tứ Tử nên mới tránh được một kiếp”

“Cái này cũng nhờ Thanh Y quan sát cung nhân Trúc Mai Hiên cẩn thận, trong danh sách những người hành tung thiếu sót mà Thanh Y đưa cho ta có Tiểu Tứ Tử, hôm nay lại thấy Tiểu Tứ Tử khác thường cho nên ta mới nảy sinh nghi ngờ”

“Lần này thật sự là nhờ có Thanh Y quản lý cung nhân nghiêm ngặt”

“Lát nữa ta sẽ trọng thưởng cho nàng, đứng rồi Thanh Y đâu”

“Thanh Y vẫn còn tra hỏi một tên Tiểu Đình Tử ”

“Còn có chuyện gì nữa sao?”

“Nô tỳ cũng định báo với nương nương chuyện đó đây, tên Tiểu Đình Tử tuy không đáng đến âm mưu của Tiểu Tử Tử, nhưng trong lúc thẩm vấn hắn, nô tỳ phát hiện trên người hắn có một túi thơm”

“Túi thơm?!”

Lý An Nhiên không khỏi ôm trán, trong cung nghiêm cấm cung nhân yêu đương vụng trộm, nếu bị bắt được kết cục rất thảm. Lý An Nhiên cảm thấy thật phiền phức.

“Có tra ra là túi thơm của ai không?”

“Tiểu Đình Tử thà chết cũng không nói”

“Thật là phiền phức, ta mệt rồi, để sáng mai đi thỉnh an hoàng hậu rồi mới tính đi, còn chuyện ta phân phó cho các người, xem rồi làm”

“Nô tỳ đã biết, nô tỳ sẽ nhanh chóng đi điều tra, phải rồi nương nương, chúng ta phải xử lý hai người Tiểu Tử Tử như thế nào?”

“Chuyện này nhất định không thể lộ ra ngoài, tạm thời cứ nhốt bọn họ lại, nói với bên ngoài Tiểu Tử Tử phạm sai bị ta trách phạt, cần ở trong phòng đường thượng, Tiểu Đình Tử và tên thái giám còn lại thì nói bọn họ bệnh”

Sáng hôm sau, Lý An Nhiên lại phải dậy sớm đi thỉnh an hoàng hậu. Linh Phụng cung vẫn như thường ngày oanh oanh yến yến, mỹ nhân như tranh.

Cố gắng chịu đựng qua buổi thỉnh an, Lý An Nhiên lười biếng ngồi kiệu trở về, thái giám nâng kiệu cũng bị đòi hai cái. Từ Linh Phụng cung trở về phải băng qua ngự hoa viên, nhưng ngự hoa viên cũng là nơi tụ tập của chúng phi tần, nếu đi đường chính phải gặp gỡ những người phẩm cấp cao hơn hoặc thấp hơn mình, chỉ việc hành lễ hoặc nhận người khác hành lễ thôi cũng tốn rất nhiều thời gian, Lý An Nhiên cái người lười biếng đương nhiên thà đi đường vòng xa hơn một đoạn còn hơn phải giáp mặt ứng phó với đám nữ nhân kia, mà đường vòng này chính là vòng ra phía sau của Trúc Mai Hiên

Nằm ở một góc khuất cạnh ngự hoa viên, phía sau Trúc Mai Hiên có một cái ao nhỏ trồng sen, mùa đông sen tàn, trên mặt ao đóng một lớp băng, nhóm người Lý An Nhiên vừa mới từ ngã rẽ vòng ra đối diện ao nhỏ kia, Lý An Nhiên đột nhiên giật mình nhìn trợn mắt.

“Không xong”

Mấy người Lục Ly quay đầu nhìn, chỉ thấy một tiểu thân ảnh đang đứng trên lớp băng trên mặt ao, lúc nào lớp băng cũng có thể vỡ, trong thời tiết như vậy một đứa nhỏ mà bị rơi xuống hồ thì không chết đuối cũng bị lạnh chết. Tiểu thái giám kia lại trông nhỏ gầy hơn mấy đứa nhỏ bình thường khác khiến Lý An Nhiên càng thêm lo lắng.

“Mau.. mau mang đứa nhỏ kia lên”

Lý An Nhiên gấp hô, mấy người Tiểu Tam Tử lập tức chạy đến bên hồ

“Tiểu đệ đệ, đứng yên ở đó, không được di chuyển”

“Các người không được qua đây”

Tiểu thái giám quay đầu nhìn, trừng mắt hung hăng với mấy người Lục Ly, nhất quyết không chịu quay lại, thậm chí còn muốn đi ra giữa hồ.

Lý An Nhiên thấy mấy người Lục Ly, Tiểu Tam Tử vậy mà không khuyên được, cũng đi đến bên bờ hồ, để một tiểu thái giám tự tử ở chỗ của nàng, không chừng đám người kia liền nhân cơ hội này công kích, lúc này nàng mới nhìn rõ được, tiểu thái giám này rất là thanh tú, nước da trắng nõn, mắt to, môi hồng răng trắng, rất là đáng yêu.

Thông thường những đứa nhỏ được tuyển vào cung làm thái giám nhỏ nhất cũng phải tám tuổi, mà đứa nhỏ trước mắt này gầy nhỏ đến nhìn chỉ như mới năm sáu tuổi mà thôi. Lý An Nhiên dù sao cũng là nữ nhân, thiên chức làm mẹ bẩm sinh, nhìn thân ảnh đứa nhỏ quật cường muốn tìm đến cái chết, trong lòng không khỏi nhói lên, hít mạnh một hơi, dịu giọng nói

“Tiểu đệ đệ, vì sao người lại làm chuyện ngốc như vậy? chuyện gì cũng có thể từ từ giải quyết”

Tiểu thái giám quay đầu nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt liết nàng từ trên xuống dưới rồi hừ một tiếng nói

“Không liên quan đến người”

Lý An Nhiên không khỏi trợn mắt, thật là một đứa nhỏ cứng đầu, chắc là vừa mới nhập cung không chấp nhận được bản thân trở thành thái giám nên mới tìm chết đây mà!

“Haizzz! người còn nhỏ tuổi như vậy, vẫn chưa hưởng thụ được niềm vui của cuộc sống, sao có thể chết được cơ chứ, người nghe ta, chúng ta bàn bạc lại có được không?!”

“sống có gì vui đâu, không ai cần ta cả, ta chỉ là một đứa phế vật”

Tiểu thái giám kích động hét lên, đôi mắt to cũng đỏ lên nhưng nó vẫn mím môi quật cường không cho nước mắt rơi xuống, Lý An Nhiên trong lòng bất giác mềm nhũn.

Đã có chuyện gì xảy ra khiến cho một đứa nhỏ phải nói lên mấy lời này, phải chăng là do bị người thân bán đi cho nên mất niềm tin ở người khác?!

Lý An Nhiên mím môi, nhìn lại mấy người Lục Ly đang lo lắng đứng xung quanh, nàng cắn răng, cởi bỏ áo choàng đang mặc quăng cho Lục Ly, ngay cả trang sức cái gì có thể tạo thêm sức nặng nàng đều vứt lại hết, mùa đông lạnh giá khiến Lý An Nhiên không khỏi run lên nhưng nàng vẫn kiên trì, trong lúc mấy người Lục Ly chưa kịp phản ứng, dưới ánh mắt sợ hãi của bọn họ, nàng gượng chân bước lên mặt ao tiến ra chỗ tiểu thái giám kia

“Nương nương, không được ...”

“nương nương ... nguy hiểm ...”

“Im ... lặng, các người ... các người hô lớn như vậy.... mặt băng vỡ ra mắt, ở đây ta nhẹ nhất, cứ ... cứ giao cho ta”

Lý An Nhiên lạnh run, cả nói chuyện cũng không mạch lạc, Lục Ly lo lắng không thôi vội hô

“Nhưng mà nương nương thân thể ngàn vàng, sao có thể ... nương nương mau trở vào..”

Lý An Nhiên bất chấp mấy người đứng ở sau lưng, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm tiểu thái giám kia, chậm rãi đi đến trước mặt nó. Tiểu thái giám sững sờ nhìn Lý An Nhiên một lúc, sau đó cảnh giác hô lên

“Người ... người không được đến gần”

Lý An Nhiên đến cách tiểu thái giám hai bước chân thì dừng lại, dịu dàng mỉm cười nói

“Ai.. ai nói không ai cần người, nếu ... nếu thật sự không ai cần người, vậy thì ta ... ta cần, tiểu đệ đệ à, đừng nghĩ đại đột, mau theo ta trở vào”

“Người nói dối, vì cái gì người phải cần ta chứ, ta chỉ là một kẻ tàn phế, không có tiền đồ, là một kẻ vô dụng”

Trong lòng Lý An Nhiên lập tức run lên, tình yêu của mẹ trào dâng mãnh liệt.

Đứa nhỏ thật đáng thương! trong tim thức cho rằng mình đã bị thiên, đã trở thành người tàn tật, không ai cần đến chính vì thế liền muốn chết.

“Người thật ngốc quá ... ta vì.. vì người mạo hiểm như vậy, người còn không tin ta sao? ta thật sự thích người, cần người”

Tiểu thái giám nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt lộ ra vẻ tức giận nói

“Bởi vì người là đồ ngu ngốc, vì cái gì mà đi ra đây a”

“Người là ... lo lắng cho ta?”

Lý An Nhiên nở nụ cười, lại bước thêm một bước, tiểu thái giám trừng mắt liếc nàng, sau đó tự động lùi ra sau một bước, kinh thường nói

“Ai lo lắng cho người, người đứng yên đó, người đừng tưởng ta không nhìn thấy, người muốn lợi dụng lúc ta không để ý tiếp cận bắt lấy ta”

Lý An Nhiên tâm muốn nhũn ra thành nước, nàng chưa từng gặp đứa nhỏ nào mà lại thông minh đáng yêu đến vậy

“Tiểu đệ đệ ... người đáng yêu quá đi mất, tỷ.. tỷ tỷ thực thích người mà, nói thật đó, mau đến đây a, người có uất ức gì, tỷ tỷ làm ... làm chủ cho người”

“Không cần, người mau trở vào đi, ta chỉ muốn một mình đi chết, bọn họ nói chết rồi ta mới có thể gặp lại mẫu thân của ta”

Tiểu thái giám hai mắt lại đỏ lên, Lý An Nhiên sùng sốt, không khỏi nhú chân mày

“Là ... là kẻ nào ăn nói điên khùng như vậy chứ, Người ... người không được tin lời bọn họ, bọn họ ... bọn họ chỉ là muốn xúi giục người làm chuyện đại đột cho nên mới nói như vậy thôi, người không ... không được tin, bọn họ là người xấu”

“Ta biết bọn họ lợi dụng ta, bọn họ là kẻ xấu, nhưng mà ta cũng muốn gặp mẫu thân ta, ta nhớ mẫu thân ta lắm, ta sống không ai cần ta, vậy ta chết đi thì tốt rồi, ít ra ta có thể gặp được mẫu thân”

Tiểu thái lúc này đã không kiềm được mà nước nôi, Lý An Nhiên không khỏi đau lòng, hai mắt cũng đỏ lên, nàng nhất thời mím môi không nói.

Lúc này mấy người Tiểu Nhất Từ cũng từ trong Trúc Mai Hiên chạy ra, vừa nhìn hai người đang đứng giữa ao sen, Tiểu Nhất Từ trợn mắt sợ hãi,

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Nhất Từ, ngươi mau nghĩ cách, nương nương vì muốn ngăn cản tiểu gia hỏa kia tự tử mà đi ra đó rồi!”

Lục Ly gấp đến nỗi muốn khóc, nàng trong lòng tự trách không thôi, nàng đáng ra phải ngăn cản nương nương ngay từ đầu, hơn ai hết nàng biết điểm yếu của nương nương là trẻ nhỏ quật cường.

Tiểu Nhất Từ cũng lo lắng vô cùng, tình hình này bọn họ cũng không còn cách nào, mặt băng mỏng như vậy, nếu lại có thêm người khác tiến vào thì chắc chắn không thể chịu nổi.

Lý An Nhiên im lặng một chút, sau đó đột nhiên nàng tiến lên nhanh chóng đem tiểu thái giám kia ôm vào lòng, tiểu thái giám vì lo khóc cho nên không để ý, lúc phát hiện thì đã bị Lý An Nhiên ôm chặt lấy, nó sùng sốt mở to mắt, trong mi mắt vẫn còn nước mắt đọng lại, Lý An Nhiên hít mạnh một hơi rồi nhẹ giọng nói

“Nếu ta là mẫu thân của ngươi, ta nhất định không muốn ngươi làm như vậy, đứa ngốc, không được xem thường sinh mạng của mình, nếu ngươi chết đi mẫu thân ngươi biết được nhất định rất đau lòng!”

Tiểu thái giám nghẹn ngào hít hà nói

“Sao mà ngươi biết được chứ?”

“Bởi vì ta cũng muốn sinh con, nếu như con của ta mà làm chuyện giống như ngươi ta nhất định sẽ đau lòng chết mất, ngươi là một đứa trẻ ngoan, ngươi chắc chắn không muốn mẫu thân ngươi đau lòng đúng không?”

“Ừm! nhưng mà ... nhưng mà ...”

“Không có nhưng mà, ta đã nói rồi, ta có thể giúp ngươi a”

Tiểu thái giám lúc này mới thôi kích động, Lý An Nhiên buông nó ra, mỉm cười dắt tay nó nói

“Nào, chúng ta trở vào thôi!”

Tiểu thái giám cũng không có phản kháng nữa, thuận theo chậm rãi đi ra khỏi ao sen, nó vụng trộm liếc nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt thật rối rắm, như đang suy nghĩ cái gì, Lý An Nhiên đương nhiên biết nó nhìn trộm, nhìn bộ dạng non nớt ra vẻ suy tư của nó nàng vừa đau lòng vừa buồn cười.

Khi Lý An Nhiên và tiểu thái giám an toàn trở lại mặt đất, đám Lục Ly lập tức vui mừng ào đến, kiểm tra Lý An Nhiên một lượt, trong lúc đó không ai để ý Tiểu Nhất Từ đang nhìn tiểu thái giám kia bằng một ánh mắt rất kỳ quái, bộ dạng có chút lúng túng, tiểu thái giám lúc này đã bình tĩnh lại, nó nhìn Tiểu Nhất Từ trừng mắt nhưong mày nói

“Ngươi nhìn cái gì, ta với ngươi có quen nhau sao?”

“A ... này ...”

“Hừ! ta không biết ngươi nga, chúng ta cũng không biết nhau!”

“A ha ha ... đúng vậy, chúng ta không biết nhau!”

Rất nhanh Tiểu Nhất Từ lấy lại vẻ mặt như thường cười nói, Lý An Nhiên mặc lại áo choàng xong xuôi, nàng bước đến mỉm cười, tự mình bế tiểu thái giám kia lên, sau đó phân phó

“Được rồi, vào trong rồi nói”

Nói xong nàng dẫn đầu tiến vào Trúc Mai Hiên, tiểu thái giám mỉm môi mặc kệ cho Lý An Nhiên bế mình, vào đến trong phòng, Lý An Nhiên bắt đầu rửa mặt thay y phục gọn gàng, đồng thời sai người chuẩn bị điểm tâm trà nóng.

Lý An Nhiên ngồi trên tú đôn, tay bưng chén trà nóng hôi hổi mà không khỏi thờ dãi một hơi thoải mái, tiểu thái giám kia ngồi bên cạnh nàng đang ăn một chén chè ngăn nhĩ. Lý An Nhiên quay đầu nhìn nó cười nói

“Tiểu tử, ăn có ngon không?”

Tiểu thái giám ngẩng mặt lên từ chén chè, sắc mặt không được tự nhiên hừ nói

“Cũng tạm được”

Lý An Nhiên không khỏi trợn mắt

“Nói dối, ánh mắt của ngươi đang viết ba chữ thực hưởng thụ kia”

“Nói bậy, mắt ta không có viết chữ ”

Tiểu thái giám ngay lập tức phản bác, Lục Ly và Thanh Y đứng một bên không khỏi nở nụ cười, sau đó Lục Ly làm bộ nghiêm mặt nói

“Tiểu tử ngươi đừng có được nước làm tới, ngươi chỉ là một tiểu thái giám nhỏ thôi, nương nung cho ngươi ăn chung ngồi chung đã là phúc phận cho ngươi rồi, ngươi còn lên mặt cho ai xem chứ?”

“Cái gì?! ai nói ta là tiểu thái giám nhỏ hả?”

“Ngươi không phải tiểu thái giám vậy là cái gì?”

Tiểu thái giám kia há mồm muốn nói gì đó, sau đó quay mặt đi, thái độ thực kiêu ngạo

“Ta là đại thái giám”

“Phụt ...!”

Lý An Nhiên cười phun, tiểu thái giám lập tức trừng mắt nhìn nàng, bộ dạng tức giận, Lý An Nhiên liền mím miệng giả vờ không cười, nhưng Lục Ly lại không thèm quan tâm hân cười ha ha, Thanh Y cũng không kèm được cuối đầu che miệng

Đứa nhỏ thật đáng yêu!

“Cười cái gì mà cười”

“Ngươi nói ngươi là đại thái giám vậy thì ta hỏi ngươi, tiểu thái giám và đại thái giám có gì khác nhau chứ?”

“Đương nhiên khác nhau, đại thái giám lớn hơn tiểu thái giám”

“Phụt ...!”

“Không cho các ngươi cười”

Nhìn đứa nhỏ tức đến đỏ mặt, Lý An Nhiên liền nói

“Được rồi được rồi, không cười ngươi nữa, tiếp tục ăn đi”

“Hừ! các ngươi ý lớn hiếp nhỏ”

Tiểu thái giám lại cầu nhau một câu rồi mới tiếp tục ngồi ăn chề ngán nhĩ, nhìn bộ dạng nhu thuận của hắn, Lý An Nhiên không khỏi nở nụ cười

“Đúng rồi, quên hỏi tên của ngươi, ngươi tên gọi là gì?”

Tiểu thái giám hơi ngẩng đầu lên sau đó mới nói

“Diệp Nhi”

“A ... ta là Thuần tần, Diệp Nhi ngươi là mới nhập cung sao”

Nghe Lý An Nhiên hỏi, Diệp Nhi vẫn cúi đầu ăn chèn trong chén, chỉ hàm hồ gật đầu

“Nói vậy ngươi là vẫn còn đang được dạy dỗ ở sở nội vụ, vẫn chưa được phép đi lại lung tung trong cung, haizz..! vậy đi, ta bảo Tiểu Nhất Từ đưa ngươi trở về nói một tiếng với trưởng sự tân thái giám các ngươi, tránh cho ngươi bị phạt, còn nữa, ngươi nói cho ta biết người nào đã ăn hiếp ngươi, xúi giục ngươi đi làm chuyện đại dột, ta nhất định tìm cách trừng trị bọn hắn”

Diệp Nhi nhìn Lý An Nhiên, sau đó lắc đầu nói

“Không cần, người muốn đi chết là ta, không thể nói bọn hắn”

Lý An Nhiên thở dài, bất giác đưa tay xoa đầu Diệp Nhi, đứa nhỏ này còn nhỏ tuổi lại vô cùng thông minh hiểu chuyện, bảo nàng làm sao để mặc hắn được đây.

“Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Ngươi không cần quan tâm, ta tự mình xử lý”

“Vậy sau này ngươi sẽ không làm chuyện đại dột nữa chứ?”

Diệp Nhi ngẩng đầu nhỏ, ánh mắt hơi buồn bã, nhưng sau đó nó kiên định nhìn Lý An Nhiên hỏi

“ngươi nói ngươi cần ta, ngươi thích ta là thật chứ?”

“đương nhiên a”

Diệp Nhi lại có vẻ suy nghĩ gì đó mà lẩm bẩm

“ngươi hiện tại vẫn chưa được, nhưng không sao, ta sẽ chờ đến lúc ngươi có thể mang ta về”

Lý An Nhiên sững sờ nhìn bộ dạng kiên quyết của hắn, vừa buồn cười vừa ngạc nhiên, sau đó nàng nói

“Được rồi, theo ý ngươi”

Lý An Nhiên giữ Diệp Nhi ở lại Trúc Mai Hiên nửa ngày mới sai người đưa hắn về sở nội vụ, trước khi đi Diệp Nhi nhìn Lý An Nhiên, bộ dạng có vẻ lúng túng, Lý An Nhiên buồn cười hỏi

“Có chuyện gì?”

“Ta ...vài ngày nữa ta còn có thể đến đây tìm ngươi không?”

Lý An Nhiên lập tức dịu dàng cười nói

“Đương nhiên có thể”

Ngay lập tức hai mắt Diệp Nhi sáng lên, trong lúc bị Tiểu Nhất Tử bế lên vẫn tươi cười vẫy tay với nàng. Lý An Nhiên mỉm cười nhìn theo cho đến bóng dáng hai người bọn họ biến mất ngoài cửa cung.

Buổi chiều, Lý An Nhiên bất ngờ nhìn thấy hoàng thượng một thân thường phục màu xanh, thần sắc bình tĩnh xuất hiện ở Trúc Mai Hiên, nàng không khỏi công bằng nghĩ

Hoàng thượng quả thật là vừa đẹp trai vừa nam tính, soái ca!

Hoàng thượng nhìn bộ dạng cười đến khờ ra của Lý An Nhiên, mày hơi nhíu nhíu, trong lòng bất đắc dĩ, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như thường, tự động tiến vào ngôi xoong tú đôn, lạnh nhạt phân phó

“còn đứng đó làm cái gì, đến đây”

“A”

Lý An Nhiên hoàn hồn, cười cười tiến đến bỏ giày leo lên ngôi bên cạnh hoàng thượng, đợi Thanh Y pha trà xong liền tự động nhận lấy dân lên, cẩn thận hầu hạ. Nhìn bộ dạng của nàng như vậy, lúc này khoe miệng hoàng thượng mới khẽ nhếch lên.

“hoàng thượng, ngài xong việc rồi sao?”

“cũng xem là vậy”

“vậy hoàng thượng định dùng bữa tối ở chỗ thần thiếp luôn sao? để thần thiếp cho người chuẩn bị”

Dùng bữa tối đồng nghĩa với việc ngủ lại, Lý An Nhiên muốn hỏi chính là điểm này. Hoàng thượng cười cười nhìn nàng

“nàng nói đi”

Lý An Nhiên không khỏi nhếch miệng buồn bực nói

“hoàng thượng, ngài đừng trêu chọc thần thiếp, thần thiếp chỉ muốn hỏi trước để cho yên tâm mà thôi, lỡ như hoàng thượng chỉ ngồi một chút rồi lại đi, lúc đó thần thiếp chuẩn bị không phải sẽ uổng công, vừa thất vọng lại còn tốn công vô ích, thần thiếp không muốn làm đâu”

“tốn công vì trượng phu của nàng còn tính toán nhiều như vậy?!”

“đương nhiên công sức là chuyện nhỏ, nhưng thất vọng lại là chuyện lớn, hoàng thượng không biết cảm giác thất vọng khó chịu như thế nào đâu”

“ai nói là trẫm không biết”

“hoàng thượng biết vậy có ở lại hay không?”

“hừ! đã giờ nào rồi, đến chỗ nàng xong trẫm còn có thể đi nơi nào được”

Hoàng thượng hung hăng nhéo mũi Lý An Nhiên một cái, Lý An Nhiên ngay lập tức nở nụ cười sáng lạng, không quan tâm đến cái mũi bị nhéo cười nói

“vậy thần thiếp sẽ cho người chuẩn bị”

Nhìn Lý An Nhiên tươi cười, khóe miệng hoàng thượng cũng khẽ nhếch lên.

Trong phòng ấm áp, không khí tường hòa, lại còn có tiểu giai nhân ở bên cạnh bầu bạn, hoàng thượng thoải mái nằm trên tú đôn nhắm mắt dưỡng thần.

Một lúc lâu sau thấy hoàng thượng không có phản ứng, hơi thở đều đều, Lý An Nhiên nghĩ rằng hắn đã ngủ, khóe miệng khẽ cong lên cuối đầu nhìn kỹ gương mặt hắn, hoàng thượng là người lãnh tĩnh, rất ít khi hắn lộ ra bộ dáng an tường như vậy, chính vì thế nàng mới định nhìn cho kỹ, nhưng vừa cuối đầu nhìn không được bao lâu thì đột nhiên một đôi mắt đen thâm thúy mở ra đối diện nhìn nàng, Lý An Nhiên giật bắn cả người, xém chút rớt xuống tú đôn.

Nhìn bộ dáng thất thố của Lý An Nhiên, hoàng thượng liền buồn cười, lạnh nhạt hỏi

“ái phi đang nhìn cái gì vậy?”

“khụ! hoàng thượng, thần thiếp không có nhìn cái gì hết”

Lý An Nhiên mặt đỏ ửng cuối đầu không dám nhìn hoàng thượng, bộ dạng xấu hổ của mỹ nhân đúng là đẹp đến chết người, hoàng thượng khẽ nhướn mày rồi đột nhiên kéo Lý An Nhiên vào trong lòng mình, sau đó không nói hai lời xoay người đặt nàng xuống dưới thân, Lý An Nhiên không khỏi phát hoảng

“hoàng thượng, trời vẫn còn sáng a”

Hoàng thượng nở nụ cười, ánh mắt thâm thúy nhìn vào khuôn mặt ửng hồng khả ái của Lý An Nhiên, dù ánh mắt đã lộ rõ động tình nhưng sắc mặt và lời nói cũng hắn vẫn bình tĩnh như thường

“giờ dùng thiện vẫn chưa đến, trầm hiện tại đã đói bụng rồi, phải ăn món tráng miệng”

“sao ... sao ạ!”

Lý An Nhiên chưa kịp nói thêm gì thì miệng đã bị hoàng thượng chiếm đoạt, trong lòng không khỏi thờ dài

Hoàng thượng, ta cũng không phải là đồ ăn!

Vnt-HoaTinhKhoi

Chương 11: Đêm Trừ Tịch Phong Ba

Rất nhanh đã đến những ngày cuối năm, hoàng thượng gần đây bận rộn gần mười ngày không có đến hậu cung, do đó hậu cung cũng không có sóng gió gì, Lý An Nhiên vẫn ở Trúc Mai Hiên của mình nhàn nhã

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Vụ Án Trừ Tịch Yến

Rất nhanh đã đến những ngày cuối năm, hoàng thượng gần đây bận rộn gần mười ngày không có đến hậu cung, do đó hậu cung cũng không có sóng gió gì, Lý An Nhiên vẫn ở Trúc Mai Hiên của mình nhàn nhã trôi qua như cũ.

Đúng vào lúc hậu cung đang yên tĩnh hiếm thấy này, một chiếu chỉ đại phong hậu cung của hoàng thượng ban xuống liền khiến hậu cung nổi lên phong ba, trong đợt đại phong này có một số cái tên đặc biệt nổi bật: Tĩnh phi tần Huệ phi, Nghi tần tần hai cấp thành tiếp dư, Lệ tiếp dư tần Lệ sung dung Hoa tiếp dư tần Hoa tu dung, Anh tiếp dư tần Anh tu viện, Ninh quý tần tần Ninh tiếp dư, Lâm quý tần tần Lâm tiếp dư, Thuận tần tần Thuận quý tần.... Vô tài nhân thành Vô quý nhân, Lưu lương nghi tần Lưu mỹ nhân...

Có người vui cũng sẽ có người không vui, phi vị trở lên ngoại trừ Tĩnh phi mang thai có công được tứ phong Huệ phi, còn lại đều giữ nguyên vị trí cũ, Triệu quý phi đã là quý phi, nếu tần nữa liền thành hoàng quý phi, mà hoàng thượng lại không có ý định này nên chỉ thay bằng ban thưởng thâm hậu, Đức phi cũng đại loại giống vậy, thậm chí so Triệu quý phi, Đức phi càng khó tiêu, bản thân nuôi đại hoàng tử, vị trí quý phi vẫn còn một vậy mà hoàng thượng vẫn không cho nàng, Lưu phi và Trương phi cũng tương tự như vậy. Ngoài ra những người vì phạm cung quy cũng không được tấn thăng ví dụ như Lý An Nhã.

Đêm trừ tịch trong cung sẽ tổ chức yến tiệc, hôm đó cả quan viên trong triều cũng sẽ nhập cung dự yến, phi tần trong cung từ thất phẩm trở lên cũng sẽ phải tham gia, đương nhiên Lý An Nhiên cũng không thể tránh được. Đối với cái người lười biếng như Lý An Nhiên, mấy cái việc như dự yến này chẳng khác nào khổ sai nhưng nàng lại không có cách không đi, không thấy Tình phi mang thai tám tháng mà vẫn phải đi sao?

Lý An Nhiên hôm nay trang điểm so ngày thường thì trang trọng hơn một chút, nàng biết hôm nay chúng phi tần đều sẽ trang điểm xinh đẹp để mong được hoàng thượng chú ý, nếu nàng quá lạc hậu liền biến thành cổ ý rồi, hơn nữa nàng hiện tại đã là một trong những phi tần được sủng ái nhất hậu cung, nàng không muốn đứng ra làm bia ngắm cho mọi người nha.

Một thân lam y như thu thủy, đầu cắm một bộ trâm vàng nạm ngọc hình hoa mai do hoàng thượng ngự ban xuất hiện ở điện Thái Hòa, chúng phi tần liền phải ghé mắt lại đây. Hiện tại trên yến hội từ tiếp dư phía dưới đều có mặt, nhìn trận thế là chia thành hai phe chính, một phe là Nghi tiếp dư, một phe là Ninh tiếp dư. Vốn dĩ quan hệ hai bên đã căng thẳng, sau khi hoàng thượng đến chỗ Tô thái hậu về liền đại phong hậu cung trong đó nổi bật nhất là Nghi tiếp dư một hồi liền tấn hai cấp, chính vì thế hai bên càng thêm căng thẳng lên.

Lý An Nhiên nhìn tình hình như vậy liền thầm than phiền nhức, nhưng vẫn ngay lập tức tiến lên cùng đám cung phi cho nhau hành lễ, đối với Lý An Nhiên người mới nổi này, Nghi tiếp dư và Ninh tiếp dư tạm thời không có địch ý, ngược lại còn đối xử với nàng rất khách sáo, bớt đi một kẻ địch còn hơn là nhiều thêm một cái không phải sao?!

Lý An Nhiên sau khi hoàn lễ liền ngồi xuống vị trí của mình, cũng không nói nhiều, nhưng nàng không tìm chuyện thì không có nghĩa là người khác không tìm đến nàng gây chuyện. Chỉ thấy Trần Tú Linh - Trần mỹ nhân lắc lắc thân hình như rần nước bước đến trước mặt của Lý An Nhiên cười nói

“Thuần quý tần nương nương hôm nay thật là xinh đẹp, nhớ lúc điện tuyền, thần thiếp là cùng nương nương một nhóm, hôm nay chúng ta đều đã trở thành phi tần của hoàng thượng, thế sự quả thật là thay đổi nhanh quá”

“Trần mỹ nhân nói phải, thế sự chính là thay đổi nhanh như vậy đấy”

Lý An Nhiên cười hàm hồ đáp một câu rồi không nói nữa, nâng tách trà nhấp một ngụm, bộ dạng như là rất thưởng thức trà này, Trần Tú Linh sắc mặt liền trầm xuống, nhưng vẫn gượng cười nói

“Không phải sao, nhớ khi đó Thuần quý tần nương nương, ta, còn có Lý thái nữ đều ở Trữ Tú cung, nay Lý thái nữ lại có kết cục như vậy, khiến cho thần thiếp cảm thấy thực đau lòng, hôm nay nương nương được hoàng thượng sủng ái, muội muội xin thay mặt Lý thái nữ cầu xin Thuần tần nương nương nể tình đều là tỷ muội mà tha thứ cho nàng, trước mặt hoàng thượng nói giúp cho Lý thái nữ vài lời”

Trước hành động và lời nói của Trần mỹ nhân, nhóm cung phi xung quanh đều vô cùng hứng thú nhìn lại đây, mang tâm thế xem kịch vui.

Lý An Nhiên nhìn Trần Tú Linh như vậy diễn xuất liền không kèm được cười lạnh nói

“Trần mỹ nhân đối với muội muội của ta quả thật là tỷ muội tình thâm, nhưng Trần mỹ nhân cũng không cần hiểu lầm, ta đây đối với sai lầm của muội muội đương nhiên đã sớm tha thứ, cũng không hề tồn tâm tư hờn giận gì, nhưng Lý thái nữ vi phạm cung quy, ta đây tự thấy bản thân không có cách nào giúp được nàng, hay là Trần mỹ nhân đền xin với hoàng thượng thử xem, không chừng hoàng thượng sẽ vì tâm lòng son của muội muội mà tha thứ cho Lý thái nữ, đến lúc đó bản thân ta cũng vô cùng cảm kích người”

Nghe Lý An Nhiên nói, đám cung phi xung quanh liền che miệng cười trộm, chuyện của tỷ muội Lý gia mọi người đều biết, Lý thái nữ hại Thuần quý tần xém chút mất mạng còn bị triệt thế bài nữa năm, Trần mỹ nhân này còn dùng cách ngây thơ như vậy đi đối phó Thuần quý tần, quả thật là không có đầu óc.

Lý An Nhiên nhìn Trần Tú Linh sắc mặt hơi khó coi trong lòng liền cảm thấy buồn cười, người này nghĩ ai cũng như Lý An Nhã kia không có đầu óc dễ dàng bị nàng ta xúi giục như vậy sao?! Thực là buồn cười.

Lý An Nhiên đương nhiên biết chuyện của Lý An Nhã khi đó đều là do Trần Tú Linh này xúi giục mà ra, Lý An Nhã muốn mượn cơ hội hãm hại nàng để được hoàng thượng chú ý, ai biết chỉ là bị Trần Tú Linh lợi dụng đi trừ bỏ Lý An Nhiên nàng mà thôi, nhưng nhìn chung kế hoạch của Trần Tú Linh cũng là thành công không phải sao? Nàng vì lần “té ngã” đó mà bị kéo chân đến gần nửa năm, mặc dù là do nàng cố ý trượt chân nhưng nàng ta cũng vì vậy mà được hoàng thượng chú ý sớm hơn một chút, cũng được sủng ái một chút, nhưng từ khi nàng xuất hiện thì Trần Tú Linh có vẻ một chút sủng ái kia cũng không giữ được nữa rồi, ai biểu khí chất của nàng ta cùng nàng có chút tương tự đâu, nếu đã có nàng là người nổi trội hơn thì nàng ta có bị quên lãng cũng là có thể giải thích được.

Trần Tú Linh lúc này trong lòng tiếc nuối, Thuần quý tần so với Lý An Nhã kia thì thông minh hơn rất nhiều, quả thật là đáng tiếc, thực ra Trần Tú Linh chỉ là mang tâm lý thù, muốn xem xem Thuần quý tần có như Lý An Nhã kia xuân hay không, giờ xem ra muốn đối phó Thuần quý tần thực không đơn giản, hiện tại đã đạt được mục đích, Trần Tú Linh liền cười cười nói

“Thần thiếp chỉ là một mỹ nhân nhỏ nhoi, sao có thể sánh được với nương nương”

“Ồ! Vậy thì xem ra là không còn cách rồi”

Trần Tú Linh lại nói thêm chút việc vặt rồi rồi đi, đối với ánh mắt chăm chọc của đám phi tần khác nhìn mình, Trần Tú Linh xem như không thấy, muốn sinh tồn trong hậu cung này thì phải biết nhẫn, Trần Tú Linh luôn ghi nhớ rõ điều này.

Lát sau nhóm phi tần phân vị cao cũng lục tục đến, cuối cùng Lý An Nhiên cũng gặp được Anh tu viện đang mang thai từ lâu đã luôn ở trong cung của mình không ra ngoài, Liễu Ngưng Tuyết và Lý An Nhiên gặp nhau không khỏi hàn huyên đôi câu, đối với Lý An Nhiên, Liễu Ngưng Tuyết tâm cũng có

sự cảm kích, nếu không có Lý An Nhiên, nàng cũng chưa chắc có được như hôm nay, vừa là một trong cửu tần vừa đang mang hoàng tự.

Đội đến khi hoàng thượng, hoàng hậu và hai vị thái hậu đến thì yến tiệc Trừ tịch mới bắt đầu.

Lý An Nhiên là chính tứ phẩm quý tần, vị trí trên yến tiệc là vùng ở giữa trong đám cung phi, khoảng cách với hoàng thượng, hoàng hậu, thái hậu là không xa không gần, trên điện tấu nhạc linh đình, Lý An Nhiên lại không mấy quan tâm, chỉ lo ăn đồ ăn trên bàn, trời mùa đông lạnh giá ăn một chén cháo bát bảo, uống một chén canh hầm thực khiến người ta thoải mái.

Lý An Nhiên ăn no tâm tình cũng tốt lên, đột nhiên nhớ đến hoàng thượng, liền vụng trộm nhìn đến mấy vị ngồi phía trên kia, vừa nhìn liền không khỏi đối hoàng thượng tâm sinh đồng tình, làm hoàng thượng quả thực cũng không sung sướng gì mấy, ngay cả trong yến tiệc cũng phải cố sức giữ cho thể cục được cân bằng, vừa bận rộn đối phó hai vị thái hậu vừa phải biểu hiện với đám hoàng hậu quý phi, quả thật là không giây phút nào được thoải mái, Lý An Nhiên rất không phúc hậu cười trộm, hoàng thượng thật đáng thương, sợ rằng đồ ăn ở trên bàn có ngon hay không hẳn cũng không có thời gian quan tâm nữa.

Hoàng thượng đang cười khen hoàng hậu chuẩn bị trừ tịch yến hôm nay rất tốt, đột nhiên trong lòng có linh tính, rất tự nhiên quay đầu nhìn xuống dưới như đang thưởng thức nhạc vũ, nhưng khoe mắt lại âm thầm nhìn về phía kẻ đang nhìn hắn mà lộ ra nụ cười kì quái kia, vừa nhìn trong lòng không khỏi buồn bực, hắn biết Lý An Nhiên là đang cười trộm mình.

Lý An Nhiên thấy hoàng thượng quay đầu nhìn xuống, ngay lập tức cuối đầu che dấu đi nội tâm của mình, nhưng đáng tiếc nàng che dấu đã chậm, hoàng thượng chính là đã thấy.

Từ đó cho đến khi trừ tịch yến kết thúc, Lý An Nhiên không dám đi nhìn hoàng thượng nữa, mãi cho đến khi trở về Trúc Mai Hiên, Lý An Nhiên còn có chút lo lắng, hoàng thượng sẽ không ghi thù nàng đấy chứ?!

Lý An Nhiên không lo hoàng thượng sẽ trả thù bằng cách lấy mạng nàng hay khiến nàng đau khổ cái gì, nhưng tiểu trả thù thì rất khó tránh được, mà tiểu trả thù của hoàng thượng quả thật cũng không dễ tiêu, nhất là lúc ở trên giường, nhớ lần đó nàng đem hoàng thượng so với lò sưởi, kể quả sáng hôm sau nàng toàn thân xương cốt cứng đờ vì bị hoàng thượng đem nàng thành lò sưởi ôm chặt như gối ôm suốt cả đêm, muốn nhúc nhích một chút cũng không được, thực sự là bị thảm không gì bằng. Sau một thời gian ở chung, Lý An Nhiên phát hiện hoàng thượng hoàn toàn là người ngoài chính trực trong phúc hắc, thích nhất mấy trò tiểu trả thù này, lúc đó nàng liền nghĩ, thực ra quá tùy tiện trước mặt hoàng thượng cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì đâu.

.....

Ban đêm ở Trúc Mai Hiên đang yên tĩnh không một tiếng động, đột nhiên có tiếng người đập cửa, Tiểu Nhị Tử và Tiểu Ngủ Tử đang trực đêm liền vội vàng mở cửa, thấy người đến là Lưu công công bên cạnh hoàng thượng thì không khỏi giật mình, Lưu Toàn Phúc dẫn theo hai tiểu thái giám bình tĩnh nói

“Hoàng thượng có chỉ, mời Thuận quý tần nương nương đến Linh Phụng cung”

Lý An Nhiên đêm nay cũng ngủ không sâu, nghe đến hoàng thượng mời nàng mà không phải là cho người bắt đến Linh Phụng cung, Lý An Nhiên liền cười khẽ, xem ra nàng đoán đúng rồi, hoàng thượng xem nàng là cung phi, là nữ nhân của hắn chứ không phải công cụ, nếu không cũng sẽ không có sự tin tưởng đối với nàng, mà cũng vì hoàng thượng đối với nàng có sự tin tưởng nhất định cho nên dù có hoàng hậu ở một bên châm ngòi thổi gió nhưng Lưu công công đến Trúc Mai Hiên vẫn là khách khí mời mà không phải là bắt. Quan trọng nữa là thái độ của Lưu công công cũng vẫn cung kính như thường, thậm chí còn cố tình tiết lộ cho nàng chút tin tức, như vậy không phải là ý của hoàng thượng thì còn có thể là ai.

Lý An Nhiên ngay lập tức đề cho Lục Ly và Thanh Y thay y phục trang điểm cho mình, trong phòng chỉ có ba người, Lý An Nhiên vẻ mặt vẫn lười biếng cười cười nhưng trong ánh mắt lại lóe lên tia sắc bén

“Đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?”

Lục Ly lập tức gật đầu nói

“Nương nương yên tâm, đã xong hết tất cả rồi”

“Lục Ly theo ta đến Linh Phụng cung, Thanh Y ở lại trông chừng Trúc Mai Hiên, không được để người khác thừa cơ hội hắc nước bần cho chúng ta”

“hò tỳ đã biết”

.....

Linh Phụng cung không khí căng thẳng, Anh Tu Viện ngồi một bên sắc mặt bất an, hoàng thượng ngồi chủ vị bình tĩnh uống trà không nhìn ra vui giận, hoàng hậu ngồi một bên vẫn đoan trang đại khí như thường, trước mặt bọn họ là một tiểu thái giám quý đó không ngừng run sợ. Lý An Nhiên vừa bước vào thấy tình cảnh như vậy, hơi hít vào một hơi rồi mạnh dạn bước vào trong, không nhanh không chậm hành lễ

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu nương nương”

“Miễn lễ! “hoàng thượng nhìn thần sắc của Lý An Nhiên cố gắng trấn tĩnh, không gấp không vội, trong mắt lộ ra một tia quật cường, ánh mắt của hắn tuy nhìn như vẫn bình tĩnh như thường nhưng sự thật đã dụ đi một chút, hắn bình thần nói

“trên đường đi chắc Lưu Toàn Phúc đã nói cho nàng biết rồi, nàng có gì để biện hộ không”

“Bẩm hoàng thượng, thần thiếp là bị oan uổng, thần thiếp chưa từng có ý nghĩ muốn hãm hại Anh tu viện nương nương, nay có người muốn oan uổng thần thiếp, xin hoàng thượng cho thần thiếp được cùng nhân chứng đối chất”

Lưu Toàn Phúc quả thật đã nói hết đầu đuôi cho Lý An Nhiên, Liễu Ngưng Tuyết trên đường từ trừ tịch yến trở về, phát hiện có người cố tình đổ dầu lên con đường trở về Vinh Xuân cung của mình, cũng may khi đó Liễu Ngưng Tuyết đột nhiên thấy muốn nôn nghén, mới dừng kiệu lại nghỉ chân một lúc, vì vậy liền tránh thoát một kiếp, ngược lại kẻ làm chuyện mờ ám lại không cẩn thận bị ngự lâm quân tuần tra bắt được, đem đến trước mặt hoàng hậu, đúng lúc hoàng thượng có mặt tại đó liền khai là Thuần quý tần sai sử hãm hại Anh tu viện.

Hoàng hậu thấy Lý An Nhiên như vậy trấn tĩnh, không khóc lóc lê hoa đài vũ cầu hoàng thượng thương xót động lòng cái gì, trong lòng ngay lập tức thờ dài, Lý An Nhiên này quả nhiên không đơn giản, xem ra muốn mượn chuyện lần này kéo đổ nàng là không dễ dàng.

Trong lúc đó Liễu Ngưng Tuyết cũng có chút ngạc nhiên, vốn dĩ bắt được gian nhân, điều tra đến Lý An Nhiên khiến Liễu Ngưng Tuyết trong lòng đối Lý An Nhiên có chút cảm kích biến mất không thấy, ngược lại liền biến thành oán hận, giờ nhìn thấy Lý An Nhiên như vậy trấn định, Liễu Ngưng Tuyết càng khó chịu trong lòng.

Lúc này, hoàng thượng thật sâu nhìn vào ánh mắt của Lý An Nhiên một cái, sau đó gật đầu nói

“Được “

Lý An Nhiên khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn hoàng thượng lộ ra một tia cảm kích, bất kể người khác nghĩ như thế nào, hoàng thượng có thể đối nàng như vậy bao dung thì cũng đã rất đáng quý rồi. Lý An Nhiên quay sang nhìn thái giám quý ở một bên, thấy Lý An Nhiên nhìn đến mình, thái giám kia ánh mắt lóe lên một cái liền khóc thầm hô lên

“Thuần quý tần, Thuần quý tần nương nương cứu mạng a”

Lý An Nhiên nhìn thái giám này diễn trò liền cười lạnh nói

“Ai là chủ tử sau lưng người thì đến tìm người đó mà cầu, đừng ở đây diễn trò làm chướng mắt ta, người nói ta sai sử người đi đổ dầu trên đường hãm hại Anh tu viện nương nương, người có bằng chứng gì không?”

“Là nương nương dùng người nhà của nô tài ra uy hiếp, bắt nô tài phải làm việc cho nương nương....”

“Đù! Không cần ở đây diễn trò, nói nhiều vô ích, ngay cả người là ai ta còn chưa từng gặp, làm sao không chế người nhà của người?!”

“Nương nương là sai nô tỳ của nương nương đi mua chuộc nô tài, nương nương làm sao biết nô tài là ai?”

“Tiểu Dụ tử nói không sai, người một cái chủ tử dù muốn mua chuộc hẳn cũng không thể tự mình hành sự được, Thuần quý tần, người hiện tại còn gì để nói”

“Hoàng hậu nương nương nói phải, hẳn chỉ là một cái nô tài, dựa vào cái gì một chủ tử như thần thiếp phải đi nói cho hẳn biết thân phận thật của thần thiếp đâu, dù sao chỉ cần người nhà hẳn bị chủ mưu nắm trong tay, chủ mưu nói hẳn đi hãm hại Anh tu viện nương nương hẳn đương nhiên là không dám không đi, vậy thử hỏi nếu thần thiếp là chủ mưu thần thiếp sao phải ngu ngốc đi nói cho hẳn biết người sai sử hẳn chính là mình chứ?”

“Người nói rất đúng, nhưng dù hẳn là một nô tài nhưng cũng không phải là một cái ngu ngốc, nếu người không cho hẳn biết thân phận của người, dựa vào cái gì muốn hẳn tin tưởng người có bản lĩnh không chế người nhà hẳn”

“Nương nương nói đúng rồi, vậy nếu như chủ mưu cố tình nói cho hẳn người sai khiến hẳn là thần thiếp nhầm vu không thần thiếp thì sao?!”

Hoàng hậu cười cười, ánh mắt hơi trầm xuống, sau đó quay sang Tiểu Dụ Tử nói

“Thuần quý tần đã nói rất rõ ràng, người nói nàng là người sau lưng sai khiến người, vậy người phải đưa ra bằng chứng, chỉ dựa vào lời nói của một mình người làm sao đủ để chứng minh?”

“Nô tài... nô tài có bằng chứng “ Tiểu Dụ Tử móc trong ngực ra một cái vòng bạch ngọc trong suốt dân lên “ đây là do Thuần quý tần nương nương sai cung nữ Thanh Y của mình trao cho nô tài, Thanh Y còn nói vòng này là của hoàng thượng ngự ban vô cùng quý giá”

Lý An Nhiên nhìn vòng ngọc kia, sắc mặt một chút cũng không đổi, ngược lại hoàng hậu và Liễu Ngưng Tuyết sắc mặt liền kích động lên, Liễu Ngưng Tuyết tức giận chỉ vào Lý An Nhiên nói

“Thực không ngờ... Lý An Nhiên... ta cùng người không thù không oán, tại sao người lại đi hãm hại ta, uổng cho ta lần trước đã tốt bụng cứu mạng người....”

“Anh tu viện nương nương đang mang thai, không nên kích động đâu, mọi chuyện vẫn chưa sáng tỏ cơ mà “

“Đã như vậy người còn chưa chịu thừa nhận sao, Thuần quý tần, người thật sự làm cho bản cung thất vọng”

Hoàng hậu ra về vô cùng thất vọng thương tâm hô lên, Lý An Nhiên thấy hoàng hậu như vậy trong lòng liền cười lạnh, nàng không quan tâm hoàng hậu

này diễn trò, ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, thấy hoàng thượng đang nhìn nàng, ánh mắt như đang nghiêm túc suy nghĩ gì đó, nhưng lại không có vẻ gì là tức giận hay thất vọng cả, thấy Lý An Nhiên nhìn mình, hoàng thượng hơi nhướn mày, sau đó lạnh nhạt nói.

“Chuyện này không đơn giản, đợi thẩm cho người điều tra rõ ràng rồi nói tiếp”

“Hoàng thượng, chứng cứ đã rõ ràng, xin hoàng thượng xử tội Thuần quý tần cho thần thiếp cùng hoàng nhi đòi lại công đạo” Liễu Ngưng Tuyết oán hận liếc mắt nhìn Lý An Nhiên nói

“Hoàng thượng, Thuần quý tần có ý đồ mưu hại hoàng tử, nếu không trừng trị thích đáng e rằng sẽ khiến hậu cung bất an” hoàng hậu đương nhiên là sẽ không ngồi yên đứng nhìn, lộ ra vẻ mặt vừa lo lắng vừa bất đắc dĩ khuyên, trong khi đó hoàng thượng vẫn bất vi sở động.

“Thẩm không nói là không trừng trị, chỉ nói là đợi sau khi điều tra rõ ràng mà thôi”

Này là cố tình kéo dài thời gian muốn bảo vệ Thuần quý tần?! Hoàng hậu âm thầm nắm chặt nắm tay.

Lý An Nhiên có chút ngạc nhiên nhìn hoàng thượng, trong mắt không khỏi lộ ra một tia cảm động, hoàng thượng đối nàng so với nàng cần còn tốt hơn, dù là sắc đá cũng nên cảm kích không phải sao?!

Lý An Nhiên đột nhiên tức giận quay sang Tiểu Dụ Từ nói

“Thanh Y khi nào đã đến tìm người chứ?”

“Chính là bốn ngày trước “

“Người nói vậy “ Lục Ly đột nhiên lại kích động la lên, Tiểu Dụ Từ quay đầu nhìn Lục Ly, tròn mắt xoay một vòng, đột nhiên hung hăng chỉ vào Lục Ly hét lên

“Người còn không nhận, chính người hôm đó đã tìm đến đưa ta vòng ngọc, còn đem người nhà của ta ra uy hiếp ta, người có cháy thành tro ta cũng có thể nhìn ra, hiện tại còn dám không nhận”

Nhìn Tiểu Dụ Từ như hận không thể đem Lục Ly đi lột da, mọi người trong phòng đều im lặng, khoe miệng hoàng thượng khẽ nhếch lên một nụ cười âm trầm, hoàng hậu thâm hô không xong, trong lòng đối với Tiểu Dụ Từ tự cho là thông minh này hận đến ngứa răng, thực là ngu xuẩn mà!

Lý An Nhiên cười cười nhìn Tiểu Dụ Từ hỏi

“Người nói là “Thanh Y” này đã uy hiếp người, đồng thời đưa cho người vòng ngọc?”

“cái này... nô... nô tài...” Tiểu Dụ Từ trong lòng ần ần dự cảm không hay, nhất là nhìn nụ cười trên choker trên mặt Thuần quý tần, chẳng lẽ cung nữ này không phải Thanh Y?!

Tiểu Dụ Từ chỉ là một nô tài ở dịch đình, vốn không biết mặt những đại cung nữ của mấy vị nương nương này, người kia cũng chỉ cho hắn biết tên của Thanh Y mà thôi, hiện tại hắn phát hiện tình huống đã có chút không đúng nhưng lúc này hắn đã khẳng định như vậy rồi, không cách nào trở lời được, càng nghĩ trong lòng Tiểu Dụ Từ càng sợ hãi, mồ hôi lạnh đổ ướt cả lưng áo, vụng trộm ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, định nói là mình nhìn lầm, nhưng khi thấy nụ cười châm chọc nồng đậm và một tia hàn quang trong mắt hoàng thượng, Tiểu Dụ Từ liền sợ mất mật, vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng!”

Hoàng thượng lúc này lười nhìn đến cầu nô tài này, phát phát tay một cái, ngay lập tức có hai thái giám khác bước vào lôi hắn đi, trong lúc bị lôi ra ngoài, Tiểu Dụ Từ vẫn luôn miệt mài cầu xin tha thứ, lúc này hoàng thượng đứng lên bước đến chỗ Lý An Nhiên đang quỳ, giờ tay nâng nàng đứng dậy, hắn cũng không nói lời dư thừa hỏi

“Vòng ngọc kia đúng là của nàng?!”

“Thần thiếp không nhớ rõ, hoàng thượng ban cho, còn có hoàng hậu nương nương, thái hậu nương nương ban cho rất nhiều, thần thiếp dùng không hết nên đều nhập sổ sách cho vào kho, cũng không biết như thế nào “

“Người của nàng xem ra là dùng không được nữa”

“Xin hoàng thượng điều tra rõ ràng trả lại công đạo cho thần thiếp “

“Chuyện này liên quan đến hoàng tử, thẩm tất nhiên sẽ điều tra rõ ràng, sẽ không vu oan cho nàng, cũng không thể để Anh tu viện và hoàng nhi của thẩm chịu ủy khuất”

Anh tu viện cảm động ánh mắt liền ảm ướt, vội vàng hành lễ nói

“Thiếp và hoàng nhi trong bụng xin tạ ơn hoàng thượng”

“Thiếp cũng tạ ơn hoàng thượng tin tưởng “ Lý An Nhiên mỉm cười, cũng phúc thân hành lễ

“Đều đứng lên đi, quỳ mãi các nàng không mệt sao?”

Hoàng hậu đứng một bên nhìn không khí ngọt mật trước mắt, trong lòng chua xót không nói nên lời, âm thầm nắm chặt nắm tay, cố gắng khiến bản thân tự nhiên nở nụ cười bước lên nói

“Nếu đã phát hiện Tiểu Dụ Từ nói dối muốn hãm hại Thuần quý tần muội muội, hoàng thượng, thần thiếp cho rằng người ở Trúc Mai Hiên có nội gián, hay là để thần thiếp cho người điều tra Trúc Mai Hiên thử xem, còn có Anh tu viện chỗ kia cũng nên kiểm tra một chút, tránh để kẻ gian có cơ hội chui chỗ trống”

Đồng thời thử xem có tra ra chút đồ không nên có nào không, nếu không nàng cũng có cơ hội chế tạo vài cái, đó là ý nghĩ trong lòng của hoàng hậu, nhưng đáng tiếc là hoàng thượng không muốn cho hoàng hậu được toại nguyện, hoàng thượng nghe hoàng hậu nói vậy liền mỉm cười vỗ vỗ mu bàn tay hoàng hậu an ủi nói

“Hoàng hậu vất vả, chuyện này đã có trẫm, nàng không cần bận tâm, đang ở đầu năm mới, nàng còn nhiều việc phải lo, chuyện này cứ để trẫm thay hoàng hậu gánh vác đi”

Nghe hoàng thượng nói vậy, hoàng hậu chỉ có thể nói

“Thần thiếp tạ ơn hoàng thượng”

Ngay lúc này bên ngoài có người vào báo, tổng quản Trúc Mai Hiên cầu kiến.

Nhìn Tiểu Nhất Từ thần sắc cung kính vào đến, Lý An Nhiên trong lòng vui mừng, kế hoạch thành công!

“Bẩm hoàng thượng, nô tài là tổng quản Trúc Mai Hiên, lúc nãy nương nương vừa cùng Lưu công công rời đi, nô tài phát hiện cung nữ Hồng Thảo trong Trúc Mai Hiên lên lúc trốn ra ngoài cùng người gấp mặt, muốn giao vật gì đó cho người kia, nô tài thấy lạ liền bắt lại cả hai, cảm thấy sự việc nghiêm trọng, nương nương lại không có mặt, nô tài đành mạo muội chạy đến bẩm báo”

“Người là sợ nương nương của người bị gia hại đi” hoàng thượng như cười như không nhìn Tiểu Nhất Từ, Tiểu Nhất Từ không kèm được âm thầm đỏ mặt hơi lạnh, may mắn sau đó lại nghe được hoàng thượng tán thưởng nói “nể tình người trung tâm, trẫm không cùng người chấp nhất, hiện tại người đang ở đâu? Còn đồ vật kia nữa” Tiểu Nhất Từ âm thầm thở phào một hơi

“Tạ ơn hoàng thượng khai ân, hai người kia hiện đang ở Trúc Mai Hiên, nô tài đã cho người canh giữ, còn đây là đồ mà nô tài thu được”

“Lưu Toàn Phúc, đi lãnh người đi”

Hoàng thượng vừa nói vừa lấy gói vải từ trong tay Tiểu Nhất Từ mở ra xem, ngay cả Lý An Nhiên, hoàng hậu và Liễu Ngưng Tuyết cũng khản trương nhìn, vừa mở bọc vải liền nhìn thấy bên trong là một cái vòng ngọc, cái này cùng với cái của Tiểu Dụ Từ giống nhau như đúc, Hoàng thượng cười cười nhìn Lý An Nhiên nói

“Có vẻ như đây mới là vòng ngọc của ái phi, còn cái Tiểu Dụ Từ đưa ra là của hung thủ thật sự đi, trẫm không biết trong hậu cung của trẫm lại có một người như vậy giỏi bày mưu tính kế đâu, hôm nay tính kế Anh tu viện cùng Thuần quý tần, ngày mai có phải sẽ tính kế luôn cả trẫm không?”

“Hoàng thượng bớt giận!”

“Được rồi, đêm cũng đã khuya, trẫm trở về Càn Đức điện, các nàng cũng mau chóng trở về nghỉ ngơi đi, nên nhớ, chuyện đêm nay không cần tiết lộ ra ngoài”

“Thần thiếp tuân chỉ”

Vnt-HoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Huệ phi thỉnh cầu

Mấy ngày tiếp theo sau trừ tịch yến, trong cung vẫn bình yên như thường, đã có câu nói của hoàng thượng nên chuyện của đêm đó không lộ ra tiếng gió nào. Trúc Mai Hiên cũng vì vậy trở về yên bình như trước, Lý An Nhiên mỗi ngày nhàn nhã ở Trúc Mai Hiên hưởng thụ cuộc sống của mình, đến gần giữa tháng giêng, cung nữ Xuân Ý của Huệ phi đột nhiên đến Trúc Mai Hiên, Xuân Ý đến còn mang theo một bồn cúc trắng, là Huệ phi muốn tặng cho nàng.

Nhìn bồn cúc trắng Xuân Ý mang đến, Lý An Nhiên mỉm cười đối Xuân Ý nói

“Xuân Ý cô nương trở về thay ta bẩm với Huệ phi nương nương, tâm ý của nương nương ta vô cùng cảm kích, nhưng sợ rằng ta đây một người ngu muội không xứng với cúc trắng xinh đẹp như vậy “

“Quý tần nương nương xin chớ khiêm tốn, Huệ phi nương nương dặn dò nô tỳ đến tặng cúc trắng cho nương nương là thật lòng cảm thấy người thích hợp nhất với bồn cúc này, đồng thời Huệ phi nương nương còn mong muốn mời Thuần quý tần nương nương đến Tĩnh Nhân cung một chuyến, cùng Huệ phi ôn lại chuyện quê nhà”

Lý An Nhiên ánh mắt hơi lóe lên, nghĩ nghĩ rồi cười nói

“Nếu Huệ phi nương nương đã có lệnh, thần thiếp sau dám từ chối, xin Xuân Ý cô nương về trước, ta đây chuẩn bị lại một chút, nửa canh giờ sau sẽ đến bái phỏng Huệ phi nương nương “

Xuân Ý lập tức tươi cười, sắc mặt vui mừng nói

“Vậy nô tỳ xin trở về trước bẩm báo lại cho Huệ phi nương nương, chuẩn bị tiếp đón Thuần quý tần nương nương đến thăm “

Nhìn Xuân Ý vui vẻ rời đi, Lý An Nhiên liền lộ ra trầm tư nói

“Hai người cảm thấy thế nào?”

“Huệ phi phẩm vị cao hơn nương nương rất nhiều, nhưng Xuân Ý đến đây thái độ lại hạ mình quá như vậy, có chuyện không bình thường!”

Thanh Y rất nghiêm túc nói, Lục Ly cũng tương tự lo lắng nói với Lý An Nhiên

“Và lại chuyện của Anh tu viện lần trước có điểm rất đáng ngờ, có bóng dáng Huệ phi mờ hồ trong chuyện đó, có khi nào là Huệ phi muốn đối phó với nương nương?”

“Không hẳn là như thế, Huệ phi biểu hiện thật sự khác thường, nhưng ta có cảm giác nàng không thật sự ác ý, các người nhìn bồn cúc này đi”

“Bồn cúc thì sao?”

“Cúc trắng tượng trưng cho tình bạn chân thành gắn kết lâu dài”

Lục Ly và Thanh Y đều nhìn về phía bồn cúc trắng, chỉ thấy bồn cúc tươi tốt, sức sống tràn trề, Lý An Nhiên lại nói

“xét theo phẩm vị, nếu Huệ phi muốn hãm hại ta, cô tình muốn ta đến Tĩnh Nhân cung thì chỉ cần cho người truyền gọi, ta nếu dám không đến chính là có cớ để cho Huệ phi bắt tội, vậy Huệ phi vì lý do gì phải dùng cách hạ mình như vậy gặp ta đâu?! Điều đó chỉ có thể là vì một lý do, Huệ phi không phải muốn hãm hại ta mà ngược lại, Huệ phi có thể là có chuyện muốn nhờ ta giúp đỡ”

“Giúp đỡ?! Nàng ta là một trong tứ phi, lại còn đang mang long thai, có chuyện gì lại phải nhờ một quý tần như nương nương giúp đỡ cơ chứ?!”

“Cái này chúng ta khó mà đoán được, phải chờ xem đã”

.....

Tĩnh Nhân cung là một trong những cung điện có địa thế tốt nhất hậu cung, vị trí cách Linh Phụng cung không xa, cùng gần với Càn Đức điện của hoàng thượng, Huệ phi được ban cho Tĩnh Nhân cung đã chứng tỏ mức độ được sủng ái của nàng

Tĩnh Nhân cung cũng như tên gọi của nó, yên tĩnh lại thanh nhã, được Huệ phi bài trí theo phong cách Giang Nam, vừa bước vào cửa đã cảm thấy thanh thần khoan khoái.

Huệ phi nhìn Lý An Nhiên dẫn theo Lục Ly thật sự đến bái phỏng, trong lòng không khỏi vui mừng, vội vàng tiếp Lý An Nhiên vào cửa, trước thái độ nhiệt tình thái quá của Huệ phi, Lý An Nhiên trong lòng thật sự không thể ngờ đến, có chút thụ sủng nhược kinh.

Đợi đến khi đã yên vị ở chủ điện, Lý An Nhiên trong lòng lúc này ngược lại có chút bất an, Huệ phi nhiệt tình đến mức như vậy chứng tỏ sự việc càng không bình thường.

Huệ phi thấy Lý An Nhiên thần sắc như thường cùng mình nói một số chuyện thù thù may vớ vẩn, sau đó nói tới quê nhà Giang Nam, cả một chữ dư thừa cũng không nói thì trong lòng không khỏi gật đầu tán thưởng

Cẩn thận nhưng không xa cách, đề phòng nhưng không làm thất lễ, Thuần quý tần này thật sự rất thông minh!

Đối với sự cẩn thận của Lý An Nhiên, Huệ phi vừa tán thưởng vừa bất đắc dĩ, lát sau Huệ phi đột nhiên cho tất cả hạ nhân lui ra, ngay cả Xuân Ý cũng không để lại, Lý An Nhiên thấy Huệ phi bắt đầu hành động, trong lòng hơi bất an, nhưng không đợi Lý An Nhiên lên tiếng, Huệ phi đã nói trước

“Muội muội không cần lo lắng, ta thật sự không có ác ý “

Lý An Nhiên nghe Huệ phi nói vậy, thần sắc cảnh giác cũng không giảm, lạnh nhạt nói

“Xin hỏi Huệ phi nương nương làm vậy là có ý gì?”

“Ta không hề muốn gây hại cho muội, chỉ mong được cùng muội nói chuyện riêng một chút, chỉ hai chúng ta”

Lý An Nhiên hơi nhíu mi nhìn Huệ phi, thấy thần sắc Huệ phi thành khẩn, lại nhìn trong phòng chỉ còn có Huệ phi cùng hai người nàng và Lục Lý, Lý An Nhiên liền quay sang Lục Lý nói

“Ra ngoài trước đợi ta “

“Nương nương....”

Lục Lý hơi do dự, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của Lý An Nhiên, Lục Lý liền hiểu được ẩn ý trong đó, trong phòng hiện tại chỉ còn lại có Huệ phi cùng hai người bọn họ, nếu Huệ phi xảy ra chuyện thì nương nương của nàng sẽ bị tình nghi lớn, tốt nhất là nàng nên ra ngoài giúp nương nương theo dõi động tĩnh càng có lợi hơn, nghĩ như vậy, Lục Lý không chần chờ nữa lui ra ngoài, cùng Xuân Ý trông chừng ngoài cửa.

Lý An Nhiên nhìn về phía Huệ phi, lúc này đột nhiên Huệ phi lại im lặng, ánh mắt lộ ra thống khổ, lát sau nàng mới ngẩng đầu nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt chân thành tha thiết, đồng thời hai hàng nước mắt cũng chảy dài trên mặt nàng, Huệ phi bất ngờ bước đến sau đó quỳ xuống trước mặt nàng.

“Lý muội muội, cầu xin người hãy thay ta chăm sóc hài nhi trong bụng”

Lý An Nhiên không khỏi sững sờ, vội vàng từ trên ghế đứng bật dậy, nàng không ngờ tới chuyện Huệ phi muốn nhờ lại là chuyện như vậy

“Huệ phi nương nương sao lại nói như vậy, có nương nương cùng hoàng thượng ở, đứa bé trong bụng sao lại giao cho ta được”

“Muội muội không cần bất an, ta nói ra lời này chính là quyết cùng muội muội khai tâm đào phước, tuyệt không một tia giả dối”

“Được, thần thiếp tin tưởng nương nương, xin đứng lên trước rồi nói”

Lý An Nhiên lúc này muốn không tin cũng không được rồi, một chính nhị phẩm Huệ phi lại chấp nhận quỳ xuống cầu xin một chính tứ phẩm quý tần, mà nguyên nhân cầu xin lại còn là vì muốn đổi phương thay mình nuôi con, nếu nói Huệ phi là sắp tâm muốn hãm hại nàng thì hoàn toàn không cần phải hạ mình đến vứt bỏ cả tôn nghiêm như vậy.

Lý An Nhiên cẩn thận đỡ Huệ phi ngồi lại trên ghế, Huệ phi nắm chặt tay nàng nước mắt vẫn rơi không ngừng, ánh mắt khẩn thiết cầu xin

“Muội muội hứa với ta đi, giúp ta nuôi dưỡng đứa trẻ này, ta không cần muội xem nó như con ruột, chỉ cần muội có thể bảo vệ nó bình an khôn lớn, ta ở dưới suối vàng cũng nguyện mang ơn muội”

“Nương nương...”

Lý An Nhiên khiếp sợ nhìn Huệ phi, nàng nhận ra có điểm không đúng từ câu nói của Huệ phi, không khỏi lộ ra ánh mắt khó tin, Huệ phi thấy vậy cũng hiểu được suy nghĩ của Lý An Nhiên, trên khuôn mặt thấm đẫm nước mắt xuất hiện một nụ cười bi ai

“Muội đoán đúng, ta đã bị người khác hạ dược, ngày ta lâm bồn cũng sẽ là ngày chết của ta”

Lý An Nhiên hai mắt đột nhiên lóe lên, mấy vấn đề còn thắc mắc trong đầu ngay lập tức cũng sáng tỏ, nhìn Huệ phi u uất ngồi đó, trong lòng cũng có chút thương cảm với số phận của Huệ phi

“Vậy chuyện nương nương góp sức cho kế hoạch của Lý thái nữ và Trần mỹ nhân là muốn thử xem năng lực của thần thiếp”

Huệ phi lúc này đã bình tĩnh hơn một chút, cũng không chối cãi mà khẽ mỉm cười gật đầu

“Không sai, vốn kế hoạch của Lý thái nữ và Trần mỹ nhân không có lộ liễu nhắm vào người như vậy, nhưng ta đã cho người giả làm cung nữ của Trần mỹ nhân lừa Tiểu Dụ Từ kia, bảo hắn nói thẳng ra danh tính người là người mua chuộc hắn, mục đích vừa là muốn giúp người vừa muốn thử xem cách ứng đối của người trước mặt hoàng thượng cùng sự công kích từ phía hoàng hậu và Anh tu viện như thế nào”

Lý An Nhiên nghe Huệ phi nói vậy cũng gật đầu tỏ vẻ hiểu được, theo kế hoạch của Lý An Nhã và Trần Tú Linh, Tiểu Dụ Từ sau khi đến con đường trở về của Liễu Ngưng Tuyết đổ dầu, hắn sẽ giả vờ bị ngự lâm quân bắt được, khi bị bắt đến chỗ hoàng hậu và hoàng thượng, Tiểu Dụ Từ sẽ thà chết không khai, đợi khi soát được vòng ngọc trên người của Tiểu Dụ Từ, rất nhanh liền có thể tra ra nàng. Mà bên này Hồng Thảo có nhiệm vụ đánh cắp vòng ngọc đem ra ngoài, đợi khi người của hoàng thượng đến Trúc Mai Hiên điều tra không thấy vòng ngọc, như vậy tội danh hãm hại Anh tu viện nàng liền tránh không thoát khi nhân chứng vật chứng rành rành, cho dù vòng ngọc soát được từ chỗ Tiểu Dụ Từ là giả, như vậy thì thế nào, hoàng thượng sẽ không tỉ mỉ nghiên cứu kỹ vòng ngọc giả kia, mà một khi hoàng thượng không để ý thì người khác cũng sẽ càng không quan tâm, như vậy vòng ngọc giả kia sẽ trở thành đồ thật và oan khuất của nàng cũng là không cách nào rửa sạch.

Cũng may Huệ phi ra tay, khiến Tiểu Dụ Từ khai ngay tên nàng lúc đó, nàng liền có cơ hội kéo dài thời gian đồng thời khiến hắn lộ ra sơ hở, còn ở Trúc Mai Hiên, Lý An Nhiên đã biết rõ Hồng Thảo là nội gian, cũng biết nàng ta đang có ý đồ lên vào kho làm việc mờ ám, đứng vào đêm trừ tịch, Lý An

Nhiên đoán hôm đó sẽ là thời cơ tốt nếu như có ai đó muốn làm chuyện hãm hại người khác, nàng liền tương kế tựu kế khiến Hồng Thảo thành công đột nhập nhà kho, sau đó cho người theo dõi Hồng Thảo, bắt ngay kẻ gian, như vậy nàng liền có cơ hội lật ngược thế cờ. Kết quả cuối cùng quả thật thành công, mà nhờ có Huệ phi, không chỉ thành công nàng còn có thể ngay lập tức thoát khỏi viện bị tình nghi, nói đúng ra Huệ phi không có hại nàng ngược lại còn giúp nàng.

“muội muội hiện giờ chắc hiểu được, ta đối với muội hoàn toàn không có ác ý, mục tiêu duy nhất chỉ là mong muội có thể nhận con của ta”

“Hậu cung nhiều người như vậy, vì có gì nương nương muốn chọn thần thiếp đâu, nói thật, đối với con của người khác, thần thiếp không hề có hứng thú”

Huệ phi nghe Lý An Nhiên như vậy không cố kỵ nói ra, về mặt liền thả lỏng một chút, mỉm cười nói

“Cũng bởi vì muội muội như vậy, đối với con của ta chẳng có hứng thú nào, chính vì thế người sẽ không dùng con của ta trở thành dụng cụ của mình, cũng sẽ không mang nó ra làm bia ngắm”

“Nương nương là sai rồi, nếu như một ngày thần thiếp sinh được con, nương nương không sợ thần thiếp mang con của nương nương ra làm tấm bia để che chở cho con của mình sao?”

“Muội sẽ không, bởi vì làm một dưỡng mẫu, nếu muội để cho con nuôi của mình bị tổn hại, ngược lại người khác sẽ lấy đó ra làm điểm yếu để công kích”

“Vậy nương nương ngược lại không sợ những kẻ vì muốn hãm hại ta mà nhắm vào con của nương nương sao?”

Lý An Nhiên lúc này không khỏi nở nụ cười, Huệ phi quả là tính toán kỹ nhỉ!

“Con của ta sinh ra là công chúa thì không sao, nếu là hoàng tử thì không cần đến những người đó, hoàng hậu có nhị hoàng tử kia nhất định không để con của ta sống, không những thế Triệu thái hậu và quý phi cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn, một hoàng tử luôn là khao khát của triệu gia, ta không muốn con ta bị kéo vào vòng tranh đấu của Triệu gia và Tô gia, chính vì thế ta xin muội, bất kể yêu cầu gì muội cứ nói, chỉ cần muội đồng ý nhận hài tử của ta”

Lý An Nhiên đối với tính toán của Huệ phi có thể hiểu được, biết bản thân không thể che chở cho con mình, cũng không muốn đứa trẻ sau này trở thành công cụ cho người khác, chính vì thế phải tìm kiếm người như nàng đối với đứa trẻ không có ác ý, lại đủ khả năng bảo vệ nó bình an trưởng thành, phải nói Huệ phi suy nghĩ cũng rất chu đáo thể nhưng nàng lại không thể đồng ý với thỉnh cầu của Huệ phi, dù Huệ phi thật đáng thương nhưng nàng còn có cuộc sống của mình, nàng không thể tiếp nhận củ khoai lang chạm vào liền bỏng tay này.

“Thần thiếp thật sự hiểu được khổ tâm của nương nương, nếu như đứa trẻ là một công chúa, thần thiếp miễn cưỡng vẫn có thể chu toàn, nhưng nếu như đứa trẻ là một hoàng tử thì thử cho thần thiếp lực bất tòng tâm”

“Muội muội đâu cần khiêm tốn như vậy?”

“Lời này của thần thiếp chính là sự thật, tốt hơn hết là nương nương nên tìm một vị nương nương nào khác có khả năng hơn thần thiếp, tin chắc người đó sẽ rất vui vẻ tiếp nhận thôi, thần thiếp làm phiền đã lâu, giờ xin cáo từ”

“Lý muội muội...”

“Nương nương, ngài đã gần lúc sinh nở, nên nghỉ ngơi sớm”

Lý An Nhiên không đợi cho Huệ phi nói thêm liền quay người rời đi, Huệ phi nhìn Lý An Nhiên đi mất, trong lòng có tiết tấu, có phức tạp, nhưng rất nhanh liền biến thành kiên định, Lý An Nhiên biểu hiện như vậy, càng khiến cho nàng thêm vững quyết tâm, muốn con của nàng may sau được sống sót thì nhất định phải được Lý An Nhiên chấp nhận.

.....

Lý An Nhiên rời khỏi Tĩnh Nhân cung, tâm trạng không khỏi nặng nề, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng Huệ phi, trong lòng nàng càng thêm thương cảm, dù người lớn có như thế nào nhưng đứa trẻ là vô tội, còn chưa sinh ra đã định sẵn phải mất mẹ, thật quá đáng thương!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Lý An Nhã thay đổi

Mấy ngày sau khi Lý An Nhiên đến Tĩnh Nhân cung, Trúc Mai Hiên so bình thường vẫn không có gì thay đổi, chỉ có điều cung nhân ở đây có một chút thay đổi về nhân sự và số lượng mà thôi.

Lại nói từ đêm trừ tịch hôm đó, hoàng thượng đã cho Lưu công công điều tra lại tất cả cung nhân ở Trúc Mai Hiên, có người bị Lưu công công gọi đi rồi sau đó được trở về, cũng có vài người lại không bao giờ quay trở lại nữa, nghe đâu là đều bị đưa đến dịch đình cả rồi, chính vì thế hiện tại cung nhân ở Trúc Mai Hiên cộng luôn cả Thanh Y và Lục Ly nữa thì chỉ còn lại có tám người. Ngoài Hồng Thảo ra thì Tổ Thảo, Tử Thảo và Tiểu Tử Từ đều một đi không trở lại, sau này thì bốn cái tên Hồng Thảo, Tổ Thảo, Tử Thảo, Tiểu Tử Từ đều đã có người mới dùng, bốn người này do chính Lưu công công tự mình chọn lựa đưa đến Trúc Mai Hiên, ngoài ra còn có thêm bốn cung nữ và hai thái giám nữa vì Lý An Nhiên hiện tại đã là quý tần, Lý An Nhiên liền có cơ hội tiếp tục chuỗi “cây cỏ” và “số thứ tự” của mình: Xuân Thảo, Hạ Thảo, Thu Thảo, Đông Thảo, Tiểu Lục Từ, Tiểu Thất Từ liền được sinh ra.

Đối với việc thay đổi cung nhân, Lý An Nhiên chỉ lạnh nhạt nói

“một đám người cây táo rào cây sung thôi, trước đây chưa có xử lý vì chưa có cơ hội thích hợp, hiện tại có cơ hội tổng đi một đám, lại còn được bù lại một nhóm người của hoàng thượng, sau này không cần sợ là cái đình của phi tần khác nữa, có cái gì không tốt, nếu phải nuôi người của kẻ khác thì nuôi người của hoàng thượng vẫn tốt hơn”

.....

“Nương nương, đã đến giờ đi thỉnh an hoàng hậu nương nương “ Xuân Thảo và Đông Thảo vừa bận rộn dọn dẹp đồ đạc trong phòng vừa nhắc nhở Lý An Nhiên, hiện tại hai người cũng đã là đại cung nữ của nàng, Lý An Nhiên mỉm cười nói

“Vậy thì đi thôi, Thanh Y và Xuân Thảo cùng Tiểu Nhất Từ ở lại trông chừng Trúc Mai Hiên, Lục Ly, Đông Thảo, Tiểu Tam Từ, Tiểu Ngũ Từ theo ta đi thỉnh an hoàng hậu nương nương “

....

Lý An Nhiên vào Linh Phụng cung không sớm không trễ, nhóm phi tần phẩm cấp thấp hơn đều hướng nàng hành lễ, trong đó có cả Trần mỹ nhân, nhìn bộ dạng thiên chân vô tà của nàng ta, Lý An Nhiên vẫn biểu hiện như thường, sau khi hoàn tất lễ nghi liền yên vị ở vị trí của mình, cũng không cùng phi tần khác nhiều lời. Nàng hiện tại chính là đang đợi, nàng biết hôm nay là ngày hoàng thượng giải quyết chuyện xảy ra trong đêm trừ tịch hôm đó.

Lát sau tất cả phi tần hầu như đều đến đủ, ngay cả Triệu quý phi và người đang mang thai Anh tu viện cũng đến.

Liễu Ngưng Tuyết thấy Lý An Nhiên, ngay lập tức không được tự nhiên hẳn ra, dù sao hôm đó nàng cầu xin hoàng thượng xử phạt Lý An Nhiên thì cũng xem như cùng Lý An nhiên trở mặt mất rồi, dù cho nguyên do là nàng hiểu lầm Lý An Nhiên hãm hại mình nhưng chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra, có muốn trở lại như xưa cũng không được.

Thấy Liễu Ngưng Tuyết cố tình ngó lơ mình, Lý An Nhiên không mấy quan tâm, dù sao nàng cũng chưa bao giờ muốn cùng bất cứ phi tần nào đi lại gần, hiện tại chuyện dây mơ rễ má với Liễu Ngưng Tuyết từ lúc mới nhập cung xem như chính thức giải quyết, không dính gì với nhau nữa, Lý An Nhiên ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Liễu quý phi nhìn biểu hiện của Lý An Nhiên và Liễu Ngưng Tuyết như vậy chỉ âm thầm cười lạnh, với tư lịch của nàng trong cung, chuyện xảy ra đêm trừ tịch tuy không biết được rõ ràng nhưng vẫn bắt được chút tiếng gió, cũng đoán ra được đôi chút sự tình, chính vì thế hôm nay nàng ta mới cố tình đến sớm chờ xem việc vui.

Hoàng hậu đứng giờ xuất hiện trước mặt chúng cung phi, vẫn đoan trang đại khí như vậy, ban đầu là hỏi thăm cái thai của Anh tu viện, sau đó là nói đến mấy chuyện ăn nghỉ thường ngày, thời gian dần trôi qua, mấy phi tần tinh ý liền phát hiện có gì đó không đúng, hoàng hậu biểu hiện như đang cố tình kéo dài thời gian chờ đợi gì đó, nhìn lại mấy phi tần phân vị cao cũng không có vẻ gì là khác thường, bọn họ liền đoán được, sắp xảy ra chuyện gì đó rồi.

Tiếng hô hoàng thượng giá lâm như một tiếng chuông cảnh báo bên tai chúng phi tần, ngay lập tức bọn họ bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là đang chờ hoàng thượng đến, một số phi tần lúc này ngay lập tức vui mừng, vội vàng chỉnh trang lại dung mạo, cố gắng bày ra phong tư xinh đẹp nhất có thể để mong được hoàng thượng chú ý.

“Tham kiến hoàng thượng!”

Hoàng đế Tiêu Hân thân vẫn còn mặc long bào, rõ ràng là vừa tan buổi thượng triều liền đến thẳng Linh Phụng cung, nhìn chúng phi tần cung kính hành lễ, hần tiến đến ghé trên ngai xuống

“miễn lễ”

Hoàng thượng nhìn một lượt nhóm cung phi, vẻ mặt vẫn bình thản lạnh nhạt như thường, sau đó mới chậm rãi nói

“Hôm nay trầm đến vì đã phát hiện có người trong hậu cung của trầm làm ra việc mưu hại hoàng tử, hãm hại phi tần khiến cho trầm hết sức thất vọng, cần phải nghiêm trị làm gương cho cả hậu cung “

Nghe hoàng thượng nói, đa số chúng phi tần đều sợ hãi và bất ngờ, riêng một số người là vẫn trấn tĩnh như thường, hoàng thượng cũng không dài dòng bình thản nói

“Lưu Toàn Phúc”

Lưu Toàn Phúc lập tức bước ra, sau đó mới đem chuyện đêm trừ tịch nói rõ ràng, từ việc Liễu Ngưng Tuyết suýt bị ám hại đến việc Lý An Nhiên cũng từng là người bị tình nghi, cuối cùng kết luận cả Liễu Ngưng Tuyết và Lý An Nhiên đều là người bị hãm hại khiến chúng phi tần ngoài mặt như đồng tình

hai người nhưng trong lòng lại hận việc hai người này may mắn thoát nạn, nếu hung thủ có thể thuận lợi trừ khử cả hai thì tốt biết mấy.

Nhìn Lý An Nhã bị giải đến, chúng phi tần ngay lập tức đưa mắt nhìn Lý An Nhiên, trong lòng không khỏi cười châm chọc, Thuần quý tần thật sự là có một muội muội tốt!

Lý An Nhiên ngược lại trong lòng máy động, nàng cảm thấy có gì đó không đúng, Lý An Nhã lúc này thần sắc trấn tĩnh, ánh mắt bình thản, rõ ràng không giống bộ dạng bình thường của nàng ta.

Ngay khi vừa bước vào, Lý An Nhã đột nhiên quỳ xuống khóc hô

“Hoàng thượng, oan uổng a, thần thiếp không có hãm hại Anh tu viện nương nương, càng không muốn hãm hại tỷ tỷ, xin hoàng thượng minh xét”

Hoàng thượng bình thản nhìn Lý An Nhã, sau đó quay sang Lưu công công

“tiếp tục đi”

“nô tài tuân chỉ, Lý chủ tử thật sự không liên quan đến chuyện mưu hại Anh tu viện nương nương và Thuần quý tần nương nương, theo nô tài điều tra được, cung nữ Mịch Nhi của Lý chủ tử bị người khác mua chuộc, trong phòng Mịch Nhi tìm được một cây trâm phù dung cùng ba trăm lượng bạc, theo tra xét cây trâm này là của hoàng thượng ban cho Trần mỹ nhân”

Trần Tú Linh vừa nghe, ngay lập tức sợ hãi, vội vàng quỳ xuống khóc hô

“hoàng thượng oan uổng, thần thiếp bị hãm hại, nếu thần thiếp là chủ mưu thần thiếp sao phải đem đồ hoàng thượng ban đưa cho một cung nữ chứ, xin hoàng thượng minh xét”

“hừ! minh xét, ta xem ngươi còn đóng kịch đến khi nào? Lưu Toàn Phúc”

Ngay lập tức Lưu công công cho người đưa vào cung nữ Mịch Nhi của Lý An Nhã, còn có một đại cung nữ và một tiểu thái giám trong cung của Trần Tú Linh gọi là Thu Nhi và Tiểu Tuất Tử, ba người vừa bị giải vào liền khai hết tất cả, mà tội danh đều nhắm Trần Tú Linh.

Mịch Nhi nói mình bị Thu Nhi cung nữ của Trần Tú Linh mua chuộc, Thu Nhi cũng thừa nhận lời Mịch Nhi nói là sự thật, ngoài ra còn kể ra kế hoạch của Trần Tú Linh một cách tường tận, Tiểu Tuất Tử thì thừa nhận việc theo lời Trần Tú Linh ra ngoài cung đặc một chiếc vòng ngọc giống hệt chiếc vòng của Lý An Nhiên, ngoài ra còn thừa nhận việc Trúc Mai Hiền có nội gián của Trần Tú Linh. Ngay cả biên nhận lúc đặc vòng ngọc ngoài cung hân cũng đưa ra.

Trần Tú Linh sắc mặt trắng xanh, ôm ngực khó thở, run run chỉ vào ba người Thu Nhi

“không phải như vậy, các ngươi nói bậy “

Sau đó Trần Tú Linh khóc lóc thảm thiết quay về phía hoàng thượng luôn miệng hô

“hoàng thượng, Lý An Nhã mới là chủ mưu đó hoàng thượng, nàng ta là ganh tỵ Thuần quý tần được sủng ái, bảo thần thiếp nghĩ cách diệt trừ Thuần quý tần, Tiểu Dụ Tử cũng là do nàng ta bảo Mịch Nhi đi mua chuộc, không liên quan đến thần thiếp Chắc chắn ... chắc chắn cầu nô tỳ Thu Nhi này cũng đã bị nàng ta thu mua, âm thầm trộm ngọc trâm của thần thiếp đó hoàng thượng”

Trần Tú Linh lúc này đã không giữ được bình tĩnh nữa, vừa khóc vừa dử tợn vạch tội Lý An Nhã, mọi người liền hiểu được sự tình, không khỏi đưa mắt nhìn Lý An Nhã, trong lúc đó Lý An Nhã trợn mắt, tức giận chỉ vào Trần Tú Linh

“Trần Tú Linh, ngươi còn muốn ngấm máu phun người sao? uổng cho ta tin tưởng ngươi như vậy, xem ngươi như tỷ muội ruột thịt, thậm chí vì nghe theo lời ngươi xúi giục mà nghi ngờ tỷ tỷ, gây nên đại họa kia, ta không ngờ ngươi không chỉ lợi dụng lòng tin của ta muốn chia rẽ ta cùng tỷ tỷ, bây giờ mua chuộc Mịch Nhi không chỉ muốn vu oan cho ta còn hạ được vào hương liệu đem tặng cho ta dùng khiến cho ta đầu óc không tỉnh táo hồ ngôn loạn ngữ... hoàng thượng, xin người chủ trì công đạo”

“Lý thái nữ, ý của ngươi là Trần mỹ nhân đã cho người hạ được trong hương liệu của ngươi?”

Hoàng hậu lúc này ra vẻ hứng thú hỏi, Lý An Nhã làm vẻ mặt thực oan khuất nói

“bẩm hoàng hậu nương nương, đúng là như vậy, Lưu thái y có thể làm chứng, chính Lưu thái y đến chẩn mạch cho thần thiếp đã phát hiện ra”

Hoàng hậu nhìn sang hoàng thượng, thấy hân vẫn bình tĩnh như thường, không thể nhìn ra được suy nghĩ của hân liền không còn cách nào là tự chủ nói

“mời Lưu thái y đến”

Lát sau một trung niên thái y đến, đầu tiên là cung kính hành lễ với hoàng thượng, sau đó mới nói đến chuyện hương liệu, theo lời thái y thì trong hương liệu mà Trần Tú Linh đem tặng cho Lý An Nhã đã bị thêm vào được liệu có tác dụng làm đầu óc không tỉnh táo, dùng lâu có thể khiến cho hòng đầu, trở nên điên loạn.

Sau đó hoàng thượng lại cho người đến cung của Lý An Nhã lấy đến hương liệu kia, lại gọi thêm mấy vị thái y, kết quả kiểm tra đều giống như lời Lưu

thái y nói.

Trần Tú Linh liên tục bị kích thích, biết bản thân đã bị dồn đến chân tường, đột nhiên như phát điên nhào đến nắm chặt búi tóc của Lý An Nhã, hung tợn giáng xuống mấy bạt tay trước ánh mắt khó tin của chúng phi tần, Trần mỹ nhân lúc nào cũng có vẻ ngây thơ trong sáng mà mọi người biết hiện tại như một mụ đàn bà chanh chua, nắm đầu đánh người vô cùng bừa bấn.

“tiện nhân, ngươi dám hãm hại ta, ta giết ngươi”

Hoàng thượng nhìn cảnh này không khỏi nhú mào, ánh mắt lộ ra tia tức giận

“bất nằng ta lại”

Ngay lập tức có hai thái giám chạy đến bắt lấy Trần Tú Linh, Trần Tú Linh bộ dạng thê thảm khóc hô

“hoàng thượng, thần thiếp oan uổng, thần thiếp thừa nhận đã âm mưu cùng Lý An Nhã hãm hại Anh Tu Viện cùng Thuần quý tần, nhưng thần thiếp không có hạ được trong hương liệu đầu hoàng thượng ...”

“đến nước này mà ngươi còn không biết hối cải, nói nữa chỉ làm bẩn tai hoàng thượng, bịt miệng nằng ta lại”

Hoàng hậu lạnh lùng ra lệnh cho bịt miệng Trần Tú Linh, sau đó quay sang hoàng thượng

“hoàng thượng định xử lý Trần mỹ nhân thế nào?”

Hoàng thượng lúc này đứng lên lạnh nhạt nói

“đài làm thứ nhân, lời xuống bang bạch lăng, còn những nô tài này hoàng hậu xem rồi xử lý đi”

Trần Tú Linh vừa nghe hoàng thượng nói xong lập tức gãy giữa kịch liệt, sau đó thì trợn mắt té xỉu giữa đường trường, cuối cùng bị người ta lôi ra. Hoàng thượng cũng không còn kiên nhẫn cất bước định rồi đi thì đột nhiên hoàng hậu lại nói

“hoàng thượng, Lý thái nữ bị trần thứ nhân hãm hại suýt nữa biến thành người điên, thần thiếp cho rằng cũng nên có chút an ủi nằng”

Vừa nghe hoàng hậu nói xong, chúng phi tần trong lòng lập tức máy động, hoàng hậu là muốn nâng đỡ Lý thái nữ sao?! hoàng thượng quay đầu nhìn hoàng hậu, ánh mắt bình thản của hắn khiến hoàng hậu tim hơi run lên, hoàng thượng tức giận!

Nhưng hoàng thượng chỉ nhìn một cái như vậy sau đó đột nhiên nở nụ cười nói

“may có hoàng hậu nhắc nhở, xem chút trầm quên mất, Anh tu viện, Thuần quý tần còn có Lý thái nữ lần này chịu nhiều ủy khuất, trầm cũng nên ban thưởng trấn an, Anh tu viện phong làm sung viện, Thuần quý tần tấn phong tiếp dư, còn Lý thái nữ thì làm bảo lâm đi”

Chúng phi tần đồng loạt giật mình trước quyết định của hoàng thượng, ngay cả Lý An Nhiên cũng không ngờ, nhưng rất nhanh nằng phản ứng lại, lập tức cùng Liễu Ngưng Tuyết đứng lên hành lễ tạ ơn.

Hoàng hậu trong lòng đắng chát đến không chịu nổi, nhưng vẫn phải bày ra vẻ mặt tươi cười, trong khi đó chúng phi tần thì hận chết hoàng hậu, nếu hoàng hậu không nhắc đến, Anh tu viện ... a không, hiện tại phải gọi là Anh sung viện còn có Thuần tiếp dư đã không được tấn phong rồi.

Nhìn theo bóng lưng hoàng thượng đi xa, sắc mặt của hoàng hậu liền không mấy tốt đẹp, lạnh lùng nhìn mấy người Mịch Nhi

“lời xuống, trượng tử”

Đám Mịch Nhi mặt không còn giọt máu, sợ hãi hô

“hoàng hậu nương nương tha mạng, hoàng hậu nương nương tha mạng”

Giải quyết xong mấy cung nhân, hoàng hậu lạnh nhạt nói với chúng phi tần

“được rồi, bốn cung một mối, các ngươi cũng tan đi”

.....

Trong lúc này hoàng thượng đang ngồi ngự giá trở về Minh Long điện, sắc mặt hắn lạnh lùng nói với Lưu công công đi bộ bên cạnh long giá

“trong một tháng nhắc nhở không cần đến chỗ Nghi tiếp dư, một năm tới không lật thẻ bài của Lưu phi, còn có Anh sung viện, không tấn phong thêm nữa”

Lưu công công lập tức đáp ứng, trong lòng đối với mấy người Lưu phi, Anh sung viện âm thầm cảm thán, muốn bỏ đá xuống giếng, ném đá giấu tay cũng nên nhìn xem hoàng thượng có muốn hay không nha, Anh sung viện kia cũng thật hồ đồ, đã mang thai không lo dưỡng thai còn muốn đi tính kế người khác, hoàng thượng ghét nhất điểm này, sợ rằng sau này muốn giữ được thánh sủng là không dễ dàng, còn có Nghi tiếp dư kia, ai bảo là người Tô gia

đâu, thái hậu cùng hoàng hậu mưu tính, hoàng thượng biết rõ trong lòng bàn tay, bọn họ đã gây thì người Tô gia như Nghi tiếp dư phải gánh thôi. Ngay lúc này hoàng thượng lại đột nhiên lên tiếng

“trẫm nhớ Thuận tiếp dư thích hoa sen phải không?! trở về đem tượng tống tử quan âm tịnh đế liên lần trước thu được từ tây vực đem qua Trúc Mai Hiên”

“nô tài đã biết”

“nhớ lấy thêm chút ban thưởng lạc vạc, đừng gây chú ý”

Lưu công công lập tức khom lưng nở nụ cười cung kính đáp ứng.

....

Lý An Nhiên cùng chúng cung nhân rời khỏi Linh Phụng cung, có không ít người tiến đến chúc mừng, ngay lúc này đột nhiên Lý An Nhã bước đến, kéo lấy tay của Lý An Nhiên, bộ dạng thật xin lỗi nói

“tỷ tỷ, trước đây An Nhã không đúng, tỷ tỷ sẽ tha thứ cho muội muội chứ?”

Lý An Nhiên nhìn bộ dạng giả vờ giả vịt của nàng ta mà trong lòng cười lạnh, muốn diễn kịch sao vậy ta cùng người diễn. Nhẹ nhàng rút tay ra, Lý An Nhiên vẻ mặt lạnh nhạt nói

“ngươi tha tin người ngoài cũng không muốn tin tưởng ta, hết lần này đến lần khác hãm hại ta, trong lòng ta vết thương chồng chất, hiện tại không cách nào đối diện cùng ngươi, chỉ mong tương lai ngươi sẽ không lại làm ra việc khiến ta đau lòng, không chừng một ngày nào đó tình tỷ muội chúng ta có thể nói lại”

Nói xong Lý An Nhiên bình thân quay đầu lên kiệu của mình rồi đi, Lý An Nhã sững sờ một chút, sau đó bùng bùng lửa giận cắn chặt răng, vốn dĩ nàng ta muốn ở trước mặt mọi người hạ mình nhận lỗi, cứ tưởng là Lý An Nhiên nhất định sẽ bài ra bộ dáng rộng lượng tha thứ cho nàng, sau đó nàng liền có cơ đến Trúc Mai Hiên thu lợi ích, không ngờ Lý An Nhiên như vậy lạnh nhạt, kết hoạch của nàng ta liền sụp đổ, Lý An Nhã trong lòng thực hận, âm thầm thì nhất định có một ngày sẽ đập Lý An Nhiên xuống bùn, khiến cho Lý An Nhiên sống không bằng chết.

Ngồi trên kiệu, trong lòng Lý An Nhiên không ngừng suy nghĩ, kết quả hôm nay thật sự là ngoài suy đoán của nàng, nàng biết mấy lời cuối cùng Trần Tú Linh nói là sự thật, chuyện lần này Lý An Nhã nhất định cũng là đồng mưu, nhưng vấn đề là kẻ đứng sau ra chủ ý cho Lý An Nhã thoát tội kia, theo tình hình suy đoán chỉ có thể là hoàng hậu, vậy mục đích của hoàng hậu là gì?! hay hoàng hậu nghĩ Lý An Nhã là điểm yếu của nàng?

Nghĩ một hồi, Lý An Nhiên đột nhiên thở dài, Lục Ly đi bên cạnh hỏi

“nương nương có tâm sự sao?”

“chỉ là cảm thán hậu cung thật sự rất thần kỳ, ngay cả Lý An Nhã người như vậy mà cũng có thể huấn luyện thành tính ẩn nhẫn cho nàng ta, sau nàng càng rắc rối đây”

.....

Hoàng hậu ngồi trên tú đôn, sắc mặt thật tệ, Tín ma ma thấy vậy liền thở dài nói

“hoàng hậu nương nương cần gì phiền muộn như vậy, cũng chỉ là một cái sung viện, một cái tiếp dư mà thôi”

“bốn cung chính là không cam tâm, hoàng thượng vì cái gì phải đối xử với bốn cung như vậy đây, hấn làm vậy chính là muốn cảnh cáo bốn cung”

“nương nương, có khi nào là do hoàng thượng điều tra ra được chuyện chúng ta âm thầm giúp Lý bảo lâm cho nên mới cảnh cáo nương nương”

“không thể nào, chúng ta cẩn thận như vậy, dù có điều tra cũng chỉ có thể tra đến Lưu phi, không thể nào tra đến chỗ chúng ta được”

“nương nương nói phải, nhưng có điểm này lão nô không hiểu, vì sao nương nương phải giúp Lý bảo lâm kia, vừa nhìn liền biết nàng ta chỉ là một cái vô dụng, không thể nào giúp gì được cho nương nương”

“hừ! bốn cung vốn cũng không muốn xen vào, nhưng thái hậu có lệnh, ta sao có thể không làm chứ?”

“thái hậu nương nương?! vì sao thái hậu nương nương phải chú ý đến người như Lý bảo lâm?”

“còn không phải là vì tỷ tỷ tốt kia của nàng ta, Thuận tiếp dư thái độ mập mờ, dù hiện tại không có dấu hiệu đứng về phía Triệu gia, nhưng ai nói được tương lai chứ, đừng quên hứa đại học sĩ là thần tín của hoàng thượng cũng là cứu cửu của Thuận tiếp dư, Tô gia không thể để Triệu gia thu được vậy cánh mạnh như vậy được, chính vì thế thái hậu nương nương chỉ phòng hờ xảy ra chuyện mà thôi”

“thì ra là thế, nhưng lão nô xem thái độ của Thuận tiếp dư đối với Lý bảo lâm cũng chẳng thân thiết gì”

“vậy thì sao, tỷ muội vẫn là tỷ muội, nàng ta mãi mãi cũng không thoát được điểm này”

.....

Rất nhanh chiều chỉ sắc phong của Lý An Nhiên chính thức ban xuống, đối với tốc độ tấn thăng nhanh như tên bắn này, Lý An Nhiên cảm thán không thôi, sự thật nếu xét về phẩm cấp nàng vẫn không bằng Liễu Ngưng Tuyết nhưng nếu xét trên thời gian nàng bắt đầu thị tẩm trẻ hơn người khác nửa năm thì nàng chính là người tấn thăng nhanh nhất trong tất cả tân tiến cung phi, không đến nửa năm từ chính ngũ phẩm quý nhân lên đến tòng tam phẩm tiếp dư, tấn thăng ba lần nhảy liền hai cấp, cái này cũng không phải nhanh bình thường. Đừng quên Liễu Ngưng Tuyết là người thị tẩm đầu tiên lại mang long thai mà chỉ là nằm trong cửu tần cao hơn nàng một phẩm cấp mà thôi, hơn nữa Lý An Nhiên nàng cũng không có nui dựa thái hậu như hai người Trương Thục Oanh và Tô Minh Huệ.

Thế nhưng dù nàng tấn cấp nhanh như vậy nhưng lại không hề gây chú ý gì quá mức, cũng không quá khiến người ghen ghét. Nghĩ lại, không phải là vì mỗi lần được tấn thăng đều trong trường hợp xảo diệu có người chắn hết ánh hào quang cho nàng sao, lần đầu tấn thăng cũng chỉ gây chút chú ý, lần thứ hai là đại phong hậu cung, lần thứ ba lại là trong trường hợp có hoàng hậu vô tình “giúp đỡ”, chính vì thế chúng phi tần không hề cho rằng hoàng thượng là ưu ái nàng, nhưng chính bản thân nàng tự mình giấu nghĩ lại, lần này trong ba người tấn thăng thì Liễu Ngưng Tuyết cũng chỉ nhích lên có chút xíu, không hề có lợi ít thực tế gì đáng nói, cũng vẫn là một trong cửu tần thôi, Lý An Nhã phẩm cấp quá thấp không cần nói đến, chỉ có nàng là tăng lên một bậc rất quan trọng, phải biết theo cung quy thì phi tần từ tam phẩm trở lên mới được phép nuôi dưỡng long tự, mà tiếp dư vừa vặn đủ điều kiện, hoàng thượng thật sự không có ưu ái nàng sao? còn có tượng tổng tử quan âm bằng ngọc bích mang theo tâm ý của hoàng thượng kia cũng không tính là ưu ái sao?

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cung Phi Và Hoàng Đế

Mùa xuân cuối cùng cũng đến, hậu cung trở về khung cảnh trăm hoa đua nở nhưng Lý An Nhiên vẫn không thể nào vui vẻ nổi bởi vì ngày Huệ phi sinh nở sắp đến, đối với đề nghị của Huệ phi, Lý An Nhiên không đồng ý nhưng trong tâm cũng có chút thương xót Huệ phi đồng thời cũng khâm phục bản lĩnh của nàng ấy, biết bản thân sắp chết còn có thể như vậy bình tĩnh mưu tính cho hài nhi trong bụng, nói về đảm lược thì không phải nữ nhân nào cũng có thể so sánh, ít ra nàng cho rằng nếu là bản thân mình nàng rất có thể sẽ không trấn định được như Huệ phi.

“nương nương, Xuân Ý ở Tĩnh Nhân cung đến”

Lý An Nhiên đang lười biếng nằm đọc du ký trong phòng thì Thanh Y vào báo, trong lòng nàng thờ dài một hơi

“cho nàng vào”

Xuân Ý thần sắc niềm nở tiến vào, lập tức hành lễ với Lý An Nhiên

“tham kiến Thuần tiếp dư nương nương”

“đứng lên đi, không biết Huệ phi nương nương có gì phân phó?”

“không dám, Huệ phi nương nương chỉ là lâu rồi không gặp Thuần tiếp dư nương nương, trong lòng tưởng nhớ mới lệnh cho nô tỳ mời nương nương đến Tĩnh Nhân cung một chuyến”

Lý An Nhiên hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói

“nếu đã như vậy, ta đi cùng người một chuyến”

Lý An Nhiên thay y phục trang điểm một chút sau đó mang theo Lục Ly đến Tĩnh Nhân cung, không khí trong Tĩnh Nhân cung đã bắt đầu tiến vào giai đoạn trầm trọng, Huệ phi nhìn thấy Lý An Nhiên đến, không khỏi vui vẻ, sau đó thì cũng giống như lần trước, đôi bên hỏi thăm qua lại xã giao như thường, Huệ phi thật bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể chủ động cho cung nhân ra ngoài hết, Lý An Nhiên cũng không bắt ngờ, tự động bảo Lục Ly lui ra theo, trong phòng chỉ còn lại hai người, Huệ phi thờ dài nói

“muội muội, người vẫn không thay đổi suy nghĩ sao?”

“Huệ phi nương nương, cần gì như vậy chứ? hay là nương nương nói chuyện này cho hoàng thượng để hoàng thượng định đoạt”

Huệ phi khẽ mỉm cười lắc đầu, ánh mắt bình thản và kiên định

“ta là tần phi, trách nhiệm của ta là hầu hạ hoàng thượng, ta sao có thể gây thêm rắc rối cho hoàng thượng đây”

“nhưng mà ...”

“muội chắc cũng hiểu được, hoàng thượng là cứu ngũ chí tôn, trách nhiệm lớn nhất của người là gánh vác toàn dân thiên hạ, người không có bổn phận cũng như thời gian để đi chăm lo bảo vệ cho cả chúng ta, một khi đã chấp nhận làm một cung phi thì phải hiểu được điều đó”

“nhưng hoàng thượng cũng là phụ hoàng của đứa nhỏ trong bụng nương nương, hoàng thượng nếu biết được nhất định sẽ chủ trì công đạo cho người”

“hoàng thượng sẽ chủ trì công đạo cho ta, nhưng không phải là hiện tại, kẻ hãm hại ta thế lực lớn mạnh, kẻ cả hoàng thượng cũng không thể làm việc lỗ mãng được, bởi vì người liên quan vào quá nhiều, ta là phi tần của hoàng thượng, ta không thể tạo thêm khó khăn cho người, nếu có trách chỉ có thể trách ta vô dụng, bị người tính kế, không bảo vệ nổi hài nhi của mình”

Lý An Nhiên lúc này cũng không biết phải nói gì, nghĩ lại Huệ phi nói cũng rất đúng, người đã là phi tần hậu cung thì người chính là một đấu sĩ, đã là đấu sĩ thì phải chiến đấu, thắng hay bại đều do bản thân người, người không thể oán trách người nào cũng không thể đi trách hoàng thượng đã không bảo vệ người. Bởi vì từ đầu người đã biết rõ, một khi nhập cung thì chỉ có người có nghĩa vụ hầu hạ hoàng thượng trong khi hoàng thượng thật ra đã hoàn thành nghĩa vụ với người rồi, hẳn không còn nợ người cái gì.

Nữ nhân hậu cung này có mấy người nhập cung là vì hoàng thượng chứ?! tất cả đều là vì phụ mẫu, vì gia tộc, vì danh vọng, vì vinh hoa phú quý mà hẳn mang lại thôi, danh vọng người đã có, vinh hoa phú quý người cũng đạt được vậy thì có giữ được cũng như đạt được càng nhiều hay không chính là nằm ở người, hoàng thượng không có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm thêm nữa.

Còn về hoàng tử, hoàng thượng xem trọng hoàng tử thì phi tần người càng xem trọng hơn, sinh được hoàng tử công chúa người có thể thăng phân vị, người có chỗ dựa trong cung, người cũng có cơ hội trở thành nữ nhân tôn quý nhất hậu cung nếu như con người trở thành hoàng đế tiếp theo, vậy thử hỏi hoàng tử thật ra đối với hoàng thượng quan trọng hơn hay với phi tần người quan trọng hơn? đã như vậy người còn có tư cách nghĩ muốn hoàng thượng đứng ra bảo vệ long tử dù người sao? hoàng thượng quan tâm che chở một phần thì người phải tự mình chu toàn phần còn lại, muốn đạt được càng nhiều thì người bỏ ra cũng phải nhiều như vậy, Huệ phi chính là hiểu rõ điểm này, vì thế nàng mới có thể không oán không hối cũng không dằn vặt đau khổ khi bản thân chiến bại.

“muội muội, ta biết ta làm như vậy là làm khó muội, nhưng ta đã không còn cách nào, muội yên tâm, ta sẽ không để cho muội chịu thiệt thòi, nếu muội nhận con ta, ta bằng lòng để nó sửa ngọc điệp ghi dưới danh nghĩa của muội”

“nương nương ...! hoàng thượng có thể sẽ không đồng ý, ta dù sao cũng chỉ là một cái tiệp dư mà thôi ”

“về phía hoàng thượng, muội không cần lo lắng, chỉ cần muội đồng ý mà thôi, muội muội ...”

Huệ phi khẩn thiết gọi một câu, ánh mắt đỏ lên, Lý An Nhiên trong lòng không khỏi thương cảm, một người mẹ mang thai đau khổ mười tháng thậm chí vì hài tử đánh mất luôn cả tính mạng vậy mà có thể chấp nhận để đứa nhỏ của mình sinh ra biến thành con người khác, thậm chí trên danh nghĩa cùng bản thân không có bất kỳ quan hệ, cảm giác đó đau đớn cỡ nào, Lý An Nhiên thở dài bất đắc dĩ nhìn Huệ phi, nàng biết mình phải từ chối, nàng không muốn dính vào vòng rắc rối này, nhưng nhìn vào ánh mắt như của người sắp chết đuối chỉ hy vọng một cánh tay cứu vớt này, nàng không thốt nên lời, thật sự không nói được lời từ chối a.

Thật ra Lý An Nhiên cũng là người, nàng có thể kềm chế tình cảm của mình, nhưng duy chỉ có tình mẫu tử là nàng không cách nào khiến cho bản thân thật sự vô tình được, đối với những đứa nhỏ, nàng chính xác là không có một chút lực phản kháng nào, trường hợp của Diệp Nhi là ví dụ, nàng cũng biết điểm yếu của mình, nhưng dù biết nàng vẫn không cách nào kềm chế được bản thân.

Thấy Lý An Nhiên do dự, Huệ phi bắt được tia hy vọng, vội vàng tiến đến nắm lấy tay Lý An Nhiên, không nói lời nào nhưng từng giọt nước mắt rơi xuống cùng ánh mắt bi thiết cầu xin của nàng càng hơn vô số lời muốn nói, Lý An Nhiên run lên, nàng cắn răng thở dài nói

“theo ý nương nương đi”

“thật ...?!”

Huệ phi mừng rỡ, kích động đến sắc mặt đỏ lên, Lý An Nhiên lập tức đỡ nàng ngồi xuống, Huệ phi vẫn nắm chặt tay Lý An Nhiên không chịu buông, phải một lát sau Huệ phi mới lấy lại bình tĩnh.

Một thời gian sau đó, Lý An Nhiên có đến Tĩnh Nhân cung mấy lần, chủ yếu là bầu bạn cùng Huệ phi trong những ngày tháng cuối cùng, cũng là để cho Huệ phi giao phó chuyện hậu sự, dần dần nàng nhận ra Huệ phi thật sự làm người rất tốt, hai người hợp nhau đến không ngờ, từ lúc nhập cung Lý An Nhiên chưa bao giờ có thể được thoải mái cùng người khác nói chuyện nhiều như thế, trong hậu cung tịch mịch, có một người bằng hữu có thể cùng mình chia sẻ thật đáng quý biết bao, nhưng nhớ đến kết cục biết trước của Huệ phi, Lý An Nhiên tâm trạng càng thêm trầm trọng.

Một ngày cuối đông, Lý An Nhiên rời khỏi Tĩnh Nhân cung, nàng thần thờ trở về Trúc Mai Hiên, bên cạnh Trúc Mai Hiên có một vườn mai, mai nở vào đông, hiện tại là đầu xuân mai vẫn còn nở rộ vô cùng xinh đẹp, Lý An Nhiên không về thăm Trúc Mai Hiên mà dừng lại ở vườn mai, tâm trạng của nàng hiện tại có chút nặng nề, nàng muốn tìm một nơi yên tĩnh thoáng đãng ngồi một chút.

Trong vườn mai có một mái lương đình, Lý An Nhiên cho mọi người lui ra phía xa xa, nàng một mình thần thờ ngồi trong lương đình, Lục Ly thấy tâm trạng Lý An Nhiên không tốt cũng không dám quấy rầy, cùng nhóm cung nhân lui đến phía xa, chỉ xa xa nhìn bóng lưng u sầu của nàng.

Lý An Nhiên nhìn cảnh sắc mai trắng nở rộ đầy vườn, mỗi lần gió thổi đều làm vô số cánh mai rơi rụng bay lá tả, cảnh sắc vừa xinh đẹp vừa mang một sắc màu thê lương, như một trận mưa giấy tiền tiễn đưa một ai đó ra đi. Đột nhiên nàng rất muốn khóc, nàng cũng không hiểu rõ nàng vì cái gì phải khóc nữa, có lẽ là khóc vì thương tiếc, cũng có thể khóc là vì không biết phải làm sao. Cảm xúc là một thứ gì đó rất phức tạp, phức tạp đến nỗi ngay cả bản thân cũng không thể giải thích được.

Lý An Nhiên thần thờ ở đó, từng giọt nước mắt lăn trên má nàng, nàng không tiếng động rơi lệ, không ngừng rơi lệ cho đến khi hai mắt đau rát, cho đến khi cổ họng khô khốc ngay cả hít vào cũng cảm thấy ê ẩm.

“nuong nuong”

Lục Ly cẩn thận tiến vào lương đình, nhìn đôi mắt đỏ bừng của Lý An Nhiên, Lục Ly đau lòng không thôi, nàng biết nuong nuong mình nhìn như lười biếng vô tâm, nhưng một khi gặp phải chuyện gì đó thật sự thương tâm, nàng so với người khác càng tinh tế, càng đa sầu đa cảm.

“đã sắp lên đèn rồi, nên về nghỉ ngơi thôi”

Lý An Nhiên hít sâu một hơi khẽ gật đầu, được Lục Ly đỡ tay rời khỏi lương đình, nàng cũng không lên kiệu, tự mình đi bộ trở về Trúc Mai Hiên. Lý An Nhiên không biết có một góc áo mình hoàng đế đang khuất trong một góc cửa vườn mai theo nàng rồi đi cũng quay người rời khỏi đó.

.....

Mười bốn tháng hai năm Thiên Đức thứ tám, Huệ phi – Hạ Thanh Mai mang thai đến mười tháng ba ngày mới bắt đầu phát động muốn sinh.

Trăng sáng tròn vành vạnh treo trên bầu trời, trong Tĩnh Nhân cung không khí chìm trong sự khẩn trương, hoàng thượng vẫn bình tĩnh lạnh nhạt ngồi trên ghế, không nhìn ra cảm xúc của hân là như thế nào, nhưng từ cái không khí áp bách này Lý An Nhiên có thể tự hiểu ra hân khẩn trương. Bởi vì Huệ phi phát động từ tối hôm qua, đã một ngày một đêm mà hài tử vẫn chưa ra đời.

Mấy người hoàng hậu, quý phi hầu hạ Tiêu Hàn nhiều năm cũng ít nhiều cảm nhận được tâm trạng hân không tốt nên không ai dám có hành động gì lúc này, ngay cả Lưu phi bình thường nhiều lời nhất cũng biết điều ngậm miệng. Bên trong phòng sinh, tiếng rên như có như không của Huệ phi đều đặn truyền ra, Huệ phi không có kêu la thảm thiết nhưng tiếng rên kia càng khiến người ta cảm nhận được sự đau đớn kinh khủng của nữ nhân lúc sinh con, có mấy phi tần trước giờ chưa từng chứng kiến chuyện này sắc mặt đều trắng cả.

Phịch!

Ngay lúc này, một tiếng người ngã xuống làm tất cả mọi người giật mình, Lý An Nhiên nhìn lại liền phát hiện một phi tần không chịu được đã ngất xỉu

“nuong nuong”

Hoàng thượng liếc mắt nhìn xuống, hân cũng chặn thêm hỏi phi tần đó là ai, lạnh nhạt nói

“mang trở về đi, điện tiền thất nghi, gián một phân vị, cấp tức ba tháng”

Lý An Nhiên trong lòng thở dài, phi tần kia thật xui xẻo, hoàng thượng tâm trạng không tốt người lại té xỉu, chỉ có thể trách người xỉu không đúng lúc.

Nhưng thật ra Lý An Nhiên cũng có chút đồng tình phi tần đó, theo cung quy lúc phi tần phân vị cao sinh sản, phi tần phân vị thấp phải đến tức trực chờ đợi như một loại biểu trưng địa vị trong cung, còn các phi tần phân vị cao khác tuy không quy định nhất định phải đến nhưng nếu người không đến liền có cơ hội cho đối thủ công kích, chờ một lần một ngày một đêm, nàng có ghế tựa thoải mái cũng cảm thấy mỗi một hướng chỉ là mấy phi tần phân vị không cao chỗ ngồi cũng không được tốt kia.

“nuong nuong, người cố gắng lên, sắp được rồi, nuong nuong ...”

Tiếng hô của ma ma trong phòng sinh như tiếng sấm trong lòng mọi người, ngay cả hoàng thượng cũng nhóm dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm phòng sinh.

Lý An Nhiên xiết chặt khăn tay, trái tim không khỏi run lên, trong lòng phức tạp vô cùng, thời khắc của Huệ phi sắp đến rồi

“A... “

“Oa ...!...”

Tiếng hét cuối cùng của Huệ phi tiếp ngay sau đó là tiếng khóc vang dội của trẻ nhỏ khiến hoàng thượng có chút giật mình, rất nhanh sau đó, bà đỡ ôm theo một bọc vải ra đến, sắc mặt tươi tắn như hoa hồ lên

“chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng, nuong nuong đã sinh ra một tiểu hoàng tử khỏe mạnh”

Hoàng thượng Tiêu Hàn nhìn đứa nhỏ trên tay bà đỡ, cuối cùng hân cũng nở nụ cười.

“tốt, tốt ...tất cả đều có thương”

“ạ ơn hoàng thượng”

Hoàng hậu lúc này kịp phản ứng, dẫn theo nhóm phi tần luôn miệng chúc mừng, Lý An Nhiên nhìn bọc vải nhỏ kia, có chút thất hồn lạc phách, nàng cuối đầu cố gắng che dấu cảm xúc phức tạp của mình.

Hoàng tử! thật sự là hoàng tử.

Ngay lúc này Thành thái y là thái y chuyên bắt mạch bình an cho hoàng thượng tiến vào phòng sinh, vì lo lắng cho tình trạng của Huệ phi, hoàng thượng tự mình hạ chỉ bảo Thành thái y đến Tĩnh Nhân cung áp trận, Thành thái y sau khi vào bắt mạch cho Huệ phi thì sắc mặt khó coi, lập tức chạy ra quầy xuống trước mặt hoàng thượng gấp gáp hô lên

“hoàng thượng, Huệ phi nương nương lưu sản, xin hoàng thượng cho gọi Nghiêm thái y đến, phối hợp cùng lão thần lập tức thi châm mới có cơ may giữ được sinh mệnh của nương nương”

Không khí trong ngoại sảnh như ngưng đọng lại, nụ cười chợt tắt trên mặt hoàng thượng, nhưng hắn phản ứng cực nhanh, lớn tiếng nói.

“người đâu, truyền Nghiêm thái y lập tức đến đây cho trẫm”

Chúng phi tần lúc này cũng kịp phản ứng, dù không ít người trong lòng đối với việc Huệ phi lưu sản rất là vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn lộ ra vẻ lo lắng, hoàng hậu cùng quý phi còn ân cần an ủi hoàng thượng

“hoàng thượng yên tâm, Huệ phi các nhân thiên tướng, nhất định sẽ được bình an”

“đúng đó hoàng thượng, người không cần quá lo lắng, nên bảo trọng long thể”

Đối với lời hoàng hậu và quý phi nói, hoàng thượng làm như không nghe, hắn ra lệnh mang tam hoàng tử đi xuống dưới cho bà vú chăm sóc, bản thân hắn vẫn nhìn vào phòng sinh, lát sau Nghiêm thái y hốt hải chạy đến, hoàng thượng liền ra lệnh cho hắn cùng Thành thái y tận sức chữa trị cho Huệ phi. Nửa canh giờ sau, liên tục có chén thuốc được sắc đưa vào phòng sinh, hoàng thượng sắc mặt rớt cuộc đã lộ ra âm trầm, cuối cùng Thành thái y đầu đầy mồ hôi mới bước ra.

“bẩm hoàng thượng, chúng thần vô năng, nương nương tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, chỉ cầu mong thi châm cùng bí dược có tác dụng, giữ được sinh mạng của nương nương, nhưng ... xin hoàng thượng chuẩn bị tâm lý trước”

Hoàng thượng yên lặng nhìn hai thái y, không khí áp bức khiến hai thái y mồ hôi đổ ra đầm đìa, uy áp của đế vương, bọn hắn chịu không nổi.

Lý An Nhiên dù biết trước nhưng ngay lúc này trái tim cũng không khỏi thắc lại, nàng âm thầm bấm mạnh móng tay vào lòng bàn tay.

“hoàng thượng ...”

Xuân Ý nước mắt rơi như mưa từ trong phòng sinh chạy ra đập đầu nghẹn ngào nói

“vạn xin hoàng thượng vào gặp nương nương, nương nương muốn gặp hoàng thượng ...”

“ồ nháo, phòng sinh là nơi ô uế, hoàng thượng sao có thể ...”

Hoàng hậu chưa nói hết câu thì thân ảnh hoàng thượng đã lướt qua mặt nàng tiến thẳng vào phòng sinh, đám cung nhân vội vã muốn ngăn cản đã không kịp.

Hoàng hậu cảm thấy tim mình tê rần, cảm giác ê ẩm khiến sắc mặt hoàng hậu biến đổi không ngừng, mấy người quý phi sắc mặt cũng không dễ nhìn, nhất là Triệu quý phi, ganh ghét phần nộ nhất thời không kiềm chế được hiện ra trên mặt.

Hoàng thượng thật sự rất sùng ái Huệ phi!

Hoàng thượng vào phòng sinh, lập tức ngửi ra mùi máu nhân nhát, hắn không chút dừng lại tiến vào tắm thất, Huệ phi sắc mặt trắng bệch, thân thể nằm vô cùng đơn bạc nằm trên giường, hoàng thượng bước chân hơi dừng lại một chút, sắc mặt hắn lúc này vô cùng nghiêm cẩn không nhìn ra hắn bị thương nhưng cũng không thấy vẻ bất cân bình thân như thường ngày.

Huệ Phi nhìn thấy hoàng thượng, nàng khẽ nở nụ cười, sắc mặt ngược lại bình thản như không

“hoàng thượng, người đến rồi”

“Ừ!”

Hoàng thượng ừ một tiếng rồi không nói gì bước đến ngồi xuống bên giường. Huệ phi run run giơ lên một cánh tay, hoàng thượng rất tự nhiên nắm lấy, hắn không nhìn Huệ phi mà rũ mắt như đang nghĩ ngợi gì đó, thời gian qua một chốc trà hắn mới lên tiếng

“nàng có trách trẫm không?”

Huệ phi cười cười lắc đầu, giọng tay còn lại nắm lấy tay hắn, dịu dàng nói

“thần thiếp là cung phi, người là hoàng đế, thần thiếp là thần tử, người là quân vương của thần thiếp, hoàng thượng cho thiếp vinh hoa, thần thiếp làm tròn bổn phận của cung phi, hoàng thượng cho thần thiếp sự sùng ái cùng địa vị, thần thiếp sinh long tử cho người, vốn dĩ hoàng thượng không nợ thần thiếp, chỉ có điều thần thiếp khiến người thất vọng rồi, không đáng với địa vị và quyền lực hoàng thượng ban cho.

“không phải, nàng đã làm rất tốt”

“thần thiếp rất vinh hạnh, được trở thành tri kỷ của hoàng thượng nhiều năm như vậy, đời này sống không uổng phí, chỉ là thần thiếp có chút không cam tâm, chỉ mong hoàng thượng chí lớn thành công, trả thù cho người bằng hữu lâu năm là thần thiếp “

“trẫm đã biết, nàng còn có mong muốn gì không?”

“À! thật ra thần thiếp còn có một tâm nguyện...”

.....

Lý An Nhiên cũng không quan tâm mấy người hoàng hậu ganh ghét phần nộ gì đó, nàng nhìn cửa phòng sinh mà trong lòng phức tạp vô cùng.

Thời gian trôi qua, không khí ngoại sảnh trầm trọng, đột nhiên Lư Toàn Phúc đi ra, bước đến trước mặt Lý An Nhiên cung kính nói

“hoàng thượng truyền nương nương vào trong”

Ngay lập tức một đám ánh mắt tập trung vào Lý An Nhiên, hoàng hậu hơi nhíu mày hỏi Lư Toàn Phúc

“hoàng thượng gọi Thuần tiếp dư là có việc gì sao?”

“cái đó là chuyện của hoàng thượng, nô tài cũng không biết”

Lư công công bình thân trả lời hoàng hậu, sau đó quay sang Lý An Nhiên

“mời nương nương”

Lý An Nhiên hít sâu một hơi rồi đứng dậy theo Lư công công bước vào phòng sinh. Không khí trong phòng sinh vẫn còn thoang thoảng mùi máu tươi, Lý An Nhiên vừa vào liền thấy hoàng thượng chấp tay đứng bên ngoài bình phong, sắc mặt hắn đã bình tĩnh lại như thường nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy một sự buồn bã, cô đơn phát ra từ hắn.

Nghe tiếng bước chân, hoàng thượng nghiêng đầu nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt của hắn vẫn tĩnh lặng như vậy, Lý An Nhiên lúc này cũng không hiểu được hắn đang nghĩ cái gì, hoàng thượng bình thân nói

“nàng vào trong đi”

Lý An Nhiên cũng chỉ phúc thân một cái sau đó lướt qua hoàng thượng tiến vào sau bình phong, hoàng thượng cũng xoay người rời khỏi phòng.

Bên trong bình phong, chỉ thấy ngoài Huệ phi và Xuân Ý thì không còn người nào khác, Huệ phi sắc mặt tái nhợt như tờ giấy nhưng ánh mắt vẫn trong suốt sáng ngời, Lý An Nhiên chậm rãi tiến đến ngồi xuống bên giường, Huệ phi nở nụ cười nói

“hoàng thượng đã đồng ý rồi, sau này tam hoàng tử nhờ vào muội ... còn có Xuân Ý ... nàng theo ta từ nhỏ, mong muội có thể chiếu cố nàng”

“nương nương yên tâm”

“ta đương nhiên yên tâm, muội thông minh lại cẩn thận, ta tin chắc nhất định có thể đứng vững trong cung, quan trọng nữa là ... hoàng thượng đối với muội có tình, nếu muội không gây ra tội lỗi tày trời, hoàng thượng nhất định bảo hộ muội bình an”

Lý An Nhiên đối với lời nói của Huệ phi có chút giật mình, Huệ phi mỉm cười cảm thán nói

“đợi sau này muội sẽ hiểu được thôi”

“nương nương còn điều gì muốn dặn dò? muội muội làm được nhất định sẽ tận sức”

“dặn dò?! Thật ra ta cũng không có dặn dò gì khác nữa, cuộc đời của ta từ lúc có nhận thức đến giờ chưa từng hối hận vì bất cứ chuyện gì, điều duy nhất khiến ta tiếc nuối chính là không thể chính mắt nhìn tam hoàng tử khôn lớn”

“nương nương, người không muốn nhìn tam hoàng tử thêm lần nữa sao?”

“không cần”

Huệ phi ánh mắt mờ lung, sắc mặt tái nhợt lộ ra nụ cười như có như không, nàng bắt đầu nói về quá khứ của mình, giống như là đang kể câu chuyện của cuộc đời mình, Lý An Nhiên yên lặng lắng nghe.

“Ta từ nhỏ sinh ra ở Giang Nam, mẫu thân ta là chính thất nhưng không được phụ thân yêu thương, bà là người hiền lành, rất yêu thương ta, Năm ta mười lăm tuổi, ta đã quen biết một tú tài, nhưng vì gia cảnh hắn nghèo, vì phụ ta muốn đưa ta nhập cung, vì cả Hạ gia mà ta đã từ bỏ hắn, thật ra ta cũng không có hối hận, hắn nên có cuộc sống bình thường mới tốt, không nên dính đến một Hạ gia không có tình người muội nói đúng không?!... lúc ta nhập

cung, được hoàng thượng xem trọng, trở thành bằng hữu tri kỷ với hoàng thượng, thật ra hoàng thượng rất chiều cố ta, cho ta rất nhiều hậu thuẫn nhưng vì bản tính ta ngu muội, phụ đi tâm lòng của hoàng thượng An Nhiên muội muội, ta phải đi rồi, hãy sống cho thật tốt nhé!”

Lý An Nhiên nhìn nữ tử ra đi với nụ cười trên môi ấy, tiếng khóc của Xuân Ý ở ngay bên cạnh mà như chạy về xa xăm, Lý An Nhiên sắc mặt vô cảm, chậm chạp đứng dậy đi ra ngoài, bước ra ngoài nàng mới phát hiện trong phòng ngoại trừ hoàng thượng và Lưu công công thì không có một người nào, hoàng hậu cùng chúng phi tần chắc đã bị hoàng thượng đuổi về rồi.

Hoàng thượng nhìn về mặt thất hồn lạc phách của Lý An Nhiên, nhẹ giọng hỏi

“nàng ấy đi rồi sao?”

“phải, đã đi rồi”

“nàng ấy ra đi có thanh thản không?”

“nuông nường đã ra đi với nụ cười trên môi”

Hoàng thượng im lặng một lúc, ánh mắt vẫn bình lặng như một mặt hồ cô tịch nhìn chăm chú vào mặt nàng, Lý An Nhiên cũng không trốn tránh, hai người nhìn vào mắt nhau, nàng không thể hiểu nổi hắn đang nghĩ gì, còn hắn?! nàng cũng không biết hắn có hiểu được nàng đang nghĩ gì hay không, nhưng một lúc sau đó, hắn dời đi tầm mắt.

“trẫm đã hạ khẩu dụ đưa tam hoàng tử cho nàng rồi, trở về Trúc Mai Hiên chuẩn bị trước đi, lát nữa trẫm phái Lưu Toàn Phúc hộ tống tam hoàng tử qua, ngày mai chiếu chỉ chính thức sẽ đến”

“thần thiếp tuân chỉ”

Lý An Nhiên hành lễ rồi quay đầu tiến ra bên ngoài, ra đến sân, Lý An Nhiên không kèm được quay đầu nhìn lại trong phòng, chỉ thấy hoàng thượng yên lặng ngồi đó, Lưu công công đứng phía sau lưng cuối đầu không phát ra bất kì một tiếng động nào, không khí cô tịch bao phủ khiến cho người ta cảm thấy lòng nặng trĩu. Lý An Nhiên cũng không nói gì quay đầu ra khỏi Tĩnh Nhân cung.

Trước cửa Tĩnh Nhân cung, mấy người Lục Ly đứng đó đợi sẵn, thấy Lý An Nhiên ra đến, Lục Ly lập tức tiến lên đón, Lý An Nhiên thần sắc lúc này mới bắt đầu có biến hóa, như không nhìn thấy mấy người Lục Ly, nàng không lên kiệu mà đi thẳng về phía trước, cung nhân Trúc Mai Hiên được Lục Ly ra hiệu liền giữ một khoảng cách xa xa đi theo phía sau.

Lý An Nhiên cứ đi mà như không cảm nhận được chân mình, nàng cảm thấy buồn, rất buồn, có một cái gì nghẹn lại trong lòng, nàng muốn bộc phát nó ra.

Thấy bước chân Lý An Nhiên loạn choạng muốn ngã, Lục Ly lo lắng tiến lên đỡ lấy tay nàng, lúc này Lục Ly mới phát hiện, Lý An Nhiên đang khóc.

Lúc biết Huệ phi lưu sản nàng không khóc, thời khắc Huệ phi ra đi nàng cũng không khóc, không phải không muốn khóc mà là khóc không được, chính vì thế cảm thấy nghẹn lại, đến bây giờ mới kịp phát ra.

Lý An Nhiên được Lục Ly đỡ lấy, vừa khóc vừa đi, càng đi chân càng nặng, càng khóc càng không khống chế được mà phát ra tiếng nghẹn ngào, cuối cùng nàng ngồi xồm xuống góc liễu bên đường trong ngự hoa viên khóc đến thống khoái.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng treo trên bầu trời, cảnh liễu phát phơ trong gió, Lý An Nhiên chỉ thốt ra một câu nhẹ như làn gió kia

“ta mất tri kỷ rồi!”

Huệ phi như cảnh liễu này, nhìn như yếu đuối nhưng lại vô cùng dẻo dai, gió táp mưa sa cũng không gãy đổ, mỏng manh mà kiên cường, dù chết cũng chết trong kiêu hãnh. Lý An Nhiên thật khâm phục, thật thương tiếc, thật quý trọng con người đáng quý ấy, có lẽ cả cuộc đời này nàng không thể tìm được một bằng hữu nào như vậy nữa. Chính vì thế nàng mới nuôi tiếc, mới đau lòng.

.....

Lâm quý tần đứng bên kia đường nhìn thân ảnh Lý An Nhiên gục bên gốc liễu, nghe tiếng khóc nghẹn ngào không kèm chế được, chỉ có thể thờ dài một hơi, nàng cũng ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời kia, trong lòng cũng nặng nề.

Trong cung này người người ô uế, dù ở bất kỳ địa vị nào cũng chỉ là một đám u mê vì quyền lực, tự vấy bẩn chính mình, thế nhưng cũng có những người lại thông tuệ như ánh trăng kia, kiêu hãnh, ngạo nghễ, dù hai gò đang quý nhưng tâm hồn họ thì không, Huệ phi như vậy, Lý An Nhiên này cũng thế.

“có lẽ hậu cung cũng không khó sống như ta nghĩ, ít ra vẫn còn có chút tình người ít ỏi này”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chiêu dung

Năm Thiên Đức thứ tám, Huệ phi – Hạ thị mất vì lưu sản, Thiên Đức đế thương tiếc truy phong Tĩnh Huệ quý phi, an táng long trọng ở hoàng lăng.

.....

Ngày thứ hai sau khi Tĩnh Huệ quý phi mất, Tô thái hậu đột nhiên gọi hoàng thượng đến Thọ Khang cung, không biết hai người đã nói những gì như sau đó lộ ra tin tức thái hậu đột nhiên ngã bệnh phải truyền thái y, mà cùng lúc đó chiếu chỉ của hoàng thượng cũng đến Trúc Mai Hiên, Lý An Nhiên được tấn phong chiêu dung, được quyền nuôi dạy tam hoàng tử Tiêu Bình.

Hậu cung lại một phen dậy sóng, người người ghen ghét, số khăn tay đồ sứ bị xé rách bị đập vỡ cũng không ít, chính vì thế cái ngày tang lễ của Tĩnh Huệ quý phi, khi nhìn thấy thân ảnh của Lý An Nhiên xuất hiện thì ánh mắt như đao nhỏ phóng đến cũng đủ đâm nằng thành con nhím, ngược lại mấy người hoàng hậu quý phi lại rất có thể nhìn còn tươi cười chúc mừng nàng, đối với bọn họ Lý An Nhiên cũng không chấp nhất, nàng đến là vì Tĩnh Huệ quý phi, không cần quan tâm đến người khác.

Thật ra Lý An Nhiên biết tối hôm Tĩnh Huệ quý phi ra đi hoàng hậu cùng Tô Minh Huệ trong đêm khuya chạy đến tìm Tô thái hậu, mục đích không nói cũng biết, sáng sớm Tô thái hậu tìm hoàng thượng chắc chắn là nói về chuyện của tam hoàng tử rồi, chỉ là hoàng thượng thái độ thật sự cứng rắn, thái hậu không còn cách nào chỉ có thể bệnh, phải nói con người chính là tham lam như vậy, đã có một nhị hoàng tử Tiêu Minh, bọn họ vẫn còn chưa chịu đủ, Lý An Nhiên biết rõ người Tô gia xen vào không phải là xem trọng tam hoàng tử mà chẳng qua là vì không muốn hấn lộn vào tay người khác mà thôi.

Ngược lại với Tô gia, Triệu gia lại im lặng không tiếng động, đối với vị trong Từ Ninh cung, Lý An Nhiên càng lúc càng cảm thấy đáng sợ, thâm sâu đến như vậy, có thể nhìn đến như vậy, quan trọng là hiểu rõ hoàng thượng đến như vậy, so với mấy người họ Tô càng khó đối phó hơn nhiều, nàng chỉ mong không cần làm kẻ địch với vị thái hậu thâm tàng bất lộ kia.

.....

Vĩnh Xuân cung không khí mấy hôm nay đột nhiên trở nên trầm trọng bởi vì tâm trạng của Anh sung viện không được tốt, phải nói trong chúng phi tần, người cảm thấy khó tiêu nhất đối với tin tức tấn thăng của Lý An Nhiên không ai khác chính là Anh sung viện, mới hôm trước Lý An Nhiên nhìn thấy nàng còn phải hành lễ, hiện tại dùng một cái đối phương đã vượt qua mình. Nàng có được ngày hôm nay đều là vì từng bước gian khổ đạt được, khó khăn lắm mới có thể mang hoàng tử còn Lý An Nhiên kia thì sao chứ?! không cần làm cái gì cả, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một cái tam hoàng tử, sau đó còn lên đến phẩm chiêu dung, gần như là đứng đầu cửu tần còn cao hơn cả nàng, làm sao nàng có thể chịu được.

Trong lúc Liễu Ngưng Tuyết đang buồn bực không thôi thì cung nữ Thu Mi vui vẻ tiến vào cười nói

“Nương nương có tin tức mới”

“Tin tức gì?”

“trong cung hiện tại đồn đại rõ lên hết rồi, mọi người đều nói Thuần chiêu dung không phải vì được hoàng thượng sủng ái mới lên được chức chiêu dung mà đều là vì thom lây từ Tĩnh Huệ quý phi mà thôi, nghe nói trước khi chết Tĩnh Huệ quý phi đã cầu xin hoàng thượng như vậy, nếu không làm sao Thuần chiêu dung có được vinh quang này, dù sao nàng ta cũng không có công mang thai hoàng tử như nương nương”

“ngươi nói là sự thật?!”

Liễu Ngưng Tuyết thần sắc hơi tốt lên một chút, đột nhiên nghe đến tin này trong lòng cảm thấy thoải mái, Lý An Nhiên làm sao có thể được sủng ái hơn nàng cơ chứ, hừ! chẳng qua là ánh quang của Tĩnh Huệ quý phi mà thôi, nghĩ đến đây Liễu Ngưng Tuyết đột nhiên tức giận

“Tĩnh Huệ quý phi kia đúng là đáng ghét, chết rồi mà còn nhiều chuyện như vậy”

“nương nương, người không cần chấp nhất với người chết làm gì, vì hoàng tử trong bụng, nương nương nên bảo trọng thân thể”

Nghe vậy Liễu Ngưng Tuyết nở nụ cười, giờ tay xoa cái bụng năm tháng nhô cao

“chỉ cần hoàng nhi của ta sinh ra, chúng ta nhất định chiếm được sủng ái nhiều hơn Thuần chiêu dung kia”

.....

Sau tin đồn rõ lên trong cung, số phi tần âm thầm căm hận ganh ghét Lý An Nhiên cũng bớt đi nhiều, nhưng dù có bị bọn họ hận như thế nào Lý An Nhiên cũng chẳng có thời gian quan tâm, hiện tại nàng đang dồn tất cả tâm sức quan tâm đến đứa nhỏ, mới sinh ra mấy ngày nhỏ yếu như vậy lại còn mất đi mẹ ruột, Lý An Nhiên mỗi lần ôm hấn đều xót xa không thôi, nơi nơi lo lắng, cẩn thận từng chút đến nỗi hoàng thượng cũng phải nhắc nhở nàng nên bảo trọng sức khỏe chính mình, còn dọa sẽ đem đám nô tài ra trị tội nếu nàng cứ bất an lo lắng như thế, cuối cùng Lý An Nhiên mới xem như bình tĩnh lại, yên tâm giao việc cho cung nhân.

Không khí hậu cung sau cái chết của Tĩnh Huệ quý phi vẫn chưa lấy lại được sinh khí, suốt nửa tháng hoàng thượng ngoại trừ đến thăm các hoàng tử mà nhiều nhất là tam hoàng tử ra thì không hề nghĩ lại hậu cung, mọi người đều đồn đại rằng hoàng thượng còn đau lòng vì Tĩnh Huệ quý phi, cũng vì vậy mà

một số phi tần tự cho là thông minh làm đủ loại đồ ăn đưa đến Càn Đức điện lấy cớ là quan tâm long thể hoàng thượng để hiển lộ tâm ý của mình, sau đó chuốt lấy hoàng thượng nổi giận, một đám bị hàng phân vị, mà nổi bật trong số đó là Võ quý nhân ... a không hiện tại đã trở lại làm Võ tài nhân rồi, Lý An Nhiên đối với chuyện này chỉ cười cười nói một câu cho qua

“thật ra bám vào thái hậu chưa chắc đã là chuyện tốt đâu”

Ngoài phong ba tặng đồ ăn thì hậu cung còn có một tin tức giật gân khác, Lư phi không hiểu làm cái gì đó khiến hoàng thượng nổi giận, từ phi vị bị giáng xuống làm tiếp dư, một hồi liền xuống hai cấp lớn, đủ thấy mức độ tức giận của hoàng thượng lớn đến thế nào. Tô thái hậu sau chuyện của Lư tiếp dư, ở Thọ Khang cung bệnh tình đột nhiên trở nặng, mọi người đoán thái hậu bệnh chuyển nặng có liên quan đến chuyện Lư phi bị hàng phân vị, nhưng nội tình trong đó cũng chỉ người trong cuộc mới biết được.

Thọ Khang cung, Tô thái hậu ngồi trên giường, dù nhìn thần sắc bà không tốt nhưng cũng không đến nỗi như lời đồn bệnh không dậy nổi. Diên ma ma ở bên cạnh đang ân cần khuyên nhủ bà

“nương nương cần gì cùng hoàng thượng cắn răng chịu, chỉ là một tam hoàng tử thôi, dù sao cũng không có mạng huyết thống Tô gia”

“hừ! một tam hoàng tử thôi, nhưng hoàng thượng lại vì một cái tam hoàng tử cùng một cái Thuận chiêu dung liền hết lần này đến lần khác chống đối ai gia, người nói ai gia sao có thể nuốt nổi cục tức này”

“nương nương cùng hoàng thượng tức giận cũng không thay đổi được gì, đối thủ của Tô gia ta là Triệu gia, ít ra tam hoàng tử cũng không lọt vào tay Triệu gia, như vậy không phải tốt, Tô gia ta còn có nhị hoàng tử, Triệu gia bọn họ chỉ toàn là một đám gà không biết đẻ trứng thôi”

Nghe Diên ma ma nói, sắc mặt của Tô thái hậu mới tốt hơn một chút thế nhưng vẫn chưa hoàn toàn hết giận, bà cảm thấy mình cũng không có làm gì sai, bà là mẹ ruột của hoàng thượng, bà chỉ muốn hoàng thượng giao tam hoàng tử cho Lư phi nuôi dưỡng mà thôi, bản về phẩm cấp và tư lịch trong cung, Lư phi đều hơn Thuận chiêu dung kia rất nhiều lần, nhưng không ngờ hoàng thượng lại nhất quyết chôi từ, bà nói Thuận Tiếp dư phân vị thấp không xứng nuôi con của quý phi hẳn liền thăng nàng thành chiêu dung, còn bảo rằng giao tam hoàng tử cho Thuận chiêu dung là tâm nguyện cuối cùng của Tĩnh Huệ quý phi, hẳn là cửu ngũ chí tôn đã hứa thì nhất định phải thực hiện.

Thấy hoàng thượng kiên quyết như vậy bà cũng nhượng bộ một bước rồi, chỉ muốn hoàng thượng cho Thuận chiêu dung và tam hoàng tử vào ở Dục Khánh cung của Lư phi mà thôi, cách của bà rõ ràng chính là lưỡng toàn kỳ mỹ, Lư phi là chủ một cung, dù tam hoàng tử giao cho Thuận chiêu dung nhưng cũng chẳng khác giao cho Lư phi là bao, như vậy cũng xem như hoàng thượng không phạm vào lời hứa với Tĩnh Huệ quý phi lại hợp với ý bà, hoàng thượng khi đó đã đồng ý nhưng quay đầu đột nhiên nói Lư phi thất nghi trước điện không có tư cách làm cung phi càng không có tư cách ngồi ở phi vị, lập tức giáng liền hai cấp, đáng hận nhất chính là phẩm cấp tiếp dư kia, bà vừa chê Thuận chiêu dung phân vị thấp hoàng thượng liền giáng Lư phi làm tiếp dư, Thuận chiêu dung cho dù chưa tấn phong cũng vẫn còn có phong hào, địa vị còn cao hơn một chút, như vậy không phải đánh vào mặt bà thì là gì?!

Diên ma ma thực bất đắc dĩ tiếp tục khuyên.

“nương nương, hoàng thượng chỉ là nhất thời suy nghĩ không thông mà thôi, ngài là mẹ ruột hoàng thượng, hoàng thượng sao có thể không nghe lời ngài, và lại nương nương đừng quên vị ở Từ Ninh cung kia, hoàng thượng là lớn lên bên cạnh bà ta, nương nương làm như vậy không phải là tạo cơ hội cho bên kia lôi kéo hoàng thượng sao”

“cái gì, hoàng thượng là con thân sinh của bốn cung, à ta là ai chứ, năm xưa nếu không phải tiên đế thiên vị chính thể, bốn cung sao phải cùng hoàng thượng chia cắt”

“chính vì vậy nương nương càng không được tạo cơ hội cho bà ta, ngài nhất định phải bồi dưỡng tình cảm với hoàng thượng cho thật tốt mới được”

Tô thái hậu lúc này mới suy nghĩ lại, trong lòng cảm thấy lời Diên ma ma cũng không sai, lập tức sai người chuẩn bị đồ ăn muốn đưa đến Càn Đức điện cho hoàng thượng thể hiện bà đã nhượng bộ, Tô thái hậu đã lui binh, hoàng thượng đương nhiên cũng thuận thế ôn hòa quan hệ với Tô thái hậu.

Trong chuyện hoàng thượng và thái hậu đối chọi người xui xẻo nhất ở đây không ai khác chính là Lư tiếp dư, đường đường Lư phi hiện tại rơi liền hai cấp, trước đây tùy hứng kiêu ngạo hiện tại hậu quả cuối cùng phải gánh chịu.

Lư tiếp dư tức giận đến sắc mặt trắng xanh, nhìn nữ nhân xinh đẹp tuyệt luân nhưng thần sắc ngạo mạn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình. Triệu quý phi cười cười nói với Lư tiếp dư

“Lư tiếp dư, người thất nghi trước mặt bốn cung, đáng lẽ phải bị hàng phân vị, nhưng bốn cung nể tình trước đây chúng ta từng là tỷ muội, không chấp nhặt cùng người, chỉ phạt người quỳ ở chỗ này sám hối hai canh giờ thôi”

“ngươi ...”

Quả thật là hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, Lư tiếp dư tức đến nói không nên lời, bao nhiêu công phu miệng lưỡi trước đây hiện tại một câu cũng nói không được, bởi Lư tiếp dư biết hiểu rõ mình hiện tại mà mở miệng nói một câu Triệu đại tiện nhân trước mặt này sẽ lại có cớ khó dễ nàng.

Ngay lúc này một giọng cười khê khiến mọi người phải quay đầu nhìn lại, Đức phi chậm rãi dẫn theo cung nhân của mình kéo đến

“là ai làm cho quý phi nương nương tức giận? ồ! không phải là Lư phi muội muội ... a không, bây giờ phải gọi là Lư tiếp dư mới đúng, người đã làm gì khiến cho quý phi nương nương phạt người vậy?”

Lưu tiếp dư trong lòng thật sự là đau đớn phần nộ không chịu nổi, so với Triệu quý phi, nàng càng chán ghét Đức phi hơn, dù bọn họ đều đứng dưới trướng Tô thái hậu nhưng Đức phi phẩm cấp cao hơn nàng, từ xưa đến nay luôn dùng thái độ kinh bỉ khi đối diện với nàng, hiện tại nàng sa cơ tiện nhân này còn muốn ném đá xuống giếng, thật là đáng hận mà.

“hừ! chỉ là một tiếp dư nho nhỏ, còn chưa có tư cách khiến bốn cung tức giận, chẳng qua là bốn cung dạy dỗ nàng ta một chút, tiếp dư nho nhỏ thì phải cư xử cho đúng vị trí của mình, Đức phi thấy bốn cung nói đúng không?”

“quý phi nương nương nói rất đúng, là một tiếp dư thì phải cư xử cho đúng với một tiếp dư, tin chắc Lưu tiếp dư sẽ sớm lĩnh hội được nương nương dạy dỗ thôi”

“mong là như vậy, trời bắt đầu nắng rồi, bốn cung trở về Viên Hy cung nghỉ ngơi đây”

“cung tiễn nương nương”

Đức phi cười khế, nhìn đoàn người Triệu quý phi đi xa, còn với Lưu tiếp dư, ngay cả một ánh mắt Đức phi cũng không thèm nhìn đến cứ vậy rời đi, Lưu phi cắn môi đến bật máu, cung nữ Tâm Nhi ở bên cạnh lập tức nói

“nương nương, xin hãy nhẫn nhịn, giữ được rừng không sợ không có củi đốt”

“hừ! tất cả đều là do nguoi, nếu không phải nguoi hiển ra kẻ ngu xuẩn kia, ta có kết quả như vậy sao, bây giờ thì tốt rồi”

Vừa nói, Lưu phi vừa tức giận nhéo vào cánh tay Tâm Nhi

“nương nương, nô tỳ biết sai rồi”

Cung nữ Tâm Nhi đau đến co rụt lại, lát sau Lưu tiếp dư mới xem như trút giận xong, trong lòng âm thầm cừ hận, Triệu Yến, Quách Bảo Xuyên còn có tiện nhân Lý An Nhiên kia nữa, các nguoi chờ đó, ta nhất định trả mối hận này!

.....

Trúc Mai Hiên, Lý An Nhiên ngồi trên tú don đang cẩn thận đúc nước cho tam hoàng tử bằng muống nhỏ, đứng trước mặt nàng là một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi, cùng bốn cung nữ, đám người Lục Ly, Thanh Y, Xuân Ý thì đứng một bên

“quý tắc hầu hạ tam hoàng tử như thế nào ta đã nói rõ cho các nguoi rồi đó, nếu để ta phát hiện có nguoi vi phạm gây hại đến thân thể tam hoàng tử, bắt kẻ các nguoi có cố ý hay không cũng đừng trách ta vô tình, nhất là nữ nương, nguoi chính là nguoi cần phải chú ý nhất”

“nô tỳ đã biết, cẩn tuân lời dạy của nương nương”

“được rồi, lui ra trước đi”

Nhìn đám cung nhân lui ra, Lý An Nhiên tiếp tục đúc nước cho tam hoàng tử, nhìn từ cử chỉ đến ánh mắt của nàng lúc này, mấy người Lục Ly liền cảm thán không thôi, chỉ mới nửa tháng mà nương nương nhà mình trông trở nên ôn nhu hẳn ra.

Sau khi cho tam hoàng tử uống nước xong, Lý An Nhiên mới cẩn thận ôm hân úp lên vai, sau đó vừa vỗ lưng hân vừa đi lại trong phòng, Xuân Ý thấy vậy liền tiến lên nói

“nương nương, hay là để nô tỳ bế tam hoàng tử cho, nương nương đã bận rộn cả ngày rồi”

“không sao, ta nghe nói sau khi ăn no phải bế đứa nhỏ như thế này thì đứa nhỏ không bị ọc sữa”

Mấy người Lục Ly đưa mắt nhìn nhau, chỉ cười khế rồi thôi, cũng không đi khuyên Lý An Nhiên nữa, Xuân Ý nhìn Lý An Nhiên ôm đứa nhỏ, thần sắc vui vẻ, khoe miệng nở nụ cười vô cùng dịu dàng, mà đứa nhỏ được ôm cũng vô cùng yên tĩnh hưởng thụ, bộ dạng lìm dim sắp ngủ, trong lòng không khỏi phức tạp, nếu chủ tử còn sống, nàng cũng có thể như vậy ôm tam hoàng tử đi.

....

Khi hoàng thượng bước chân vào Trúc Mai Hiên, hân cũng không cần nguoi thông báo cứ thế tiến vào, ngay lập tức đập vào mắt hân là hình ảnh Lý An Nhiên đang ôm tam hoàng tử đi lại trong phòng, hân không khỏi sững lại nhìn hình ảnh này, ánh mắt vốn bình tĩnh của hân lúc này bất giác dịu xuống, lộ ra vẻ ôn hòa

“hoàng thượng, nguoi đến rồi?”

Lý An Nhiên phát hiện hoàng thượng đến, vừa muốn hành lễ thì đã bị hoàng thượng ngăn lại, sau đó hai người ngồi xuống tú don, tam hoàng tử lập tức được chuyển giao vào tay phụ hoàng hân, tiểu gia hỏa này đã gần một tháng tuổi, bộ dạng đã bắt đầu nảy nở, được phụ hoàng hân ôm, trước đó lại được Lý An Nhiên ru ngủ, hiện tại liền vù vù ngủ mất, hoàng thượng không khỏi nở nụ cười

“trẫm đã nói với nàng rồi, đã có nhiều cung nhân như vậy, cái gì nàng cũng muốn tự mình làm, vậy còn cần đám bọn họ làm gì?”

“hoàng thượng, không có, thần thiếp chỉ làm chút chuyện mà thôi, tất cả hầu như đều do bọn họ chăm sóc tiểu tử này mà”

Hoàng thượng liếc mắt nhìn nàng một cái, bộ dạng rõ ràng không tin, nhưng hắn không nói đến chuyện đó nữa bắt đầu hỏi thăm chuyện của nhi tử hắn.

“tam hoàng tử vẫn ăn sữa như bình thường sao?”

“nghe vú nương nói ăn nhiều hơn trước rồi”

“À ... ăn nhiều mới tốt”

Hoàng thượng lại hỏi mấy vấn đề, sau đó tam hoàng tử được giao lại cho bà vú ôm đến phòng bên, mấy người Lục Ly sau khi dâng trà cũng biết điều lui đi, trong phòng chỉ còn mỗi Lý An Nhiên và hoàng thượng, hoàng thượng vẫn như trước nằm trên tháp nhắm mắt dưỡng thần, Lý An Nhiên ngồi một bên đọc sách du ký cho hắn nghe, không khí an tường ấm áp, một lúc lâu sau thấy hoàng thượng không lên tiếng, Lý An Nhiên dừng lại sau đó cẩn thận nhỏ giọng hỏi

“hoàng thượng, người ngủ rồi sao?”

Thấy hoàng thượng không lên tiếng, Lý An Nhiên khẽ mỉm cười, đặt sách sang một bên, sau đó chậm rãi nằm xuống bên cạnh hoàng thượng, nàng cũng có chút mệt mỏi nên cũng muốn ngủ nha, đột nhiên bị rơi vào một vòng tay quen thuộc, Lý An Nhiên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, phát hiện hắn cũng không mở mắt, có vẻ thật sự đã ngủ, ôm nàng chỉ là hành động theo bản năng, nàng cũng không đẩy hắn ra, hai người ôm nhau rất nhanh cả hai đều ngủ rồi.

Ngủ một giấc, Lý An Nhiên mơ hồ tỉnh lại thì ngay lập tức đối diện với đôi mắt trân châu đen của hoàng thượng, hai người đều giật mình, hoàng thượng không được tự nhiên ho khan một tiếng, ra vẻ bình thản nói

“nàng tỉnh rồi à? hiện tại có thể buông thả ra được rồi”

Lý An Nhiên lúc này mới phát hiện mình bám lấy hoàng thượng cứ như là bạch tuộc, bộ dạng thật sự là không có chút hình tượng nào, ngay lập tức quảng bách, vội vã buông hoàng thượng ra, sắc mặt đỏ bừng, lắp bắp nói

“hoàng thượng, thần thiếp thất lễ rồi”

Nhìn Lý An Nhiên như vậy xấu hổ, hoàng thượng ngược lại thoải mái, buồn cười nói

“nàng từ bao giờ đã biết mấy cái cấp bậc lễ nghi này rồi hả, trước đây cũng không thấy nàng có chút lễ tiết gì đáng nói”

Bị hoàng thượng vạch trần, Lý An Nhiên càng quảng, biểu mô bộ dạng uất ức nói

“hoàng thượng, người chưa cho thiếp chút mặt mũi đi mà, thần thiếp như vậy cũng là vì ở trước mặt hoàng thượng thôi”

Hoàng thượng nở nụ cười nheo mắt nàng một cái

“được rồi, không đùa nàng, Trường Lạc cung đã cho chuẩn bị xong rồi, vài ngày nữa nàng chuyển qua đó đi, cũng phải để cho lễ đầy tháng của Bình Nhi được long trọng một chút, Trúc Mai Hiền quá nhỏ”

Lý An Nhiên vốn đã đoán trước hoàng thượng sẽ cho nàng chuyển cung, hiện tại nghe hoàng thượng nói nàng cũng không bất ngờ, nhu thuận gật đầu đáp ứng, ánh mắt nhìn hoàng thượng không khỏi lộ ra ôn nhu, hoàng thượng nở nụ cười, bất giác giơ tay ra xoa đầu nàng. Lý An Nhiên có chút giật mình, nhìn ánh mắt lộ ra ôn hòa hiếm thấy của hoàng thượng, nàng không khỏi đỏ mặt, hoàng thượng hình như chỉ là nhất thời xúc động cho nên mới làm ra hành động ôn nhu như vậy, rất nhanh hắn trấn định lại vội vàng rút tay về, ho khan một cái sau đó làm như không có gì nói

“trẫm còn công việc chưa xem xong, hiện tại trẫm trở về Minh Long điện, ngày mai lại đến thăm nàng cùng Bình Nhi”

Nói xong hoàng thượng lập tức rời đi, Lý An Nhiên không khỏi cười thầm, nam nhân này thì ra cũng là một cái không được tự nhiên đâu, đáng yêu thật!

.....

Trường Lạc cung so với Trúc Mai Hiền thì lớn hơn rất nhiều, lại vừa mới được tu sửa nên rất mới, cũng chưa có ai khác vào ở, theo ý tứ của hoàng thượng nàng đoán được hẳn không định để ai khác tiến vào Trường Lạc cung nữa, nàng đã là chiêu dung, từ cửu tần trở lên đã có tư cách làm chủ một cung rồi. Vị trí của Trường Lạc cung cũng rất tốt, chỉ đứng sau Linh Phụng cung cùng Viên Hy cung mà thôi.

Sau khi chuyển vào Trường Lạc cung, có rất nhiều chuyện cần giải quyết, đồ đạc cần phải sắp xếp lại, cộng thêm an bài cho tam hoàng tử, Lý An Nhiên bận rộn đến cả ngày, buổi chiều nàng mới xem như xong việc, ngay lúc này tin tức từ nội vụ phủ truyền đến, hoàng thượng lật thẻ bài Trường Lạc cung, thời gian bị rảnh của hậu cung cuối cùng cũng kết thúc, Trường Lạc cung được hoàng thượng ghé đến đầu tiên khiến không ít phi tần âm thầm xé rách khăn tay nhưng kết quả như vậy bọn họ sớm đã đoán được.

Đêm đầu tiên của Lý An Nhiên và hoàng thượng ở tại Trường Lạc cung phải dùng từ kịch liệt để hình dung, hoàng thượng cấm dục gần một tháng, so bình thường càng thêm hồ báo, càng thêm khát cầu, hai người làm đến ba lần mới chịu thôi.

Lý An Nhiên rũ rượi nằm trong lòng hoàng thượng, ngay cả một ngón tay cũng nhấc lên không nổi nữa rồi, ngược lại hoàng thượng thì thần sắc sáng láng, bộ dạng thực thỏa mãn, nhìn mỹ nhân trong ngực, thật rất muốn đem ra ăn thêm một lần nhưng bản thân hắn cũng là người có chừng mực lại thêm Lý An Nhiên thật sự đã mệt chết cả ngày, hiện tại đã không còn chút khí lực, chính vì thế hắn mới thôi.

Đêm nay hai người đều xem như thỏa mãn, rất nhanh ôm nhau chìm vào mộng đẹp, nhưng trong hậu cung vẫn có những người không thể nào ngủ nổi.

Viên Hy cung, tiếng chén vỡ vang lên lần thứ ba

“sao lại nóng như vậy, các người muốn ta nóng chết sao?”

“nương nương bớt giận”

“hừ! cút ra ngoài”

Tâm trạng của Triệu quý phi không thể nào tốt được, hoàng thượng đến Trường Lạc cung đầu tiên khiến Triệu quý phi như bị đã kích, từ bao giờ Viên Hy cung đã không còn là lựa chọn đầu tiên của hoàng thượng rồi? trước giờ hoàng thượng luôn sủng ái nàng nhất, quan tâm nàng nhất, đến Viên Hy cung của nàng nhiều nhất cơ mà.

“chắc chắn là do tiện nhân Thuần chiêu dung kia đã quyến rũ hoàng thượng!”

Triệu quý phi nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt lộ ra tia ghen ghét điên cuồng.

Ly Hoa cung, Đức phi ngồi trước bàn trang điểm cho cung nữ tháo trang sức trên đầu mình, nhìn dung nhan xinh đẹp trong gương, ánh mắt mờ mịt hồi cung nữ sau lưng

“chẳng lẽ bốn cung đã già rồi sao? đã không còn như xưa nên hoàng thượng không còn thích ta nữa rồi”

“nương nương ngài đừng nói như vậy, nương nương xinh đẹp như hoa, sao có thể già chứ, người bắt quá chỉ mới hai mươi ba tuổi thôi”

“đúng vậy, bốn cung chỉ mới hai mươi ba tuổi mà thôi, vẫn chưa già cơ mà, nhưng vì sau hoàng thượng vẫn không đến, đã hơn nửa năm rồi hoàng thượng không có lật thẻ của Ly Hoa cung”

“nương nương, hoàng thượng vẫn thường xuyên đến thăm người mà”

Nghe cung nữ nói vậy, sắc mặt Đức phi liền trầm xuống, tức giận nói

“còn không phải là đến thăm nghiệt chủng kia hay sao, Hừ! chỉ nhắc đến nghiệt chủng đó ta liền tức giận”

“nương nương, người đừng như vậy, đại hoàng tử dù sao cũng được nuôi dưỡng dưới gối ngài, có đại hoàng tử không ai dám đặc chú ý đến ngài”

“ngu ngốc, người thì biết cái gì, nếu không phải có đồ què chân vô dụng đó, tam hoàng tử đến lượt Thuần chiêu dung kia tiếp nhận sao”

“nhưng mà nương nương ... không phải giao tam hoàng tử cho Thuần chiêu dung là di ngôn của Tĩnh Huệ quý phi sao?”

“di ngôn thì sao chứ, có nghe theo hay không đều phải xem thái độ của hoàng thượng, hoàng thượng chẳng qua là không muốn tam hoàng tử lọt vào tay Tô Triệu hai nhà, người nghĩ hoàng thượng sẽ quan tâm đến di ngôn gì đó của Hà Thanh Mai sao?! hừ! nếu bốn cung không có nghiệt chủng đó, người hoàng thượng chọn lựa nuôi dưỡng tam hoàng tử nhất định không ai khác ngoài bốn cung”

Càng nói Đức phi trong lòng càng ghen khuấy, cung nữ kia cũng không dám nói gì nữa, nhưng trong lòng lại cảm thấy không thoải, Đức phi thật sự là càng lớn càng hồ đồ, Đức phi sớm đã thất sủng, phải nói là từ sau khi mẹ đẻ của đại hoàng tử qua đời thì Đức phi đã thất sủng rồi, sở dĩ nàng còn có thể ngồi vững vàng được vị trí Đức phi không chút lung lay tất cả đều là vì hoàng thượng niệm tình đại hoàng tử mà thôi, không thấy Lưu phi kia, hoàng thượng chỉ cần nói một câu liền bị giáng xuống làm tiệp dư sao, nếu Lưu phi có một hoàng tử như Đức phi thì đã không có kết cục như thế.

Dù nghĩ vậy nhưng cung nữ này cũng không đại dốt gì nói ra, Triệu quý phi nổi tiếng kiêu ngạo hung ác nhưng không ai biết vị Đức phi nhìn như đoàn trang mảnh mai này cũng tàn nhẫn ác độc không kém đâu, nàng còn chưa muốn chết a.

....

Hoàng hậu ngồi cạnh giường liên tục dùng tay đỡ dành một đứa nhỏ chừng bốn năm tuổi, đứa nhỏ này nước da trắng nõn, dung mạo cũng rất đáng yêu nhưng dáng vóc của nó nhìn rất là gầy yếu, sắc mặt không được hồng hào như những đứa bé khác. Đứa nhỏ này không ai khác chính là nhị hoàng tử Tiêu Minh con thân sinh của hoàng hậu, nhìn gương mặt non nớt chìm vào giấc ngủ trông càng thêm hồn nhiên, Hoàng hậu nhẹ giọng lầm bầm

“Minh Nhi ngủ ngoan, mau mau khôn lớn, mau mau hậu thê, dù bọn họ có sinh ra bao nhiêu thì người vẫn là đứa nhỏ tôn quý nhất của Nam Tề, không ai có thể vượt qua người”

(Góc tâm sự nhỏ: mọi người thấy truyện của mình như thế nào? dù thích hay không thích cũng xin hãy cho chút phản ứng để tác giả có động lực mà tiếp tục, chỉ vài dòng cmt thôi mà, tác giả chỉ muốn được quan tâm thôi, thân! _ Vnt-Hoa Tinh Khôi)

Chương 12: Tiêu Diệp

Mười lăm tháng ba, ngày đầy tháng của tam hoàng tử Tiêu Bình, hoàng thượng thậm chí hạ lệnh cho mệnh phụ kinh thành vào cung chúc mừng, bởi vì chuyện của Tĩnh Huệ quý phi, lễ tắm ba ngày của tam hoàng tử có chút đơn giản hóa, lần này hoàng thượng muốn hoàng cung được dịp mở ra không khí vui mừng.

Sáng sớm Lý An Nhiên đã phải dậy sớm, sau khi trang điểm xong xuôi, nàng liền đến chỗ của tam hoàng tử Tiêu Bình, đưa nhỏ một tháng tuổi đã nẩy nở trắng trẻo mập mạp vô cùng đáng yêu, lúc Lý An Nhiên đến thì hắn còn ngủ, nhìn bộ dạng vù vù ngủ say của hắn, Lý An Nhiên trong lòng mềm nhũn, cũng không đi quấy rầy vật nhỏ, nàng bắt đầu kiểm tra hoạt động của cung nhân, dù sau hôm nay cũng là ngày đầy tháng của Bình Nhi, mọi người đều rất bận rộn, lúc này Thanh Y tiến vào cười nói

“nuong nuong”

Lý An Nhiên quay đầu nhìn, nàng phát hiện tiến vào cùng với Thanh Y còn có một thân ảnh nhỏ, Lý An Nhiên không khỏi vui mừng tươi cười tiến lên ôm lấy đứa nhỏ kia.

“Diệp Nhi, sao lâu như vậy rồi không đến thăm ta chứ, thật là làm ta nhớ người chết đi được, đến a, đưa má cho nuong nuong hôn một cái nha”

“không thèm”

Diệp Nhi trừng mắt, bộ dạng có chút chống đối, thấy vậy Lý An Nhiên liền ngạc nhiên, cảm thấy có điểm khác thường nhưng nàng chưa kịp hỏi thì tiểu gia hỏa Tiêu Bình kia bị tiếng động trong phòng đánh thức, cựa quậy thân mình sau đó là khóc lên, Lý An Nhiên liền bế Diệp Nhi đi đến tú đôn, thả hắn ngồi xuống, bên kia Xuân Ý và vú nương đã tiến lên giải quyết tiểu gia hỏa đang khóc nháo kia, đợi khi được ăn no hắn mới chịu yên tĩnh lại, trong lúc đó Diệp Nhi mở mắt to nhìn chăm chăm Tiêu Bình.

Tiếp nhận Tiêu Bình từ trong tay vú nương, tiểu gia hỏa lúc này đã ăn no tắm rửa sạch sẽ, hắn bắt đầu liếc mắt nhìn xung quanh đồng thời phun bong bóng, Diệp Nhi tự mình áp đến trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt như đang nghiền ngẫm đánh giá, sau đó lộ ra vẻ mặt buồn bực nói

“xì! xấu muốn chết, lại ồn ào nữa, người vì cái gì phải thích hắn”

Lý An Nhiên không khỏi buồn cười

“hắn dù xấu hay đẹp đều là đệ đệ của người, sao có thể chê hắn chứ, hắn nghe được sẽ rất buồn đó”

“hừ! hắn còn nhỏ như vậy, làm sao hiểu ta đang nói gì?”

“ai nói là hắn không hiểu, hắn đang rất muốn gọi người đại hoàng huynh đó”

“ai thêm là đại hoàng huynh của hắn, ta ...”

Nói đến đây Diệp Nhi đột nhiên tròn mắt nhìn Lý An Nhiên, bộ dạng sợ hãi

“người ... người đã biết?!”

“ta sớm đã biết nha”

Lý An Nhiên cười cười nhìn bộ dạng khiếp sợ của cái tên không được tự nhiên nào đó, trong lòng vừa buồn cười vừa có chút chua xót, nàng sớm đã điều tra ra thân phận của Diệp Nhi, đại hoàng tử Nam Tề, được ghi dưới danh nghĩa của Đức phi, đồng thời nàng cũng biết được cuộc sống của hắn ở Ly Hoa cung không được tốt, dù vô cùng đau xót nhưng cũng không có cách nào khác.

Diệp Nhi lúc này lộ ra vẻ hơi bất an, do dự một chút mới nhìn Lý An Nhiên hỏi

“người ... người đã biết thân phận của ta, vậy ... vậy người có còn thích ta nữa không? người không cần ta nữa sao?”

Dù ra vẻ quật cường nhưng ánh mắt của hắn đã lộ lên tiết lộ trong lòng bất an khổ sở, Lý An Nhiên chắc chắn nàng mà mở miệng nói câu không cần nước mắt của hắn sẽ lập tức rơi xuống, Lý An Nhiên trái tim lập tức tan thành nước, đau xót không nói nên lời, một tay ôm Tiêu Bình một tay lập tức ôm lấy đứa nhỏ quật cường Diệp Nhi vào lòng, dịu dàng nói

“ta vẫn cần người, vẫn thích người”

Nghe vậy Diệp Nhi có chút không tin đầy Lý An Nhiên ra, chỉ vào Tiêu Bình nói

“nhưng ngươi có hần rồi, ngươi không cần ta nữa ”

“sao có thể a, ta thích hần nhưng ta cũng thích Diệp Nhi nha, ta thích hai đứa là như nhau, Diệp Nhi ngốc, ta sao có thể không cần ngươi chứ? có phải vì biết ta có Bình Nhi nên cả tháng nay không đến tìm ta có phải không?”

Diệp Nhi cuỗi cái đầu nhỏ, khẽ gật gật mấy cái, Lý An Nhiên lập tức đau lòng thờ dài nói

“ngốc quá, ngươi làm ta lo lắng đó, không biết ngươi ở Ly Hoa cung có xảy ra chuyện gì hay không, nếu không phải Tiêu Nhất Tử nói ngươi vẫn sống tốt ta đã chạy đến Ly Hoa cung rồi, cả tháng nay có ai ức hiếp ngươi không? ”

“Đức phi không có nhìn đến ta, mấy nô tài kia cũng không quan tâm ta, ta một mình sống rất tốt”

Lý An Nhiên trong lòng đau nhức, nàng biết Đức phi đối với Diệp Nhi rất là lạnh nhạt, mấy cung nhân cũng không tận trách, chẳng trách sau hôm đó hần lại muốn tìm chết, trong lòng nàng muốn làm gì đó nhưng khổ nỗi vẫn chưa có cơ hội, chỉ có thể ủy khuất Diệp Nhi tiếp tục chịu đựng ở lại Ly Hoa cung mà thôi, ít ra nếu như hần không có suy nghĩ đại đột thì cũng không ai dám làm gì hần, dù sao hần cũng là đại hoàng tử của hoàng thượng, mà thái độ của hoàng thượng đối với Diệp Nhi rất tốt, thường xuyên đến thăm hần.

Lý An Nhiên ôn nhu xoa đầu Diệp Nhi

“sáng sớm đã đến đây, vẫn chưa ăn gì phải không?! cùng nhau ăn đi ”

Diệp Nhi lúc này mới gật gật đầu nhỏ, được Lý An Nhiên dỗ dành một hồi, hần mới hạ tâm xuống cũng không lo sợ Lý An Nhiên không cần hần nữa, ngược lại bắt đầu chơi với Bình Nhi, đứa nhỏ này dù ngoài mặt như là không thích nhưng ánh mắt nhìn Bình Nhi lại tỏa sáng. Ở một bên nhìn hai đứa nhỏ, trong lòng Lý An Nhiên đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn.

Ngay lúc này, một thân ảnh mình hoàng đột nhiên từ cửa bước vào, Lý An Nhiên và Diệp Nhi đồng loạt giật mình. Hoàng thượng cũng không có vẻ là bất ngờ khi thấy Tiêu Diệp ở đây, nhìn bộ dạng gật mình của Lý An Nhiên, hoàng thượng cười khẽ

“Sao vậy? trẫm đến không đúng lúc sao?”

“A... không có, tham kiến hoàng thượng”

“Được rồi, đứng lên đi”

Nói xong hoàng thượng quay sang Tiêu Diệp hỏi

“Diệp Nhi cũng đến rồi đấy à?”

“Dạ! phụ hoàng, Diệp... Diệp Nhi tham kiến phụ hoàng”

“Tốt!”

“Phụ...phụ hoàng...”

Tiêu Diệp hơi bất an nhìn hoàng thượng, thấy vậy hoàng thượng hơi nhún mày

“Nam tử hán đại trọng phụ sao có thể ấp úng nói không ra lời như vậy?”

“Phụ hoàng, là Diệp Nhi tự mình chạy đến, không phải là lỗi của Thuần chiêu dung, phụ hoàng đừng trách nàng được không?!”

Hoàng thượng hơi bất ngờ nhìn Tiêu Diệp, sau đó hần nở nụ cười xoa đầu Tiêu Diệp nói

“Nàng yêu thương Diệp Nhi, phụ hoàng sao có thể trách nàng ấy”

Nghe vậy, Tiêu Diệp sắc mặt mới dần ra, tươi tắn nở nụ cười.

Hoàng thượng tiến đến ôm lấy tam hoàng tử đang trừng mắt to quan sát xung quanh, ánh mắt cũng dịu dàng đi nhiều, Lý An Nhiên cảm động nhìn Tiêu Diệp, hần mới bao lớn tuổi mà đã biết nói giúp cho nàng rồi, nếu hoàng thượng không có ở đây chắc nàng đã không kềm được xông qua ôm lấy đứa nhỏ đáng yêu kia mà thơm vài chục cái. Nhưng Lý An Nhiên chỉ có thể nén xuống, quay sang hỏi hoàng thượng

“Hoàng thượng đã dùng thiện chưa ạ?”

“Vẫn chưa, nàng chuẩn bị đi”

“Vâng”

Lý An Nhiên lập tức phân phó người đi làm, sau đó quay trở về phòng thì thấy hoàng thượng cùng Tiêu Bình, Tiêu Diệp đang chơi cùng một chỗ, nàng có chút giật mình nhìn hoàng thượng, hắn đang cười, nụ cười ấm áp yêu thương như vậy lần đầu tiên nàng mới thấy.

Hoàng thượng quay đầu nhìn ra cửa phát hiện Lý An Nhiên đứng ở đó, nàng cũng cười, nụ cười dịu dàng ôn nhu của nàng khiến hoàng thượng hơi không được tự nhiên vội quay đầu đi ho khan mấy tiếng, không ai hỏi tự mình giải thích

“Hôm nay chính vụ bận rộn, khoa thi vừa mới kết thúc, trẫm phải thương nghị với nội các đại học sĩ, sợ rằng không đến được đây tháng của Bình Nhi cho nên mới đến thăm nó một chút.....khụ.... vất vả cho nàng”

Hình như đây là lần đầu tiên hoàng thượng nói mấy lời an ủi người như vậy cho nên hắn hiếm khi thấy lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên, Lý An Nhiên trong lòng hơi động một chút, nàng nở nụ cười nói

“Thần thiếp hiểu được, hoàng thượng không cần lo lắng”

“Ừ!”

Rất nhanh ngự thiện được dọn lên, Bình Nhi được được nhũ nương ôm đi, Lý An Nhiên cùng hoàng thượng và Tiêu Diệp dùng thiện, không khí tuy yên lặng nhưng thoải mái, không biết hoàng thượng đến chỗ phi tần khác thì như thế nào, nhưng khi ở chỗ nàng hẳn là một hoàng đế rất phóng khoáng, hắn không cần người hầu hạ đến từng miếng ăn như hình tượng hoàng đế mà nàng biết, bình thường lúc dùng thiện hẳn sẽ tự động gấp đồ ăn, nếu tình ý biết hẳn muốn ăn gì thì có thể gấp hộ hắn biểu hiện mình quan tâm, cho dù người không quan tâm gì đến hắn mà chỉ tự lo ăn một mình hoàng thượng cũng không nói gì, ngược lại hắn còn dùng loại ánh mắt hứng thú nhìn chăm chú, Lý An Nhiên công nhận, dù bề ngoài hoàng thượng rất lạnh nhạt đôi lúc có vẻ nghiêm nghị nhưng thật sự hầu hạ hắn không khó.

Tiêu Diệp nhìn phụ hoàng hắn và Thuần chiêu dung bình thân dùng thiện, không nói tiếng nào nhưng lâu lâu lại ngẩng đầu nhìn nhau, ánh mắt đều có ý cười, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy thực vui vẻ. Lý An Nhiên phát hiện Tiêu Diệp cười híp cả mắt ăn canh trong bát, khẽ nở nụ cười gấp cho hắn một đĩa đồ ăn.

“Ăn chút đồ này đi, đừng chỉ lo ăn canh, như vậy không chắc bụng đâu, rất nhanh đói”

“Ta sẽ ăn điểm tâm thêm, lát nữa người bảo người làm bánh hoa sen cho ta đi, lần trước ăn rất ngon đó, còn có sữa chua nữa”

“Ồ! sữa chua là cái gì?”

Hoàng thượng cười cười nhìn Tiêu Diệp hỏi, tiểu gia hóa dù thông minh nhưng tuổi cũng còn nhỏ, nghe phụ hoàng hỏi vậy thì lập tức giải thích nào là dùng sữa lên men rồi ủ nhiệt độ gì đó mà Lý An Nhiên nói cho hắn biết đều khai ra, hoàng thượng còn thực hứng thú nghe xong sau đó quay sang Lý An Nhiên cười nói

“thì ra ái phi còn có thể làm được đồ tốt như vậy”

Lý An Nhiên hơi xấu hổ cười cười

“thần thiếp thật ra chỉ biết làm mỗi cái này”

“hôm nào trẫm phải nếm thử mới được”

“vâng, vài hôm nữa thần thiếp sẽ chuẩn bị”

Đợi khi dùng thiện xong, Lý An Nhiên nhận lấy trà đưa lên cho hoàng thượng, sau đó quay đầu nhìn Diệp Nhi cười nói

“Diệp Nhi, Thanh Y đang đợi người nha, mau đi đi, đợi lát nữa mọi người đến sẽ rất bận rộn”

Diệp Nhi nghe Lý An Nhiên nói vậy lập tức biến sắc mặt, rất không tình nguyện nhìn Lý An Nhiên lại nhìn hoàng thượng, thấy hai người đều không nói gì hắn liền cuối đầu ủ rũ thở dài một hơi tụt xuống ghế đi tìm Thanh Y, lúc này hoàng thượng mới bình thân lên tiếng nói

“cung nữ của nàng y thuật cao siêu như vậy thân thể nhất định không nhỏ”

Lý An Nhiên ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, hơi có vẻ lấy lòng nói

“dù có thân thể ra sao nàng hiện tại cũng chỉ là cung nữ của thần thiếp mà thôi, người không cần lo lắng a”

“ai nói trẫm là lo lắng?! trẫm là tò mò mà thôi, y thuật cao siêu như vậy ngay cả thái y của trẫm cũng không sánh bằng, khiến trẫm nhớ đến một người trong quá khứ từng chữa bệnh cho trẫm lúc nhỏ”

Lý An Nhiên yên lặng, hoàng thượng lại nói tiếp

“trẫm nghe nói người kia trên đường về quê cả gia quyến đều gặp nạn, nếu may mắn còn lại hậu duệ có thể trị khỏi chân của Diệp Nhi, trẫm nhất định trọng thưởng”

Lý An Nhiên thờ dài nói

“hoàng thượng không trách thần thiếp đã dấu điểm sao?”

“nàng vì Diệp Nhi không ngại bày ra vũ khí lợi hại nhất của mình trước mặt trẫm, trẫm còn có thể trách cái gì”

Nghe hoàng thượng nói vậy, Lý An Nhiên không khỏi thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, nàng cuống đứng rồi, hoàng thượng quả thật biết, hoàng thượng đã sớm biết quan hệ của nàng và Diệp Nhi như vậy chuyện nàng bảo Thanh Y chữa chân cho Diệp Nhi và y thuật của Thanh Y sao có thể qua mắt hoàng thượng, chính vì thế nàng quyết định tự mình khai báo có vẻ an toàn hơn.

“thật ra thần thiếp không có cố ý giấu điểm hoàng thượng”

Lý An Nhiên cuối đầu nhỏ giọng giải thích, giả vờ mình thực vô tội.

“trẫm biết!”

Bất chợt hoàng thượng giơ tay kéo Lý An Nhiên qua đặc nàng ngồi trong lòng mình, bắt nàng ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau mặt đối mặt, Lý An Nhiên trong lòng run lên nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hoàng thượng

“nàng đã không sợ hãi lộ ra điểm yếu của bản thân cho ta biết, vậy thì ta sẽ bù vào điểm yếu đó cho nàng”

Lý An Nhiên trong đầu bùng một cái nóng lên, máu huyết như chảy ngược, bất giác mồm mở miệng hỏi

“Tĩnh Huệ quý phi từng nói hoàng thượng đối với thần thiếp có tình, là thật sao?”

Hoàng thượng bị Lý An Nhiên làm cho sững sốt, sắc mặt bình tĩnh lộ ra khe nứt, hần rũ mất im lặng một lúc, trong lúc đó Lý An Nhiên đã hối hận rồi, sao có thể hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy chứ?! Thế nhưng ngay lúc này, hoàng thượng cư nhiên lại trả lời

“có hay không, tự nàng hiểu đi”

Nói xong hoàng thượng đứng dậy, ho khan một tiếng, mắt không nhìn nàng lại không được tự nhiên nói

“trẻ rồi, trẫm phải trở về Càn Đức cung”

Nói xong hần sai bước dài rồi đi nhanh như gió lốc, Lý An Nhiên ngây ngẩn một chút sau đó khóe môi nhếch lên từ từ lộ ra một nụ cười thỏa mãn, thì ra hoàng thượng cũng có lúc chạy trời chết, thật dễ thương đâu! Đồng thời Lý An Nhiên nhận ra đạo gần đây hoàng thượng khi đối mặt với nàng càng lúc càng lộ ra cảm xúc nhiều hơn, nàng có thể tự mình đa tình nghĩ rằng hần là đang dần dần mở lòng ra với nàng không?!

Lý An Nhiên vừa nghĩ vừa cười như một kẻ bị thần kinh cho đến khi bị Lục Ly lay tỉnh, sắc mặt đỏ bừng chạy đi lo chuyện tiệc đầy tháng.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lý An Nhiên nổi giận

Trường Lạc cung hôm nay quả nhiên tràn đầy sinh khí, chúng cung phi còn có tình đến sớm ngồi đầy trong hậu điện, người người tặng lễ miệng toàn nói lời tốt đẹp nhưng ánh mắt nhìn Lý An Nhiên lại che dấu một tia ghen ghét khó nói, Lý An Nhiên dù nhìn thấy nhưng vẫn xem như không, trong mắt nhiều người nàng là trướng phải vận may hưởng vinh quang của Tĩnh Huệ quý phi, Lý An Nhiên cũng vui vẻ để bọn họ nghĩ vậy. Nữ nhân là loài sinh vật rất kỳ lạ, thích nhất là hơn thua được mất, bọn họ sẽ ghen tức khi thấy người ta may mắn đạt được thứ tốt, nhưng sự ghen ghét sẽ biến thành cừ hận khi đối phương dựa vào bản thân vẫn đoạt đi thứ mà bản thân muốn, ví dụ như ân sủng của hoàng thượng, chính vì thế nàng thà rằng để bọn họ ghen ghét còn hơn là bị đám nữ nhân lòng dạ như rắn độc cừu hận.

Lý An Nhiên ôm tam hoàng tử thật mỉm cười tự nhiên giao hần qua tay của hoàng hậu, tiểu tử này mới một tháng tuổi nhưng bộ dạng vô cùng đáng yêu, ánh mắt trong veo nhìn ngó lung tung, đột nhiên bị Lý An Nhiên trao vào lòng một người mặt cung trang màu đỏ thắm bắt mắt, hần vô cùng hứng thú gió cánh tay mập mập bắt lấy vạt áo của hoàng hậu, hoàng hậu không khỏi nở nụ cười khen tam hoàng tử linh lợi, ít ra lúc này nụ cười của hoàng hậu rất sạch sẽ, không có biểu hiện nào không đúng, nhưng ngay lúc này Triệu quý phi đột nhiên nhướng mày cười nói

“Xem đi, tam hoàng tử thật là thông minh khỏe mạnh, so với nhị hoàng tử khi xưa còn lớn hơn một vòng đấy”

Hoàng hậu đang mỉm cười vừa nghe khóe môi lập tức cứng lại, Đức phi ngồi một bên liền lên tiếng

“nhị hoàng tử năm xưa sinh không đủ tháng, đương nhiên bộ dạng hơi nhỏ một chút, Tĩnh Huệ quý phi mang thai đến hơn mười tháng, tam hoàng tử khỏe

mạnh cứng cáp là chuyện thường”

Được Đức phi giải vây, sắc mặt hoàng hậu mới dễ nhìn hơn một chút, nhưng nụ cười trên mặt đã phai nhạt xuống, không khí trong điện vì vậy ngưng trệ, nụ cười ra vẻ trên mặt của mọi người cũng phai nhạt đi, lộ ra vẻ gượng gạo, lúc này Lâm sung dung đột nhiên cười nói

“còn không phải sao, nếu tam hoàng tử không lớn như vậy, Tĩnh Huệ quý phi không chừng đã không...”

Bốp!

Lâm sung dung chưa nói hết câu thì một tiếng vang thanh thúy đột nhiên phát ra cắt ngang câu nói của nàng, mọi người đều quay đầu nhìn về Lý An Nhiên, chỉ thấy nàng vừa đặc lý trà lên bàn phát ra một tiếng vang không nhỏ, gấp mọi người nhìn mình, Lý An Nhiên nhếch miệng cười cười như không có gì nói

“À, thần thiếp thất lễ rồi, lỡ tay làm rơi ly trà, xin hoàng hậu nương nương thứ lỗi”

“chỉ là bất cẩn một chút mà thôi, có lỗi gì đâu”

Hoàng hậu cười cười nói, sau đó trao tam hoàng tử vào tay bà vú đứng sau lưng Lý An Nhiên, Lý An Nhiên lại đưa mắt nhìn Lâm sung dung nói

“Lâm sung dung vừa nói đến đâu rồi nhỉ, bỗng cung lúc này không nghe rõ”

Lâm sung dung trong lòng có chút giật mình, nhìn ánh mắt ngoài cười nhưng trong không cười của Lý An Nhiên, lúc này mới nhớ ra, người này đã không còn là Thuần tiếp dư nhỏ nhỏ nữa rồi, hiện tại đối phương đã là Thuần chiêu dung nương nương, tuy cùng là cửu tần như Lý An Nhiên có phong hào lại còn là chiêu dung lớn hơn mình một chút, trong lòng Lâm sung dung cảm thấy có chút chua chát, nhưng cố gắng không lộ ra sắc mặt cười nói

“À, lúc này ta là nói tam hoàng tử...”

“lớn sao?! không nha”

Lý An Nhiên không để Lâm sung dung nói xong đã cười cười như là vô tình cắt ngang lời nàng

“hoàng thượng nói đứa nhỏ bình thường sinh ra cũng đều lớn cỡ như vậy, thậm chí có đứa nhỏ còn nặng hơn, tam hoàng tử chỉ là trường hợp bình thường mà thôi, hoàng hậu nương nương có kinh nghiệm sinh sản qua, không biết có đúng như vậy không?”

Hoàng hậu nghe Lý An Nhiên hỏi, sao có thể nói không đúng, vừa rồi Lý An Nhiên chỉ rõ là do hoàng thượng nói, chẳng lẽ nàng có thể nói hoàng thượng là sai sao? quan trọng nữa là nàng không thể khiến cho hoàng thượng nghi ngờ nàng có địch ý với tam hoàng tử, chính vì thế hoàng hậu chỉ có thể miễn cưỡng cười nói

“quả đúng là như vậy, đứa nhỏ sinh ra nặng gần tám cân chỉ là bình thường”

Nghe vậy Lý An Nhiên hài lòng nở nụ cười, quay đầu nhìn Lâm sung dung, nhưng lại không nói gì, Lâm sung dung từ khi nghe Lý An Nhiên nhắc đến hoàng thượng sắc mặt đã biến đổi mấy lần, lúc này bị ánh mắt bình tĩnh nhưng áp lực trong đó cũng không thể bỏ qua nhìn thẳng vào mình, lập tức tức trở miệng giải thích nói

“thì ra là vậy, thần thiếp chưa từng sinh con nên không biết, khiến các vị tỷ tỷ chê cười rồi”

“không sao, muội chỉ là không biết mà thôi, nhưng sau này phải cẩn thận hơn”

Hoàng hậu cười làm như không có gì nói, Lý An Nhiên cũng không nói lời nào nữa tiếp tục nâng ly trà uống một ngụm, Lâm sung dung gượng cười hai tiếng đứng lên hành lễ nói

“thần thiếp đa tạ hoàng hậu nương nương dạy bảo, sau này nhất định cẩn trọng lời ăn tiếng nói”

“biết là tốt rồi, mau đứng lên đi”

Không khí không được tự nhiên không vì Lâm sung dung đã nhận sai mà tốt hơn, mọi người đều không ai mở miệng, Triệu quý phi đưa mắt đánh giá Lý An Nhiên, ánh mắt che dấu một tia âm u. Không chỉ Triệu quý phi mà tất cả mọi người đều chính thức hiểu được, vị này từ sớm đã không còn là một cái quý nhân nhỏ nhỏ thường hay nhỏ giọng cuối đầu nữa, hiện tại người ta đã gần như đứng đầu cửu tần, là chủ nhân của Trường Lạc cung rồi, chỉ với tia uy nghiêm ẩn ẩn lộ ra lúc này đã chứng minh rõ ràng.

“bẩm hoàng hậu nương nương, các vị vương phi đã đến”

Ngay lúc này tiếng cung nữ bẩm báo đúng lúc cứu vãn không khí trầm trọng, hoàng hậu lập tức thuận thế nói

“à, các vương phi cùng mệnh phụ đã đến, Thuần muội muội, chúng ta ra ngoài thôi”

“vâng, mời hoàng hậu nương nương và các vị tỷ tỷ ra trước, thần thiếp chuẩn bị một chút sẽ cùng tam hoàng tử ra đến”

“được”

Nói rồi hoàng hậu dẫn chúng phi tẩn ra khỏi hậu thất, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, sắc mặt Lý An Nhiên lập tức trầm xuống, quay đầu ôm lấy tam hoàng tử từ tay bà vú, ánh mắt lúc này mới dịu lại, mấy người Lục Ly Xuân Ý lập tức lộ ra vẻ mặt tức giận, Xuân Ý cắn chặt răng cắn hận nói

“Lâm sung dung kia thật là quá độc ác, nếu lời kia nói hết truyền ra ngoài không phải sẽ sinh ra lời đồn tam hoàng tử hại chết mẹ ruột sao?”

“đúng vậy, tam hoàng tử mới bao nhiêu tuổi chứ? sao nàng ta có thể nói những lời như vậy”

Lục Ly ghen khuất đến mặt đỏ lên, Lý An Nhiên thở dài, sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của Tiêu Bình, nhẹ giọng nói

“bất kể như thế nào, ta cũng không để cho bọn họ hại đến Bình Nhi”

Xuân Ý nhìn Lý An Nhiên, trong mắt lộ ra thần sắc cảm động, nếu lúc này Thuần chiêu dung nương nương không ngăn lại kịp thời thì tam hoàng tử còn nhỏ đã bị tiếng xấu rồi, đột nhiên Xuân Ý vén váy quỳ xuống làm mọi người giật mình

“Xuân Ý thay mặt tiên chủ tử tạ ân đức của Thuần chiêu dung nương nương, từ hôm nay nguyện tôn nương nương làm chủ, sống là người của nương nương, chết cũng là ma nghe nương nương sai sử”

“mau đứng lên đi, ta đã hứa Hạ tỷ tỷ sẽ chiều cổ người, sao có thể sai sử người như nô tài chứ”

“không, nương nương, Xuân Ý là cam tâm tình nguyện, Xuân Ý từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh Tĩnh Huệ quý phi nương nương, sống chỉ biết có chủ tử, hiện tại tiên chủ tử bảo nô tỳ tận tâm hầu hạ nương nương, nô tỳ lòng đã quyết, xin nương nương thành toàn”

Lý An Nhiên thở dài, gật đầu nói

“được rồi, có người ở bên cạnh chiều cổ, ta cũng yên tâm hơn, mau đứng lên, hôm nay là đầy tháng của tam hoàng tử, không nên khóc”

Xuân Ý vui mừng mỉm cười, được Lục Ly đỡ dậy, hai người bị Lý An Nhiên phân phó lui xuống làm việc, lúc này Thanh Y bên cạnh mới nhỏ giọng nói

“nương nương, người thật sự sẽ dùng Xuân Ý?”

“tạm thời xem trọng một chút, chờ xem tương lai đã”

Lý An Nhiên chậm rãi nói một câu, sau đó gọi bà vú đến đưa tam hoàng tử qua.

“khách nhân chờ đã lâu, phải ra ngoài thôi”

.....

Chúng mệnh phụ nhìn thấy một nữ tử mười sáu mười bảy tuổi xinh đẹp dịu dàng một thân cung trang màu xanh ngọc ngào xuất hiện, trong lòng cảm thán không thôi, xinh đẹp động lòng người như vậy, có thể xếp vào nhóm đầu hậu cung chả trách sao lại được sủng ái, nhập cung chưa được một năm đã leo lên đến vị trí chiêu dung.

Lại nhìn tam hoàng tử trắng trẻo đáng yêu được bà vú ôm theo ở phía sau, bọn họ trong lòng liền suy tính, hoàng tử khỏe mạnh đầu tiên của hoàng đế, lại còn có một đường mẫu được sủng ái, cho dù trong cung và trong triều có hai đại thế lực Tô gia và Triệu gia nhưng cũng không thể bỏ qua vị tam hoàng tử này được.

Tiệc đầy tháng của Tiêu Bình xem như diễn ra thuận lợi thế nhưng không ngờ chúng phi tẩn cũng các mệnh phụ tôn thất vừa ra về không được bao lâu, hậu cung lại loạn ra một tin tức kinh động.

Kim lương nghi từ Trường Lạc cung trở về không biết làm gì đó đắc tội Triệu quý phi, bị phạt quỳ hai canh giờ, không ngờ mới quỳ nửa canh giờ đã ngất xỉu, đưa về Phù Dung Trai cho gọi thái y thì phát hiện ra Kim lương nghi đã mang thai hơn hai tháng. Nửa tháng sau thông tin về Kim lương nghi bị người ta đào ra rõ ràng, Kim lương nghi cũng nhập cung cùng lúc với mấy người Lý An Nhiên nhưng phẩm cấp thấp, dung mạo cũng không thật sự nổi bật, hơn hai tháng trước mới được hoàng thượng truyền đi thị tẩm, nhưng khiến người ta hâm mộ ghen ghét chính là chỉ một lần duy nhất như vậy cư nhiên may mắn có mang rồi, thật sự là tốt số đến làm cho người ta ganh tỵ không thôi.

Sau khi thái y bẩm báo lên trên, hoàng hậu, hai vị thái hậu đều lập tức ban thưởng nòng hậu, hoàng thượng cũng phái Lưu Toàn Phúc đến xem rồi cũng ban thưởng xuống, bản thân hẳn thì lại không đến.

Lý An Nhiên đối với tin tức Kim Lương nghi mang thai không mấy quan tâm, nàng hiện tại đã là chủ một cung lại có thêm một đứa nhỏ phải chăm sóc, còn có phụ thân cùng đại ca của đứa nhỏ lâu lâu lại nhắc đến món sứa chua kia, thật sự là bận rộn đầu, Lý An Nhiên không nhận ra càng ngày nàng càng siêng năng hơn trước, nguyên nhân vì có nhiều người nàng phải quan tâm mỗi ngày, tuy rằng tính lười biếng đã ăn sâu đến tận xương tủy không thể nào trị hết được nhưng so với lúc xưa đã xem như tiến bộ rất lớn

.....

“nương nương, không hay, tam hoàng tử phát sốt”

Giọng của Lục Ly phát ra bên ngoài màn trướng khiến Lý An Nhiên giật mình tỉnh giấc, ngay lập tức xúc chấn bật dậy

“ngươi nói cái gì?”

Lý An Nhiên vừa hỏi Lục Ly vừa nhảy xuống giường, bận rộn cho Lục Ly mặc vào áo choàng cho mình, vừa hỏi rõ sự tình, sau đó Lý An Nhiên lập tức chạy đến tây viện, vừa vào phòng liền nghe được tiếng khóc lớn của Tiêu Bình, vội vàng tiến qua ôm lấy hân từ tay của vú nương, sau đó đuổi mọi người ra ngoài hết, chỉ chừa lại Lý ma ma, Lục Ly, Thanh Y và Xuân Ý.

Thanh Y vội vàng tiến lên bắt mạch cho đứa nhỏ, mày hơi nhíu sau đó sắc mặt giãn ra nói

“nương nương yên tâm, tam hoàng tử tuổi nhỏ bị nhiễm lạnh nhưng cũng may có Lý ma ma phát hiện kịp thời, không có gì đáng ngại, để nô tỳ kê ít được, qua mấy ngày sẽ bình phục”

“như vậy thì tốt, ngươi mau đi sắc thuốc đi, nhớ phải do chính tay ngươi sắc, không được để bất kỳ người nào khác chạm vào”

“nương nương yên tâm”

Nói xong Thanh Y liền rời đi, Xuân Ý ở một bên lo lắng hỏi

“nương nương, không cần truyền thái y sao?”

“truyền thái y chỉ gây thêm rắc rối, bệnh tình Bình Nhi cũng không quá nghiêm trọng, hơn nữa thái y viện kia ta cũng không biết ai đã bị người thu mua rồi, để đám người kia chạm vào Bình Nhi ta không yên tâm, vả lại y thuật của Thanh Y rất tốt, được liệu chúng ta cũng có rất nhiều, ngươi không cần lo lắng”

Nghe Lý An Nhiên nói vậy Xuân Ý mới xem như chấp nhận gật đầu, Lục Ly lại hỏi

“vậy còn hoàng thượng, có cần báo với hoàng thượng không?”

“hôm nay là mừng một, hoàng thượng phải đến chỗ hoàng hậu, chúng ta không nên gây thêm chuyện, Trường Lạc cung đạo gần đây đã đủ nổi bật rồi”

“nương nương nói phải, sau chuyện của tam hoàng tử, thái độ của Tô thái hậu đối với nương nương có chút khúc mắc, tam hoàng tử tuổi nhỏ, nên tập trung chú ý nhiều, trong một thời gian Trường Lạc nên điều thấp mới được”

“Lý ma ma nói đúng”

Lúc này Lý An Nhiên đã đỡ được Bình Nhi, tiểu gia hỏa hiện tại đã gần hai tháng tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn vì bị sốt mà hơi hồng hồng trông vô cùng đáng thương, được nâng đỡ một hồi cũng đã ngủ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng không được thoải mái, Lý An Nhiên thở dài một hơi, quay sang Lý ma ma cười nói

“lần này phải đa tạ ma ma, nếu không tam hoàng tử bị đông lạnh một đêm không biết tình trạng còn hung hiểm bao nhiêu nữa”

“nương nương quá lời rồi, đây chỉ là chức trách của ta”

Lại nói vị Lý ma ma này chính là người do hoàng thượng đưa đến phụ giúp nâng chăm sóc cho Bình Nhi, trùng hợp vị này cũng chính là ma ma đã hiểu lầm nâng dùng hương liệu trong kỳ tuyển tú kia, phải nói nâng cùng Lý ma ma thật là có duyên

Lát sau Thanh Y mang thuốc trở lại, vì là cho đứa nhỏ uống nên nâng đã cố tình phối được có vị ngọt nhưng tiểu gia hỏa kia cũng phải náo loạn một hồi mới uống xong thuốc, khiến cho mọi người đều phải cùng hân bận rộn cả buổi, đợi khi Bình Nhi uống thuốc sau đó ổn định lại, Lý An Nhiên mới để Thanh Y, Lý ma ma và Xuân Ý trông chừng, bản thân mang Lục Ly trở lại chủ điện, sắc mặt nâng lúc này nhìn như bình tĩnh nhưng trong mắt là một mảnh lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chủ mưu là ai ?

Lý An Nhiên ngồi trên ghế quý phi nhân nhả phẩm trà, trước mặt quỳ bảy tám cung nhân, đợi khi dùng đến non nửa ly trà Lý An Nhiên mới lên tiếng

“tối nay là ai trực đêm?”

Đám cung nhân lập tức như được ân xá, thà bị Lý An Nhiên thẩm vấn còn hơn phải chịu đựng không khí im lặng nhưng áp lực như núi đè kia, bà vú lập

tức ngẩng đầu nói

“bẩm nương nương, là Minh Thảo”

Lý An Nhiên bình thản đưa mắt nhìn một tiểu cung nữ quỳ trong góc, tiểu cung nữ ngay lập tức sợ hãi tiến lên, run rẩy quỳ xuống, Lý An Nhiên im lặng nhìn nàng ta một chút đột nhiên

Ba!

Ly trà trên tay của Lý An Nhiên bay xuống đập ngay bên gối cung nữ Minh Thảo, nước trà bắn cả vào đầu gối nàng ta. Minh Thảo sợ run lập tức cúi đầu không dám ngẩng lên, Lý An Nhiên lại bình thản như không, cứ như người vừa quăng ly trà không phải là nàng, ngược lại còn nở nụ cười hỏi

“đêm qua bốn cung đã cho Lục Ly đi kiểm tra qua rồi, phòng của tam hoàng tử vốn dĩ chỉ mở một cửa sổ duy nhất phía bên phải cạnh chậu than, còn lại tất cả đều đã đóng kín, vậy vì sao cửa sổ cạnh nội của tam hoàng tử giữa đêm lại đột nhiên mở ra?! người có thể giải thích cho bốn cung biết nguyên do không?”

“nương nương... nô... nô tỳ không biết”

“người không biết?! nghĩa là người không có bằng chứng chứng minh người vô tội, vậy người sẵn sàng nhận tội tru di tam tộc nh?!”

Giọng nói bình thản của Lý An Nhiên đối với Minh Thảo lúc này không khác gì tiếng quỷ đòi mạng, sợ hãi đến độ cả người nàng ta run lên, nước mắt nước mũi tèm lem khóc hô

“nương nương oan uổng a, nô tỳ thật sự không biết, vốn dĩ nô tỳ đều ở phòng ngoài trực đêm nhưng không hiểu sao đột nhiên lại cảm thấy buồn ngủ, sau đó không biết đã ngủ gục từ lúc nào, mãi cho đến khi bị Lý ma ma gọi dậy, nô tỳ thật sự không biết, xin nương nương minh xét”

“minh xét?!”

Lý An Nhiên sắc mặt đột nhiên trầm xuống, lạnh giọng nói

“minh xét cho người, ai trả lại công đạo cho Bình Nhi của bốn cung, Tiểu Nhất Tử, lời xuống!”

Lý An Nhiên vừa lạnh lùng ra lệnh, lập tức hai tam phẩm thái giám tiến vào bắt lấy Minh Thảo sắc mặt đang tái nhợt lòi ra ngoài, Lục Ly cũng theo Tiểu Nhất Tử đi cùng, lát sau ở phòng bên truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Minh Thảo, cung nhân Trường Lạc cung tinh thần bị tra tấn nghiêm trọng, sợ hãi không thôi, không ai dám phát ra một tiếng động nào.

Trong lúc đó Xuân Thảo đã mang đến cho Lý An Nhiên một ly trà khác, nàng chậm rãi ngồi phẩm trà, sắc mặt bình thản như không nghe thấy tiếng la như giết heo phòng bên cạnh, đợi khi tiếng động bên kia biến mất sắc mặt nhóm cung nhân quỳ trước mặt nàng đã không còn giọt máu, toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, bọn họ không biết Minh Thảo là bị Tiểu Nhất Tử và Lục Ly tra tấn như thế nào nhưng từ tiếng kêu thảm thiết kia cũng biết nhất định vô cùng thê thảm, Lý An Nhiên chậm rãi lên tiếng.

“bốn cung đã từng nói, các người chăm sóc tam hoàng tử phải tận tâm tận lực, nếu tam hoàng tử vì các người mà bị tổn hại bốn cung bắt chấp các người có cố ý hay không, nhất quyết không lưu tình, hôm nay đến đây thôi, ngày mai lại tiếp tục, bốn cung không chấp nhận tam hoàng tử chịu hại mà không có nguyên nhân, đừng nghĩ là các người đã thoát tội, trở về suy nghĩ tìm ra bằng chứng ngoại phạm của mình đi, nếu không... hừ! có Minh Thảo làm gương rồi đó”

Cung nhân Trường Lạc cung cuối cùng cũng biết được Thuận chiều dung nương nương của bọn họ nhìn như ôn hòa dễ ở chung nhưng cũng không phải là người mềm lòng như bọn họ nghĩ. Làm việc mạnh mẽ vang dội như vậy mới xứng một chủ cung, sau này bọn họ cần phải cẩn thận hơn mới được.

Sáng hôm sau, Lý An Nhiên tỉnh dậy trong tình trạng uể oải, cố gắng vượt qua buổi thịnh an hoàng hậu, khi trở về Trường Lạc cung thì Lục Ly bẩm báo đã bắt được hung thủ.

Ngoại trừ Minh Thảo ra, những người còn lại không liên quan đến chuyện đêm qua, thật ra cung nữ Minh Thảo không phải là người ra tay với Tiểu Bình, nàng ta chỉ là ngủ gục mà thôi, nhưng sau khi hỏi cung, dưới áp lực của Tiểu Nhất Tử và Lục Ly, Minh Thảo nhớ ra trong lúc mơ màng đã mơ hồ nhìn thấy một bóng người, giống như một tiểu thái giám, từ manh mối đó, rất nhanh hai người đã tra đến hung thủ thật sự, cửa sổ kia là do một tên tiểu thái giám chuyên vẩy nước quét tước ở Trường Lạc cung âm thầm trong đêm khuya mở ra.

Tiểu thái giám kia bị tra khảo rất nhanh liền khai ra hắn là bị người mua chuộc, người kia muốn hắn trong đêm mở cửa sổ cạnh nội của Tiểu Bình đồng thời đóng cửa sổ cạnh chậu than phía đối diện lại, thế nhưng không may hắn chỉ kịp làm một nửa thì Minh Thảo mơ hồ tỉnh lại, hắn nghĩ rằng Minh Thảo đã nhìn thấy hắn nên đã lập tức bỏ chạy.

Lý An Nhiên quản cung nhân rất nghiêm, người ngoài không thể đưa độc thủ vào sâu trong Trường Lạc cung chỉ có thể mua chuộc được một tên tam phẩm thái giám vừa chuyển đến gan nhỏ không làm được việc lớn, chính vì thế Bình Nhi mới tránh thoát một kiếp, nếu như kế hoạch của đối phương thành công Bình Nhi nếu không bị lạnh hỏng người thì chính là bị khí than làm ngạt chết.

Nghe Lục Ly báo cáo lời khai, Lý An Nhiên sắc mặt nghiêm trọng lạnh lùng nói một câu

“huy động người của chúng ta, điều tra kẻ đứng sau cho bốn cung”

Tiêu Bình còn chưa đầy hai tháng tuổi vậy mà mấy nữ nhân đó hết lần này đến lần khác cứ nhắm vào hắn, Lý An Nhiên thật sự không thể nhịn được nữa.

Phải nói, cường độ làm việc của Lục Ly và Tiểu Nhất Tử cực nhanh, hai ngày sau kết quả điều tra đã đến tay Lý An Nhiên.

“Kim Lương Nghi?!”

Người mua chuột tiêu thái giám kia là một tiểu cung nữ làm việc ở thượng cung cục, mà cung nữ đó lại là tỷ muội tốt với cung nữ Hạnh Nhi của Kim lương nghi, tối hôm Bình Nhi bị hại, cung nữ Hạnh Nhi này hành tung đáng ngờ Tất cả mọi hướng đi đều chỉ đến Phù Dung Trai.

“nương nương, người cảm thấy chuyện này như thế nào?”

Lý An Nhiên có vẻ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói

“chuyện này xem ra là không đơn giản, có hai trường hợp có thể xảy ra, thứ nhất chủ mưu thật sự đúng như điều tra chính là Kim lương nghi này, nàng ta thị tẩm một lần liền mang thai, sau đó còn cố tình gài bẫy quý phi nhằm tiết lộ bản thân có thai trong ngày đầy tháng của Bình Nhi, sau đó mượn cơ bị động thai khí ẩn mình trong Phù Dung Trai, tránh được rất nhiều âm mưu của người khác, một nữ nhân giỏi tính toán như vậy đương nhiên là một kẻ thâm sâu”

Thử nghĩ mà xem, trong mắt mọi người Diệp Nhi thân thể không kiện toàn, nhị hoàng tử lại là ma ồm, hoàng tử hoàn hảo cũng chỉ còn mỗi Bình Nhi, nếu nàng ta có thể triệt hạ Bình Nhi đồng thời sinh ra được hoàng tử khỏe mạnh, như vậy mọi ánh hào quang không phải đều tập trung vào mẫu tử nàng ta sao?

“nhưng mà nàng ta chỉ là một lương nghi thôi, bản thân có thể nuôi dạy đứa nhỏ trong bụng hay không còn chưa biết, sau lại còn muốn đi hãm hại tam hoàng tử

“như vậy thì trường hợp thứ hai có thể xảy ra, có một thế lực khác ngụy tạo chứng cứ cố tình để ta nhắm vào Kim lương nghi”

“A... nếu là như vậy không phải một tên trùng hai con nhận sao, nếu tam hoàng tử không may bị hại, nàng ta liền có thể loại bỏ tam hoàng tử đồng thời còn có thể mượn tay nương nương loại luôn cả Kim lương nghi và đứa nhỏ trong bụng”

Lý An Nhiên nhíu nhíu mày, trong lòng đột nhiên ần ần tia bất an, suy nghĩ một lát nàng lạnh nhạt nói

“tạm thời không cần vọng động, cứ âm thầm quan sát động tĩnh trong cung, ta có cảm giác thời gian tới hậu cung sẽ không yên bình, còn nữa, chú ý Vĩnh Xuân cung nhiều một chút”

Nghe Lý An Nhiên nói vậy, Lục Ly nghĩ một chút liền hiểu được dụng ý của nàng

“nương nương nghi ngờ Anh sung viện?!”

“nếu Kim lương nghi khả nghi nhắm vào Bình Nhi thì Anh sung viện càng đáng nghi hơn, đừng quên trong bụng nàng ta còn có một đứa nhỏ, nếu nó là hoàng tử thì Bình Nhi và đứa nhỏ trong bụng của Kim lương nghi sẽ là trở ngại, và lại ta đột nhiên được phong chiêu dung, Liễu Ngưng Tuyết trong lòng đương nhiên bất mãn, động cơ rất rõ ràng, hơn nữa nếu không phải do nàng ta làm thì càng tốt, kẻ chủ mưu muốn nhắm vào tam hoàng tử và người đang mang thai thì sao có thể bỏ qua Anh sung viện, so với Kim lương nghi cái thai của Anh sung viện càng đáng giá hơn”

“nương nương, không chừng hung thủ cảm thấy Anh sung viện dù sao cũng đã mang thai hơn bảy tháng, muốn hãm hại đã không dễ dàng, chính vì thế mới chuyển sang Kim lương nghi”

“cũng có thể, Liễu Ngưng Tuyết sắp sinh, đương nhiên làm việc gì cũng vô cùng cẩn thận, muốn hãm hại càng thêm không dễ, và lại bỏ qua cho Liễu Ngưng Tuyết còn có một điểm lợi”

Lục Ly và Tiểu Nhất Tử đưa mắt nhìn Lý An Nhiên, chỉ thấy nương nương nhà mình đang rất bình thản uống trà sau đó mới nói tiếp

“nếu Bình Nhi và cái thai trong bụng Kim lương nghi xảy ra chuyện, mũi tên nghi ngờ của mọi người còn có thể nhắm vào ai đây?”

Lục Ly bừng tỉnh đại ngộ, vội hô

“là hoàng hậu, Đức Phi và Anh sung viện”

“không sai, từ đó suy ra chúng ta có ba mục tiêu tình nghi, thứ nhất là mấy người hoàng hậu, Đức Phi và Anh sung viện, thứ hai là chính Kim lương nghi, cuối cùng là nữ nhân Triệu gia”

Nếu kế hoạch của chủ mưu thành công, không chỉ diệt trừ được long tự mà còn có thể hãm hại Tô gia trở thành đích nghi ngờ thậm chí còn có cơ hội hất nước bản cho Tô gia, xét theo lợi ích thì Triệu gia có động cơ nhất.

Lý An Nhiên hít sâu một hơi, cố gắng áp chế tia bồn chồn bất an trong lòng.

“được rồi, hiện tại chỉ cần chú ý xem chừng nghiêm ngặt là được, Trường Lạc cung phải kính kè không thể có chỗ trống cho đám người kia đưa tay vào làm chuyện bản thiếu, chúng ta mới chuyển đến Trường Lạc cung, cung nhân nhiều thêm mười mấy người, từ hôm nay người và Tiểu Nhất Từ quản cung nhân cho chặt vào, bắt đầu quá trình sàng lọc lần hai đi, ta không chấp nhận nhân tố không rõ ràng nào”

“nô tỳ hiểu rồi”

“còn có Tiểu Nhất Từ, tạm thời không cần nói chuyện này cho hoàng thượng biết, tránh cho hoàng thượng thêm phiền não”

Tiểu Nhất Từ hơi giật mình ngẩng đầu nhìn Lý An Nhiên, thấy thần sắc lạnh nhạt của nàng hẳn mới bình tĩnh lại cung kính vâng lệnh.

.....

Xế chiều hoàng thượng đột nhiên đến, vừa bước vào liền hỏi ngay

“Bình Nhi đâu?”

Lý An Nhiên lập tức lộ ra bộ dạng bất mãn

“vừa ăn no đã ngủ trưa, hoàng thượng có thể sang tây phòng nhìn hấn, còn có bệnh của hấn đã gần như khỏi rồi, hoàng thượng yên tâm”

Nhìn bộ dạng ăn dấm chua với đĩa nhỏ của người nào đó, hoàng thượng không khỏi buồn cười, trong lòng ngược lại cảm thấy thoải mái lên, khẽ nhếch khóe miệng tiến lên ngồi xuống bên cạnh Lý An Nhiên, cũng không có giả vờ ra vẻ đồ dành gì, hấn chỉ bình thản nói

“Bình Nhi đã ngủ rồi, vậy trẫm không cần làm phiền hấn, mau dân trà lên”

Lý An Nhiên chỉ giả vờ tức giận... a thật ra là có chút ganh tỵ thật, nhưng trong lòng cũng rất vui về hoàng thượng yêu thương Bình Nhi, lập tức đưa ly trà đến trên tay hoàng thượng. Nhìn đôi mắt xinh đẹp vì có đĩa nhỏ mà càng ngày càng trở nên ôn nhu của Lý An Nhiên, hoàng thượng đột nhiên giờ tay xoa xoa đầu nàng cười cười nói

“nàng gầy hơn rồi, nên ăn đồ bổ nhiều hơn, nếu không trẫm sẽ cho người nấu thuốc bổ cho nàng đấy”

Cái này là uy hiếp hả?!

Lý An Nhiên lập tức biến sắc nói

“hoàng thượng, thần thiếp nhất định ăn thật nhiều, không cần uống thuốc bổ đâu”

Cái gì dính đến chữ thuốc đều khó uống, Lý An Nhiên sợ nhất là thuốc trung y.

Thấy bộ dạng nhăn nhó của Lý An Nhiên, hoàng thượng hài lòng gật đầu, ngay lúc này Lưu công công vào báo Ngô thái y đến

Lý An Nhiên không khỏi ngạc nhiên quay đầu nhìn hoàng thượng, chỉ thấy hấn thần sắc lạnh nhạt phát tay

“cho hấn vào”

Sau đó hoàng thượng quay sang Lý An Nhiên, chỉ giải thích một câu

“y thuật cung nữ của nàng không nên tiết lộ ra ngoài, sau này nàng cùng Bình Nhi cần thì gọi Ngô Tung”

Lý An Nhiên lập tức hiểu ra, hoàng thượng đoán được nàng lo lắng thái y không đáng tin nên đã sắp xếp người của mình đến.

Ngô thái y là một trung niên nhân râu bạc chừng bốn năm mươi tuổi, bước vào nhìn thấy hoàng thượng và Lý An Nhiên lập tức hành lễ

“vì thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến Thuần chiêu dung nương nương”

“đứng lên đi”

Lý An Nhiên quan sát đánh giá Ngô thái y một chút, người này trông bình tĩnh ôn trọng, nếu không xét đến phần hấn là người của hoàng thượng đưa đến thì nhìn vị thái y này cũng rất đáng tin.

“từ hôm nay người trực tiếp phụ trách Trường Lạc cung, nếu Thuần chiêu dung và tam hoàng tử sức khỏe có vấn đề gì trẫm hỏi tội người”

“vì thần tuân chỉ”

“được rồi, đến bắt mạch cho Thuần chiêu dung đi”

Lý An Nhiên không khỏi ngạc nhiên đưa mắt nhìn hoàng thượng, nàng không có bệnh nha, nhưng nhìn thần sắc bình tĩnh của hoàng thượng Lý An Nhiên cũng không phản đối, yên lặng giờ cô tay ra để cho Lục Ly phủ khăn tay lên cho Ngô thái y bắt mạch, Ngô thái y im lặng vuốt chòm râu, một lúc sau mới

rút tay về cung kính nói

“bẩm hoàng thượng, Thuần chiêu dung nương nương thân thể khỏe mạnh, không có vấn đề gì”

Nghe vậy hoàng thượng quay sang nhìn Lý An Nhiên, đôi mắt đen sâu thẳm của hắn lặn lội qua một đám cảm xúc mà Lý An Nhiên không hiểu được, chỉ thấy hoàng thượng lạnh nhạt khoát tay

“được rồi, người lui đi”

Ngô thái y lập tức cung kính lui ra, lúc này hoàng thượng đột nhiên ra lệnh cho đám cung nhân còn lại cũng lui ra nốt với lý do

“trăm cùng nương nương của các người muốn nghỉ trưa, không ai được đến làm phiền”

Đội khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Lý An Nhiên há miệng định lên tiếng nhưng chưa kịp nói gì thì hoàng thượng đã vung tay ôm lấy eo lưng nàng xách lên sải bước dài tiến thẳng vào tẩm thất, Lý An Nhiên trợn mắt há mồm, sắc mặt cứng đờ, nàng còn loáng thoáng nghe được hoàng thượng nói như đang lầm bầm suy tính

“thân thể không có vấn đề, vậy thì chính là chưa đủ cố gắng, sau này phải cố gắng nhiều hơn”

Lý An Nhiên ngây dại, thoáng cái cả người đỏ bừng như tôm luộc, hoàng thượng người ban ngày tuyên dâm không sợ ngư sử ném tấu sớ vào mặt sao? Lý An Nhiên tuy nghĩ như vậy nhưng vẫn không nói ra bởi vì nàng biết rõ dù có nói cũng chỉ đổi được nam nhân này lạnh nhạt bình thân nói một câu.

“bọn chúng đều không cần đầu nữa sao?”

Chính vì thế nàng im lặng, nhưng nói đi cũng phải nói lại nàng thật sự muốn từ chối sao? không nha, chuyện nam nữ mà, nam nhân của mình muốn mình, có cái gì không tốt, đôi bên đều chính là cam tâm tình nguyện còn gì. Hơn nữa nghe hoàng thượng nói như vậy nàng liền có thể hiểu ra, hoàng thượng là muốn nàng sinh, hậu cung nhiều người như vậy, hoàng tử cũng có ba cái, nam nhân này lại gấp gáp muốn nàng sinh con cho hắn, như vậy nói lên điều gì?! dù không chắc hẳn là yêu nàng sâu đậm gì đó nhưng ít ra hẳn là có thích nàng rõ ràng, trong lòng Lý An Nhiên sao có thể không vui sướng chứ.

Vnt Hoa Tinh Khôi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đức Phi

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã đến tháng tư, Tiêu Bình cũng gần ba tháng tuổi, sau sự việc hắn bị lạnh hơn một tháng trước, cung nhân Trường Lạc cung trở nên nghiêm cẩn hơn rất nhiều, người người đều tận trách với công việc. Lý An Nhiên đối với cung nhân luôn rất khoan dung nên khiến cho nhiều người trong lòng sinh ra tính ỷ lại, nhưng sau khi chứng kiến một mặt nghiêm khắc lạnh lùng của nàng bọn họ cuối cùng mới hiểu được vị trí của mình. Lý An Nhiên đối với kết quả này xem như hài lòng.

Lại một buổi sáng bắt đầu bằng việc thỉnh an hoàng hậu, Linh Phụng Cung không khí vẫn như thường ngày, người người treo trên môi một nụ cười chuẩn mực, ăn nói cẩn trọng từng lời, từ lúc Lưu phi bị hàng phân vị, không còn ai tìm cớ gây hấn mọi người nữa, nàng ta hiện tại chỉ là một tiếp dư, công phu miệng lưỡi không phát huy được, nhưng thân sắc thì trở nên âm u cực kỳ, cứ như là cả thế giới đều thiếu nợ nàng ta vậy, mỗi lần nhìn thấy bộ dạng đó Lý An Nhiên đều cảm thấy đặc biệt khó chịu.

“đúng rồi, Thuần chiêu dung muội muội, tam hoàng tử mấy hôm nay vẫn tốt chứ? hôm trước ta nghe nói tam hoàng tử phát sốt là thật sao?”

Đức phi đang cùng hoàng hậu nói chuyện vui về bất ngờ quay sang Lý An Nhiên hỏi một câu không mấy thích hợp, Lý An Nhiên là người luôn cố gắng đóng vai người trong suốt yên vị tại chỗ của mình lúc này không khỏi bất đắc dĩ hiện hình lên tiếng

“tam hoàng tử mấy hôm trước ban đêm hơi nhiễm lạnh, cũng may không nghiêm trọng, hiện tại đã bình phục rồi”

“có chuyện này?! sao người lại không nói cho bốn cung biết, thái y cũng không thấy đến bẩm báo gì cả”

Hoàng hậu đột nhiên ra vẻ tức giận nói, Lý An Nhiên vừa âm thầm quan sát nhanh mọi người trong phòng vừa đứng lên thỉnh tội

“vì tam hoàng tử bệnh tình không nghiêm trọng, trước đây thần thiếp từng hỏi qua Thành thái y một số kiến thức y lý đơn giản, còn dặn thái y bốc chút thuốc phòng hờ, đúng lúc để tam hoàng tử dùng, sau đó liền hạ sốt, đã không còn đáng ngại, chính vì thế không cần gọi đến thái y nữa, thần thiếp cũng không muốn làm cho nương nương lo lắng ảnh hưởng đến phụng thể, kính xin nương nương minh xét”

Nghe Lý An Nhiên nói vậy, hoàng hậu sắc mặt dịu xuống, lập tức ôn hòa lại

“được rồi, người đứng lên đi, bốn cung không có ý trách tội người, nhưng bốn cung thân là đích mẫu nếu tam hoàng tử bị bệnh mà lại không biết gì, không phải chính là thất trách sao?”

“là thần thiếp suy nghĩ không chu toàn, sau này nhất định không dám dấu điểm nương nương”

“haizz! ... Thuần chiêu dung tuổi nhỏ, vẫn chưa có kinh nghiệm, hoàng hậu nương nương, hay là nương nương cho nàng vài người có kinh nghiệm đến Trường Lạc Cung phụ giúp Thuần chiêu dung một tay”

Đức phi bộ dạng thực là lo lắng nói, hoàng hậu cũng thuận thế tiếp lời

“Đức phi nói cũng phải, là bốn cung sơ xuất, vốn dĩ không nghe được Trường Lạc cung phát ra tin tức gì, cứ nghĩ là tam hoàng tử được Thuần chiêu dung chăm sóc vẫn rất tốt, chính vì thế nhất thời quên mất”

Lý An Nhiên lúc này thật sự muốn chửi má nó, cố tình muốn gán tội thất trách dấu điểm cho ta sao? Lý An Nhiên may mắn vẫn không có lộ ta suy nghĩ trong lòng, ngoài mặt làm như không nghe được ý của hoàng hậu cười nhẹ nói

“khiến nương nương lo lắng rồi, sau này thần thiếp sẽ thường xuyên bẩm báo tình trạng thân thể của tam hoàng tử cho nương nương, tránh cho nương nương lo lắng, nhưng mà thần thiếp nghe thái y nói đứa nhỏ thân thể yếu ớt dễ dàng sinh bệnh cho nên đã chuẩn bị tất cả kĩ càng, dù tam hoàng tử hơi có vấn đề gì thần thiếp đều đã chuẩn bị biện pháp ứng phó ngay, chính vì thế đến nay vẫn chưa có trường hợp nào nghiêm trọng cả, xin nương nương cứ yên tâm”

Hoàng hậu đối với lời nói của Lý An Nhiên thì không tỏ thái độ gì nhân nhặt nói tiếp

“hiện tại không có vấn đề gì nhưng tương lai chưa chắc cũng không có, Liên ma ma đi theo bốn cung nhiều năm, là một tay hảo thủ, hôm nay liền cho người sai xử đó, có nàng ở bên cạnh người bốn cung cũng yên tâm cho thân thể của tam hoàng tử hơn, Thuần chiêu dung người lác nửa mạng theo nàng về Trường Lạc cung đi”

Nhìn hoàng hậu làm ra vẻ hy sinh thứ mình thích muốn nhét người vào chỗ nàng, Lý An Nhiên trong lòng không khỏi cười lạnh, nhắc đến Bình Nhi là vì mục đích này đi, các người nghĩ cũng thật tốt. Dù nghĩ như thế nào nhưng thần sắc của Lý An Nhiên vẫn bình tĩnh như thường cười nói

“thần thiếp vô cùng đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, nhưng mà hoàng thượng cũng nghĩ đến thần thiếp không có kinh nghiệm nên đã ban cho thần thiếp Lý ma ma rồi, hiện tại nếu lại thêm một Liên ma ma nữa như vậy không phải quá bất công với các tỷ muội khác sao, Anh sung viện và Kim lương nghi người đang mang thai còn không có được ưu tiên này mà, thần thiếp sao có thể một mình chiếm dụng hai người tốt như vậy, và lại Liên ma ma cũng đã đi theo hoàng hậu nương nương nhiều năm, là cánh tay đắc lực của nương nương, thần thiếp sao dám đoạt đồ tốt của nương nương chứ ”

Nghe Lý An Nhiên nói một đám lý do, hoàng hậu trong lòng tức giận, Lý An Nhiên này cũng quá giáo hoạt rồi, mang hoàng thượng ra thì thôi, cư nhiên còn dám ám chỉ nàng thiên vị, hoàng hậu tu dưỡng cực tốt, dù trong lòng không thoải mái nhưng cũng không lộ ra, cười cười nói

“hoàng thượng quả thật là quan tâm người và tam hoàng tử, chuẩn bị rất chu đáo”

“nương đánh giá cao thần thiếp rồi, cũng nhờ có Tĩnh Huệ quý phi suy nghĩ chu toàn, sớm đã cầu xin hoàng thượng chuẩn bị nhân thủ cho thần thiếp ”

Nghe Lý An Nhiên nói vậy, sắc mặt Triệu quý phi vừa bay lên một tia ghen tức vì câu nói của hoàng hậu lập tức biến mất, trong lòng chúng cung phi cũng dễ chịu hơn.

Đúng! hoàng thượng là nể mặt Tĩnh Huệ quý phi mà thôi.

Hoàng hậu thấy bắt bẻ Lý An Nhiên không được, sắc mặt lạnh nhạt nói

“nếu Thuần chiêu dung đã nói vậy, bốn cung cũng không ép người, vậy Liên ma ma đến chỗ Anh sung viện đi, dù sao nàng cũng sắp sinh rồi, có Liên ma ma chăm sóc cũng tốt, còn có Thuần chiêu dung nếu sao này tam hoàng tử có vấn đề gì thì cứ đến tìm bốn cung, nói đến kinh nghiệm chăm sóc đứa nhỏ bốn cung có nhiều hiểu biết hơn người, không được tự mình làm bậy nữa”

“thần thiếp tuân chỉ”

Lý An Nhiên ngọt ngào cười cười kính cẩn hành lễ rồi mới ngồi lại vị trí của mình, Triệu quý phi lúc này liếc mắt nhìn hoàng hậu, lạnh lùng cười nói

“hoàng hậu nương nương nói phải, nhị hoàng tử là cái âm sắc thuốc, nói về chăm sóc người bệnh hoàng hậu rất có kinh nghiệm, Thuần chiêu dung, sau này người nên nhiều đến học hỏi hoàng hậu”

Hoàng hậu biến sắc mặt, nắm tay trong tay áo run lên, trong một giây ánh mắt nhìn Triệu quý phi lộ ra một tia oán độc nhưng rất nhanh được nàng che dấu đi, Hoàng hậu sắc mặt lạnh lùng nói

“nhị hoàng tử là đích tử của hoàng thượng, có lòng khí che chở bệnh tình sớm đã thuyên giảm nhiều, thái y nói qua vài năm liền có thể tốt lên, nếu quý phi có thời gian quan tâm đến nhị hoàng tử của bốn cung thì nên dành thời gian tìm cách làm sao sinh cho hoàng thượng một đứa nhỏ mới là chính đạo”

Lúc này liền đến lượt quý phi sắc mặt âm trầm, Lý An Nhiên trong lòng thở dài, hai người này ra tay cũng thực độc ác, vừa ra chiêu liền nhắm ngay vào vết thương của đối phương, dám chắc hiện tại trong lòng hoàng hậu và quý phi đều đang rỉ máu đi.

Không khí trong phòng vì hoàng hậu và quý phi mà thoáng chốc như rơi xuống hầm băng, mọi người không ai sẽ lên tiếng. Đức phi nhìn mọi người, cuối cùng lên tiếng cười nói

“hoàng hậu nương nương nói đúng, quý phi nương nương nếu sinh ra được một công chúa xinh đẹp cho hoàng thượng, hoàng thượng nhất định thực vui mừng, nhị hoàng tử có hoàng muội thân thể cũng sẽ càng lúc càng tốt lên”

Quý phi lại bị đã kích thêm một lần, ly trà trên tay không giữ nổi nữa rơi xoảng xuống đất khiến chúng phi tần trong lòng đang căng thẳng không khỏi muốn nhảy dựng, nhưng đối với quý phi tiếng động lớn này khiến đầu óc đang bốc hỏa của nàng bình tĩnh lại, lạnh lùng quay đầu nhìn Đức phi nhếch miệng cười nói

“ta thấy nếu đại hoàng tử có thể thương yêu nhị hoàng tử như thương yêu tam hoàng tử thì bệnh tình của hắn không chừng sẽ còn khỏi nhanh hơn”

Đức phi và hoàng hậu vừa nghe Triệu quý phi nói vậy thì không khỏi hơi giật mình, ánh mắt nghi ngờ nhìn Triệu quý phi

“quý phi nương nương nói vậy là có ý gì?”

Triệu quý phi cười cười liếc mắt nhìn Đức phi, móc khăn tay ra chùi lao mu bàn tay trắng nõn của mình sau đó chậm rãi nói

“chẳng lẽ Đức phi không biết, đại hoàng tử rất thích tam hoàng tử đâu, còn thường xuyên đến Trường Lạc cung thăm tam hoàng tử nữa đó, Thuần chiêu dung, bốn cung nói có đúng không?”

Lý An Nhiên trong lòng âm thầm lo lắng, ngoài mặt lại cười nhẹ nói

“đại hoàng tử tuổi nhỏ tò mò, cũng có đến vài lần”

Hoàng hậu âm thầm đưa mắt nhìn Đức phi, ánh mắt kia rõ ràng không mấy tốt đẹp, Đức phi sắc mặt có chút khó coi, nắm chặt khăn tay cuối đầu không nói, Trương Thục Oanh thấy ánh mắt của hoàng hậu không vui, lập tức đổ thêm dầu vào lửa

“như vậy đại hoàng tử cũng thật thiên vị quá rồi, quan hệ của hoàng hậu nương nương và Đức phi tỷ tỷ tốt như vậy, hắn lại không thấy đến thăm nhị hoàng tử gì cả, không phải nặng bên này nhẹ bên kia sao”

“Ninh tần nói làm ta cũng nhớ lại, hình như trước giờ chưa bao giờ thấy đại hoàng tử đến thăm nhị hoàng tử thì phải”

Trương phi bộ dạng vẫn thanh cao như thường cười nói, Lâm sung dung cũng không thể ngồi yên lập tức biện giải

“không phải nhị hoàng tử thân thể không được khỏe sao? đại hoàng tử chỉ là sợ làm phiền nhị hoàng tử nghỉ ngơi mà thôi”

“Lâm tỷ tỷ nói không sai, lần trước ta gặp đại hoàng tử nghe đại hoàng tử nói đợi khi nhị hoàng tử khỏe lên sẽ đến thăm nhị hoàng tử nữa đó”

Tô Minh Huệ cười cười thêm vào, Đức phi lập tức gật đầu nói

“đúng đúng, Lâm sung dung và Nghiệp dư nói không sai”

“Đức phi tỷ tỷ, tỷ không phải thường xuyên đến thăm nhị hoàng tử à, vì cái gì không đưa đại hoàng tử đi cùng chứ, hai vị hoàng tử nên bồi dưỡng tình cảm nhiều một chút mới tốt, đợi nhị hoàng tử khỏe lên không biết đến bao giờ, hiện tại ta xem Thuần chiêu dung là hiểu rõ điểm này hơn tỷ”

Đức phi lập tức quay đầu, trừng mắt nhìn Trương Thục Oanh, nhưng đối phương lại không có vẻ gì là sợ hãi, ngược lại còn cười cười nhìn Đức phi khiến Đức phi giận đến muốn lật bàn, không còn cách nào nàng ta đột nhiên đưa ánh mắt lạnh kia về phía Lý An Nhiên, trong lòng Lý An Nhiên vì Tiêu Diệp mà đối với Đức phi có chút chán ghét, chính vì thế nàng không hề trốn tránh ánh mắt của Đức phi, đối diện với ánh mắt nhìn như bình thần nhưng lại cực kỳ nghiêm khắc của Lý An Nhiên, Đức phi đột nhiên cảm thấy chột dạ một cách kỳ quái.

Hoàng hậu nhìn tình hình bên dưới, sắc mặt không tốt phát tay nói

“được rồi, vốn dĩ đại hoàng tử tuổi nhỏ nghịch ngợm, tính tình hiếu động, Đức phi lo sợ hắn làm phiền nhị hoàng tử nghỉ ngơi mà thôi, nơi nào cho các người suy nghĩ lung tung chứ, tình cảm các hoàng tử là để các người tự tiện bàn luận à?! Chuyện này truyền ra ngoài không phải là muốn quần thần hiểu lầm các hoàng tử không hòa thuận sao, nếu để bốn cung nghe được có người ăn nói lung tung, nhất định sẽ nghiêm trị”

Bị hoàng hậu nghiêm khắc giáo huấn, chúng phi tần cũng không nói gì nữa, chỉ là mấy người Triệu quý phi sắc mặt lại tốt lắm, khoe môi khẽ nhếch lên có lệ nói

“cần tuân lời dạy của hoàng hậu nương nương”

“được rồi, hôm nay đến đây thôi, bốn cung mệt mỏi, các người cũng tan đi”

Nói xong hoàng hậu đứng dậy dẫn người rời đi, chúng phi tần cũng lục tục ra về, Lý An Nhiên trong lòng thật sự bị câu nói kia của hoàng hậu chọc giận, hoàng hậu nói Diệp Nhi tuổi nhỏ nghịch ngợm hiếu động hả, hắn khi nào đã không hiếu chuyện như vậy rồi, chẳng qua là bọn họ không ai quan tâm đến hắn mà thôi, gặp chuyện đều đổ hết lên đầu hắn, thật là khôn nản mà. Nghĩ đến đứa nhỏ mệnh khổ Tiêu Diệp, Lý An Nhiên không khỏi đau lòng.

Ngay lúc này nàng cảm nhận được sống lưng hơi lạnh, Lý An Nhiên quay đầu thì phát hiện Đức phi đang dùng ánh mắt không mấy thân thiện nhìn mình, Lý An Nhiên không khỏi trong lòng nhú mảy, nhưng lúc này cung nữ Mai Nhi của hoàng hậu tiến ra nói gì đó với cung nữ của Đức phi, cung nữ lại nói nhỏ vào tai Đức phi, lúc này sắc mặt của Đức phi mới lộ ra vẻ khản trương quay đầu trở vào Linh Phụng cung, thấy cảnh này mọi người đều biết hoàng hậu chắc là có chuyện muốn nói riêng với Đức phi rồi.

Triệu quý phi nhìn bóng lưng vội vã của Đức phi hừ lạnh một tiếng, sau đó quay đầu lên kiệu, từ đầu đến cuối không thèm nhìn đến Lý An Nhiên liếc mắt một cái nào, đợi khi đến phiên mình lên kiệu thì Lý An Nhiên ngạc nhiên phát hiện Thanh Y đang vội vã tiến đến, Lý An Nhiên trong lòng lập tức lo lắng, chuyện gì mà Thanh Y lại phải đích thân đến tận đây chứ? chẳng lẽ Bình Nhi xảy ra chuyện.

Lý An Nhiên cũng không nói tiếng nào lập tức tụ lại với Thanh Y

“Thanh Y, đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh Y chú ý thấy một vài phi tần vẫn chưa đi, bình thân nói

“tam hoàng tử dậy không thấy nương nương, đang khóc tìm nương nương”

Lâm quý tần ở gần đó nghe vậy cười nói

“xem ra tam hoàng tử thật là mến nương nương, người mau trở lại Trường Lạc cung thôi, cung tiền nương nương”

Lý An Nhiên lập tức thuận thế cười nói

“được rồi, ta phải đi trước đây, Lâm tỷ tỷ cũng trở về sớm đi”

“vâng, thần thiếp cũng phải về Lâm Lê các, thời tiết trở mùa, thần thiếp thấy gần đây tốt hơn hết là không nên ra ngoài tránh bị nhiễm gió độc”

“Lâm tỷ tỷ nói phải”

Lý An Nhiên cười cười, cũng không nhiều lời nữa lập tức lên kiệu rồi đi, khi rẽ vào một góc khuất Lý An Nhiên lập tức nghiêng người bên kiệu gọi Thanh Y đến, Thanh Y nhòm người lên nói nhỏ gì đó vào tai Lý An Nhiên, Lý An Nhiên đột nhiên hô lên

“dừng kiệu”

Mọi người đều không hiểu gì, nhóm cung nhân Trường Lạc cung đều lo lắng quay đầu nhìn Lý An Nhiên, Xuân Thảo biết Lý An Nhiên như vậy là vì Thanh Y đã nói gì đó, Tiểu Tam Tử theo Lý An Nhiên đã lâu đương nhiên hiểu được không cần nhiều lời, hai người họ đều là nhất đẳng bên cạnh Lý An Nhiên, bọn họ thức thời không hỏi, những người còn lại cũng không lên tiếng, Lý An Nhiên yên lặng một chút rồi đột nhiên nói với Thanh Y

“Tam hoàng tử chắc đang khát sữa cho nên mới khóc nháo thôi, Thanh Y ngươi trở về cùng Lục Ly chuẩn bị cho tốt, cứ theo như thường ngày mà làm, dùng xong bữa sáng hẳn nhất định yên tĩnh lại mà thôi, nhớ là không được dùng hương liệu đó, còn phải kiểm tra cho cẩn thận, tam hoàng tử nếu ngửi thấy mùi hương liệu nhất định sẽ khóc nháo cho xem”

Thanh Y lập tức cung kính nói

“nô tỳ đã biết, nô tỳ cáo lui”

Nói xong nàng lập tức theo đường cũ trở lại Trường Lạc cung, Lý An Nhiên lại đột nhiên nói

“ta nhớ hoa sen trong Vọng Liên đình đã nở rồi phải không, hôm nay trời đẹp, chúng ta đến đó chờ sen nở đi”

Tiểu Tam Tử phản ứng cực nhanh, vội vã hô

“khởi kiệu, đến Vọng Liên Đình”

.....

Trong lúc này Linh Phụng cung không khí yên tĩnh áp lực, hoàng hậu sắc mặt âm u ngồi trên ghế, Đức phi núp núp lo sợ đứng một bên, lát sau hoàng hậu lạnh lùng nói

“chuyện của đại hoàng tử là sao đây?”

“bẩm hoàng hậu nương nương, thần thiếp là nhất thời không chú ý hân liền chạy đi lung tung, sau này thần thiếp sẽ quản hân chặt hơn”

“nhất thời không chú ý?! hừ! ngươi nghĩ bốn cung mù sao, ngươi vốn dĩ không hề chú ý đến hân, ngươi nghĩ chuyện ngươi làm với đại hoàng tử ở Ly Hoa cung bốn cung không biết gì sao?”

“nương nương thứ tội!”

Đức phi vội vàng quỳ xuống thỉnh tội, hoàng hậu nhìn Đức phi một lúc lâu sau đó nhẹ giọng lại nói

“ta biết ngươi không thích đại hoàng tử là vì mẹ ruột của hắn, nhưng dù sao hắn hiện tại cũng được ghi dưới danh nghĩa của ngươi, hắn tốt thì ngươi mới tốt được, chắc không cần bản cung nói ngươi cũng hiểu được điểm này”

“thần thiếp, thần thiếp hiểu”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng của Đức phi lúc này lại không hề cam lòng, đối với Tiêu Diệp nàng ta không chỉ chán ghét mà còn cừ hận, hoàng hậu sao không hiểu được Đức phi nghĩ gì, nhưng hoàng hậu cũng làm như không biết, lạnh nhạt nói

“được rồi, ngươi đứng lên đi, cố gắng bồi dưỡng tình cảm với Tiêu Diệp, sau này hắn được làm thân vương cũng là một trợ lực của chúng ta”

Nghe hoàng hậu nói vậy Đức phi trong lòng hừ lạnh, là tốt cho Tô gia các ngươi mà thôi.

Hoàng hậu nhìn nhìn Đức phi sau đó cười nói

“nghe nói trưởng huynh của ngươi muốn làm việc ở binh bộ sao, bản cung sẽ bẩm báo với thái hậu tìm cách cho ngươi”

Đức phi lập tức ngẩng đầu, sắc mặt tươi cười nói

“thần thiếp đã hiểu, thần thiếp nhất định không phụ mong đợi của nương nương”

“được rồi, trở về đi”

Nhìn Đức phi vui vẻ rời đi, sắc mặt hoàng hậu liền trầm xuống, Tín ma ma ở bên cạnh liền khuyên

“nương nương, Đức phi đầu óc ngu muội không nhìn rõ được vị trí của chính mình, nương nương sao vẫn còn cân nhắc nàng làm gì?”

“hừ! một con chó ngu ngốc tự phụ mới dễ dàng sử dụng”

“nhưng chuyện của đại hoàng tử lão nô có chút lo lắng, dù sao hắn cũng là trưởng tử của hoàng thượng, chúng ta không thể để Thuần chiêu dung lời kéo đi mất được”

“hừ! một tên tàn phế mà thôi, Thuần chiêu dung nhà mẹ đẻ cũng chỉ được hư danh, quan hệ với Hứa đại học sĩ ta xem cũng không mấy thân cận, không đáng lo, hiện tại khiến bản cung lo lắng nhất chính là Liễu Ngưng Tuyết kia, Liễu gia quyền thế một phương, nếu để nàng ta sinh ra hoàng tử khỏe mạnh thì ...”

Hoàng hậu không nói hết câu nhưng Tín ma ma cũng có thể hiểu được, nhìn hoàng hậu cau chặt chân mày, Tín ma ma chỉ có thể thở dài, hoàng hậu nương nương dạo gần đây ngày ngày đều cau mày như vậy thật khiến bà lo lắng.

Hậu cung này không có ai là thật sự được sống yên, dù là hoàng hậu cũng phải suốt ngày phiền não không thôi, hậu cung thật quá khắc nghiệt với nữ nhân!

VNT Hoa Tinh Khôi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Kim Lương Nghi

Lý An Nhiên ngồi trong Vọng Liên đình nhìn sen nở trên hồ quả thật xinh đẹp, nàng từ lúc nhập cung đến nay đã hơn một năm rồi, trước đây vì lười cũng vì tránh phiền toái nàng chưa từng lui tới mấy nơi phức tạp như ngự hoa viên, đây là lần đầu tiên nàng đến Vọng Liên đình, cảnh sắc quả thật vô cùng xinh đẹp, từng đóa hoa sen nở rộ làm người ta cảm thấy yêu thích, ngay lúc này Xuân Thảo đột nhiên kêu lên

“nương nương”

Lý An Nhiên quay đầu thì thấy một nữ tử được hai cung nữ đỡ tay đang đi đến, nữ tử này một thân lục y, thân hình mảnh khảnh như cây liễu, dung mạo thanh tú có vẻ rất dịu dàng, nhìn thấy Lý An Nhiên trong đình, hơi phúc thân cho có lệ nói

“thần thiếp tham kiến Thuần chiêu dung nương nương”

Lý An Nhiên nở nụ cười như thường nói

“Kim lương nghi không phải đang dưỡng thai sao, ra ngoài thế này không có vấn đề gì chứ?”

“thái y nói thai nhi trong bụng thần thiếp rất tốt, đã có thể ra ngoài đi dạo”

“à! thì ra là vậy”

Kim lương nghi lúc này đã bước vào lương đình, không cần Lý An Nhiên mời mà đã tự tiện ngồi xuống, mấy cung nhân Trường Lạc cung trước sự vô lễ của Kim lương nghi sắc mặt đã lộ ra vẻ tức giận nhưng bọn họ đều bị Lý An Nhiên thu phục triệt để, Lý An Nhiên chưa tỏ thái độ bọn họ cũng không ai dám vọng động. Hôm nay đi cùng Lý An Nhiên chỉ có Xuân Thảo và Tiểu Tam Tử hai các tâm phúc, bọn họ tính cách ôn trọng nên đều rất nhanh che dấu được cảm xúc cá nhân. Lý An Nhiên đương nhiên càng không lộ ra chút suy nghĩ nào, đối với hành động vô lễ của Kim lương nghi nhìn như không thấy, khóe miệng nở nụ cười nói

“Kim lương nghi cũng là muốn đến ngắm hoa sen sao?”

Kim lương nghi đưa mắt nhìn Lý An Nhiên, không nhìn ra một tia bất mãn nào trên khuôn mặt yêu kiều khả ái động lòng người kia, Kim lương nghi trong lòng không khỏi khó chịu, Thuần chiêu dung này là người rộng lượng thật hay là kẻ giỏi kèm chế đây?

“thần thiếp nghe nói nương nương thích yên tĩnh không mấy khi rời khỏi Trường Lạc cung trừ khi là thỉnh an hoàng hậu nương nương và thái hậu, hôm nay không biết vì cái gì lại có hứng thú ngắm sen vậy?”

Lý An Nhiên nhìn thần sắc hồn nhiên trên mặt Kim lương nghi, trong mắt nhìn như bình tĩnh lóe qua một tia cười ý vị nói

“vậy còn Kim lương nghi đâu, ta nghe nói Kim lương nghi cũng là người không thích náo nhiệt, người không cần đi thỉnh an hoàng hậu thì cũng không hề rời khỏi Phù Dung Trai, hôm nay vì sao lại có nhã hứng đi xa đến như vậy, từ Phù Dung Trai đến Vọng Liên Đình không phải là gần”

Nghe Lý An Nhiên nói hết câu, Kim lương nghi không khỏi ngẩn đầu liếc mắt nhìn Lý An Nhiên, bất giác nở nụ cười như có như không trên mặt nàng, Kim lương nghi đột nhiên chột dạ, nhưng rất nhanh nàng ra bình tĩnh như thường tiếp lời

“không phải là thần thiếp đã nói rồi sao? là thái y bảo thần thiếp nên đi ra ngoài dạo nhiều một chút, như vậy mới tốt cho thân thể của thần thiếp”

“vậy sao? nếu vậy lúc Kim lương nghi đi từ Phù Dung Trai đến đây chắc đã có đi qua Trường Lạc cung của ta phải không?”

“Đúng vậy, Trường Lạc cung quả thật là hoa lệ quý khí, khiến thần thiếp vô cùng ngưỡng mộ, chỉ tiếc là hoàng thượng chỉ ban cho một mình nương nương và tam hoàng tử ở”

Kim lương nghi cười cười, trong mắt vậy mà lộ ra tia hâm mộ tán thưởng thật sự, Trường Lạc cung tuy không phải là cung điện lớn như chỗ hoàng hậu quý phi nhưng trang trí bên trong quả thật rất tinh xảo, nội thất đều được làm bằng gỗ cây quý hiếm, chế tác lại tinh xảo, cửa xoay về hướng đông, phía trước còn có hồ cá hoa viên, đông ấm hạ mát, quả thật không kém hơn Linh Phụng cung, Diên Hy cung chút nào. Lý An Nhiên cười cười nói.

“Kim lương nghi đang mang long thai, đợi khi người sinh cho hoàng thượng một hoàng tử khỏe mạnh, nhất định sẽ được ban thưởng nồng hậu, không cần phải ngưỡng mộ Trường Lạc cung lắm gì”

Nghe lời Lý An Nhiên nói, thần sắc Kim lương nghi cứng lại, Lý An Nhiên bắt được trong ánh mắt nàng lóe qua tia mắt mác cùng bất cam, chỉ là một lương nghi, dù có sinh được hoàng tử cũng không thể nào được tự mình nuôi nấng, lương nghi lục phẩm không có cách nào ngay lập tức nhảy lên tam phẩm tiếp dư được, quan trọng nữa là thái độ của hoàng thượng rõ ràng cũng không có xem trọng Kim lương nghi, từ đó có thể chắc chắn một trăm phần trăm là nàng ta chỉ được tấn thăng một cấp, còn long tự thì phải giao cho người khác, thậm chí dù có sinh công chúa đi nữa thì Kim lương nghi chỉ có một nửa cơ hội có thể giữ lại bên cạnh.

Kim lương nghi cũng là người thâm sâu, dù bị Lý An Nhiên nói đến nỗi đau trong lòng nhưng trong một cái hô hấp nàng ta đã lấy lại bình tĩnh như thường cười nói

“thưa các ngôn của nương nương”

Lý An Nhiên nở nụ cười không nói nữa, ngẩng đầu nhìn sắc trời, hơi ước lượng một chút thời gian, Lý An Nhiên lại nhìn Kim lương nghi nói

“đã không còn sớm, bôn cung chỉ là nhất thời nổi hứng đến nhìn một cái mà thôi, hiện tại chắc tam hoàng tử đang tìm ta, ta đi trước đây, Kim lương nghi nếu thích thì cứ nhìn nhiều một chút, dù sao hoa là để cho người ta ngắm mà, không cần phải cô phụ”

Kim lương nghi thấy Lý An Nhiên đứng dậy muốn rời đi, cũng không ngăn cản, được hai cung nữ của mình đỡ lên đứng một bên, hơi phúc thân lấy lễ nói

“cung tiễn nương nương”

Nhìn đoàn người của Lý An Nhiên đi xa, lúc này Kim lương nghi sắc mặt mới lộ ra vẻ u ám

“được rồi, chúng ta trở về thôi”

Hai cung nữ lập tức đỡ tay của Kim lương nghi dìu nàng ta trở lại Phù Dung Trai

.....

Cần Đức điện, Tiêu Hân phê duyệt tấu chương đến tận giờ Tuất, vì đến kỳ bổ nhiệm mới sau khoa cử mà đạo gần đây hoàng thượng đặc biệt bận rộn, đã gần bảy ngày không có ngủ ở hậu cung, những tưởng đây là thời gian hậu cung được yên bình nhưng ngược lại hần cư nhiên được nghe đến tin tức Kim lương nghi xảy ra chuyện.

“hoàng thượng, không hay ... Kim lương nghi thấy máu, Phù Dung Trai đang truyền thái y”

Hoàng thượng ngẩng đầu nhìn Lưu Toàn Phúc, hần đặc tấu sớ trên tay xuống, nhú mày hỏi

“nói rõ ràng đi”

Lưu công công vừa mới nhận được tin liền nhanh chóng chạy vào bẩm báo, hiện tại mới bình ổn được hơi thở, bắt đầu giải thích

“nô tài nghe cung nữ của Kim lương nghi bẩm báo sáng nay khi Kim lương nghi ra ngự hoa viên đi dạo gặp được Thuần chiêu dung nương nương, sau đó Kim lương nghi nói mình không được khỏe, sau khi về Phù Dung Trai thì không có khẩu vị, lúc này còn đột nhiên thấy máu, Kim lương nghi lập tức cho người đi mời thái y và bẩm báo với hoàng thượng”

“Thuần chiêu dung?!”

Hoàng thượng lúc này mày nhú càng sâu, suy nghĩ một chút hần lại hỏi

“đạo gần đây Trường Lạc cung không xảy ra chuyện gì chứ?”

“ngoại trừ lần tam hoàng tử bị nhiễm lạnh lần trước cùng với Thuần nương nương ra lệnh quân cung nhân càng thêm nghiêm ngặt thì mọi chuyện vẫn bình thường”

Hoàng thượng nhướn mày, có vẻ đang ngẫm nghĩ, Lưu công công không khỏi muốn hỏi hoàng thượng, hiện tại hình như người ngại nên quan tâm đến là Kim lương nghi và long thai trong bụng mới phải nha.

Ngay lúc này, đột nhiên bên ngoài có tiểu thái giám vào truyền báo có hoàng hậu nương nương đến, hoàng thượng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, đôi mắt trân châu đen thâm sâu khó lường, ngay cả là Lưu công công cũng không thể đoán được hoàng thượng lúc này là đang nghĩ gì, sau đó chỉ nghe hoàng thượng lạnh nhạt nói

“cho hoàng hậu vào”

Hoàng hậu tiến vào ngự thư phòng lập tức nhìn thấy hoàng thượng thần sắc bình thản như thường ngồi trên long án, trong lòng nàng có chút khản trương nhưng về mặt không lộ tiến lên hành lễ

“thần thiếp tham kiến hoàng thượng”

“miễn lễ, hoàng hậu đêm hôm đến tìm trẫm là có chuyện gì?”

“không biết hoàng thượng có nghe chuyện của Kim lương nghi hay chưa?”

“trẫm vừa mới nghe báo lại”

“thật ra thần thiếp đến là có chuyện bẩm báo”

Hoàng hậu lộ ra thần sắc nghiêm trọng nói, hoàng thượng liền hỏi

“là chuyện gì?”

Hoàng hậu như là thực lo lắng quay đầu nhìn Lưu công công nói

“phiền Lưu công công ra ngoài đưa người vào”

Lưu công công nghe hoàng hậu nói vậy thì đưa mắt nhìn hoàng thượng, thấy hoàng thượng gật đầu hần mới nói

“nô tài tuân lệnh”

Người được dẫn vào là một tiểu cung nữ, cung nữ này tuổi chừng mười bảy mười tám, lúc này khóc đến sưng đỏ cả mắt, vừa nhìn thấy hoàng thượng lập tức quỳ xuống khóc hô

“hoàng thượng, xin chủ trì công đạo cho chủ tử của nô tỳ”

“chủ tử của ngươi là ai?”

“bẩm, chủ tử của nô tỳ là Kim lương nghi”

Hoàng thượng nhìn tiểu cung nữ này, lại đưa mắt nhìn hoàng hậu, đôi mắt bình tĩnh vô ba của hân khiến hoàng hậu trong lòng cảm thấy vô cùng áp lực, nhưng rất nhanh ánh nhìn của hoàng thượng đã chuyển đến tiểu cung nữ kia

“nói rõ ràng cho trẫm”

“bẩm hoàng thượng, Kim chủ tử xảy ra chuyện nhất định là bị người ám hại”

“Ồ! vậy người ám hại Kim lương nghi mà người nói là ai?”

“là Thuần chiêu dung nương nương”

Cung nữ nói đến đây thì lại khóc nghẹn lên, hoàng hậu ở một bên lập tức tiếp lời

“lúc này khi tiểu cung nữ này đột nhiên chạy đến cung của thần thiếp tố cáo Thuần chiêu dung cũng khiến cho thần thiếp rất là sợ hãi, cảm thấy chuyện này nghiêm trọng cho nên mới lập tức đến báo với hoàng thượng, chờ hoàng thượng định đoạt”

Hoàng hậu quả thật là nói hay đến không thể bắt bẻ, thể hiện mình cùng với chuyện này không hề liên quan, cũng không hề tỏ thái độ với bất kỳ ai, đúng mực hoàng hậu mẫu nghi chưởng quản lục cung xử sự công bằng, hoàng thượng mặt vẫn không đổi sắc nhìn cung nữ kia hỏi

“là Kim lương nghi bảo người đến bẩm báo sao?”

“bẩm hoàng thượng, không phải là Kim lương nghi bảo nô tỳ, Kim lương nghi hiện tại đang bị thái y điều trị, vốn không có hơi sức mà nói chuyện nữa, là do nô tỳ cần rút lương tâm không thể không đứng ra”

“nói chính sự đi”

Hoàng thượng đã bắt đầu mất kiên nhẫn với tiểu cung nữ này, tiểu cung nữ sợ hãi vội vàng nói

“thật ra sáng nay là nô tỳ và Hạnh Nhi tỳ tỳ cùng nhau hầu hạ chủ tử đi dạo trong ngự hoa viên, lúc mới rời khỏi Phù Dung Trai chủ tử trông rất tốt, nhưng sau khi cùng Thuần chiêu dung nói chuyện nửa canh giờ trong Vọng Liên Đình, khí sắc của chủ tử càng lúc càng kém, sau khi trở về dù đã dùng thuốc nhưng vẫn không khá hơn, cuối cùng nửa canh giờ trước đã đột nhiên thấy máu”

“ý của người là người nghi ngờ Thuần chiêu dung?”

Hoàng thượng vẫn không có phản ứng gì hỏi, tiểu cung nữ kia ngược lại kích động hô lên

“không phải là nghi ngờ, nô tỳ là khẳng định, bởi vì nô tỳ đã ngửi được mùi xạ hương vô cùng nồng trên người Thuần chiêu dung nương nương”

“người không phải đang nói dối đấy chứ? người chỉ là một tiểu cung nữ làm sao có thể ngửi ra được mùi xạ hương”

Hoàng hậu có vẻ không tin hỏi, tiểu cung nữ lập tức giải thích

“bởi vì trước khi đến Phù Dung Trai nô tỳ là cung nữ ở phòng chế hương, chính vì thế nô tỳ mới biết rõ mùi của xạ hương”

“người có chứng cứ gì hay không?”

“nô tỳ thấp cổ bé họng không dám nói ra, chỉ có thể im lặng nhưng không ngờ Kim lương nghi vì vậy mà xảy ra chuyện thật, nô tỳ trong lòng không yên mới dám mạo muội trong đêm chạy đến cầu xin hoàng hậu nương nương và hoàng thượng chủ trì công đạo, nếu hiện tại hoàng thượng cho người đến Trường Lạc cung để điều tra, nhất định có thể tìm được chứng cứ”

Hoàng hậu nhìn tiểu cung nữ rồi lại nhìn hoàng thượng, thấy hoàng thượng vẫn không có phản ứng gì, hoàn toàn khác với dự đoán của nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy lúng túng, nàng rất muốn mở miệng nhắc hoàng thượng mau chóng cho người đi điều tra hoặc tốt hơn nữa là giao chuyện này cho nàng xử lý, thế nhưng nếu là do nàng mở miệng nhắc thì không khỏi quá lộ liễu nhắm vào Thuần chiêu dung rồi, hoàng hậu cảm thấy thật là tiến thoái lưỡng nan, ngay lúc này đột nhiên hoàng thượng hỏi cung nữ kia

“Thuần chiêu dung và Kim lương nghi gặp nhau là khi nào?”

“bẩm hoàng thượng, là sáng nay giữa giờ thỉnh”

“như vậy là gặp nhau sau khi Thuần chiêu dung thỉnh an hoàng hậu trở về? nếu Thuần chiêu dung mang theo túi thơm có mùi nặng như vậy hoàng hậu chắc cũng ngửi ra được đi”

Hoàng hậu nghe vậy không chút hoang mang nói

“thật ra sáng nay thần thiếp không thấy Thuần Chiêu Dung có mang theo túi thơm, thế nhưng thần thiếp nghe nói lúc Thuần chiêu dung từ cung của thần

thiếp đi ra thì cung nữ Thanh Y của nàng có chạy đến đón, bộ dạng hình như có vấn đề gì đó”

Nghe hoàng hậu nói vậy, hoàng thượng gật đầu xem như đã biết, hoàng hậu trong lòng thật sự là gấp đến độ như ngồi trên đống lửa, một cơ hội tốt để diệt trừ Thuần chiêu dung như vậy, nàng sao có thể bỏ qua, nhưng hoàng thượng lại chần chừ không quyết thật không hiểu là muốn làm gì, là muốn bảo vệ cho Thuần chiêu dung hay sao? nhưng ngay lúc này hoàng thượng đột nhiên thay đổi sắc mặt, nghiêm nghị nói

“chỉ dựa vào lời nói một phía không thể kết luận rõ ràng được, thế nhưng chuyện liên quan đến hoàng tự cũng không thể qua loa, Lưu Toàn Phúc, người mang theo vài người đến Trường Lạc cung lục soát tìm xem có thấy xạ hương hay không, nhưng nhất thiết không thể để lộ tin tức ra ngoài, nếu như Thuần chiêu dung thật sự là người mưu hại Kim lương nghi thì không sao nhưng nếu như không phải thì sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Thuần chiêu dung, dù sao nàng cũng là người nuôi dạy tam hoàng tử, nhất định không thể để lại điều tiếng”

Lưu công công nhận được lời nói cùng ánh mắt của hoàng thượng, lập tức cung kính tuân lệnh sau đó quay đầu đi, hoàng hậu trong lòng lúc này kích động không thôi, ngay cả chuyện hoàng thượng muốn bảo vệ thanh danh cho Lý An Nhiên nàng cũng không quan tâm nữa.

Hoàng thượng thấy Lưu công công rời đi, sau đó đưa mắt nhìn hoàng hậu, ánh mắt bình thản không lộ ra chút vui giận nào, hần đứng lên nói

“được rồi, hiện tại trăm phải đến Phù Dung Trai xem một chút, hoàng hậu cũng đi cùng đi”

“thần thiếp tuân chỉ”

Nói xong hoàng thượng dẫn đầu tiến ra ngoài, bên ngoài màn đêm đen tối che khuất đi khuôn mặt âm u của hần.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Câu chuyện đằng sau cái túi hương

Phù Dung Trai lúc này không khí căng thẳng, một thái y già quỳ gối trước mặt hoàng thượng hoàng hậu bẩm báo

“bẩm hoàng thượng, Kim lương nghi sức khỏe vốn suy yếu, lại hít vào lượng lớn xạ hương, long thai trong bụng không thể giữ được”

Nghe thái y nói vậy hoàng thượng phát tay lạnh lùng nói

“ngươi lui đi”

Thái y như được đại xá vội vã lui xuống, lúc này trong phòng không chỉ có mỗi hoàng thượng, hoàng hậu mà mấy người Đức phi, quý phi đều đã hay tin mà đến, mọi người đều cuối đầu yên vị ngồi ở vị trí của mình không lên tiếng, hoàng thượng vừa mất một đứa con, hần đau lòng sắc mặt lạnh lùng như vậy mọi người không ai ngu ngốc đi chọc vào hần.

Ngay lúc mọi người đang trầm mặt, Tô Minh Huệ đến, đầu tiên hành lễ với hoàng thượng

“thần thiếp tham kiến hoàng thượng”

Hoàng thượng phản ứng lạnh nhạt chỉ nhẹ phát tay một cái, Tô Minh Huệ thấy không khí trầm trọng như vậy liền đoán được kết quả của Kim lương nghi, lại liếc mắt nhìn hoàng hậu một cái, trong mắt lóe qua một tia vui mừng phấn khích nhưng về mặt ngược lại làm ra ngưng trọng nói

“hoàng thượng, lúc này thần thiếp trên đường đến đây có bắt được một tên thái giám khả nghi trong ngự hoa viên, cảm thấy người này đáng ngờ rất có thể liên quan đến vụ Kim lương nghi bị mưu hại, nên đã mang hần đến cho hoàng thượng phân xử”

Nói xong Tô Minh Huệ cho người dẫn vào một tiểu thái giám bị trói hai tay, mọi người đều nhìn hần nhưng không nhận ra được là ai, Tô Minh Huệ còn đưa lên một cái túi thơm màu hồng nhạt có một mùi thơm thoang thoảng.

“hoàng thượng, thần thiếp là bắt gặp hần đang chôn cái túi thơm này dưới góc mai trong ngự hoa viên”

“Ồ!”

Mấy người Triệu quý phi đều hứng thú nhìn tên tiểu thái giám kia, hoàng thượng nhìn hần hai cái rồi hỏi

“nói đi, ngươi là người ở cung nào?”

Tiểu thái giám sắc mặt tái nhợt, run giọng nói

“hò tãi là Tiểu Đình Tử, là thái giám khiên kiệu của Trường Lạc cung”

Nghe hần trả lời, mọi người đồng loại có phản ứng, tuy thần sắc của mỗi người là khác nhau nhưng hầu hết chính là hăng hái hứng thú hơn hẳn, Hoàng hậu ngược lại còn giật mình quay đầu nhìn hoàng thượng, sắc mặt như là thực khó tin

“hoàng thượng, Thuần chiêu dung chẳng lẽ thật sự là”

Hoàng hậu không nói hết câu nhưng ánh mắt của mọi người đều đồng loạt sáng lên, bọn họ bắt được chuyện hay, đương nhiên cực kỳ tò mò, Triệu quý phi liền hỏi

“hoàng hậu nương nương, không biết là có chuyện gì liên quan đến Thuần chiêu dung vậy?”

Hoàng hậu lập tức làm ra vẻ mặt khó xử, ngay lúc này hoàng thượng lại đột nhiên lạnh nhạt nói

“đúng lúc mọi người đều có mặt, hoàng hậu nói rõ sự tình đi”

Nghe hoàng thượng nói vậy, hoàng hậu cũng không chần chờ nói rõ đầu đuôi chuyện tiểu cung nữ của Kim lương nghi đã tố cáo Lý An Nhiên như thế nào, trong lòng chúng phi tần lúc này thật sự là mừng rỡ như nở hoa, nhưng ngoài mặt lại là vẻ mặt khiếp sợ khó có thể tin.

Hoàng thượng lại ra lệnh cho tiểu cung nữ của Kim Lương Nghi đến nhận, tiểu cung nữ ngay lập tức kích động thừa nhận đúng là túi thơm kia, nàng còn chắc chắn nói mình chính mắt thấy Lý An Nhiên mang nó, hoàng thượng nghĩ nghĩ lại cho người đi gọi Thành thái y đến, thấy hoàng thượng làm việc cẩn thận như vậy, hoàng hậu trong lòng vui mừng cũng giảm đi một nửa, nhưng ngay lúc này có tiếng hô Thuần chiêu dung nương nương đến, mọi người không khỏi quay đầu nhìn ra cửa, chỉ thấy Lý An Nhiên thần sắc bình tĩnh tiến vào, trước tiên nàng hành lễ với hoàng thượng, sau đó đưa mắt nhìn mọi người trong phòng cuối cùng là nhìn vào Tiểu Đình Tử bị trời dưới đất, miệng còn bị bịt kín, nàng không khỏi lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên hỏi

“hoàng thượng, không biết đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“xảy ra chuyện gì? Thuần chiêu dung, lát nữa người sẽ biết được thôi”

Đức phi châm chọc cười nói, ánh mắt nhìn Lý An Nhiên che dấu một tia căm ghét, Lý An Nhiên nhú mày, không nói chuyện với nàng ta mà quay đầu nhìn hoàng thượng, chỉ thấy hần thần sắc bình tĩnh, lạnh nhạt nói

“đợi khi Thành thái y đến rồi nói, nàng đứng sang một bên chờ đi”

Mấy người hoàng hậu không nói gì nhưng ánh mắt đều cố ý vô tình quét một lượt trên người Lý An Nhiên khiến cho Lý An Nhiên trong lòng khó chịu nhưng ngoài mặt nàng không lộ ra

“hoàng thượng!”

Một giọng nói yếu ớt đột nhiên xuất hiện trong phòng, chỉ thấy Kim Lương Nghi sắc mặt trắng bệch cả người đơn bạc ốm yếu đến nỗi làm cho người ta đau lòng được cung nữ nâng ra, nàng hai mắt đỏ ngầu thâm trầm vừa khóc vừa nói

“hoàng thượng, thần thiếp vô dụng, không bảo vệ được hoàng nhi”

Hoàng thượng nhìn Kim lương nghi, hơi nhú mày nói

“người bộ dạng như vậy sao không ở bên trong nghỉ ngơi, còn ra đây là gì?”

“thần thiếp muốn biết ai là hung thủ hại chết con của thần thiếp, xin hoàng thượng cho thần thiếp ở đây đi”

Kim lương nghi vừa nói vừa dùng ánh mắt ai oán lướt qua mặt Lý An Nhiên, trong lòng Lý An Nhiên lúc này đã lạnh xuống, chân mày hơi nhíu lại, hoàng thượng nhìn Kim lương nghi sống chết không chịu đi, hần không kiên nhẫn phát tay

“được rồi, nàng cũng ngồi một bên nhìn đi”

“đạ tạ hoàng thượng”

Từng giọt nước mắt trong suốt lại tí tách rơi xuống trên khuôn mặt tái nhợt của Kim lương nghi, bộ dạng đáng thương như vậy thường làm người ta đau lòng, hoàng thượng thì không ai biết được nhưng chúng cung phi thì đương nhiên là sẽ không đau lòng, ngược lại trong lòng còn âm thầm phi nhủ Kim lương nghi giả vờ yếu đuối muốn câu dẫn hoàng thượng.

Phải nói nữ nhân hậu cung này là kỳ quái như vậy, bọn họ thừa biết Kim lương nghi vốn dĩ đã không phải là mỹ nhân tuyệt sắc gì, hiện tại còn bệnh thành ra như vậy làm gì còn có thể đi câu dẫn người ta, Kim lương nghi chỉ là muốn lôi kéo sự đồng tình của hoàng thượng mà thôi, thế nhưng bọn họ vẫn cứ muốn ép đối phương vào viện chuyên câu dẫn hồ ly tinh như cũ, thật quá điên dại!

Lát sau cuối cùng Thành thái y cũng đến, hoàng thượng lập tức bảo hần kiểm tra túi thơm kia, sau khi cắt ra kiểm tra, Thành thái y cuối cùng kết luận

“trong túi thơm này quả thật có xạ hương”

Quả thật là vậy?!

Nhiều người lúc này thật sự đã vui mừng đến sắp không kềm chế được nét mặt rồi, viễn cảnh Lý An Nhiên thâm diễn ra trong đầu bọn họ, thậm chí viễn cảnh được nhận nuôi tam hoàng tử cũng lướt qua óc không ít người, Kim lương nghi phản ứng kịch liệt nhất, nhìn vào Lý An Nhiên khóc hô

“vì cái gì? vì cái gì ta cùng nương nương không thù không oán, tại sao lại hại con của ta, nó cũng là cốt nhục của hoàng thượng cơ mà, tại sao nương nương nỡ nhẫn tâm?”

“còn hỏi là vì cái gì sao? Hừ! còn không phải vì tam hoàng tử à, lo sợ cái thai trong bụng người cản trở đường tài lộ của tam hoàng tử và nàng, chính vì thế mới hạ độc thủ với các người?”

Lưu tiếp dư gần đây không dám nhiều lời nhưng hiện tại bất được cơ hội lập tức muốn đâm Lý An Nhiên thêm một cước, mấy người hoàng hậu tuy không nói nhưng ánh mắt nhìn Lý An Nhiên tràn đầy vẻ như thất vọng tức giận căm ghét đủ loại, Lý An Nhiên thật rất muốn cười, trò khi trong rạp xiếc kiếp trước nàng có xem mấy lần nhưng không thể nào sánh bằng trò trơ trên của đám nữ nhân này.

Hoàng thượng từ đầu đến cuối im lặng, hần âm thầm quan sát về mặt của mọi người, càng nhìn ánh mắt của hần càng thêm sâu thẳm u ám, ngay lúc này Thành thái y mới có cơ hội tiếp tục lên tiếng nói ra một câu khiến cho mọi người đồng loạt sững người

“lão thần cho rằng đây không thể nào là nguyên nhân làm cho long thai của Kim Lương Nghi xảy ra chuyện được, xin các vị nương nương không cần nóng vội!”

“Thành thái y, ý của người là như thế nào?”

Hoàng hậu lập tức hỏi, Thành thái y liền giải thích

“bẩm hoàng hậu nương nương, tuy trong túi thơm này quả thật có xạ hương nhưng số lượng vô cùng ít ỏi, muốn để cho Kim lương nghi sảy thai thì ít ra cũng phải tiếp xúc hai ba tháng?”

Thành thái y vừa giải thích thì mọi người đều hiểu được, Lý An Nhiên nếu muốn dùng thứ này hại đến cái thai của Kim lương nghi thì phải thường xuyên tiếp xúc với nàng ta mới được, nhưng Lý An Nhiên và Kim lương nghi nhiều nhất chỉ nói chuyện với nhau mấy câu, cái thai của nàng ta sao đột nhiên có thể mất được.

Kim lương nghi sắc mặt hiện tại càng thêm khó coi, sao có thể như vậy?! Kim lương nghi trong lòng liên tục gào thét câu này.

Hoàng thượng cuối cùng lên tiếng, hần bình tĩnh nhìn Lý An Nhiên, vẫn là dạng củ không dài dòng nói thẳng vào đề.

“Thuần chiêu dung, cung nữ của Kim lương nghi tố cáo nàng dùng túi thơm có chứa xạ hương này hãm hại long thai trong bụng nàng, hiện tại Thành thái y đã chứng thực trong đây thật sự có chứa xạ hương, nàng nói cho trẫm biết đây có phải là túi thơm của nàng không?”

Lý An Nhiên ra vẻ giật mình nói

“bẩm hoàng thượng, thần thiếp từ trước đến nay chưa từng sử dụng túi thơm, cái này không phải của thần thiếp?”

Hoàng thượng nhìn Lý An Nhiên, sau đó quay sang tiểu cung nữ sắc mặt có chút tái nhợt đứng bên cạnh Kim lương nghi, ngay lập tức tiểu cung nữ quý xuống run rẩy hô

“hoàng Hoàng thượng, nô ... nô tỳ thật sự là ngửi được mùi xạ hương trong túi thơm này tên người Thuần chiêu dung nương nương”

“xạ hương thứ đồ hại người này Thuần chiêu dung sao có thể mang trên người mình chứ, như vậy không phải là hại người hại mình hay sao, người nghĩ trẫm là đứa nhỏ ba tuổi há?”

Tiểu cung nữ vẻ mặt khản trương cùng cực nhưng vẫn cắn chặt vào Lý An Nhiên nói

“xạ hương tuy có hại đến thân thể nữ nhân nhưng Thuần chiêu dung chỉ ngửi một thời gian ngắn mà thôi, vẫn chưa thể thật sự thương tổn nàng được, chỉ có chủ tử của nô tỳ là người đang mang thai là thật sự không chịu được mà thôi?”

“hoàng thượng, Tiểu Nhi nói không sai, sáng nay thần thiếp thật sự là ngửi được mùi hương liệu rất nồng trên người của Thuần chiêu dung nương nương nhưng mà thần thiếp không biết đó là xạ hương, thế cho nên”

Kim lương nghi nói được mấy câu như vậy liền tiếp tục khóc lên, Lý An Nhiên không khỏi nhủ mảy nhìn chủ tử Kim lương nghi đổi trắng thay đen, tròng mắt nói láo, trong lòng tức giận không nói, nhưng ngoại trừ tức giận nàng còn có một tia châm chọc đối chủ tử này, hoàng thượng không phải kẻ ngu ngốc, trong tất cả mọi người ở đây hoàng thượng là người hiểu rõ nhất nàng ghét mùi hương liệu nồng nặc gay mũi, trước giờ ngay cả quần áo cũng không thêm xông hương nói gì đến dùng túi thơm, quan trọng nữa là khi Lưu công công đến Trường Lạc cung lấy danh nghĩa là thay hoàng thượng thăm hỏi tam hoàng tử để điều tra cũng đủ thấy thái độ của hoàng thượng trong chuyện này, hần là tin tưởng nàng, không muốn nàng chịu sự si nhục xét cung, và lại còn luôn không vội không gấp kéo dài thời gian chờ đợi chứng cứ được phanh phui ra, nếu như hoàng thượng không tin tưởng nàng chỉ dựa vào lời vu khống của đám người này lại thêm có hoàng hậu quý phi ở một bên châm ngòi thổi gió hần đã dễ dàng tin tưởng sử trí nàng mà không tốn nhiều thời gian cần thận điều tra như vậy.

Lý An Nhiên đưa mắt nhìn hoàng thượng, vẻ mặt cố tình lộ ra ủy khuất nói

“Kim lương nghi nói là hít phải hương liệu của túi hương này nhưng Thành thái y không phải đã nói rồi? cái này không làm nàng sảy thai được mà, như vậy không phải là nàng đang nói dối sao?”

“Chiêu dung nương nương đương nhiên sẽ nói như vậy, túi thơm này nhìn bề ngoài tuy là giống nhưng không chừng chỉ là trò che mắt của nương nương mà thôi, túi thơm thật sự rất có thể vẫn còn đang ở Trường Lạc cung”

“hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy Kim Lương Nghi nói rất có lý, khi tên thái giám này xuất hiện rồi để cho Nghi tiếp dư dễ dàng bắt được như vậy không chừng là mưu kế của Thuần chiêu dung mà thôi”

Nghe hoàng hậu nói vậy, chúng phi tần lập tức nhau nhau lên tiếng, hầu hết đều ra vẻ thực đồng tình với hoàng hậu, Lý An Nhiên bị một tập thể cùng nhau đá kích khiến trong lòng nàng nổi lên một trận hỏa nhưng với sự kiềm chế tức giận siêu cường, nàng áp chế xuống được, mím môi kiên quyết nhìn hoàng thượng nói

“bẩm hoàng thượng, thần thiếp thật sự không có dùng hương liệu, cũng không biết lại lịch túi hương này”

“được rồi, chuyện đã đến nước này, đợi Lư Toàn Phúc trở lại mọi chuyện sẽ được sáng tỏ, nhưng trước tiên mở trời cho Tiểu Đình Từ, trẫm muốn nghe hẳn nói, là ai sai sử hẳn ra ngự hoa viên chôn túi thơm”

“hoàng thượng, cầu nô tài này là người của Thuần chiêu dung, chưa chắc đã nói thật”

“hoàng thượng, nếu túi thơm này là của thần thiếp, muốn hủy chứng cứ vì sao không đốt đi lại còn bảo Tiểu Đình Từ đi chôn làm gì”

Lý An Nhiên như chợt nhớ ra nói câu này, Kim lương nghi lập tức lên tiếng phản bác

“bởi vì xạ hương nếu bị đốt lên mùi thơm sẽ còn phát tán nhiều hơn, nương nương vì thời gian gấp rút, không thể chờ đến khi mùi tan đi, sợ bị người đến điều tra phát hiện, và lại đốt rồi vẫn còn thừa lại tro, thái y vẫn có thể tìm ra xạ hương trong đó, cũng có thể nương nương là cố tình để Tiểu Đình Từ mang túi hương giả này đi chôn rồi bị phát hiện, số lượng xạ hương trong túi không đủ, nương nương liền có cơ hội thoát tội”

Lý An Nhiên làm như kinh ngạc nhìn Kim lương nghi

“thì ra xạ hương còn có đặc tính như vậy, ta thật là không biết điểm này, Kim lương nghi thật là hiểu biết về xạ hương

Kim lương nghi nghe Lý An Nhiên nói vậy thì tức giận tròn mắt, chúng cung phi nghiêng đầu nhìn Kim lương nghi, ánh mắt cũng bắt đầu nghi ngờ lên, chỉ có hoàng thượng là vẫn hơi rù rì không tỏ thái độ, Lý An Nhiên biết hẳn mỗi khi như vậy chính là đang tập trung suy nghĩ.

Ở bên này, hoàng thượng vừa lên tiếng, đã có người tiến lên mở trời cho Tiểu Đình Từ, vừa mới được cởi trời Tiểu Đình Từ liền quỳ xuống, sắc mặt hân hoan xanh luân phiên, hoàng thượng nhướng mày lạnh nhạt hỏi

“ngươi chắc đã nghe rõ rồi, nói đi, túi thơm là của ai?”

“nô ... nô tài ...”

“hừ! ngươi còn ấp úng cái gì, cứ nói ra đi, ở đây không ai có thể làm hại ngươi”

Tô Minh Huệ nhìn Tiểu Đình Từ, sau đó ánh mắt quét đến Lý An Nhiên, ngày trước ra vẻ thân thiết xưng tỷ gọi muội, hiện tại trở mặt càng thêm ác liệt, Lý An Nhiên đối với mỹ nữ nhân này là buồn cười đến cực điểm, dù biết trước bộ mặt thật của bọn họ nhưng đến khi chúng lộ ra nàng vẫn cảm thấy thực xấu xí như thường.

Triệu quý phi thấy Tiểu Đình Từ vẫn chưa chịu nói, liền lên tiếng

“Tiểu Đình Từ ngươi cứ nói ra đi, bản cung bảo đảm mạng sống cho ngươi”

“đúng vậy, nếu ngươi thành thật khai báo, bản cung sẽ cầu xin hoàng thượng tha mạng cho ngươi, nói đi, có phải là Thuần chiêu dung sai ngươi đi chôn túi thơm này hay không? ngươi còn biết được chuyện gì ở Trường Lạc cung, tất cả mau nói ra hết”

Hoàng hậu nghiêm túc tỏ thái độ, Lý An Nhiên liếc mắt nhìn hoàng hậu, trong lòng thật sự muốn ngửa đầu cười lớn, nàng cuối đầu nhìn Tiểu Đình Từ mím môi kiên quyết nói

“Tiểu Đình Từ, ngươi cứ nói ra sự thật đi, ta đây cũng muốn biết là ai hãm hại ta”

“Thuần chiêu dung đã nói vậy rồi, Tiểu Đình Từ ngươi còn chần chờ cái gì?”

Triệu quý phi nhếch miệng cười, ánh mắt nhìn Tiểu Đình Từ chằm chằm. Tiểu Đình Từ hít sâu một hơi sau đó run giọng nói

“bẩm hoàng thượng, Thuần chiêu dung nương nương không có thói quen dùng hương liệu, túi thơm kia ... túi thơm kia là của Tĩnh Nhi cho nô tài làm vật định tình, hôm qua Tĩnh Nhi đột nhiên đến báo chuyện của chúng nô tài đã bị Thuần chiêu dung nương nương biết, muốn nô tài trong đêm nay đem túi

thơm đi ngự hoa viên chôn giấu đi”

Vừa nghe Tiểu Đình Từ nói xong, tiểu cung nữ hầu hạ Tô Minh Huệ sắc mặt lập tức trắng bệch, run run quỳ xuống vừa khóc vừa đập đầu mà không nói một lời nào, hoàng hậu và Tô Minh Huệ lúc này đều là vẻ mặt khó có thể tin

“Tình Nhi, ngươi”

“Tình Nhi có lỗi với hai vị nương nương, xin hai vị nương nương lượng thứ”

“xăng bậy!”

Hoàng hậu tức đến phát run, Tình Nhi là cung nữ nài cho Tô Minh Huệ, hiện tại Tình Nhi là đám gian dối với người khác, mặt mũi nàng xem như mất hết rồi.

Hoàng thượng không quan tâm chuyện tình cảm của bọn nô tài, dù là trong cung nghiêm cấm cung nhân yêu đương vụng trộm nhưng hẳn cũng không phải là một người hà khắc, luôn mắt nhắm mắt mở cho qua chỉ cần không đi quá giới hạn liền được, nhưng hôm nay lại dính đến chuyện hoàng tự, không thể nào xem như không có.

“trong cung nghiêm cấm xạ hương, Tình Nhi, ngươi lấy xạ hương từ nơi nào? vì cái gì ngươi lại tặng túi thơm có xạ hương cho Tiểu Đình Từ hả?”

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn Tình Nhi, hai người hoàng hậu và Tô Minh Huệ kịp hoảng hồn, đúng vậy, chuyện bọn họ cần quan tâm hiện tại không phải là mặt mũi cái gì mà là giải quyết vấn đề xạ hương kia, Hoàng Hậu trong lòng đột nhiên nhảy dựng, nàng ần ần cảm thấy có gì đó không đúng, trong lòng mãnh liệt bất an, chỉ vào Tình Nhi hét lên

“còn không mau nói sự thật cho bốn cung, là ai cho ngươi xạ hương?”

Đây là lần đầu tiên Lý An Nhiên thấy hoàng hậu lớn tiếng như thế, xem ra là nàng cũng cảm thấy có vấn đề rồi, Lý An Nhiên trong lòng cười lạnh, châu chấu bắt ve chim sẻ ở phía sau à?! con chim sẻ này lại ngây thơ không ngờ ở phía sau mình cũng có một con rắn, thật châm chọc làm sao.

Tình Nhi dưới áp lực của hoàng hậu, run lên không ngừng, cắn răng không chịu nói, hoàng hậu vừa vội vừa tức, cho dù hiện tại Tình Nhi nói lời vu khống nàng cũng còn tốt hơn là im lặng như vậy, bởi vì nàng không có cơ gì để biện minh cho mình trong khi mọi mũi tên nghi ngờ đều đang chỉ vào đầu nàng.

Ngay lúc này Lưu công công trở lại, trong lòng hoàng hậu âm thầm ép mình bình tĩnh lại, không phải là không còn cách nào, chỉ cần chỗ của Lý An Nhiên xảy ra vấn đề, nàng vẫn còn biện pháp có thể đổ hết nước bẩn vào Trường Lạc cung, thế nhưng kết quả lại khiến cho người ta bất ngờ chính là ở Trường Lạc cung cũng có xạ hương nhưng số xạ hương kia đều đã là thành phẩm trong hương liệu, mà hương liệu đó đều đến từ phủ nội vụ.

Như vậy là có ý nghĩa gì? rất đơn giản, phủ nội vụ quản lý chi tiêu đồ dùng các cung, mỗi cung đều có phân lệ hàng tháng, trong phân lệ kia có hương liệu, mà số hương liệu đưa đến Trường Lạc cung đều bị cho thêm xạ hương, nếu Lý An Nhiên dùng đám hương liệu này lâu ngày nhất định thành vô sinh, nhưng điều khiến cho hoàng hậu lạnh sống lưng ở đây chính là số hương liệu ở Trường Lạc cung kia vẫn còn nguyên vẹn chứng tỏ Lý An Nhiên chưa từng dùng đến, sổ sách ở Trường Lạc cung và sổ nội vụ đều có ghi chép rõ ràng, tất cả số lượng còn nguyên vẹn không thất thoát một chút, như vậy chứng tỏ Lý An Nhiên không có dấu xạ hương, càng không thể là người mưu hại Kim Lương Nghi, mà tiểu cung nữ tố cáo Lý An Nhiên dùng hương liệu kia là nói dối toàn bộ. Quan trọng nữa là có người ở phủ nội vụ âm thầm cho xạ hương vào hương liệu của Lý An Nhiên, người quản lý phủ nội vụ như nàng làm sao có thể trốn tránh trách nhiệm.

Hoàng hậu cảm thấy thực khó thở, đến giây phút này rồi mà nàng còn không biết mình bị người gài bẫy thì nàng cũng quá ngu xuẩn rồi, hoàng hậu thực hận a, cứ tưởng là cơ hội tốt đập đổ Thuần chiêu dung, không ngờ lại đều là cạm bẫy của người khác

Là ai? là tiện nhân nào? Thuần chiêu dung? Triệu tiện nhân? hay chính là

Hoàng hậu nhìn sắc mặt bình thản của hoàng thượng mà sống lưng lạnh toát, Triệu quý phi nhìn tình hình đột nhiên cười khê nói

“chuyện này có vẻ càng lúc càng phức tạp rồi, hoàng thượng, trong cung không biết từ lúc nào xạ hương đã phát tán tràn lan như vậy rồi, thần thiếp thật là sợ hãi a”

Hoàng thượng nhìn quý phi, vẻ mặt lộ ra ôn nhu nói

“Yên Nhi yên tâm, trẫm nhất định điều tra rõ ràng, không để kẻ ác tác oai tác quái, Lưu Toàn Phúc, lập tức kéo Tình Nhi xuống, nghiêm hình thẩm tra cho trẫm”

“nô tài tuân chỉ”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Liên hoàn kế

Lý An Nhiên nhìn mọi chuyện xảy ra, từ đầu đến cuối đều dùng tâm thái xem kịch vui, mọi chuyện xảy ra đều nằm trong phạm vi dự đoán của nàng, trong chuyện này thật ra cũng không khó hiểu, mọi chuyện xuất phát khi hoàng hậu muốn mượn tay nàng đối phó Kim lương nghi nên đã mua chuộc tiểu thái giám mờ cửa sổ phòng Bình Nhi, ngược lại có một thế lực khác cũng bằng cách nào đó biết được kế hoạch mượn đao của hoàng hậu liền tương kế tựu kế, để con cờ của mình là Kim lương nghi cố tình tiếp xúc với nàng sau đó xảy ra chuyện, hoàng hậu lại nghĩ rằng kế hoạch của mình thành công, Lý An Nhiên nàng thật sự ra tay với Kim lương nghi chính vì thế mới dễ dàng mắc bẫy, bị kéo vào vòng chiến không thể dễ dàng rút lui nữa.

Còn về chuyện cái túi thơm, Lý An Nhiên cho rằng kẻ giấu mặt đó ban đầu là nhắm vào nàng, Tiểu Đình Tử là thái giám nâng kiệu mỗi ngày nâng kiệu đưa nàng đi thỉnh an hoàng hậu, hẳn lại mang theo túi thơm đồng nghĩa với việc Lý An Nhiên ngày ngày phải hít vào một lượng nhỏ xạ hương, cộng thêm đám hương liệu ở Trường Lạc cung kia, nếu mọi chuyện diễn ra đúng theo kế hoạch của kẻ đó không quá một năm Lý An Nhiên sẽ trực tiếp hỏng thân mình, từ đó suy ra người đứng sau Tĩnh Nhi và người động tay với hương liệu là cùng một người, nhưng may mắn là bên cạnh Lý An Nhiên có Thanh Y, từ sớm nàng đã biết trong hương liệu và trong túi thơm của Tiểu Đình Tử có xạ hương rồi, mà bản thân nàng cũng không dùng hương liệu chính vì thế nàng không hề bị hại, ngược lại còn cố tình giả vờ như không biết gì, cho Tiểu Đình Tử tiếp tục làm thái giám khiến kiệu cho mình, nhưng lại bảo Thanh Y đánh tráo túi thơm của Tiểu Đình Tử, chỉ mới âm thầm đối trở lại cho hắn vào sáng nay bởi vì một câu nói của Triệu quý phi buổi thỉnh an ban sáng.

Triệu quý phi biết Diệp Nhi thường đến Trường Lạc cung trong khi hoàng hậu và Đức phi đều không biết, nguyên nhân rất đơn giản vì trong Trường Lạc cung có nội gián của Triệu quý phi, mỗi khi Diệp Nhi đến đều vô cùng cẩn thận, có thể che dấu hoàng hậu nhưng không che dấu được Triệu quý phi, mức độ thâm sâu của thế lực Triệu gia thật sự khiến cho Lý An Nhiên rung mình, từ những manh mối nàng biết được trước đó lại thêm chuyện Thanh Y vội vã chạy đến báo cho nàng biết Kim lương nghi động tay động chân với Trường Lạc cung, Lý An Nhiên liền xâu chuỗi lại tất cả, ân ân cảm nhận được âm mưu, rất có thể kẻ đứng sau lưng Tiểu Đình Tử là Triệu quý phi.

Mà lần này Triệu quý phi muốn dùng con cờ Tĩnh Nhi và Tiểu Đình Tử hãm hại không phải nàng mà chính là hoàng hậu, Tĩnh Nhi nhìn như là người của hoàng hậu nhưng Lý An Nhiên đoán rằng nàng ta sớm đã không phải rồi, còn Tiểu Đình Tử cũng chỉ là một con cờ của Tĩnh Nhi, sau khi lừa hoàng hậu mắc mưu nhảy vào muốn đối phó Lý An Nhiên, Tiểu Đình Tử đúng lúc xuất hiện còn là do Tô Minh Huệ bắt được, sau đó phan phui chuyện túi thơm có chứa xạ hương, mọi nghi ngờ đổ về phía hoàng hậu, cùng lúc đó đối phương cũng muốn kéo Lý An Nhiên vào vũng nước đục khi âm thầm sai sử Kim lương nghi sáng nay đem chôn một cái túi có xạ hương dưới góc tường của Trường Lạc cung, sau đó tiếp tục chạy đến chờ nàng đi thỉnh an trở về muốn có cơ hội tạo hiện trường giả đôi bên gặp gỡ, cũng nhờ có Thanh Y có cái mũi cực thính cùng số lượng xạ hương kia rất nhiều cho nên mới kịp thời giải quyết những đồ vật không sạch sẽ đồng thời thông báo tình hình với nàng, nàng lại tiếp tục tương kế tựu kế, thuận nước giong thuyền để Thanh Y trả túi thơm lại cho Tiểu Đình Tử, đồng thời chạy ngược đến Vọng Liên Đình chờ Kim lương nghi đến.

Phải nói Triệu quý phi tính toán vô cùng tài tình, nếu đúng theo kế hoạch của nàng, hoàng hậu sẽ thúc đẩy Lưu công công tìm được gói xạ hương chôn ở góc tường Trường Lạc Cung, Lý An Nhiên chịu tội mưu hại Kim lương nghi, Tiểu Đình Tử và Tĩnh Nhi xuất hiện, Tĩnh Nhi khai ra hoàng hậu sai mình hãm hại Lý An Nhiên, lại thêm số hương liệu phủ nội vụ đưa đến Trường Lạc cung kia khiến cho chứng cứ càng thêm chắc chắn, hoàng hậu khó mà xoay chuyển được tình thế này, cuối cùng Kim lương nghi sảy thai, Lý An Nhiên nàng rơi đài, hoàng hậu bị dồn đến chân vực thẳm, một mũi tên trúng ba đích ngầm. Chỉ đáng tiếc, người tính không bằng trời tính.

Lý An Nhiên đưa mắt nhìn Triệu quý phi ngồi một bên, chỉ thấy Triệu quý phi cuối đầu không biết đang nghĩ gì, Lý An Nhiên trong lòng cười lạnh, hiện tại cuối cùng nàng cũng hiểu được vì cái gì số vây cánh trong hậu cung của Tô gia nhiều hơn Triệu gia mà Triệu gia lại không hề yếu thế, nguyên nhân là vì đối phương che dấu quá sâu. Lại quay đầu nhìn hai chủ tớ Kim lương nghi đang mang một thân sắc thâm đậm ngồi một bên cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của mình, Lý An Nhiên nộ hỏa lại bộc phát, nàng vốn không phải là bò tặc lương thiện gì, nàng chỉ là một người biết an phận thủ thường mà thôi, nhưng đã có kẻ tìm đến cửa muốn dồn nàng vào chỗ chết vậy thì nàng cũng tuyệt đối không khách sáo.

Lý An Nhiên mạnh mẽ ngẩng đầu, sắc mặt tức giận nhìn Kim lương nghi

“thế nào, hiện tại đã chứng minh bốn cung vô tội, ngươi còn gì để nói sao?”

Câu nói của Lý An Nhiên lại kéo sự chú ý của mọi người về phía Kim lương nghi, hoàng hậu và Tô Minh Huệ sắc mặt đang u ám lúc này cũng kịp nhớ đến kẻ vừa khấn khảng định Lý An Nhiên có xạ hương kia, trong lòng hoàng hậu phần nộ vô cùng nhìn chủ tớ Kim lương nghi, đến lúc này mọi người trong lòng đều có cùng một suy đoán, mà suy đoán đó đều khiến bọn họ vừa tức vừa khó thể chấp nhận, nhất là hoàng hậu.

Tiền nhân này chắc chắn cũng là người của kẻ khác, hy sinh long thai để phục vụ mục đích của bọn chúng, thật đủ độc ác, đủ tàn tạt lương tâm, đối với kẻ có thể xuống tay với cốt nhục của mình ngay cả là người như hoàng hậu cũng không thể không chán ghét.

Kim lương nghi sắc mặt vốn đã tệ hiện tại nhìn càng như héo rút thêm một chút, khẩn trương sợ hãi nói

“hoàng thượng, chuyện này... chuyện này có thể là Lưu công công đã đến trễ, chứng có đã bị Thuần chiêu dung phi tan hết rồi?”

“đã đến nước này, ngươi vẫn còn muốn vu khống ta sao?”

Lý An Nhiên tức giận đến nắm chặt nắm tay, đột nhiên quỳ xuống khấn thiết nhìn hoàng thượng

“khẩn xin hoàng thượng cho người lục soát Phù Dung Trai, thần thiếp cho rằng không có ai hãm hại Kim lương nghi cả, kẻ khiến cho long thai trong bụng nàng xảy ra chuyện chỉ có thể là chính nàng”

“hừ! Thuần chiêu dung dựa vào đâu mà khảng định như vậy?”

Triệu quý phi nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt nhìn như thực tò mò nhưng bên trong lại rét lạnh như hàn băng, Lý An Nhiên mím môi, chắc chắn nói

“bởi vì thần thiếp có ba manh mối để đưa ra suy đoán như vậy”

“được rồi, nàng đứng lên đi, giải thích suy đoán của nàng cho trẫm, nếu là có lý trẫm sẽ thành thành toàn cho thỉnh cầu của nàng”

Lúc này hoàng thượng cư nhiên lộ ra nụ cười hứng thú nhìn Lý An Nhiên, Lý An Nhiên trong lòng máy động, hoàng thượng là muốn kiểm tra năng lực của nàng sao?

“bẩm hoàng thượng, thứ nhất sáng hôm nay khi thần thiếp và Kim lương nghi gặp mặt là ở Vọng Liên Đình, mà vị trí của Vọng Liên Đình cùng Phù Dung Trai là không hề gần một chút nào, nếu Kim lương nghi chỉ muốn đi dạo mà thôi, vì cái gì phải đi xa như vậy? thứ hai khi đó thần thiếp có hỏi Kim lương nghi có đi ngang qua Trường Lạc cung không, Kim lương nghi trả lời có, như vậy lại càng khác thường, nếu mục tiêu của nàng đã là Vọng Liên Đình nàng có thể đi vòng qua Trữ Tú cung vì cái gì phải đi đường xa đến Trường Lạc cung? từ hai điểm đó thần thiếp suy đoán mục đích của nàng là muốn tạo cơ hội gần gũi với thần thiếp, mà mục đích gặp thần thiếp của nàng làm gì chứ? rõ ràng nàng sớm đã có dự mưu muốn đem thần thiếp ra làm kẻ chết thay, mà đáng nghi nhất là sáng nay thần thiếp hỏi nàng thân thể như thế nào thì nàng trả lời rất tốt, sắc mặt cũng không có vẻ gì là không được khỏe, hiện tại long thai của Kim lương nghi trong một ngày đột nhiên mất đi, hiệu quả nhanh như vậy chỉ có thể do tác dụng trực tiếp từ thuốc, thần thiếp cho rằng chứng cứ vẫn còn ở trong Phù Dung Trai”

“Thuần chiêu dung, ngươi Ngươi ăn nói sằng bậy. ý ngươi là ta chính mình hại chết long thai trong bụng sao?”

“thế nào, ngươi sợ sao?”

“ngươi ... hoàng thượng, thực quá oan uổng, thần thiếp sao có thể hại chết con của chính mình chứ, Thuần chiêu dung muốn hãm hại thần thiếp, muốn dồn thần thiếp vào chỗ chết, thần thiếp vừa mới mất con, hiện tại còn phải chịu nỗi nhục bị soát cung sao?”

Vừa nói Kim lương nghi vừa khóc thảm, hoàng thượng vẫn bất vi sở động, lạnh nhạt nở nụ cười nói

“nếu nàng đã vô tội, sợ gì để người khác soát cung chứ, như vậy càng chứng minh nàng trong sạch”

Kim lương nghi vừa tức vừa vội nhưng hoàng thượng đã nói vậy thì nàng không thể lại tiếp tục ngăn cản, nếu không sẽ bị nghi ngờ có tật giết mình, hoàng thượng liếc mắt nhìn sắc mặt đã biến thành xanh đen của Kim lương nghi, lạnh lùng ra lệnh

“lục soát Phù Dung Trai”

Kim lương nghi cả người cứng đờ, có vẻ vừa sinh sản lại chịu đã kích cho nên không chống đỡ được nữa mà trợn trắng mắt ngất xỉu, hoàng thượng che dấu một tia chán ghét trong mắt phất tay cho người mang nàng về phòng.

Nửa khắc sau chúng cung nhân trở lại còn mang theo những mảnh chén bị vỡ cùng với một gói to đồ còn dính bùn đất, vừa nhìn thấy hai vật này, cung nữ Tiểu Nhi của Kim lương nghi lúc này còn hùng hồn tố cáo Lý An Nhiên hiện tại như một con mồi mềm nhũn ngã xuống đất, nàng ta ngừng đầu không thể tin nhìn Lý An Nhiên, bởi vì gói đồ kia chính là thứ mà chủ tớ các nàng đã chôn ở góc tường Trường Lạc cung, sao nó có thể xuất hiện ở đây chứ?!

Đột nhiên ánh mắt mọi người chuyển đến trên người nàng ta, Tiểu Nhi lập tức liên tục đập đầu khóc hô hoàng thượng tha mạng, còn lớn tiếng nói nàng là bị Kim lương nghi ép buộc muốn hãm hại Thuần chiêu dung, hoàng thượng cũng lười nhìn thứ nô tài phản trắc này, phất tay liền có người bước đến lôi nàng ta đi, Lý An Nhiên biết nàng ta là bị đưa đi thẩm vấn lấy lời khai, sau đó Thành thái y mới bấm bảo kết quả kiểm tra, chén thuốc vỡ tìm trong đồng tro chôn giấu trong phòng bếp, bên trong chén còn có mùi xạ hương trộn với thảo dược, còn gói to kia lại chính là một cân xạ hương chất lượng cực tốt, Kim lương nghi này thật sự là điên rồi!

Hoàng thượng sắc mặt âm u đến cực hạn, mở miệng liền lạnh băng nói

“Kim thị tàn nhẫn độc ác, đả làm tiện dân, nhốt vào lãnh cung, mỗi ngày phải khổ sai bốn canh giờ cho đến chết mới thôi”

Giọng nói lạnh băng của hoàng thượng như tiếng rít của gió lạnh mùa đông, ngay cả Lý An Nhiên trong lòng cũng không khỏi run lên, vụng trộm liếc mắt nhìn hoàng thượng, chỉ thấy đôi mắt đen của hắn hơi đỏ lên, lộ ra một sự phẫn nộ kiềm nén đến cực, ngoài ra còn có một tia mất mát, trong lòng Lý An Nhiên lúc này đột nhiên nảy sinh một xúc động muốn tiến tới gần hắn nhưng bị nàng mạnh mẽ áp chế xuống.

Quả đúng như Lý An Nhiên dự đoán, Tiểu Nhi bị đưa đi không đến nửa canh giờ đã khai ra người sai sử nàng chính là hoàng hậu muốn lợi dụng Tiểu Nhi từ âm thầm hãm hại Lý An Nhiên. Mọi chuyện đi đến nước này đương nhiên cũng đã đến lúc hoàng thượng phải tỏ thái độ.

“hoàng hậu có lời nào muốn nói không?”

“thần thiếp thật sự oan uổng, kính xin hoàng thượng điều tra rõ ràng chủ trì công đạo cho thần thiếp, để chứng minh mình trong sạch, thần thiếp nguyện trao ra quyền chưởng quân hậu cung”

Không hổ là người nhiều năm ngồi vững ghế hoàng hậu, vô cùng thức thời, khả năng ứng biến cùng mưu lược thì không cần phải nói, hoàng hậu biết mình hiện tại chống chế chẳng những không thể thay đổi tình hình mà càng có cơ cho mấy người Triệu quý phi đã kích, quyết định của hoàng hậu hiện tại chính là lựa chọn tốt nhất, dù sao Tô thái hậu còn đó, hoàng hậu sẽ không rơi đài dễ dàng như vậy.

Hoàng thượng gật đầu, xem như đồng ý, ngay lúc mọi người đang hồi hộp chờ hoàng thượng phán quyết thì một tiểu thái giám hốt hải chạy vào gấp giọng

hô

“hoàng thượng, không xong rồi, Anh sung viện muốn sinh”

Mọi người trong phòng ngay lập tức kinh ngạc, Liễu Ngưng Tuyết muốn sinh, đây là chuyện gì, nàng ta chỉ mới mang thai bảy tháng mà thôi. Lý An Nhiên trong lòng nhanh chóng phán đoán tình hình, chuyện Liễu Ngưng Tuyết đột nhiên muốn sinh nằm ngoài khả năng dự đoán của nàng.

Chẳng lẽ là ...Liên hoàn kế!

Lý An Nhiên đưa mắt nhìn hoàng hậu, thử nghĩ mà xem, nếu đi đúng theo kế hoạch Lý An Nhiên nàng sẽ bị ghép vào tội dùng xạ hương hãm hại cái thai trong bụng của Kim lương nghi, mà khi tin tức Liễu Ngưng Tuyết đột nhiên sinh non truyền ra kẻ bị nghi ngờ đầu tiên sẽ là ai?

Cũng có khả năng người ra tay với Liễu Ngưng Tuyết là Triệu quý phi như vậy thì kẻ tình nghi không chỉ một mình nàng mà còn có cả hoàng hậu, cũng may hiện tại nàng thoát được nhưng hoàng hậu thì không.

Có cùng ý nghĩ với Lý An Nhiên cũng không ít người, sắc mặt của hoàng thượng lúc này đã không bình tĩnh nổi nữa, hần nhủu mảy lạnh lưng phân phó

“hoàng hậu bị tình nghi có liên quan đến tội mưu hại phi tần cùng long tự, tạm thời truất quyền quản lý hậu cung, cấm túc trong Linh Phụng cung, đợi thẩm tra rõ ràng mọi chuyện sẽ định đoạt, cung quyền sẽ do Triệu quý phi cùng Đức phi thay hoàng hậu chưởng quản, bãi giá Vĩnh Xuân cung”

“thần thiếp tuân chỉ”

Nói xong hoàng thượng sai bước rồi đi, chúng phi tần ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người cuối cùng đều tập trung vào hoàng hậu, hoàng hậu sắc mặt băng lãnh nói

“khẩu dụ của hoàng thượng đã ban, bốn cung phải trở về Linh Phụng cung, chuyện ở Vĩnh Xuân cung phiền quý phi xử lý thôi”

Triệu quý phi nở nụ cười, vẻ mặt ngạo mạn nói

“hoàng hậu nương nương cứ yên tâm ở lại Linh Phụng cung tịnh dưỡng cho tốt, hậu cung đã có ta giúp hoàng hậu trông coi”

“ừ! Đức phi sẽ cùng quý phi góp sức, bốn cung cũng yên tâm hơn, còn có thái hậu vẫn luôn quan tâm hậu cung, nhất định không khoanh tay ngồi nhìn, quý phi cứ yên tâm đi”

Hoàng hậu và quý phi bốn mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy được hận ý trong mắt đối phương, cuối cùng hoàng hậu phóng cho Đức phi và Tô Minh Huệ một cái ánh mắt rồi thẳng lưng quay đầu lên phụng liên, trước khi phụng liên được nâng lên, hoàng hậu lạnh nhạt liếc mắt nhìn Lý An Nhiên, giọng điệu châm chọc nói

“sắp tới Thuần chiêu dung nên nhìn nhiều tam hoàng tử một chút, chăm sóc cho tốt, nếu tam hoàng tử xảy ra chuyện gì, bốn cung nhất định không tha cho người”

Nói xong hoàng hậu phát tay, phụng liên khởi hành, Lý An Nhiên bình tĩnh hành lễ

“thần thiếp tuân chỉ, cung tiễn hoàng hậu nương nương”

Hoàng hậu nói những lời này có hai dụng ý, thứ nhất cảnh báo cho nàng nên cẩn thận Triệu quý phi hãm hại Bình Nhi, thứ hai là tỏ thái độ hoàng hậu sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện hôm nay, bị hoàng hậu ghi hận Lý An Nhiên cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, dù ghi hận hay không vốn dĩ hoàng hậu cũng sẽ không để yên cho nàng.

Đợi khi hoàng hậu đi xa, Triệu quý phi cũng nhìn Lý An Nhiên một cái, ánh mắt thâm thúy tràn đầy cảnh cáo sau đó làm như không có gì lạnh nhạt nói với chúng phi tần

“hiện tại bốn cung phải đến Vĩnh Xuân cung xem Anh sung viện, mấy người các người người có phận sự thì phải đến, kẻ không có phận sự thì không đến cũng được, ai lo việc này đi”

Nói xong Triệu quý phi lên kiệu rồi đi, Đức phi bị Triệu quý phi lấn lướt không thèm nhìn đến thì tức giận không ít, khó khăn lắm mới nắm được cung quyền, Đức phi sao có thể bỏ qua cơ hội lập uy, cũng quay đầu nhìn chúng phi tần, sắc diện nghiêm nghị nói

“Anh sung viện phải sinh, bốn cung cũng phải đến túc trực, dù Triệu quý phi nói thế nhưng các người sao có thể không đi, tất cả cùng đi hết cho bốn cung”

Cái này là dùng hành động để trực tiếp chống đối với Triệu quý phi đi, Lý An Nhiên trong lòng cảm thấy buồn cười, Đức phi cũng trẻ con quá rồi.

Đức phi đưa mắt nhìn một lượt mọi người sau đó âm trầm dừng lại trên người Lý An Nhiên một chút, cuối cùng cũng lên kiệu rồi đi, hai người mới được tăng lương đã đi rồi, mọi người cũng không chần chờ đều lục tục lên kiệu của chính mình tiến thẳng đến Vĩnh Xuân cung, Lý An Nhiên ngồi trên cỗ kiệu lắc lư, tâm trạng thật không tốt một chút nào, đêm nay xảy ra thật nhiều chuyện, nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ngay lúc này có một cỗ kiệu nhanh chóng tiến đến từ phía sau, nhìn lại thì Lý An Nhiên nhận ra chính là Lâm quý tần, cỗ kiệu của Lâm quý tần dừng lại phía sau kiệu của Lý An Nhiên nửa bước chân không dám vượt qua, hai cỗ kiệu cùng tiến thẳng về phía trước, Lâm quý tần nhìn Lý An Nhiên cười hỏi

“nương nương không được khỏe sao?”

“chỉ là có chút mệt mỏi thôi”

“thần thiếp hiểu được, hôm nay quả thật đã xảy ra nhiều chuyện”

Lâm quý tần cảm thán, Lý An Nhiên nhìn Lâm quý tần, lúc còn ở Phù Dung Trai, nàng bị chúng cung phi cùng nhau đã kích, Lâm quý tần cũng có mặt, nhưng không có cùng người khác công kích nàng, chỉ trầm mặt cuối đầu không nói một lời, ánh mắt nhìn nàng còn lộ ra chút lo lắng, Lý An Nhiên trong lòng có chút cảm kích cho nên thái độ đối với Lâm quý tần cũng rất tốt, nghĩ nghĩ một chút Lý An Nhiên lên tiếng hỏi

“Lâm tỷ tỷ cảm thấy chuyện Anh sung viện đột nhiên muốn sinh thế nào?”

“lúc trước nghe nói cái thai của Anh sung viện cực kỳ khỏe mạnh, hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy thần thiếp cho rằng cũng là giống như Kim lương nghi thôi, ăn vào thứ không nên ăn”

“ta cũng cho là như vậy, nhưng mà Kim lương nghi là tự mình hại mình, cũng không như Anh sung viện”

“nương nương thật sự nghĩ như vậy sao?”

Lâm quý tần cười cười, nụ cười này khiến Lý An Nhiên giật mình

“ý của Lâm tỷ tỷ là ...?”

“nương nương đã quên ngày mai là ngày gì sao?”

Vừa nghe Lâm sung viện nhắc đến, Lý An Nhiên không khỏi trong lòng lóe ra tinh quang, nàng nhớ buổi sáng lúc thỉnh an hoàng hậu có nghe nói ngày mai là ngày sinh của tiên đế, hoàng thượng và hoàng hậu sẽ đến tế bái tổ tiên tại Thăng Thọ Điện vì đêm này quá nhiều chuyện xảy ra nàng nhất thời quên mất.

Nhớ đến chuyện này Lý An Nhiên trong lòng không khỏi nảy sinh nghi ngờ, Anh sung viện có thật sự là bị người hãm hại hay không?! hoặc là cũng giống như Kim lương nghi kia dùng khổ nhục kế, muốn sinh ra đứa nhỏ có cùng ngày sinh với tiên đế, tham vọng của Anh sung viện và Liễu gia cũng quá lớn rồi. Lý An Nhiên bất giác nhíu mày, chuyện càng lúc càng phức tạp.

Triệu gia, Tô gia, Liễu gia, còn có một đám phi tần hậu cung, bọn họ lợi dụng lẫn nhau, bài trừ hãm hại nhau nhưng nhìn lại thì người bị hại cuối cùng cũng chỉ là cốt nhục của hoàng thượng mà thôi, đột nhiên Lý An Nhiên nghĩ đến về mặt bi phần của hân lúc ở Phù Dung Trai, trong lòng bất giác nhói nhói, hoàng thượng lúc này nhất định rất không dễ chịu, còn có Tô thái hậu sợ rằng sẽ không ngồi yên mà nhìn hoàng hậu gặp chuyện ảnh hưởng đến Tô gia, Lý An Nhiên đột nhiên cảm thấy thực đáng buồn, đáng hận thay cho hoàng thượng.

Chỉ sợ trong chốn hậu cung này người bất đắc dĩ nhất, phải chịu đựng nhiều nhất, chính là vị hoàng đế cửu ngũ chí tôn kia.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tô Thái Hậu

Vĩnh Xuân Cung không khí ngưng trọng hơn hân Phù Dung Trai bởi vì tiếng kêu thảm thiết của Anh sung viện thật sự khiến người ta vừa phiền vừa sợ.

Lý An Nhiên trong lòng vẫn còn trống trở câu nói của Lâm quý tần, đưa mắt nhìn ra xung quanh, trong phòng mọi người đều im lặng, chúng cung nhân của Vĩnh Xuân cung thì sắc diện khấn trương, chờ đợi lâu khiến cho người ta mệt mỏi không chịu nổi, ngay lúc này hoàng thượng quay sang nhìn nàng nói

“Thuần chiêu dung, tam hoàng tử còn nhỏ, nàng ở lại cũng không giúp được gì, trở về Trường Lạc cung trước đi”

Lý An Nhiên trong lòng lập tức mừng rỡ, dù Anh sung viện có thật sự như lời Lâm quý tần nói dùng khổ nhục kế hay không cũng chẳng có liên quan gì đến nàng, hiện tại chạy thoát thân trước mới là chính đạo, dù kể quả điều tra ra sao người bị nghi ngờ cũng chỉ có mỗi hoàng hậu

“thần thiếp...”

“thái hậu giá lâm!”

Lý An Nhiên còn chưa kịp tạ ơn rồi đi thì tiếng hô thái hậu đến đã cắt ngang lời nàng, trong lòng nàng ngay lập tức xoay chuyển, thái hậu đến vào lúc này nhất định không bình thường, lúc Huệ phi sinh cũng không thấy thái hậu đích thân đến, hôm nay lại chạy đến Vĩnh Xuân cung, chắc là đến chủ trì thay hoàng hậu rồi.

Tô thái hậu dẫn đầu tiến vào, hoàng thượng lập tức dẫn chúng phi tần đứng lên hành lễ

“nhi thần tham kiến mẫu hậu”

“thần thiếp tham kiến thái hậu”

Lý An Nhiên thực bất đắc dĩ, vậy là nàng không thể chạy thoát thân được rồi.

Tô thái hậu bình thân như không có gì nói.

“ừ! đều đứng lên đi”

Thái hậu cùng hoàng thượng ngồi xuống chủ tọa, đưa mắt nhìn một vòng phi tần có mặt trong phòng, đầu tiên mở miệng hỏi

“tình hình của Anh sung viện như thế nào rồi?”

“bẩm thái hậu nương nương, ngài cũng nghe đó, vẫn chưa sinh”

Đức phi lên tiếng thay hoàng thượng trả lời, thái hậu gật gật đầu như đã hiểu, sau đó lại bắt sang chuyện chính hỏi

“hoàng thượng, ai gia đã nghe chuyện của hoàng hậu và Kim lương nghi rồi, Kim lương nghi dám làm hại long tự, hãm hại phi tần, trừng phạt rất thích đáng, Kim gia cũng khó tránh liên quan, hoàng thượng phải giải quyết cho chu toàn”

Hoàng thượng gật đầu nói

“thần nhi đã biết”

Lý An Nhiên trong lòng hiểu được, sợ rằng Kim gia là vây cánh của Triệu gia đi, chính vì thế Tô thái hậu mới truy cùng giết tận như vậy, mà hoàng thượng thì đương nhiên sẽ vô cùng vui lòng chặt đứt vài cái vây cánh của Triệu gia. Đến lúc này Lý An Nhiên mới hiểu vì sao hoàng thượng lại luôn cố gắng giữ cho Tô Triệu hai nhà có địa vị cân bằng, người xưa có nói “một núi không thể chứa hai hổ”, Tô Triệu càng đối chọi, càng triệt hạ lẫn nhau thì hoàng thượng càng có lợi, vì có gì lại không làm cơ chứ.

“còn chuyện của hoàng hậu, ai gia cho rằng nhất định là có kẻ muốn hãm hại hoàng hậu, Thuận chiêu dung, người thấy ai gia nói đúng không?”

Ánh mắt lợi hại của thái hậu đột nhiên chiếu vào Lý An Nhiên, Lý An Nhiên trong lòng căng thẳng nhưng thần sắc vẫn trấn định tiến ra cung kính nói

“thần thiếp cũng cho là như vậy, hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, thần thiếp chỉ là một phi tần nhỏ bé, sao hoàng hậu lại có thể vứt bỏ tôn nghiêm đi hãm hại thần thiếp? thần thiếp tin chuyện này nhất định có uẩn khuất”

Nghe Lý An Nhiên trả lời như vậy, Tô thái hậu xem như hài lòng, tuy ánh mắt nhìn nàng vẫn còn lạnh lùng nhưng cũng không làm khó dễ nàng nữa

“Ừ! người hiểu được như vậy thì tốt”

Lý An Nhiên trong lòng thở phào một hơi, nàng toàn thân thối lui đến vị trí của mình ngồi xuống, lúc này thái hậu lạnh nhạt nói

“chuyện của hoàng hậu, ai gia nhất định phải điều tra cho rõ, xem xem là ai tác oai tác quái dám đùa giỡn đến trên đầu hoàng hậu”

Thái hậu nói câu này ánh mắt vô tình có ý đều nhắm vào quý phi và Trương Thục Oanh, Lý An Nhiên âm thầm nhìn sắc mặt hoàng thượng, phát hiện hắn vẫn bình thân như thường, nhưng nàng biết rõ trong lòng của hắn không thể bình thân được như vậy, Tô thái hậu ở trước mặt hắn trắng trợn bao che cho hoàng hậu và Tô gia, hoàn toàn lướt qua hắn, là cứu người chí tôn, hắn sao có thể không để ý?!

Nàng từng nghe nói hoàng thượng tám tuổi về dưới gối Triệu thái hậu, sau này lớn lên liền thân thiết với Triệu thái hậu hơn Tô thái hậu, nhưng hiện tại nhìn tình hình bọn họ ở chung, Lý An Nhiên liền đoán được, hoàng thượng không thân thiết được với Tô thái hậu vì trong mắt bà không có hắn, bà chỉ quan tâm Tô gia mà thôi, một đứa con bị mẹ ruột của mình hắt hủi như vậy, bảo hắn không oán được sao? Còn vị Triệu thái hậu kia, tuy tiếp xúc không nhiều nhưng thông qua động thái của Triệu gia trong cung nàng cũng có thể đoán được người này thâm sâu như thế nào, biết ẩn nhẫn, biết nương theo hoàng thượng, thái độ luôn hòa hoãn không trực tiếp khiêu chiến uy quyền của hắn, cùng với Tô thái hậu này khác biệt như hai đầu thái cực.

“hoàng thượng, Anh sung viện mang thai mới hơn bảy tháng, hôm nay đột nhiên xảy ra chuyện, thần thiếp cho rằng có vấn đề”

Đức phi trước khi thái hậu đến thì không dám lên tiếng, hiện tại có thái hậu làm chỗ dựa lập tức có thể thẳng sống lưng, hoàng thượng đối với lời nói của Đức phi thì gật đầu đồng tình

“Đức phi nói phải, trầm sớm đã nghĩ đến điểm này, chỉ là Anh sung viện đang lâm bồn, không tiện hỏi đến”

“Liên ma ma, người nói cho ai gia biết, Anh sung viện xảy ra chuyện gì?”

Thái hậu nhìn về phía một ma ma đứng trong góc, ma ma kia liền bước ra cung kính hành lễ rồi trả lời

“bẩm hoàng thượng, thái hậu, hôm nay sau khi Anh sung viện uống thuốc dưỡng thai, không đến nửa khắc đã đột nhiên đau bụng, nô tỳ cảm thấy có vấn đề nên đã giữ lại chén thuốc, xin hoàng thượng gọi thái y đến kiểm tra”

“Liên ma ma, người làm việc rất tốt”

Thái hậu gật đầu khen, hoàng thượng lập tức gọi Thành thái y đến, thật đáng thương Thành thái y tóc hoa râm phải cùng chúng phi tần chơi trò cung đấu, chạy từ Phù Dung Trai đến Vĩnh Xuân cung chỉ để kiểm tra được liệu, chén thuốc, làm thái y cũng thật khổ.

Chén thuốc được Liên ma ma mang ra, Thành thái y lập tức bắt tay và làm việc, đầu tiên là ngửi, sau đó là dùng kim châm thử, sau nữa là cho vào vài loại nước thuốc, cuối cùng mới quan sang hoàng thượng nói

“bẩm hoàng thượng, trong chén thuốc có xạ hương và một lượng nhỏ độc hoa hồng, thuốc này không phải thuốc dưỡng thai mà là thuốc phá thai”

“thật là ác độc, hoàng thượng, người nhất định phải điều tra ra hung thủ trả lại công đạo cho cháu của ai gia và Anh sung viện”

“mẫu hậu đừng tức giận, thần nhi nhất định sẽ điều tra rõ ràng”

“hoàng thượng, thần thiếp cho rằng trong Vĩnh Xuân cung có vấn đề, nên điều tra từ Vĩnh Xuân cung trước biết đâu có thể tìm được manh mối”

“Trương phi muội muội nói phải, tuy rằng Anh sung viện đang lâm bồn nhưng vì vụ án liên quan đến long tự không thể xem thường, nếu thời gian kéo dài sợ rằng hung thủ thừa cơ hội xóa đi dấu vết gây án, hoàng thượng người thấy thế nào?”

Triệu quý phi cùng Trương phi đã lên tiếng, hoàng thượng đương nhiên thuận thế liền gật đầu nói

“Luru Toàn Phúc, trước tiên điều tra cung nhân Vĩnh Xuân cung cho trẫm”

Luru Toàn Phúc nghe lời lập tức lui ra mang người đi điều tra, Liên ma ma nhìn Tô thái hậu, đột nhiên lên tiếng nói

“bẩm hoàng thượng, nô tỳ là do hoàng hậu nương nương ban cho Vĩnh Xuân cung, để chứng minh trong sạch mời Luru công công kiểm tra nô tỳ trước”

“Liên ma ma, người hành động như vậy rất đáng khen, Luru Toàn Phúc, cứ y theo ý của nàng đi”

Tô thái hậu cười cười phân phó, vẻ mặt uy nghiêm lộ ra một tia hài lòng, hoàng thượng cũng không dị nghị gật đầu một cái, Luru công công tuân lệnh cùng Liên ma ma lui ra.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã trở lại, nhanh đến nỗi Lý An Nhiên còn chưa kịp phân tích xong tình hình hậu cung lúc này. Liên ma ma lúc bước ra thần sắc bình thản, hiện tại khi trở vào sắc mặt đã xanh trắng đan xen, vừa vào đến bà ta đã lập tức vô cùng oan ức quý xuống kêu lên

“hoàng thượng, thái hậu xin minh xét, nô tỳ là bị oan!”

Về mặt bình tĩnh của thái hậu lập tức cứng lại, chân mày nhíu chặt, hoàng thượng hít mắt nhìn Liên ma ma, sau đó liếc nhìn Luru Toàn Phúc, ngay lập tức Luru Toàn Phúc cung kính nói

“bẩm hoàng thượng, trong phòng của Liên ma ma, nô tài tìm được gói bột này, phiên Thành thái y kiểm tra một phen”

Lại qua một công đoạn kiểm tra, kết quả chính là Liên ma ma tàn trữ độc Hoa Hồng, chủ mưu ám hại Anh sung viện lộ diện, thái hậu thật sự là tức giận đến run người, chỉ vào Liên ma ma, run rẩy quát lớn

“nói ... đây là chuyện gì?”

“thái hậu nương nương minh xét, nô tỳ oan uổng, nô tỳ không có ám hại Anh sung viện, nô tỳ cũng không biết vì sao thứ này lại có ở trong phòng của nô tỳ”

Liên ma ma vừa khóc lóc vừa giải thích, Triệu quý phi lập tức lên tiếng

“người nói người không biết vậy thì ai sẽ biết đây? người là người của hoàng hậu ban cho Anh sung viện sử dụng, hiện tại độc Hoa Hồng lại được tìm thấy trong phòng người, như vậy chẳng lẽ là do hoàng hậu nương nương sai sử người hãm hại Anh sung viện sao?”

Chúng phi tần trong lòng cũng đều có cùng ý nghĩ với quý phi nhưng không ai dám lên tiếng, Tô thái hậu sắc mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Triệu quý phi, trong khi đó Triệu quý phi làm như không cảm nhận được đưa mắt nhìn hoàng thượng, lúc này hoàng thượng rừ mí mắt không nhìn bất kỳ ai, hần suy tính một chút rồi ngẩng đầu cười cười lạnh nhạt nói

“chuyện này liên quan trọng đại, không thể vì một gói độc được cùng lời nói của một vài người mà kết tội được, phải điều tra rõ ràng, Luru Toàn Phúc, giám tất cả cung nhân Vĩnh Xuân Cung lại, lục soát Vĩnh Xuân cung điều tra rõ ràng cho trẫm”

Nói xong hoàng thượng quay sang thái hậu vô cùng quan tâm nói

“cũng đã khuya rồi, mẫu hậu nên về Thọ Khang cung nghỉ ngơi đi, ở đây đã có nhi thần”

Thần sắc của thái hậu cực kỳ không tốt, bị Diên ma ma từ phía sau âm thầm kéo góc áo, thái hậu liền quay sang nhìn hoàng thượng, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi cùng buồn bã, kéo lấy cánh tay của hoàng thượng vô cùng thân thiết

“ai già rồi, không thể làm được gì nữa, tất cả đều nhờ hoàng thượng thôi, đừng để ai phải chịu oan uổng, nhất là hoàng hậu, chính cung vẫn mãi là chính cung, phi tần cũng chỉ là phi tần mà thôi, hoàng thượng nhớ lấy”

Lý An Nhiên lúc này thật sự cảm thấy tức giận cùng châm chọc cực độ, Tô thái hậu nói cũng thật hay, là ai lúc này còn hiên ngang chạy đến ra vẻ uy phong vậy? hiện tại đuối lý liền nói mình già rồi không làm được gì nữa, Tô thái hậu thật sự là thật sự là bao che khuyết điểm đến vô sỉ.

Cả Lý An Nhiên mà còn cảm thấy tức giận nói chỉ là mấy người quý phi

Chính cung mãi là chính cung sao?! chờ coi Tô Ngọc Thiên còn có thể ngồi cái ghế hoàng hậu kia được bao lâu?

Triệu quý phi nắm chặt nắm tay trong tay áo, dùng hết khí lực để kiềm chế bản thân, trong lúc đó hoàng thượng làm như không nghe hiểu ẩn ý trong câu nói của thái hậu, vẫn một bộ dạng hiểu từ nói

“nhi thần hiểu được, mẫu hậu cứ yên tâm”

Tô thái hậu gật đầu, lúc này mới chịu dẫn người rời đi, Lý An Nhiên đối với vị Tô thái hậu này, ấn tượng càng ngày càng tệ, có thể trước đây Tô thái hậu cũng là một nữ nhân thông minh, nhưng nhìn cách làm thái hậu của bà, rõ ràng là bị quyền lực làm mờ mắt, trí thông minh giảm dần đi, điều đó chính là sai lầm của bà và Tô gia, tham lam vor vét quyền lực, quan trọng nữa là quá xem thường hoàng thượng, cửu ngũ chí tôn tính nhân nại cũng có hạn, Lý An Nhiên tự hỏi hoàng thượng còn có thể nương bộ Tô thái hậu cùng Tô gia được bao lâu?!

Trong lúc Lý An Nhiên suy nghĩ, rất nhanh đã qua một canh giờ, Vĩnh Xuân cung ngoại trừ phòng sinh mọi nơi đều bị Lưu công công dẫn người lật qua một lần, tạm thời không tìm được manh mối gì khác, còn về nhân sự, ngoại trừ những người đang hỗ trợ trong phòng sinh, cung nhân còn lại đều bị bắt đi tra hỏi. Anh sung viện trong kia không biết khi nghe được tình hình ngoài này sẽ có cảm xúc gì nữa, mà cũng đáng thôi, nữ nhân nhẫn tâm dùng con của mình làm bàn đạp tiến thân, nhân tiện hãm hại hoàng hậu, loại người như vậy không hề đáng để đồng tình.

Dựa theo Lý An Nhiên suy đoán từ những manh mối biết được, hoàng hậu có thể đã thật sự cho Liên ma ma dùng xạ hương ra tay với Anh sung viện nhằm giả họa cho nàng, Anh sung viện tương kế tựu kế, cho thêm độc hoa hồng vào sau đó đổ hết cho hoàng hậu, bản thân đóng vai người bị hại, sinh được đứa nhỏ có cùng ngày sinh với tiên đế mà không ai nghi ngờ nàng. Liên ma ma không phát hiện, cứ tưởng chứng cứ đã bị mình xóa hết, chính vì thế mới tự tin như thế, nhưng bà ta cùng Tô thái hậu không ngờ rằng Liễu Ngưng Tuyết thật sự dám mạng long thai và tính mạng của mình ra đánh cược. Hiện tại nàng tin chắc Tô thái hậu và hoàng hậu cũng đã đoán ra vấn đề ở đâu, đáng tiếc đã chậm.

“A...” tiếng hét suy yếu cùng tiếng trẻ con khóc như có như không truyền ra từ phòng sinh

“hoàng thượng, hoàng thượng ... nương nương sinh được rồi”

Một ma ma ôm lấy bọc vải đỏ chạy ra từ phòng sinh, nét cười trên mặt có chút miễn cưỡng

“chúc mừng hoàng thượng, nương nương sinh được một tiểu hoàng tử, mẹ con đều bình an”

Hoàng thượng nhìn đứa nhỏ mới sinh yếu ớt đến nỗi tiếng khóc nhỏ như tiếng mèo kêu, toàn thân đỏ bừng, so với tam hoàng tử thì nhỏ chỉ bằng một nửa, vừa nhìn liền biết lại là cái ám sắc thuốc, so với nhị hoàng tử năm xưa sợ còn yếu ớt hơn, ánh mắt của hắn không khỏi lạnh xuống, nhíu nhíu chân mày, cũng không dám đưa tay ra chạm vào đứa nhỏ, lạnh giọng phân phó

“chăm sóc cho tứ hoàng tử và Anh sung viện cho tốt, Thành thái y, đêm nay ngời túc trực ở Vĩnh Xuân cung”

Nói xong, hoàng thượng quay sang chứng phi tần

“các nàng cũng tan đi, trầm cùng Triệu quý phi trở về Diên Hy cung”

Triệu quý phi nghe hoàng thượng nói vậy thì lộ ra sắc mặt vui mừng, chứng phi tần cũng có một vài người âm thầm ganh tỵ, nhưng Lý An Nhiên thì tuyệt đối không, ngược lại còn cảm thấy Triệu quý phi thực đáng thương, hoàng thượng đến chỗ nàng lúc này thật sự là ân sủng sao? hắn vừa mất một đứa con, một đứa lại yếu ớt đến không biết có nuôi lớn được hay không, tâm trạng nhất định thực tệ, Tô gia và Triệu gia lại đang bước vào giai đoạn cực độ căng thẳng, hành động của hoàng thượng chính xác là châm dầu vào lửa.

Người nhận ra được vấn đề này không chỉ có Lý An Nhiên mà còn có cả Trương Thục Oanh, nhìn sắc mặt vui mừng của Triệu quý phi đặc ý theo sau hoàng thượng rồi đi, Trương Thục Oanh che dấu một tia châm chọc lạnh băng dưới đáy mắt.

Rời khỏi Vĩnh Xuân cung, chứng phi tần lập tức lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, một đêm bận rộn chạy tới chạy lui, cuối cùng cũng hạ màn trong bầu không khí căng thẳng, Lý An Nhiên trước khi lên kiệu của mình trở về Trường Lạc cung, nàng bất giác quay đầu nhìn lại Vĩnh Xuân cung từ đông đúc trở về với sự vắng vẻ, nhớ đến đứa nhỏ yếu ớt không chịu nổi trong tay ma ma, nàng không khỏi thở dài, lại một đứa trẻ vô tội nữa phải gánh chịu hậu quả của chính mẫu thân chúng gây ra, thực đáng thương đáng buồn!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Khúc Nhân Sinh

Mùa hè đến mang theo cái nóng oi bức, không khí hậu cung trầm trọng nóng bỏng hơn bao giờ hết, hoàng hậu bị cầm tù trong Linh Phụng cung, Kim lương nghi bị đày đến lãnh cung. Anh sung viện sinh non tạm thời không thể xuống giường, tứ hoàng tử yếu ớt được thái y túc trực hầu đêm suốt sáng, Thọ Khang cung thái hậu không được khỏe, chúng phi tần không cần thỉnh an hoàng hậu đều thu mình lại ở trong tấm cung của mình, không ai dám có động thái nào.

Trên triều hoàng thượng nổi trận lôi đình cất chức quan của Kim đại nhân, giam vào đại lao chờ hình bộ điều tra với tội tham ô, Kim gia bị soát nhà tịch thu gia sản, không chỉ vậy những quan viên có dính dáng đến Kim gia đều bị điều tra thẩm vấn. Lễ bộ tả thị lang dân tấu nói Tứ hoàng tử cùng tiên đế có cùng ngày sinh, là số mệnh gì đó, hoàng thượng tức giận mắng tả thị lang kia hàm hồ nói bậy, hấn gọi tiên đế là phụ hoàng, hiện tại tứ hoàng tử gọi hấn là phụ hoàng, nếu tứ hoàng tử là tiên đế, vậy thì đây là cái loại luân lý gì?! cuối cùng Tả thị lang kia bị giáng tội yêu ngôn hoặc chúng, bị giam luôn vào đại lao làm bạn với phụ thân của Kim lương nghi, tình hình tiền triều so với hậu cung trở nên càng sôi nổi căng thẳng hơn.

Nhưng những thứ đang xảy ra ở tiền triều và hậu cung đều không dính dáng gì với Lý An Nhiên, nàng vẫn ở trong Trường Lạc cung chuyên tâm chăm sóc cho đứa nhỏ Tiêu Bình, yên ổn sống cuộc sống an nhàn thanh tĩnh trước đây.

Rất nhanh đến giữa tháng sáu, cuối cùng kết quả điều tra đã có, mà kết quả này không làm cho Lý An Nhiên bất ngờ chút nào.

Với tội danh lợi dụng sự tín nhiệm của hoàng hậu, dùng xạ hương mưu hại Thuần chiêu dung, mua chuộc Liên ma ma ám hại long tự của Anh sung viện, Nghi tiếp dư tự mình ra đầu thú với hoàng thượng nên được khoan hồng, chỉ bị đày vào lãnh cung mà thôi.

Khi nghe được tin này Lý An Nhiên chỉ cười nhạt, Tô gia hành động như vậy hoàn toàn có thể hiểu được, hi sinh một tiếp dư giữ lại hoàng hậu là chuyện đương nhiên thôi, nếu không có chứng cứ xác thực đến mức không thể chối cãi và Tô gia còn chưa ngã thì hoàng hậu đúng như lời Tô thái hậu nói, chính cung mãi là chính cung

.....

Cái nặng oi bức trên đỉnh đầu khiến người ta thực khó chịu, nhưng nàng đã không còn là Nghi tiếp dư có người che nắng cho, nàng hiện tại chỉ là một thứ nhân, một cung phi bị phế, một kẻ phạm tội trên đường bị đưa đến lãnh cung.

“Minh Huệ, hãy vì Tô gia mà nhận tội đi, Tô gia ta không thể mất hoàng hậu”

Đây là lời mà thái hậu nói, thật khiến cho lòng người lạnh giá.

“muội yên tâm, tỷ tỷ sẽ tìm cách cứu muội, Minh di nương trong phủ tỷ cũng hứa sẽ chăm sóc tử tế, có một ngày tỷ bắt Triệu gia phải trả giá gấp trăm lần, trả thù cho muội”

À, đây là lần đầu tiên cái đích tỷ làm hoàng hậu của nàng gọi nàng là muội muội thân thiết như vậy, thật khiến cho người ta muốn cười ra nước mắt.

Bọn họ hư tình giả ý, nàng biết rất rõ, nhưng nàng lại không có cách nào khác, nàng có thể phản kháng sao? mọi người đều cho nàng là thứ muội của hoàng hậu, có thái hậu chống lưng, có hậu thuẫn lớn mạnh nhưng có ai hiểu nàng chẳng qua chỉ là con cò của bọn họ mà thôi, đến lúc cần thiết liền biến thành kẻ thế mạng, nàng không cách nào có thể phản kháng trước quyền lực của bọn họ, còn di nương trong phủ... không, là mẫu thân, nàng đã biến thành như thế này rồi, còn sợ gì mà không dám gọi, mẫu thân vẫn đang sống trong Tô phủ, nàng nhận mệnh có thể bà sẽ được sống tốt hơn.

Lãnh cung là một tòa cung điện cũ nằm trong góc hẹp nhất, âm u nhất, lạnh lẽo nhất hậu cung, trước cổng lớn còn treo bảng khắc hai chữ Lãnh Cung, nhìn cổng lớn sơn màu đen âm u, nàng không không chế được thân mình run rẩy, hai hàng nước mắt đã không kiềm chế được nữa rơi xuống, nàng sợ!

“Tô thị thứ nhân, mau vào trong”

Ma ma quản sự của lãnh cung phụ trách áp giải nàng lạnh giọng nhắc nhở, Tô Minh Huệ cắn răng chậm rãi theo bà ta bước vào, nhìn cánh cửa từ từ đóng lại, từ hôm nay nàng không thể nhìn thấy thế giới bên ngoài nữa, trong lòng Tô Minh Huệ chỉ cảm thấy một sự khủng hoảng cay đắng khó nói nên lời, nhìn lại khung cảnh bên trong lãnh cung, nơi này cực kỳ hoang vắng, phòng ốc bằng gỗ đã phai màu, trong sân lớn lại có một cái cối xây bằng đá rất lớn, thấy Tô Minh Huệ nhìn cối đá kia, ma ma quản sự lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

“cái cối đá lớn kia chính là hoàng thượng cho đặc ở đây, mỗi ngày Kim thị phải đẩy cối đá bốn canh giờ liên tục không được nghỉ ngơi”

Nghe ma ma quản sự nói mà Tô Minh Huệ không khỏi rùng mình, sắc mặt trắng ra, thấy vậy ma ma quản sự cười lạnh

“ta không quan tâm trước đây ngươi là ai, cháu gái thái hậu hay thứ muội hoàng hậu gì đó, nhưng một khi đã vào đây rồi, ngươi thuộc quyền quản lý của ta, sau này gọi ta là Lưu quản sự, có biết chưa?”

Tô Minh Huệ cảm thấy trong ngực khó thở, ánh mắt lộ ra tia đấu tranh, Lưu ma ma đột nhiên sa sầm sắc mặt, trừng mắt hung ác nhìn nàng

“ngươi tưởng ngươi còn là tiếp dư nương nương cao cao tại thượng sao, để cho ngươi gọi ta một tiếng Lưu quân sự là thiệt thòi cho ngươi hả?”

Tô Minh Huệ sớm đã nghe nói về vị Lưu quân sự độc ác của lãnh cung này, nàng cũng không ngu ngốc chống đối bà ta, cố gắng khắc chế bản thân trầm giọng nói

“Lưu ma ma”

“hừ! như vậy mới tốt, phòng của ngươi ta đã sai người chuẩn bị rồi, trước tiên đưa cây trầm trên đầu của ngươi cho ta”

Tô Minh Huệ lần này là không nhịn nổi nữa rồi

“ta ta bị phé nhưng dù gì ta cũng từng là người của hoàng thượng, bà dám ngang nhiên cướp đoạt?”

“cái gì, người của hoàng thượng? ... ta nhỏ vào! ngươi vào đây rồi chính là người của ta, ma ma ta vất vả chạy đi lãnh ngươi về, thu của ngươi một cây trầm củ rách có gì không được?”

“bà ...”

“ta thì thế nào? sao?! ngươi muốn chọc lão nương tức giận phải không?”

Tô Minh Huệ bị Lưu ma ma dọa sợ, bất đắc dĩ tháo cây trầm bạc trên đầu xuống, nước mắt lại không kiềm được tuôn chảy, Lưu ma ma lại không một chút động lòng, hừ lạnh một tiếng đoạt mất cây trầm còn châm chọc nói

“loại nữ nhân độc ác mưu hại long tự như các ngươi, không cần ra vẻ đáng thương trước mặt ta”

Tô Minh Huệ cắn cắn môi không nói.

....

Đêm tối luôn là lúc hậu cung đặc biệt tĩnh mịch, nhưng ở tại chốn lãnh cung này thì càng thêm lạnh giá u ám, bên ngoài sân tiếng Kim thị đẩy cối xay vang lên không ngừng, tiếng Lưu ma ma mắng chửi càng rõ ràng hơn, Tô Minh Huệ nằm trong một căn phòng lạnh giá, mới vào lãnh cung chưa đến một ngày, sắc mặt nàng đã trắng cả ra, lộ vẻ tiều tụy.

Lê thân đến bên bệ cửa, nhìn ra bên ngoài thì thấy một thân ảnh gầy yếu như que củi đang gắng sức đẩy cối xay đá nặng gần trăm cân, với thân hình như vậy làm sao đẩy nổi, Kim thị đẩy được một chút là dừng lại thở dốc, nhìn nàng ta Tô Minh Huệ không khỏi hốt hoảng, người này cùng Kim lương nghi mà nàng biết cách xa một trời một vực, chỉ mới gần một tháng từ thiếu nữ mười bảy hiện tại nhìn như mấy phụ nhân khát cái ngoài đường.

Lưu ma ma cầm trên tay một cây roi dài, chỉ vào Kim thị mắng chửi liên hồi, đột nhiên khoe mắt của Lưu ma ma nhìn thấy Tô Minh Huệ đang thần thờ đứng bên góc cửa, trừng mắt bà ta đảo qua một vòng, đột nhiên lớn tiếng hô

“ngươi ... qua đây”

Tô Minh Huệ giật mình nhìn bà ta, nhìn cây roi dài Tô Minh Huệ trong lòng hơi sợ, bất đắc dĩ bước ra sân, Lưu ma ma nhìn nhìn Tô Minh Huệ rồi lại nhìn Kim thị, đột nhiên bà ta chỉ vào Kim thị nói

“ngươi ở đây giám sát nàng ta cho ta, nếu nàng ta dám không đẩy cối xay ngươi dùng cái này đánh à”

“không, ta không ...”

Tô Minh Huệ không kiềm được lui lại phía sau một bước, Lưu ma ma không khỏi trợn mắt

“ngươi sợ cái gì, ngươi không làm ta sẽ đánh ngươi, có làm hay không?”

Tô Minh Huệ nhìn Lưu ma ma, rồi lại nhìn Kim thị đang dùng ánh mắt phức tạp đánh giá mình, cắn răng cầm lấy cây roi, Lưu ma ma nở nụ cười đắc ý, vênh vao quay lưng đi, vừa đi vừa ngáp dài ngáp ngắn

“khốn kiếp, mấy đêm rồi lão nương không thể ngủ ngon giấc vì đám chết tiệt các ngươi”

Tô Minh Huệ nhìn Lưu ma ma đi xa, trong lòng hơi thả lỏng, đột nhiên một giọng nói trong trẻo phát ra bên cạnh làm nàng giật mình

“ngươi vào đây?! thì ra Tô gia hy sinh ngươi bảo vệ hoàng hậu”

Tô Minh Huệ nhìn Kim lương nghi sắc mặt tiều tụy dùng ánh mắt chăm chọc nhìn mình, giọng nói trong trẻo kia cùng hình ảnh người trước mắt không trùng khớp một chút nào, trong lòng lập tức khó chịu, giọng roi dài ra trước mặt nàng ta, đe dọa nói

“ngươi lo đẩy cối xay của ngươi đi”

“hừ! không ngờ tam tiểu thư của Tô gia cũng phải chịu kết cuộc giống như ta, ha ha ha ...”

Kim thị đột nhiên vô cùng đắc ý nở nụ cười, Tô Minh Huệ lập tức nóng giận

“câm miệng, ta hy sinh là vì Tô gia, vì mẫu thân của ta, Kim gia vì ngươi mà bị soát nhà tịch thu gia sản, phụ thân cùng huynh trưởng ngươi còn bị giam vào đại lao, ngươi có tư cách gì mà so sánh với ta”

“tất cả là tại các ngươi, nếu không vì các ngươi ép ta, ta có đi đến bước đường này không, các ngươi vào cung liền có tất cả, có chỗ dựa, có sủng ái của hoàng thượng, ta thì có cái gì chứ? may mắn mạng long thai lại biết chắc mình không cách nào sinh nó ra được, dù có sinh ra cũng bị người khác mang đi, Tô tiện nhân ngươi làm sao hiểu được nỗi khổ của ta”

“ít ra ngươi còn có long thai trong bụng, nếu không vì ngươi ngu xuẩn nghe lời xúi giục của Triệu gia, si tâm vọng tưởng muốn hãm hại Lý An Nhiên, ngươi có kết cuộc như vậy sao?”

“ha ha ... thì ra các ngươi đều biết, đúng ... ta vốn dĩ chính là một con cò nhỏ của Triệu gia mà thôi, ta đánh cược thua, có kết cục như vậy ta cũng không có gì hối tiếc, vậy còn ngươi? ha ha ... nhay ra thế mạng cho người khác, ngươi nghĩ mình tốt hơn ta sao?”

“ngươi câm miệng lại cho ta”

“dựa vào cái gì ta không thể nói chứ? chúng ta bây giờ như nhau cả thôi, ngươi nghĩ ngươi còn có người để dựa vào nữa à? tiện nhân ngu xuẩn”

“câm đi!”

Tô Minh Huệ nổi nóng, hai mắt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi vung tay một cái quát mạnh roi vào người Kim thị, Kim thị hai mắt lộ ra tia máu, hung hăng nhào đến túm tóc Tô Minh Huệ, bộ dạng vô cùng hung mãnh, Tô Minh Huệ đương nhiên sẽ không ngồi yên cho nàng ta đánh, hai người lập tức xông vào xâu xé nhau, không thể nhìn ra bộ dáng cao cao tại thượng mọi người tung hô trước đây, bọn họ hiện tại chỉ như hai con thú bị thương, cố gắng tìm lý do để tiếp tục tồn tại.

Trong đêm trường tĩnh mịch, hai thân ảnh lăn lộn dưới đất, trút tất cả nỗi oán hận của bản thân lên người đối phương, lãnh cung tĩnh mịch không ai nhìn đến, không ai nghe đến, càng không có ai quan tâm đến những kẻ đã ngã ngựa trên chiến trường, để mặt cho bọn họ giằng giụa cố gắng sinh tồn dưới bùn lầy.

Đánh đến tối mắt tối mũi, quần áo mặt mũi bẩn thỉu bầm dập, đánh đến không còn hơi sức hai người này mới chịu thôi, cả hai nằm lăn ra dưới đất, bầu trời u ám chỉ có một ánh trăng khuyết tàn, hai người ngẩn ngơ ngắm nhìn, trong đầu nhớ lại những ký ức trước đây, có vui sướng, có đau buồn, đột nhiên bọn họ bật cười, tiếng cười day dứt so với tiếng khóc càng khiến người ta cảm thấy bi ai hơn.

Kim thị há miệng, thở đều một hơi, sau đó bắt đầu hát, tiếng hát của người nhập cung nhờ giọng hát hiện tại đã không còn trong trẻo xinh đẹp như xưa, nhưng lại khiến lòng người đau xót không thôi.

“Ban ngày bộ dạng mệt mỏi, đến đêm chỉ còn hơn nửa linh hồn

Giữa đường hành hương, người tựa như run rẩy trên cõi trần.

Vạn sự như sóng lớn, đẩy ta cùng chìm nổi

Nhìn tình hà vẫn chưa xuyên qua chiếc thuyền đã trôi vắt ngang thôn quê.

Trên sông một tà áo bay trong gió, những mảnh sao lấp lánh đẹp đẽ

Có ta và trăng sáng cùng hướng về dòng nước sâu.

Không biết đã thiếp đi khi nào, phong ba nhẹ nhàng chảy vào không tiếng động

Thiên địa sáng tỏ lưu lại, xiết lấy bóng ảnh người trên thuyền.

Tâm tư theo mây khói rời đi, bóng người lưu lạc tựa như chìm xuống

Ai phân giải được phong lưu khí phách của người đã già.

Trời không ưng thuận cho ta mượn ba phần say, còn bảy phần đầy mắt lạnh nhạt

Dạy ta như thế nào là đi một đoạn đường nhân gian.

....

Chiếc rèm bên ngoài tối đen tựa như nước thủy triều, đêm khuya vô tận chiếc đèn trên song cửa

Đốm sáng nhỏ leo lắt, tro trắng vẫn có thừa ấm áp.

Thường cười sinh mệnh vốn vô thường, thế nhân tầm thường nói yêu thương trong mộng

Vậy mà giờ đây nghiêng ngã mộng không thành.

Tâm tư theo mây khói rời đi, bóng người lưu lạc tựa như chìm xuống

Ai phân giải được phong lưu khí phách của người đã già

Trời không ưng thuận cho ta nụ cười ba phần say, còn bảy phần đầy mắt lạnh nhạt

Dạy ta như thế nào là đi một đoạn đường nhân gian.

.....

Tâm tư theo mây khói rời đi, bóng người lưu lạc tựa như chìm xuống

Ai phân giải được phong lưu khí phách của người đã già

Cũng bất quá giữa trắng đen hiếm thấy màu hỗn độn

Dạy ta như thế nào là đi một đoạn đường nhân gian”

(Độc Hành Nhân – Thước Tà)

“ha ha ... dạy ta như thế nào là đi một đoạn đường nhân gian à”

Tô Minh Huệ lập lại câu này mà nước mắt tràn mi, Kim thị lão đạo đứng đây, tự mình tiến về phía cội cây bằng đá kia, bắt đầu tiếp tục đẩy, nếu nàng cố gắng hoàn thành hình phạt nặng nhọc, có thể hoàng thượng sẽ nguôi giận, có thể phụ thân và huynh trưởng của nàng sẽ được khoan hồng, dù sao nàng cũng từng mang con của hắn, mặc dù là chính tay nàng đã giết nó. Hỏi nàng có hối hận hay không ư? không, nàng không hối hận, bởi vì có hối hận cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Trong chốn thâm cung này, chỉ có thắng hay thua, không có đúng sai.

Vnt-HoaTinhKhôi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thế cuộc hậu cung

Linh Phụng cung lại trở về không khí nhộn nhịp vào buổi sáng, lệnh cấm túc của hoàng hậu đã bị bãi bỏ.

“tham kiến Thuần chiêu dung nương nương”

Chúng phi tần nhìn thấy Lý An Nhiên đến, lập tức hành lễ, bọn họ hiện tại không có bất kỳ ai có thái độ miễn cưỡng nào, trước đây Lý An Nhiên luôn một bộ dáng ngây thơ hiền lành không xung đột với bất kỳ ai, chính vì thế có nhiều phi tần cho rằng nàng là người mềm yếu, hiện tại trải qua nhiều chuyện, bọn họ nhận ra nàng cũng không đơn giản như bọn họ tưởng, trong lòng lập tức sinh ra tâm lý kính sợ. Lý An Nhiên đối với thái độ của những người này không mấy quan tâm

An vị tại vị trí của mình, chờ đợi những phi tần phân vị cao đến, nàng so với trước đây vẫn không có gì khác nhau, ăn mặc bình thường theo phong cách khoan khoái dễ chịu, mặt cũng không trang điểm gì nhiều, thế nhưng trong mùa hè nóng bức, nhìn một thiếu nữ áo xanh ngọc ngào như thu thủy, mặt mũi khả ái xinh đẹp trong sáng tinh khiết không dính mùi son phấn khiến người ta bất giác cảm thấy dễ chịu, nhưng chỉ những ai không có địch ý với nàng mới cảm nhận được mà thôi, Quý phi vừa đến nhìn thấy bộ dạng an tĩnh ngồi tại chỗ như một đoá sen không nhiễm bụi trần thì lập tức nhíu mày, Lý An Nhiên này có thể tránh thoát nhiều cạm bẫy âm mưu như vậy sao có thể là người đơn giản cơ chứ, trong lòng quý phi không khỏi tiếc nuối trước đây mình quá xem thường nữ nhân này, hiện tại đối phương cũng xem như đứng vững trong hậu cung, muốn triệt hạ đã không dễ dàng nữa.

“tham kiến quý phi nương nương”

Triệu quý phi trong lòng dù có chán ghét Lý An Nhiên như thế nào nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dạng cao cao tại thượng không thèm nhìn đến như cũ.

Lý An Nhiên không có phản ứng gì, sau khi hành lễ thì trở về vị trí của mình, hôm nay Triệu quý phi đặc biệt đến sớm, đó là chuyện mà từ trước đến nay Lý An Nhiên chưa từng gặp, nếu muốn tìm nguyên nhân thì điểm khác biệt duy nhất chính là hiện tại Triệu quý phi đã được hoàng thượng cho phép được cùng hoàng hậu xử lý cung vụ, vì chuyện ám hại phi tần bằng xạ hương lần trước, dù Tô Minh Huệ đứng ra chịu tội nhưng hoàng hậu cũng khó tránh liên

can, hoàng thượng làm vậy là muốn cho hậu cung một câu trả lời cũng như muốn chia bớt đi quyền lực của hoàng hậu.

Trong chuyện này người cảm thấy bất cam nhất chính là Đức phi, chương cung vụ chưa được một tháng, bị Triệu quý phi khắp nơi dồn ép còn chưa nói, hiện tại còn chưa có cơ hội nếm thử cảm giác quyền hành nắm trong tay đã bị hoàng hậu đoạt trở lại, giống như món ngon đã vào đến miệng rồi mà còn rút ra, cảm giác cực buồn bực.

Đức phi đến chỉ sau Triệu quý phi một chút, nhìn thấy Triệu quý phi hôm nay đến sớm thì không khỏi mở miệng châm chọc

“hôm nay quý phi nương nương đến sớm, thật là khiến cho thần thiếp mở rộng tầm mắt”

“bổn cung đến sớm hay muộn cũng không cần Đức phi ngại lo”

Triệu quý phi ánh mắt lạnh lùng, không hề khách sáo một chút nào, Lý An Nhiên nhìn Triệu quý phi, nàng cũng đã nghe nói qua, Triệu quý phi từ khi chương quản một nửa cung vụ thì càng lúc càng kiêu ngạo hơn trước, nói chuyện càng không có nề mặt bất kỳ ai.

Đức phi nhìn Triệu quý phi, không nói gì nữa nhưng ánh mắt lại cực kỳ âm trầm.

Ngay lúc này hoàng hậu ra đến, sau hơn một tháng không gặp, hoàng hậu không có thay đổi gì so với trước đây, vẫn đoan trang đại khí như thường.

Nhìn chúng phi tần phía dưới, trong lòng hoàng hậu thật không thể nói nổi tư vị, nhất là khi nhìn đến vị trí trước đây của Tô Minh Huệ hiện tại đã bị người khác chiếm mất, hoàng hậu vừa tức vừa bất cam, không kèm được đưa mắt nhìn Triệu quý phi, ánh mắt của hoàng hậu nhìn như bình tĩnh nhưng sâu trong đó lại chẳng khác nào mũi dao muốn đâm nát bộ mặt ngạo mạn đáng chết kia.

“các muội muội đều đứng lên đi, bổn cung dưỡng bệnh một tháng, trong cung mọi người vẫn tốt chứ?”

“đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, nhờ hồng phúc của hoàng hậu nương nương, chúng thần thiếp đều khỏe mạnh”

“như vậy thì tốt!”

Triệu quý phi thấy hoàng hậu vẫn bình thản như thường, không khỏi lên tiếng châm chọc nói

“bọn thần thiếp là chủ tử trong cung, được chăm sóc cẩn thận, muốn ngã bệnh đương nhiên không dễ dàng, ngược lại thứ muội của hoàng hậu nương nương ở lãnh cung loại địa phương như vậy, không biết còn có thể cầm cự được bao lâu, từ trước đến nay người vào lãnh cung thường sống không quá một năm, hoàng hậu nương nương chắc chắn rất đau lòng đi”

Hoàng hậu đưa mắt nhìn Triệu quý phi, cười lạnh nói

“quý phi nói phải, nhưng bổn cung tin rồi sẽ có ngày những kẻ dám hãm hại phi tần sẽ có kết cục càng thảm hơn thế”

Triệu quý phi nở nụ cười xinh đẹp nhưng ánh mắt lạnh lẽo lại khiến người ta trong lòng rét lạnh

“ha ha.. hoàng hậu nương nương nói phải, ta cũng tin là vậy, loại tiện nhân độc ác ngay cả long tự cũng dám ra tay như vậy, nhất định sẽ bị quả báo”

“đúng, những loại nữ nhân độc ác ngay cả đứa nhỏ cũng không tha, đương nhiên sẽ bị quả báo, sợ rằng suốt đời cũng đừng mong mang được long tự, bởi những kẻ đó ...không xứng”

Không khí căng thẳng thật sự không hề thoải mái, chúng phi tần trong phòng cuối đầu ngậm miệng, Lý An Nhiên càng sẽ không làm ra động tĩnh gì lúc này, nàng cuối đầu nhìn chăm chú khăn tay thêu hoa sen của mình, bộ dạng cực kỳ chuyên chú, làm như không nghe được hoàng hậu và quý phi đang giương cung bạt kiếm. Từ sau khi Tô Minh Huệ bị đưa đến lãnh cung, quan hệ của hai nhà Tô Triệu từ trong tối đến ngoài sáng, từ tiền triều đến hậu cung đều trở nên căng thẳng.

Lý An Nhiên tuy ở li trong Trường Lạc cung không ra ngoài nhưng thông tin cũng khá thông suốt, nàng còn nghe nói Triệu quốc công và Tô thái sư đồng thời cáo bệnh, vậy cánh hai bên lại bắt đầu công kích lẫn nhau, hoàng thượng gần đây vì vậy mà vô cùng bận rộn. Trong lòng Lý An Nhiên không khỏi thoáng qua lo lắng.

Hoàng thượng không biết có nghĩ ngợi đủ hay không?!

Buổi thính an cuối cùng kết thúc trong không khí trầm trọng như vậy, đợi khi hoàng hậu cho các nàng lui về thì mọi người như được đại xá, Lý An Nhiên nhìn cô kiêu của Triệu quý phi đi xa, trong lòng thờ dài không thôi, Triệu gia nhìn như thắng lợi khi đoạt được một nửa cung quyền cùng lật đổ được Tô Minh Huệ nhưng có thật là như vậy không? hoàng thượng hẳn không phải người mù, cả nàng cũng suy luận ra được nội tình thì hẳn sao có thể không biết, tình trạng Tô Triệu hai nhà đầu đá đến như vậy sợ rằng có hấn góp công thúc đẩy đi. Đúng lúc này một giọng cười khê cất ngang dòng suy nghĩ của nàng

“Thuần chiêu dung là định trở lại Trường Lạc cung sao?”

Lý An Nhiên quay đầu nhìn Trương phi, cười nói

“đúng vậy không biết Trương phi nương nương có gì phân phó không?”

“ha ha ... bồn cung sao dám dùng từ phân phó với Thuần chiêu dung của hoàng thượng cơ chứ”

Trương phi nở nụ cười có vẻ thâm trầm, Lý An Nhiên trong lòng máy động cười nói

“nương nương quá lời, thần thiếp chỉ là một chiêu dung nho nhỏ mà thôi”

“một chiêu dung nho nhỏ sao? tốt thôi, hoa quế trong cung của ta đúng mùa nở rộ, ta có cho người chưng mấy vò rượu hoa quế từ năm ngoái, ngày mai ta muốn mở một buổi nhấm rượu ngắm hoa, Lâm sung dung, Hoa Tu dung mấy vị tỷ muội khác đều sẽ đến, vậy không biết Thuần chiêu dung có nể mặt bồn cung đến tham gia chăng?”

Lời này Trương phi nói không nhỏ, chúng phi tần đứng trước Linh Phụng cung đều nghe thấy, thậm chí chúng cung nhân của Linh Phụng cung cũng đều nhìn về phía này, tin chắc rất nhanh hoàng hậu cũng sẽ biết, Lý An Nhiên thực bất đắc dĩ nhưng Trương phi đã nói như vậy, nếu nàng từ chối liên biến thành ngạo mạn khinh thường Trương phi rồi

“nương nương đã có lòng mời, thần thiếp sao dám từ chối”

“ha ha ... như vậy thì tốt, ngày mai giờ tỵ, bồn cung đi trước”

Nói rồi, Trương phi lên kiệu rời đi. Lý An Nhiên trong lòng không khỏi nghĩ ngợi sâu xa.

Đúng như Lý An Nhiên dự đoán, rất nhanh chuyện Trương phi mời Lý An Nhiên đến Vạn Quế Cung đã đến tai hoàng hậu, hoàng hậu chỉ cười nhạt nói

“Triệu gia thật là làm chuyện dư thừa, Lý An Nhiên kia rõ ràng không phải là cá trong ao, đến giờ mà vẫn còn muốn ra sức lôi kéo, thật quá ngu ngốc”

Tín ma ma vừa dâng trà cho hoàng hậu vừa cười nói

“sợ rằng chuyện này không phải là chủ ý của vị kia, lão nô cho rằng là Triệu quý phi cố ý cho Trương phi làm vậy”

Hoàng hậu nhướng mày nhìn Tín ma ma.

“ý của ngươi là...?”

“tam tiểu thư bị đẩy vào lãnh cung, nương nương nhất định tâm tình không tốt, sau đó lại phát hiện Thuần chiêu dung đi lại gần với Triệu gia, như vậy kết quả sẽ thế nào?”

“hừ! nếu đúng là như vậy thì Triệu Yến cũng quá xem thường bồn cung, Thuần chiêu dung hiện tại đang được sủng ái lại có tam hoàng tử, bồn cung đã một lần xem thường nàng ta, hiện tại sao có thể lại tiếp tục đối phó với Thuần chiêu dung để tiện nhân đó có cơ hội hãm hại bồn cung nữa chứ?!”

“nương nương, Triệu quý phi xưa nay kiêu ngạo thành tính, nàng ta cho rằng nương nương sẽ vì tam tiểu thư mà trở nên nóng nảy, dễ dàng bị kích thích”

“hừ! thắng được một lần liền khinh địch, cứ để nàng ta đắc ý một thời gian đi”

“nương nương nói phải ... đúng rồi, hoàng hậu nương nương cảm thấy Thuần chiêu dung sẽ không ngã về phía Triệu gia sao?”

“nếu muốn ôm đuôi Triệu gia nàng ta đã sớm làm rồi, Lý An Nhiên này quả thật đủ thâm sâu, chính bồn cung cũng bị nàng ta qua mặt”

“nương nương, chuyện lần này người thật sẽ bỏ qua Thuần chiêu dung?”

Hoàng hậu nghe Tín ma ma nói vậy, sắc mặt liền trầm xuống

“hừ! Minh Huệ bị phế, Lý An Nhiên không tránh khỏi liên quan, đợi sau khi có cơ hội, thu thập nàng ta sau cũng chưa muộn, hoàng thượng hiện tại còn sủng ái nàng ta, tốt nhất thời gian tới chúng ta không cần động đến Trường Lạc cung”

“nhưng Thuần chiêu dung còn có tam hoàng tử”

“chỉ là con nuôi mà thôi, nếu không có sự sủng ái của hoàng thượng, một Thuần chiêu dung, một tam hoàng tử ở trong cung còn không phải là nằm trong bàn tay của bồn cung sao?”

“ý của nương nương là Thuần chiêu dung sẽ không giữ được thánh sủng lâu dài sao?”

“Tín ma ma, người theo bồn cung nhiều năm, chẳng lẽ còn chưa hiểu được bản chất của hậu cung sao? thánh sủng của hoàng thượng mãi mãi không thể chỉ dành cho một người, lúc này là Thuần chiêu dung, sau này ai mà nói được chứ?! hai năm sau lại có tuyển tú, đến lúc đó ta xem hoàng thượng có còn sủng ái nàng ta hay không? và lại có nàng ta chia bớt sủng ái của Triệu tiện nhân, không có gì tốt bằng, trước đây là do bồn cung suy nghĩ không chu toàn mới ra tay, hiện tại nghĩ lại quả thật ta đã quá hấp tấp”

Nương nương, chuyện này không thể trách nương nương, chỉ có thể trách Triệu gia quá âm hiểm, còn có Anh sung viện kia...”

Lúc này ánh mắt hoàng hậu càng thêm lạnh, nếu không có Liễu Ngưng Tuyết kia đập một cước, nàng sẽ không đến nỗi vô lực hoàn thủ như vậy, cuối cùng buộc phải đẩy thứ muội của mình ra chết thay, đối với kẻ dám động đến trên đầu mình, hoàng hậu càng hận.

“Liễu Ngưng Tuyết ... Liễu gia.. hừ! bọn chúng tính toán thật hay, nhưng mà phải nói người tính không bằng trời tính, tứ hoàng tử một cái nữa sống nữa chết, có cùng ngày sinh với tiên đế thì thế nào chứ? hoàng thượng rõ ràng càng không xem trọng, có công sinh hoàng tử còn không bằng một cái Thuần chiêu dung, cả một nửa phân vị cũng không thăng, hừ! hiện tại nàng ta chính là trò cười của hậu cung, thật đáng kiếp”

“cũng may thái hậu phản ứng nhanh, truyền tin cho thái sư, chỉ mất một ngụm sù mà khiến mộng đẹp của Liễu gia sụp đổ, phải nói thái sư quá cao tay”

“phụ thân làm như vậy thật sự rất hợp với ý của bốn cung Nhớ chăm sóc Vĩnh Xuân cung cho tốt, ta muốn Anh sung viện phải mau chóng khỏe mạnh để còn hưởng thụ nữa”

“vâng ... nương nương”

.....

Vạn Quế cung là một cung điện khá cũ, nằm ở phía tây nam ngự hoa viên, Trương phi tuy phân vị cao nhưng cũng không thể xem là được sủng ái, tuy vậy hoàng thượng vẫn giữ mặt mũi cho nàng, ngày lễ tết danh sách ban thưởng đều có tên Vạn Quế cung.

Lý An Nhiên vừa bước xuống cổng kiêu thì đã có cung nữ đến đón

“tham kiến chiêu dung nương nương, nô tỳ là Thúy Hạnh, phụng mệnh Trương phi nương nương ở đây đợi ngài”

“À ... vậy các vị chủ tử khác đã đến hay chưa?”

“bẩm chiêu dung nương nương, Lâm sung dung nương nương và Hoa Tu dung nương nương, còn có vài vị quý nhân đều đã đến”

“nếu vậy thì phiền người dẫn đường đi”

“nô tỳ không dám, dẫn đường cho chiêu dung nương nương là phúc phận của nô tỳ”

Lý An Nhiên nhìn cung nữ Thúy Hạnh một bộ dáng cười lấy lòng thì chỉ cười cười không nói gì thêm, theo nàng ta vào nội điện.

Trong Vạn Quế cung quả thật có một vườn hoa quế, một mảng vàng vàng trắng trắng khiến người ta nhìn vui mắt

“Thuần chiêu dung đến rồi sao, thật là khách quý nha, mau ngồi, người đâu, dâng trà”

Trương phi hôm nay một bộ cung trang cũng hai màu vàng trắng cực hợp với màu sắc trong vườn, thấy Lý An Nhiên đến thì nhiệt tình tiếp vào, mấy người Lâm sung dung cũng đứng lên tiếp đón, Lý An Nhiên khoe miệng mỉm cười ứng phó với bọn họ, chào hỏi xong nàng liền an vị bên cạnh Trương phi, không khí nhất thời cũng khá hài hòa.

Lý An Nhiên lần đầu đến yến tiệc do tần phi tổ chức, nàng đánh giá Trương phi cũng khá dụng tâm, đầu tiên là uống trà hoa quế, tiếp theo đến rượu hoa quế, bánh hoa quế, toàn không gian toàn là mùi hoa quế.

“hoa quế trong cung của nương nương mỗi mùa đều nở rộ cực kỳ xinh đẹp, thần thiếp cực kỳ hâm mộ”

Người nói là một mỹ nhân chừng hơn hai mươi tuổi, nàng chính là Hoa tu dung, từ lúc nhập cung Lý An Nhiên là lần đầu tiên tiếp xúc gần cùng với Hoa tu dung, theo nàng đánh giá thì người này tính cách cởi mở nhưng lại có chút hạ mình hơi quá.

“nếu Hoa tu dung thích ta sẽ cho người gói một chút trà hoa quế cho Hoa Tu Dung mang về, tránh người về cung rồi mà vẫn cứ tưởng nhớ đến vườn hoa của bốn cung”

Trương phi cười đùa nói nói như vậy, Hoa tu dung lập tức bộ mặt tươi cười

“nương nương chiếu cố thần thiếp, thần thiếp đa tạ nương nương”

Lâm sung dung không khỏi liếc mắt một cái cười nói

“mọi người xem, Hoa tu dung còn lớn hơn ta một tuổi mà tính tình còn trẻ con hơn cả Thuần chiêu dung”

Hoa tu dung khoe miệng hơi cứng lại sau đó như không nhận ra ý mỉa mai của Lâm sung dung tiếp tục tươi cười

“ta một cái người thích cười, tính tình đơn giản, mọi người đừng cười ta”

Trương phi thấy Lâm sung dung lại muốn cùng Hoa tu dung khiêu khích thì liền chuyển chủ đề, quay sang Lý An Nhiên hỏi

“Thuần chiêu dung thấy rượu hoa quế của bốn cung như thế nào?”

Lý An Nhiên lúc này đương nhiên phải lên tiếng

“mùi thơm vị ngọt, thật sự là mỹ vị”

“ha ha ...Thuần chiêu dung thích là được”

Thấy Trương phi tự nhiên cười nói, Lý An Nhiên cũng không hiểu mục đích của Trương phi mời nàng đến là có ý gì, chẳng lẽ thật sự chỉ là uống rượu ngắm hoa bình thường sao?

Trong lúc Lý An Nhiên đang suy nghĩ thì đột nhiên Thúy Hạnh chạy vào nói bên tai Trương phi mấy câu, sắc mặt của Trương phi không hề thay đổi cười nói

“các vị muội muội, Đức phi nương nương nghe chúng ta tụ lại vui chơi cũng muốn đến góp vui, đã đến phía trước, ta phải đi nghênh đón mới được”

Nghe vậy mọi người đều đứng lên ra ngoài đoán Đức phi, không có cách nào, Đức phi phân vị cao hơn, các nàng đương nhiên phải đi nghênh đón.

Đức phi được mời vào vườn hoa, thuận miệng khen mấy câu, Trương phi trông mắt đảo qua một vòng, đột nhiên lên tiếng nói

“Đức phi nương nương đến, sao không mang theo đại hoàng tử, cũng lâu rồi ta không có gặp đại hoàng tử đó”

Đức phi nghe nhắc đến Tiêu Diệp, khỏe mắt bắt giắc liếc đến nhìn Lý An Nhiên một cái, sau đó bình thân trả lời

“đại hoàng tử cũng đã hơn bảy tuổi, qua vài tháng đã phải chuyển đến Hoàng Tử sở, hiện tại bài tập của hắn cũng nhiều, không có thời gian chạy ra ngoài đi loạn”

“a ... nhưng mấy hôm trước ta còn thấy đại hoàng tử đến Trường Lạc cung thăm tam hoàng tử nữa đó, Thuần chiêu dung nương nương chắc chắn cũng gặp được nha”

Thành quý nhân lên tiếng, Lý An Nhiên đưa mắt nhìn Thành quý nhân, người này là nhập cung cùng đợt tuyển tú với nàng, dung mạo cũng xem như xinh đẹp, đặc biệt đáng chú ý là cười lên có má lúng đồng tiền, trong lòng Lý An Nhiên không bình thân nổi nữa, mấy người này hết lần này đến lần khác cứ đem đứa nhỏ ra làm vũ khí công kích người khác, có còn nhân tính không?!

Dùng trong lòng không thoải mái nhưng Lý An Nhiên chỉ có thể áp chế xuống, cười cười nói

“Thành quý nhân nói phải, hôm đó đại hoàng tử đến đúng lúc ta đang nghỉ trưa cho nên không có gặp được, nhưng ta có nghe nói là thật sự có đến nhìn tam hoàng tử một chút”

Lý An Nhiên biết mấy người Trương phi là cố tình muốn dùng Diệp Nhi gây bất hòa giữa mình và Đức phi, chính vì thế nàng không thể tỏ ra nàng cùng Diệp Nhi quan hệ tốt được.

Lâm sung dung đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, lên tiếng nói

“xem ra đại hoàng tử thật sự rất thích tam hoàng tử và Thuần chiêu dung rồi”

Lý An Nhiên đương nhiên không ngồi yên để mấy người này đạt được mục đích, lập tức cười nói

“đại hoàng tử tuổi nhỏ, đối với tam hoàng tử đương nhiên vừa tò mò vừa yêu thích, hoàng thượng mấy lần gặp đại hoàng tử đều khen Đức phi nương nương dạy dỗ tốt, đại hoàng tử còn nhỏ tuổi đã biết che chở ấu đệ”

Đức phi đang buồn bực trong lòng nghe Lý An Nhiên nhắc đến hoàng thượng, sắc mặt không kềm được kích động lên, nhưng lại còn cố gắng áp chế xuống sau đó ra về không tin nói

“Thuần chiêu dung sẽ không là cố tình dễ bề cung vui vẻ đi”

“thần thiếp sao dám chứ, hoàng thượng thật sự nói như vậy, còn bảo thần thiếp nên tìm nương nương học hỏi cách dạy dỗ đứa nhỏ nữa”

Lý An Nhiên ngoài miệng nói hết sức tron tru mà trong lòng lại cảm thấy chột dạ, Đức phi nghe nàng nói vậy sắc mặt lập tức tốt lắm, cười nói với Lý An Nhiên

“nếu hoàng thượng đã nói như vậy, Thuần chiêu dung nếu có vấn đề gì không rõ về cách nuôi hoàng tử thì cứ đến tìm bổn cung”

“thần thiếp xin đa tạ nương nương”

Mấy người Trương phi thấy Lý An Nhiên và Đức phi nói chuyện bắt đầu trở nên hòa hợp thì không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong lòng lại đột nhiên cảm thấy có chút ganh tỵ bất kham, nhìn Đức Phi và Lý An Nhiên bàn luận về chuyện nuôi hoàng tử mà khó chịu, trong cung ngoài hoàng hậu thì chỉ có hai người này có được một hoàng tử, còn tứ hoàng tử của Anh sung viện thì không cần kể đến, không biết có thể sống được mấy ngày, cái bộ dạng ốm yếu kia thật sự khiến người ta nhìn mà sợ.

Cuối cùng Lý An Nhiên cũng toàn thân thoát ra khỏi Vạn Quế cung, hôm nay thật sự là một ngày dài, phải ngồi đó ứng phó với Đức phi một canh giờ, xương cốt lẫn tâm lực của nàng đều muốn rệu rã cả ra.

Buổi chiều trong hoàng cung mùa hè đặc biệt nóng nực, dù ngồi trên kiệu lại có người che mát nhưng tâm trạng Lý An Nhiên vẫn có chút nặng nề, một tay chống lên trán, trong đầu lại bắt đầu hồi tưởng mọi chuyện xảy ra từ lúc nhập cung đến giờ, nàng bắt giác thở dài một hơi

“nước hậu cung thật sự quá đục, nước đen thế này thật sự là đủ kích thích!”

Cổ kiệu cứ thế nâng Lý An Nhiên về đến Trường Lạc cung, khi Lý An Nhiên mang một bộ mặt mệt mỏi tiến vào thăm thất thì đột nhiên nàng sững lại bước chân, một thân ảnh cao lớn vững chãi đang ngồi trên tú đôn, tay cầm quyển du ký mà nàng đang đọc dở nhìn chăm chú, dung mạo anh tuấn không giận tự uy lúc này lại có vẻ buông lỏng khiến cho đường nét kiên nghị trở nên mềm mại hơn hẳn, nghe được tiếng bước chân của nàng, nam nhân kia ngẩng đầu lên, đôi mắt như hai viên trân châu đen nhìn thẳng vào nàng, khóe môi mỏng nhếch lên một chút. Lý An Nhiên trong lòng đang nặng nề đột nhiên nhẹ hẳn đi, trong lòng khẽ thở dài một hơi. Đã vắn thân vào cung rồi thì nàng còn sợ cái gì nữa chứ? dù không biết tương lai như thế nào nhưng ít ra hiện tại nàng có hắn, dù sau này có bị vứt bỏ thì đã sao? nàng cũng sẽ không hối hận, bởi vì nàng biết, hối hận là không có ý nghĩa, cứ hưởng thụ chuyện tốt của hiện tại là được rồi, có nghĩ nhiều hơn nữa cũng có thay đổi được gì đâu.

Nghĩ thông suốt, Lý An Nhiên nở nụ cười, không chần chờ nhắc chân tiến về phía hoàng thượng đang đứng bên kia.

(Hoa Tinh Khôi xin chào các bạn. Hai tháng qua đột nhiên ngừng viết truyện, mình xin lỗi nhé! vì mình bận chút chuyện, hiện tại mình đã trở lại, lịch đăng truyện mình cũng không bảo đảm lắm nhưng sẽ cố gắng không ngừng lâu như vậy nữa, hôm nay mình sẽ đăng một lúc ba chương, cảm ơn các bạn đã quan tâm Chiến Trường Hậu cung. A... sắp tới mình có làm một trang wattpad, chuyên đăng hình nhân vật, nếu bạn nào quan tâm mời đến xem nha, thân chào các bạn)

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Vương triều đại nguyên

Xuân qua đông đến, thời gian trôi đi cực nhanh, Tiêu Bình mới đó mà sắp được một tuổi. Năm thứ hai ở trong hoàng cung của Lý An Nhiên cũng xem như khá thuận lợi, sau chuyện vụ án xạ hương khiến hai cái phi tần bị đẩy vào lãnh cung, rồi Anh sung viện sinh non, các thể lực trong cung liền trở nên kiên dè hơn trước, dù vẫn đối chọi gay gắt nhưng không có gây ra chuyện gì quá lớn, ngược lại chuyện nhỏ thì đương nhiên không thiếu. Hôm nay có phi tần nào đó làm quý phi tức giận, bị phạt quý, ngày mai có ai đó vì phạm cung quy bị hoàng hậu cấm túc ...

Hoàng hậu và quý phi vẫn cùng nhau chường quản cung vụ, ngoài mặt xem như êm xuôi nhưng trong bóng tối thì đấu đá không ngừng, Lý An Nhiên mang tâm thế chờ xem khi nào thì mặt bàn mới bị lật lợ ra trận chiến đấu âm thầm dưới gầm bàn của hoàng hậu và quý phi.

Anh sung viện sau khi sinh tử hoàng tử thì thân thể bị hao tổn nghiêm trọng, thái y dự đoán là sau này khó có thể sinh sản nữa, vì chuyện này mà Anh sung viện náo loạn đòi tự tử, hoàng thượng đương nhiên tỏ ra thương tiếc tăng phân vị lên Anh phi, Liễu gia được một trận vui mừng, thề thốt sẽ vì hoàng thượng mà bán mạng. Như vậy hậu cung lại trở về tình trạng có hai phi vị sánh đôi như lúc còn Lưu phi trước đây. Tử hoàng tử sinh ra yếu ớt đến như vậy nhưng lại không ngờ sinh mạng vô cùng quật cường, chống đỡ đến hiện tại tình trạng đã tốt hơn trước.

Hai vị thái hậu trong năm qua cũng không có thay đổi gì, chỉ có điều Tô thái hậu đối với Lý An Nhiên thái độ có chút biến hóa, trong mắt Tô thái hậu, Lý An Nhiên biến thành người vô hình, cùng với Trương phi giống nhau, Tô thái hậu mắt không xem thấy cũng không bao giờ hỏi đến. Lý An Nhiên đương nhiên cầu còn không được, nếu cả hậu cung đều như Tô thái hậu đối với nàng xem như không thấy thì cuộc sống của nàng sẽ yên tĩnh biết bao nhiêu.

Còn về Diệp Nhi, hần sinh vào đầu đông, ngay khi qua sinh nhật thứ tám thì đã chuyển ra khỏi Ly Hoa cung đến sống tại Thái Bảo cung ở Hoàng Tử sở. Đức phi ngày đó còn khóc lóc khổ sở lôi kéo đại hoàng tử cả buổi thể hiện nàng lưu luyến hẳn, Diệp Nhi mỗi lần nhắc lại chuyện này đều là một bộ dáng khinh thường.

“huong nuong ...”

Lý An Nhiên đang ngồi đọc du ký trong phòng thì Lục Ly chạy vào có vẻ gấp gáp, Lý An Nhiên ngẩng đầu hỏi

“sao vậy?”

Lục Ly ánh mắt lấp lánh, bộ dạng rõ ràng kích động

“nô tỳ vừa nghe được tin ... sứ giả vương triều Đại Nguyên sắp đến”

“Cái gì?”

Lý An Nhiên có chút ngạc nhiên hỏi lại

“ngươi nói cái gì vương triều Đại Nguyên?”

“nương nương, là sứ giả của Vương Triều Đại Nguyên, nghe nói tháng sau sẽ đến, nô tỳ còn nghe nói là đích thân tam hoàng tử đến nữa, quan trọng là bọn họ còn mang theo công chúa hòa thân”

Đối với người thích đọc du ký như Lý An Nhiên thì không thể nào không biết đến Vương Triều Đại Nguyên bởi vì rất nhiều cuốn du ký mà nàng đọc là viết về vương triều đồ sộ này.

Vương Triều Đại Nguyên nằm ở trung tâm, xung quanh có năm đế quốc lớn trong đó có Nam Tề, diện tích vương triều lớn gấp bảy lần các đế quốc, là một vương triều đồ sộ mạnh mẽ tồn tại đã mấy trăm năm mà vẫn chưa hề có dấu hiệu suy thoái nào, ngược lại vẫn còn liên tục giàu mạnh.

Nam Tề quốc nằm ở phía nam của Vương Triều Đại Nguyên, vì nhỏ yếu hơn nên có vẻ khá nguy hiểm nhưng may mắn chính là hoàng triều Đại Nguyên không có ý muốn gây ra chiến tranh cũng không có ý định mở rộng lãnh thổ thêm nữa, cách đối ngoại khá là ôn hòa, tình trạng như vậy đã kéo dài hơn trăm năm. Từ thời tiền đế cho đến thời hoàng đế hiện tại đều cùng với Nam Tề kí kết bang giao, hai bên tôn trọng lẫn nhau.

Vương Triều Đại Nguyên cũng không bắt buộc các đế quốc phải triều cống hàng năm, chỉ yêu cầu mở rộng giao lưu buôn bán, đôi bên đều có lợi. Tuy Vương Triều Đại Nguyên đối ngoại ôn hòa nhưng vị trí độc tôn của bọn họ là khó mà xoay chuyển được.

Không cần triều cống, vậy Vương Triều Đại Nguyên thể hiện uy thế của mình bằng cách nào? Đơn giản, chính là gả đến công chúa hòa thân, Nam Tề dù sao cũng nhỏ yếu hơn đối phương, dù không bị bức bách, vương triều Đại Nguyên thái độ cũng hữu hảo nhưng Nam Tề vẫn phải hơi hạ mình một chút, những vị công chúa kia thường được đưa vào hậu cung nắm giữ một ngôi vị rất cao, ít ra cũng phải là một trong tứ phi.

Trước đây khi hoàng thượng còn là hoàng tử cũng từng đến Đại Nguyên du học trao đổi hai năm, nàng đoán hoàng thượng chắc cũng biết mấy vị hoàng tử Đại Nguyên rất nổi tiếng đó.

Lý An Nhiên lúc này không khỏi than thở

“hậu cung vốn đã loạn hiện tại xem ra sẽ càng loạn hơn nữa a”

“nương nương, như vậy chúng ta phải làm sao?”

“còn có thể làm sao chứ?! chuyện này thật ra cùng chúng ta cũng không có bao nhiêu quan hệ, không cần quan tâm quá”

“nương nương, người nói công chúa kia vào cung sẽ được phong phân vị nào?”

“sao mà nói trước được đây, có thể là Hiền phi, cũng có thể là Thục phi, ai mà biết được chứ?”

nhìn Lục Ly bộ dạng phấn khích, Lý An Nhiên buồn cười nói

“ngươi như vậy là sao đây, rất thú vị sao?”

“hì hì ... nương nương, ngươi không biết đâu, nô tỳ nghe người ta đồn hoàng thất Nguyên gia của Vương Triều Đại Nguyên sinh ra đều là mỹ nhân, vị tam hoàng tử kia là thân sinh của Lam quý phi nhất định sẽ rất là đẹp, đợi khi người đến hoàng thượng nhất định thiết yến trong cung, như vậy chúng ta có cơ hội được nhìn thấy mỹ nam đẹp hơn nữ nhân trong truyền thuyết a”

“sao? ngươi thích mỹ nam hả?!”

Lý An Nhiên không khỏi nở nụ cười ý vị nhìn Lục Ly, Lục Ly lại hồn nhiên không có cảm giác

“nô tỳ thật sự tò mò, nam tử mà xinh đẹp hơn nữ nhân bộ dạng sẽ như thế nào chứ?!”

Lý An Nhiên nhướn mày sau đó trêu chọc nói

“nếu ngươi thích mỹ nam như vậy, ta sẽ tìm một mỹ nam gả ngươi đi, như thế nào?”

Lục Ly lúc này mới biết mình bị trêu chọc, lập tức đỏ mặt hô lên

“nương nương, ngài trêu chọc nô tỳ”

“hì hì ...” Lý An Nhiên cười không nói nhưng trong lòng cũng không khỏi có tính toán, Lục Ly và Thanh Y đều đã mười chín tuổi, cũng nên tìm một người gả đi mới được, không thể để bọn họ vì mình mà trễ nải hôn nhân đại sự.

Buổi chiều, Lý An Nhiên đang cùng Tiêu Bình chơi đùa trong phòng thì hoàng thượng đến, Tiêu Bình đã gần một tuổi, đã có thể bò, Lý An Nhiên cho hắn bò trên tú don bắt đồ chơi, hai người đều chơi rất vui vẻ, hoàng thượng thấy vậy thì tâm trạng đặc biệt tốt.

“phụ.. phụ..hoàng”

Tiểu tử Tiêu Bình tư chất thông minh, bảy tháng là đã bập bẹ nói được từ “nương”, tám tháng thì phân biệt được phụ hoàng hắn, gặp mặt liền kêu “phụ

...”, lúc đó hân còn nhỏ chỉ gọi được một từ đơn, hiện tại hân mười tháng tuổi đã gọi được phụ hoàng hai chữ.

Hoàng thượng nghe con hân gọi, lập tức vui vẻ tiến lên ôm vào lòng, tiểu tử này liền cười toe tóe chảy cả nước miếng, dính cả vào vạt áo hoàng thượng.

Lý An Nhiên buồn cười dùng khăn tay chùi lau cho hai người. Hoàng Thượng cùng Tiêu Bình chơi được một chút thì tiểu tử này đã mệt mỏi, vì trước đó hân đã cùng Lý An Nhiên bò qua bò lại một lúc lâu cho nên hiện tại sớm đói bụng.

Lý An Nhiên liền ra lệnh cho bà vú ôm đứa nhỏ đi cho ăn, hoàng thượng ngồi trên tú đôn uống trà nghe Lý An Nhiên nói chuyện. Nhập cung hai năm, hai người đã sớm quen thuộc, Lý An Nhiên đã không còn chút cổ kị nào trước mặt nam nhân này, nàng bắt đầu nói về chuyện thường ngày của đứa nhỏ, còn hỏi đến chuyện học hành của Tiêu Diệp.

Tiểu tử Tiêu Diệp hiện tại đã phải mỗi ngày đi học, không có nhiều thời gian chạy đến Trường Lạc cung nữa, nhưng lâu lâu vẫn lên đến, hoàng thượng biết cũng không ngăn cản, vì mục đích Tiêu Diệp chạy đến còn để Thanh Y chăm cứu cho hân.

Sau gần hai năm được điều trị, chân trái của hân đã tốt hơn trước rất nhiều, lúc nhỏ bị ngã gãy chân, nhưng lúc đó hân nhỏ tuổi, xương vẫn còn có khả năng phát triển mạnh, cho nên vết thương không phải không thể trị, quan trọng là kinh mạch bị tổn hại dẫn đến chân trái không có sức, không thể chạy nhảy như những đứa trẻ bình thường, lúc mới gặp Lý An Nhiên còn không nhận ra chân hân có vấn đề nữa là. Theo Thanh Y nói, tình hình hồi phục của Tiêu Diệp rất tốt, qua vài năm chân trái của hân liền có thể hoàn hảo không vấn đề.

Tiêu Diệp biết chân hân có thể chữa trị như bình thường, rất là cao hứng, sau này cũng không còn sợ đau không cho Thanh Y đâm kim nữa.

Lại nói từ sau khi bắt đầu học với mấy vị lão sư, hân mỗi lần đến Trường Lạc cung đều cùng Lý An Nhiên phàn nàn đủ thứ, nào là lão sư nghiêm khắc thế này, hân luyện võ cực khổ thế kia, tên tiểu tử tính tình cáu bẳn lại không được tự nhiên bị mấy lão sư do hoàng thượng đích thân tuyển chọn dày vò không ít, dù sao hân cũng là trưởng tử của hoàng thượng, dù không phải là đích tử nhưng hoàng thượng đối với hân vẫn vô cùng xem trọng, nghe nói Thái Bảo cũng được hoàng thượng bố trí vô cùng cẩn mật.

Tuy lần nào Tiêu Diệp đến cũng đều than thở nhưng nhìn thần thái sáng láng của hân rõ ràng so với trước kia thì hân sống tốt lắm, cũng không còn mặc cảm mình là người tàn phế nữa, Lý An Nhiên thấy vậy thì rất vui mừng.

Hoàng thượng bình thần lắng nghe Lý An Nhiên nói chuyện, hân nhìn Lý An Nhiên hiện tại đã này nọ hoàn toàn, trở thành một nữ nhân tràn ngập mị lực nhưng vẫn cực kỳ thanh khiết, trong lòng không khỏi suy nghĩ lung tung, nàng nhập cung hai năm, thân thể không có vấn đề, hân cũng thường xuyên đến chỗ nàng nhưng mãi vẫn chưa có thai, trong lòng hân thật sự có chút nôn nóng.

Lý An Nhiên bắt gặp ánh mắt của hoàng thượng, không khỏi hỏi

“hoàng thượng, người đang nghĩ gì vậy?”

“đang nghĩ có phải là ta vẫn chưa cố gắng đủ hay không?”

Lý An Nhiên ngừng ra, sau đó dùng một cái sắc mặt đỏ lên, cuối đầu không nói, trong lòng có chút chột dạ, rất muốn nói hoàng thượng người đã làm rất tốt rồi, chỉ là ta đây cân nhắc Tiêu Bình còn nhỏ, cho nên muốn đợi qua một thời gian mà thôi. Nghĩ đến đây Lý An Nhiên không khỏi nghĩ lại, thật ra Tiêu Bình đã mười tháng tuổi, xem như vượt qua giai đoạn yếu ớt nhất, hiện tại nếu nàng có mang thai thì cũng không có vấn đề gì.

Lý An Nhiên quyết định, sau đó ngừng đầu cười nhìn hoàng thượng, có chút ngượng ngùng nói

“hoàng thượng ... thần thiếp hiện tại được mười tám tuổi, ta ... thần thiếp cảm thấy rất nhanh nữa thôi”

Hoàng thượng nhìn dung nhan yêu kiều đỏ ửng lên, không khỏi nhướn mày, giả vờ không hiểu hỏi

“rất nhanh sẽ có cái gì cơ?”

Lý An Nhiên quần bách, quay đầu đi, cố tình bắt sang chuyện khác

“khụ ... hoàng thượng, để thần thiếp đi dặn người chuẩn bị ngự thiện”

Nói xong vừa định đứng dậy chạy thì cánh tay bị người nắm lấy, một cổ đại lực kéo một cái, nàng đã rơi vào một lồng ngực rắn chắc, bên tai nghe được tiếng cười khê của hoàng thượng, Lý An Nhiên đỏ bừng cả mặt, cuối đầu không dám nói tiếng nào. Hoàng thượng thấy nàng ngượng ngùng tâm trạng càng tốt, đột nhiên sấn đến hôn một ngụm lớn trên đôi má đào ửng hồng của nàng.

“hoàng ... hoàng thượng”

Lý An Nhiên bị hôn, mặt càng đỏ, trong lòng liên tục thở dài, nàng phát hiện hoàng thượng càng lúc càng thích làm mấy loại thân mật nhỏ này với nàng, không chỉ vậy còn thích làm nàng xấu hổ đỏ mặt, bản thân nàng càng kỳ quái, muốn khắc chế mặt đỏ mà không được, trong lòng thật rối rắm a.

Đêm đó hoàng thượng như là bị câu nói ban chiều của Lý An Nhiên kích thích, càng thêm cuồng nhiệt, đáng thương người nào đó bị lấn qua lấn lại cả đêm, toàn thân bị xoa nắn đến ê ẩm, sáng hôm sau xem chút không rời giường nổi bị mấy người Lục Ly cười trộm xấu hổ không thôi.

Đợi khi Thanh Y lên lúc mang một bình thuốc viên đến cho nàng thì Lý An Nhiên lắc đầu nói

“sau này không cần phải uống nữa”

Thanh Y nghe vậy hơi giật mình, sau đó là mừng rỡ không thôi, nương nương muốn sinh đứa nhỏ là một chuyện tốt không gì bằng.

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ngô tiểu thái y

Thanh Y hôm đó tâm trạng đặc biệt tốt đẹp, đi đâu cũng cười tít mắt, đến nỗi Lý ma ma nhìn thấy cũng phải lên tiếng hỏi

“Thanh Y cô nương, hôm nay người có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

“a.. không có gì nha”

Chuyện Lý An Nhiên lên uống thuốc tránh thai chỉ có mỗi Thanh Y biết, chính vì thế nàng cũng không nói cho Lý ma ma, chỉ cười rồi rời khỏi Trường Lạc cung.

Lý ma ma nhìn theo thì cười lắc đầu, sau đó đột nhiên nhớ ra hỏi

“Thanh Y cô nương, người định đi đâu đó?”

“a.. nương nương bảo ta đi lấy phân lệ tháng này của Trường Lạc cung”

Lý ma ma nghe vậy thì mỉm cười không nói gì nữa.

Thanh Y là đại cung nữ đặc ý của Lý An Nhiên, trong cung cũng có nhiều người biết mặt nàng, nhìn thấy Thanh Y, mấy người ở nội vụ phủ lập tức về mặt tươi cười tiếp đón

“ha ha ... Thanh Y cô nương, người là đến lấy phân lệ tháng này sao?”

“đúng vậy, Mã công công, phân lệ Trường Lạc cung đã có rồi chứ?”

“đương nhiên, đương nhiên ... Tiểu Từ Từ, mau đi lấy phân của Trường Lạc cung đưa cho Thanh Y cô nương”

Nói xong Mã công công liền quay sang Thanh Y tươi cười nói

“Thanh Y cô nương ngồi nghỉ một lát, bọn họ rất nhanh lấy bạc đến”

“không cần đâu, Mã công công quá khách sáo rồi”

“hào có cái gì, Thanh Y cô nương là tâm phúc của chiêu dung nương nương, sau này có cơ hội phiên cô nương nói tốt vài câu với nương nương giúp ta, ta vô cùng cảm kích”

Mã công công tươi cười vụng trộm nhét vào tay Thanh Y một tờ ngân phiếu, Thanh Y trong lòng không muốn nhận nhưng nương nương nhà nàng từng nói: có một số lúc tiền đưa lên cửa là nhất định phải nhận, không phải nhận vì người mà là nhận vì đối phương, người không nhận ngược lại làm cho người ta bất an, người nhận mọi người đều sẽ được yên tâm thoải mái.

Thanh Y bất đắc dĩ thu ngân phiếu vào tay áo, nàng không có thân thích, trong cung lại được nương nương nhà mình chiều chuộng, cái ăn cái mặc đều không thiếu, có tiền cũng không để làm gì.

“Mã công công khách sáo rồi, ta đã biết”

Mã công công thấy Thanh Y nhận tiền thì tươi cười đầy mặt, lúc này tiểu thái giám đi lấy bạc cũng đã ra đến, Mã công công ân cần đưa bạc cho Thanh Y, lúc này Thanh Y mỉm cười gật đầu vừa định rời đi thì thấy phía trước có mấy cung nữ châu đầu vào nhau nói chuyện, người nào người nấy sắc mặt ửng đỏ, cười cười nhìn về phía bên kia

“các người xem, vị kia chính là Ngô tiểu thái y đó”

“ta xem còn rất trẻ tuổi a”

“đúng vậy, Ngô tiểu thái y chỉ mới hai mươi tuổi thôi”

“mới hai mươi tuổi đã vào thái y viện, tiền đồ vô lượng đó”

“thế nào? người muốn gả cho hắn sao?”

“người mới muốn gả cho hắn”

“ha ha... người ngưng ngưng...”

Thanh Y nghe nhóm cung nữ bàn luận như vậy thì không khỏi đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy một tiểu thái giám dẫn theo một thanh niên chừng hai mươi tuổi đi về phía này, mấy tiểu cung nữ là đang bàn luận về thanh niên trẻ tuổi nọ.

“người đó là ai?”

Thanh Y không khỏi tò mò hỏi Mã công công, nhìn thần sắc nghi hoặc nhưng cũng không như đám cung nữ kia đỏ mặt tâm tư hoài xuân của Thanh Y, Mã công công không khỏi nghĩ trong lòng

Đúng là đại cung nữ thân tín có khác!

“ha ha ... Thanh Y cô nương không biết sao, vị đó chính là Ngô tiểu thái y, là trưởng tử của Ngô thái y đấy, ta nghe nói Ngô thái y phụ trách Trường Lạc cung, Thanh Y cô nương chắc đã gặp qua phụ thân hắn rồi”

Thanh Y lúc này mới gật gật đầu, không hỏi nhiều nữa mà quay lưng rời đi.

Thanh niên theo tiểu thái giám đi về phía này, gặp đám cung nữ len lén nhìn hắn thì cũng không có phản ứng gì, bất chợt hắn nhìn thấy một thân ảnh màu xanh lướt qua phía bên kia, người này nhận ra ánh mắt của hắn thì quay đầu lại nhìn, sau đó khẽ gật đầu một cái xem như chào hỏi rồi bình thản rời đi.

Dựa vào cách nàng gật đầu chào hắn có thể đoán được nàng là đại cung nữ của một vị nương nương nào đó có địa vị cao, ít nhất cũng là cung nữ của một trong cửu tần, phải biết cung nữ trong cung cũng phân ra nhiều cấp khác nhau, với địa vị cửu tần của Lý An Nhiên, Thanh Y cũng đi theo là bác phẩm nữ quan mà không phải là cung nữ cửu phẩm bình thường, mà Ngô tiểu thái y cũng chỉ mới vào thái y viện, chỉ là thái y tập sự, phẩm cấp không khác gì Thanh Y, chính vì thế nàng cũng chỉ cho hắn một cái bình lễ.

Trong lòng hắn cảm thấy tò mò liền hỏi tiểu thái giám dẫn đường.

“này, Tiểu Minh Tử, vị cô nương kia là ai vậy?”

Tiểu thái giám đi phía trước thanh niên Ngô tiểu thái y cũng nhìn thấy Thanh Y nên nhanh chóng cười nói

“vị vừa rồi là Thanh Y tỷ tỷ, đại cung nữ của Thuận chiêu dung nương nương ở Trường Lạc cung”

Cung nữ của Thuận chiêu dung Trường Lạc cung?!

Ngô tiểu thái y đương nhiên có biết vị Thuận chiêu dung nương nương đang cùng quý phi nương nương là hai người được sủng ái nhất hậu cung, phụ thân của hắn còn được hoàng thượng đích thân hạ lệnh phụ trách Trường Lạc cung, so với các cung khác thì hắn biết nhiều hơn một chút.

Phụ thân hắn từng nói, Trường Lạc cung cung nhân được Thuận chiêu dung quảng rất nghiêm cẩn, người nào cũng vô cùng đúng mực, phụ thân còn khen mấy vị đại cung nữ bên cạnh Thuận chiêu dung nghiêm cẩn khiêm tốn, hiện tại xem quả là danh bất hư truyền.

Ngô tiểu thái y cười cười gật đầu không nói gì nữa, theo tiểu thái giám vào nơi ở của mấy thái giám nội vụ phủ, thì ra có một vị quản sự thái giám của nội vụ phủ bị bệnh, người đó lại có quen biết với phụ thân hắn, cho nên phụ thân hắn phái hắn đến xem bệnh. chuyện xem bệnh cho mấy vị thái giám có địa vị trong cung như vậy cũng không phải là lần đầu, Ngô tiểu thái y thực bất đắc dĩ, đến bao giờ hắn mới được xem bệnh cho các chủ tử trong cung a.

.....

Thanh Y về Trường Lạc cung thì Lý An Nhiên đang cùng Tiêu Bình dùng bữa, Tiêu Bình mười tháng tuổi đã có thể ăn chút điểm tâm mềm, Lý An Nhiên thấy Thanh Y về đến thì bảo nàng mang bạc đi nhập vào sổ sách, sau đó cho nàng đi nghỉ ngơi.

Đến buổi trưa, Lâm quý tần đột nhiên đến thăm, sau khi thăm Tiêu Bình một chút, Lâm quý tần và Lý An Nhiên ngồi nói chuyện trong phòng. Nói một hồi Lâm quý tần nhắc đến chuyện đoàn sứ giả Đại Nguyên sắp đến và vị công chúa hòa thân kia

“mẫu thân ta ở bên ngoài cũng biết chuyện công chúa kia cho nên viết thư cho ta cùng tỷ tỷ, vị công chúa này nguyên là tiểu quận chúa của An Định Vương, được phong công chúa đến Nam tề ta hòa thân”

Nghe Lâm quý tần nói vậy, Lý An Nhiên có chút ngạc nhiên, tuy nàng biết rõ công chúa hòa thân đương nhiên không thể là nguyên công chúa của hoàng đế Đại Nguyên được, đa phần công chúa đi hòa thân đều là công chúa được sắc phong mà thôi, nhưng nếu vị công chúa này nguyên là quận chúa thì chuyện này chắc chắn có chút vương mất, Lâm quý tần nhìn Lý An Nhiên ngạc nhiên đương nhiên hiểu được nàng đang nghĩ cái gì, không khỏi cười, sau

đỏ nhỏ giọng nói với Lý An Nhiên

“thật ra mẫu thân ta vốn xuất thân từ Đại Nguyên vương triều, trước đây phụ thân ta đi sứ đến Đại Nguyên gặp bà, hai người mới kết mối lương duyên, mẫu thân ta còn thân thích ở Đại Nguyên cho nên ta biết được một số chuyện mà người khác không biết”

Nhìn bộ dạng bí mật của Lâm quý tần, Lý An Nhiên cũng có chút tò mò nói

“đã như vậy thì mau nói nha”

“hì hì ... nghe nói vị tiểu quận chúa này bị đưa đi hòa thân hình như có liên quan đến vị thái tử phi tương lai của Vương Triều Đại Nguyên”

“cái gì?!”

Lý An Nhiên càng thêm hứng thú nhìn Lâm quý tần, vị sắp trở thành đồng liêu của mình trong hậu cung kia hình như không đơn giản.

“Đại Nguyên đã có thái tử phi?”

“tin này ta cũng chỉ mới biết thôi, nếu muốn biết cụ thể nương nương thử hỏi hoàng thượng xem sao? hoàng thượng chắc biết nhiều hơn ta, ta chỉ biết vị thái tử phi tương lai này là nữ nhi duy nhất của binh bộ thượng thư, nàng họ Lục”

Lý An Nhiên tròn mắt, trong lòng cũng càng thấy thú vị, buột miệng hỏi lại

“ngươi nói là họ Lục?! không phải họ Lam hay họ Yên sao?”

“đúng là họ Lục, không phải người của hai đại gia tộc kia”

Lý An Nhiên trong lòng máy động, cảm thấy chuyện này cũng đủ kích thích, nàng đọc du ký, lại thêm thông tin từ mấy cửa hàng chuyên đi buôn bán với dân Đại Nguyên ở biên giới, nàng hiểu biết Đại Nguyên vương triều còn nhiều hơn Lâm quý tần, Đại Nguyên có hoàng tộc họ Nguyên, ngoài ra còn có hai đại gia tộc vô cùng khổng lồ lớn mạnh Lam gia và Yên gia, bình thường thái tử phi các đời của Đại Nguyên đều xuất thân từ hai đại gia tộc này, hiện tại vị Lục tiểu thư kia có thể lọt lên trên đầu hai đại gia tộc, quả thật cũng đủ bản lĩnh nha.

“ngươi có nghe tiểu quận chúa kia là làm ra chuyện gì hay không? đường đường quận chúa họ Nguyên lại bị gả đi hòa thân”

“ha ha ... chuyện này liên quan đến hoàng thất, thông tin rò rỉ ra ngoài không nhiều, chỉ biết có liên quan đến Lục tiểu thư, sau đó thái tử hình như rất tức giận, cùng An Định Vương âm mưu một phen, nội dung cụ thể thì ta không biết, dù sao thân thích nhà mẹ đẻ của mẫu thân ta cũng chỉ là một chức quan ngũ phẩm nhỏ mà thôi”

“nói vậy..... ta cảm thấy vị công chúa kia sợ rằng sẽ không chịu yên phận a”

Nghe Lý An Nhiên nói Lâm quý tần cũng gật đầu tán đồng

“ờ Đại Nguyên đã dám đụng chạm với hôn thê của thái tử, hiện tại đến Nam Tề ta được vị trí cao, không biết còn dám làm ra chuyện gì nữa, ta chỉ sợ cuộc sống của chúng ta sẽ bị năng nháo đến nao loạn”

Lý An Nhiên thờ dãi không nói, tuy nàng cũng không sợ cái công chúa kia, nhưng phải biết nàng ta dù gì là cũng là công chúa Đại Nguyên, dù hoàng thượng có làm gì cũng phải cố kỵ mặt mũi của Đại Nguyên Vương Triều, Lý An Nhiên chỉ mong mọi chuyện không nên như nàng dự đoán.

VnHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mối hận của hoàng đế Tiêu Hàn

Đầu tháng hai, cả hoàng thành Nam Tề được dịp ồn ào chuyện đoàn sứ giả Đại Nguyên vương triều do tam hoàng tử Nguyên Văn Vũ dẫn đầu đã đến kinh thành, kèm theo là tin Đại Nguyên mang đến công chúa hòa thân, nhưng điều làm người ta chú ý hơn cả chính là tin tức về vị hoàng tử Đại Nguyên kia, một nam tử tuấn mỹ vô song, xinh đẹp đến cả nữ nhân cũng phải ganh tỵ.

Lý An Nhiên ở trong hậu cung mà cũng có thể nghe đến lời đồn về nhan sắc kinh người của Nguyên Văn Vũ, trong lòng nàng không khỏi cảm thán.

Nam nhân mà xinh đẹp quá cũng không tốt!

Trong Minh Long điện, giữa đại điện chỉ đặt một cái bàn hai cái ghế, hoàng thượng một thân hoàng bào cùng một nam tử đối ẩm, ngoài bọn họ ra trong

điện không có một bóng người, ngay cả Lưu công công cũng không thấy.

Lại nói nam tử ngồi đối diện Tiêu Hàn là một người cực kỳ trẻ tuổi, chỉ khoảng hai mươi, một thân bạch y, tóc đen như mực, mày dài mắt sáng như sao, mũi cao môi mỏng, sắc môi hồng nhuận, nước da trắng nõn, vô cùng tuấn mỹ. Vị này chính là tam hoàng tử của Đại Nguyên Vương Triều Nguyên Văn Vũ.

“hoàng thượng, người định mang nàng đặt ở đâu trong hậu cung của người đây nha?”

Nguyên Văn Vũ một bộ dạng lười biếng, khoe miệng cười cười có vẻ hết sức không đoan chính, thế nhưng đối diện với hán hoàng thượng Tiêu Hàn lại không chút buông lỏng, ngược lại sắc mặt ngưng trọng

“các người không thể sử lý nàng vì lão vương gia liền ném sang đây cho ta sao hả, các người cũng kính người quá rồi đó”

Hoàng thượng bình thường bình thản mặt không đổi sắc, hiện tại sắc mặt buồn bực, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nguyên Văn Vũ, nếu để người khác nhìn thấy hẳn như vậy nhất định sẽ rất ngạc nhiên. Nguyên Văn Vũ lại không chút hoang mang nói

“dù sao nàng cũng là quận chúa, hiện tại sắc phong công chúa, có nàng ở trong hậu cung của người liền đảm bảo Đại Nguyên và Nam Tề có thêm vài chục năm giao hảo, có cái gì không tốt”

“hừ! một nữ nhân lòng dạ ác độc, người muốn phá nát hậu cung của ta à”

“vậy bây giờ người muốn thế nào?”

“còn có thể muốn thế nào? người các người cũng đã đưa tới, chẳng lẽ ta có thể trả về sao?”

Nguyên Văn Vũ bộ dạng không mấy quan tâm nhún nhún vai

“ai nói không thể a, người thích thì cứ việc trả về đi”

Đúng! người ta đã mang đến, người không thích có thể trả hàng, nhưng sau đó bang giao giữa hai nước như thế nào thì ta cũng không bảo đảm.

Nhìn bộ dạng vô si của Nguyên Văn Vũ, Tiêu Hàn thật muốn lật bàn, đã nhiều năm như vậy nhưng bản chất vô si của kẻ này vẫn không hề thay đổi.

Hắn là hoàng tử Nam Tề từng đến Đại Nguyên học tập ba năm, trong khoảng thời gian đó hắn cùng đám hoàng tử Đại Nguyên là học cùng với nhau, mấy tên nhóc đó đều nhỏ hơn hắn đến sáu bảy tuổi, cùng nhau học tập ba năm hẳn đương nhiên quen thuộc tác phong của mấy tên nhóc này, thái tử tính lạnh nhạt ít khi mở miệng nói chuyện cũng không gây chuyện với ai, như một tảng băng vô cảm, nhị hoàng tử cao ngạo luôn không xem ai ra gì, bệ hạ hoàng tử ngũ hoàng tử tuổi nhỏ cần người chăm sóc không cần nói đến, chỉ có Nguyên Văn Vũ là cùng hắn có nhiều ân oán nhất.

Năm đó hắn mười ba tuổi, tên nhóc này bảy tuổi, bản thân là hoàng tử ngoại bang bị tên này gây sức ép không ít, nhưng cũng chính đứa nhóc này lại là người giúp đỡ hắn nhiều nhất. Đến năm hắn mười sáu tuổi, cũng là Nguyên Văn Vũ ra sức giúp hắn an toàn trở lại Nam Tề lên ngôi thái tử.

Đối với Nguyên Văn Vũ, Tiêu Hàn là vừa cảm kích vừa thâm oán hận, ngũ vị tạp trần khiến hắn vừa nhìn thấy kẻ này tâm trạng liền buồn bực.

Nguyên Văn Vũ nhìn sắc mặt Tiêu Hàn đen như đáy nồi, hi hi cười nói

“thật ra ta thấy chuyện này cũng không có gì, chỉ là một phi vị mà thôi, người cần gì luyến tiếc đến như vậy”

“ta không luyến tiếc phi vị kia, nhưng rõ ràng Nguyên Thiên Hạo muốn giết nàng, các người không muốn hắn cùng An Định Vương trở mặt liền đem phiền phức này ném đến đây, hậu cung của ta vốn không yên ổn hiện tại còn mang vào một cái không an phận, người làm như vậy là sao chứ? chỗ của ta là nơi chôn cất rác rưởi người sao hả?”

“á ... đừng nóng giận, đừng nóng giận, người đã là hoàng đế sao vẫn còn nóng nảy như vậy, lúc trước ta nghe nói người đã thay đổi, hiện tại xem ra vẫn là cái bộ dạng này, àizz ... uống cho ta xem trong người, đề xuất gả nàng đến đây, biết thế mang nàng đến Tây Tấn cho tên họ Phong kia cho rồi”

Vừa nghe đến câu này, Tiêu Hàn trực tiếp nổi nóng

“thì ra đúng là người ...”

“ta làm vậy có gì sai nha, nàng vốn dĩ ở Đại Nguyên đã phạm lỗi, nể tình An Định Vương nên mới giữ được mạng, làm công chúa hòa thân xem như đổi công chuộc tội, sang đến đây nàng liền trở thành người của người, vì thế nếu nàng lại xảy ra chuyện gì Đại Nguyên cũng sẽ không quản, như vậy đối với người không phải thật tiện nghi hay sao, người không cảm ơn ta thì thôi, ngược lại còn nổi nóng với ta là sao hả?”

Tiêu Hàn lúc này mới xem như bình tĩnh lại, hừ lạnh một tiếng

“vậy nếu ta tìm cơ giam lỏng nàng, các người cũng không quản sao?”

“chỉ cần không chết, những thứ khác tùy người”

Tiêu Hàn hít một hơi, tâm tình bình ổn lại, Nguyên Văn Vũ đã nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể chấp nhận, và lại nếu bình tĩnh suy nghĩ thì Nguyên Văn Vũ nói cũng không sai, nhận một nữ nhân như vậy ngược lại để không chê hơn một công chúa có địa vị, Kiều Thục phi năm đó vì là công chúa Đại Nguyên cho nên kêu ngạo bất tuân xem chút hại chết hắn, chuyện đó hắn vẫn còn ghi nhớ trong lòng.

Lúc này Nguyên Văn Vũ đột nhiên nghiêm mặt nói

“nếu như ngươi đã đồng ý vậy thì dễ bàn, dù sao nàng cũng mang danh công chúa Đại Nguyên, cấp bậc lễ nghĩa ngươi cũng phải chu toàn, mặt mũi Đại Nguyên ta không thể qua loa”

Tiêu Hàn đương nhiên biết phải cấp mặt mũi, nếu so sánh ra thật sự Vương Triều Đại Nguyên cực kỳ hùng mạnh, hắn cũng không muốn gây bất hòa với đối phương, gật đầu đồng ý nói

“ngươi yên tâm, tối nay thiết yến ta sẽ chính thức cầu hôn, còn có ngươi giải quyết nữ nhân kia cho tốt, đừng để nàng ta gây cản trở”

“ngươi yên tâm, tối nay nàng ta sẽ không đến, mọi chuyện ta đã chuẩn bị kỹ càng”

Sau khi nói chuyện chính, hai người tâm tình mới thả lỏng, cùng nhau ôn lại chuyện xưa, Tiêu Hàn lại trở về là một hoàng đế bình thường không một kẻ hồ, Nguyên Văn Vũ cũng vẫn là cái dạng cao lơ phát phơ như thường.

Buổi tối, hoàng thượng thiết yến vị khách phương xa, văn võ bá quan đều phải đến dự, Lý An Nhiên đương nhiên cũng không tránh khỏi, nàng hôm nay ăn mặc so với ngày thường thì có vẻ trang trọng hơn, tiếp khách lần bang càng cần phải thể hiện địa vị bản thân.

Lý An Nhiên tuy ăn mặc thêm trang trọng nhưng cách trang điểm cũng không hề thay đổi, đi gặp hoàng tử lần bang, người lại trang điểm đẹp dễ hơn ngày thường là có ý gì, muốn bị hoàng thượng lột da sao?

Vì là yến tiệc chào đón hoàng tử nước khác cho nên Tiêu Bình không nhất thiết phải đến, Lý An Nhiên sau khi cẩn thận dọn dò cung nhân chú ý chăm sóc hắn rồi mới lên kiệu đến Điện Thanh Loan dự yến.

Lý An Nhiên đến không sớm không trễ, cùng mấy phi tần khác chào hỏi một chút rồi trở về vị trí của mình, lát sau hoàng thượng và Nguyên Văn Vũ là cùng nhau đến, cùng xuất hiện còn có hai vị thái hậu, đã rất lâu rồi Lý An Nhiên không có gặp Triệu thái hậu, chỉ thấy bà vẫn như trước bộ dáng hiền lành tay cầm chuỗi ngọc. Lại nhìn nam tử trẻ tuổi đi cùng hoàng thượng, Lý An Nhiên cũng có chút kinh ngạc

Quả thật rất đẹp! người này mà giả nữ sợ rằng không kém thua nàng.

Lục Ly cũng tròn mắt phấn khích sau đó nói nhỏ bên tai Lý An Nhiên

“nuông nuong, người nhìn bên kia đi”

Theo lời Lục Ly, Lý An Nhiên nhìn sang các cung phi khác, không khỏi cảm thán, gặp mỹ nam dù là ai cũng sẽ phải đưa mắt nhìn nhiều mấy cái, thậm chí có mấy người còn không kiềm được hơi đỏ mặt. May mắn là mấy người hoàng hậu quý phi, Đức phi đều có tư lịch trong cung, dù có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, không có làm mất mặt Nam Tề.

Lý An Nhiên cảm thán, chỉ là một tên nhóc xinh đẹp mà thôi, nhìn chẳng khác gì nữ nhân, bọn họ không hiểu sao lại có thể đỏ mặt cho được. Với linh hồn của một người gần ba mươi tuổi, nàng hoàn toàn không cảm thấy Nguyên Văn Vũ có chút vị đạo nam nhân nào, ngược lại hoàng thượng mới chính là mẫu người của nàng.

Lý An Nhiên không khỏi đưa mắt nhìn hoàng thượng, nam nhân cao lớn vững chắc, khuôn mặt anh tuấn đường nét kiên nghị, khí chất ung dung, đặc biệt là đôi mắt đen như hai viên trân châu đen sáng bóng có thần, càng nhìn Lý An Nhiên trong lòng càng tán thưởng, bất giác mặt cũng hơi đỏ lên.

Hoàng thượng đương nhiên nhìn thấy một vài phi tần của hắn vậy mà xuân tâm nhộn nhạo trước cái tên tiểu tử ẻo lả đi bên cạnh mình, trong lòng sao có thể thoải mái, đến khi phát hiện một ánh mắt tán thưởng nồng đậm chăm chú nhìn mình của người nào đó, trong lòng hoàng thượng lập tức bình ổn trở lại, thậm chí khi thấy nàng vì bị hắn phát hiện nhìn trộm mà xấu hổ đỏ mặt cuối đầu không dám ngẩng lên thì lập tức như tắm gió xuân, khoe môi bất giác khẽ nhếch.

Cũng như thường lệ, mở đầu yến hội đương nhiên là mấy lời khách sáo chào mừng Nguyên Văn Vũ, sau đó là đến mấy tiết mục ca múa góp vui, Lý An Nhiên cũng không mấy hứng thú, ngồi ở chỗ mình bắt đầu ăn trái cây trên bàn. Qua hai hồi nhạc vũ, hoàng thượng đột nhiên đứng lên nói

“hôm nay, trẫm cũng muốn chính thức hướng Đại Nguyên cầu hôn Hòa Ngọc công chúa, sắc phong nàng quý phi vị, không biết Văn Vũ điện hạ có đồng ý chăng?”

Lời hoàng thượng vừa ra, cả điện đột nhiên im lặng, Lý An Nhiên trong lòng cũng ngưng trọng lên, tiết mục chính đến nha, nàng đưa mắt quan sát mấy người hoàng hậu, chỉ thấy hoàng hậu sắc mặt như thường không chút biến hóa, quý phi có vẻ bất ngờ với việc hoàng thượng phong Hòa Ngọc công chúa là quý phi, sắc mặt vắn vẹo một chút lộ ra một tia ghen tức sau đó nhanh chóng che dấu đi, Đức phi và Trương phi nọ cười cũng hơi cứng lại, những phi tần khác đều là cố gắng khắc chế nội tâm của chính mình, người người cười tươi như hoa. Nhưng trong lòng buồn bực như thế nào thì chỉ có bọn họ tự biết.

Nguyên Văn Vũ bộ dạng không có chút bất ngờ nào, hắn một thân bạch y khí chất lười biếng nhưng lại tràn ngập khí tức vương giả, so với hoàng thượng cũng không kém bao nhiêu, dung mạo vốn vô cùng tuấn mỹ đột nhiên tươi cười lập tức khiến hoa cỏ xung quanh thất sắc, hắn đứng lên chấp tay hướng

về hoàng thượng nói

“được hoàng thượng xem trọng, là phúc của Hòa Ngọc, hôm nay ta thay mặt Đại Nguyên chấp nhận nghị thân cùng Nam Tề”

Văn võ bá quan phản ứng cực nhanh, lập tức đứng lên chúc mừng, hoàng thượng và Nguyên Văn Vũ trên mặt đều là vẻ tươi cười.

Hai vị thái hậu liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt vậy mà cùng lúc lộ ra vẻ ngưng trọng hòa hợp hiếm thấy.

Chúng phi tần ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại vừa hận vừa không cam lòng, quý phi vị chỉ có hai, trước đây chỉ một Triệu quý phi khiến mọi người còn có hy vọng, hiện tại đột nhiên nhảy ra một công chúa Đại Nguyên đoạt mất vị trí còn lại, giống như chặn mất đường đi của bọn họ, bảo sao bọn họ không hận.

Lý An Nhiên lúc này cũng chìm trong suy nghĩ của chính mình, chuyện Hòa Ngọc được sắc phong quý phi, hậu cung sắp tới sợ rằng lại càng không được yên bình.

VntHoaTinhKhôi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Run động

Chuyện nghị thân của Hòa Ngọc công chúa xong xuôi, dù yến tiệc vẫn tiếp diễn nhưng không khí vẫn có chút đình trệ, trời dần khuya, ngay khi yến hội chuẩn bị kết thúc thì một tiếng hô như tiếng sấm bên tai mọi người

“có thích khách!”

Lý An Nhiên giật mình kinh hãi, nhìn một đám người mặc đồ thái giám đột nhiên xuất hiện trong điện, tìm nằng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“hộ giá, hộ giá, người đầu ... hộ giá”

Có tiếng người hô lên thất thanh, Cẩm Vệ Quân bảo hộ ngoài điện lập tức muốn xông vào, nhưng vì bọn họ là từ bên ngoài chạy vào, chính vì thế chưa vào được bên trong đại điện đã bị một nhóm thích khách ngăn cản ngay trước cửa.

Nhìn một nhóm thích khách cùng Cẩm Vệ Quân đánh nhau bên ngoài, một nhóm lại cầm đao xông về phía Nguyên Văn Vũ phía bên kia

Không xong!

Lý An Nhiên trong lòng hô lớn, Nguyên Văn Vũ là hoàng tử Đại Nguyên, nếu bị giết ở Nam Tề thì Đại Nguyên nhất định không dễ dàng bỏ qua, thậm chí có thể khởi binh vấn tội.

Tiêu Hân sắc mặt khó coi nhìn tình hình phía dưới, hần cùng mấy người thái hậu, hoàng hậu bị đám cung nhân hộ vệ phía sau, nhanh chóng được người bảo vệ lùi vào hậu điện, chúng cung phi hoảng sợ náo loạn cố gắng chạy lại đây, thấy thích khách nhắm ngay vào Nguyên Văn Vũ, hần cũng hiểu được hậu quả nghiêm trọng, trong lòng không chỉ lo lắng Nguyên Văn Vũ gặp chuyện mà còn lo lắng cho một người nữa.

Lý An Nhiên vị trí ngồi là khá gần, nhưng không may bọn thích khách là xông vào từ phía sau lưng nằng cho nên nhất thời bị nhập vào vòng vây của bọn chúng, Lục Ly và Thanh Y sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, cắn răng vây Lý An Nhiên vào giữa bảo vệ cho nằng.

Nguyên Văn Vũ thấy đám thích khách nhào về phía mình, sắc mặt hơi biến một chút nhưng không hề rối loạn, phía sau lưng hần có ba hộ vệ, hai thanh niên cao lớn tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám, sắc mặt lạnh như băng, một người khác vóc dáng lại cực kỳ nhỏ nhắn, nhìn chẳng khác nào nữ nhân, mặt còn mang mặt nạ, không nhìn rõ được dung mạo. Ngay trong lúc nguy cấp, người nhỏ nhắn kia giờ một tay ra nắm lấy Nguyên Văn Vũ mạnh mẽ lôi hần lùi về phía sau, tay người này giờ lên, trên cánh tay có cơ quan như một cái nỏ nhỏ

Vù vù!

Hai mũi tên chỉ dài chừng một tấc từ trên tay người này phóng ra chính xác đâm vào cổ hai tên thích khách, bọn chúng lập tức ngã xuống đất, cùng lúc đó hai thanh niên hộ vệ mặt lạnh cũng xông lên cùng đám thích khách còn lại chém giết.

Ở bên này, Lý An Nhiên tình hình càng thêm hung hiểm, hai hộ vệ của Nguyên Văn Vũ chém giết với đám thích khách hơn hai mươi tên, đao kiếm vung loạn xạ, ba người không dám di chuyển sợ bị tai bay họa gió, cùng cảnh ngộ của bọn họ cùng có một nhóm phi tần và cung nữ.

Ngay lúc này có một cung nữ từ trong đám đông đột nhiên xông ra, trên tay cầm theo một con dao mạnh mẽ đâm về phía Lý An Nhiên, Thanh Y đứng lúc quay đầu nhìn thấy, mặt không còn giọt máu, trước khi nằng đầu óc nằng kịp suy nghĩ thì thân thể nằng đã theo bản năng xông lên bắt lấy hai tay đang

đâm đến của cung nữ kia, mũi dao vì vậy mà nghiền qua cát lên vai trái của Thanh Y, sau đó Thanh Y cùng cung nữ nọ bắt đầu giằng co.

Lý An Nhiên cảm thấy máu mình như đang sôi trào, trong ngực không ngừng run lên

“Thanh Y!”

Ở một phía khác hoàng thượng thấy được cảnh Lý An Nhiên bị người ám sát, hai mắt hắn trợn lên, máu như dồn hết lên não, cả người tức giận đến phát run, nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra cực kỳ nhanh, gần như là xảy ra cùng lúc, hoàng thượng vừa nhìn thấy thân ảnh Lý An Nhiên bị vây vào vòng chiến thì cung nữ kia đã cầm dao xông ra, đợi khi hắn kịp phản ứng thì Thanh Y đã bắt được cung nữ rồi hai người giằng co lên, hoàng thượng không chút chần chờ đẩy đám thái giám phía trước, cầm bảo kiếm xông ra ngoài, mấy người hoàng hậu thái hậu sợ tái mặt, đám cung nhân hộ vệ cũng muốn chạy theo

“hoàng thượng!”

Hoàng thượng lúc này không có nhiều thời gian lạnh giọng phân phó

“bảo vệ thái hậu lui đến hậu điện, không cần đi theo trẫm”

Nói xong hắn đã nhanh chóng chạy đi, đám hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, hoàng thượng đã ra lệnh bọn họ không thể không nghe, chỉ có thể nhanh chóng bao vây mấy người thái hậu, hoàng hậu lui về phía cửa hậu điện.

Lý An Nhiên thấy Thanh Y và cung nữ kia lẫn xuống đất lập tức muốn tiến lên đỡ, nhất thời không chú ý phía sau lưng, một hộ vệ của Nguyên Văn Vũ cùng ba tên thích khách đã đánh về phía bên này, một tên thích khách vung dao chém đến, hộ vệ kia lập tức dùng kiếm hất ra, trường đao vẫn ngay về phía Lý An Nhiên.

“nương nương, cẩn thận!”

Lý An Nhiên tai vừa nghe được tiếng Lục Ly hét lên như vậy, thì lập tức quay đầu, đập vào mắt nàng là Lục Ly xông qua ôm chầm lấy nàng, bị trường đao hung hãn chém vào lưng một nhát, Lý An Nhiên thậm chí có thể nhìn thấy máu từ trên lưng Lục Ly phun ra”

Ngực như bị người ta đục ác giáng vào một búa, Lý An Nhiên cả thở cũng không nổi, nước mắt trào ra giàn giụa.

Hộ vệ kia của Nguyên Văn Vũ ở gần nên cũng nhìn thấy một màn Lục Ly dùng thân thể bảo vệ cho chủ tử mình, sắc mặt không khỏi biến đổi, trong lòng lập tức vừa hối hận vừa giận dữ, nếu hắn không bắt cần đánh trường đao văng về phía bên kia, tiểu cung nữ này đã không bị hại. Ngay lúc này hắn thấy một thân ảnh từ bên ngoài lao đến, trường kiếm vung lên mạnh mẽ đâm vào ngực một tên thích khách đang vây công hắn.

Một thân hoàng bào sáng rực, Tiêu Hàn tay cầm trường kiếm mạnh mẽ hiển lộ thân thủ không kém gì hai tên hộ vệ của Nguyên Văn Vũ, từ nhỏ hắn đã thích luyện võ, tuy sau khi lên ngôi không có cùng người chém giết nữa nhưng hắn cũng đã từng chém giết không ít thích khách, thân thủ vẫn chưa hề mai một.

Lý An Nhiên cuối xuống muốn ôm lấy thân thể của Lục Ly, thế nhưng đột nhiên Lục Ly đẩy nàng ra, sắc mặt trắng xanh hô lên

“nương nương, mau chạy đi!”

“Lục Ly!”

Lý An Nhiên lắc đầu, vừa định ngồi xuống ôm Lục Ly thì một cánh tay mạnh mẽ từ phía sau đột nhiên kéo nàng ôm vào ngực, cảm giác quen thuộc khiến Lý An Nhiên trong lòng run lên, ngẩng đầu nhìn nam nhân tay cầm trường kiếm lần đầu tiên lộ ra uy vũ, lập tức nàng bắt gặp một đôi mắt đen vô cùng lo lắng nhìn mình, lần đầu tiên Lý An Nhiên nhìn thấy thần sắc lo lắng như vậy trên mặt hoàng thượng.

Tiêu Hàn nhìn nước mắt tuôn trào trên mặt Lý An Nhiên, hơi nhủu nhủu mảy, nhưng hắn lập tức tỉnh táo lại, mạnh mẽ xoay người đẩy Lý An Nhiên văng ra khỏi vòng chiến, bên kia Lưu công công đã đứng sẵn lập tức bắt được Lý An Nhiên, hoàng thượng không chần chờ quay đầu xông về chỗ Nguyên Văn Vũ, bởi vì lúc này Nguyên Văn Vũ tình trạng cũng vô cùng nguy hiểm.

Nhìn thân ảnh hoàng thượng chạy qua bên kia, trong lòng nàng không nói rõ được là cảm xúc gì, chỉ cảm thấy thực lo lắng, thực sợ hãi, thực muốn khóc, nàng mạnh mẽ ngồi dậy, nhìn hoàng thượng, rồi lại nhìn về vị trí của mình lúc nãy, không thấy thân ảnh Thanh Y đâu, Lục Ly thì bất tỉnh nằm dưới đất, trong lòng Lý An Nhiên đau nhói, hai người bọn họ vì bảo vệ nàng, một cái bị thương nặng, một cái không biết sống chết. Còn có hoàng thượng cũng đang cùng người ta chém giết, nàng sắp lo lắng đến phát điên.

Nam tử hộ vệ lúc này đánh bay hai tên thích khách, sau đó xông qua ôm lấy Lục Ly đang bất tỉnh, nhanh chóng chạy về phía này, Lý An Nhiên trong lòng vui mừng lập tức tiến lên, thanh niên hộ vệ sắc mặt nghiêm cần nói.

“nương nương hãy chăm sóc cho nàng ấy”

Nói xong hắn lại chạy về phía Nguyên Văn Vũ.

Lúc này Nguyên Văn Vũ đang cùng hộ vệ nhỏ nhắn kia đã lui đến góc đại điện, một mình hộ vệ này chống lại cả chục tên thích khách vô cùng chật vật, dù có năng lực dùng ám khí lợi hại nhưng dù sao hắn cũng chỉ có một mình, Nguyên Văn Vũ sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng, trên tay hắn cầm một

thanh kiếm nhưng nhìn bộ dáng thư sinh kia thì cũng biết thân thù của hắn tệ hại như thế nào.

Một tên thích khách đột nhiên nhảy đến, vung kiếm chém về phía Nguyên Văn Vũ, tiểu hộ vệ đang đối chiến với ba tên khác lập tức xông qua mạnh mẽ kéo Nguyên Văn Vũ một cái, bảo hộ hắn sau lưng, trở tay đánh về phía thích khách, vì phải vừa đánh vừa bảo vệ Nguyên Văn Vũ, sơ xảy một cái liền bị chém một đao.

Nhìn máu đỏ thấm chảy ra từ cánh tay của tiểu hộ vệ, Nguyên Văn Vũ lần đầu tiên lộ ra sắc mặt kinh hãi

“Tình Nhi!”

Nguyên Văn Vũ dù sắp bị người ta chém vẫn có thể giữ được tỉnh táo, nhưng khi thấy hộ vệ của mình bị thương, sắc mặt của hắn lập tức lộ ra phần nộ cực độ, khuôn mặt tuấn mỹ vạm vỡ dữ tợn, gầm lên một tiếng

“đáng chết!”

Hắn vừa định liều mạng với đám thích khách thì cánh tay bị tiểu hộ vệ kia lôi lại, cùng lúc này Tiêu Hàn và hai cái hộ vệ còn lại chạy đến, bao vây bảo hộ hai người Nguyên Văn Vũ vào giữa.

Lý An Nhiên nhìn một màn này mà không khỏi kinh ngạc, Nguyên Văn Vũ và tiểu hộ vệ kia hình như có quan hệ không tầm thường, quan sát một hồi Lý An Nhiên bắt ngờ nhận ra

Tiểu hộ vệ đó là nữ nhân!

Nhìn Tiêu Hàn bị ba tên thích khách vây công, Lý An Nhiên trong lòng lo lắng vô cùng, may mắn lúc này Cẩm Vệ Quân phía ngoài đã giải quyết xong đám thích khách chạy vào đến, sợ dĩ quân binh bị ngăn cản lâu như vậy chắc là phía ngoài có nhiều thích khách hơn cả trong đại điện, theo Lý An Nhiên dự đoán sợ rằng lên đến con số năm sáu chục người.

“hộ giá!”

Tiếng thống lĩnh cấm vệ quân hô lớn làm Lý An Nhiên trong lòng cũng thả lỏng đôi chút, đợi khi hoàng thượng được cấm vệ quân bảo vệ gắt gao nàng mới xem như yên tâm, nhớ đến không thấy thân ảnh của Thanh Y, nàng lập tức đẩy Lưu công công đang bảo vệ mình phía trước ra

“Lưu công công, phiền ông lo cho Lục Ly”

Nói xong nàng chạy nhanh về phía Thanh Y cùng cung nữ giằng co lúc này, vị trí này hiện tại nằm la liệt người, có người bị thương, có người đã chết, có thích khách, có cung nữ và thái giám, thậm chí có cả cung phi, trong đông lộn xộn Lý An Nhiên nhìn thấy một người quen, Thành quý nhân thời gian trước gặp trong tiệc ngắm hoa của Trương phi còn kiếm chuyện khiêu khích nàng và Đức phi, hiện tại đã là một cái xác không hồn, bị đâm một kiếm ngay giữa ngực năm đó.

Lý An Nhiên che ngực khó thở, lại nhìn một hồi, trong lòng nàng vừa gấp vừa sợ, hai mắt nàng đỏ bừng, đột nhiên nàng nhìn thấy một góc áo màu xanh bị xác hai tên thích khách đè lên, Lý An Nhiên vừa muốn đi lên đẩy hai cái xác ra thì đột nhiên bị một cánh tay kéo lại, không biết hoàng thượng đã đi đến bên này từ lúc nào, hắn nhìn Lý An Nhiên hai mắt đỏ bừng như sắp khóc đến nơi, hơi nhủ mảy nói

“đề người khác làm”

Nói xong hắn ra lệnh cho hai cấm vệ quân tiến lên nâng hai cái xác thích khách ra, Lý An Nhiên lập tức nhìn thấy Thanh Y, Thanh Y sắc mặt trắng xanh, toàn thân chật vật đã bất tỉnh nhân sự, nàng bị tiểu cung nữ đè lên người, hai tên thích khách bị giết lại đè lên hai người bọn họ, Thanh Y ở bên dưới vì vậy mà không có bị thương quá nghiêm trọng.

Nghe người nói Thanh Y còn sống, Lý An Nhiên trong lòng như treo tảng đá cuối cùng bỏ xuống, toàn thân sức lực như rút đi.

Quay đầu nhìn hoàng thượng, nhớ đến ánh mắt lo lắng của hắn lúc chạy đến cứu nàng, trong lòng Lý An Nhiên không thể diễn tả được nỗi lòng của mình, chỉ có thể yên lặng nhìn hắn, nước mắt bất giác rơi xuống.

Hoàng thượng cũng không nói gì, hắn chậm rãi giơ tay lau đi nước mắt của nàng, sau đó nhẹ giọng nói

“trẫm sẽ cho người đưa nàng về Trường Lạc cung, Thanh Y và Lục Ly có công bảo hộ này, trẫm sẽ cho thái y tận lực chữa trị, thế cho nên không cần khóc”

Lý An Nhiên trái tim như tan ra trong ánh mắt nhìn như bình tĩnh nhưng ẩn tàng một tia ôn nhu của hắn, nàng khẽ mỉm cười gật đầu, trong lòng lại có chút bất đắc dĩ.

Biết rằng tâm không thể động vì có gì vẫn cứ động đây?!

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Con thịnh nộ của đế vương

Đêm đen, hoàng cung tĩnh mịch thâm trầm, mới một canh giờ trước còn đại loạn cả lên vì thích khách, hiện tại nhìn bên ngoài cứ như không có chuyện gì, chúng cung phi đều tự về tẩm cung của mình, thế nhưng có mấy ai có thể ngủ được đây. Ngay cả hai vị thái hậu đều không thể nào bình tĩnh

“thái hậu, ngài đừng quá lo lắng, chuyện này hoàng thượng nhất định xử lý ổn thỏa”

Diên ma ma nhẹ giọng khuyên nhủ Tô thái hậu, trong lúc đó Tô thái hậu tâm trạng lại cực tệ

“cũng may Nguyên Văn Vũ không có chuyện gì, nhưng phải nói mỗi lần mấy kẻ Đại Nguyên Vương Triều đến thì nhất định sẽ có chuyện, nữ nhân Đại Nguyên rõ ràng đều là một đám xui xẻo”

Nghe Tô thái hậu buồn bực nói vậy thì Diên ma ma chỉ cười cười khuyên nhủ, Diên ma ma biết Tô thái hậu chán ghét nữ nhân Đại Nguyên, trước đây khi Kiều quý phi còn được sủng ái, đã nhiều lần hãm hại Tô thái hậu, thậm chí Tô thái hậu từng sảy thai một lần vì Kiều quý phi, dù nhiều năm đã qua, Kiều quý phi cũng mất từ lâu Tô thái hậu trong lòng vẫn còn căm hận.

....

Từ Ninh cung

Triệu thái hậu nữ nằm nửa ngồi trên giường, chậm rãi nhấp trà, Diệp ma ma ở phía sau xoa bóp vai cho bà

“thái hậu nương nương, ngài có cảm thấy hành động hôm nay của hoàng thượng có chút bất thường hay không?”

Triệu thái hậu đang nhấp trà tay không khỏi dừng lại một chút, ánh mắt bình thản hơi lộ ra tia cảm xúc thâm sâu cười nói

“Nguyên Văn Vũ nguy hiểm, xét theo tình hình hôm đó, nếu hoàng thượng không ra tay sợ rằng lãnh ít dữ nhiều”

“vậy còn Thuần ...”

Diệp ma ma chưa nói hết câu thì đã bị thái hậu mạnh mẽ cắt ngang

“Thuần chiêu dung chỉ là được hoàng thượng tiện tay cứu mà thôi, nhớ lấy”

Diệp ma ma như hiểu ra điều gì im lặng không nói nữa, nhưng một lúc sau lại không kìm được lên tiếng

“nương nương, chuyện hoàng thượng cứu Thuần chiêu dung, quý phi nương nương cũng thấy, lão nô sợ rằng ...”

Triệu thái hậu hơi nhíu chân mày, thờ dãi một hơi nói

“Yến nha đầu ... haizzz! lún quá sâu ... được rồi, ngày mai gọi Thục Oanh đến, để nó đi khuyên Yến nha đầu, không nên va chạm đến Thuần chiêu dung nữa ...”

.....

Linh phụng cung, Tô hoàng hậu sau khi đi thăm nhĩ hoàng tử trở lại thì chuẩn bị lên giường đi ngủ, nhưng lại không có chợp mắt được, hoàng hậu nhớ đến hoàng thượng cầm kiếm chạy về phía Thuần chiêu dung, trong lòng đột nhiên khó chịu, buột miệng lẩm bẩm mấy câu không rõ ràng

“nữ nhân Giang Nam ... không đâu, không thể nào lại trùng hợp như vậy ...”

....

Hoàng hậu thâm trầm dù trong lòng không bình tĩnh nhưng ngoài mặt không lộ, ngược lại Triệu quý phi không thể bình tĩnh được như vậy.

“bốp!”

Đã là ly trà thứ ba bị Triệu quý phi không kềm chế được tức giận quăng xuống đất bẻ nát, đột nhiên có một nữ nhân xuất hiện đứng ngang hàng với mình vốn dĩ đã khiến nàng buồn bực, lại thêm chuyện hoàng thượng đi cứu Thuần chiêu dung kia, trong lòng nàng không cách nào kềm chế được sự ghen tức.

Trương Thục Oanh cũng có mặt nhìn Triệu quý phi như vậy, sao có thể không hiểu được nội tâm nàng ta cơ chứ, trong lòng suy nghĩ một chút rồi mới lên tiếng

“biểu tỳ là không vui chuyện hoàng thượng đi cứu Thuận chiêu dung sao?”

Triệu quý phi hung hăng trừng mắt nhìn Trương Thục Oanh một cái nhưng không nói chuyện, Trương Thục Oanh cười cười thêm vào

“nếu đúng là vậy thì biểu tỳ không cần tức giận làm gì, theo ta thấy hoàng thượng vốn là muốn đi cứu Nguyên Văn Vũ, mà Thuận chiêu dung may mắn ở trên đường đi của hoàng thượng cho nên hoàng thượng mới tiện tay cứu nàng mà thôi, tỳ không nhớ sau khi cứu nàng ra hoàng thượng một chữ cũng không nói đã chạy đi cứu Nguyên Văn Vũ rồi hay sao?”

Triệu quý phi nghe Trương Thục Oanh nói vậy thì tâm trạng mới tốt hơn một chút, nàng bắt kể lời Trương Thục Oanh nói là thật hay giả, bởi vì trong lòng nàng nguyên ý tin vào lý do này.

Trương Thục Oanh nhìn sắc mặt Triệu quý phi hòa hoãn xuống thì không khỏi cười lạnh trong lòng, nữ nhân vì tình cảm nam nữ làm si mê đến ngu ngốc, trước khi nhập cung mẫu thân nàng từng dạy rằng trong hậu cung kiêng kỵ nhất chính là tình yêu nam nữ, bởi vì nữ nhân thật tâm yêu hoàng thượng thì nhiều mà hấn lại không bao giờ động tâm với bất kỳ ai.

Nghĩ đến đây Trương Thục Oanh bất giác nhớ chuyện khi đó, hoàng thượng cư nhiên chạy đi cứu Thuận chiêu dung, dù nàng nói với Triệu quý phi là tiện tay, nhưng trong lòng nàng cũng cảm thấy có chút gì đó không đúng, thế nhưng Trương Thục Oanh rất nhanh đã tự mình phủ nhận khả năng hoàng thượng là thật tâm yêu mến Thuận chiêu dung, nàng vẫn luôn vững tin rằng đế vương là không có tình yêu.

.....

Trong lúc đó tại Ly Hoa cung của Đức phi

“nương nương, nghe nói đại hoàng tử đã chạy đến Trường Lạc cung rồi”

“nghiệt chủng, đúng là nghiệt chủng mà, bốn cung mà mẫu phi của hấn nhưng hấn không đến hỏi thăm ta ngược lại chạy đến Trường Lạc cung, thật là uổng công ta nuôi hấn mấy năm nay, ngay cả nuôi một con chó còn có ít hơn”

“nương nương xin bớt giận, hiện tại phải nghĩ cách lôi kéo Đại hoàng tử trở về bên cạnh nương nương mới là cần thiết nhất”

“ta không cần cái nghiệt chủng đó, tốt hơn hết từ nay trở đi ngươi không cần nhắc đến nó trước mặt ta”

Cung nữ lại muốn khuyên mấy câu nhưng nhìn sắc mặt âm trầm của Đức phi thì không dám nói gì nữa

.....

Trường Lạc cung một mảnh lộn xộn, Lý An Nhiên ôm Tiêu Diệp ngồi trên tú đôn, phòng bên cạnh mọi người hoang mang rối loạn, thật ra nàng cũng muốn sang bên kia phụ giúp lắm nhưng nàng biết có nàng ở đó cũng chỉ càng cản trở thêm, nàng vốn không biết y thuật cho nên chỉ có thể ngồi chờ đợi Ngô thái y và mấy người Lý ma ma đi chữa trị cho Lục Ly và Thanh Y.

Tiêu Diệp nhìn Lý An Nhiên ánh mắt thất thần, sắc mặt nhợt nhạt thì không khỏi nhỏ giọng an ủi

“Thuần mẫu phi, ngươi đừng lo lắng, Thanh Y tỷ tỷ và Lục Ly tỷ tỷ sẽ không sao đâu”

Lý An Nhiên cuối đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Nhi, nhìn ánh mắt tràn đầy kiên quyết của hấn, trong lòng nàng không khỏi ấm áp, xoa đầu hấn nói

“ta biết rồi, Diệp Nhi đêm khuya chạy đến chắc đã mệt mỏi rồi phải không? ta cho người đưa Diệp Nhi đến phòng Bình Nhi nghỉ ngơi nhé”

Tiêu Diệp lập tức lắc đầu bắt lấy cánh tay của Lý An Nhiên

“không cần, ta không mệt, ta chờ cùng ngươi”

Lý An Nhiên ánh mắt không khỏi lộ ra ôn nhu, yêu thương ôm Tiêu Diệp nói

“ta biết Diệp Nhi lo lắng, nhưng ta phải ở đây chờ thái y đến báo tình hình thương thế của bọn họ, Bình Nhi ở bên kia không có người, nếu lỡ như hấn thức dậy chắc là sẽ sợ hãi khóc nháo, Diệp Nhi sang đó giúp ta trông chừng Bình Nhi được không?”

Tiêu Diệp nghe Lý An Nhiên nói vậy cuối đầu nghĩ nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

Bảo Tiểu Tam Tử đưa Tiêu Diệp đến tây viện, Lý An Nhiên lại im lặng ngồi chờ, một lúc lâu sau Ngô thái y mới đến

“tham kiến Thuận chiêu dung nương nương”

Lý An Nhiên lập tức gấp giọng hô

“Ngô thái y không cần đa lễ, tình hình của bọn họ như thế nào rồi?”

Thấy thần sắc lo lắng đến nhột nhột của Lý An Nhiên, Ngô thái y không khỏi âm thầm cảm thán, trong hậu cung này thứ không đáng giá nhất chính là mạng người, vị Thuần chiêu dung này lại quý trọng cung nữ của mình như vậy cũng là hiếm thấy.

“bẩm nương nương, Thanh Y cô nương vết thương không nghiêm trọng, đa phần là vết thương bên ngoài, để cho các nữ y băng bó rồi thoa thuốc mỡ tiêu sưng, sáng mai liền có thể tỉnh lại, còn về Lục Ly cô nương thì có chút nghiêm trọng, cũng may được chữa trị kịp thời, tạm thời không nguy hiểm tính mạng nhưng mất nhiều khí huyết, phải tịnh dưỡng thời gian dài”

Nghe Ngô thái y nói vậy Lý An Nhiên không khỏi thở dài một hơi, không khỏi cười cảm tạ Ngô thái y, Ngô thái y đương nhiên luôn miệng nói không dám nhận, sau đó hần cáo từ rồi đi bốc thuốc, Lý An Nhiên lại đi xem Lục Ly và Thanh Y một cái, thấy hai người vết thương đều được các nữ quan băng bó, sắc mặt tuy vẫn tái nhợt nhưng hơi thở đều đều, Lý An Nhiên không khỏi lại khóc một chút rồi mới được Lý ma ma khuyên nhủ đi về nghỉ ngơi.

.....

Trong Càn Đức điện không khí còn âm trầm hơn màn đêm ngoài kia, Tiêu Hàn sắc mặt lạnh lùng cực điểm, trên tay là một quyển tấu sớ, đột nhiên hần lạnh giọng nói

“chuẩn bị chiếu chỉ!”

Lưu công công bên cạnh không chút chậm trễ lập tức lấy một cuộn vải màu vàng ra trải trước mặt Tiêu Hàn, tay nhất bút, hoàng đế tay múa bút liên hồi, sau đó không chần chờ cầm ngọc ấn ở bên cạnh đóng mạnh vào chiếu chỉ vừa soạn ra, dấu ấn màu đỏ nổi bật nhưng không thể nổi bật bằng hàng chữ “xét nhà ...tru di” trên mặt vải.

.....

Sáng hôm sau, tin tức thống lĩnh cấm vệ quân bị sao trảm cả nhà làm cả hoàng triều Nam Tề chấn động, Dương ngự sử phụng lệnh xét nhà tìm được mật thư của thống lĩnh cấm vệ quân cầu kết với ngoại bang muốn hành thích hoàng tử Đại Nguyên, mục đích là muốn Đại Nguyên khởi binh tấn công Nam Tề, thích khách cũng là do bọn họ cài vào, với địa vị thống lĩnh cấm vệ quân, để trăm tên thích khách trà trộn vào cung cũng là chuyện có thể làm được, bằng chứng bán nước rành rành, cả nhà Từ thống lĩnh bị tru di tam tộc.

Hoàng đế nổi giận, máu chảy thành sông, câu này nói cũng không sai, tuy rằng chỉ có hơn sáu mươi mạng người Từ gia bị trảm nhưng số máu kia cũng không ít. Và lại nếu như Nguyên Văn Vũ thật sự bị thích khách giết chết, hoàng đế Đại Nguyên nổi giận, chiến tranh hai nước nổ ra vậy thì sẽ thật sự là máu chảy thành sông rồi.

Lý An Nhiên biết được tin này thì chỉ thở dài một hơi, tối hôm qua cấm vệ quân chậm chạp không thể tiến vào Thanh Loan điện, sợ rằng một phần là do vị thống lĩnh này đứng đằng sau chủ đạo. Lại nói Từ thống lĩnh hình như là vây cánh Triệu gia thì phải, không biết hoàng thượng có mà giận lấy Triệu gia hay không. Hơn nữa là Lý An Nhiên nghi ngờ, chuyện hành thích này có thật sự là hoàng thượng không biết gì không? hay là hần biết mà vẫn để bọn họ tiến hành, bản thân lại tìm được cơ hội triệt hạ một phần thế lực của Triệu gia. Phải biết cấm vệ quân là chuyên phụ trách an toàn cả hoàng cung, hoàng thượng sao có thể yên tâm giao cho thế lực đối địch của mình chứ.

“nương nương, Lưu công công dẫn theo Nghiêm đại nhân đến”

Lý An Nhiên đang ôm Tiêu Bình trong sảnh thì Tiểu Ngũ Từ tiến vào báo, Lý An Nhiên không khỏi ngạc nhiên, đưa Tiêu Bình lại cho Lý ma ma mang vào trong.

Nghiêm đại nhân?!

“mời vào”

Rất nhanh Lưu công công dẫn theo một nam tử trường bào màu đen tiến vào, Lý An Nhiên lập tức nhận ra nam tử nọ, người này chính là hộ vệ của Nguyên Văn Vũ, hôm đó hần cùng thích khách đánh nhau ngộ thương Lục Ly.

“tham kiến chiêu dung nương nương!”

“Nghiêm đại nhân không cần đa lễ”

Lý An Nhiên thần sắc bình thản nói, sau đó nhìn về phía Lưu công công

“Lưu công công và Nghiêm đại nhân đến không biết là vì chuyện gì?”

“bẩm chiêu dung nương nương, Nghiêm đại nhân muốn đến thăm hỏi Lục Ly cho nên hoàng thượng cho nô tài dẫn đường”

“A..”

Lý An Nhiên có chút bất ngờ nhìn Nghiêm đại nhân này, không khỏi tỉ mỉ đánh giá hần một chút, tuổi chừng hai mươi bảy, dung mạo đoan chính khôi ngô, khí chất nghiêm nghị lạnh lùng.

Thấy Lý An Nhiên đánh giá mình, nam tử mặt không đổi sắc, bình tĩnh nói

“lần trước là ta bắt cần, làm Lục Ly cô nương chịu hại, hôm nay mang chút thuốc bổ đặc biệt đến thăm, mong nương nương cho phép”

Lý An Nhiên nhìn nam tử này thái độ thẳng thắn thành khẩn nên cũng mềm lòng, gật đầu nói

“Nghiêm đại nhân có lòng, Tiểu Tử Tử đưa Nghiêm đại nhân đi xem Lục Ly đi”

“Dạ, nương nương”

Nam tử hơi chấp tay vái chào Lý An Nhiên một cái rồi quay người rời đi.

Lưu công công liền phái một tiểu thái giám đi cùng mình từ Minh Long điện theo phía sau Nghiêm đại nhân, còn hắn thì ở lại cười hướng Lý An Nhiên nói

“lão nô đến còn có một nhiệm vụ, hoàng thượng gần đây bận rộn, không thể đến thăm tam hoàng tử và nương nương, sai nô tài đến hỏi, nương nương và tam hoàng tử có cần gì hay không?”

Lý An Nhiên nghe vậy thì không khỏi nở nụ cười nói

“chúng ta đều rất tốt, phiền Lưu công công trở về báo với hoàng thượng, còn có nhờ người nhắc hoàng thượng nên bảo trọng long thể”

“lão nô đã biết, nhất định sẽ báo lại”

“À ... Lưu công công, không biết người biết gì về vị Nghiêm đại nhân kia”

Lưu công công nghe Lý An Nhiên hỏi vậy thì ra vẻ thần bí nói

“thật ra vị Nghiêm đại nhân này là người rất có lai lịch, tên thật của hắn gọi là Nghiêm Thành Trí, ở Đại Nguyên giữ chức ngũ phẩm Thiếu tướng quân, là cháu ngoại dòng thứ của Lam quốc công, nhưng đi theo bên cạnh Văn Vũ điện hạ như hộ vệ, nhưng thật ra Văn Vũ điện hạ phải gọi hắn một tiếng biểu ca, chuyện này ở bên ngoài rất ít người biết được, lão nô cũng chỉ là nghe hoàng thượng nói mới biết”

Lưu công công làm ra vẻ mặt tươi cười hơi thâm ý nói tiếp.

“hắn có thể đến thăm Lục Ly chính là thực hiếm thấy a”

Lý An Nhiên tâm tư máy động, ý của Lưu công công đương nhiên nàng hiểu được, Lục Ly cũng đã mười chín tuổi, nếu đi theo một người như Nghiêm Thành Trí chính thì không gì tốt bằng, thế nhưng dù sao người ta cũng chỉ đến thăm vì cảm thấy áy náy mà thôi, Lục Ly thân phận hơi thấp, sợ rằng Nghiêm Thành Trí này là không có ý kia, nàng cũng không cần đặc hy vọng quá lớn.

“chuyện này ta đã biết, đa tạ Lưu công công”

“không dám, còn có chuyện tiểu cung nữ tấn công nương nương vẫn đang điều tra kẻ đứng phía sau, nương nương cứ yên tâm, rất nhanh hoàng thượng sẽ trả lại công đạo cho nương nương”

Hoàng thượng đang bận chuyện tiền triều như vậy mà vẫn nhớ đến kẻ muốn giết nàng, trong lòng Lý An Nhiên không khỏi ấm áp, cười nói

“phiền Lưu công công chuyển lời đến hoàng thượng, chuyện kẻ chủ mưu ta không gấp, xin hoàng thượng đừng quá bận tâm lao lực”

.....

Nghiêm Thành Trí theo Tiểu Tử Tử đến hậu viện Trường Lạc cung, một dãy phòng ở sạch sẽ đơn giản, phía trước có mấy khóm bạc hà phát ra mùi thơm dễ chịu, vừa đến trong sân thì hắn thấy một nam tử tuấn tú mặc y phục thái y mở cửa bước ra từ căn phòng phía bên trái, nam tử này thấy ba người Nghiêm Thành Trí thì có chút ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Tiểu Tử Tử, ngay lập tức Tiểu Tử Tử cười nói

“Ngô tiểu thái y bắt mạch cho Lục Ly tỷ xong rồi sao? Vị này là Nghiêm đại nhân, muốn đến thăm Lục Ly tỷ”

Ngô tiểu thái y lúc này liền hiểu được, gật đầu tươi cười chào hỏi Nghiêm Thành Trí, thấy đối phương hữu hảo Nghiêm Thành Trí liền đáp lễ nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng như thường, Ngô tiểu thái y cũng không chấp nhất cùng hắn

“Tiểu Tử Tử đưa Nghiêm đại nhân đi vào đi, Lục Ly cô nương vừa tỉnh lại, ta đi xem Thanh Y cô nương”

Nói xong hắn liền quay lưng hướng căn phòng phía bên phải đi, sắc mặt cực kỳ tốt, tự nhiên mở cửa vào phòng của Thanh Y.

Mấy hôm nay thái y viện bận rộn, chúng phi tần sau khi chứng kiến một trận máu tanh, một vị quý nhân chết tại chỗ, hai cái lương nghi bị thương, tinh thần ảnh hưởng nghiêm trọng, người người ngã bệnh, có người không bệnh cũng muốn bệnh, chỉ mong được một chút thương tiếc từ hoàng thượng, mà Thuận chiêu dung lại mạnh khỏe không gặp vấn đề, thế cho nên Ngô thái y bị viện phán thái y viện điều đi, không còn cách nào phải cho nhi tử mình đảm nhận mỗi ngày thăm mạch cho Lục Ly và Thanh Y.

Nghiêm Thành Trí nhìn nhìn Ngô tiểu thái y rồi quay đầu đi theo Tiểu Tử Tử, đứng trước cửa phòng, Nghiêm Thành Trí nghiêm chỉnh đợi Tiểu Tử Tử gõ cửa phòng

“Lục Ly tỷ!”

Ngay lập tức bên trong có một giọng nói trong trẻo hơi suy yếu phát ra

“ta ở đây, vào đi”

Tiểu Tử Từ được Lục Ly đồng ý liền đẩy cửa cho Nghiêm Thành Trí bước vào.

Thiếu nữ một thân lục y, sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt ngồi trên giường, không phải là tuyệt sắc mỹ nhân gì nhưng lại cực kỳ thanh tú, đặc biệt đáng chú ý là đôi mắt linh động to tròn tràn đầy sức sống của nàng khiến Nghiêm Thành Trí động tác bước vào hơi bị kiềm hãm một chút.

Lục Ly thấy Tiểu Tử Từ dẫn một nam tử xa lạ vào thì không khỏi ngạc nhiên, nàng vốn tính tình không thể ngồi yên, lập tức theo bản năng muốn nhòe dậy, động tác đột ngột chạm đến vết thương sau lưng khiến nàng đau đến nhe răng.

Nghiêm Thành Trí giật mình thấy Lục Ly nhăn mày vì đau, lập tức dùng giọng điệu đều đều không có trọng âm gấp giọng hô lên

“Lục Ly cô nương, người không nên cử động”

Lục Ly ngạc nhiên nhìn Nghiêm Thành Trí, sau đó hơi không được tự nhiên hỏi

“vị đại nhân này là ...?”

“tại hạ Nghiêm Thành Trí, hôm đó sơ ý, làm hại đến cô nương, xin cô nương lượng thứ”

Nghe Nghiêm Thành Trí nói vậy, Lục Ly lập tức nhớ ra, hôm ấy tình trạng hỗn loạn, người này chính là vị hộ vệ võ nghệ cực kỳ giỏi kia, nàng cũng nghe nói lúc nàng bị thương bất tỉnh cũng chính người này cứu mình mang ra vòng chiến, nếu không có hắn mình không chừng đã chết thật rồi.

Lục Ly lộ ra thần sắc cảm kích hướng Nghiêm Thành Trí chân thành nói

“Nghiêm đại nhân không cần nói vậy, hôm đó nếu không có đại nhân, Lục Ly đã bỏ mạng, nếu nói ra phải chính là ta đa tạ ngài mới đúng”

“không, Lục Ly cô nương, ta”

“hai vị, hiện tại có truy cứu vấn đề này nữa thì cũng không có ý nghĩa gì”

Tiểu Tử Từ thấy vấn đề trách nhiệm với ân nghĩa kia có nói ra cũng không thể rõ ràng nên lên tiếng cắt đứt Nghiêm Thành Trí lại muốn nhận lỗi về mình. Nghiêm Thành Trí hơi xấu hổ ho khan một chút, sau đó mới hướng Lục Ly hỏi về thương thế của nàng.

Đôi khi Nghiêm Thành Trí trở lại chỗ Lý An Nhiên thì cũng đã là chuyện của nửa canh giờ sau, Nghiêm Thành Trí để lại mấy loại thuốc bổ rồi cùng Lưu công công rời đi.

Nhìn đồng thuốc bổ Nghiêm Thành Trí đưa đến, Lý ma ma không khỏi nói

“xem ra vị Nghiêm đại nhân này cũng là có lòng, đều là đồ tốt”

Lý An Nhiên cũng cười khê gật đầu, trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Nghiêm Thành Trí theo Lưu công công trở lại ngự thư phòng gặp hoàng thượng sau đó mới được thái giám dẫn đường xuất cung, ra đến nam môn, hắn đột nhiên thấy một đám cung nhân đang ồn ào trước tiểu môn bên cạnh đại môn hắn chuẩn bị đi qua, tiểu thái giám dẫn đường thấy hắn nhìn thì lên tiếng giải thích

“đại nhân, hôm nay là ngày cung nhân được xuất cung thăm người thân cho nên mới đông đúc như thế”

Nghiêm Thành Trí gật đầu rồi qua đại môn rồi hoàng cung.

Trong đám đông lộn xộn kia, có một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, nàng cũng xếp hàng đợi đến lượt mình xuất cung, tên thái giám phụ trách kiểm giấy thông hành nhận ra nàng liền lập tức tươi cười hô

“Xuân Ý cô nương, hôm nay người cũng muốn xuất cung sao?”

“À ... Tiểu Đông Tử, hôm nay người trực đó à?”

“đúng vậy, Xuân Ý cô nương muốn xuất cung thì không cần kiểm tra nữa, mau mau ... các người mau tránh đường cho Xuân Ý cô nương xuất cung”

Tên thái giám Tiểu Đông Tử nhìn Xuân Ý rồi tươi cười cho qua, Xuân Ý cũng khách sáo một tiếng rồi rời cung, nàng không chú ý ở phía sau lưng nàng có một thân ảnh lén lút đi theo.

Xuân Ý vừa rời hoàng cung không lâu thì rẽ vào một ngõ vắng, bộ dạng cực kỳ cảnh giác, cuối ngõ nhỏ có một người đứng đợi sẵn, người này một thân nho sam, tuổi chừng hai mươi hai, mày kiếm mắt sáng, khá là anh tuấn, toàn thân bộ lộ khí chất văn nhân.

Xuân Ý gặp được người này thì hai mắt đột nhiên đỏ lên, run giọng gọi một tiếng

“đại nhân!”

Nam tử thấy Xuân Ý, hai mắt cũng bắt gặp đỏ lên.

Bọn họ không biết chuyện bọn họ lên lúc gặp gỡ đã bị người ta người ta đứng từ xa nhìn thấy.

....

Ban đêm trong hậu cung, một tiểu cung nữ đứng trước một người, tiểu cung nữ kia bộ dạng kích động nói

“nuong nuong, đã điều tra ra lai lịch của nam nhân đó”

“tốt!”

Người kia kích động hô lên, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Lý An Nhiên, để xem lần này còn ai có thể cứu được người”

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ngày đầy tháng của Tiêu Bình

Lại qua thêm mấy ngày, vụ hành thích xem như tạm lắng xuống, trong cung lại bắt đầu nói về vị quý phi tương lai kia, vì chuyện thích khách mà chậm trễ chưa đón vào cung khiến người ta càng thêm tò mò, Nguyên gia nổi tiếng sinh ra toàn nữ nhân, chính vì thế ít nhiều trong lòng chúng phi tần cũng có lo âu.

Mười lăm tháng hai là sinh nhật tròn một tuổi của Tiêu Bình, hoàng thượng hạ lệnh tổ chức long trọng, Trường Lạc cung bình thường là một trong các cung điện yên tĩnh nhất hậu cung, hôm nay lại đặc biệt nhộn nhịp.

Khiến Lý An Nhiên ngạc nhiên là người đến sớm nhất lại chính là Nghiêm Thành Trí.

“tham kiến chiêu dung nuong nuong”

“Nghiêm đại nhân là đến thăm Lục Ly nữa sao?”

“hôm nay ta phụng lệnh của điện hạ đến tặng lễ mừng sinh thần một tuổi cho Tam hoàng tử”

Vừa nói Nghiêm Thành Trí vừa đưa lên một cái hộp, bên trong là một thanh tiểu kiếm làm bằng vàng ròng cực kỳ tinh xảo, Lý An Nhiên nhìn mà còn không kềm được yêu thích, nụ cười càng thêm vui vẻ nói

“xin chuyển lời đa tạ của ta và tam hoàng tử đến Văn Vũ điện hạ”

Nghiêm Thành Trí đương nhiên nhiên nhận lời giúp Lý An Nhiên chuyển lời, nhưng sau đó hần lại không rời đi ngay, Lý An Nhiên không khỏi cười hỏi

“Nghiêm đại nhân còn có chuyện gì sao?”

Nghiêm Thành Trí lúc này mới lên tiếng

“không biết thương thế của Lục Ly cô nương như thế nào rồi, thần muốn đến thăm một chút, mong nuong nuong cho phép”

Nghiêm Thành Trí này bộ mặt vốn chính là ngay thẳng đến cứng ngắt, hần đặc biệt quan tâm đến Lục Ly như vậy, Lý An Nhiên trong lòng cũng đoán được phần nào tâm ý của hần, hôm đó chính hần ôm Lục Ly đến chỗ nàng, đã tiếp xúc da thịt cho nên theo lý nào đó hần nên chịu trách nhiệm mới đúng, chỉ có điều Lục Ly là cung nữ, chính vì thế hần không thể tự tiện muốn chịu trách nhiệm gì đó được, trừ khi là chính hần hướng hoàng thượng cầu ban hôn.

“ta biết Nghiêm đại nhân đối với Lục Ly tâm tồn ái nấy chuyện ngộ thương nàng, nhưng mà Lục Ly dù sao cũng là nữ tử, cùng Nghiêm đại nhân nam nữ hữu biệt, tốt nhất không nên gặp gỡ nhiều lần, tránh ảnh hưởng đến thanh danh của Lục Ly”

Bị Lý An Nhiên cự tuyệt, Nghiêm Thành Trí không khỏi lóe qua tia thất vọng nhỏ nhoi trong mắt, Lý An Nhiên lại tiếp tục giả vờ thờ dài nói

“ta vốn định qua năm này sẽ tìm một người trong sạch gả Lục Ly đi, nhưng không may lại gặp phải chuyện kia, trước mặt mọi người đại nhân đã có chút tiếp xúc cùng nàng, mặc dù là do tình thế cấp bách nhưng nếu để đại nhân và Lục Ly gặp gỡ, khó tránh gây ra điều tiếng, mong Nghiêm đại nhân hiểu cho suy tính của bản cung”

Nghiêm Thành Trí bị Lý An Nhiên nói đến á khẩu không trả lời được, chỉ có thể hơi lộ ra ừ ừ trong ánh mắt sau đó bị tổng xuất cung.

Lý An Nhiên làm như vậy là có suy tính của riêng nàng, nếu Nghiêm Thành Trí thật sự có ý tưởng kia với Lục Ly, hôm nay nghe nàng nói như vậy hẳn nhất định sẽ có hành động, còn nếu như hắn chỉ đơn thuần là áy náy thì sau này hắn sẽ không lại đến tìm Lục Ly nữa, đó cũng là một cách thử lòng của Lý An Nhiên.

Sinh thần một tuổi của Tiêu Bình, hoàng thất vương phi đến các mệnh phụ phu nhân đều đến, hôm nay Lý An Nhiên một thân cung trang màu vàng nhạt, trang điểm đậm hơn thường ngày một chút, hưởng ứng không khí vui mừng.

Đôi khi Lý An Nhiên cùng hoàng thượng xuất hiện trong đại sảnh, mọi người lập tức tập trung mà nhìn, nhân vật chính xuất hiện là như vậy sao?! Lý An Nhiên khỏe miệng không khỏi tươi cười, nàng cũng có cơ hội được hưởng loại đãi ngộ của nhân vật chính nha.

Hoàng thượng nhìn mọi người một lượt, thấy hoàng hậu quý phi đều là khỏe miệng mỉm cười, hắn cũng không nói nhiều cho lễ quan bắt đầu.

Nghi lễ cũng không quá rườm rà, đầu tiên là đọc một đoạn thông cáo chúc phúc, sau đó là đến trường bồi tặng lễ, hai vị thái hậu không đến nhưng đều cử thân tín của mình tặng lễ, hai cái khóa trường mệnh bằng vàng bất mất cũng không tệ, tuy nhiên việc hai vị thái hậu không đến đã thể hiện rõ bọn họ không xem trọng tam hoàng tử, Lý An Nhiên đối với chuyện này không mấy quan tâm.

Đến lượt hoàng hậu, hoàng hậu tặng một cái áo yếm dệt từ sợi vàng nguyên chất cực kỳ công phu, Tô thái hậu không xem trọng tam hoàng tử, hoàng hậu lại biểu hiện xem trọng, cái này chính là vừa đâm vừa xoa rồi, vừa có thể biểu thị thái độ không ủng hộ tam hoàng tử của Tô gia vừa không muốn mất lòng hoàng thượng, Tô gia suy tính cũng thật chu đáo.

Quý phi cũng không khác gì hoàng hậu, Tô Triệu hai nhà không hện mà hợp, lễ vật của Triệu quý phi thậm chí còn muốn quý trọng hơn hoàng hậu, một cây san hô đỏ cực lớn, vừa làm đúng dụng ý của Triệu gia vừa có thể dè hoàng hậu một đầu, Triệu quý phi cực kỳ đắc ý, mọi người chỉ cần nhìn lễ vật thì cũng đoán được quan hệ của hai nhà Tô, Triệu. Thế nhưng ở đây không ai là người ngốc cả, mọi người đều giả vờ không nhận ra quý phi cố tình khiêu khích hoàng hậu.

Đức phi phải nói là hiển lộ bản tính keo kiệt triệt để, chỉ tặng một bức tranh chữ mà thôi, còn không bằng Trương Phi tặng một bộ đồ chơi ghép hình bằng ngọc. Thậm chí ngay cả so sánh với tiểu tử Tiêu Diệp cũng còn không bằng, vì không muốn hắn bị Đức phi ghi hận, Lý An Nhiên không có cho hắn tham gia lễ sinh thần của Tiêu Bình, cho nên gọi hắn đến vào tối hôm trước, chơi cùng Tiêu Bình cả đêm, sau đó tiêu gia hóa còn đưa lên lễ vật là một miếng ngọc bội bình an bằng bạch ngọc.

Khiến Lý An Nhiên ngạc nhiên nữa là Anh phi cũng đến góp vui, tặng cho Tiêu Bình một quả đào thọ bằng vàng nam ngọc cũng khá quý hiếm. Liễu Ngưng Tuyết từ khi sinh non thần sắc hơi tiêu tụy một chút, dù được phong phi nhưng lại mất đi sự sủng ái của hoàng thượng, hôm nay thấy Lý An Nhiên thần sắc tràn đầy vui mừng thì trong mắt hơi âm trầm một chút, dù đã có ý trang điểm đậm nhưng vẫn lộ ra một chút khí tức u ám.

Còn những phi tần khác thì không cần phơi bày lễ vật của mình ra làm gì, bọn họ phẩm cấp còn thấp hơn Lý An Nhiên, lấy tư cách gì dùng danh phận trường bồi tặng lễ chứ, cao lắm cũng chỉ là vai trò khách nhân mà thôi.

Sau tiết mục tặng lễ là đến tiết mục chính, chọn đồ vật đoán tương lai.

Tiêu Bình trắng trẻo mập mập bị bỏ lên một cái bàn rộng, trên đó để một đám đồ vật, hoàng thượng còn thả thêm vào một miếng bàn long ngọc bội, mọi người nhìn thấy không khỏi trong lòng suy nghĩ nhiều.

Tiêu Bình nhìn ngọc bội bàn long, cảm thấy quen thuộc, ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, sau đó cười hắc hắc chảy cả nước miếng ra ngoài, hắn vừa tròn một tuổi vẫn còn trong quá trình mọc răng cho nên mỗi khi cười toét thì nước miếng lại chảy xuống, Lý An Nhiên thật bất đắc dĩ.

Tiểu tử này nhìn nhìn phụ hoàng hắn một cái, sau đó đột nhiên bắt lấy ngọc bội bàn long, dùng tay nhỏ bé giơ lên cổ sức đưa hướng phụ hoàng hắn, miệng lắp bắp kêu loạn.

“a..a..Phụ...phụ...hoàng..”

Hoàng thượng nở nụ cười bước đến nhìn hắn, nhẹ nhàng xoa đầu hắn một cái, giơ tay cầm lại ngọc bội, mọi người vượt qua một phen hết hồn, lấy bàn long ngọc như vậy chứng tỏ người muốn làm thái tử nha, trước đây nhị hoàng tử từng bắt bàn long ngọc rồi, chính vì thế dù thân thể yếu nhược cũng không ai dám xem thường, nếu hôm nay tam hoàng tử cũng bắt bàn long ngọc như vậy không phải là cùng nhị hoàng tử khiêu khích sao?!

Hoàng hậu thấy Tiêu Bình chỉ lấy bàn long ngọc rồi trả lại cho hoàng thượng thì thầm thở phào nhẹ nhõm, tầm mắt âm thầm nhìn về phía Lý An Nhiên.

Hừ! Thuần chiêu dung, người cũng biết điều đó!

Lý An Nhiên thì lại nở nụ cười nhẹ nhõm, không khỏi đưa mắt nhìn hoàng thượng một cái, đây là kết quả hoàng thượng huấn luyện mấy ngày nay, hoàng thượng làm vậy vừa thể hiện bản thân mình xem trọng vừa không muốn làm cho người khác oán hận Tiêu Bình, cũng đủ dụng tâm. Lý An Nhiên hai mắt không khỏi lộ ra ôn nhu.

Kết quả huấn luyện của hoàng thượng thành công, hiện tại phải xem kết quả huấn luyện của nàng rồi. Lý An Nhiên chuyển mắt nhìn chăm chú Tiêu Bình cười nói

“Bình Nhi, mau bắt hai cái nha”

Câu nói này của Lý An Nhiên như một khẩu lệnh, Tiêu Bình chớp chớp con mắt to, sau đó mò mẫm mấy đồ vật xung quanh, ngay lập tức nhìn thấy hai thứ quen thuộc, giờ tay liền bắt lấy. Mọi người xung quanh lập tức kịp thời phản ứng cười hô

“chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng Thuần chiêu dung nương nương, tam hoàng tử bắt tam tự kinh và kiếm ngắn, văn võ song toàn”

“đúng đúng, chúc mừng hoàng thượng!”

Tiêu Bình lúc này giờ hai cánh tay ngắn cùn đưa hai đồ vật đến cho Lý An Nhiên, cười toét miệng hô

“nương ... bánh ... bánh...”

Lý An Nhiên khoe môi cứng đờ, cũng may mọi người xung quanh đang lớn tiếng chúc mừng, nhất thời mọi người chưa nghe rõ, nếu không sẽ bị bại lộ nàng cố ý huấn luyện tiểu tử này từ trước, Lý An Nhiên lập tức chạy đến mang tiểu tử kia lên, âm thầm nói nhỏ vào tai hắn

“Bình Nhi ngoan, nương sẽ cho bánh, sẽ có bánh ngay”

Hoàng thượng ở gần Lý An Nhiên và Tiêu Bình nhất cho nên nghe rõ ràng, ý cười trên mặt càng sâu.

Không ai chú ý trên mặt Anh phi vừa lộ ra một tia ghen ghét.

“hoàng thượng!”

Ngay lúc mọi người đang vui vẻ, đột nhiên có người hô lên cắt ngang không khí vui mừng, nụ cười trên mặt hoàng thượng tắc nghẽn, đưa mắt nhìn Lưu Tiệp dư đột nhiên bước ra giữa phòng.

Lý An Nhiên nhìn người này, trong lòng không khỏi bất an, thần sắc của Lưu Tiệp dư có chút đặc ý liếc mắt nhìn Lý An Nhiên một cái sau đó hướng hoàng thượng quỳ xuống nói

“thần thiếp có chuyện bẩm báo”

Hoàng thượng thần sắc lạnh nhạt hỏi

“có chuyện gì?”

“thần thiếp phát hiện, Thuần chiêu dung âm thầm liên lạc với nam tử ngoài cung”

Lời Lưu Tiệp dư vừa nói ra, tất cả mọi người đều chấn động, Lý An Nhiên cũng hoàn toàn kinh ngạc, hoàn toàn không thể tin được Lưu Tiệp dư lại nói ra câu này.

Hoàng thượng lúc này không khỏi nhíu chặt chân mày, lạnh lùng hỏi lại

“ngươi vừa nói cái gì?”

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Dương Thừa Sở

Không khí trong Trường Lạc cung như bùng nổ vì một câu nói của Lưu Tiệp dư.

Không ai chú ý thấy vẻ mặt của mấy người hoàng hậu vừa lóe qua thần sắc vui mừng, Lưu Tiệp dư nhìn hoàng thượng nhíu chặt chân mày, lập tức nói

“Bẩm hoàng thượng, mấy ngày trước cung nữ Tâm Nhi của thần thiếp xuất cung thăm người thân, đúng lúc gặp Xuân Ý Trường Lạc cung hành động mờ ám đi gặp một người”

Những lời Lư tiếp dư nói càng khiến cho mọi người tò mò, hoàng thượng không có kiên nhẫn nghe Lư tiếp dư nhiều lời lập tức hỏi vào thẳng vấn đề.

“Nam nhân kia là ai?”

“hoàng thượng, người mà Xuân Ý thay Thuần chiêu dung lên lúc gặp gỡ chính là Dương ngự sử”

“a ...” hoàng thượng a một tiếng rồi không nói nữa, Đức phi lúc này lập tức lên tiếng

“nghe nói Dương đại nhân quê quán cũng là ở Giang Nam, không ngờ hần và Thuần chiêu dung lại là quen biết cũ”

Nói đến ba chữ “quen biết cũ” Đức phi còn cố tình nhấn mạnh một chút, khiến cho nhiều người bắt đầu nhìn Lý An Nhiên bằng ánh mắt nghi ngờ, Lý An Nhiên trong lòng máy động, đưa mắt nhìn Xuân Ý, thấy Xuân Ý sắc mặt trắng bệch, nàng lập tức có phán đoán trong lòng.

Lý An Nhiên quay đầu nhìn hoàng thượng, bắt gặp hần cũng đang liếc mắt nhìn mình, ánh mắt sâu thẳm của hần lóe qua tia phức tạp, nhưng lại không có nghi ngờ như nàng dự đoán, chỉ là ánh mắt có chút tức giận cùng một số cảm xúc nào đó mà nàng không hiểu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Lý An Nhiên âm thầm hít sâu một hơi, chuẩn bị tinh thần chiến đấu, nàng bình tĩnh nhìn hoàng thượng nói

“hoàng thượng, vị Dương ngự sử này hình như là vị trạng nguyên vừa đỗ đạt năm ngoái phải không?”

Hoàng thượng không nói gì gật đầu, Lý An Nhiên lại nói

“thần thiếp chưa từng gặp vị Dương ngự sử này, càng không có bảo Xuân Ý lên lúc liên lạc gì đó”

“hừ! Thuần chiêu dung, người nói cũng thật hay, hai người là đồng hương, Xuân Ý lại lên lúc đi gặp hần, cung nữ Tâm Nhi của ta có thể làm chứng, người giải thích như thế nào?”

Tâm Nhi nghe Lư tiếp dư nhắc đến mình, lập tức bò ra kiên quyết nói

“đúng vậy hoàng thượng, nô tỳ là thật sự tận mắt chứng kiến Xuân Ý cùng Dương đại nhân gặp nhau, nô tỳ có thể cùng Xuân Ý đối chất”

Tâm Nhi đã nói như vậy, Xuân Ý lập tức tiến ra quỳ xuống, cuối đầu không nói, thấy vậy Lý An Nhiên không khỏi nhủ mày hỏi

“Xuân Ý, người thật sự đã đi gặp Dương đại nhân?”

Xuân Ý nhìn Lý An Nhiên, nước mắt bắt đầu rơi xuống, chỉ dập đầu với nàng nói

“nuông nung, nô tỳ có lỗi với người”

Lý An Nhiên thấy Xuân Ý không chịu giải thích gì, chỉ vừa khóc vừa dập đầu thì âm thầm lo lắng, trong lòng đột nhiên lóe qua tinh quang, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Xuân Ý, chẳng lẽ chính là như vậy?!

Hoàng thượng thấy thần sắc thay đổi của Lý An Nhiên, hơi nhíu mày, Lư tiếp dư gặp Xuân Ý không chống chế, trong lòng càng vui mừng hô

“Thuần chiêu dung, cung nữ của người đã nhận tội, người còn gì để nói không?”

Lý An Nhiên nhìn thần sắc đắc thắng của Lư tiếp dư, lại nhìn mấy người hoàng hậu ánh mắt sáng ngời, muốn cười nhưng cố nén, sau chuyện lần trước, mấy người hoàng hậu đã cẩn thận hơn, không còn vọng động công kích nàng nữa, trong lòng Lý An Nhiên không khỏi cười lạnh

Muốn nhìn ta ngã sao? các người đừng có hòng!

“hoàng thượng, thần thiếp thật sự không có sai Xuân Ý đi gặp Dương đại nhân, nhưng thần thiếp nghĩ chuyện này liên quan đến trọng thần triều đình, hay là người truyền Dương đại nhân nhập cung nói rõ mọi chuyện, tránh khiến người ta oán hận”

Hoàng thượng nhìn Lý An Nhiên hai mắt trong sáng, thần sắc bình tĩnh thì trong lòng cảm thấy thoải mái đôi chút, cũng không dài dòng ra lệnh cho Lư công công

“Lư Toàn Phúc, truyền khẩu dụ của trẫm cho Dương Thừa Sở nhập cung”

“nô tài tuân lệnh!”

Mấy người hoàng hậu thấy Lý An Nhiên bình thản như vậy thì trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ liếc nhìn Lư tiếp dư.

Người này trước đây là Lư phi, sau khi bị hàng phản vị, tính tình xem như thu liễm, không ngờ hôm nay dám đứng trước mặt nhiều người như vậy tỏ cáo

Lý An Nhiên, hành động cũng đủ ác. Nếu thành công, Lý An Nhiên khó tránh kết cuộc bi thảm. Nếu thất bại, Lưu Tiệp dư liền biến thành trò cười cho cả triều đình, bởi có mặt tại Trường Lạc cung lúc này có cả tôn thất vương phi cùng mệnh phụ phu nhân, chuyện này không cách nào giữ bí mật được, thậm chí Lưu Tiệp dư còn có thể bị hoàng thượng trừng phạt.

Không quá nửa canh giờ Dương Thừa Sở đã theo Lưu công công đến Trường Lạc cung.

Lúc này mọi người đều đã yên vị, Tiêu Bình cũng được người ôm đi.

Ngay khi tiến vào Trường Lạc cung, Dương Thừa Sở đã cảm thấy không đúng, trên đường đi hẳn có hỏi qua nhưng không ai trả lời, hiện tại trong đại điện Xuân Ý cùng một cung nữ đang quỳ, hoàng thượng và hoàng hậu đang ngồi phía trên uy nghiêm nhìn hẳn, thậm chí tôn thất vương phi cùng các mệnh phụ phu nhân đều có mặt, trong lòng Dương Thừa Sở tự nhiên có dự đoán, âm thầm nhủ chân mày một cái, nhưng hẳn đường đường một đại nam nhân, tâm lý vô cùng vững vàng, nhanh chóng bình tĩnh tiến lên hành lễ

“thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu nương nương”

Hoàng thượng lúc này cũng không cho hẳn đứng lên, lạnh nhạt nói

“Dương khanh, Lưu Tiệp dư tố cáo ngươi cùng Thuần chiêu dung có âm thầm qua lại, ngươi nói ... Chuyện là như thế nào?”

Dương Thừa Sở sắc mặt khê biến, sau đó hẳn nhíu mày nói

“bẩm hoàng thượng, thần cũng Thuần chiêu dung chưa từng gặp mặt, sao có thể có qua lại được”

“hừ! ngươi cùng Thuần chiêu dung vốn cùng quê, có quen biết cũng không phải là không có khả năng”

Cuối cùng Triệu quý phi không kềm được lên tiếng, Lý An Nhiên nghe vậy chỉ bình thản hỏi Dương Thừa Sở

“Dương đại nhân, không biết quê quán của ngươi ở đâu?”

Nghe Lý An Nhiên hỏi, Dương Thừa Sở ngẩng đầu nhìn nàng

“vị này chắc là Thuần chiêu dung nương nương?”

Ánh mắt Dương Thừa Sở có chút đánh giá nàng, Lý An Nhiên cũng không che dấu nói

“chuyện này liên quan đến thanh danh của ta và ngươi, Dương đại nhân, ngươi tốt nhất nói cho rõ”

Thấy Lý An Nhiên và Dương Thừa Sở bình thản nói chuyện, hoàng hậu trong lòng càng thêm nghi ngờ, liếc mắt nhìn Lý An Nhiên sau đó âm thầm có đánh giá, cảm thấy mình thật sáng suốt chọn đứng ngoài nhìn.

Lúc này Dương Thừa Sở không chút dấu điểm nói ra quê quán của mình

“thần vốn là người Giang Châu thuộc Giang Nam, từ nhỏ đến khi lên kinh thành thi cử thần chưa bao giờ rời khỏi Giang châu, cũng chưa từng gặp Thuần chiêu dung nương nương”

“ngươi nói dối, hừ! Thuần chiêu dung ở Thục châu, cùng Giang châu cách không xa, nếu không quen biết tại sao ngươi lại cùng Xuân Ý gặp gỡ”

“thần ...”

Dương Thừa Sở vừa gấp vừa giận, chân mày nhíu chặt, lúc này lại im lặng, Lưu Tiệp dư thấy có hy vọng liền nói

“đến nước này ngươi còn dấu điểm cho Thuần chiêu dung sao, chính mắt Tâm Nhi thấy ngươi và Xuân Ý gặp nhau ngoài cung”

“ta ...”

Dương Thừa Sở muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không lên tiếng, cắn chặt răng quay sang hoàng thượng nói

“hoàng thượng, thần thật sự cùng chiêu dung nương nương là trong sạch, nếu hoàng thượng không tin, thần xin lấy cái chết để chứng minh”

“hừ! ngươi cũng chung tình thật đó, còn muốn dùng mạng để bảo vệ cho Lý An Nhiên”

Lưu Tiệp dư càng nói càng quá đáng, ngay cả họ tên của Lý An Nhiên cũng gọi ra luôn, sắc mặt hoàng thượng trầm xuống, hẳn đột nhiên quay sang Dương Thừa Sở hỏi một câu không liên quan

“Dương khanh, ngươi có từng ăn bánh nướng Vương Đại Nương hay chưa?”

Dương Thừa Sở bị câu hỏi của hoàng thượng làm cho ngơ ngẩn, hẳn nghi hoặc nói

“bánh nướng thì thần đã từng ăn rồi, nhưng bánh nướng Vương Đại Nương gì đó thì thần chưa từng nghe qua”

Lý An Nhiên nghe Dương Thừa Sở trả lời như liền nở nụ cười, mấy người khác lại không hiểu gì, đều nghi hoặc đưa mắt nhìn nhau, lúc này hoàng thượng nhìn Lý An Nhiên, Lý An Nhiên liền cười nói

“Bánh nướng Vương Đại Nương là một loại bánh bột ngô nổi tiếng ở Dương châu, Dương đại nhân chưa từng đến Dương Châu nên chưa nghe qua cũng phải, thật ra từ năm mười tuổi ta đã rời khỏi Thục châu đến sống ở thôn trang thuộc Dương châu, nếu các người đến Thục châu hỏi qua thì ai cũng biết chuyện này”

Nghe Lý An Nhiên nói như vậy, mọi người bưng tỉnh đại ngộ, trong lòng đối với Lý An Nhiên nghi ngờ biến mất hơn phân nửa, mười tuổi rời khỏi Thục châu, chỉ là một tiểu hài tử, làm sao có thể cùng Dương Thừa Sở phát sinh tình cảm gì được.

Lưu tiếp dư không khỏi gấp lên vội lên tiếng

“nhưng như vậy cũng không chứng minh được là Dương đại nhân không có đến Dương châu, biết đâu là do các người nói dối cố tình che giấu, hoàng thượng, ngài không nên dễ dàng tin lời bọn họ”

Lý An Nhiên nhìn Lưu tiếp dư, sau đó đột nhiên cười khẽ nói

“Lưu tiếp dư, người làm gì mà gấp như vậy chứ, ta biết người âm thầm ghen ghét oán hận ta, nhưng cũng không cần cử cung nữ của mình theo dõi người của ta, gấp Xuân Ý và Dương đại nhân tiếp xúc liền suy đoán lung tung muốn vu oan hãm hại ta như vậy”

“Thuần chiêu dung, người đừng chối, nếu không phải người và Dương Thừa Sở có tư tình thì tại sao cung nữ của người lại lên lúc gặp hần?”

“à ... người nói đúng, nguyên nhân vì sao đâu?”

Lý An Nhiên liếc mắt nhìn Xuân ý và Dương Thừa Sở, hai người lập tức không được tự nhiên cuối đầu không nhìn vào ánh mắt của nàng, Lý An Nhiên cười cười nói

“ta cùng Dương đại nhân thật ra không thể xem là cùng quê được, ngược lại có một người mới là cùng Dương đại nhân không chỉ ở Giang Nam mà còn cùng là người Giang Châu nữa, Xuân Ý, người nói đúng không?”

“huong nương ... nô ... nô tỳ..”

Xuân Ý ấp úng không nói nên lời, Lý An Nhiên đột nhiên ra vẻ đồng cảm nói

“người cùng Dương đại nhân lưỡng tình tương duyệt, tại sao không sớm nói với ta, trước đây lúc Tĩnh Huệ quý phi nhờ ta chiếu cố người, ta cũng không có ý định cướp đi tự do của người, nếu người sớm nói ta nhất định nghĩ cách thành toàn các người”

Nghe Lý An Nhiên nói vậy mọi người đều ngạc nhiên, Dương Thừa Sở mạnh ngẩng đầu nhìn Lý An Nhiên, Xuân Ý thì sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Đến lúc này mọi người hầu như đều tự mình suy diễn ra Xuân Ý và Dương Thừa Sở gặp gỡ là do hai người họ tư tình với nhau mà không liên quan gì đến Lý An Nhiên. Lưu tiếp dư sắc mặt đại biến, lập tức hô lên

“không thể nào? hần ... hần đường đường trạng nguyên sao có thể có quan hệ với một cung nữ chứ? ta không tin”

Dương Thừa Sở nhắm mắt hít sâu một hơi, đột nhiên nói

“Thuần chiêu dung nương nương nói không sai, năm đó thần chỉ là một tú tài nghèo, thần cùng nàng là lưỡng tình tương duyệt nhưng nàng lại bị Hạ gia ép nhập cung, chúng thần mới phải chia cách, trong lòng thần không ai có thể thay thế được vị trí của nàng, sau khi đỗ đạt, được hoàng thượng phong chức ngự sử, biết được tin của nàng thần không khống chế được mới hẹn nàng ra ngoài gặp gỡ, chuyện này đều là do thần, hoàng thượng, xin hoàng thượng trị tội”

Dương Thừa Sở hai mắt đỏ bừng, mạnh mẽ dập đầu mấy cái phát ra tiếng vang dọa người, Xuân Ý không kềm chế được khóc thảm kêu

“đại nhân!”

Xuân Ý quay sang hoàng thượng khóc hô

“hoàng thượng minh xét, không phải là lỗi của Dương đại nhân, là lỗi của nô tỳ, là nô tỳ tự động truyền tin cho đại nhân, không phải là lỗi của ngài ấy”

Lúc này Xuân Ý cũng dập đầu, Lưu tiếp dư cảm thấy khó thở, ngã ngồi trên ghế, Lý An Nhiên nhìn hai người Xuân Ý dập đầu đến trán rướm máu, vẻ mặt lộ ra thương xót, đứng ra quỳ xuống hướng hoàng thượng khấn thiết hô

“hoàng thượng, Xuân Ý trước đây tận tâm hầu hạ Tĩnh Huệ quý phi và thần thiếp, không công lao cũng có khổ lao, Dương đại nhân lại là mệnh quan triều đình, xin hoàng thượng khai ân, để hần được đoái công chuộc tội, còn có Dương đại nhân và Xuân Ý lưỡng tình tương duyệt, xin hoàng thượng thành toàn cho bọn họ, thần thiếp xin ngài”

Lý An Nhiên vừa định đập đầu thì đã bị cánh tay của hoàng thượng kéo lại, hần thờ dài một hơi nói

“được rồi, Dương khanh là trọng thần của trẫm, sao trẫm lại tiếc với hần một cung nữ cơ chứ, Dương khanh, nếu người nói ra, trẫm đã sớm thành toàn cho các người rồi”

Lý An Nhiên lộ ra sắc mặt vui mừng hô

“đa tạ hoàng thượng!”

Dương Thừa Sở và Xuân Ý cũng cuối đầu nói lời tạ ơn, vì bọn họ cuối đầu nên không ai nhận ra trong mắt bọn họ không có vui mừng, chỉ có khổ sở.

Lý An Nhiên lúc này ánh mắt đảo về phía Lưu Tiệp dư sắc mặt không cam lòng ngồi bên kia, trong lòng lạnh lùng hừ một cái.

Hết lần này đến lần khác cứ nhăm và ta, hôm nay ta cho các người biết ta cũng không phải là trái hồng mềm để cho các người muốn vò nắn thế nào cũng được, các người nếu dám hãm hại ta thì phải chuẩn bị tâm lý để nhận lấy hậu quả.

Lý An Nhiên đột nhiên nghiêm mặt quay sang hoàng thượng nói

“hoàng thượng, Lưu Tiệp dư lần này rõ ràng là muốn hãm hại thần thiếp, tâm tồn ý xấu cố ý cho người theo dõi Xuân Ý không nói, còn cố tình nhân ngày sinh thần của Bình Nhi không có chứng cứ lại dám vu khống thần thiếp, hôm nay xem chút làm mất thanh danh của thần thiếp và Dương đại nhân, nếu kế hoạch của nàng thành công, thần thiếp dù có nhảy xuống giếng tự sát cũng không rửa hết được ô nhục, kính xin hoàng thượng chủ trì công đạo”

Hoàng thượng nhìn Lý An Nhiên thần sắc cực kỳ ủy khuất, hai mắt trông mong nhìn mình, đây là lần đầu hần thấy nàng như vậy, không khỏi cảm thấy thú vị, nhưng rất nhanh hần cũng phải ứng lại. Trong lòng hoàng thượng đã sớm đối với Lưu Tiệp dư không thoải mái, nàng ta theo chân Tô gia trong hậu cung gây đủ loại thị phi không nói, Lưu gia ở bên ngoài cũng không hề yên phận, hoàng thượng buồn bực lạnh giọng nói.

“Lưu thị vu cáo hãm hại phi tần, cố ý gây thị phi, tâm tồn ý xấu, không có tư cách làm phi tần của trẫm, niệm tình người nhập cung đã lâu, từ hôm nay giáng làm mặc đẳng canh y, chuyển đến Dịch Đình”

“hoàng thượng!”

Lưu Tiệp dư sợ hãi hô lên một tiếng, nhưng cũng không đợi nàng ta nói gì, đã bị người lôi đi, đi cùng còn có cung nữ Tâm Nhi của nàng ta.

Cung phi phạm sai, thường không trực tiếp bang chết, trừ khi là có liên quan đến hoàng tử cùng với chứng cứ thật rõ ràng như trường hợp của Trần Tử Linh năm xưa, thậm chí dù là mưu hại hoàng tử nhưng có được nui dựa hay từng có công mang hoàng tử như Kim thứ dân và Tô Minh Huệ thì cũng được miễn tội chết, chỉ bị đẩy vào lãnh cung mà thôi.

Sau khi mọi chuyện được rõ ràng, khách nhân lục tục rời đi, Dương Thừa Sở cũng được cho xuất cung, Xuân Ý ở lại đợi một thời gian sẽ được gả đi từ Trường Lạc cung, cũng xem như nở mày nở mặt, hoàng thượng còn có chính vụ nên cũng đi ngay sau đó.

Lý An Nhiên cảm thấy mệt mỏi không nói tiếng nào với Xuân Ý quay người vào trong nghỉ ngơi, Xuân Ý cẩn cẩn môi không dám đứng lên, cứ thế quỳ ở nơi đó. Trong lòng chỉ liên tục niệm niệm Tĩnh Huệ quý phi

“tiểu thư, nô tỳ có lỗi với người!”

VnHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đêm lạnh giá

Ban đêm, Trường Lạc cung lâm vào yên tĩnh, Lý An Nhiên yên vị ngồi trên ghế quý phi, Xuân Ý quỳ bên dưới

“Xuân Ý, người không có gì để nói với bốn cung sao?”

Xuân Ý nghe Lý An Nhiên nói vậy thì vội vàng đập đầu nói

“Xuân Ý có lỗi với nương nương, xin nương nương trị tội”

“người hiện tại sắp trở thành Ngự sử phu nhân, ta sao có thể làm gì người cơ chứ”

“nương nương ... nô..nô tỳ..”

“ngươi không cần nói, bổn cung biết ngươi im lặng vì muốn bảo vệ Tĩnh Huệ quý phi có phải không?”

Xuân Ý thân thể lập tức run lên, khóc nói

“nương nương, thật ra Dương đại nhân không có ý gì, hẳn chỉ là lo lắng cho tam hoàng tử cho nên gọi nô tỳ ra hỏi chuyện mà thôi”

“Hừ! Dương Thừa Sở đúng là nghĩa trọng tình thâm, ngươi cũng như vậy, vì Tĩnh Huệ quý phi, cho dù có khiến cho bổn cung vạn kiếp bất phục cũng không sao cả. Uống cho bổn cung tin tưởng ngươi như vậy”

“nương nương ... nô tỳ đáng tội chết”

“hừ! chuyện đã như vậy rồi, ta cũng không muốn truy cứu nữa, ngươi trở về đi, đợi ngày xuất giá”

“nương nương ... nô tỳ không thể lấy Dương đại nhân, Dương đại nhân cùng tiền chủ tử là lưỡng tình tương duyệt, nô tỳ sao có thể”

“Hạ tỳ tỳ đã mất, ngươi là người thân tín nhất của nàng, nàng đã phụ Dương Thừa Sở, vẫn luôn cảm thấy áy náy, hiện tại nếu ngươi gả đi, thay nàng chăm sóc hân, xem như là một chút đền bù”

Lý An Nhiên thờ dài, nhớ đến bộ dạng đau khổ của Dương Thừa Sở, trong lòng không khỏi thương cảm, Tĩnh Huệ quý phi và Dương Thừa Sở thật là có nợ không duyên, trời khéo trêu người.

Lý An Nhiên không biết, chuyện các nàng nói bị bóng đen trốn bên ngoài cửa sổ nghe được, người này bình thân rời khỏi Trường Lạc cung, nhắm hướng Cần Đức điện

“thì ra là vậy!”

Hoàng thượng ngồi trước long án, vẻ mặt có điều suy nghĩ, sau đó phân phó cho người xuống dưới

“được rồi, ngươi trở về đi”

Người kia không ai khác là Tiểu Nhất Tử, hẳn cung kính hành lễ rồi nhanh chóng lui ra.

Hoàng thượng không khỏi thờ dài một hơi không nói gì, đột nhiên đứng dậy, xoay người vào trong tấm cung, từ ngăn kéo lấy ra một hộp gỗ, mở ra bên trong có một cây trâm bạc hình hoa đào.

Có thể là nàng không nhớ, nhưng hẳn lại nhớ rất rõ ràng, hoàng thượng nhìn cây trâm, khóe miệng cười cười không nói gì.

.....

Mấy hôm sau, hoàng thượng phong Xuân Ý làm thượng nữ quan, ban hôn cho Dương ngự sử, mọi người đối với chuyện này cũng không quá ngạc nhiên, chuyện của Dương ngự sử và cung nữ Xuân Ý của Thuần chiêu dung sớm đã lan truyền ra ngoài từ nhóm mệnh phụ phu nhân nhập cung dự sinh thần yến của tam hoàng tử Tiêu Bình.

Đầu tháng ba, Xuân Ý mặt hỷ phục được đưa khỏi cung bước vào phủ ngự sử, mặc dù Xuân Ý làm Lý An Nhiên có chút oán trách nhưng nàng cũng cho Xuân Ý không ít đồ cưới, Xuân Ý trong lòng đối với Lý An Nhiên vừa ái náy vừa cảm động, ngâm ngùi rời cung xuất giá.

Trường Lạc cung mất đi Xuân Ý, đại cung nữ sáu cái chỉ còn có năm, hoàng hậu và quý phi lại ra về tốt bụng muốn đưa người cho nàng, Lý An Nhiên đương nhiên là sẽ khéo léo từ chối, Đông Thảo cuối cùng được nâng lên thế chỗ Xuân Ý. Xuân Hạ Thu Đông cộng thêm Thanh Y, Lục Ly vừa đứng sáu cái, nhưng Lý An Nhiên trong lòng cũng có dự cảm, qua một thời gian sợ rằng lại thiếu đi.

Mùng năm tháng ba, Hòa Ngọc công chúa được đón vào cung, nghi lễ rõ ràng, vô cùng trang trọng, Hòa Ngọc công chúa được sắc phong Hòa Quý Phi, bang cho Túy Hương Điện.

Lại một đêm trầm trọng, trong cung treo đèn đỏ sáng rực cả một góc trời, Túy Hương điện lộ ra sắc thái như mùa xuân, những cung điện khác so sánh ra lại càng trở nên tịch mịch.

Linh Phụng cung to lớn uy nghi, hôm nay đặc biệt lạnh lẽo, hoàng hậu ngồi trên giường ôm nhị hoàng tử nhỏ giọng an ủi

“Minh Nhi ngoan, mau ngủ đi, ngủ trễ không tốt cho thân mình”

“mẫu hậu, ngày mai ta muốn đi võ trường học bắn cung được không?”

“không thể, Minh Nhi thân thể ngàn vàng, sao có thể đến nơi nguy hiểm như vậy, đợi qua vài năm rồi học cũng được mà”

“nhưng mà mẫu hậu, hôm qua ta thấy đại hoàng huynh đã bắt đầu học cưỡi ngựa rồi”

“cưỡi ngựa!?”

Hoàng hậu hơi nhíu mày sau đó nói

“đại hoàng huynh người chân không tốt, sao có thể học cười ngựa?”

“nhưng ta là thấy lão sư ở mã tràng đưa đại hoàng huynh đi chọn ngựa con nha”

Hoàng hậu sắc mặt giãn ra một chút nói

“chắc Tiêu Diệp chỉ là nhất thời hứng thú muốn nuôi ngựa mà thôi, chân nó bị phế, không thể nào cười ngựa được đâu”

Tiêu Minh đôi mắt to mình hoàng hậu sau đó cuối đầu không nói, hoàng hậu thấy hần như vậy nghĩ rằng hần đã nghe lời nên xoa đầu hần không nói nữa. Đưa mắt nhìn ra cửa sổ hướng về một góc hậu cung, nơi đó treo đèn sáng rực một mảng, trong lòng hoàng hậu không khỏi nặng nề, nhớ năm xưa nàng cũng được long trọng đón vào cung như vậy, không ... phải nói là còn long trọng hơn, nhưng nhiều năm qua đi, cảnh phồn vinh ngày xưa đã không còn, Linh Phụng cung vẫn giữ được uy nghiêm nhưng lại để mất đi sức sống.

.....

Viên Hy cung một thời trong hậu cung sáng chói như mặt trời, đêm nay cũng biến thành một nơi quạnh quẽ, lạnh lẽo, Triệu quý phi nằm trên giường, lăn qua lộn lại một lúc lâu, dù trong tâm cung yên tĩnh không một tiếng động, nhưng vì cái gì bên tai nàng vẫn cứ nghe rõ tiếng cười nói vui vẻ của một đám nữ nhân chứ. Nàng bị ảo giác rồi, bị đám nữ nhân kia ám

Triệu quý phi ngồi bật dậy, sắc mặt âm u đến cực điểm, nhìn màn trướng màu vàng lay động, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy cực đau đớn bi thương

“hoàng thượng ... tại sao hoàng thượng không đến cùng Yến Nhi, tại sao người lại cho tiện nhân kia làm quý phi, ngang hàng với Yến Nhi, tại sao ngài lại làm vậy ... hoàng thượng”

Triệu quý phi bình thường ngang ngược kiêu ngạo, lúc này cư nhiên lại như người mất hồn lảo đảo không ngừng, nơi khóe mắt còn chảy xuống hai hàng nước mắt, nàng ngồi trên giường tự ôm chân mình khổ sở trôi qua đêm dài.

....

Chúng phi tần mỗi người một tâm trạng riêng, nhưng lại có chung một hoàn cảnh tịch mịch, ban ngày rạng rỡ xinh đẹp, đêm đến lại trở về hình dáng héo tàn, nữ nhân hậu cung quả thật cùng mấy cây hoa ngoài ngự hoa viên kia giống nhau, nhìn như tràn đầy sức sống nhưng sự thật lại yếu ớt không chịu nổi.

Càng bi ai là hoa kia còn có người thương thức ngắm nhìn, nữ nhân hậu cung lại có rất nhiều người dù lộ ra phong tư xinh đẹp thế nào cũng chưa một lần được người thương thức, cứ thế uống phí cuộc đời một cách âm thầm, sau đó dần chìm vào quên lãng như một kẻ vô danh.

Nếu so sánh với những người đó, mấy người hoàng hậu, quý phi đã may mắn hơn nhiều lắm.

Lý An Nhiên đứng bên cửa sổ, nhìn màn đêm tĩnh mịch, thật ra trong lòng nàng cũng có chút cô đơn buồn bã vu vơ, dầu biết hần là hoàng đế, không thể nào chỉ thuộc về một mình nàng, cũng không phải là chưa từng nhìn hần đi đến chỗ của người khác, thế nhưng hôm nay không giống, hôm nay hần là long trọng đón người, nàng kiếp trước chưa một lần đám cưới, kiếp này cũng sẽ mãi mãi không thể như một nữ nhân bình thường theo lễ nghi mà xuất giá, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi ganh tỵ.

Thờ dài một hơi, Lý An Nhiên vừa định lên giường đi ngủ thì Xuân Thảo đột nhiên vào báo

“nuơng nuơng, có Tiểu Thanh Từ Càn Đức điện đến”

Lý An Nhiên nghe Xuân Thảo nói mà không khỏi ngạc nhiên, nhanh chóng mặc y phục rồi ra ngoài sảnh chính, Tiểu Thanh Từ là đệ tử của Lưu công công, hần cũng đã cùng Lưu công công đến Trường Lạc cung mấy lần, cũng xem như là khá quen thuộc, thấy Lý An Nhiên ra đến, hần lập tức hành lễ

“tham kiến Thuần chiêu dung nuơng nuơng”

“Tiểu Thanh Từ, người đến là có chuyện gì?”

“hô tài phụng lệnh hoàng thượng mang đồ đến cho nuơng nuơng”

“a ...”

Lý An Nhiên nhìn Tiểu Thanh Từ đưa lên một cái hộp, bên trong là mấy quyển du ký thì không khỏi vui vẻ trong lòng, trong ngày này mà hoàng thượng còn nhớ đến nàng, Lý An Nhiên đột nhiên cảm thấy cực kỳ được an ủi, vui vẻ nhận lấy. Có một số người sống biết đủ, dù nhận được một chút thương yêu trong lòng cũng sẽ tự nhiên thoải mái, cuộc sống trong cung không cảm thấy khó khăn. Lại có một số người tham lam, không bao giờ thỏa mãn, những người như vậy ở hậu cung sẽ mãi mãi sống trong đau khổ. Lý An Nhiên may mắn, nàng là người rất dễ thỏa mãn, chính vì thế tâm trạng nặng nề của nàng mới đó đã không thấy tâm hơi.

“người trở về nhớ chuyển lời tạ ơn của ta đến hoàng thượng”

“nô tài đã hiểu, nô tài xin về phục lệnh”

Lý An Nhiên cũng không giữ người, thưởng cho Tiểu Thanh Từ một cái hà bao rồi cho hắn rời đi. Nhìn mấy quyền du ký mới toanh, Lý An Nhiên tâm trạng thoải mái đi ngủ.

.....

Túy Hương Điện, thời tiên đế chính là nơi ở của Kiều quý phi, cũng như Hòa quý phi mới phong là công chúa hòa thân đến từ Đại Nguyên vương triều. Đã là nơi ở của hòa thân công chúa đương nhiên cực kỳ xa hoa, so với Linh Phụng cung của hoàng hậu còn xa hoa hơn.

Trong tâm cung, hoàng thượng ngồi trên bàn giữa phòng đối mặt với giường ngủ đỏ thẫm nhân nhả uống trà, Lưu công công thì cuối đầu đứng phía sau. Trên giường có một nữ tử toàn thân hỷ phục đỏ tươi, nữ tử này tuổi khoảng mười bảy, dung mạo quả thật vô cùng xinh đẹp, chỉ có điều thần sắc của nàng lúc này lại hết sức âm trầm, ánh mắt lạnh lùng hung ác nhìn chằm chằm hoàng thượng.

“Tiêu Hàn, ngươi cùng Nguyên Văn Vũ đừng nghĩ ép ta nhập cung thì có thể không chế được ta”

Hoàng thượng cười lạnh một cái nói

“Ngươi nghĩ ngươi là ai? vào hậu cung của ta mà còn muốn kiêu ngạo, hừ! tốt nhất ngươi nên biết điều một chút, đừng bắt ta phải giam lỏng ngươi”

“Ngươi dám...?!”

Hòa quý phi kích động đứng bật dậy, giận đến run rẩy cả người, chỉ tay vào hoàng thượng hét lên

“Ta là công chúa hòa thân, nếu ta có xảy ra chuyện gì, Đại Nguyên nhất định không để Nam Tề ngươi yên”

Nghe nàng ta nói vậy, nụ cười của hoàng thượng càng lúc càng lạnh

“Ngươi nghĩ ngươi còn có giá trị để Đại Nguyên vì ngươi mà cắt đứt bang giao với Nam Tề à? ngươi đừng quên, hoàng đế Đại Nguyên tương lai là ai?! ngươi dám tìm người ám sát hôn thê của hắn, ngươi nghĩ Nguyên Thiên Hạo còn quan tâm đến sống chết của ngươi hay sao?”

“Không thể nào? phụ vương ta nhất định không khoan tay đứng nhìn”

“Hừ! An Định vương vì bảo toàn mạng sống của ngươi mà mất cả binh quyền, nếu không ngươi nghĩ vì cái gì Nguyên Thiên Hạo lại dễ dàng để ngươi rời đi Đại Nguyên như thế?!”

Hòa quý phi nghe hoàng thượng nói vậy thì giật mình, trợn mắt kích động la lên

“Ta không tin, Nguyên Văn Vũ đâu, ta muốn gặp hắn”

Nhìn Hòa quý phi gào thét, hoàng thượng trong lòng thở dài, An Định vương năm xưa danh chấn tứ phương, cư nhiên lại sinh ra một nữ nhi ngu xuẩn đến hết thuốc chữa, bị nuông chiều đến không xem ai ra gì, sợ rằng ngay cả trưởng công chúa Đại Nguyên cũng không kiêu ngạo như nàng ta, đã lâm vào tình cảnh như vậy mà còn không chịu cuối đầu.

Hoàng thượng uống xong ly trà của mình, đặt ly trà xuống bàn, sau đó bình thản nói

“Nguyên Văn Vũ ném được của nợ như ngươi, vui mừng còn không kịp, ngươi không cần tìm hắn làm gì, ta nói cho ngươi biết, không cần biết trước đây ngươi được nuông chiều như thế nào, hiện tại ngươi đã vào hậu cung của ta thì phải nghe ta định đoạt, nếu còn dám can quấy làm bậy ... vậy thì đừng trách trẫm ra tay tàn nhẫn với ngươi”

Nói xong hoàng thượng đứng dậy phát tay áo rời đi, nhìn cũng không thèm liếc mắt Hòa quý phi một cái.

“Đứng lại, Tiêu Hàn... ngươi đứng lại cho ta Ta muốn trở về Đại Nguyên, ta muốn gặp phụ vương ...”

Hoàng thượng làm như không nghe nàng ta nói gì, hắn vừa bước ra khỏi phòng thì đã có hai thái giám tiến lên khóa cửa phòng lại, vị tân quý phi kia bị nhốt ở bên trong, mặc cho nàng ta có la hét chửi骂 như thế nào cũng không chịu mở cửa.

Chúng phi tần cứ ngỡ rằng Hòa quý phi chiếm mất âm áp của các nàng nhưng không ai biết được vị Hòa Quý Phi này đêm nay mới là người lạnh giá nhất hậu cung.

Túy Hương Điện bố trí toàn là người của hoàng thượng, chính vì thế chuyện xảy ra trong Túy Hương Điện không một ai bên ngoài biết được, hoàng thượng sau khi rời khỏi phòng của tân quý phi liền đi đến một căn phòng khác trong Túy Hương điện đã được chuẩn bị trước.

Ngay khi vừa định nghỉ ngơi thì một tiểu thái giám sắc mặt nghiêm cẩn tiến vào bẩm báo

“bẩm hoàng thượng, đã điều tra được chủ mưu hành thích Thuần chiêu dung nương nương”

Hoàng thượng đưa mắt nhìn tiểu thái giám kia, lạnh lùng hỏi

“là ai?”

Tiểu thái giám báo ra một cái tên, hoàng thượng có chút ngạc nhiên, sau đó liền nhủ chặt chân mày, phát tay cho tiểu thái giám kia lui ra.

Thật ra tiểu thái giám này là một thành viên trong số các ám vệ của hoàng thượng trà trộn trong cung, là tai mắt là chân tay của hoàng thượng, chỉ khi trước mặt hoàng thượng bọn hắn mới lộ ra bộ mặt thật, vừa rời khỏi Túy Hương Điện, tiểu thái giám kia lập tức thay đổi sắc mặt, biến thành một tên thành thật miệng cười toe toét, vậy mới nói trong hậu cung chúng phi tần tương tự như chuyện mình làm thần không biết quỷ không hay, nhưng thật ra ánh mắt của hoàng thượng luôn có mặt ở khắp nơi, nếu hắn muốn điều tra thì không gì qua được mắt hắn.

.....

Ba ngày tiếp theo, hoàng thượng đều chọn thẻ bài Túy Hương Điện, hậu cung mọi người vì chuyện này mà âm thầm hận Hòa quý phi không ít, thậm chí hoàng hậu cũng tỏ thái độ không thích, bởi vì đáng ra sau khi thị tẩm thì Hòa quý phi phải đi thỉnh an hoàng hậu, thế nhưng Hòa quý phi kia lại cố tình nói mình không khỏe không đến, kiêu ngạo đến như vậy, sao không khiến người khác chán ghét cho được.

Lý An Nhiên ba ngày này đến thỉnh an chỗ hoàng hậu nghe được không ít lời nói có ý công kích Hòa quý phi của chúng phi tần, nàng đều im lặng ứng phó, không nói lời nào.

Thật ra chuyện Hòa quý phi có vì được sủng mà kiêu ngạo hay không, Lý An Nhiên không mấy quan tâm, điều nàng quan tâm lúc này là chuyện của Lục Ly và Thanh Y.

Thanh Y vết thương không nghiêm trọng đã bình phục và trở lại làm việc, Lục Ly thì vẫn còn phải tịnh dưỡng trên giường. Nghiêm Thành Trí sau khi bị nàng cố ý từ chối lần đó thì có đến thêm hai lần, đều bị nàng tiền đi, xem bộ dạng hắn đã bắt đầu không yên rồi, đối với Nghiêm Thành Trí, Lý An Nhiên vừa hài lòng vừa lo lắng, dù sao địa vị của hắn và Lục Ly cách biệt quá lớn, nàng lo lắng Lục Ly sau này chịu khổ, dù lo lắng nhưng Lý An Nhiên cũng hiểu rất rõ ràng, mọi chuyện chỉ phải nhìn duyên phận mà thôi!

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lục Ly và Nghiêm Thành Trí

Nửa tháng sau khi Hòa quý phi nhập cung, mọi người vẫn chưa thấy được mặt vị Hòa quý phi này, ngay cả Tô thái hậu cũng không nhận được gọi hoàng thượng đến hỏi, kết quả hoàng thượng nói Hòa quý phi vừa đến Nam Tề chưa quen thủy thổ nên đã ngã bệnh. Tô thái hậu dù buồn bực nhưng cũng không thể nói được gì nữa.

Lại nói khi đó hoàng thượng liên tiếp bảy ngày ở lại Túy Hương Điện, đến ngày thứ tám thì mới dừng lại, ngày này, buổi sáng hoàng thượng đi thăm hoàng hậu, buổi tối lại đến Viên Hy cung của Triệu quý phi, sau đó kỳ quái chính là hoàng thượng lại không ở lại Viên Hy cung mà trở về Càn Đức điện, đến ngày thứ chín hoàng thượng trực tiếp lật thẻ bài Trường Lạc cung.

Đối với chuyện hoàng thượng thay đổi thất thường, có người đoán Triệu quý phi làm ra chuyện gì đó chọc hoàng thượng không vui nhưng không ai có thể chứng thực lời đồn này, tâm ý đế vương thật sự sâu như biển.

.....

Một ngày đầu tháng tư, Lý An Nhiên vui mừng vì Lục Ly cuối cùng đã hồi phục sau hai tháng nằm trên giường, mặc dù hiện tại nàng vẫn chưa hoàn toàn khỏe hẳn, không làm được việc nặng nhưng nhìn thấy nàng có thể đi lại như thường Lý An Nhiên vẫn không kiềm được kích động.

Chuyện Lục Ly bình phục không biết bằng cách nào đó rơi vào tai Nghiêm Thành Trí, hắn lập tức nhập cung muốn đến gặp nàng.

Lý An Nhiên nhìn Nghiêm đại nhân mặt lạnh này lại đến, không khỏi thở dài.

“Nghiêm đại nhân, bổn cung nhớ là đã nói rõ ràng với người rồi”

Nghiêm Thành Trí ngẩng đầu nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt nghiêm nghị dứt khoát nói:

“Mạc tướng đã suy nghĩ rất kỹ những lời nương nương nói, thật ra hôm nay ta đến là vì có ý muốn hỏi cưới Lục Ly cô nương, nhưng ta mong được đích thân hỏi ý nàng, nếu Lục Ly cô nương không đồng ý ta nhất quyết không ép buộc”

Lý An Nhiên bị sự thẳng thắn của Nghiêm Thành Trí làm ngạc nhiên, nhướn mày hỏi:

“Ý của Nghiêm đại nhân là sợ bốn cung ép buộc Lục Ly sao?”

“Mặc tướng không dám!”

Lý An Nhiên nhìn tên này cứng ngắc đứng đó, buồn cười nói

“được rồi, Nghiêm đại nhân đã có thành ý như vậy, bốn cung thành toàn người, cho người gặp Lục Ly một lần, nàng có đồng ý hay không là xem ở người, bốn cung nhất quyết sẽ không gượng ép”

.....

Lục Ly lúc này đang ở phòng bếp xem mấy lão ma ma làm điểm tâm, Lý ma ma thấy nàng thì không khỏi lo lắng nói:

“Lục Ly, người vừa mới khỏe một chút, trở lại chính điện hầu bên cạnh nương nương là được rồi, không cần chạy đi lung tung”

“hì hì... Lý ma ma, ta là đang đợi Vinh ma ma làm xong điểm tâm sẽ lập tức mang đến cho nương nương nha”

Lý ma ma nghe Lục Ly nói vậy thì mới thôi không ép nàng rời đi nữa, ngay lúc này Xuân Thảo chạy đến nói:

“Lục Ly tỷ, nương nương gọi người đi đến hoa viên gặp Nghiêm đại nhân”

“Nghiêm đại nhân đến đây?!”

Lục Ly không khỏi bất ngờ nhìn Xuân Thảo, sau đó nàng không chần chờ nữa theo Xuân Thảo rời đi.

Mấy vị ma ma trong phòng bếp không khỏi đưa mắt nhìn theo, mọi người khác mỗi đều ý vị cười cười.

Lục Ly chạy đến hoa viên trong Trường Lạc cung thì thấy Nghiêm Thành Trí chấp tay đứng, bóng dáng cao lớn lại cực kỳ vững vàng kiên nghị.

“Nghiêm đại nhân”

Nghe tiếng của Lục Ly, Nghiêm Thành Trí quay đầu nhìn nàng, sắc mặt hơi dịu xuống một chút

“Lục Ly cô nương”

Hai người chào nhau một cái, sau đó cả hai nhất thời đều im lặng, cuối cùng Lục Ly không kìm được hỏi:

“Nghiêm đại nhân tìm nô tỳ là có chuyện gì sao?”

Nghiêm Thành Trí đưa mắt nhìn Lục Ly, ánh mắt vô cùng chuyên chú, Lục Ly bị nhìn đến đỏ mặt, không kìm được đưa mắt nhìn ra chỗ khác, không được tự nhiên cố gắng bắt sang chuyện khác.

“Ha ha... nếu là về thương thế của nô tỳ thì Nghiêm đại nhân không cần lo lắng, nô tỳ đã bình phục tốt lắm...”

Nhìn thần thái sinh động của Lục Ly, Nghiêm Thành Trí ánh mắt không khỏi lộ ra ý cười, nhưng đến khi hắn nghe Lục Ly nói câu tiếp theo thì ánh mắt không khỏi trầm xuống.

“Ngô tiểu thái y dù còn trẻ nhưng y thuật rất cao, cả Thanh Y cũng khen hắn không ngừng, Nghiêm đại nhân ngài cứ yên tâm”

“Quan hệ của Lục Ly cô nương và Ngô tiểu thái y hình như rất tốt!”

Lục Ly là người tinh minh, nghe Nghiêm Thành Trí nói câu này mà ánh mắt sáng quắc lạ thường, nàng liền hơi lo lắng nhìn hắn một cái, cẩn thận hỏi lại.

“Nghiêm đại nhân... ngài không vui sao?”

Nghiêm Thành Trí bị ánh mắt to tròn của Lục Ly nhìn, hơi không được tự nhiên quay đi, đưa lưng về phía Lục Ly, trong lòng lại không ngừng mắng chính mình.

Đường đường một nam tử hán mà lại sợ ánh mắt của một nữ nhi, hắn cũng quá không tiền đồ rồi.

Lục Ly thấy Nghiêm Thành Trí không trả lời, trong lòng càng lo lắng, Lục Ly bình thường lớn gan, lúc này cư nhiên lúng túng không biết làm sao, đứng nơi đó nắm xoắn góc áo không biết phải nói gì.

Một lúc sau Nghiêm Thành Trí không đợi được đành quay đầu nhìn lại, thấy bộ dạng đứng ngồi không yên đáng thương của Lục Ly thì không kìm được nở nụ cười, sau đó hắn như quyết tâm, quay đầu nói:

“Lục Ly cô nương, hôm nay ta đến gặp cô nương là muốn hỏi ý của cô, nếu cô nương không chê ta chỉ là một tên võ phu lỗ mãng, ta nguyện đi gặp hoàng thượng cầu ban hôn”

Lục Ly nghe Nghiêm Thành Trí nói xong, ngay lập tức trợn mắt há mồm, đứng đơ ra đó như bức tượng đá.

Nghiêm đại nhân cầu hôn nàng?!

Lục Ly dùng một cái sắc mặt đỏ bừng, dờ dẫm ngẩng đầu nhìn Nghiêm Thành Trí, thấy hắn đang chăm chú nhìn mình chờ đợi câu trả lời, Lục Ly lập tức túm quần, vừa xấu hổ vừa sợ hãi, chân bắt giắc lui về sau mấy bước, bất cẩn trượt chân một cái liền muốn ngã vào hồ sen, Nghiêm Thành Trí đang nhìn Lục Ly đương nhiên nhìn thấy nàng trượt chân, hắn lập tức nhanh nhẹn bước đến một bước đưa tay ra nắm lấy tay Lục Ly kéo mạnh một cái, Lục Ly lập tức bị hắn kéo lại, không cẩn thận cứ vậy rơi vào trong lòng hắn.

Cảm thấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại trong ngực, Nghiêm Thành Trí cũng giật mình ngẩng người, vẻ mặt lạnh lùng vậy mà lộ ra một tia đỏ ửng không được tự nhiên, còn Lục Ly lúc này không thể dùng từ đỏ mặt để hình dung, bởi hiện tại cả người nàng đều xấu hổ đến đỏ bừng.

“khụ... khụ...”

Tiếng ho của Lý An Nhiên đến đúng lúc đánh tỉnh hai người đang xấu hổ đứng bên hồ, Nghiêm Thành Trí lập tức buông Lục Ly ra, hắn hơi lấp bắp nói

“Lục ...Lục Ly cô nương, ta thất lễ rồi”

“không phải là lỗi của ngài, là ta bất cẩn thôi”

Lục Ly nói vậy nhưng đầu đã cúi đến trong ngực không dám ngẩng lên, quay người chạy đến phía sau Lý An Nhiên.

Nhìn bộ dạng xấu hổ của Lục Ly, Lý An Nhiên cười cười, sau đó nhìn Nghiêm Thành Trí đứng phía bên kia nói:

“Nghiêm đại nhân, tâm ý của ngài Lục Ly cũng đã biết, nàng dù sao cũng là nữ nhi, nhất thời rối trí, hôm nay ngại về trước đi, qua ba ngày nhất định sẽ có câu trả lời”

Nghiêm Thành Trí nhìn Lý An Nhiên, lại nhìn Lục Ly cuối đầu trốn sau lưng Lý An Nhiên một cái, sau đó gật đầu,

“Vậy mạc tướng xin cáo lui”

Nói xong hắn được Lý An Nhiên sai Tiểu Tứ Tử dẫn đường rồi đi. Lục Ly từ đầu đến cuối vẫn là bộ dạng con đà điểu, đợi khi không còn nhìn thấy bóng lưng Nghiêm Thành Trí nữa, Lý An Nhiên liền cười nói:

“Được rồi, người cũng đã đi mất, còn xấu hổ cái gì?”

“Nương nương...”

Lục Ly kêu một tiếng, sau đó xấu hổ nghẹn lời, Lý An Nhiên đột nhiên nghiêm mặt nói:

“Hắn đã nói rõ tâm ý cho ngươi biết, ngươi định thế nào?”

“Nương nương... ta.. ta muốn ở lại hầu hạ nương nương... ta... ta không thể...”

“Ngươi hẳn tâm đề cho hắn thất vọng sao? để hắn đi rồi, lúc đó Đại Nguyên xa xôi, sợ rằng cả đời cũng không gặp lại”

Lục Ly ngẩng đầu, ánh mắt không khỏi đỏ lên, trong lòng rối loạn không nói thành lời. Lý An Nhiên thờ dãi bước đến vỗ vai Lục Ly nói:

“Lục Ly, ta biết ngươi lo lắng cho ta, nhưng ta hiện tại xem như yên ổn trong cung, còn ngươi... ta không muốn ngươi vì ta mà vứt bỏ tuổi xuân của mình, ta xem ngươi và Thanh Y như tỷ tỷ, đừng làm ta áy náy cả đời được không?”

Lục Ly nghe Lý An Nhiên gọi mình là tỷ tỷ, hai mắt nàng đỏ bừng, há miệng muốn nói lại bị Lý An Nhiên ngăn lại,

“Khoan hãy nói, ta mong ngươi có thể suy nghĩ kỹ càng rồi mới trả lời, chúng ta có ba ngày, Lục Ly, hôm nay ngươi về phòng đóng cửa suy nghĩ đi”

“Nương nương...”

“Đi đi...”

Lục Ly mím môi, vừa khóc vừa gật đầu.

Lý An Nhiên nhìn bóng lưng Lục Ly rồi đi, lúc này vẻ mặt nàng mới lộ ra vẻ không nỡ, từ lúc đến thế giới này, người mà nàng có thể xem là người nhà cũng chỉ có Lục Ly và Thanh Y, nói nàng không lưu luyến là nói dối. Thế nhưng Lý An Nhiên cũng biết, giữ Lục Ly lại bên cạnh mình chưa chắc là tốt cho Lục Ly.

.....

Lục Ly trở về phòng, trong đầu là một mảnh rối loạn, đối với Nghiêm Thành Trí, thứ thật nàng cũng rất có hảo cảm, nhưng nàng lại không muốn rời khỏi nương nường, năm đó trước khi phu nhân mất đã cầm tay gửi gắm tiểu thư lại cho mình, bản thân mình cũng từng hứa sẽ chăm sóc cho tiểu thư cả đời, hiện tại sao nàng có thể gả cho người ta chứ.

Lục Ly cứ thế thần thờ ngồi trong phòng đấu tranh với chính mình. Cho đến khi Thanh Y mở cửa tiến vào Lục Ly vẫn còn chưa nghĩ xong.

Thanh Y nhìn Lục Ly ngẩn người ngồi đó mà không khỏi thở dài, Thanh Y và Lục Ly từ tám tuổi đã bắt đầu đồng cam cộng khổ, khi phu nhân mất, cũng là hai người cùng nhau chăm sóc tiểu thư, tình cảm của các nàng so với tỷ muội ruột còn muốn thâm hậu hơn, khi nàng nghe Nghiêm Thành Trí cầu hôn Lục Ly thì không khỏi vừa mừng vừa buồn, mừng cho Lục Ly được làm thiếu tướng quân phu nhân, buồn là vì tỷ muội sau này khó mà gặp lại nhau nếu Lục Ly theo Nghiêm Thành Trí về Đại Nguyên vương triều.

“Lục Ly”

“Thanh Y! có chuyện gì sao?”

“Ta nghe nương nường nói chuyện của người rồi, ta rất mừng cho người.”

Lục Ly ánh mắt lập tức lộ ra sầu não, bất an nhìn Thanh Y.

“Người nói gì vậy, ta sẽ không gả đi, ta sẽ ở lại chăm sóc tiểu thư cho đến khi nào chết thì thôi.”

“Nghiêm đại nhân là người tốt, nghe nói hán mới hai mươi bảy tuổi mà đã là thiếu tướng quân, lại còn chưa có thành thân, biết bao nhiêu người muốn được gả cho hán mà không được, tại sao người lại từ chối.”

“Cũng bởi vì như vậy ta mới không đồng ý, hán tốt như vậy vì cái gì xem trọng một tiểu cung nữ như ta chứ? ta đã nghĩ kỹ rồi, chắc là vì ái này chuyện ngộ thương ta cho nên mới muốn chịu trách nhiệm mà thôi.”

“Người nói gì vậy? ta cảm thấy chuyện không phải như vậy đâu.”

“Sao lại không? người xem ta đi, ta cũng đâu phải mỹ nhân gì, lại còn là một cung nữ, sao có thể xứng với hán cơ chứ? Đại Nguyên không thiếu tiểu thư khuê các xinh đẹp mặc tình cho hán chọn, ta... ta không xứng với hán, cũng không muốn trèo cao.”

“Người...”

“Thanh Y, người không cần nói nữa, ta đã quyết định rồi, ta sẽ ở lại hầu hạ nương nường, quyết không gả cho ai hết”

Nói xong câu này, hai mắt Lục Ly đỏ lên nhưng nàng không cho nước mắt rơi xuống, ánh mắt lại cực kỳ kiên định, Thanh Y muốn nói nữa nhưng cuối cùng quyết định không nói.

Lý An Nhiên sau khi nghe Thanh Y thuật lại mấy lời của Lục Ly thì không khỏi đăm chiêu một chút, sau đó đột nhiên lộ ra nụ cười ý vị nói:

“Thanh Y, xem ra chúng ta phải ra tay giúp nàng rồi.”

(Thời gian qua mình phải lo chuẩn bị cho ý tưởng mới, các bạn thông cảm nhé! Vnt-HoaTinhKhoi)

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cảm ơn chàng!

Minh Long điện là nơi hoàng đế Tiêu Hàn phê duyệt tấu chương, tiếp kiến quần thần. Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương thì Lưu công công tiến vào cung kính nói nhỏ bên tai hoàng thượng.

“Hoàng thượng, Thuần chiêu dung nương nương sai người đến truyền lời, nếu hôm nay hoàng thượng có thời gian, mời ngài đến Trường Lạc cung một chuyến”

Hoàng thượng ngẩng đầu lên từ quyển tấu chương, hơi ngạc nhiên hỏi.

“Là ai đến truyền lời?”

“Bẩm hoàng thượng, là Tiêu Nhất Từ”

Hoàng thượng nhướn mày, sau đó gật đầu nói:

“Trẫm đã biết, đêm nay đến Trường Lạc cung”

.....

Buổi tối hoàng thượng thật sự đến Trường Lạc cung, Lý An Nhiên liền ân cần tiếp đón, nụ cười so với ngày thường càng thêm ngọt ngào.

Hoàng thượng âm thầm hừ một tiếng, thái độ khác thường như vậy nhất định là có vấn đề.

Đợi khi đêm khuya canh tàn, hoàng thượng được hưởng loại đãi ngộ ân cần nhất từ trước đến nay, ôm Lý An Nhiên nằm trên giường, khẽ mỉm cười, cuối cùng lên tiếng hỏi:

“Bây giờ nàng có thể nói muốn cầu trẫm chuyện gì được rồi!”

Lý An Nhiên cười hi hi nói:

“Hoàng thượng, thần thiếp thật sự là không có chuyện gì muốn cầu, chỉ là Nghiêm đại nhân muốn cầu hôn Lục Ly, hoàng thượng ngài thấy thế nào?”

Hoàng thượng nhắm mắt dưỡng thần, bình thần nói:

“Chuyện này trẫm cũng đã nghe qua rồi, Nghiêm Thành Trí ở Đại Nguyên thân phận không nhỏ, Lục Ly nếu gả cho hắn, tiền đồ không thể hạn lượng, nàng còn lo lắng cái gì”

“Thần thiếp lo Nghiêm đại nhân chỉ là cảm thấy áy náy mới chịu cưới Lục Ly, sau này nếu như hắn đối xử không tốt với Lục Ly thì phải là sao?! Dù sao Lục Ly chỉ là một cung nữ, thân phận so với hắn cũng không xứng”

Hoàng thượng cũng hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

“Theo ấn tượng của trẫm thì Nghiêm Thành Trí này không phải là người như vậy, nếu không hôn sự của hắn đã không kéo dài đến bây giờ.”

“Hoàng thượng nói vậy thì thần thiếp yên tâm”

“Nếu chuyện hôn sự của Nghiêm Thành Trí và Lục Ly thành sẽ là việc tốt đối với Nam Tề ta, về phía Nghiêm Thành Trí trẫm sẽ sắp xếp, nàng không cần lo.”

“Nhưng mà... Hoàng thượng, Lục Ly nàng... không đồng ý.”

Hoàng thượng nghe Lý An Nhiên nói vậy liền nhíu mày.

“Nghiêm Thành Trí có điểm nào không tốt? Lục Ly còn kén cá chọn canh?”

Lý An Nhiên thấy hắn bất mãn liền giải thích.

“Không phải như vậy, hoàng thượng, Lục Ly không phải chê Nghiêm đại nhân.”

Hoàng thượng nghe vậy thì lập tức hiểu ra.

“Là không nỡ xa nàng sao?”

“Còn một nguyên nhân nữa.”

“Nguyên nhân nào nữa?”

“Bởi vì Lục Ly cũng có hảo cảm với Nghiêm đại nhân nên nàng đã do dự.”

Hoàng thượng lại nhíu mày.

“Nếu đã thích thì cứ việc gả, tại sao lại do dự?”

Lý An Nhiên liếc nhìn hoàng thượng, biểu môi nói:

“Cũng bởi vì thích cho nên mới sợ, Lục Ly biết rõ thân phận của mình và Nghiêm Thành Trí cách biệt, sợ không xứng với hắn, quan trọng hơn là sợ hắn chỉ nhất thời cảm thấy áy náy chuyện ngộ thương mình mới muốn chịu trách nhiệm”

Hoàng thượng bưng tách đại ngộ, khinh thường bình luận một câu.

“Ngu ngốc, tự mình dọa mình.”

Lý An Nhiên bất đắc dĩ nói:

“Nữ nhân thường hay có tâm lý như vậy, hoàng thượng, phải làm sao bây giờ?”

“Hừ! trăm sẽ phong Lục Ly làm huyện chủ giả cho Nghiêm Thành Trí, nàng yên tâm rồi chứ?”

Hoàng thượng dùng ánh mắt xem thường liếc nhìn Lý An Nhiên, mời hấn đến, khắp nơi lấy lòng chẳng qua là muốn xin cho Lục Ly một cái thân phận mà thôi.

Lý An Nhiên thấy hoàng thượng phát hiện ý đồ của mình, xấu hổ cười cười.

Hoàng thượng nhìn nàng, đột nhiên thờ dài nói:

“Nàng có thể vì một cung nữ mà làm nhiều chuyện như vậy, sao không vì mình mưu cầu một chút hả?”

Lý An Nhiên nhìn hoàng thượng, trong lòng tự nhiên trào lên một cỗ buồn bã, nàng chủ động dán chặt vào ngực hoàng thượng.

“Thần thiếp đang sống rất tốt mà, còn Lục Ly thì khác, thiếp chỉ có thể vì nàng làm được như vậy thôi.”

Hoàng thượng đưa tay ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng nói:

“Nếu nàng không muốn gả Lục Ly, vậy thì không cần gả đi, để Lục Ly tiếp tục ở lại hầu hạ nàng.”

“Không, thần thiếp thật sự mong Lục Ly có thể gả đi, thần thiếp không muốn phí hoài tuổi xuân của nàng.”

“Nếu vậy sao lại luyến tiếc đến thế?”

Lý An Nhiên im lặng một lúc lâu, sau đó mới nói:

“Từ khi có ý thức, thần thiếp chỉ nhớ được Lục Ly và Thanh Y là người thân cận với mình nhất, hai người họ giống như tỷ tỷ của thiếp vậy, chính vì thế, Lục Ly sắp gả đi, thần thiếp liền không kèm được vừa vui mừng vừa lo lắng.

Càng nhiều hơn nữa là... Thần thiếp luyến tiếc không thể che chở cho Lục Ly nữa, Đại Nguyên cách Nam Tề xa xôi vạn dặm, sau này dù có gặp khó khăn cũng chỉ có thể một mình đối mặt, thần thiếp không thể giúp đỡ cũng không thể chia sẻ với nàng.

Nếu không vì thấy Nghiêm Thành Trí làm người không tệ, lại thật tâm quý mến Lục Ly, thần thiếp thật sự sẽ không gả nàng đi xa như vậy.”

Hoàng thượng vỗ vỗ đầu nàng nói:

“Được rồi, không cần lo lắng, ở Đại Nguyên cũng có tai mắt của Nam Tề ta, trăm sẽ cho người âm thầm giúp đỡ Lục Ly.”

Lý An Nhiên nhòm dậy, kinh ngạc nhìn hoàng thượng, thấy hoàng thượng ôn hòa nhìn mình, hoàng thượng cũng không ý thức được ánh mắt của mình có bao nhiêu ấm áp.

Nàng nhấp máy môi, trong lòng thật sự cảm động, nhất thời nói không ra lời, cuối cùng nàng cuối đầu, nhỏ giọng nói một câu:

“Đa tạ chàng!”

Hoàng thượng giật mình nhìn Lý An Nhiên, nhìn nàng cuối đầu mím môi, hai má hơi đỏ ửng, điếm đậm đáng yêu một cách hiếm thấy.

Hoàng Thượng cũng không bình tĩnh nổi nữa, ánh mắt bất giác lộ ra cảm tình mãnh liệt, hấn không nhiều lời mà trực tiếp hành động.

Hai người lại lẫn lộn qua một vòng hoan ái, Lý An Nhiên mệt mỏi ngủ say, hoàng thượng lại chưa ngủ, đưa mắt nhìn dung nhan yêu kiều của nàng, đưa tay vén tóc mai trên trán nàng, hoàng thượng đột nhiên lầm bầm một câu.

“Phải chờ đến gần ấy năm mới lại nghe được câu này của nàng, thật là đồ không tim không phổi mà.”

.....

Đến thời hạn ba ngày, Nghiêm Thành Trí lại nhập cung, sau khi đến gặp hoàng thượng, cùng hoàng thượng nói chuyện một lúc lâu, hấn được đích thân Lưu công công đưa đến Trường Lạc cung.

Lý An Nhiên quan sát thấy thần sắc Nghiêm Thành Trí vô cùng bình tĩnh, ánh mắt kiên định, nàng cũng không nói gì, cho người đưa hấn đi gặp Lục Ly.

Lần này Nghiêm Thành Trí không cần chờ đợi, vì khi hấn đi đến hoa viên thì liền nhìn thấy thân ảnh Lục Ly đứng đợi.

Hai người đối diện nhìn nhau, Nghiêm Thành Trí ánh mắt cũng lộ ra chút khấn trương, Lục Ly tất nhiên mặt đỏ ửng cả lên nhưng nàng vẫn mím môi mạnh dạng nói.

“Nghiêm đại nhân, ta có chuyện muốn hỏi rõ ngài.”

Nghiêm Thành Trí nhìn nàng, đột nhiên hần hơi mỉm cười, vẻ mặt lạnh lùng dịu xuống hẳn.

“Ta biết nàng định nói gì.”

Lục Ly ngạc nhiên nhìn hắn.

“Ngài biết?”

Nghiêm Thành Trí gật đầu rồi nói tiếp.

“Là do ta sơ xuất mới khiến cho nàng hiểu lầm.”

Nghiêm Thành Trí phải suy nghĩ sắp xếp lại từ ngữ cho thật chính xác, sau đó mới nói tiếp:

“Lục Ly, ta hiểu được lo lắng của nàng, nhưng xin nàng hãy tin tưởng, ta là thật lòng yêu mến nàng... Từ hôm thiết yến đó, ta đã bị sự kiện cường là lòng trung nghĩa của nàng thuyết phục... Nghiêm Thành Trí ta suốt đời ngay thẳng, tuyệt không phải vì tự tôn bản thân mà hại đến cả đời nàng, xin nàng hãy yên tâm.”

Nghe Nghiêm Thành Trí thổ lộ, hai má Lục Ly hồng thắm, nhưng nàng vốn tính tình mạnh mẽ, ngay lúc này nàng không ngần ngại lên tiếng hỏi:

“Nhưng nô tỳ chỉ là một cung nữ thất học lại thấp hèn, đại nhân hà tất vì ta mà bỏ rơi tiền đồ.”

Nghiêm Thành Trí hoàn toàn hiểu được ý của Lục Ly, với thân phận của hắn, hoàn toàn có thể cưới được nữ nhi nhà quyền quý, thậm chí cả quận chúa, nếu được ngoại thích giúp đỡ, tiền đồ của hắn trên quan trường đương nhiên là rộng mở.

Nghiêm Thành Trí nhìn Lục Ly, thấy nàng dù thẹn thùng nhưng vẫn cứng rắn không lùi bước quan sát sắc mặt của mình, ánh mắt hắn hiếm thấy lộ ra một tia dịu dàng.

“Nếu ta là người xem trọng quyền thế thì đã không cam lòng làm hộ vệ cho tam hoàng tử như vậy, trong mắt ta công danh không trọng yếu, ta chỉ muốn bảo vệ người quan trọng với mình mà thôi... Lục Ly, ta đối với nàng là chân tâm thật lòng, nếu nàng vẫn không tin, ta có thể tìm hoàng thượng lập cam đoan trạng.”

Lúc này, Lục Ly đã thật sự khiếp sợ, hắn đường đường thiếu tướng quân của Đại Nguyên vương triều, vì nàng hắn đã làm đến nước này, nàng sao còn không tin tưởng, dù sao nàng cũng chẳng có điểm nào đáng giá cho hắn tổn công lừa gạt.

Thấy ánh mắt Lục Ly dịu xuống, Nghiêm Thành Trí cũng đoán được nàng đã xui lòng, hắn lập tức vui mừng kéo tay nàng, kiên định nói.

“Lục Ly, ta là một kẻ không giỏi ăn nói, ta không biết phải hứa hẹn với nàng thế nào, ta chỉ có thể dùng hành động để chứng minh.”

Vừa nói hắn vừa lấy từ trong ngực ra một cái kim xuyên đỉnh đồng châu cực kì cầu kì nhét vào tay Lục Ly.

“Đây là di vật của mẫu thân ta, trước lúc lâm chung bà đã trao cho ta, dặn dò giao lại cho thê tử của ta sau này. Nàng nhận đi.”

Lục Ly khiếp sợ, vừa muốn từ chối nhưng khi nhìn vào ánh mắt kiên định của Nghiêm Thành Trí, cuối cùng nàng ngượng ngùng nhận lấy.

Thần sắc Nghiêm Thành Trí lúc này mới thả lỏng, hắn bất giác nở nụ cười. Người ít cười một khi cười lên rất dễ làm người ta rung động.

Lục Ly hơi ngẩn người nhìn hắn, sắc mặt càng thêm đỏ bừng, mạnh cuối đầu không nói.

Nghiêm Thành Trí ngược lại rất bình tĩnh bắt đầu suy tính.

“Thân phận của nàng quả thật hơi đặc thù, ta sẽ đi nhờ Tam hoàng tử trợ giúp, chỉ cần tam hoàng tử cùng ta nhập cung cầu hôn với hoàng thượng và Thuận chiêu dung, khi trở về Đại Nguyên dù có là ngoại tổ phụ cũng không thể ngăn cản hôn sự của chúng ta.”

Nghiêm Thành Trí không che dấu mà nói thẳng kế hoạch ra với Lục Ly, so với lời ngon tiếng ngọt, nàng càng cảm động vì hắn thẳng thắn hơn.

.....

Nghiêm Thành Trí sau khi cùng Lục Ly nói chuyện ổn thỏa, hai người hơi lưu luyến tạm biệt, Nghiêm Thành Trí trở lại đại điện, đứng trước mặt Lý An Nhiên, hơi khom lưng hành lễ nói:

“Đa tạ nương nương!”

Hắn không nói đa tạ vì cái gì nhưng Lý An Nhiên có thể hiểu được, hắn muốn đa tạ nàng đã thành toàn hắn và Lục Ly.

Lý An Nhiên cười cười gật đầu.

“Xin đại nhân hãy đối tốt với Lục Ly.”

“Nương nương xin cứ yên tâm.”

.....

Ở một nơi nào đó trong hậu cung.

“Người nói cái gì?”

“Nương nương, tin tức này vô cùng xác thực, là người của chúng ta điều tra được.”

Một nữ nhân cung trang lộng lẫy đưa tay lên cắn chặt móng tay, sắc mặt khó coi, oán độc nói:

“Tuyệt đối không thể để ả toại nguyên, muốn được thể lực Đại Nguyên chống lưng sao? Ắt chừng hòng.”

(Thời gian này mình có hơi bỏ bê Chiến Trường Hậu Cung, hôm nay lên xem thấy mấy bạn cmt hóng, mình cảm thấy được quan tâm nên rất vui, cảm ơn các bạn lại cho mình động lực, mình sẽ quan tâm đến Chiến Trường Hậu Cung nhiều hơn, yêu các bạn nhiều - VntHoaTinhKhoi.”

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bị hại

Ngày hôm sau, Lý An Nhiên cùng Lục Ly và Thanh Y nói chuyện ở trong phòng.

“Lục Ly, người xem, nương nương cho người bộ trang sức ngọc trai này là loại thượng hạng đấy.”

Thanh Y hiếm thấy vui vẻ như vậy, nhiệt tình kiểm kê của hồi môn chuẩn bị cho Lục Ly.

Lục Ly hai má hơi ửng hồng, vừa nhìn liền biết là người có chuyện vui, nhưng khi nhìn mấy rương lớn vàng bạc trang sức, nàng vội vàng ngăn cản nói:

“Nương nương, sao lại nhiều như vậy, cái này... Nương nương, chỉ cần một rương nhỏ là được rồi.”

Lý An Nhiên lập tức nhú mày.

“Cái gì mà một rương nhỏ, hoàng thượng đã nói sẽ phong cho người làm huyện chủ, huyện chủ gả đi của hồi môn sao có thể chỉ là một rương nhỏ, người yên tâm, ba rương này chỉ là phần của ta thôi, tin chắc hoàng thượng sẽ có ban thưởng thêm. Ta còn bảo Triệu gia đi Đại Nguyên một chuyến, tìm mua cho người một cửa hàng ở hoàng đô, đợi khi người gả đến có cửa hàng cùng Triệu gia hỗ trợ, như vậy không sợ không có bạc dùng.”

“Nương nương... Cửa hàng ở hoàng đô Đại Nguyên giá cả nhất định rất mắc, ta...”

Lục Ly còn chưa kịp nói xong đã bị Lý An Nhiên ngăn lại.

“Lục Ly, chỉ là chút của cải thôi, giữa chúng ta cần phải tính toán như vậy sao? Ta rất mừng cho người, chỉ cần người sống tốt, đối với ta đã là đền đáp lớn nhất.”

“Nương nương...”

Lục Ly gọi một tiếng, hai mắt lại đỏ lên, Lý An Nhiên cười cười nói:

“Được rồi, khóc cái gì mà khóc, mau nhanh tay giúp Thanh Y kiểm kê ghi vào sổ sách, như vậy người mới dễ dàng bảo quản được, giờ này chắc Nghiêm Thành Trí đã mời được Văn Vũ điện hạ nhập cung rồi.”

Lục Ly mím môi, gạt đi nước mắt, miễn cưỡng cười gật đầu.

Thanh Y thấy vậy cũng che dấu ánh nước vừa dâng lên trong mắt.

Ngay lúc này bên ngoài có tiếng bẩm báo của Tiểu Nhất Từ.

“Bẩm nương nương, hoàng thượng truyền lệnh mời nương nương đến Càn Đức Điện một chuyến,”

Hai mắt Lý An Nhiên lộ ra tia vui mừng, quay đầu thấy sắc mặt Lục Ly đỏ lên, Lý An Nhiên liền cười khẽ, đứng dậy ra ngoài.

....

Trong Càn Đức điện không khí có vẻ rất không tệ, Lý An Nhiên vừa đến đã nghe thấy tiếng cười của hoàng thượng.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Hoàng thượng thấy Lý An Nhiên đến liền cười bảo nàng đến gần mình.

Trong điện lúc này còn có hai người là Nguyên Văn Vũ và Nghiêm Thành Trí.

Lý An Nhiên lại hành lễ với Nguyên Văn Vũ, hấn cũng lập tức trả lễ.

Hoàng thượng thấy Lý An Nhiên đối mặt với Nguyên Văn Vũ mà thần sắc vẫn tự nhiên như thường, không hề có một chút hoa si nào, trong lòng hấn liền cảm thấy dễ chịu.

Đợi khi mọi người đều yên vị, đương nhiên sẽ nói đến việc chính đó là hôn sự của Nghiêm Thành Trí và Lục Ly.

“Mục đích ta đến hôm nay hoàng thượng và nương nương chắc cũng biết rồi, Nghiêm Thành Trí hấn nhìn trúng Lục Ly cô nương, ta xin thay mặt hấn hướng hoàng thượng và nương nương cầu hôn.”

Nguyên Văn Vũ không hề vòng vo nhiều lời, trực tiếp nói thẳng.

Hoàng thượng sớm đã quen với cách nói chuyện của hấn, bình thản gật đầu.

“Lục Ly được Nghiêm đại nhân xem trọng là may mắn của nàng, trăm đương nhiên sẽ thành toàn.”

Lý An Nhiên nở nụ cười, có lẽ nói:

“Sau này xin nhờ tam điện hạ chiếu cố.”

Nguyên Văn Vũ cười ha ha, bộ dạng vô cùng dễ gần cởi mở.

“Thuận chiều dung nương nương cứ yên tâm, nếu nàng gả cho biểu ca ta thì cũng chính là biểu tẩu, ta đương nhiên không để kẻ khác ức hiếp nàng.”

“Có lời này của điện hạ, ta cũng yên tâm rồi.”

Lý An Nhiên quan sát thấy Nguyên Văn Vũ đối với thân phận của Lục Ly cũng không có ý kiến, nàng liền càng thêm yên tâm.

.....

Trong lúc đó, Lục Ly ở Trường Lạc Cung ngược lại đứng ngồi không yên.

Thanh Y nhìn bộ dạng thấp thỏm của Lục Ly mà không khỏi buồn cười.

“Ngươi ngồi yên một chỗ không được sao? Làm gì mà cứ đi tới đi lui thế.”

Lục Ly hơi đỏ mặt trừng mắt nhìn Thanh Y một cái.

“Ta... Ta đi nội vụ phủ nhắc nhở bọn họ chuẩn bị y phục mùa thu cho nương nương đây.”

Nói xong Lục Ly liền quay đi, Thanh Y liền cười nói với theo.

“Vây còn của hồi môn của ngươi, vẫn chưa nhập danh sách xong mà.”

“Ngươi... Ngươi tự làm đi.”

Lục Ly bước chân chạy đi càng nhanh, Thanh Y không khỏi cười ra tiếng lắc đầu.

Ngay cả người lớn mặt như Lục Ly khi nhắc đến hôn sự cũng ngượng ngùng thành như vậy.

Lục Ly mang theo Tiểu Ngủ Từ đi thẳng đến nội vụ phủ.

Tiểu Ngủ Từ nhìn thần sắc bần thần của Lục Ly liền cười nói:

“Lục Ly tỷ không cần lo lắng, có hoàng thượng và nương nương làm chủ, tỷ nhất định thuận lợi trở thành thiếu tướng quân phu nhân thôi.”

Lục Ly trừng mắt nhéo lỗ tai hắn.

“Tiểu tử nguoi còn dám nói bậy coi chừng ta xé rách miệng nguoi.”

“Ai da, ai da! Tướng quân phu nhân tha mạng.”

“Im miệng!”

Lục Ly vừa tức vừa xấu hổ trừng Tiểu Ngũ Tử rồi quay đi, Tiểu Ngũ Tử cười hi hi đuổi theo phía sau.

Đến nội vụ phủ, lập tức có người ra tiếp đón.

“Trời ơi! Lục Ly cô nương, quý nhân a, sao Lục Ly cô nương lại hạ cố đến nội vụ phủ vậy, nương nương có dặn dò gì sao?”

“Ta muốn hỏi số vải mùa thu của Trường Lạc cung khi nào mới có vậy? Còn có y phục mùa thu của nương nương và Tam hoàng tử nữa.”

“Sớm thôi, thượng cung cục vừa chuẩn bị xong, chúng ta vừa định phái người đưa qua, còn vải vóc thì hoàng hậu nương nương chưa ra lệnh, chúng ta cũng không dám tự ý phân trước, Lục Ly cô nương xin về nói lại với nương nương, đợi khi có ý chỉ của hoàng hậu nương nương, nô tài nhất định mang đến cho nương nương chọn trước tiên.”

“Hừ! Từ bao giờ trong cung đã vô pháp vô thiên như thế rồi hả, quý phi nương nương của chúng ta nguoi để nơi nào?”

Ngay lúc này một nhóm cung nhân đi đến, đi đầu là một cung nữ tay ôm một con mèo trắng muốt.

Thái giám phủ nội vụ nhìn thấy cung nữ này, lập tức cười lấy lòng.

“Vi Hạ tỷ tỷ, hôm nay có vấn đề gì mà lại hạ cố đến đây vậy?”

“Hừ! Tiểu bạch chạy ra ngoài, quý phi nương nương lo lắng nên bảo ta đi tìm về.”

Nói xong cung nữ Vi Hạ đưa mắt nhìn Lục Ly, cười lạnh nói:

“Hừ! vừa vào đầu thu Trường Lạc cung đã hết vải dùng rồi sao? Viên Hy cung nương nương chúng ta tiêu dùng tiết kiệm, giảm bớt gánh nặng cho quốc khố, vải vóc mùa thu năm ngoái vẫn còn dư nữa đấy.”

Nói như vậy là cố tình chỉ trích nương nương của nàng tiêu dùng hoang phí sao?

Lục Ly âm thầm tức giận, ngoài mặt lại cười cười bình thản nói:

“Vi Hạ, nguoi thật to gan, ngay cả chuyện của chủ tử cũng dám nghị luận, người khác không hiểu còn nghĩ quý phi nương nương có ý kiến với Thuần chiêu dung nương nương, cố ý để nguoi tung tin bậy bạ, công kích Trường Lạc cung, ảnh hưởng đến quan hệ tốt đẹp của quý phi nương nương và chiêu dung nương nương nhà ta, ta xem nguoi gánh tội này như thế nào.”

“Lục Ly nguoi đừng có đặt điều nói bậy.”

“Ồ đây nhiều người như vậy, ai cũng nghe thấy, nguoi đừng tưởng ai cũng là đồ ngốc không hiểu được ẩn ý của nguoi, và lại ta khi nào đã nói Trường Lạc cung hết vải dùng? Ta đến chỉ hỏi y phục mùa thu của nương nương nhà ta và tam hoàng tử mà thôi, chuyện vải vóc chỉ là thuận miệng hỏi một câu, qua miệng nguoi lại mang ý nghĩa khác, nguoi mới là đặc điều nói bậy.”

“Ta không có, là nguoi tự cho mình thông minh suy đoán lung tung mà thôi.”

Ngay lúc không khí đang căng thẳng thì một tiếng cười khê làm mọi người giật mình.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tham kiến Trương phi nương nương.”

Trương phi tươi cười dẫn theo hai cung nữ đi đến.

“Vi Hạ, nguoi đã tìm được Tiểu Bạch rồi đấy à? Đưa đây ta bế một chút.”

Trương phi nở nụ cười cung chiêu ôm lấy con mèo trắng trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông trắng muốt của nó, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Lục Ly và Vi Hạ hỏi:

“Vừa rồi ta thoáng nghe các nguoi nói chuyện gì đó liên quan đến quý phi nương nương và Thuần chiêu dung à?”

Vi Hạ liếc mắt nhìn Lục Ly sau đó lộ ra một nụ cười lạnh.

.....

Lý An Nhiên trở về Trường Lạc cung, tâm trạng cực kỳ tốt, định báo tin tốt cho Lục Ly nhưng lại không nhìn thấy người.

“Thanh Y, Lục Ly đâu rồi?”

“Nương nương đã trở lại, Lục Ly đã đi nội vụ phủ rồi.”

Thanh Y tiến lên đỡ Lý An Nhiên, thần sắc lo lắng hỏi:

“Nương nương, chuyện của Lục Ly và Nghiêm đại nhân như thế nào rồi?”

Lý An Nhiên ngồi xuống tú đôn, Hạ Thảo lập tức châm trà mang đến, Lý An Nhiên uống một ngụm trà rồi vui vẻ nói:

“Đã thành, chiếu chỉ của hoàng thượng rất nhanh sẽ đến thôi.”

“Thật tốt quá!”

Thanh Y cực kỳ vui mừng, khóe mắt đột nhiên hơi đỏ lên.

“Được rồi, là chuyện vui, người khóc cái gì.”

“Nương nương, nô tỳ chỉ vui mừng thôi.”

“Ừ! Chuyện tiến triển tốt đẹp, ta cũng yên tâm.”

Ngay trong lúc Lý An Nhiên vừa thở phào một hơi thì bên ngoài đột nhiên có tiếng huyên náo, Lý An Nhiên không khỏi nhíu mày.

“Xuân Thảo, ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì.”

Xuân Thảo đang đứng hầu một bên lập tức tuân lệnh chạy ra xem, lát sau nàng trở lại, đi cùng còn có mấy người Lục Ly, khiến Lý An Nhiên kinh hãi chính là Lục Ly đang được mấy người Tiểu Nhất Từ nâng đỡ trở lại, sắc mặt nàng trắng bệch, một tay cầm khăn che một bên mặt.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Lý An Nhiên và Thanh Y đồng thời chạy đến, Thanh Y nhìn một cái liền nhận ra vấn đề, vội vàng nói:

“Nương nương, Lục Ly bị thương, phải nhanh chóng chuẩn bị nước nóng.”

“Tiểu Nhất Từ.”

Lý An Nhiên nói một câu, Tiểu Nhất Từ liền hiểu được lập tức phân phó cho cung nhân Trường Lạc Cung xung quanh, mọi người lập tức chạy đi lo việc của mình, Thanh Y và Xuân Thảo dìu Lục Ly ngồi xuống ghế.

Từ đầu đến cuối Lý An Nhiên đều quan sát sắc mặt Lục Ly, bởi vì nàng cảm thấy Lục Ly có chút khác thường.

“Lục Ly, mau buông tay cho ta xem mặt của người.”

Thanh Y gấp giọng giục, Lục Ly lại hơi ngần ngại, đầu óc như đã chạy đi đâu, thấy vậy Thanh Y càng gấp.

Lý An Nhiên nhíu mày, lúc này nàng thật sự rất muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra nhưng nàng kềm nén xuống, gọi lớn.

“Lục Ly.”

Lục Ly bị tiếng của Lý An Nhiên gọi tỉnh, nàng ngẩng đầu nhìn Lý An Nhiên và Thanh Y, nước mắt đột nhiên tuôn trào.

“Nương nương.”

Giọng Lục Ly nghẹn ngào, Lý An Nhiên trong lòng run lên, nàng nắm chặt nắm tay tự trấn tĩnh, nhẹ giọng nói:

“Lục Ly, bình tĩnh lại, để Thanh Y xem mặt của người.”

Lục Ly vừa khóc vừa buông tay, ánh mắt có một tia tuyệt vọng, đôi khi nhìn thấy một bên mặt sưng đỏ còn có mấy vết sướt rướm máu bầm tím ghê người của Lục Ly, Lý An Nhiên cảm thấy lồng ngực thắt lại.

Thanh Y cũng sưng người một giây nhưng rất nhanh nàng quay đầu lớn tiếng hét lên với Hạ Thảo vẫn còn sợ hãi đứng một bên.

“Còn nhìn cái gì, mau chóng đi phòng bếp xem nước nóng chuẩn bị xong chưa, nhanh lên.”

Hạ Thảo lần đầu tiên bị Thanh Y tỷ tỷ luôn ôn nhu hết lớn như vậy, giật mình một cái mới lật đật chạy đi.

Lục Ly nhìn Thanh Y, bắt lấy cánh tay Thanh Y, cắn cắn môi, ánh mắt tuyệt vọng nói:

“Thanh Y, có phải mặt ta không chữa được nữa phải không?”

“Ngươi yên tâm, ta có thể chữa được, ta nhất định chữa được mặt của ngươi.”

Thanh Y cũng đỏ bừng hai má, Lục Ly nghe Thanh Y kiên quyết nói vậy mới yên tâm một chút.

Lát sau nước nóng được chuẩn bị, Thanh Y liền dùng nước ấm lau mặt cho Lục Ly, kiểm tra kỹ một hồi, nàng liền lấy một bình ngọc thuốc đã chuẩn bị sẵn thoa lên vết thương, sau đó băng lại, đợi khi xử lý vết thương xong, Thanh Y mới thở một hơi. Lý An Nhiên liền hỏi:

“Thế nào?”

“Cũng may là còn kịp, Tiêu Bì Tán vẫn chưa ngấm quá sâu, thế nhưng...”

Thanh Y đưa mắt nhìn Lục Ly, ánh mắt lo lắng nói:

“Thế nhưng như thế nào?”

Lý An Nhiên lạnh lùng hỏi, Thanh Y cuối đầu nói tiếp:

“Nhưng muốn hoàn toàn xóa đi vết sẹo thì ít nhất phải liên tục thoa thuốc một năm.”

Lục Ly nghe vậy, cuối đầu, đột nhiên cười tự giễu nói:

“Một năm à, như vậy quá trễ rồi.”

Nói xong, nước mắt lại tuôn trào.

Lý An Nhiên ngồi xuống bên cạnh Lục Ly, giờ tay ôm lấy nàng.

“Nếu Nghiêm Thành Trí vì vậy mà phụ ngươi, chứng tỏ hắn không đáng để ngươi trao thân, vì vậy phải nén đau lòng có biết không?”

Lục Ly gật gật đầu nhưng nước mắt vẫn tuôn không ngừng, Thanh Y cũng không kèm được mà rơi nước mắt.

“Được rồi, Thanh Y, Xuân Thảo, đưa Lục Ly về phòng nghỉ ngơi đi.”

Lý An Nhiên nhỏ giọng phân phó, Thanh Y và Xuân Thảo liền tiến lên đỡ Lục Ly rời đi, nhìn theo bóng lưng Lục Ly, ánh mắt Lý An Nhiên lộ ra tia đau lòng, có vẻ hăm hại Lục Ly, nàng có thể bỏ qua ư? Không thể, từ lúc nhập cung đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng tức giận đến vậy.

Tiểu Nhất Tử cũng nhíu mày lo lắng, hắn ngẩng đầu nhìn Lý An Nhiên, vừa nhìn hắn liền giật mình, lần đầu hắn nhìn thấy thần sắc đáng sợ như vậy trên mặt nương nương.

Lý An Nhiên nắm chặt nắm tay, ánh mắt nhìn như bình tĩnh nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

“Tiểu Ngũ Tử đâu, lúc này là hắn đi cùng Lục Ly phải không, gọi hắn vào đây.”

Tiểu Ngũ Tử sớm đã đợi ngoài cửa, nghe Lý An Nhiên hỏi lập tức chạy vào.

“Nương nương.”

“Tiểu Ngũ Tử, đã xảy ra chuyện gì, là ai hại Lục Ly?”

Tiểu Ngũ Tử hai mắt đỏ bừng, lập tức kể hết mọi chuyện xảy ra cho Lý An Nhiên nghe, càng nghe Lý An Nhiên càng nhíu chặt chân mày.

Cuối cùng nàng lẩm bẩm một câu:

“Trương phi?!...Quý phi!”

Thì ra sau khi Trương phi đến, Vi Hạ liền dựa vào có người chống lưng, lập tức thay trắng đổi đen nói Lục Ly châm ngòi Quý phi và Lý An Nhiên, đám cung nhân Nội Vụ Phủ sợ uy quý phi và Trương phi liền giở trò mặt diếc tại ngự nói mình không nghe Vi Hạ và Lục Ly đã nói gì, giả vờ hồ đồ.

Trương phi thiên vị Vi Hạ liền ra lệnh cho cung nữ Kiều Nhi của mình tác Lục Ly hai mươi cái, thế nhưng chỉ mới đánh một cái mặt Lục Ly đã biến thành như vậy rồi, vừa nhìn liền biết cung nữ kia đã giở trò mờ ám, mà chính xác là ả ta đã cố tình dùng móng tay cào rách mặt Lục Ly, thậm chí trên tay ả ta

còn có Tiêu Bì Tán cực kỳ tổn hại đến da người, thứ đó được người ta dùng để sát da heo, da mặt Lục Ly lại mỏng manh yếu đuối như vậy, tổn hại không cần phải nói.

Lý An Nhiên cuối đầu, không ai biết nàng đang nghĩ gì.

Ngay lúc này Lưu công công đến, chuyện của Lục Ly đã truyền đến tai hoàng thượng.

“Tham kiến nương nương!”

Lý An Nhiên nhìn Lưu công công rồi hỏi:

“Lưu công công đến là vì chuyện của Lục Ly?”

Lưu công công cũng không dài dòng gật đầu cung kính nói:

“Nương nương, Lục Ly cô nương như thế nào rồi.”

“Phiền công công về bẩm lại với hoàng thượng, Lục Ly đã bị hủy dung, chuyện của nàng với Nghiêm đại nhân sợ là khó thành.”

“Sao có thể như vậy?”

Lưu công công giật mình, ông tuy đã biết chuyện xảy ra ở Nội Vụ phủ nhưng lại không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

Lý An Nhiên thở dài.

“Bốn cung có chút mệt mỏi, Tiểu Nhất Từ, người theo Lưu công công đến thay ta bẩm báo với hoàng thượng đi.”

Tiểu Nhất Từ lập tức tiến lên đáp ứng, Lưu công công thấy vậy cũng xin cáo từ.

.....

Trong lúc này, ở Viên Hy cung.

Vi Hạ sắc mặt hơi tái vội vã chạy vào tâm cung của Triệu quý phi.

“Nương Nương, xảy ra chuyện rồi.”

Triệu quý phi đang nằm trên tú đôn cho cung nữ xoa bóp, hơi khép hờ đôi mắt không kiên nhẫn hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Lục Ly của Trường Lạc cung xảy ra chuyện.”

“Lục Ly?... Là cung nữ may mắn câu dẫn được tên hộ vệ của Nguyên Văn Vũ sao?”

“Đúng vậy nương nương.”

“Hừ! Chỉ là một cung nữ thôi, báo với bốn cung làm gì?”

“Nhưng mà... Nhưng mà lần này có liên quan đến chúng ta...”

Triệu quý phi nhíu mày nhìn Vi Hạ.

“Có chuyện gì thì nói hết đi, ấp úng cái gì.”

Vi Hạ nuốt một ngụm nước bọt rồi kể lại chuyện ở Nội Vụ Phủ, Triệu quý phi nghe xong chỉ cười lạnh nói:

“Chỉ như vậy mà người đã sợ đến thế sao? Thật là vô dụng. Bốn cung không tin hoàng thượng sẽ vì một cung nữ của Lý An Nhiên mà nghi ngờ bốn cung, và lại có Trương phi ở đó, chuyện có liên quan gì đến bốn cung chứ?!”

Vi Hạ ngạc nhiên hỏi:

“Nhưng Trương phi nương nương không phải cũng cùng một bên với chúng ta sao? Nếu Trương phi gặp chuyện, nương nương sẽ mất một cánh tay.”

Triệu quý phi liếc mắt nhìn Vi Hạ, cười lạnh một tiếng.

“Chỉ là một Trương phi mà thôi.”

Vì Hạ bị Triệu quý phi liếc nhìn, lập tức biến sắc, cuối đầu không nói gì nữa, Triệu quý phi bình thản hỏi:

“Trương phi đang ở đâu?”

“Bẩm nương nương, Trương phi đã đến Từ Ninh cung rồi.”

.....

Linh Phụng cung.

“Ngươi chính mắt thấy chứ?”

Hoàng hậu một tay cầm ly trà, một tay cầm quạt phe phẩy, cười cười nhìn một tiểu cung nữ quỳ bên dưới.

“Bẩm hoàng hậu nương nương, chuyện này chính mắt nô tỳ chứng kiến từ đầu đến cuối.”

“Ừ! Ngươi lui đi.”

Đợi khi cung nữ kia lui ra, hoàng hậu mới quay đầu hỏi Tín ma ma đứng một bên.

“Tín ma ma, ngươi thấy như thế nào?”

“Lão nô cho rằng là Triệu quý phi muốn cản trở Thuần chiêu dung, không muốn Lục Ly được gả đến Đại Nguyên.”

“Vậy còn Trương phi?”

“Trương phi thích thanh cao, trước giờ cũng xem như yên phận, lần này chắc là bị lợi dụng mà thôi.”

“Ừ!”

Hoàng hậu gật đầu đồng tình, Tín ma ma lại hỏi:

“Nương nương định thế nào?”

“Phải chờ động thái của Viên Hy cung trước đã, nếu Triệu tiện nhân kia ra mặt, bốn cung đương nhiên cũng phải đến chủ trì đại cục mới được.”

“Nương nương nghĩ Thuần chiêu dung sẽ xử lý chuyện này như thế nào?”

“Xảy ra chuyện như vậy mà vẫn không vội vàng hành động, Lý An Nhiên rất thông minh, Lục Ly hiện tại lọt vào mắt Nghiêm Thành Trí, đương nhiên không còn thuộc quyền giải quyết của nàng nữa, phải chờ xem thái độ của hoàng thượng mới được. Lần này thú vị đây!”

Hoàng hậu cười cười, ánh mắt thâm thúy nhìn ra cửa cung, không biết đang suy tính gì.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lục Hồng Tuyết

“Cái gì?”

Nghiêm Thành Trí từ trên ghế đứng bật dậy, ánh mắt hiểm khi lộ ra vẻ kích động như vậy.

“Luu công công, Lục Ly thật sự không sao chứ?”

“Nghiêm đại nhân, Lục Ly cô nương không có nguy hiểm, chỉ là mặt nàng bị thương, có thể xem như bị hủy dung, muốn xóa vết sẹo cần ít nhất một năm, nếu ngài muốn rút lại hôn sự, ngài nên nhanh chóng nhập cung gặp hoàng thượng đi.”

“Ngươi nói cái gì, ta đã cầu hôn Lục Ly, sao có thể rút lại, không thể nào.”

Luu công công cười nhìn Nghiêm Thành Trí, thấy thần sắc hắn nghiêm túc, trong mắt Luu công công liền lóe qua tia nhẹ nhõm cười nói:

“Nghiêm đại nhân quả là chí tình chí nghĩa.”

“Đừng nói nhảm nữa, ta muốn nhập cung gặp Lục Ly, nhờ công công bấm lại với hoàng thượng.”

Nguyên Văn Vũ ngồi trên ghế, gõ gõ cây quạt trên tay, cười cười nói với Lư công công.

“Thành Trí hẳn làm người thẳng thắn như vậy, Lư công công đừng chấp hấn vô lễ.”

“Không dám, Nghiêm đại nhân lo lắng cho Lục Ly, nô tài sao lại chấp nhát chứ.”

“Đa tạ Lư công công, còn chuyện của hấn và Lục Ly, phiền ngài bấm lại với hoàng thượng, vết thương của Lục Ly không phải là không xóa được, hơn nữa dù không xóa được Nghiêm Thành Trí hẳn cũng không thay lòng đổi dạ đâu, ta có thể bảo đảm.”

“Nô tài đã hiểu, nhất định chuyển lời của điện hạ đến hoàng thượng.”

.....

Buổi tối, khi hoàng thượng bước vào Trường Lạc cung, không khí so với bình thường trầm trọng hơn rất nhiều.

Trong tâm cung Lý An Nhiên ôm Tiêu Bình ngồi trên tú đôn, một tay cầm quạt mát cho hấn, đồng thời nàng còn kể chuyện xưa.

Tiêu Bình đã gần một tuổi rưỡi, cực kỳ đáng yêu, nghe giọng kể đều đều nhẹ nhàng của Lý An Nhiên hai mắt đều díp cả lại, rất nhanh liền ngủ say.

Lý An Nhiên nhìn đứa trẻ trên tay, ánh mắt ôn nhu tràn đầy yêu thương, nàng không kiềm được cuối xuống thơm vào má Tiêu Bình một cái, miệng lại nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tiểu tử đáng ghét, như vậy mới chịu ngủ.”

Ngay lúc này một giọng nói kiềm nén ý cười lọt vào tai nàng.

“Bình Nhi đã ngủ rồi, nàng nghỉ ngơi đi.”

Lý An Nhiên quay đầu nhìn hoàng thượng, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Rất nhanh Tiêu Bình được bà vú ôm đi, Hoàng thượng và Lý An Nhiên ngồi trong phòng, Lý An Nhiên cuối đầu, ánh mắt có chút buồn bã hỏi:

“Hoàng thượng, Nghiêm Thành Trí vẫn chưa có động tĩnh gì sao?”

Hoàng thượng nhìn nàng, cười bất đắc dĩ nói:

“Nghiêm Thành Trí dẫu tấu muốn nhập cung thăm Lục Ly, còn nói sẽ không vì dung mạo của Lục Ly mà hủy hôn, nàng nói, như vậy có xem là động tĩnh không?”

Lý An Nhiên ngạc nhiên hỏi lại.

“Hắn thật sự không chê dung mạo của Lục Ly?”

“Nàng đừng có quan trọng quá vấn đề, vết thương của Lục Ly rồi cũng sẽ bình phục, từ Nam Tề về Đại Nguyên cũng mất thời gian gần một năm, đúng là vừa vặn còn gì, Nghiêm Thành Trí vì sao phải từ hôn chứ?”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, không cần suy nghĩ quá nhiều, Nghiêm Thành Trí người này là kẻ chính trực, hấn không xem trọng vẻ bề ngoài đến vậy đâu, nàng chuẩn bị gả Lục Ly đi là vừa.”

Lý An Nhiên nở nụ cười, thần sắc tươi sáng trở lại, thấy vậy hoàng thượng đột nhiên hừ nói:

“Nàng quan tâm Lục Ly còn nhiều hơn cả trẫm, trong lòng nàng Lục Ly quan trọng hơn ta sao?”

Lý An Nhiên giật mình, chỉ thấy đôi mắt đen của hoàng thượng nhìn nàng chằm chằm, có một chút tức giận, Lý An Nhiên đột nhiên buồn cười, nàng không kiềm được cười ra tiếng.

Hoàng thượng nhú mày, buồn bực nói:

“Nàng cười cái gì?”

Lý An Nhiên thấy hấn xù lông, lập tức cười lấy lòng, giọng tay ôm lấy cánh tay của hấn.

“Thần thiếp vốn là sẽ dùng cả đời hầu hạ hoàng thượng, chăm sóc đứa nhỏ, vì vậy thần thiếp muốn Lục Ly và Thanh Y được yên lành xuất giá, như vậy thần thiếp mới có thể yên tâm dồn hết tâm trí vào trọng phụ và đứa nhỏ của mình được.”

Nghe mấy lời này, ánh mắt hoàng thượng hơi sáng lên nhưng ngoài miệng lại hừ nói:

“Tốt nhất chính là như thế.”

Sau đó hắn còn nghiêm túc suy tính.

“Đợi khi chân Diệp Nhi lành hẳn, trẫm sẽ tìm người tốt gả Thanh Y đi.”

Lý An Nhiên tròn mắt, hoàng thượng người đứng lần quyền của ta chứ?! Dù trong lòng nghĩ thế nào Lý An Nhiên cũng rất biết điều ngậm miệng.

Thanh Y, thực xin lỗi!

“Đúng rồi, theo dự tính thì ba ngày sau đoàn sứ thần của Đại Nguyên sẽ xuất phát trở về, vết thương của Lục Ly không vấn đề gì chứ?”

“Lục Ly bị người hạ Tiêu Bi Tán, mỗi ngày phải cần Thanh Y giúp đổi thuốc ba lần, ít nhất phải một tháng sau vết thương mới lành, lại qua một năm mới chữa được vết sẹo để lại, ba ngày thì không kịp cho nàng hồi phục.”

Nhắc đến Tiêu Bi Tán, ánh mắt hoàng thượng hơi trầm xuống, nhưng rất nhanh hắn đã tập trung vào chuyện chính.

“Trẫm sẽ phái thái y đi theo đoàn hộ tống, trên đường đi sẽ chăm sóc cho Lục Ly, nàng yên tâm đi.”

“Hoàng thượng, hay là để Thanh Y và Ngô thái y đi theo.”

“Ngô thái y phụ trách chấn mạch bình an cho nàng và Bình nhi, không thể xuất cung, trẫm nghe nói hắn có một nhi tử cũng không tệ, phái người này đi đi.”

“Ngô tiểu thái y cũng có đến Trường Lạc cung mấy lần, Thanh Y nói y thuật của hắn không kém hơn phụ thân hắn bao nhiêu, quả là nhân tuyển tốt.”

“Ừ! Ngày mai đợi khi Nghiêm Thành Trí nhập cung, trẫm sẽ truyền lệnh phong Lục Ly làm Thanh Ly huyện chủ, nàng sắp xếp cho tốt.”

“Thần thiếp đã biết.”

Lý An Nhiên gật đầu, lúc này liền thờ dài một hơi.

Hoàng thượng bình thân nhấp một ngụm trà nói:

“Nàng nói với Lục Ly, khi đến Đại Nguyên, tốt nhất nên tìm cách tạo quan hệ tốt với Lục Hồng Tuyết, tự động có thể đứng vững ở Đại Nguyên.”

Lý An Nhiên kinh ngạc, trong lòng máy động, đến cả hoàng thượng cũng nói như vậy, Lục Hồng Tuyết kia chắc chắn là một nhân vật rất lợi hại.

“Hoàng thượng, Lục Hồng Tuyết có phải là vị thái tử phi tương lai của Đại Nguyên không?”

“Ừ!”

“A... Vậy ở Đại Nguyên nàng là người rất có thể lực sao?”

“Thế lực?!”

Hoàng thượng nở nụ cười ý vị.

“Có thể xem là vậy.”

Ngay lúc này, Tiểu Nhất Tử tiến vào bẩm báo, có hoàng hậu và Trương phi đến cầu kiến.

Trong lòng Lý An Nhiên cười lạnh, cuối cùng cũng đến.

Hoàng thượng cũng không có vẻ gì là bất ngờ, lạnh nhạt nói:

“Cho vào.”

Hoàng hậu và Trương phi tiến vào Trường Lạc cung, lập tức hành lễ với hoàng thượng, sau đó Lý An Nhiên cũng tiến lên.

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương, Trương phi nương nương.”

“Thuần muội muội, người không sao chứ, ta xem thần sắc muội không được tốt lắm.”

Hoàng hậu ra về quan tâm, kéo tay Lý An Nhiên, ánh mắt chẳng khác nào trường tử thật lòng quan tâm muội muội.

Lý An Nhiên nở nụ cười, hoàng hậu muốn diễn trước mặt hoàng thượng, Lý An Nhiên rất sẵn lòng phụ họa, sắc mặt nàng liền biến đổi, ánh mắt lộ ra một tia buồn bực, nụ cười trên mặt biến thành gượng gạo, hoàng hậu thấy vậy trong lòng không khỏi vui sướng, Lý An Nhiên ngược lại rất bình thản, hoàng hậu muốn thấy nàng không thoải mái, cứ để nàng ta toại nguyện đi, dù sao nàng cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Trương phi nhìn hoàng hậu diễn, trong mắt lóe qua tia khinh thường, ngoài mặt lại ra vẻ ái náy tiến lên nói với Lý An Nhiên.

“Thuần muội muội, vết thương của Lục Ly như thế nào rồi? Tất cả là tại ta quản lý cung nhân không tốt, để cho người khác mua chuộc cung nhân của mình mới xảy ra có sự như vậy.”

Quả nhiên, Trương phi sẽ tìm kẻ chết thay, đẩy hết tội lỗi lên kẻ khác, chuyện này Lý An Nhiên sớm đã dự đoán được. Nàng ra về ngạc nhiên nhìn Trương phi.

“Ý của Trương phi nương nương là...”

Trương phi thờ dãi nói tiếp:

“Chuyện này đầu đuôi như thế nào, ta đã bẩm báo với hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương dẫn theo ta đến đây cũng là vì chuyện đó.”

Hoàng hậu nghe vậy cũng tiếp lời.

“Đúng vậy, hoàng thượng, vì chuyện có liên quan đến Đại Nguyên vương triều nên thần thiếp không dám tự mình chủ trương.”

“Có chuyện gì hoàng hậu cứ nói thẳng đi.”

“Hoàng thượng...”

Lưu công công đột nhiên tiến vào, cung kính bẩm báo.

“Quý phi nương nương và Anh phi nương nương cầu kiến.”

Trong lòng Lý An Nhiên lập tức máy động, quý phi đến nàng có thể đoán được nhưng cả Anh phi cũng đến thì thật sự ngoài dự đoán của nàng, Anh phi đến làm gì? Muốn xem náo nhiệt hay là đến để đối phó ai đó, hoặc là...

Quý phi vẫn nóng bỏng kiêu ngạo như thường, ánh mắt nhìn mấy người Lý An Nhiên và hoàng hậu đầu tròn đầy vẻ khiêu khích, đợi khi nhìn đến hoàng thượng lập tức biến thành ôn nhu như nước.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Lý An Nhiên không quan tâm đến quý phi, khiến nàng chú ý chính là vị Anh phi thường xuyên bị bệnh ốm yếu, cần hoàng thượng quan tâm thăm hỏi mới chịu khỏe lại kia. Chỉ thấy Anh phi thần sắc bình tĩnh, sau khi hoàn tất lễ nghi thì ngồi một bên im lặng không nói, Lý An Nhiên không khỏi hơi nhúm mày.

Mục đích của Anh phi là gì?!

(Thời gian này mình hơi bận, lại còn phải viết Nghịch Mệnh Lộ nên chậm trễ, các bạn thông cảm nhé, hôm nay mình sẽ đăng hai chương, ngày mai lại đăng tiếp, cảm ơn các bạn đã quan tâm truyện mình viết)

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Tài nữ chẳng qua cũng chỉ như vậy!

Hoàng hậu không nhìn nổi quý phi liên tục liếc mắt đưa tình cho hoàng thượng, lên tiếng nói:

“Hoàng thượng, chuyện như thế nào, người chỉ cần nghe cung nữ Nguyễn Nhi của Trương phi khai báo thì sẽ rõ.”

“Người đâu, mang Nguyễn Nhi vào.”

Hoàng thượng lạnh nhạt lên tiếng, tay mân mê ly trà nóng cung nữ mới dâng lên, mấy người hoàng hậu cũng yên vị ở chỗ của mình, rất nhanh một cung nữ

sắc mặt tái nhợt bộ dạng thê thảm được người khiêng vào, Lý An Nhiên không khỏi hơi nhũn mảy, Trương phi lập tức cười khổ giải thích.

“Vi nàng ta cứng đầu không khai nên buộc lòng thần thiếp phải dùng hình.”

Đối với lời giải thích của Trương phi, không ai có ý kiến, chỉ là trong lòng có tin tưởng Trương phi hay không thì khó nói.

“Nói đi, những gì người đã nói với bọn cung nữ trước, nói lại một lần cho hoàng thượng nghe.”

Cung nữ Nguyễn Nhi quỳ rạp dưới đất, khóc nói:

“Nô tỳ là bị ép buộc, xin hoàng thượng tha mạng.”

“Đừng nói nhảm nữa, nói mau, ai đã sai sử người dùng độc hại người.”

Hoàng thượng lạnh nhạt nói một câu, Nguyễn Nhi lập tức run rẩy nói:

“Là Lư chủ tử.”

“Lư chủ tử? Người nói là vị Lư chủ tử nào?”

Quý phi lộ ra vẻ hứng thú hỏi, Nguyễn Nhi liền nói:

“Trước đây là Lư phi, sau đó là Lư tiếp dư, hiện tại chính là... Lư canh y ở dịch đình.”

Mọi người ngoại trừ hoàng hậu và Trương phi đều bất ngờ, Trương phi lập tức hỏi tiếp.

“Động cơ của Lư canh y là gì.”

Nghe giọng nói của Trương phi, thân thể Nguyễn Nhi bắt đầu run lên, ánh mắt tràn đầy sợ hãi lập tức khai báo, bộ dạng giống như chỉ cần nói chậm một giây sẽ bị Trương phi giết chết vậy, nhìn biểu hiện sợ hãi đến tận tâm hồn của nàng ta, Lý An Nhiên không khỏi nhìn Trương phi bằng một con mắt khác, Trương phi bình thường bày ra phong phạm tài nữ, bình hòa thanh đạm, không ngờ lại có thể dùng hình đến nỗi cung nữ biến thành dạng này, tài nữ... nàng phải xem lại ý nghĩ của hai chữ này.

“Lư canh y oán hận Thuận chiêu dung nương nương, không muốn cung nữ của Thuận chiêu dung được gả cho Nghiêm đại nhân cho nên uy hiếp nô tỳ ra tay với Lục Ly.”

Hoàng hậu nhìn thần sắc thất hồn lạc phách của Nguyễn Nhi, nhũn mảy liếc mắt nhìn Trương phi một cái rồi hỏi tiếp.

“Người ra lệnh cho người tát tay Lục Ly là Trương phi, nếu nói Trương phi không liên quan thì có chút khó mà giải thích được.”

“Hoàng thượng minh xét, hôm đó vì Lục Ly ăn nói không cẩn trọng, có lời nói sai thần thiếp mới xử phạt Lục Ly một chút, thần thiếp không hề biết Nguyễn Nhi đã bị Lư canh y mua chuộc.”

“Vậy xin nương nương cho thần thiếp hỏi mấy câu.”

Lý An Nhiên đột nhiên lên tiếng, cười cười nhìn Trương phi hỏi:

“Hôm nay vì sao nương nương lại trùng hợp đi đến Nội Vụ phủ?”

Trương phi lập tức đúng lý hợp tình nói:

“Hôm nay ta cùng hai cung nhân trong cung của mình đang đi dạo trong ngự hoa viên thì nhìn thấy Vi Hạ của Viên Hy cung dẫn theo cung nhân đang tìm kiếm gì đó, hỏi ra thì biết Tiểu Bạch trong cung của quý phi nương nương chạy mất, lúc đó ta mới giúp đi tìm, cuối cùng đi đến Nội Vụ phủ, chuyện này cung nữ Vi Hạ của quý phi nương nương có thể làm chứng.”

Mọi người đưa mắt nhìn quý phi, quý phi bình thần gật gật đầu nói:

“Quả đúng là có chuyện này.”

“A... Nếu là vậy thì... Nguyễn Nhi, người giải thích cho bọn cung biết, người làm sao biết hôm đó Lục Ly và Trương phi nương nương sẽ đụng mặt để người có cơ hội chuẩn bị ra tay hả?”

Nguyễn Nhi run lên, nhìn Lý An Nhiên một cái rồi cuối đầu nói:

“Nô tỳ thật ra không biết hôm đó sẽ có cơ hội ra tay, tất cả chỉ là trùng hợp.”

“Như vậy nghĩa là người vẫn luôn mang theo Tiêu Bì Tán trong người sao?”

Hoàng hậu nhướn mày hỏi, Nguyễn Nhi khẽ gật đầu, hoàng hậu lại cười lạnh hỏi tiếp:

“Người không sợ người khác phát hiện tan chứng trên người người sao?”

“Cái này...”

Nguyễn Nhi cuối đầu, trông mắt đảo qua một vòng, ấp úng một chút rồi mới gật đầu thừa nhận.

“Đúng vậy, nô tỳ không sợ, Lư gia không chế đệ đệ của nô tỳ, chỉ cần đệ đệ còn sống, dù có chết nô tỳ cũng không sợ.”

“Ồ! Có cả Lư gia dính dáng vào nữa à.”

Hoàng hậu cười lạnh một cái, hoàng hậu lập tức âm thầm nhủ, nếu chỉ là Lư canh y thì không có gì, thế nhưng nếu cả Lư gia cùng dính vào thì không hay rồi, Lư gia là vây cánh của Tô gia nàng, mặc dù từ sau khi Lư thị bị hàng phân vị, Lư gia đã không còn được trọng dụng nhưng dù sao Lư lão gia vẫn là một quan viên triều đình, vẫn rất quan trọng với Tô gia nàng. Hoàng hậu hừ một tiếng hỏi:

“Nguyễn Nhi, lời người nói là sự thật chứ?”

“Nô... Nô tỳ đều là nói thật.”

“Nói dối.”

Hoàng hậu đột nhiên gất lên một tiếng, Nguyễn Nhi kinh hãi lập tức dập đầu hô:

“Nương nương tha mạng.”

“Nếu muốn bốn cung tha mạng thì khai thật cho bốn cung.”

Hoàng hậu uy nghiêm nói một câu sau đó quay sang hoàng thượng nói:

“Hoàng thượng, thần thiếp thấy chuyện này có vấn đề, thoạt nghe qua thì những lời cung nữ này nói rất có lý thế nhưng nghĩ kỹ lại sẽ nhận ra có điểm vô lý, Lục Ly vừa rời khỏi Trường Lạc cung, con mèo của quý phi nuôi đã đột nhiên chạy mất, rồi Trương phi đúng lúc gặp được Vi Hạ sau đó lại bất ngờ gặp được Lục Ly ở Nội Vụ phủ, thần thiếp cảm thấy sao lại cùng lúc xuất hiện nhiều sự trùng hợp đến như vậy chứ, nếu không có dự mưu trước, không thể nào có chuyện như thế xảy ra.”

“Hoàng hậu nương nương nói những lời này là có ý gì?”

Quý phi lạnh lùng liếc mắt nhìn hoàng hậu, hoàng hậu cười khẽ một tiếng.

“Bốn cung cũng không nói chuyện này là do quý phi sắp đặt, quý phi gặp cái gì chứ?”

“Thần thiếp không có làm, đương nhiên không sợ hoàng hậu nương nương vạch tội, nhưng thần thiếp chỉ cảm thấy nương nương suy nghĩ quá nhiều, chuyện bé xé ra to... A, ta nhớ rồi, phụ thân của Lư canh y cùng với thái sư là bằng hữu lâu năm, hoàng hậu nương nương nói giúp cho Lư gia cũng là phải.”

“Triệu quý phi, người ăn nói cho cẩn trọng, bốn cung thân là hoàng hậu, xử sự chỉ nghĩ đến hai chữ công bằng, chuyện này rõ ràng có nhiều khuất mắc, chẳng lẽ bốn cung lại im lặng nhìn người khác bị vu oan hay sao?”

“Hoàng hậu nương nương chính trực công minh, thật khiến thần thiếp đây bái phục.”

Triệu quý phi cười lạnh, ánh mắt tràn đầy châm chọc nhìn hoàng hậu. Hoàng hậu nổi giận định lên tiếng phản bác thì đột nhiên hoàng thượng lạnh nhạt lên tiến các ngan.

“Hoàng hậu nói vậy cũng có cái lý của mình, được rồi, tạm thời cứ giao Nguyễn Nhi cho Lư Toàn Phúc thẩm vấn, trẫm sẽ tự mình điều tra xem ai mới thật sự là chủ mưu, được rồi, trời cũng đã khuya, các nàng trở về nghỉ ngơi đi.”

Hoàng thượng đã lên tiếng, không ai dám có ý kiến gì nữa, mấy người hoàng hậu quý phi đồng loạt đứng lên.

“Thần thiếp tuân chỉ.”

Đội sau khi tiễn bốn người hoàng hậu rời đi, Nguyễn Nhi cũng bị Lư công công cho người kéo xuống, Lý An Nhiên có chút đăm chiêu nhíu mày nhìn chằm chằm ra cửa cung, lúc này hoàng thượng đi đến hỏi:

“Còn suy nghĩ cái gì đó, đi ngủ.”

“A.”

Lý An Nhiên hoàn hồn, nhu thuận đi theo hoàng thượng vào tắm thất, sau khi tắm rửa sạch sẽ, hai người lên giường liền nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

.....

Đêm khuya vắng lặng, Trương phi không trực tiếp trở về Vạn Quế cung mà đi thẳng đến Từ Ninh cung.

Bên trong Từ Ninh cung, Triệu thái hậu sắc mặt hiền lành tay cầm phật châu nhìn Trương phi tiến vào, bình thần cho nàng ngồi xuống, gọi người châm trà.

Không cần Triệu thái hậu hỏi, Trương phi tự động đem mọi chuyện xảy ra trong Trường Lạc Cung báo lại, Triệu thái hậu im lặng lắng nghe.

Sau khi kể lại đầu đuôi sự việc, Trương phi nhú mày, lo lắng hỏi Triệu thái hậu.

“Thái hậu nương nương, thần thiếp phải làm sao bây giờ, Nguyễn Nhi đã bị người của hoàng thượng mang đi, nếu như nàng ta khai bày gì đó với hoàng thượng thì...”

“Sợ cái gì.”

Triệu thái hậu cười khẽ một tiếng, ôn hòa nói:

“Chẳng lẽ ngươi thật sự là chủ mưu hãm hại cung nữ của Thuần chiêu dung hay sao?”

“Thần thiếp không có, thần thiếp thật sự bị kẻ khác ám hại, nhưng mà tiện nhân Nguyễn Nhi kia thà chết cũng không chịu khai ra chủ mưu thật sự, thần thiếp chỉ lo...”

“Nếu vậy thì không có gì phải lo lắng cả, ngươi trở về trước đi.”

Trương phi bị ra lệnh tiễn khách, đành bất an đứng dậy rời đi, đợi khi trong phòng chỉ còn hai người thái hậu và Diên ma ma, Triệu thái hậu liền hỏi:

“Ngươi thấy sao?”

“Lão nô cảm thấy Trương phi thật sự không phải chủ mưu trong chuyện này.”

“Ừ!”

Diên ma ma đi đến sau lưng Triệu thái hậu, vừa xoa bóp vai cho Triệu thái hậu vừa hỏi:

“Nương nương, người cảm thấy Trương phi có thể thoát được kiếp nạn không?”

“Có thể, bởi vì trong mắt hoàng thượng chân tướng không quan trọng, ai gia đã đưa cho hoàng thượng một cơ hội khác, hoàng thượng nhất định sẽ nắm lấy.”

“Đúng rồi nương nương, chúng ta có cần tiếp tục điều tra chủ mưu hay không?”

“Người có thể mua chuộc được cả cung nhân của Viên Hy cung và Vạn Quế cung, ai gia rất tò mò không biết là thần thánh phương nào, tiếp tục điều tra đi.”

.....

Thọ Khang cung, hoàng hậu ngồi đối diện với Tô thái hậu, sắc mặt hai người đều cực kỳ âm trầm.

Bộp!

Tô thái hậu tức giận đặt mạnh ly trà lên bàn.

“Triệu gia được lắm, thì ra là mượn chuyện này để công kích Tô gia chúng ta.”

“Là do con sơ xuất, ngay từ đầu không sớm nhận ra âm mưu của bọn chúng, thái hậu nương nương, người định thế nào?”

“Ngươi mau chóng truyền tin ra ngoài cho phụ thân ngươi, để hắn làm chuẩn bị.”

.....

Trường Lạc Cung, tấm cung yên lặng, hoàng thượng nằm trên giường đột nhiên mở mắt, hắn quay đầu thấy Lý An Nhiên nhắm mắt ngủ say, nhẹ nhàng ngồi dậy, không tiếng động xuống giường, hoàng thượng mặc áo choàng đi ra ngoại thất, xung quanh bốn bề vắng lặng, Lưu công công không biết từ lúc nào tiến vào, nhỏ giọng bẩm báo với hoàng thượng.

“Hoàng thượng, Nguyễn Nhi đã khai báo, chủ mưu là Anh phi nương nương.”

Hoàng thượng gật gù đầu, thần sắc của hắn như là đã sớm đoán ra, hắn lạnh nhạt ra lệnh.

“Truyền khẩu dụ của trẫm cho Dương Thừa Sở và Nhậm Phong, lập tức bao vây Lưu gia ngay trong đêm, bằng giá nào cũng phải tìm ra chứng cứ phạm tội của Lưu lão đầu kia, đi đi.”

“Nô tài tuân chỉ!”

Lý An Nhiên nằm trong nội thất, thật ra lúc hoàng thượng mở cửa ra ngoài, nàng đã tỉnh dậy, hoàng thượng và Lưu công công nói chuyện bên ngoài, nàng chỉ loáng thoáng nghe được mấy chữ rời rạc, nhưng trong đó nàng nghe được hai chữ “Anh phi”.

Ngay lập tức trong lòng Lý An Nhiên có phán đoán. Quả nhiên nàng nghi ngờ không sai, hôm nay Anh phi đột nhiên đến, sau đó im lặng không nói một lời, nàng lập tức đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Trước đây nàng từng nghe nói, hung thủ thật sự thường hay trở về hiện trường gây án của mình, nguyên nhân là vì muốn được theo dõi quá trình điều tra vì sợ người khác điều tra ra mình, chính vì thế khi thấy biểu hiện khác thường của Anh phi nàng liền cảm thấy nghi ngờ.

Không ai nhìn thấy, trong bóng đêm, ánh mắt Lý An Nhiên lóe ra tia lạnh lẽo.

Năm tháng còn dài!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ly biệt

Sáng hôm sau, hoàng thượng như thường lệ nhập triều sớm, Lý An Nhiên thì đi thăm Lục Ly, báo cho nàng quyết định của Nghiêm Thành Trí.

Rất nhanh nàng nhận được tin, Lưu gia sụp đổ, Lưu canh y bị đẩy vào lãnh cung, Trương phi bị cầm tù ba tháng vì quản lý cung nhân bất lực, chuyện lần này cứ như vậy được giải quyết.

Đến buổi trưa, Nghiêm Thành Trí thật sự cùng Lưu công công đến, Lý An Nhiên không kèm được tò mò liền quyết định núp góc tường nghe lén.

Khi hoàng thượng đến Trường Lạc cung, không thấy Lý An Nhiên, hắn liền đến hậu viện, lập tức nhìn thấy bộ dạng không có hình tượng của Thuần chiêu dung nương nương, hoàng thượng đỡ khóc dở cười, lắc đầu trở lại chính viện.

Trong lúc đó Lý An Nhiên nghe Nghiêm Thành Trí nói:

“Lục Ly, dù người có xấu hơn nữa ta cũng không quan tâm.”

Lý An Nhiên nghe xong câu này thật tức muốn ói máu, Lục Ly đang đau khổ vì mặt của mình bị hủy, tên ngu ngốc này còn nói cái gì mà xấu hơn nữa, thật tức chết nàng.

Thế nhưng không như Lý An Nhiên dự đoán, Lục Ly không có tức giận, ngược lại còn dịu dàng nói một câu.

“Cảm ơn chàng!”

Lý An Nhiên nghe mà nổi hết cả da gà, đây là lần đầu tiên nàng nghe Lục Ly nói chuyện với giọng điệu dịu dàng đến như vậy.

Nghiêm Thành Trí mỉm cười nhìn Lục Ly, hắn chấp tay hơi cúi người có lễ nói:

“Sau này nhờ nàng chiếu cố ta.”

Lục Ly cảm động, cũng phúc thân hành lễ.

“Ta cũng vậy.”

Đứng bên ngoài kệt cửa, Lý An Nhiên không khỏi nhẹ nhõm nở nụ cười, Thanh Y đứng bên cạnh cảm động đến hai mắt đỏ lên.

Đợi khi Lý An Nhiên trở về chính viện liền nhìn thấy hoàng thượng đã ở đó.

Hoàng thượng thấy sắc mặt xấu hổ không được tự nhiên của Lý An Nhiên liền hỏi:

“Nàng sao vậy?”

“Thần... Thần thiếp không có chuyện gì.”

Lý An Nhiên cảm thấy cực buồn bực, nàng không thể nói với hoàng thượng lúc này nàng nghe góc tường bị tên Nghiêm Thành Trí kia phát hiện, xấu hổ đến không biết chui vào đâu, trong lòng thầm hận lỗi tai thính đánh chết của Nghiêm Thành Trí.

“Nghiêm Thành Trí đâu?”

Nghe hoàng thượng hỏi, Lý An Nhiên lấy lại tinh thần, lập tức nói:

“Hắn ở hậu viện với Lục Ly.”

Lát sau Nghiêm Thành Trí và Lục Ly bị gọi đến chính viện, trước mặt hoàng thượng và Lý An Nhiên, Lưu công công cùng lúc đọc to hai chiếu chỉ, một chiếu chỉ gia phong và một chiếu chỉ ban hôn, Nghiêm Thành Trí và Lục Ly đều vui mừng đập đầu tạ ơn.

Rất nhanh tin tức từ Trường Lạc cung truyền ra ngoài, cả hậu cung đều biết chuyện này, khiến cho rất nhiều người bất ngờ bởi vì Nghiêm Thành Trí không từ hôn dù mặt của Lục Ly bị thương.

“Sao có thể như vậy, Nghiêm Thành Trí kia mất mù rồi hay sao?”

Liễu Ngưng Tuyết tức giận đập mạnh ly trà xuống đất, sắc mặt vằn vện dữ tợn.

“Lý An Nhiên, tại sao lúc nào ngươi cũng may mắn như vậy, tại sao chuyện gì của ngươi cũng được thuận lợi chứ, ta không phục.”

Liễu Ngưng Tuyết gào thét một hồi sau đó ngồi gục xuống đất khóc lên, chứng cung nhân Vĩnh Xuân cũng bị dọa hồn bay phách tán, từ sau khi sinh con xong, tính tình của Anh phi biến thành thất thường có lúc giống như điên loạn.

.....

Trong lúc đó ở Trường Lạc cung, không khí cực kỳ hân hoan.

“Chúc mừng Lục Ly tỷ tỷ.”

Tiểu Diệp hay tin, là người chạy đến đầu tiên, tiểu tử mới tám tuổi mà đã ra vẻ người lớn, còn mang theo lễ vật, bị Lý An Nhiên chọc ghẹo một hồi.

Lúc này hoàng thượng và Nghiêm Thành Trí đã rời đi, trong phòng không khí cực kỳ vui vẻ.

Tiêu Bình biết Tiểu Diệp đến, tiểu tử liền quần lấy hoàng huynh hắn chơi đùa một hồi, đợi đến buổi chiều Tiểu Diệp mới đành tiếc nuối rời đi.

Kính Tâm Hồ trong ngự hoa viên, hoàng hậu ngồi bên bờ hồ hóng mát, bất chợt hoàng hậu nhìn thấy một thân ảnh chạy lướt qua phía bên kia bờ hồ, hoàng hậu giật mình đứng bật dậy.

Tín ma ma ở bên cạnh lập tức lo lắng hỏi:

“Hoàng hậu nương nương, có chuyện gì vậy?”

Hoàng hậu nhũn chặt chân mày, miệng lẩm bẩm

“Nó chạy được?”

.....

Buổi tối trước ngày xuất giá của Lục Ly, Lý An Nhiên gọi Lục Ly và Thanh Y vào phòng của mình, ba người nói chuyện một lúc lâu, rất nhanh trong phòng truyền ra tiếng khóc của Lục Ly và tiếng an ủi của Lý An Nhiên, Lục Ly khóc, Thanh Y khóc nhưng Lý An Nhiên lại không, trên mặt nàng chỉ toàn là vui mừng.

Sáng sớm hôm sau, Lý An Nhiên đích thân đến chủ trì trang điểm thay y phục cho Lục Ly, rất nhanh hoàng hậu đến, là người đứng đầu hậu cung, hoàng hậu đương nhiên phải có mặt, chứng phi tần cũng đến góp vui không ít.

Để thể hiện sự coi trọng của mình, Nghiêm Thành Trí đã cầu xin hoàng thượng được rước Lục Ly bằng kiệu hoa, tên đầu gối kia có thể vì Lục Ly làm đến như vậy, Lý An Nhiên cực kỳ hài lòng.

Trong đại điện Trường Lạc cung, chứng phi tần ngồi đầy phòng, Lục Ly tiến vào đầu tiên là dập đầu hành lễ với hoàng hậu, sau đó nhìn đến Lý An Nhiên, hai mắt lập tức đỏ lên.

Lý An Nhiên tiến lên nắm tay nàng, tươi cười nói:

“Là ngày vui, ta sẽ tươi cười tiễn ngươi, ngươi cũng phải tươi cười từ biệt ta có biết không?”

“Nương nương...”

Lục Ly mỉm môi, lập tức quỳ xuống, Lý An Nhiên nhìn một bên mặt của Lục Ly bị băng bó, hai mắt đỏ bừng, nàng không kềm được quay mặt đi, cố gắng hết sức kềm chế nước mắt muốn trào ra, đợi khi quay lại, trên mặt nàng là nụ cười sáng lạn.

“Đứng lên đi.”

Nàng Lục Ly lên, Lý An Nhiên tươi cười vỗ vỗ tay nàng.

Lúc này Tiểu Nhất Tử tiến vào bẩm báo:

“Bẩm nương nương, kiệu hoa đã đến.”

Hoàng hậu nghe vậy liền đứng lên nói:

“Thuần chiêu dung, giờ lành đến, để Thanh Ly huyện chủ đi thôi.”

Lý An Nhiên lập tức cầm tay tiễn Lục Ly ra đến tận cửa, hai người nắm tay nhau một lúc mới lưu luyến buông tay, Lục Ly được người nâng lên kiệu, màn kiệu vừa buông xuống, hai mắt Lý An Nhiên liền đỏ lên, nàng hít sâu một hơi kềm chế tâm tình, quay đầu nhìn Thanh Y đứng bên cạnh cỗ kiệu, tất cả những gì cần dặn dò, nàng đã nói hết vào tối qua, Thanh Y mỉm môi gật gật đầu.

Lý An Nhiên đưa mắt nhìn cỗ kiệu dần đi xa, trong lòng nàng không nói nổi tư vị, chỉ cảm thấy vừa vui mừng vừa không nỡ.

Hoàng hậu nhìn Lý An Nhiên, cười khẽ nói:

“Không ngờ đối với cung nữ của mình Thuần muội muội lại có tình cảm sâu nặng như vậy, thật là hiếm thấy.”

Lý An Nhiên quay đầu, bình thản trả lời:

“Lục Ly chăm sóc thần thiếp từ nhỏ, chẳng khác nào tỷ tỷ của thần thiếp, hoàng hậu nương nương chê cười rồi.”

“Sao có thể chê cười chứ, Lục Ly tiền đồ vô lượng, phải chúc mừng ngươi mới đúng.”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu cười cười, sau đó lạnh nhạt nói:

“Cũng không còn sớm, bốn cung phải về Linh Phụng cung, Thuần chiêu dung cũng bói âu sầu đi.”

“Thần thiếp cung tiễn hoàng hậu nương nương.”

Chung cung phi sau khi đưa tiễn hoàng hậu, sau đó khách sáo với Lý An Nhiên vài câu rồi cũng lần lượt ra về.

Trương Lạc cung đột nhiên tịch tịch một cách khó nói, Lý An Nhiên cuối đầu đi thẳng về tấm cung của mình, Lý ma ma thấy vậy đưa mắt ra hiệu với Tiểu Nhất Tử và Xuân Thảo, hai người đều hiểu ý bảo chung cung nhân cách xa tấm cung, Lý An Nhiên vào phòng, ngã người trên giường, nước mắt đã không thể kềm chế được nữa bắt đầu tuôn trào.

Nỗi sầu ly biệt quả thật rất khó qua, nhất là biết chắc trọn đời khó lòng gặp lại.

Đến khi Lý An Nhiên đã khóc đến hai mắt đau rát, đột nhiên một tiếng ho khan và một giọng nói bập bẹ non nớt phát ra sau lưng nàng.

“Nương, nương đừng khóc!”

Lý An Nhiên giật mình, nàng vội vàng chùi nước mắt, quay đầu liền thấy hoàng thượng đang bế Bình Nhi đứng trước đầu giường nhìn nàng.

Hoàng thượng thở dài, ngồi xuống giường, thả Bình Nhi vào lòng nàng, sau đó lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

“Khóc cái gì, mắt sưng lên xấu muốn chết.”

Lý An Nhiên đang trong giai đoạn tâm lý yếu nhất, vừa nghe hần chê bai liền bất giác méo mồm.

“Hoàng thượng, thần thiếp đã như vậy người còn chê thần thiếp.”

Hoàng thượng sững sờ, hần hơi không được tự nhiên ho khan một tiếng.

“Khụ... Được rồi, trẫm nói sai, đừng khóc nữa.”

Nói xong hoàng thượng rút lấy mảnh khăn màu vàng sáng trong tay áo ra lau chùi nước mắt trên mặt nàng.

Lý An Nhiên xúc xù không nói, Tiêu Bình ngồi ở giữa nghiêng đầu nhìn hai người phụ hoàng và mẫu phi của hắn, không hiểu gì.

Không đến một khắc sau, tâm lý của Lý An Nhiên trở về trạng thái bình thường, thấy hoàng thượng dùng ánh mắt che dấu ý cười nhìn mình, Lý An Nhiên lập tức xấu hổ, nàng tự nhiên biết bộ dạng lúc này của mình thật không khác đứa nhỏ là mấy, động tác lau chùi của hoàng thượng vừa rồi giống hệt cách hắn lau nước mũi cho Tiêu Bình ngày thường, Lý An Nhiên cảm thấy thực mất mặt.

Hoàng thượng nhìn Lý An Nhiên xấu hổ cuối đầu ngồi một bên, buồn cười không thôi, hắn cất công sau khi tan buổi họp triều, phái sứ đoàn đưa tiền Nguyễn Văn Vũ xong liền chạy đến xem nàng, kết cục thấy người nào đó trốn trong phòng khóc, Lý An Nhiên bình thường bình tĩnh hôm nay mới thấy nàng thất thố đến như vậy, hoàng thượng đột nhiên cảm thấy cao hứng.

Trong lúc đó Lý An Nhiên lại âm thầm oán chính mình.

“Thật là xấu hổ muốn chết, không có tiền đồ mà.”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chén thuốc ngọt

Sau khi đoàn sứ giả Đại Nguyên rời đi, tình thế hậu cung vẫn không có gì thay đổi, Trường Lạc cung trở về tình trạng yên tĩnh như trước đây.

Một ngày cuối hạ, trời đổ mưa, Lý An Nhiên cùng Tiêu Bình chơi đùa trên túi đồn.

“Bình Nhi, đi đến chỗ nương này.”

Lý An Nhiên ngồi một bên, giờ tay về phía Tiêu Bình, hắn cười hắc hắc từ từ đi về phía nàng.

Tiêu Bình gần một tuổi rưỡi, đã có thể tự đi một đoạn ngắn, mỗi ngày nàng đều cùng hắn tập đi như vậy.

Ôm đứa nhỏ vào lòng, Lý An Nhiên vui mừng nở nụ cười.

“Bình Nhi thật ngoan, đã vững vàng được như vậy rồi.”

“Nương, bánh!”

Lý An Nhiên đỡ khóc đỡ cười, đứa nhỏ này thật sự cực kỳ thông minh, hoàn toàn vượt ngoài hiểu biết của nàng, hắn biết nói cũng nhanh hơn đứa nhỏ bình thường khác, từ một tuổi đã có thể đơn giản hiểu được ý của mọi người xung quanh, thậm chí có thể học và lặp lại những từ mà người lớn dạy hắn, giống như hôm đó nàng khóc trong phòng, hoàng thượng dạy hắn nói “Nương, đừng khóc” hắn liền có thể lặp lại giống hệt.

Đứa nhỏ thông minh như vậy khiến Lý An Nhiên vừa vui mừng vừa lo lắng, tình thế hậu cung càng lúc càng phức tạp, trong bốn hoàng tử chỉ có hắn được xem là kiện toàn nhất, khó tránh bị người chú ý, nếu hắn lại còn hiển lộ thông minh nữa thì người đầu tiên không thể tha cho hắn chính là hoàng hậu.

Ngay lúc Lý An Nhiên đang suy nghĩ vẩn vơ, một thân ảnh mặc trường bào màu xanh vĩ ngọc tuấn tú bước vào phòng, hôm nay hoàng thượng phê duyệt xong tấu chương rất sớm, hắn liền thay thường phục sau đó đến Trường Lạc cung, vừa bước vào phòng đã lập tức nhìn thấy vẻ mặt thất thần của Lý An Nhiên, hoàng thượng không khỏi hơi nhíu nhíu mày.

“Phụ... Hoàng.”

Tiếng reo của Tiêu Bình kéo lại thần trí Lý An Nhiên, nàng ngạc nhiên quay đầu nhìn hoàng thượng, chỉ thấy hắn bình thản đi đến ngồi xuống túi đồn, đoạt lấy Tiêu Bình từ trong lòng nàng, vừa vỗ đầu Tiêu Bình vừa lạnh nhạt hỏi:

“Nàng đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Lý An Nhiên cười gượng nói:

“Không có gì quan trọng, thần thiếp chỉ nghĩ đến đứa nhỏ thôi.”

Hoàng thượng quay đầu nhìn Lý An Nhiên, cực kỳ nghiêm túc nói:

“Nàng đang lo lắng điều gì thì nói ra với trẫm, không được tự mình suy nghĩ lung tung.”

Lý An Nhiên nhìn hoàng thượng, ánh mắt lộ ra dịu dàng, sau đó lại cười khổ.

“Hoàng thượng, Bình Nhi thật sự rất thông minh, phải làm sao bây giờ?”

Hoàng thượng xem thường nhìn Lý An Nhiên một cái.

“Nàng lại ngu ngốc tự chui vào sừng trâu à? Bình Nhi thông minh là chuyện tốt.”

“Nhưng mà...”

Lý An Nhiên còn chưa nói xong đã bị hoàng thượng cắt ngang, lo lắng của Lý An Nhiên, hắn đương nhiên đoán ra được nguyên nhân.

“Bình Nhi còn nhỏ, chỉ cần hắn còn ở Trường Lạc cùng nàng thì không ai có thể làm hại hắn.”

“Nhưng đợi khi Bình Nhi được tám tuổi sẽ phải chuyển đến Hoàng Tử Sở.”

“Đó là chuyện của sáu bảy năm sau, nàng lo xa quá rồi, đợi qua sáu bảy năm thì...”

Hoàng thượng đột nhiên cười lạnh, ánh mắt bất giác lộ ra sắc bén.

“Thì sẽ không còn ai có thể uy hiếp đến hoàng tử của trẫm.”

Lý An Nhiên giật mình, lời hoàng thượng nói ý nghĩ đã rõ ràng, hắn đặt ra mục tiêu diệt hết thế lực uy hiếp chỉ trong sáu bảy năm.

Tuy nghe hoàng thượng nói vậy nhưng sắc mặt Lý An Nhiên vẫn chưa tốt hơn.

“Hoàng thượng, vậy còn Diệp Nhi thì phải làm thế nào? Nghe nói hắn bắt đầu học cưỡi ngựa, nếu chuyện chân hân khỏe lại bị người khác biết, thần thiếp sợ Diệp Nhi gặp chuyện.”

Hoàng thượng bắt đầu nhìn Lý An Nhiên.

“Nàng thật sự là càng lúc càng thích tự hù dọa mình, tóm lại đứa nhỏ đã có trẫm, nàng không cần lo lắng, Diệp Nhi cũng đã gần chín tuổi, trẫm dự định qua hai năm sẽ đưa hắn đến Đại Nguyên học tập, những chuyện khác nàng không cần nghĩ nhiều.”

Đến lúc này sắc mặt Lý An Nhiên mới tốt trở lại, cười lấy lòng nói:

“Thần thiếp yên tâm rồi, tất cả có hoàng thượng.”

Nụ cười của nàng cực kỳ chói mắt, hoàng thượng nhất thời ngây người một chút, Lý An Nhiên đã mười tám tuổi, dung mạo đã thoát ra được từ khả ái mà chuyển thành mỹ lệ thanh tao, nếu so sánh ra không hề thua kém đệ nhất mỹ nhân Triệu quý phi bao nhiêu, mà dưới con mắt hoàng thượng nhan sắc của Lý An Nhiên còn được tự động tô vẽ thêm một chút.

Ánh mắt hoàng thượng đột nhiên chuyển thành phức tạp, nhìn eo lưng thon nhỏ vừa hai bàn tay của Lý An Nhiên, hắn hơi hơi nhíu mày, ánh mắt có buồn bực, có bắt đầu dĩ và cũng có chờ mong.

Lý An Nhiên phát hiện hoàng thượng khác thường, nàng không hiểu có chuyện gì khiến hắn không hài lòng, thế nhưng rất nhanh nàng đã có thể nhận ra.

“Nếu có thời gian suy nghĩ lung tung, nàng nên lo dưỡng thân thể thật tốt rồi sinh đứa nhỏ cho trẫm còn có ý nghĩa hơn.”

Lý An Nhiên lập tức đỏ mặt, đưa mắt nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, trong lòng có chút bất an, nàng ngừng uống thuốc đã mấy tháng mà bụng vẫn không có tin tức.

Hoàng thượng thấy Lý An Nhiên cuối đầu không nói, hắn thở dài một hơi, sau đó mạnh mẽ ra lệnh.

“Bởi vì nàng không chịu cố gắng cho nên trẫm đã quyết định, bắt đầu từ hôm nay, nàng phải uống thuốc bổ điều dưỡng thân thể.”

Lời hoàng thượng vừa nói vào tai Lý An Nhiên như tiếng sấm giữa trời quang, sắc mặt nàng khó coi cực kỳ, nhăn nhẽ nhìn hoàng thượng.

“Hoàng thượng, thần thiếp không có bệnh.”

Hoàng thượng đột nhiên nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại tràn đầy cảnh cáo.

“Sợ đáng?”

Lý An Nhiên lập tức gạt đầu, ra vẻ đáng thương, nhưng hoàng thượng thật sự là trái tim sắt đá, hắn cười lạnh nói:

“Nàng là trẻ con sao? Không có cửa thương lượng.”

Nói xong hắn còn cúi đầu nhìn Bình Nhi đang ôm trong ngực.

“Bình Nhi nói đi, nương là trẻ con.”

Bình Nhi ngẩng đầu nhìn hoàng thượng sau đó quay đầu hắc hắc cười với Lý An Nhiên.

“Nương là trẻ...”

Nói được ba chữ, hắn dừng lại vì đã quên chữ cuối cùng, hoàng thượng liền lặp lại.

“Nương là trẻ con.”

Tiêu Bình cười càng vui, hắn cho rằng phụ hoàng đang chơi đùa với hắn, thế cho nên hắn cực kỳ ngây thơ nói theo.

“Nương là trẻ con.”

Sắc mặt Lý An Nhiên khó coi cực kỳ, liếc mắt giận dữ nhìn hoàng thượng một cái, không có hình tượng nhảy xuống tú đôn.

“Đúng vậy, ta là trẻ con, ta đúng là trẻ con đấy, hai người cứ cười ta đi.”

Hoàng thượng nhìn nàng dờ chừng trẻ con thật, ngược lại tâm trạng tốt lắm, khoe môi bất giác kéo ra một nụ cười.

Buổi tối, quả thật Ngô thái y đúng theo lời hoàng thượng mang thuốc đến, nhìn chén thuốc đen ngòm phát ra mùi hôi khiến người ta chưa uống đã buồn nôn, Lý An Nhiên mặt mày khổ sở nhìn chằm chằm chén thuốc, hoàng thượng thấy vậy bất đắc dĩ khoát tay cho mọi người lui ra, giữ lại chút mặt mũi cho Thuận chiêu dung nương nương.

Đợi khi trong phòng chỉ còn có hai người, hoàng thượng liền nén cười nói:

“Còn nhìn cái gì vậy, sao không mau uống khi còn nóng, đợi nguội rồi càng khó uống đấy.”

Lý An Nhiên quay đầu nhìn, đột nhiên chủ động xáp đến ôm lấy cổ hoàng thượng, mị nhãn phóng thẳng vào mắt hắn.

Trong lòng Lý An Nhiên lúc này cực bất đắc dĩ, nàng không muốn uống thuốc, nhất là phải uống thuốc trường kỳ, chính vì thế chỉ có thể dùng hạ sách mỹ nhân kế.

“Hoàng thượng, sau này thần thiếp sẽ cố gắng nhiều hơn, vì vậy nên... Không cần uống thuốc được không?”

Hoàng thượng nhướn mày, cười cười nhìn nàng, cổ tình làm khó hỏi:

“Nàng sẽ cố gắng như thế nào?”

Khoe môi Lý An Nhiên hơi run lên, cố gắng giữ lại nụ cười trên mặt.

“Hoàng thượng muốn thần thiếp cố gắng như thế nào?”

Hoàng thượng hí mắt, cười lạnh nói:

“Nói miệng không đáng tin, thực hành thử rồi tính.”

Nói xong hoàng thượng đưa tay với lấy chén thuốc, đưa đến bên miệng Lý An Nhiên.

“Ngày hôm nay uống thuốc trước, đợi trầm kiểm chứng sự cố gắng của nàng rồi quyết định.”

Lý An Nhiên thực muốn khóc, cả mỹ nhân kế cũng không có tác dụng sao?

Nhìn ánh mắt khổ sở của Lý An Nhiên, cuối cùng hoàng thượng lắc đầu thở dài, một tay vòng lên ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói:

“Trầm thật sự mong nàng có thể mang thai trước kỳ tuyển tú năm sau, nàng cũng biết dù đã có Bình Nhi nhưng trên thực tế nàng cũng chỉ là nghĩa mẫu, chỉ khi có được một đứa nhỏ thân sinh mới có thể thật sự đứng vững trong cung, người khác cũng không dễ dàng nhắm vào nàng như trước, dù hậu cung có loạn hơn nữa cũng không ảnh hưởng nhiều đến nàng và đứa nhỏ.”

Lý An Nhiên giật mình, đây là lần đầu tiên hoàng thượng mở lời tâm tình thẳng thắn với nàng như thế, thì ra hoàng thượng vẫn luôn nhìn rõ mọi chuyện, dù có Tiêu Bình nhưng đúng như hoàng thượng nói nàng chỉ là nghĩa mẫu, trước đây Tĩnh Huệ quý phi muốn sửa ngọc điệp của Tiêu Bình nhưng Lý An Nhiên đã phản đối, nàng không phải là người có thể đi cướp con của người mà nàng xem là tri kỷ. Chính vì vậy, hiện tại nếu người khác có thể diệt trừ nàng, bọn họ sẽ dễ dàng đoạt được Tiêu Bình mà không lo lắng hậu quả về sau, nhất là khi Tiêu Bình còn nhỏ vốn dĩ không thể nhớ kỹ nàng.

Nhưng nếu nàng có đứa nhỏ của chính mình thì sẽ khác, Phải biết phi tần trong cung không ít nhưng sự thật người có thể lưu tên lên phả hệ hoàng thất lại có mấy người chứ? Chỉ những phi tần từ tử phi trở lên hoặc phi tần sinh được long tử mới có thể chính thức được xem là người hoàng thất, từ đó địa vị cũng không giống như trước, dù người khác có muốn hãm hại nàng cũng phải nghĩ đến cái nhìn của tông thất và mặt mũi của hoàng thượng.

Nhìn tình hình hậu cung hiện tại, Lý An Nhiên vẫn luôn cảm thấy nguy cơ, đợi đến kỳ tuyển tú năm sau sợ rằng càng phức tạp hơn rất nhiều, theo dự đoán của nàng thế cân bằng kiềm chế lẫn nhau của hai nhà Tô Triệu rất có thể sẽ bị phá vỡ, hoàng thượng càng phải tốn nhiều tâm sức lo liệu cả tiền triều lẫn hậu cung, như vậy nàng phải làm thế nào? Một người không có núi dựa, luôn là đối tượng được nhắm đến phù hợp nhất, cộng thêm sự sủng ái của hoàng thượng dành cho nàng, càng lôi kéo thêm nhiều cừu hận, thật sự nguy cơ trùng trùng, hoàng thượng cũng vì vậy mà cố gắng tìm giải pháp, tấm lòng của hân nạng đến cho nàng một thứ cảm xúc gọi là hạnh phúc.

Người ta nói hoàng đế không có tình cảm, nhưng hẳn có thể vì nàng làm đến như vậy đã đáng giá hơn bất kỳ thứ tình cảm phù phiếm nào, vì sự quan tâm che chở của một đế vương vô tình dành cho một người chính là vô giá.

Lý An Nhiên đột nhiên nghĩ, dù tương lai có như thế nào, dù hẳn có không thích nàng nữa mà bỏ rơi nàng, nàng vẫn có thể vì những gì mình có được ngay lúc này mà thỏa mãn, bởi vì ít ra nàng cũng từng có được thứ tốt đẹp nhất của hoàng đế Nam Tề mà vô số người ao ước trong tuyệt vọng.

Lý An Nhiên xúc động ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, nàng nhận lấy chén thuốc từ tay hắn, đưa lên miệng uống hết trong một hơi.

Ồ! Thuốc thật sự không đắng như nàng nghĩ, nhưng mà vì cái gì lại thấy ngọt ngào một cách kỳ lạ như vậy.

Lý An Nhiên bất giác nở một nụ cười cực kỳ thanh thản, không chút suy tính nói:

“Hoàng thượng, dù một ngày nào đó người không còn thích ta nữa, bỏ rơi ta, ta cũng sẽ không bao giờ trách người.”

Hoàng thượng nhíu mày nhìn nàng, hai tay theo bản năng siết chặt nàng vào lòng, miệng lại buồn bực nói một câu:

“Nàng nói bậy bạ cái gì vậy?!”

Lý An Nhiên cười không nói, chôn mặt vào vai hoàng thượng, trong lúc đó nàng không nhìn thấy ánh mắt hắn nhìn đỉnh đầu nàng lộ ra một tia đau lòng.

Nếu ta có thể buông bỏ nàng được, ta đã không tìm cách để nàng nhập cung rồi, đồ ngốc à!

Ngoài trời tiếng mưa rả rít, trong phòng nồng ấm như xuân.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Sóng ngầm

Hậu cung bước vào tháng bảy bằng một tin tức khiến người ta đặc biệt chú tâm, Tô thái hậu bảo nhớ thân nhân nên đã triệu thái sư phu nhân và tiểu nữ nhi của thái sư và cũng là mẫu thân và thân muội muội của hoàng hậu nhập cung.

Khiến chúng phi tần thăm hận chính là Tô thái hậu còn gọi hoàng thượng đến, vị Tô tiểu thư kia được hoàng thượng khen ngợi hoạt bát linh lung.

Chủ ý của Tô thái hậu và Tô gia, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng có thể đoán ra. Năm sau lại đến kỳ tuyển tú, thân muội muội của hoàng hậu gặp hoàng thượng trước không phải là muốn chiếm ưu thế trước hay sao.

Mà Tô Ngọc Doanh kia cũng không giống Tô Minh Huệ trước đây, nàng ta năm nay mới mười lăm, sang năm vừa tròn mười sáu, dung mạo xinh đẹp hơn cả hoàng hậu, thậm chí có thể đem so sánh với Trương Thục Oanh, hơn nữa nàng ta còn là đích nữ, là muội muội ruột của hoàng hậu, đãi ngộ đương nhiên không giống rồi.

Không khí trong hậu cung từ sau chuyện đó đột nhiên trở nên trầm trọng trong vô hình, người người đều có suy tính riêng. Lý An Nhiên ngược lại không mấy quan tâm, bởi vì nàng sớm đã đoán được chuyện như vậy sẽ xảy ra, còn gần một năm cho đến kỳ tuyển tú, nàng nên suy nghĩ cách nhanh chóng mang thai mới là chính đạo, nếu không hoàng thượng sẽ không để yên cho nàng.

Còn có Thanh Y và Ngô tiểu thái y sau hai tháng xuất cung tiễn đoàn sứ thần Đại Nguyên đã trở lại, Lý An Nhiên gặp lại Thanh Y, cực kỳ vui mừng, hai người nói chuyện một lúc lâu, sau khi biết vết thương trên mặt Lục Ly hồi phục rất tốt, Lý An Nhiên mới thật sự yên tâm, sau đó cuộc sống của nàng trở lại bình hòa thoải mái như thường.

Sáng sớm một ngày giữa tháng bảy, Lý An Nhiên như ngày thường đi thỉnh an hoàng hậu, sau khi vào Linh Phụng cung, nàng bình thản ngồi ở vị trí của

mình, Lý An Nhiên thích nhất là làm người vô hình, thế nhưng với người đang được sủng ái bậc nhất hậu cung như nàng, muốn làm người tàng hình rất khó.

Rất nhanh chúng phi tần gần như đã đến đầy đủ, trong lúc chờ hoàng hậu xuất hiện, Triệu quý phi đột nhiên lên tiếng.

“A... Bỏ cung quên mất một chuyện, lần trước nghe nói vài dùng mùa thu của Trường Lạc cung không đủ, nếu cần thêm bỏ cung sẽ cho người mang đến vài xấp, Viên Hy cung năm nào cũng dùng không hết vải.”

Lý An Nhiên đang chăm chú uống trà, nghe Triệu quý phi nói vậy, nàng ngẩng đầu cười nói:

“Đa tạ quý phi nương nương quan tâm, thật ra vài vóc Trường Lạc cung vẫn đủ dùng, hoàng hậu nương nương cũng đã cho người phát thêm cho thần thiếp hai xấp gấm thiên thanh may áo choàng cho Bình Nhi.”

“Ồ! Hoàng hậu thật là ưu tiên cho Trường Lạc cung, cũng rất quan tâm tam hoàng tử nhĩ.”

Triệu quý phi cười lạnh, ánh mắt tràn đầy châm chọc, Lý An Nhiên mặt không biến sắc mỉm cười đáp lời.

“Hoàng hậu nương nương là đích mẫu của Bình Nhi, đương nhiên phải quan tâm đến hần rồi.”

Triệu quý phi liếc mắt nhìn Lý An Nhiên một cái, cũng lười cùng nàng nói nhiều, chỉ nói mấy câu như vậy liền không nói nữa, nguyên nhân đơn giản bởi vì cảm thấy không thú vị.

Lâm quý tần nhìn Triệu quý phi, sau đó lại nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt âm thầm lộ ra một tia châm chọc, khước môi khẽ nhếch lên.

Hoa tu dung ngồi bên cạnh quay đầu đúng lúc thấy nụ cười của Lâm sung dung, không khỏi tò mò hỏi:

“Lâm sung dung tỷ tỷ có chuyện gì vui sao?”

“A...”

Lâm sung dung ngẩng đầu, thấy ánh mắt chăm chú của Hoa tu dung, lập tức ho khan một tiếng, lạnh nhạt nói:

“Không có gì, bỏ cung chỉ đang nghĩ sắp tới là sinh thần của hoàng hậu nương nương nên chuẩn bị lễ vật gì mà thôi.”

Lời Lâm sung dung không lớn nhưng chúng phi tần trong phòng cũng loáng thoáng nghe được, Đức phi lập tức cười tiếp lời:

“Đúng vậy, tháng sau là sinh thần của hoàng hậu nương nương, hoàng thượng nhất định sẽ hạ lệnh tổ chức sinh thần yến, năm ngoái hoàng thượng tặng hoàng hậu nương nương một tượng quan âm bằng ngọc độc nhất vô nhị cực kỳ quý giá, bỏ cung tò mò không biết năm nay hoàng thượng sẽ tặng cho nương nương lễ vật nào.”

“Đức phi nương nương nói rất đúng, năm nay thần thiếp tin chắc hoàng thượng sẽ lại ban cho hoàng hậu nương nương lễ vật nào đó quý giá khiến chúng ta hâm mộ mà thôi.”

“Đương nhiên rồi, hoàng thượng và hoàng hậu nương nương là phu thê kết tóc, hoàng thượng đương nhiên phải ưu tiên hoàng hậu nương nương nhất.”

Chúng phi tần thuộc phe Tô gia bắt đầu cười nói luôn miệng, thế nhưng những nụ cười kia có bao nhiêu phần là thật thì chỉ có bọn họ mới rõ.

Trong lúc đó Lý An Nhiên không tham gia vào vở kịch cố tình diễn để lấy lòng hoàng hậu kia, bởi vì sự chú ý của nàng bị thu hút bởi người ngồi bên cạnh đang phát ra một loại khí tức âm u khiến người ta bất giác khó chịu.

Tình trạng này đã kéo dài hai tháng nay, Trương phi bị cảm tức cho nên vị trí ngồi của Lý An Nhiên dịch lên một chút, biến thành ngồi cạnh Anh phi – Liễu Ngưng Tuyết.

Liễu Ngưng Tuyết lúc nhập cung là một thiếu nữ có phần cương trực thẳng thắn, hiện tại thật sự không thể nhìn ra được người lúc đó nữa, từ khi sinh tử hoàng tử, Liễu Ngưng Tuyết lập tức thất sủng, hoàng thượng giống như là lãng quên trong cung còn có một Anh phi nàng vậy, thậm chí phân vị Anh phi kia cũng là nhờ có Liễu gia tranh thủ cho nàng, từ đó tính cách của Anh phi thay đổi như biến thành người khác.

Trước mặt chúng phi tần, Anh phi là một người lúc nào cũng âm u lãnh ngạo không muốn ai tiếp cận, trước mặt hoàng thượng nàng ta lại biến thành một thiếu nữ yếu ớt đáng thương cần người che chở, hoàn toàn phá bỏ hình tượng nữ nhi con nhà võ tướng hào sảng thẳng thắn lúc mới nhập cung.

Mà từ sau sinh thần yến tròn một tuổi của Tử hoàng tử Tiêu Lâm qua đi, khí tức âm u của Anh phi càng lúc càng nồng đậm, đến nỗi làm người ta thấy buồn bực theo, nguyên nhân bởi vì ngày đó hoàng thượng không đến Vĩnh Xuân cung, cả yến tiệc cũng chuẩn bị cực kỳ sơ sài, thật sự không thể so sánh nổi với các hoàng tử còn lại.

Lý An Nhiên cho rằng hoàng thượng không đến là vì chán ghét Anh phi, hần chán ghét không chỉ vì nàng hại tử hoàng tử yếu ớt bệnh tật mà một phần cũng vì sự giả dối hai mặt kia.

Lý An Nhiên cũng không vì Liễu Ngưng Tuyết rơi vào tình cảnh như vậy mà có chút thương cảm nào, bởi vì nàng ta là tự làm tự chịu, thêm chuyện Lục

Ly bị hại, nàng ta từ một người không liên quan biến thành kẻ địch của nàng.

Lý An Nhiên vốn là một người đen trắng rõ ràng, có thù tất báo, Anh phi thậm chí còn đụng đến điểm mấu chốt, đương nhiên Lý An Nhiên sẽ ghi nhớ kỹ mối thù này, tuy nhiên nàng nhập cung cũng gần ba năm, nàng sớm đã nhìn rõ tình hình hậu cung, Anh phi đã làm hại tứ hoàng tử biến thành bộ dạng sống tạm bợ như vậy, hoàng thượng chẳng lẽ không hận sao? Đã vậy vì sao hoàng thượng không ra tay xử lý Anh phi? Còn Tô gia nữa, Tô Minh Huệ phải rơi vào kết cục bị đẩy vào lãnh cung, Anh phi góp phần không nhỏ, như vậy vì sao Tô gia lại không có hành động gì chứ?

Nguyên nhân tất cả là bởi vì Liễu gia vẫn còn có thế lực không nhỏ ở tiền triều, cho dù là hoàng thượng hay Tô gia đều phải kiêng kị vài phần, nhưng Lý An Nhiên chắc chắn, ngày Liễu gia vong sẽ không còn xa, lúc đó cơ hội của nàng cũng đến, hiện tại nàng chỉ có thể nhẫn.

Bên này Lý An Nhiên đang âm thầm suy tính trong lòng, bên kia Triệu quý phi đã không nhìn nổi vở kịch tân bốc hoàng hậu thêm nữa, liếc mắt lạnh nhìn chúng phi tần.

“Các người nói đủ chưa?”

Mấy người Đức phi sững lại, nụ cười trên mặt cũng biến thành gượng gạo, nhưng rất nhanh Đức phi cười lạnh nói:

“Không biết chúng ta đã nói gì không đúng mà chọc giận quý phi nương nương vậy?”

Triệu quý phi lạnh lùng nhìn Đức phi.

“Hừ! Bôn cung chỉ nhìn không nổi trò hề của các người mà thôi, chuyện của hoàng thượng, các người có tư cách đem ra bàn luận sao?”

Lâm sung dung đột nhiên cười cười phản bác.

“Quý phi nương nương, chúng thần thiếp chỉ ngưỡng mộ tình cảm của hoàng thượng và hoàng hậu nương nương mà thôi, chẳng lẽ hoàng thượng đối tốt với hoàng hậu khiến quý phi không thoải mái sao?”

Lý An Nhiên bị tiếng quát lạnh của Triệu quý phi kéo lại sự chú ý, âm thầm kinh ngạc, Lâm sung dung hôm nay ăn phải gan báo mới dám khiêu khích Triệu quý phi như thế.

Ngay lúc Triệu quý phi chuẩn bị phát tác thì hoàng hậu cực kỳ đúng thời điểm xuất hiện, nhìn sắc mặt âm trầm của Triệu quý phi, hoàng hậu còn ra vẻ quan tâm hỏi:

“Nhìn sắc mặt Triệu quý phi không tốt, có chuyện gì khiến quý phi không vui sao?”

Triệu quý phi nhìn hoàng hậu, ánh mắt lạnh lùng cực kỳ, Trương Thục Oanh âm thầm nhủ chặt chân mày, từ lúc Hòa quý phi được sắc phong tính cách Triệu quý phi càng lúc càng tệ, dễ dàng bị khiêu khích, hiện tại nếu như Triệu quý phi phát tác với hoàng hậu, khó tránh khỏi bị hoàng hậu thừa cơ công kích, mục đích của Lâm sung dung sợ là vì như vậy đi.

Thế nhưng không như lo lắng của Trương Thục Oanh, Triệu quý phi không có phát tác con tức ra, ngược lại còn cố gắng đè ép xuống, cười lạnh nói:

“Bôn cung không phải không vui, chẳng qua là vì bôn cung được lệnh cùng hoàng hậu chưởng quản hậu cung, mắt nhìn bọn họ vì nịnh hót hoàng hậu mà dám vọng đoán thánh ý, thật không ra thể thống gì, nếu hoàng thượng biết được, không phải sẽ rất thất vọng hay sao.”

Khi nói đến hai chữ thất vọng, ánh mắt Triệu quý phi còn cố ý vô tình liếc mắt nhìn hoàng hậu, nụ cười trên mặt của hoàng hậu hơi cứng lại, thấy vậy sắc mặt Triệu quý phi mới tốt lên một chút, Triệu quý phi có thể bình tĩnh với bất cứ ai nhưng với hoàng hậu thì không, dù thế nào Triệu quý phi vẫn luôn nhớ một điều, hoàng hậu mới chính là kẻ thù lớn nhất của mình, chính mối hận đối với hoàng hậu đã kèm giữ được lý trí của Triệu quý phi.

Trương Thục Oanh thấy Triệu quý phi vẫn giữ được bình tĩnh, âm thầm thở phào một hơi.

Hoàng hậu tuy có chút giật mình nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, đoan trang hào phóng cười nói:

“Chúng tỳ muội cũng chỉ vì muốn thể hiện tấm lòng với bôn cung mà thôi, cũng không hề có ý vọng đoán thánh ý, quý phi quá mức cứng nhắc rồi.”

Ý của hoàng hậu chính là nói Triệu quý phi bói lòng tìm xương. Tô Thục Oanh lập tức lên tiếng.

“Quý phi nương nương muốn chúng phi tuân thủ cung quy, sao có thể gọi là cứng nhắc, nếu như không có người giữ vững phép tắc, hậu cung này sợ rằng sẽ loạn lên mất.”

Hoàng hậu trầm sắc mặt, Đức phi lập tức ra vẻ tức giận nói:

“Ninh tiếp dư, người nói vậy là có ý gì? Có hoàng hậu nương nương ở đây, ai dám đứng ra làm loạn?”

“Được rồi!”

Hoàng hậu nhíu mày lạnh giọng nói, chuyện cùng quý phi chưởng quản hậu cung nhắc lại mối hận của hoàng hậu, mối hận với Triệu gia và Anh phi mà đến tận bây giờ vẫn chưa trả được. Vừa rồi nhìn thấy sắc mặt quý phi khó coi, hoàng hậu cũng đủ thỏa mãn, làm lớn chuyện lên khó tránh truyền đến tai

hoàng thượng, lỡ như hoàng thượng nghĩ nàng quân cung bất lực còn cùng phi tần tranh chấp không ra thế thống gì thì không hay.

Buổi thình an không mấy thoải mái cứ như vậy trôi qua, đợi khi đã lên kiệu rời khỏi Linh Phụng cung Lý An Nhiên vẫn không thôi nhớ đến thái độ khác thường của chúng phi tần, bình thường bọn họ không lộ ra sự đối chọi lẫn nhau rõ ràng như thế, Lý An Nhiên hẳn cảm phát hiện sóng ngầm trong hậu cung đã bắt đầu khởi động rồi.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hoàng tử Nam Tề

Rất nhanh đã đến ngày hai mươi tháng chín, ngày sinh thần của hoàng hậu.

Sau khi Lưu gia sụp đổ, Tô gia bị mất một cánh tay đắc lực, Tô thái hậu và hoàng hậu cực kỳ buồn bực, nhân ngày sinh thần của hoàng hậu, bọn họ muốn náo nhiệt một phen, biểu hiện uy quyền đối với chúng phi tần hậu cung.

Tiệc sinh thần của hoàng hậu, Lý An Nhiên thật bất đắc dĩ phải mang Bình Nhi theo cùng, hần thân là hoàng tử, không thể không đến chúc thọ đích mẫu được.

Tháng chín khí trời đã trở lạnh, nhất là vào buổi tối, Lý An Nhiên phải cẩn thận mặc ấm cho Tiêu Bình rồi mới mang theo hần lên kiệu, tiểu tử này ít khi được rời khỏi Trường Lạc cung, tiếp xúc với những thứ lạ lẫm, hần cực kỳ hưng phấn.

Đến trước cửa Trường Lạc Cung, lập tức có người tiến lên đón, Lý An Nhiên đi phía trước, Tiêu Bình được bà vú bế theo phía sau.

“Nương, đẹp!”

Linh Phụng cung hôm nay đặc biệt bài trí toàn đồ đắc giá, Tiêu Bình nhìn một con ngựa bằng ngọc bích đặt trên bàn, hần lập tức kéo Lý An Nhiên reo lên.

Lý An Nhiên buồn cười.

“Ừ! Bình Nhi ngoan, chúng ta phải vào trong.”

Liễu Ngưng Tuyết vừa bước vào Linh Phụng cung liền nhìn thấy Lý An Nhiên đang nhẹ giọng nói chuyện với Tiêu Bình, Tiêu Bình trắng trẻo mập mạp, vừa nhìn liền biết cực kỳ khỏe mạnh, ánh mắt Liễu Ngưng Tuyết trầm xuống, quay đầu nhìn tứ hoàng tử nhỏ bé yếu ớt bà vú đang ôm, nắm tay Liễu Ngưng Tuyết bắt giắc siết chặt.

Lúc này Lý An Nhiên cũng nhận ra nhóm người Vinh Xuân cung.

“Tham kiến Anh phi nương nương.”

Liễu Ngưng Tuyết đưa mắt nhìn Lý An Nhiên, không nói một lời mang người của mình rời đi.

Lý An Nhiên cuối đầu, che dấu ánh mắt châm chọc của chính mình, trong lòng nàng cười lạnh.

Hẹp hòi đến như vậy, tài nữ chẳng qua chỉ có thể mà thôi!

Nhóm người của Liễu Ngưng Tuyết vừa đi, nhóm người khác lại đứng lúc tiến vào, Lý An Nhiên thật bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn, ngay lập tức nàng kinh ngạc nhìn người vừa đến.

Một thân cung trang quý giá màu đỏ nhạt, dung mạo tuyệt mỹ, ngay cả Triệu quý phi cũng phải kém hơn nàng một chút, chỉ có điều về mặt và khí chất so với Triệu quý phi càng kiêu ngạo hơn.

Lý An Nhiên chưa từng gặp người này nhưng từ cách ăn mặc nàng liền đoán được đối phương là ai, hơi phúc thân thi lễ một cái.

“Thần thiếp tham kiến quý phi nương nương.”

Hòa quý phi đưa mắt nhìn Lý An Nhiên, lạnh nhạt hỏi:

“Ngươi là ai?”

Một ma ma đi bên cạnh Hòa quý phi lập tức tiến lên hô:

“Tham kiến Thuần chiêu dung nương nương.”

Hòa quý phi nhướn mày, kiêu ngạo cười nói:

“Người chính là Lý An Nhiên?”

Lý An Nhiên giật mình, trong cung chúng phi tần đều xưng hô bằng phân vị, Hòa quý phi này cư nhiên gọi thẳng tên nàng, dù trong lòng nghĩ thế nào, ngoài mặt Lý An Nhiên vẫn không hề lộ ra một chút nào.

“Đúng là thần thiếp.”

Hòa quý phi khinh thường hừ một tiếng, sau đó lại quay sang Tiêu Bình đang chớp chớp mắt to nhìn sang bên này, sắc mặt nàng ta vậy mà dịu đi một chút, bước đến sờ sờ lên mặt hắn.

Tiêu Bình vốn không thích người lạ, hắn lập tức nhắm mắt tránh ra, Hòa quý phi nhún mày sau đó liếc nhìn Lý An Nhiên một cái rồi không nói gì rời đi, chúng cung nhân phía sau lập tức đuổi theo.

“Nương.”

Tiêu Bình nhắm mắt muốn khóc gọi một tiếng, hắn bị Hòa quý phi dọa sợ, Lý An Nhiên lập tức tiến lên ôm hắn từ tay bà vú.

“Không sao, nương ở đây.”

Lý An Nhiên nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Tiêu Bình, trong lòng đối với Hòa quý phi kia tràn đầy khó hiểu, lần đầu tiên nàng phải đối mặt với loại phi tần kỳ quái như vậy.

Lát sau Lý An Nhiên mang Bình Nhi đi vào yến hội, lập tức có cung nhân tiến lên sắp xếp chỗ ngồi cho nàng, lúc này chúng phi tần gần như đã tập hợp đủ, chỉ thiếu mỗi hoàng hậu và Triệu quý phi.

Hòa phi kiêu căng ngồi ở vị trí của mình, phát hiện có phi tần nào tò mò nhìn chằm chằm mình, vị quý phi này sẽ trừng mắt nhìn lại đối phương, khiến cho đối phương phải sợ hãi cuối đầu nàng ta mới chịu hài lòng bỏ qua.

Lý An Nhiên không biết phải nói gì, người này đúng là cực phẩm.

Lát sau Triệu quý phi đến, thấy Hòa quý phi ngồi ở đối diện, Triệu quý phi lập tức lộ ra địch ý, nhưng Triệu quý phi còn chưa kịp ra đòn công kích thì có tiếng hô hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu đến, Triệu quý phi đành tạm thời nín nhịn.

Đi cùng ba người hoàng thượng còn có Tiêu Diệp cùng một đứa nhỏ chừng bảy tuổi, trông có vẻ gầy yếu, hắn là nhị hoàng tử Tiêu Minh, con thân sinh của hoàng hậu.

Đội khi tất cả đều yên vị, hoàng thượng cười bắt đầu thọ yến, hắn chúc mừng sinh thần hoàng hậu sau đó ban thưởng đồ tốt không ít, tiếp theo, thái hậu cũng tươi cười đầy mặt khen ngợi hoàng hậu không dứt miệng, sau đó ban tặng một bức phượng điều khiến chúng phi tần hâm mộ không thôi.

Triệu thái hậu tuy không tham dự nhưng vẫn phái ma ma đưa lễ vật đến là một bức tranh thêu phượng hoàng.

Sau phần của hoàng thượng thái hậu là đến màn hoàng tử chúc thọ, Tiêu Diệp thân là đại hoàng tử, hắn đương nhiên phải lên trước, mấy năm trước cũng là như thế, Tiêu Diệp sớm đã quen.

Sau Tiêu Diệp là Tiêu Minh, Lý An Nhiên nhìn ra thái độ của Tô thái hậu và hoàng hậu đối với Tiêu Diệp và Tiêu Minh thật sự là chênh lệch một trời một vực, mặc dù đều cười như nhau nhưng nụ cười đối với Tiêu Minh mới là nụ cười thật, đối với Tiêu Diệp lại có đến hơn phân nửa là chỉ muốn diễn cho hoàng thượng xem.

Đội đến phần của Tiêu Bình, Lý An Nhiên liền bế Tiêu Bình bước ra, đặc hắn đứng xuống đất, tiểu tử này rất cứng cáp, Lý An Nhiên đứng một bên đỡ lưng Tiêu Bình, tươi cười thay hắn chúc thọ hoàng hậu. Sự thật Tiêu Bình rất thông minh, Lý An Nhiên hoàn toàn có thể dạy hắn tự chúc thọ, nhưng nàng không muốn hắn hiển lộ thông minh ra trước mặt nhiều người như thế, đối với hoàng tử trong cung, ra vẻ quá thông minh chính là tìm chết.

“Thần thiếp thay mặt tam hoàng tử kính chúc hoàng hậu nương nương trường thọ an khang, phúc trạch thâm hậu.”

Hoàng hậu nở nụ cười hoàn hảo, khen ngợi Tiêu Bình và Lý An Nhiên.

“Tâm ý của Thuần chiêu dung và tam hoàng tử bốn cung hiểu được, nương nhờ các ngôn của người.”

Tô thái hậu lúc này cũng cười hòa ái, bảo Lý An Nhiên mang Tiêu Bình đến bên cạnh.

“Cũng lâu rồi ai gia không thấy Bình Nhi, Thuần chiêu dung mau bế Bình Nhi đến bên cạnh ai gia.”

Trong lòng Lý An Nhiên lo lắng nhưng ngoài mặt chỉ lộ ra nụ cười dịu dàng, bé Tiêu Bình đi đến bên cạnh thái hậu.

Tô thái hậu cười hòa ái, giờ tay sờ lên mặt Tiêu Bình một chút rồi mới cho Lý An Nhiên bế xuống, trong quá trình tiếp xúc gần gũi của Tiêu Bình và Tô thái hậu, Lý An Nhiên hết sức bất an, tiểu tử này không thích người lạ, nàng sợ hãi làm ra chuyện gì không hay trước mặt thái hậu, nhưng cũng may có hoàng thượng cứu nguy, trong lúc Tô thái hậu sờ hán, hoàng thượng cũng đưa tay vỗ vỗ đầu hán, hán lo chú ý phụ hoàng của mình không để ý đến thái hậu, nhờ vậy mọi chuyện xem như êm xuôi.

Trong lúc Lý An Nhiên đang thờ phào nhẹ nhõm ôm Tiêu Bình đi xuống, Liễu Ngưng Tuyết cũng cùng lúc bế tứ hoàng tử đi ra, đứa nhỏ cực kỳ nhỏ yếu, hơn một tuổi mà còn chưa thể bò, thật sự rất yếu ớt, thấy sắc mặt đứa nhỏ đỏ bừng bất thường, mọi người đều không khỏi nhăn lại đầu lông mày, đột nhiên tứ hoàng tử há miệng nhỏ ra khóc lên, hoàng thượng nhìn tứ hoàng tử được Anh phi ôm trong tay, hán không khỏi tức giận nhíu chặt chân mày.

“Lâm Nhi sao lại khóc thành như thế, còn không mau dỗ hán đi.”

Anh phi biến sắc, vội vàng giải thích.

“Hoàng thượng, vì hôm nay tứ hoàng tử bị sốt cho nên mới như vậy.”

“Cái gì? Lâm Nhi bị sốt tại sao người không truyền thái y, còn mang ra ngoài chịu lạnh.”

Hoàng thượng tức giận nhõm dậy, quay đầu ra lệnh.

“Luu Toàn Phúc, truyền thái y.”

Anh Phi ôm tứ hoàng tử quý nơi đó bắt đầu khóc, bộ dạng hai mẫu tử trông thật sự yếu ớt đáng thương nhưng thần sắc hoàng thượng rõ ràng không động lòng nổi, nhìn thấy Anh phi khóc, hán càng phần nộ.

“Người còn khóc cái gì, không mau mang Lâm Nhi vào trong.”

Hoàng hậu thấy vậy lập tức nói:

“Hoàng thượng bớt giận, Anh phi muội muội còn nhỏ tuổi, chưa có kinh nghiệm nên mới như vậy, hoàng thượng đừng tức giận ảnh hưởng đến long thể.”

“Hoàng thượng, hiện tại lo cho tứ hoàng tử mới là quan trọng.”

Thái hậu cũng lên tiếng sau đó quay sang Diên ma ma ở bên cạnh.

“Diên ma ma, người cùng Anh phi và tứ hoàng tử vào trong đi.”

Hoàng thượng nhìn chằm chằm Anh phi, nhưng nghe tiếng khóc nghẹn của tứ hoàng tử, hán cũng thấy xót, lập tức phát tay cho Anh phi ôm tam hoàng tử vào nội viện Linh Phụng cung.

Không khí vì chuyện vừa rồi mà trở nên nhạt nhẽo, mọi người không dám nói gì, thọ yến của hoàng hậu tạm thời bị gián đoạn, sắc mặt hoàng thượng không tốt, ai dám nhảy ra gây chuyện chứ.

Trong lòng Tô thái hậu và hoàng hậu cũng buồn bực, thọ yến vốn dĩ là cơ hội để Tô gia kéo thêm thể diện, hiện tại biến thành như vậy, bảo sao bọn họ không tức.

Trong lúc đó, chúng phi tần tuy làm ra thần sắc nghiêm cẩn nhưng trong lòng ai nấy đều như nở hoa, Anh phi lợi dụng tam hoàng tử lôi kéo lòng thương xót của hoàng thượng không thành, còn phá đám được thọ yến của hoàng hậu, thật sự là thống khoái.

Ngay lúc mọi người không ai lên tiếng, đột nhiên một giọng nói trong trẻo lọt vào tai mọi người.

“Phụ hoàng, con muốn đổi đến ngồi cùng với tam hoàng đệ được không?”

Tiêu Diệp chớp chớp mắt to, bộ dạng thực ngây thơ.

Hoàng thượng nhìn hán, lại quay đầu thấy Tiêu Bình đang ngồi cạnh Lý An Nhiên vô tư sờ sờ cái này, bắt lấy cái kia, thỉnh thoảng còn muốn bỏ cái gì đó vào trong miệng, Lý An Nhiên phải bận rộn ngăn cản hán, còn phải chú ý không phát ra tiếng động, trông vô cùng bất đắc dĩ, ánh mắt lạnh của hán liền dịu đi một chút, gật đầu nói:

“Được, người đâu, chuyển chỗ ngồi của đại hoàng tử đến bên cạnh tam hoàng tử và Thuần chiêu dung đi.”

Hoàng thượng đã ra lệnh, ai dám phản đối, chính vì thế dù Đức phi sắc mặt khó coi, trong lòng thầm hận nhưng chỉ có thể ngậm miệng.

Lý An Nhiên thấy Tiêu Diệp đi đến, không khỏi nở nụ cười, Tiêu Diệp rất tự nhiên tiến tới ngồi bên cạnh Tiêu Bình.

“Hoàng... Huynh!”

Tiêu Bình lập tức bị đại hoàng huynh của hắn thu hút, nghiêng qua muốn nhào vào người Tiêu Diệp, Lý An Nhiên lập tức bắt lấy hắn.

“Bình Nhi ngoan, ngồi đây chơi với đại hoàng huynh đi.”

“Bình Nhi, Bình Nhi, đại hoàng huynh cho ngươi điểm tâm nhé.”

“Điểm tâm!”

Đối với đứa nhỏ không có gì có thể hấp dẫn hơn đồ ăn, Lý An Nhiên bất đắc dĩ nhìn hai đứa nhỏ, thực là hai cái ham ăn!

Hoàng thượng nhìn hai đứa nhỏ chơi vui vẻ, sắc mặt mới dịu xuống, hoàng hậu và thái hậu thấy vậy không khỏi nhũn mảy, hoàng thượng càng yêu thích Tiêu Diệp và Tiêu Bình thì càng bất lợi đối với Tiêu Minh và Tô gia, bọn họ đương nhiên không cao hứng.

Ngay lúc này, đột nhiên một tiếng kinh hô thu hút sự chú ý của mọi người.

“Lâm sung dung tỷ tỷ.”

“Nương nương.”

Lý An Nhiên vừa nhìn liền nhận ra Lâm sung dung đã ngất xỉu đang tựa vào vai cung nữ sau lưng, sắc mặt hơi tái nhợt, mấy người Hoa tu dung đều nhón nhào cả lên.

Hoàng thượng nhướng mày, lạnh nhạt nói:

“Đưa Lâm sung dung xuống dưới, bảo thái y đến xem đi.”

Rất nhanh Lâm sung dung cũng được đưa đi, Lý An Nhiên âm thầm quan sát sắc mặt hoàng hậu, tuy bên ngoài hoàng hậu không lộ ra khác thường, nhưng trong nội tâm nhất định rất tức giận, thọ yến của mình bị hết người này đến người khác phá đám, hoàng hậu sao có thể không giận cơ chứ.

Lý An Nhiên thờ dài, sau này sợ là sẽ có rất nhiều trò hay để xem.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hòa quý phi uy mãnh

Tứ hoàng tử cùng Lâm sung dung phải truyền thái y, thọ yến của hoàng hậu bị gián đoạn một thời gian không ngắn, mọi người ngồi chờ kết quả, trong lòng ai nấy đều có suy tính của chính mình, qua một khắc chung, Lưu công công mới dẫn hai thái y trở lại. Quách thái y phụ trách Vĩnh Xuân cung đầu tiên hiện rõ sắc mặt, Mã thái y được gọi đến chân mạch cho Lâm sung dung lại tươi cười đầy mặt, nhìn hai người cực kỳ đối lập.

“Tình hình tứ hoàng tử như thế nào?”

Quách thái y nghe hoàng thượng hỏi, lập tức cung kính tiến lên.

“Bẩm hoàng thượng, tứ hoàng tử vốn đã sinh non lại bị phong hàn, tình hình không mấy khả quan, lão thần kiến nghị bắt đầu từ hôm nay nên để cho tứ hoàng tử tắm nước thuốc hằng ngày, không thể lại ra gió.”

Hoàng thượng nhắm mắt hít vào một hơi rồi gật đầu nói:

“Cứ làm theo kiến nghị của khanh đi.”

“Thần tuân chỉ.”

Lưu công công thấy sắc mặt hoàng thượng lạnh lùng, đoán biết hắn buồn bực, lập tức tiến lên nói:

“Hoàng thượng, Mã thái y cũng có chuyện vui cần bẩm báo.”

Vừa nghe Lưu công công nói vậy, chúng phi tần lập tức tập trung tinh thần, Mã thái y tươi cười tiến lên, cung kính hô:

“Chúc mừng hoàng thượng, Lâm sung dung nương nương đã mang thai hơn ba tháng.”

Lời này vừa ra, mọi người chấn động.

Đã hơn ba tháng?!

Sắc mặt hoàng hậu trong một giây lộ ra tia phân nộ, đạo gần đây Lâm sung dung càng lúc càng lớn gan, thì ra nguyên nhân là như vậy.

Hoàng thượng nhường mầy, cả hân cũng có chút bất ngờ, chúng phi tần rất nhanh hoàn hồn, miềm cưỡng cười chúc mừng hoàng thượng.

Trong lúc đó hoàng thượng hơi hạ mí mắt, như đang nghĩ ngợi điều gì, Tô thái hậu cũng ngây người một chút, sau đó nhanh chóng cười nói:

“Hoàng thượng, trong cung lại có tin vui, hoàng thượng nhất định phải bang thưởng thâm hậu cho Lâm sung dung mới được.”

Hoàng thượng ngẩng đầu nhìn Tô thái hậu, lộ ra nụ cười chuẩn hiếu tử.

“Mẫu hậu nói phải, Lâm sung dung có công, tấn phong Vinh phi.”

Chúng phi tần đồng loạt kinh hãi, không chỉ phong phi mà còn cùng lúc ban phong hào, ân sủng như vậy vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Hoàng hậu ngoài mặt tươi cười nhưng nắm tay dẫu dưới tay áo đã siết chặt đến trắng bệch, trong lòng hoàng hậu cảm thấy như có ai đó dùng muối xát vào tim mình, cực kỳ đau nhức.

Hoàng thượng đột nhiên đứng dậy.

“Trẫm phải đi xem Lâm sung dung và tứ hoàng tử, mọi người cứ tiếp tục mừng thọ hoàng hậu đi, trẫm sẽ nhanh chóng trở lại.”

Nói xong hoàng thượng sai bước dài rời đi, khi đi ngang qua Lý An Nhiên, hoàng thượng rất nhanh liếc mắt nhìn nàng một cái, không biết có phải ảo giác hay không, Lý An Nhiên cảm thấy ánh mắt kia có một tia không cam lòng.

Triệu quý phi nhìn bóng lưng hoàng thượng đi xa, ánh mắt cũng lộ ra một tia ghen ghét cùng cực, vụng trộm sờ bụng bằng phẳng của mình, trong lòng vừa khó chịu vừa khổ sở.

Triệu quý phi và Lý An Nhiên là hai người được sủng ái nhất hậu cung, thậm chí so với Lý An Nhiên, Triệu quý phi còn được ân sủng rất nhiều năm rồi nhưng bụng vẫn không làm được việc, không thể sinh long tự chính là tâm bệnh của Triệu quý phi từ trước đến nay, chính vì thế bất kỳ phi tần nào mang thai đều trở thành kẻ thù của nàng ta.

Tiền nhân Lâm thị!

Đột nhiên Triệu quý phi nhận ra có một ánh mắt đang nhìn mình, nhú mầy ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, ngay lập tức bắt gặp vẻ mặt chăm chọc của Hòa quý phi.

“Ngươi nhìn cái gì?”

Ánh mắt Triệu quý phi cực kỳ sắc bén, Hòa quý phi không hề sợ hãi, ngược lại còn cười lạnh, cao ngạo nói:

“Ta thích nhìn đấy, ngươi làm gì ta?”

“Bốn cung không cho phép ngươi dùng ánh mắt đó nhìn bốn cung.”

Triệu quý phi bùng nổ lửa giận, từ trước đến nay chưa ai dám nói chuyện như thế với nàng.

Hòa quý phi trợn mắt, hung hãn cãi lại.

“Mặt của ngươi dát vàng hay sao mà không cho ta nhìn hả? Và lại nhìn ai bằng loại ánh mắt nào, đó là quyền của ta, ngươi có tư cách gì cấm cản.”

“Ngươi...”

“Ngươi ngươi ngươi cái gì? Chỉ là một quý phi không có phong hào, ra về cho ai xem, còn xưng bốn cung với ta?! Ta nhỏ vào!”

Tất cả mọi người còn chưa thoát ra được chấn động khi hậu cung nhiều thêm một Vinh phi, vừa quay đầu liền thấy hai vị quý phi cãi nhau, mọi người nhất thời ngây ngẩn, nhất là khi nhìn thấy bộ dạng hùng hổ hung ác của Hòa quý phi, tất cả đều có cùng một ý nghĩ.

Đây thật sự là công chúa Đại Nguyên sao? Hình tượng chẳng khác nào nữ nhân hàng cá.

Hoàng hậu nhìn Triệu quý phi tức giận đến biến sắc mặt, trong lòng cảm thấy cực kỳ hả hê, tâm trạng đang buồn bực cũng tốt lên một chút, nếu nói ra thì người mà hoàng hậu hận nhất trong hậu cung này không ai khác chính là Triệu quý phi.

Trong lúc đó, Tô thái hậu nhú mầy nhìn Hòa quý phi, ánh mắt lộ ra sự chán ghét.

Nữ nhân Đại Nguyên quả nhiên đều là tiện nhân vô sỉ!

Nghĩ như thế Tô thái hậu liền vỗ bàn nghiêm khắc trách cứ.

“Hò nháo, các người đường đường là quý phi, ở trước mặt ai gia lại dám hò ngôn loạn ngữ, thật không ra thể thống gì.”

Triệu quý phi tức giận đến nghẹn lời, nhất thời không nói chuyện được, Hòa quý phi ngược lại khí lực mười phần.

“Hò ngôn loạn ngữ cái gì chứ? Những gì ta nói không có sai, tất cả các người đều hai mặt như nhau, rõ ràng thâm hận muốn chết, còn làm ra vẻ mặt hiền lương thực đức, thật là làm cho người ta buồn nôn.”

“Láo xược!”

Tô thái hậu ôm ngực khó thở, đường đường thái hậu lại bị một phi tần chỉ vào mũi máng hai mặt, Tô thái hậu giận đến mặt phát xanh.

Hoàng hậu lập tức vỗ lưng thuận khí cho thái hậu, sắc mặt khó coi cực kỳ.

“Người đâu, mau mời hoàng thượng trở lại.”

Hoàng hậu vừa ra lệnh lập tức có người chạy đi, Hòa quý phi là công chúa Đại Nguyên, ngay cả là hoàng hậu cũng không dám tự ý trách phạt.

Nghe hoàng hậu sai người gọi hoàng thượng, Hòa quý phi bị chọc cho tức khí, trừng mắt nhìn hoàng hậu.

“Đường đường là hoàng hậu, bị chúng phi tần đập lên đầu, đúng là vô dụng, còn muốn giả vờ làm hiền hậu, đáng thương làm sao, trong lòng người lúc này đang nghĩ làm thế nào trả thù Vinh phi kia chứ gì? Không cần ra vẻ trước mặt ta.”

“Hòa quý phi, nếu người còn dám cuồng vọng hò ngôn loạn ngữ, đừng trách bản cung không khách sáo.”

Hoàng hậu nghiêm mặt, ánh mắt cực kỳ rét lạnh, Hòa quý phi trực tiếp nhảy dựng lên, mặt kệ đám cung nhân Túc Hương Điện khổ sở khuyên nhủ, trừng mắt thách thức hoàng hậu.

“Người dám, ta đứng ở đây này, người có thể làm gì ta hả? Có giỏi đến cắn ta một cái đi.”

Lý An Nhiên cũng như chúng phi tần đều không kềm được trợn mắt há mồm, trong lòng thầm hô:

Hòa quý phi quả có khí thế, dám mắng thái hậu cùng phi tần hậu cung, còn thách thức luôn cả hoàng hậu, đúng là công chúa hòa thân có khác, quá uy mãnh!

Trong lúc đó hoàng hậu âm trầm sắc mặt, lạnh lùng liếc mắt nhìn Hòa quý phi, cố gắng nén lửa giận, tay run run chỉ Hòa quý phi, không nói nên lời. Hòa quý phi là công chúa hòa thân, hoàng hậu thật sự không có cách.

Rất nhanh hoàng thượng được mời đến, hần vừa bước vào, không hỏi câu nào đã lập tức ra lệnh.

“Hòa quý phi chọc giận thái hậu, không có quy củ, giáng làm Hòa phi, cấm túc trong Túc Hương Điện một năm.”

Hoàng thượng ra tay sấm sét, mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, Hòa quý phi... Mà không, giờ đã là Hòa phi đã bị hai thái giám lôi ra, trong lúc đó Hòa phi lại không nói lời nào, chỉ trừng mắt hung ác nhìn hoàng thượng, nặc cho người ta lời đi.

Lý An Nhiên không khỏi suy nghĩ, không biết hoàng thượng đã làm cách nào mà có thể thu phục được vị công chúa hòa thân cực phẩm này, khi không có mặt của hần nàng chẳng khác nào tiểu bá vương không sợ trời không sợ đất, nhưng khi có hần ở đây thì ngay cả một chữ nàng cũng không dám nói.

Thái hậu bị chọc tức đến lên cơn đau tim, phải truyền thái y, quý phi cũng giận cực công tâm cần uống thuốc hạ hỏa, tính luôn cả tứ hoàng tử và Vinh phi, trong cung mới đó đã có bốn người cần thái y túc trực.

Lý An Nhiên không khỏi thở dài một hơi, cảm thấy thọ yến hôm nay chẳng khác nào một màn bi hài kịch.

Đợi khi nàng trở lại Trường Lạc cung, cảm thấy mệt mỏi rồi, hôm nay là sinh thần của hoàng hậu đương nhiên hoàng thượng phải ở Linh Phụng cung, Lý An Nhiên vừa lên giường, dự định suy tính một chút thể cuộc hậu cung lúc này nhưng mới nằm xuống không bao lâu đã bất giác ngủ mất.

Một đêm không yên bình!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Phô trương

Ngày hôm sau, Lý An Nhiên thực bất đắc dĩ ngồi trong Linh Phụng cung chịu đựng không khí lạnh lẽo, sắc mặt hoàng hậu lạnh nhạt bình thản nhưng càng như vậy càng khiến người ta bất an, Triệu quý phi, Anh phi và vị Vinh phi mới tấn phong đều cáo bệnh, cả buổi thính an đều chỉ có một mình Đức phi chống đỡ, hôm nay là ngày thính an Tô thái hậu nhưng Tô thái hậu không khỏe nên cũng miễn.

Đợi khi thoát ra được Linh Phụng cung, Lý An Nhiên thâm thở dài.

Thật tra tấn a!

Trong lúc đó, ngự thư phòng cũng chẳng chút tươi sáng, hoàng thượng ngồi sau long án, sắc mặt âm trầm, đứng bên dưới là một trung niên nam nhân anh tuấn có vẻ nghiêm nghị.

“Hứa đại nhân, người nói, trăm nên xử lý chuyện này như thế nào?”

Trung niên nhân cung kính trả lời.

“Hoàng thượng, Lâm gia hiện tại thái độ không rõ ràng, muốn ngư ông đắc lợi, nếu có thể kéo Lâm gia vào vòng tranh đấu quyền lực của các đại tộc triều đình, vừa có thể cắt đứt âm mưu lôi kéo Lâm gia của Tô thái sư vừa tìm thêm đối thủ cho Tô gia và Triệu gia, như vậy cực kỳ có lợi cho chúng ta, còn có long thai trong bụng Vinh phi, tình thế tốt nhất nên án binh bất động.”

Hoàng thượng nhìn Hứa đại nhân một lúc, đột nhiên hừ một tiếng.

“Hứa đại nhân, người thật sự là một cửu cửu tệ hại.”

Hứa đại nhân ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, bất đắc dĩ nói:

“Nếu Thuần chiêu dung nương nương biết được sự thật, thần tin rằng nương nương cũng sẽ đồng ý với kiến nghị của thần.”

“Hừ! Người chưa từng tiếp xúc với An Nhiên, đừng nói như người rất hiểu nàng.”

Hứa đại học sĩ bất đắc dĩ nhìn hoàng thượng, trong lòng thầm thở dài cảm thán, không biết đứa cháu kia của ông đã tu mấy kiếp mà may mắn được vị hoàng đế lãnh đạm vô tình của Nam Tề yêu thương đến vậy, năng nhập cung càng lâu hoàng thượng càng khó kiềm chế được tình cảm của chính mình.

“Hoàng thượng, xin lấy đại cuộc làm trọng.”

Hoàng thượng nhíu mày, sau đó thở dài.

“Kim Nhi kia khanh biết phải làm thế nào rồi chứ?”

Hứa đại học sĩ nghe vậy thầm thở phào một hơi.

“Thích sát phi tần, đương nhiên là tội chết.”

Ngay lúc này Lưu công công tiến vào bẩm báo.

“Hoàng thượng, Lâm tướng quân cầu kiến, muốn thay Vinh phi nương nương và Lâm gia tạ ơn hoàng thượng.”

Hoàng thượng nhíu nhíu mày nhưng rất nhanh về mặt của hắn bình thường trở lại, khoát tay nói:

“Hứa đại nhân lui trước đi.”

“Thần xin cáo lui.”

Hứa đại học sĩ vừa lui ra vừa cảm thán, vị án cung nữ dám thích sát Thuần chiêu dung trong ngày yến hội chào mừng tam hoàng tử Đại Nguyên hoàng thượng giao cho ông cuối cùng cũng kết thúc, đối với chủ mưu Vinh phi, Hứa đại học sĩ chỉ có thể thầm thương hại, phi tần không yên phận như nàng, hoàng thượng cực kỳ chán ghét, người bị hoàng thượng chán ghét vốn dĩ đã chẳng còn tương lai tươi sáng gì đáng nói, nhưng cũng phải nói nàng thật may mắn mang thai vào lúc này nếu không thật khó tưởng tượng đến hậu quả.

Trong lúc đó, tại ngự hoa viên, Lý An Nhiên ngồi kiệu trở lại Trường Lạc cung, bên cạnh cỗ kiệu của Lý An Nhiên còn có một cỗ kiệu nhỏ, Lâm quý tần ngồi trên kiệu, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Lý An Nhiên thấy vậy cũng có thể đoán ra nguyên nhân, Lâm quý tần là muội muội của Vinh phi, chuyện Vinh phi mang thai ba tháng không lý nào bản thân lại không biết, còn dám ngắt xiêu trong thọ yến của hoàng hậu, điều đó nói lên cái gì? Đơn giản là Vinh phi muốn biểu hiện thái độ của bản thân, muốn thoát ly khỏi thế lực Tô gia.

Lúc đó Tô thái hậu nhất thời còn chưa hiểu được hành động của nàng cho nên mới ra mặt xin hoàng thượng tăng phân vị, nhưng đợi thêm một chút thời gian Tô thái hậu đương nhiên có thể nhận được, Tô thái hậu bệnh chắc cũng không phải chỉ vì bị Hòa phi chọc tức đâu.

Vinh phi dựa vào long thai lập tức thoát ly khỏi sự khống chế của Tô gia còn dám khiêu khích, hành động như vậy chẳng khác nào chọc vào ổ kiến lửa, Lâm quý tần lo lắng cho Vinh phi cũng phải.

Đối với hành động của Vinh phi, trong lòng Lý An Nhiên cảm thán, vừa mới mang long thai đã vội vàng muốn bay lên tầng mây, thậm chí quên luôn cả hậu quả về sau, Lý An Nhiên không cho rằng hành động của nàng ta là sáng suốt.

.....

Rất nhanh đã bước vào tháng mười, không khí mùa thu đặc biệt mát mẻ, Lý An Nhiên bình thân ngồi trong lương đình, ngồi cùng nàng còn có ba người, Hoa tu dung, Quách tiếp dư và Vinh phi.

Dù về mặt không lộ nhưng trong lòng Lý An Nhiên lúc này thật sự vô cùng buồn bực, nàng chỉ tình cờ đi ngang ngự hoa viên mà thôi, không ngờ lại bắt gặp mấy người Vinh phi đang dạo chơi, Vinh phi còn cố tình lôi kéo không để nàng rời đi.

Nhìn nữ nhân cung trang sắc sỡ mặt mày sáng lạn ngồi đối diện, Lý An Nhiên thật bất đắc dĩ, Vinh phi từ sau khi mang thai, thanh thể càng ngày càng lớn, mà quan trọng hơn là Lâm gia ở tiền triều được hoàng thượng nâng đỡ, Vinh phi ở hậu cung nước lên thì thuyền lên.

Bản thân Vinh phi mang thai đã gần bốn tháng thể nhưng hành động lại cực kỳ tùy tiện, không như người khác khi mang thai chỉ ru rú trong cung của mình, Vinh phi lại đặc biệt thích lộ diện, ngày ngày không dạo chơi ở ngự hoa viên thì mở tiệc ngắm hoa đủ loại, chỉ gần một tháng mà Vinh phi đã dần dần hình thành một thế lực cho riêng mình.

Đối với hành động của Vinh phi, thái độ của mấy người hoàng hậu và quý phi cực kỳ mập mờ, hoàng hậu mắt nhắm tai ngo, quý phi cáo bệnh không lộ mặt, giống như Tô gia và Triệu gia đang kiên kỳ điều gì, ẩn nấp chờ thời cơ.

Hậu cung gần một tháng nay đổi gió không ngừng, nhất thời Vinh phi phong quang vô hạn.

“Nhìn sắc mặt Thuần chiêu dung không được tốt, người không khỏe sao?”

Vinh phi đưa mắt nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt tràn đầy đắc ý, mới tháng trước nàng ta còn thấp hơn Lý An Nhiên một chút, hiện tại đã vượt lên phi vị, sao có thể không đắc ý cơ chứ?!

Lý An Nhiên là loại người nào, Nhìn một cái nàng đã có thể đoán được dụng ý của Vinh phi, loại người thích phô trương thanh thế như vậy, Lý An Nhiên đặc biệt không muốn cùng đối phương tranh chấp, nhiều lời vô ích, nếu Vinh phi muốn phô trương thì cứ để nàng ta phô trương đi, nàng ta nói cái gì nàng cứ thuận theo là được.

“Quả thật thời tiết thay đổi khiến sức khỏe của thần thiếp kém đi, Vinh phi nương nương thật là tin ý.”

Vinh phi nở nụ cười, mân mê miếng điểm tâm trên tay nói:

“Vậy thì Thuần chiêu dung nên tịnh dưỡng cho tốt, nếu không hoàng thượng sẽ phải đau lòng.”

Nghe Vinh phi nói vậy, Hoa tu dung lập tức cười thêm vào.

“Đúng vậy, Thuần chiêu dung giống với quý phi nương nương, đều là sủng phi của hoàng thượng, quý phi nương nương đang bệnh, nếu Thuần chiêu dung cũng ngã bệnh thì lấy ai hầu hạ hoàng thượng đây.”

“Hoa tu dung tỷ tỷ nói không sai, Thuần chiêu dung phải dưỡng thân thể cho tốt để còn sinh long tự cho hoàng thượng giống như Vinh phi nương nương vậy.”

Người nói chính là một nữ nhân hơn hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp quyến rũ, nàng ta chính là Quách tiếp dư, một phi tần nhập cung rất sớm, lúc trước nàng ta lúc nào cũng im hơi lặng tiếng, nhưng khi Vinh phi nổi lên thì nàng ta liền ngã về dưới trướng Vinh phi.

Hoa tu dung lúc này cười nói:

“Quách muội muội nói sai rồi, không phải ai cũng có phúc trạch như Vinh phi nương nương có thể mang long thai đâu, người xem quý phi nhập cung bao năm nhưng bụng vẫn không làm nên chuyện, bởi mới nói, dù có được sủng ái bao nhiêu cũng vô dụng mà thôi, muốn mang long thai vẫn phải cần có phúc trạch và vận khí.”

Vinh phi nghe hai người Hoa tu dung và Quách tiếp dư nói vậy, cười cười đưa mắt nhìn Lý An Nhiên, chỉ thấy Lý An Nhiên bình thân nở nụ cười.

“Các người nói cũng phải, Vinh phi nương nương nhập cung sáu năm, phúc trạch thâm hậu cho nên mới có thể mang long thai, thần thiếp nhập cung gần ba năm kinh nghiệm yếu kém, dù được hoàng thượng đoái tưởng nhưng vẫn phải học hỏi ở Vinh phi nương nương nhiều hơn mới được, cố gắng tích phúc để cũng được may mắn như Vinh phi nương nương.”

Thông thường đối với mấy lời khiêu khích như vậy, Lý An Nhiên luôn làm như không hiểu, mặc kệ bọn họ, thế nhưng hôm nay nàng quả thật cảm thấy không thoải mái, tâm trạng đặc biệt tệ, chính vì thế nàng không nhịn.

Cổ tình nhắc đến thời gian nhập cung của Vinh phi còn nhấn mạnh hai chữ may mắn, sắc mặt Vinh phi liền trầm xuống, hai người Hoa tu dung và Quách tiếp dư có chút ngạc nhiên, bọn họ vốn tưởng Thuần chiêu dung này sẽ im lặng giả ngu như trước đây, thế nhưng kết quả lại không như dự tính.

Vinh phi lạnh lùng liếc nhìn Lý An Nhiên, muốn nói lời phản bác nhưng nghĩ lại thì biết phải nói gì bây giờ, những lời Lý An Nhiên nói cũng chỉ tiếp theo những lời hai người Hoa tu dung và Quách tiếp dư nói mà thôi, nàng ta còn có thể phản bác gì đây chứ. Nàng ta nhập cung sáu năm là thật, đối với người mang được long thai, dùng từ may mắn cũng không có gì sai, không có chỗ để bắt bẻ.

Vinh phi cảm thấy không thoải mái, không nói một lời đứng dậy rời đi, Lý An Nhiên nhìn nàng ta đi xa, âm thầm hừ một tiếng.

Kiều ngạo ngu xuẩn! Đầu ngẩng càng cao lúc bị đập xuống sẽ càng khó xem.

.....

Một nơi nào đó trong hậu cung.

“Nè, người nói trong cung thật sự có hoa ngọc trân sao?”

“Đúng vậy, nô tài điều tra được ở phía tây Phúc Tâm Các có một cây hoa ngọc trân, nhưng mùa này thì sợ là hoa vẫn chưa nở.”

Tiêu Diệp nở nụ cười nói.

“Không cần nở hoa vào mùa này, cái ta muốn là lấy nguyên cây mang về trồng vào chậu.”

“Điện hạ, ngày muốn trồng hoa ngọc trân?”

“Không phải, ta đọc trong sách, hoa ngọc trân có rất nhiều ở Giang Châu, Thuần chiêu dung nhất định thích.”

.....

Trở lại Trường Lạc cung, Lý An Nhiên cuối cùng lộ ra sắc mặt khó chịu, Thanh Y liền tiến lên an ủi.

“Nương nương, không cần chấp nhất với bọn họ làm gì, không đáng.”

“Ta đâu có chấp nhất, cũng đâu có chịu thiệt mà bức bối, chỉ là trong lòng cảm thấy bức bối khó chịu thôi.”

“Hay là nương nương không được khỏe, để nô tỳ bắt mạch cho người thử xem.”

Lý An Nhiên thờ dãi khoát tay.

“Không cần đâu, tối qua ta đọc quyển du kí kia nên ngủ hơi trễ, để ta vào ngủ bù một chút sẽ tốt thôi.”

Nói xong Lý An Nhiên đi thẳng vào nội thất, giữa mùa thu không khí mát mẻ, mở cửa sổ ngủ trưa cảm giác cực kỳ không tệ.

Trong lúc mơ màng nàng còn tự đưa tay sờ bụng mình.

Khi nào mới đến lượt ta đây?

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tiêu Minh

Hắn ở Nam Tề là một người rất quan trọng, quan trọng vì hắn chính là hoàng tử, là người có thể trở thành hoàng đế sau này, chính vì thế hắn không được tùy tiện làm theo ý mình, mẫu hậu vẫn luôn dằn dò hắn như vậy.

Thế nhưng càng ngày càng lớn hắn nhận ra mẫu hậu có chuyện gạt hắn, mẫu hậu nói hắn là hoàng tử cho nên sau này hắn sẽ thành hoàng đế giống như phụ hoàng, nhưng mà đại hoàng huynh không phải cũng là hoàng tử hay sao? Vậy đại hoàng huynh cũng có thể làm hoàng đế, cũng quan trọng giống như hắn rồi, nhưng vì sao đại hoàng huynh có thể tự do làm chuyện mà mình thích còn hắn thì không chứ?

Khi hần hỏi mẫu hậu chuyện đó, mẫu hậu đã không chịu giải thích, hần rất muốn nói hần cũng muốn giống như đại hoàng huynh, thế nhưng cuối cùng hần đã không dám nói.

Hần là nhị hoàng tử của Nam Tề, là đích tử duy nhất của phụ hoàng, hần là hoàng tử Tiêu Minh.

“Nhị điện hạ, ngài đừng chạy, nếu hoàng hậu nương nương biết nhất định trách phạt tiểu nhân.”

Trong ngự hoa viên, Tiêu Minh tung tăng chạy phía trước, hai cung nữ thái giám đuổi theo phía sau.

Tiêu Minh cảm thấy thật cao hứng, hôm nay khó khăn lắm mới xin được mẫu hậu cho hần ra ngoài chơi, đã rất lâu rồi hần mới được rời khỏi Linh Phụng cung.

Không ai biết, hàng ngày hần ngồi trong phòng nhìn ra cửa sổ, nhìn những chú bướm bay lượn dập dờn, hần đều cảm thấy thực hâm mộ, hần cũng muốn được tự do bay lượn như chúng, nhưng mẫu hậu nói hần sinh ra không đủ tháng, thân thể hần không tốt cho nên không được chạy ra ngoài chơi, chính vì thế hần chỉ có thể im lặng chịu đựng và không ngừng hâm mộ, chịu đựng qua mấy năm, cuối cùng mẫu hậu cũng không ép hần ở trong phòng nữa, mẫu hậu bắt đầu cho hần đi ra ngoài.

Tiêu Minh chạy một hồi, cuối cùng cũng bắt đầu được đám cung nhân Linh Phụng cung, hần không thích bọn họ chút nào, bọn họ lúc nào cũng cản trở hần, không được làm cái này, không được đụng cái kia. Đột nhiên Tiêu Minh nhìn thấy một cung điện yên tĩnh, không khí cực kỳ bình hòa xuất hiện trước mặt, hần tò mò nâng cái đầu nhỏ nhìn lên tám biển treo trước cửa.

“Trường ... Trường cái gì Cung nhỉ? chữ đó mình quên mất rồi.”

“Là Trường Lạc cung thưa điện hạ.”

Tiêu Minh giật mình quay đầu, lập tức hần nhìn thấy một thái giám ăn mặc tươm tất, nụ cười hiền lành đứng sau lưng mình.

“Tham kiến Nhị điện hạ.”

“Ngươi là ai?”

“Nô tài gọi Tiểu Nhất Từ, là tổng quản thái giám của Trường Lạc Cung.”

“Tiểu Nhất Từ? Tên thật xấu.”

Tiêu Minh ôm bụng cười lên.

“Sau ngươi còn có Tiểu Nhị Từ, Tiểu Tam Từ không?”

Tiểu Nhất Từ bắt đầu đi.

“Sau nô tài còn chín người nữa, nhỏ nhất là Tiểu Thập Từ.”

Tiêu Minh cười đến hai mắt híp lại, thân thể hần hơi đơn bạc nhưng khuôn mặt trắng nõn, mắt to đen láy, trông vẫn cực kỳ đáng yêu.

“Trường Lạc Cung đó là của ai vậy?”

“Bẩm điện hạ, Trường Lạc cung được hoàng thượng ban cho Thuần chiêu dung nương nương và tam hoàng tử.”

“A...”

Tiêu Minh kinh ngạc, quay đầu nhìn cửa lớn Trường Lạc cung, hần nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó quay sang Tiểu Nhất Từ.

“Ta có thể vào thăm tam hoàng đệ không?”

Tiểu Nhất Từ hơi do dự một chút, quay đầu nhìn ra xung quanh.

“Điện hạ ra ngoài một mình à?”

Tiêu Minh nhìn nhìn Tiểu Nhất Từ, sau đó bĩu môi nói:

“Ngươi không muốn cho ta vào thăm tam hoàng đệ sao?”

Tiểu Nhất Từ cười khỏ giải thích.

“Nô tài không dám, nhưng nếu điện hạ vào mà không báo với hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương sẽ lo lắng.”

Tiêu Minh nghĩ nghĩ rồi nói:

“Lần trước ta hỏi phụ hoàng, phụ hoàng đã đồng ý, lúc nào ta cũng có thể đến thăm tam hoàng đệ, mẫu hậu nhất định sẽ không làm trái ý phụ hoàng.”

Tiểu Nhất Từ nghe vậy đành bất đắc dĩ nói:

“Vậy mời điện hạ, để nô tài đi bẩm báo với nương nương.”

Tiêu Minh lập tức cười gật đầu.

Lý An Nhiên vừa mới ngủ được nửa canh giờ thì đã bị đánh thức vì tiểu tử Tiêu Bình đã dậy đang tìm nàng. Lý An Nhiên ôm hân ngồi trên tú đôn, một tay cầm du ký đọc cho hân nghe, Tiêu Bình vừa bắt đồ chơi vừa nghe nàng đọc, ngay lúc này Tiểu Nhất Từ tiến vào bẩm báo.

“Bẩm nương nương, có nhị hoàng tử đến thăm tam hoàng tử.”

Lý An Nhiên không khỏi kinh ngạc, Tiểu Nhất Từ lập tức báo lại tình huống hân gặp Tiêu Minh ở bên ngoài, Lý An Nhiên nhíu nhíu mày, nàng đương nhiên không chấp nhất với đứa nhỏ Tiêu Minh, nhưng khiến nàng lo lắng chính là hoàng hậu, nếu Tiêu Minh ở Trường Lạc cung xảy ra chuyện gì, hoàng hậu nhất định không dễ yên cho nàng.

Nghĩ một chút, Lý An Nhiên thở dài bất đắc dĩ.

“Mời nhị hoàng tử vào.”

Tiêu Minh được Tiểu Nhất Từ đưa vào Trường Lạc Cung, hai mắt hân liên tục nhìn ra xung quanh, ngoại trừ Linh Phụng cung và Thọ Khang cung, đây là lần đầu tiên hân vào một cung điện khác, Trường Lạc cung khiến hân cảm thấy rất thú vị, bởi vì đầu đầu hân cũng nhìn thấy cây xanh, Linh Phụng cung không bao giờ nhìn thấy nhiều cây xanh như thế, mẫu hậu nói vì trước đây thân thể hân không tốt, sợ làm cho hân dị ứng cho nên cả một chút hoa cỏ cũng bị mẫu hậu hạ lệnh chặt bỏ hết.

Bước vào nội điện, Tiêu Minh nhìn thấy Lý An Nhiên và Tiêu Bình đang ngồi trên tú đôn, Lý An Nhiên mỉm cười nhìn hân.

“Nhị điện hạ, mau đến đây ngồi đi.”

Tiêu Minh nhìn Lý An Nhiên cười dịu dàng, ánh mắt trong veo không có địch ý, hân càng thêm yên tâm, đi đến ngồi xuống tú đôn, chớp mắt to nhìn Tiêu Bình, trong mắt có tò mò, có yêu thích. Hân cứ ngồi đó nhìn Bình Nhi một lúc, ánh mắt càng lúc càng phát sáng, đây là lần đầu tiên hân được ở gần trẻ con nhỏ hơn hân, tâm lý cực kỳ mới lạ.

“Bình Nhi, nhị hoàng huynh đến thăm con này.”

“Hoàng ...Huynh.”

Tiêu Bình ngẩng đầu nhìn Tiêu Minh, hân nhận ra Tiêu Minh không phải đại hoàng huynh Diệp Nhi của hân, tuy nhiên trẻ con đều đặc biệt thích trẻ con hơn người lớn, cho nên hân cũng không bài xích, giờ cánh tay mập ú lên đưa cho Tiêu Minh cái trống bỏi đang cầm, miệng cười toe toét, rõ ràng hân muốn Tiêu Minh chơi cùng.

Tiêu Minh sững sờ một chút, nhìn Tiêu Bình nhỏ nhắn đáng yêu cười với mình, trong lòng đột nhiên cực kỳ vui sướng, trên mặt bất giác nở rộ một nụ cười, giờ tay cầm lấy cái trống bỏi, lắc lắc phát ra tiếng kêu trước mặt Tiêu Bình, đôi được tiểu gia hòa vui vẻ cười lên.

Lý An Nhiên nhìn hai đứa nhỏ bắt đầu chơi đùa, trên mặt chúng đều là nụ cười tinh khiết không tạp chất, sự phòng bị trong lòng theo đó bị cuốn trôi, xem ra nàng đã quá lo, Tiêu Minh dù là bảo bối của hoàng hậu nhưng không vì vậy mà hân trở thành một đứa nhỏ kiêu ngạo khó gần, ngược lại đứa nhỏ này cực kỳ chất phát ngây thơ, nhớ đến việc hân từ nhỏ nhiều bệnh bị nhốt trong thăm cung, ngay cả hoa viên cũng không thể bước ra, Lý An Nhiên phần nào có thể hiểu được, đứa nhỏ này rất cô đơn, chính vì thế khi được Bình Nhi chấp nhận chơi cùng, hân mới vui như thế.

Lý An Nhiên quay đầu nhìn Thanh Y đang ngạc nhiên nhìn Tiêu Minh, cười nói:

“Đừng có nhìn nữa, đi mang điểm tâm ra đây, còn có nước táo của Bình Nhi đã chuẩn bị xong chưa? Xong rồi thì cũng mang một chén lên cho nhị điện hạ đi.”

“A...”

Thanh Y a lên một tiếng rồi mới cười chạy đi.

.....

Trong lúc đó, Linh Phụng cung không khí cực kỳ trầm lắng, hoàng hậu ngồi trên ghế, chậm rãi nhấp trà, ánh mắt như đang suy nghĩ gì đó, lòng mày nhăn lại lộ ra lo âu.

Tín ma ma ở bên cạnh liền thở dài khuyên nhủ.

“Nương nương không cần lo lắng, kế hoạch vô cùng chu toàn, tin chắc nhất định sẽ thành công.”

“Ừ!”

Hoàng hậu ừ một tiếng, sau đó đột nhiên ngẩng đầu hỏi:

“Minh Nhi đâu, hắn đi ngự hoa viên vẫn chưa trở về sao?”

“Nương nương, nhị diện hạ ít khi được ra ngoài, hôm nay nương nương cho phép hắn đi ngự hoa viên, nhất định rất phấn khởi, cứ để nhị diện hạ chơi thêm một chút đi thôi, thái y cũng đã nói thân thể của hắn vận động nhiều mới tốt.”

“Nhưng mà ta lo lắng...”

“Nương nương, bảo vệ quá chưa chắc đã là tốt, hoàng thượng đã từng nhắc đến chuyện này rất nhiều lần.”

Hoàng hậu nhìn Tín ma ma, thở dài một hơi, buồn rầu nói:

“Bốn cung biết, thế nhưng bốn cung chỉ có một mình Minh Nhi mà thôi, tất cả những gì bốn cung làm cũng chỉ vì trải đường tương lai cho nó.”

Nhìn ánh mắt khổ sở của hoàng hậu, Tín ma ma không khỏi xót xa, bà là nữ nương của hoàng hậu, bà chính là người chứng kiến từng chuyện hoàng hậu đã trải qua từ nhỏ đến lớn, nỗi khổ tâm của hoàng hậu bà biết rất rõ.

Ngay lúc này, một tiểu thái giám hốt hải chạy vào.

“Nương nương, không xong.”

Hoàng hậu đứng bật dậy lạnh giọng quát.

“Mau nói.”

“Đại hoàng tử ở Lãnh cung bị chó điên tấn công.”

Hai mắt hoàng hậu lập tức sáng lên, sâu trong ánh mắt là một tia vui mừng, nhưng rất nhanh hoàng hậu nén xuống, lạnh giọng hỏi:

“Đại hoàng tử như thế nào rồi?”

“Đã được đưa về Thái Bảo cung.”

Hoàng hậu nhướng mày, lập tức hô.

“Người đâu, chuẩn bị kiệu.”

.....

Ngự thư phòng.

“Ngươi nói cái gì.”

Hoàng thượng đứng bật dậy, phần nộ nhìn chằm chằm tiểu thái giám báo tin quỳ ở dưới.

“Hoàng thượng bớt giận, hiện tại nên đi xem đại hoàng tử thế nào đã.”

Sắc mặt hoàng thượng cực kỳ âm u, không nói lời nào sai bước dài đi khỏi điện.

.....

Ly Hoa cung.

“Nương nương, đại hoàng tử bị chó điên tấn công ở Lãnh cung.”

Đức phi đang nằm dưỡng thần nghe vậy liền mở mắt, cười lạnh nói:

“Nghịch chủng kia cuối cùng cũng bị quả báo sao?”

Cung nữ Mai Nhi của Đức phi không khỏi nhủu mày, vội vàng khuyên nhủ.

“Nương nương, đại hoàng tử gặp chuyện, nương nương nhất định phải đến.”

Đức phi ngồi dậy, cười nói:

“Đương nhiên bốn cung phải đi rồi, để ta xem tên nghịch tử này có kết cục bi thảm ra sao.”

.....

Trường Lạc cung, Lý An Nhiên còn chưa biết chuyện gì.

“Đây là cái gì vậy?”

Tiêu Minh tò mò nhìn một viên tròn màu xanh nhạt trên đĩa điểm tâm, Lý An Nhiên mỉm cười nói:

“Đây là kẹo bạc hà.”

“Kẹo bạc hà? Ta chưa từng nghe qua.”

“Cái này do ta tự mình nghĩ ra, điện hạ không biết cũng phải, ăn thử một viên đi.”

“Ừm!”

Tiêu Minh gật đầu, bỏ một viên kẹo vào miệng, ban đầu hần tròn mắt nhìn Lý An Nhiên, sau đó lại chuyển thành hưởng thụ.

“Ngon nha.”

Nhìn bộ dạng của Tiêu Minh, Lý An Nhiên buồn cười, nàng bắt giác nhớ đến lần đầu Diệp Nhi ăn kẹo bạc hà cũng có bộ dạng như vậy, đúng là huynh đệ mà, vẻ mặt giống hệt nhau.

“Điện hạ thích là được rồi, Diệp Nhi cũng thích ăn kẹo bạc hà.”

“Đại hoàng huynh?”

“Ừm! Cứ cách vài ngày hần lại đến đòi kẹo bạc hà chỗ ta.”

“A... Vậy hôm nay đại hoàng huynh có đến không?”

Lý An Nhiên nhìn ánh mắt chờ mong của Tiêu Minh, không khỏi dịu dàng cười, tay bắt giác giờ lên, vừa định xoa đầu Tiêu Minh nhưng nàng lập tức tự không chế bản thân, nhẹ buông tay xuống.

“Nếu nhị điện hạ muốn gặp Diệp Nhi, sao không tự đi tìm hần.”

“Mẫu hậu không cho ta đi nha.”

Lý An Nhiên hơi giật mình, đứa nhỏ này thật sự rất thành thật ngây thơ, không thể tin được là hần chính là con của hoàng hậu.

“Hoàng hậu nương nương có lẽ là lo lắng cho nhị điện hạ.”

Tiêu Minh cuối đầu, đột nhiên hơi ừ ừ nói:

“Và lại, đại hoàng huynh cũng không thích ta.”

Lý An Nhiên kinh ngạc.

“Sao điện hạ lại nói vậy?”

“Bởi vì đại hoàng huynh chưa bao giờ đến thăm ta.”

Lý An Nhiên bất đắc dĩ, nhìn ánh mắt âm trầm của đứa nhỏ này, nàng không thể kèm chế được nữa, giờ tay xoa đầu hần, mỉm cười nói:

“Không đến thăm điện hạ không có nghĩa là Diệp Nhi không thích ngươi.”

Tiêu Minh hơi giật mình nhìn nàng, hần hơi không được tự nhiên mím môi, cuối đầu im lặng, bộ dạng của hần thật sự là đáng yêu cực kỳ, đối với người tràn trề tình mẫu tử như Lý An Nhiên, nàng lập tức bị đánh gục, nhẹ giọng a ừ.

“Nếu có cơ hội gặp Diệp Nhi, điện hạ hãy thử hỏi hần xem có thích mình hay không, tin chắc điện hạ sẽ có được đáp án.”

Tiêu Minh ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt hơi sáng lên, ngay lúc này, Tiểu Nhất Tử chạy vào, sắc mặt hần vô cùng khó coi hô lớn.

“Nương nương, có chuyện rồi, đại hoàng tử bị chó điên tấn công, đã bị đưa trở về Thái Bảo cung, tình trạng không rõ.”

“Người nói cái gì?”

Đầu óc Lý An Nhiên như muốn nổ tung, thân thể nàng run lên, lập tức đứng bật dậy, vừa muốn chạy đi đột nhiên cảm thấy choáng váng, trời đất như quay cuồng, tầm mắt tối sầm, trước lúc hôn mê trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ:

Diệp Nhi, nàng muốn gặp Diệp Nhi!

“Nương nương.”

Thanh Y kinh hãi, vội vàng đỡ lấy Lý An Nhiên, Tiểu Nhất Tử cũng cuống lên, hét lớn.

“Người đâu, mau đi gọi thái y.”

Lý ma ma hay tin hốt hải chạy đến, Trường Lạc cung nhất thời rối loạn, Tiêu Bình ở trên tú don thất Lý An Nhiên ngã xuống, mọi người xung quanh hô lớn gọi nhỏ, hân bị dọa sợ khóc thét lên.

Tiêu Minh giật mình trước tin tức Tiêu Diệp gặp chuyện, sau đó hân thấy sắc mặt Lý An Nhiên cực kỳ sợ hãi rồi ngất xỉu, nhất thời hân nghĩ người không biết phải làm sao, đợi khi nghe tiếng khóc thét của Tiêu Bình hân mới hoảng hồn, quay sang ôm Bình Nhi.

“Đừng khóc, đừng khóc có hoàng huynh đây.”

Tiêu Minh không nhận ra hành động lúc này của mình giống hết cách mà hoàng hậu hay dỗ dành hân.

Trong lúc đó Tiêu Bình, ánh mắt hân vẫn nhìn chăm chăm vào Lý An Nhiên đang được người ta diu đỡ, trong lòng hân đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

Đại hoàng huynh sẽ không sao chứ?!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Hoàng hậu khổ tâm

Tiêu Diệp ngồi trên giường, sắc mặt hân hơi tái nhợt, Đức phi gục bên giường khóc thảm, hân làm như không nghe thấy, chỉ gặt gao nắm tay áo hoàng thượng, tuy trường thành trước tuổi nhưng dù sao hân cũng mới tám tuổi, suýt gặp tai nạn tâm lý đương nhiên sợ hãi, muốn được bám vào người thân là chuyện có thể hiểu được.

Hoàng thượng ngồi bên giường, không nói lời nào, không ai biết hân đang nghĩ gì.

Hoàng hậu đứng một bên nhìn, lâu lâu còn nhẹ giọng an ủi Đức phi, ngoài mặt cực kỳ thương tiếc nhưng trong lòng lại thâm hận, cơ hội tốt như thế nhưng không ngờ lại thất bại trong gang tấc, tất cả đều là vì mấy cái tiện nhân kia.

Nếu truy xét đầu đuôi, phải nói đến chuyện từ mấy tháng trước, một lần hoàng hậu nhìn thấy Tiêu Diệp chạy qua bên bờ hồ, hoàng hậu luôn cho rằng chân hân bị hủy, đáng ra không thể chạy nhảy tự nhiên như thế, vì vậy mà bắt đầu nghi ngờ. Sau khi cho người điều tra, phát hiện chân Tiêu Diệp thật sự lành lại, thậm chí có thể học cưỡi ngựa, hoàng hậu lập tức cảm thấy nguy cơ, dù Tiêu Diệp không phải đích tử nhưng hân dù sao cũng là trưởng tử, nếu để cho hân phát triển, sao này sẽ là trở ngại trên đường lên ngôi của Tiêu Minh.

Hoàng hậu suy tính đủ đường, đợi qua mấy tháng cuối cùng bắt được cơ hội, nghe tin Tiêu Diệp muốn tìm hoa ngọc trâm, hoàng hậu liền cố tình tung tin hoa ngọc trâm có ở Phúc Tâm Các, mà bên cạnh Phúc Tâm Các là lãnh cung vắng vẻ, thuận tiện cho người của hoàng hậu ra tay, cố tình thả chó điên ra đuổi chạy về phía Tiêu Diệp.

Nhưng tính toán của hoàng hậu có lỗ hổng, hung khuyến kia được nhốt trong lãnh cung, muốn thả nó ra phải mở cửa lãnh cung, do đó người sống trong lãnh cung cũng vì vậy mà thoát ra được, trong lúc ác khuyến chuẩn bị cắn Tiêu Diệp lại bị người khác từ lãnh cung chạy ra ngăn cản, nhờ vậy mà Tiêu Diệp tránh được một kiếp.

Tiêu Diệp cuối đầu xiết chặt tay áo hoàng thượng, trong lòng hân lúc này vẫn còn chưa hết hoảng sợ, cuối cùng hân không kềm được ngẩng đầu hỏi hoàng thượng.

“Phụ hoàng, Thuần mẫu phi... Thuần mẫu phi sao vẫn chưa đến?”

Hoàng hậu cùng Đức phi đồng loạt giật mình, Đức phi siết chặt nắm tay, cuối đầu cố gắng che dấu sắc mặt phần nộ dữ tợn của mình.

Hoàng thượng cũng hơi nhũn mảy, câu hỏi của Tiêu Diệp nhắc nhở hần, Diệp Nhi gặp chuyện, nàng đáng ra phải lập tức đến mới đúng, tại sao lúc này vẫn chưa thấy? Chẳng lẽ...

“Hoàng thượng.”

Lưu công công tiến vào, vẻ mặt lo lắng hô một tiếng cắt ngang suy nghĩ của hoàng thượng.

“Hoàng thượng, Trường Lạc Cung xảy ra chuyện, Thuần chiêu dung nương nương hay tin đại hoàng tử gặp chuyện, nhất thời kích động quá độ đã hôn mê, hiện đang truyền thái y.”

Diệp Nhi lập tức sợ hãi, chân mảy hoàng thượng nhũn càng chắc, đứng dậy nói:

“Được rồi, trăm phải đi xem.”

Tiêu Diệp cũng nhảy xuống giường.

“Phụ hoàng, con cũng muốn đi.”

Hoàng thượng xoa đầu Diệp Nhi.

“Ngươi vừa mới trải qua kinh hách, nên nghỉ ngơi đi.”

“Phụ hoàng, ta không sao.”

Diệp Nhi kiên quyết nhìn hoàng thượng, thấy vậy hoàng thượng thở dài.

“Được rồi.”

Nhìn bóng lưng hoàng thượng dẫn theo Diệp Nhi rời đi, cuối cùng Đức phi đã không thể chịu nổi nữa, trừng mắt hung ác nhìn Diệp Nhi, hoàng hậu lập tức quát.

“Đức phi!”

Đức phi giật mình quay đầu nhìn hoàng hậu, chỉ thấy ánh mắt hoàng hậu tràn đầy cảnh cáo.

“Chú ý về mặt của ngươi, đừng để bốn cung nhìn thấy lần thứ hai.”

Đức phi hơi sợ, hiếm khi thấy sắc mặt hoàng hậu kém đến vậy, Đức phi chỉ có thể vâng dạ ứng thuận.

.....

Không khí trong Trường Lạc Cung trầm trọng căng thẳng, Lý An Nhiên được đưa vào tắm thất, Tiêu Minh và Tiêu Bình bị Lý ma ma giữ ở ngoại thất, đợi khi hoàng thượng đến nhìn thấy Tiêu Minh, cả hần cũng cực kỳ ngoài ý muốn, thế nhưng tình hình hiện tại hoàng thượng không có thời gian tìm hiểu, vừa bước vào hần liền hỏi:

“Thuần chiêu dung như thế nào?”

Tiêu Nhất Tử lập tức tiến lên nói:

“Ngô thái y và Thanh Y đang ở bên trong cùng với nương nương.”

Hoàng thượng nghe vậy không hỏi gì thêm vội bước tiến vào tắm thất, trước khi đi hần còn nói với Tiêu Diệp đứng bên cạnh.

“Ngươi ở ngoài nay trông chừng hai hoàng đệ.”

Tiêu Diệp mím môi gật gật đầu.

Đội hoàng thượng đi rồi, Tiêu Diệp quay đầu đi đến chỗ Tiêu Minh và Tiêu Bình.

“Hoàng... Huynh.”

Tiêu Bình thấy Tiêu Diệp, lập tức gọi hần, Tiêu Minh cũng nhìn Tiêu Diệp quan tâm hỏi:

“Đại hoàng huynh, ngươi không sao chứ?”

Tiêu Diệp quay đầu, thấy ánh mắt quan tâm của Tiêu Minh, hần cười cười, cũng giờ tay vỗ vỗ đầu Tiêu Minh nói:

“Ta không sao, có người cứu ta, cho nên vẫn lạnh lạnh.”

Tiêu Diệp chỉ lớn hơn Tiêu Minh có một tuổi, bộ dạng ra vẻ người lớn của hắn vào mắt người khác có chút buồn cười, thế nhưng Tiêu Minh lại không kèm được hơi đỏ mặt, trong cung hoàng tử chỉ có bốn cái, tự bản thân bọn chúng cũng muốn được thân thiết với nhau, thế nhưng vì quan hệ phức tạp của phi tần trong cung mà dần trở nên xa cách, không ai biết trong thọ yến của hoàng hậu, nhìn thấy Tiêu Diệp và Tiêu Bình chơi đùa với nhau, hắn đã có bao nhiêu âm mưu.

Đối với Tiêu Minh, Tiêu Diệp không hề bà xích, phụ hoàng thường nói với hắn, thân là trưởng huynh, khi đối xử với chúng đệ đệ phải công bằng.

“Đúng rồi, sao ngươi lại ở đây, hoàng hậu nương nương cho ngươi đến đây sao?”

“Không có, tự ta muốn đến thăm tam hoàng đệ thôi.”

Hai đứa lại nhỏ giọng nói chuyện, Tiêu Bình ngồi giữa hai hoàng huynh của mình, cái đầu nhỏ liên tục di chuyển, nhìn người này rồi lại nhìn người kia.

Trong lúc đó hoàng thượng tiến vào tắm thất liền nhìn thấy Lý An Nhiên hôn mê nằm trên giường, Ngô thái y nhú chặt chân mày, cách một lớp màn bắt mạch cho Lý An Nhiên, Thanh Y hai mắt sáng rực hồi hộp nhìn Ngô thái y.

Phát hiện hoàng thượng đến, hai người bọn họ lập tức hành lễ.

“Tham kiến hoàng thượng.”

Hoàng thượng không nói lời nào vén màn ngồi xuống bên giường, nhìn sắc mặt hơi tái của Lý An Nhiên, chân mày hắn nhíu lại, nắm lấy tay nàng, cảm giác lạnh lẽo từ tay nàng như truyền thẳng vào tim hắn.

“Nói đi, Thuần chiêu dung xảy ra chuyện gì?”

Hai người Thanh Y và Ngô thái y nhìn nhau, Ngô thái y cung kính mỉm cười nói:

“Hoàng thượng, vì tháng còn nhỏ nên thân vẫn chưa chắc chắn, nhưng có vẻ như Thuần chiêu dung nương nương đã mang thai gần một tháng.”

Hoàng thượng sững người trong ba giây, sau đó hắn quay đầu nhìn Ngô thái y, phải nói dưới cái nhìn của Ngô thái y, ánh mắt sáng rực như sao của hoàng thượng lúc này thật sự có chút kinh khủng.

“Ngươi nói cái gì?”

“Khụ... Bẩm hoàng thượng, thân có chín phần chắc chắn, Thuần chiêu dung nương nương đã mang thai gần một tháng.”

Ngay lập tức, vẻ mặt hoàng thượng biến hóa, từ từ lộ ra nụ cười mừng rỡ, nhất thời hắn không nói được lời nào, hắn quay đầu nhìn chằm chằm cái bụng bằng phẳng của Lý An Nhiên.

Thanh Y nhìn hoàng thượng thất thố, không khỏi buồn cười, nếu Ngô thái y chỉ chắc chín phần thì nàng có thể chắc đến mười phần, nương nương thật sự đã mang long tử, kinh nguyệt của nương nương đã trễ mấy ngày rồi, vì hậu cung xảy ra nhiều chuyện mà nàng và nương nương đều quên mất, trong lòng Thanh Y không ngừng tự trách bản thân, là người trực tiếp chăm sóc nương nương lại có thể thất trách đến vậy.

Đội khi hoàng hậu và Đức phi chạy đến Trường Lạc cung, lập tức nhìn thấy không khí hân hoan, hỏi ra liền hay tin Lý An Nhiên đã mang thai, hai người ngây ra một chút, trong lòng cực kỳ khó chịu nhưng vẫn phải ép bản thân tươi cười, đến khi nhìn thấy Tiêu Minh xuất hiện trong Trường Lạc Cung, vẻ mặt hoàng hậu vô cùng đặc sắc.

“Minh Nhi, sao con lại ở đây?”

Tiêu Minh và Tiêu Diệp đang tươi cười vui mừng, bằng xem Lý An Nhiên sẽ sinh hoàng đệ hay là hoàng muội cho bọn họ, nghe tiếng hỏi của hoàng hậu, Tiêu Minh giật mình, hơi bất an nhìn hoàng hậu nói:

“Mẫu hậu, ta đến thăm tam hoàng đệ.”

“Con...”

Ngay lúc này hoàng hậu muốn phát tác cũng không được, cố gắng kiềm xuống, cùng Đức phi tiến vào nội thất, Tiêu Diệp và Tiêu Minh cũng tranh thủ chạy vào theo.

Hoàng thượng lúc này đã bình tĩnh lại, tuy đã cố ý che giấu nhưng hoàng hậu vẫn nhận ra được sắc mặt tươi sáng của hắn.

“Hoàng hậu đến rất đúng lúc, sẵn có mặt hoàng hậu, trẫm tuyên bố Thuần chiêu dung có công mang long tử, tấn phong Thuần phi.”

Hoàng hậu và Đức phi gượng cười nói:

“Vậy thì chúc mừng hoàng thượng và Thuần phi muội muội.”

Hoàng thượng gật gù đầu, không nói gì nữa, quay đầu nhìn Lý An Nhiên, lúc này mí mắt Lý An Nhiên run lên, nàng mở mắt liền nhìn thấy thân ảnh mình hoàng quen thuộc.

“Hoàng thượng?”

Ngay sau khi đầu óc tỉnh táo một chút, Lý An Nhiên lập tức bật dậy, tinh thần rối loạn, hai mắt đỏ bừng bắt lấy tay hoàng thượng.

“Hoàng thượng, Diệp Nhi đâu? Diệp Nhi như thế nào rồi, hoàng thượng.”

Nhìn ánh mắt kinh hoàng của Lý An Nhiên, hoàng thượng trong lòng nhói lên, lập tức nói:

“Diệp Nhi không sao, nàng bình tĩnh lại.”

Tiêu Diệp cũng có trong phòng, nghe Lý An Nhiên hoảng loạn tìm hân, hai mắt hân không kèm được đỏ bừng, nhanh chân chạy đến.

“Thuần mẫu phi, ta ở đây, ta không sao, ngươi đừng lo lắng.”

Lý An Nhiên nhìn thấy Diệp Nhi, nước mắt đã không kèm được nữa mà tuôn trào, gơ tay ôm lấy hân, bấn loạn kiểm tra một lượt.

“Diệp Nhi, ngươi không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?”

Người ta nói, phụ nữ mang thai tinh thần dễ kích động hơn bình thường rất nhiều, Lý An Nhiên lúc này đã chứng minh điều đó.

Tiêu Diệp mím môi gật gù đầu, mặc cho Lý An Nhiên ôm hân.

Lý An Nhiên bắt giác khóc lên, lúc nàng nghe Diệp Nhi bị hung khuyến tấn công, nàng hoảng sợ thật sự, tự động tưởng tượng đến bộ dạng bi thảm của Diệp Nhi, Lý An Nhiên cảm thấy lòng đau như dao cắt, trong thâm tâm nàng, Tiêu Diệp hay Tiêu Bình đều giống nhau, đều giống như con ruột của nàng, thậm chí so với Tiêu Bình nàng càng xót Tiêu Diệp nhiều hơn, vì từ nhỏ hân đã chịu quá nhiều khổ sở, tình yêu thương của mẹ luôn là mù quáng như vậy.

Tiêu Diệp thấy Lý An Nhiên khóc, cũng không kèm được mà khóc lên. Hoàng thượng ngồi nhìn bọn họ, ánh mắt lộ ra tia phức tạp cùng đau lòng.

Hai người hoàng hậu, Đức phi kinh ngạc đứng nhìn, trong ánh mắt có một tia khó tin, bởi vì bọn họ nhìn ra được, Lý An Nhiên thật lòng lo lắng cho Tiêu Diệp mà không phải là đóng kịch. Hoàng hậu vậy mà cũng lộ ra một tia phức tạp trong mắt.

Không ai để ý, một thân ảnh nhỏ đứng trong góc phòng ngăn người nhìn Lý An Nhiên ôm Tiêu Diệp khóc, ánh mắt lộ ra một tia hâm mộ.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Thuần phi?

“Ngươi nói cái gì?”

Triệu quý phi quăng mạnh ly trà trên tay xuống đất, Vi Hạ không khỏi run lên hô.”

“Nương nương bớt giận.”

“Bớt giận, sao ta có thể bớt giận chứ? Lại có một tiện nhân mang thai, hết kẻ này đến kẻ khác.”

Triệu quý phi tức giận gọt đồ bình hoa trên bàn, khuôn mặt tuyệt sắc vụn vỡ khó coi. Cung nhân Viên Hy Cung cuối đầu sợ hãi, không ai dám lên tiếng ngay lúc này.

“Tham kiến quý phi nương nương.”

Triệu quý phi nhíu mày ngẩng đầu nhìn, lập tức kinh ngạc vì người đến là Diệp ma ma.

“Thái hậu nương nương truyền lệnh mời quý phi nương nương đến Từ Ninh cung một chuyện.”

....

Vĩnh Xuân cung.

“Thu Mi, người nói bốn cung nên làm gì đây?”

Liễu Ngưng Tuyết ngồi trên ghế, vẻ mặt bình thản, nhưng ánh mắt bình tĩnh kia khiến người cảm thấy ớn lạnh.

Cũng nữ Thu Mi thăm rùng mình một cái, sau đó nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Nuông nuông, tình thế hiện tại chúng ta chỉ có thể nhẫn, chỉ cần tứ hoàng tử bình an lớn lên, Liễu gia còn có cơ hội, giữ được rừng không sợ không có củi đốt.”

Liễu Ngưng Tuyết ngẩng đầu nhìn Thu Mi, cười lạnh nói:

“Người nói không sai, bốn cung không thể vọng động, bốn cung phải nhẫn, phải ngồi vững mà nhìn xem bọn tiện nhân kia có thể đắc ý được bao lâu.”

.....

Thúy An Cung.

Vĩnh phi ôm ngực khó thở, tức giận không nhẹ, mới sáng hôm nay nàng còn khiêu khích Lý An Nhiên, chưa qua vài canh giờ đối phương đã lên như điều gặp gió, bảo sao nàng không tức.

Thúy An Cung cần truyền thái y.

.....

Khánh Tường cung.

Trương Thục Oanh trầm tư ngồi trên ghế, sắc mặt hơi u ám.

Nhập cung gần ba năm, trong số phi tần cùng thời với nàng không thể nghi ngờ dẫn đầu chính là Lý An Nhiên và Liễu Ngưng Tuyết, bản thân nàng có thái hậu nâng đỡ vậy mà vẫn cứ chôn chân ở phân vị tiếp dư, trong lòng nàng nói không hận là nói dối.

Lý An Nhiên và Liễu Ngưng Tuyết kia hơn nàng cái gì chứ? Lý An Nhiên được hoàng thượng sủng ái, Liễu Ngưng Tuyết được Liễu gia chống đỡ, nàng cũng có thể lực Triệu gia chống lưng, so sánh ra điều khiến bọn họ vượt qua nàng chỉ là bên người có hoàng tử mà thôi.

Hiện tại đã bước vào tháng mười, còn hơn nữa năm là hậu cung lại thêm người mới, Trương Thục Oanh cảm thấy bị uy hiếp.

“Không được, ta không thể tiếp tục như vậy được.”

.....

Dục khánh cung.

Từ khi Lưu phi bị phế, cung điện to lớn này trở nên vắng vẻ lạnh lẽo, chỉ có một phi tần duy nhất còn ở đây, nàng ta cũng giống như Dục Khánh cung lạnh lẽo này, bị người ta quên lãng.

Lý An Nhã ngần người ngồi trước cửa Liễu Các Viên, trong số những phi tần nhập cung ba năm trước, không thể không nói Lý An Nhã chính là một trong những người xui xẻo nhất, bởi vì ngay cả thị tẩm nàng ta cũng chưa từng được truyền gọi.

Sau ba năm, Lý An Nhã thay đổi rất nhiều, không còn vẻ kiêu ngạo tự tin mà thay vào đó là biểu tình chết lặng.

“Tiểu chủ, tiểu chủ.”

Lý An Nhã ngẩng đầu, tiểu cung nữ lập tức kéo Lý An Nhã đứng dậy, gấp giọng hô.

“Tiểu chủ, nô tỳ vừa nghe người ta nói, Thuần chiêu dung nuông nuông vừa mang thai.”

Ánh mắt âm trầm của Lý An Nhã sáng lên, hung hăng nắm cổ áo tiểu cung nữ.

“Người nói cái gì?”

“Tiểu chủ, đúng là như vậy, hoàng thượng còn tấn phong Thuần phi.”

“Thuần phi?!”

Lý An Nhã ngây ra, đột nhiên vùng tay đánh vào mặt tiểu cung nữ, dừ tọng gào thét.

“Ả mà cũng xứng làm Thuần phi?! không thể nào! Ả Không thể nào mang thai được, ả đã uống Tuyệt Tử Tán, lý nào lại có thể mang thai chứ?”

Tiểu cung nữ ôm mặt đứng bật dậy, ánh mắt phát sáng, mạnh mẽ nắm hai vai Lý An Nhã.

“Tiểu chủ, người nói thật sao?”

Lý An Nhã lúc này như điên cuồng gào lên.

“Đương nhiên, ả không thể mang thai, không thể!”

.....

Sáng hôm sau, Linh phụng cung, chúng phi tần hôm nay được miễn thỉnh an hoàng hậu, hoàng thượng và hoàng hậu ngồi trên chủ vị, giữa phòng lại có hai thái giám đang quỳ.

Trong phòng ngoài Lưu công công phụ trách thăm vấn cùng với hai thái giám kia, những người khác không ai nói một lời.

“Nói vậy đều là các người tham rượu, lơ là trách nhiệm mới để hung khuyến chạy ra?”

“Đúng vậy, chúng nô tài tội đáng muôn chết, xin hoàng thượng giáng tội, nhưng người nhà của cũng nô tài vô tội, xin hoàng thượng tha cho họ đường sống.”

Hoàng thượng cuối đầu nhìn ly trà đang cầm trên tay, nghe hai thái giám kia nói vậy, sâu trong ánh mắt của hắn như đang kết băng, lạnh lẽo kinh người, thế nhưng bên ngoài lại như cực kỳ bình tĩnh.

Hoàng hậu nhìn hai thái giám kia, nhẹ giọng khấn tay lên lau chùi khóe môi, động tác của hoàng hậu như không có gì bất thường, nhưng hai thái giám kia lại có thể hiểu được, vì những lời bọn hắn nói vừa rồi thật sự không phải hướng về hoàng thượng mà sự thật đang hướng về hoàng hậu.

Lát sau hoàng thượng mới đưa mắt nhìn hai thái giám này, sau đó bình thân cười quay sang hoàng hậu.

“Hoàng hậu nói, nên xử lý hai cậu nô tài này như thế nào?”

Hoàng hậu đoan trang cười với hoàng thượng.

“Chuyện này liên quan đến hoàng tử, tính chất quan trọng, thân thiếp cho rằng nên phạt nặng để làm gương.”

Hoàng thượng cười gật đầu, như là thực đồng tình.

“Hoàng hậu nói phải, vậy thì lời xuống, đây đến biên quan đi.”

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn hoàng thượng.

“Hoàng thượng, bọn chúng là thái giám, theo cung quy không phải nên...”

Hoàng hậu còn chưa nói hết câu, đã bị hoàng thượng đánh gãy.

“Tuy theo cung quy bọn hắn phải bị xử tử thế nhưng sắp vào mùa đông, để bọn hắn đến đó dùng sức bản thân đổi công chuộc tội càng có ích hơn là giết bọn hắn.”

Hoàng thượng đã nói vậy, hoàng hậu cũng không tiện nói gì nữa, nếu không sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Trong lúc đó hai thái giám kia vui mừng quá đỗi, liên tục dập đầu tạ ơn hoàng thượng, dù bị lưu đài, cuộc sống sau này nhất định vô cùng khổ cực như vẫn tốt hơn là chết.

Hoàng thượng bình thân nhìn hoàng hậu, đột nhiên cười khẽ nói:

“Sẵn đây trẫm cũng báo cho hoàng hậu một tin, trẫm quyết định qua hai năm sẽ đưa Diệp Nhi và Minh Nhi đến Đại Nguyên học tập, Minh Nhi đã gần tám tuổi, hẳn lại là đích tử của trẫm, nên chuẩn bị sớm mới được, sau chuyện này, trẫm cảm thấy cần quan tâm đến các hoàng tử nhiều hơn, trẫm đã cho người sửa sang Khang Minh cung ở hoàng tử sở, ngày mai nàng sắp xếp cho Minh Nhi chuyển đến đó đi.”

Hoàng hậu vừa nghe như sét đánh bên tai, sắc mặt biến đổi, lập tức nói:

“Nhưng theo cung quy phải chờ đến Minh Nhi tám tuổi mới chuyển đến hoàng tử sở mà.”

“Cũng chỉ còn gần hai tháng là Minh Nhi tròn tám tuổi, chuyển sớm hơn một chút cũng không vấn đề gì.”

Hoàng thượng làm ra vẻ mặt thâm tình vỗ vỗ mu bàn tay hoàng hậu.

“Trẫm biết nàng lo lắng cho Minh Nhi nhưng vì tương lai đứa nhỏ, nàng phải nhẫn, chuyển đến hoàng tử sở, trẫm sẽ tìm lão sư đến bắt đầu dạy bảo Minh Nhi, không thể để Minh Nhi của chúng ta thua kém người khác được.”

Hoàng hậu nghe hoàng thượng nói đến hai chữ tương lai, ánh mắt không kềm được hơi sáng lên, cuối đầu nghĩ nghĩ, sau đó tươi cười nói:

“Có hoàng thượng sắp xếp, thần thiếp còn nói được cái gì đây.”

Hoàng thượng nở nụ cười gât đầu.

“Hoàng hậu hiểu được, vậy trẫm yên tâm rồi.”

Đợi khi rời khỏi Linh Phụng cung, bước lên long xa rồi đi, nụ cười trên mặt hoàng thượng đã biến mất, ánh mắt cực kỳ âm trầm.

“Lư Toàn Phúc.”

“Có nô tài.”

“Sắp xếp người đến Khang Minh cung, trẫm không muốn người của Tô gia có cơ hội tiếp xúc với nhị hoàng tử.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Ngay lúc này, một tiểu thái giám tiến lên nói nhỏ vào tai Lư công công, sắc mặt ông bất đắc dĩ, quay sang hoàng thượng cung kính bẩm báo.

“Bẩm hoàng thượng, Thụy An cung truyền lời đến, Vinh phi nương nương không được khỏe, đã truyền thái y, bên đó muốn mời hoàng thượng đến.”

Hoàng thượng nhíu mày, vẻ mặt âm u, nhất thời không nói tiếng nào, Lư công công nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói:

“Hoàng thượng, xin người lấy đại cuộc làm trọng.”

“Ừ!”

Hoàng thượng đưa mắt liếc nhìn Lư công công một cái, dọa ông sợ hãi cuối đầu không dám nói tiếng nào nữa, hoàng thượng hít sâu một hơi bình ổn tâm tình rồi lạnh nhạt nói:

“Cho người chuẩn bị, tối nay trẫm dùng thiện ở Trường Lạc cung, bãi giá Thụy An Cung.”

....

Trường Lạc cung, không khí vẫn còn tràn ngập cảm giác hân hoan, chúng cung nhân người nào người nấy sắc mặt cực kỳ sáng lạn, phận làm hạ nhân trong cung, vinh nhục của bản thân không phụ thuộc vào bọn họ mà phụ thuộc vào chủ tử, Lý An Nhiên được phong phi, không thể nghi ngờ địa vị cung nhân trong Trường Lạc cung lập tức khác xưa.

Không như không khí tươi sáng ở bên ngoài, trong tâm thất của Lý An Nhiên lại là một bầu không khí trầm lắng, Lý An Nhiên nửa nằm nửa ngồi trên giường, Thanh Y ngồi trên ghế phía đối diện.

“Nương nương, kết quả điều tra là hai thái giám Lĩnh cung say rượu thất trách mới để hung khuyến chạy loạn, hoàng thượng ra lệnh lưu đầy hai thái giám kia đến biên quan.”

Lý An Nhiên cuối đầu, đột nhiên cười lạnh nói:

“Quả thật ta đã quá xem thường hoàng hậu, không đưa tay vào Thái Bảo Cung được liền sắp đặt bày rập chờ Diệp Nhi tự sập bẫy, quả là đủ thâm.”

“Nương nương, người đang mang thai, không nên kích động.”

“Người yên tâm, ta không thể để bản thân xảy ra chuyện được, vì đứa nhỏ ta nhất định phải khỏe mạnh.”

Nói đến đây, Lý An Nhiên đột nhiên mỉm cười nói:

“Đúng rồi, Diệp Nhi vẫn đang chơi đùa cùng Bình Nhi ở tây viện sao?”

“Đúng vậy, nương nương yên tâm đi, có Tiểu Nhất Tử xem chừng.”

“Ừ! Diệp Nhi lần này may mắn bình an, thật là ông trời có mắt, không thể bắt công với hân mãi như vậy được.”

“Nghe nói đại hoàng tử đến Phúc Tâm Các vì muốn tìm hoa ngọc trân cho nương nương.”

Lý An Nhiên nghe Thanh Y nói vậy, trong mắt không khỏi lộ ra âm áp, thờ dãi một hơi.

“Diệp Nhi ngốc, lần trước ta chỉ tình cờ nhắc đến với hấn mà thôi, không ngờ hấn lại...”

Nói đến đây Lý An Nhiên có chút nghẹn. Thanh Ly lập tức khuyên nhủ.

“Đại hoàng tử là vì nghĩ cho nương nương.”

“Ta biết.”

Lý An Nhiên ngẩng đầu mỉm cười, trong lòng âm thầm quyết tâm, dù bất cứ giá nào nàng cũng nhất định phải bảo vệ cho Tiêu Diệp, lúc này đột nhiên nàng nhớ đến một chuyện liên hồi.

“Đúng rồi, tình hình của Tô Thục Oanh và Kim thị sao rồi?”

“Tô Thục Oanh bị cắn ở cánh tay, vết thương rất sâu, muốn lành lại cần ít nhất hai tháng, Kim thị bị thương không nhẹ, nô tỳ đã đến xem qua, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng dung mạo xem như hoàn toàn bị hủy.”

Nghe Thanh Y như vậy, Lý An Nhiên cuối đầu như đang nghĩ ngợi điều gì.

Diệp Nhi bị nạn, người ra tay cứu hấn thật không ngờ chính là hai người Tô Thục Oanh và Kim thị, lúc đó cửa lãnh cung mở ra, hung khuyến thoát được đồng thời hai người này cũng có thể đi ra ngoài, sau khi cứu Diệp Nhi, bọn họ đã bị thương nên hoàng thượng ra lệnh mang bọn họ đến Phúc Tâm Các gần đó tạm thời ở lại dưỡng thương.

“Thanh Y, người bảo Tiểu Nhất Tử đến báo với Lưu công công, nhờ ông ấy tâu với hoàng thượng, ta muốn đi thăm hai người Tô Thục Oanh và Kim thị.”

.....

Buổi tối, hoàng thượng thật sự đúng lúc đến dùng tiệc, vừa bước vào hấn đã nghiêm mặt hỏi Lý An Nhiên.

“Trẫm nghe nói nàng muốn đến thăm Tô thị và Kim Thị?”

Lý An Nhiên được Thanh Y nâng đỡ đứng một bên cười nói:

“Bọn họ cứu Diệp Nhi, hoàng thượng, thần thiếp muốn đích thân cảm ơn bọn họ.”

Hoàng thượng nhíu nhíu mày nhìn nàng, lắc đầu nói:

“Không được, nàng đang mang thai, không thể tùy tiện rời khỏi Trường Lạc Cung.”

Lý An Nhiên bất đắc dĩ, buông tay Thanh Y, tự mình tiến đến kéo tay hoàng thượng, thấy vậy chúng cung nhân lập tức biết điều lật đặt cuối đầu thùy mị lùi ra, ngay cả Lưu công công cũng rời đi. Đợi khi trong phòng chỉ còn lại hai người, sắc mặt hoàng thượng vẫn chưa giãn ra, Lý An Nhiên kéo hấn ngồi xuống tư đôn, sau đó mới cười nói:

“Hoàng thượng có chuyện phiền lòng sao?”

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Lý An Nhiên, miệng gát một tiếng nhưng tay lại nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Trẫm phiền lòng vì nàng đó.”

Lý An Nhiên cười cười, ánh mắt cong cong như trăng rằm, môi hoa đào cong lên, đường nét ngọt ngào dịu dàng như mật, hoàng thượng cuối cùng không giữ được vẻ mặt căng cứng kia nữa, giả vờ quay đầu đi không nhìn nàng.

“Nàng đã mang thai rồi, không được tùy tiện như vậy.”

Lý An Nhiên làm sao có thể bỏ qua cơ hội hấn mềm lòng chứ, dụi đầu vào vai hấn, nhẹ giọng nói:

“Hoàng thượng, chỉ cần nghĩ đến khả năng Diệp Nhi bị ác khuyến kia tổn thương, thần thiếp vẫn cảm thấy sợ hãi không thôi, nếu không nói chuyện với hai người bọn họ, thần thiếp không cách nào yên lòng.”

Hoàng thượng quay đầu nhìn nàng, lập tức bắt gặp ánh mắt trong suốt đầy cầu xin, hấn nhíu nhíu mày, cuối cùng thở dài nói:

“Bọn họ thân mang trọng tội, có công cứu Diệp Nhi, trẫm đã ngoại lệ cho thái y đến chữa trị ở Phúc Tâm Các, nàng cần gì để trong lòng.”

“Thần thiếp chỉ muốn hỏi bọn họ mấy câu, thật ra trong lòng thần thiếp có thắc mắc không cách nào tự giải đáp được, nếu không hỏi ra, thần thiếp cứ cảm thấy mình nợ bọn họ điều gì đó.”

Hoàng thượng có chút bất ngờ nhìn Lý An Nhiên, hấn không kèm được ôm chặt lấy nàng, giờ tay vuốt mái tóc dài của nàng, cảm giác bóng mượt như nhung khiến hấn không kèm được thở dài một hơi, cuối cùng thỏa hiệp.

“Muốn gặp bọn họ cũng được, nhưng không phải là nàng đến Phúc Tâm Các, trăm sẽ cho người mang bọn họ đến gặp nàng, nhưng chỉ cho nàng nửa canh giờ, nàng hiện tại đang mang thai, nên dành nhiều thời gian nghỉ ngơi mới tốt.”

Lý An Nhiên không khỏi mừng rỡ, ngẩng đầu tươi cười hô.

“Đa tạ hoàng thượng.”

Hoàng thượng bắt đầu nhìn nàng, sau đó quay đầu hô lên.

“Người đâu, truyền ngự thiện.”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thiện lương hay ngốc nghếch?

Lý An Nhiên mang thai, lại thêm chuyện ngắt đi hôm đó, hoàng thượng ra lệnh miễn thỉnh an hoàng hậu cho nàng, tin tức nàng mang thai và được tấn phong đã truyền ra, hậu cung tiền triều đều biết, rất nhanh lễ vật chúc mừng ồ ạt đổ vào Trường Lạc cung, hai thái hậu cực kỳ nể mặt, lễ vật ban thưởng toàn là đồ tốt, hoàng hậu đương nhiên chỉ có thể bị cuốn theo ban thưởng thâm hậu, ngay cả Triệu quý phi lần này cũng không keo kiệt, có thể nói Lý An Nhiên đến lúc này mới chính thức trở thành một phi tần nổi bật nhất hậu cung.

Trường Lạc Cung, Lý An Nhiên nửa nằm nửa ngồi trên giường, Lục Ly ngồi bên cạnh xoa bóp cho nàng, mấy ngày nay sức khỏe của nàng đã ổn định lại, chỉ là hoàng thượng hạ chỉ miễn thỉnh an, chính vì thế nàng cũng không có rời khỏi Trường Lạc Cung.

Ngay lúc này, Tiểu Nhị Tử từ bên ngoài vào bẩm báo:

“Nương nương, Lưu công công mang theo Tô thị và Kim thị đến.”

Lý An Nhiên lập tức đứng dậy, bình thân nói với Thanh Y.

“Chúng ta ra ngoài.”

Đội khi Lý An Nhiên ra đến đại sảnh, lập tức nhìn thấy Lưu công công cùng hai nữ nhân đứng giữa đại điện, nhìn hai nữ nhân kia, Lý An Nhiên bất giác thờ dài trong lòng, hai người này tuổi thật còn chưa đến hai mươi nhưng nhìn cứ như đã hơn ba mươi tuổi, sắc mặt vàng vọt, thân hình gầy gò, môi tím tái, ánh mắt tan rã, thật sự không thể nhìn ra được chút phong quang nào của năm xưa.

Thấy Lý An Nhiên bước ra, Lưu công công liền tiến lên hành lễ rồi rất thức thời nói mình còn có chuyện bận, phải rời khỏi, đội khi đến thời hạn một canh giờ sẽ trở lại mang hai người Tô Thục Oanh và Kim thị đi.

Khi trong phòng chỉ còn bốn người, trong đó có cả Thanh Y, Lý An Nhiên cuối cùng mới lên tiếng nói chuyện với Tô Thục Oanh và Kim thị.

“Các người bị thương còn phải đến đây, vất vả cho các người rồi, mời ngồi, Thanh Y cho người pha trà đi.”

“Nương nương...”

Thanh Y có chút giật mình, ánh mắt khó hiểu nhìn Lý An Nhiên, hai người này là tội nhân, tại sao nương nương nhà mình lại đối xử khách khí đến vậy?!

Ngay cả hai người Kim thị và Tô Thục Oanh cũng bất ngờ, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Lý An Nhiên, nhìn nữ tử xinh đẹp động lòng người bình thân ngồi trước mặt, lại nhìn đến hình dạng tàn tạ của bản thân, trong mắt bọn họ vậy mà lóe qua một tia hổ thẹn cùng khổ sở. Lý An Nhiên làm như không thấy ánh mắt kia, đưa mắt nhìn Thanh Y một cái, Thanh Y bắt đầu đi phải đi đến cạnh cửa hô người chuẩn bị trà.

Đội khi nước trà được dâng lên, Kim Thị không kềm được nữa lên tiếng.

“Vì sao?”

Vì sao lại gọi các nàng đến? Vì sao còn đối xử khách khí với tội nhân như các nàng?

Lý An Nhiên nhìn thẳng bọn họ, chậm rãi nói:

“Câu này phải để ta hỏi mới đúng, vì sao các người ra tay cứu đại hoàng tử, có phải muốn lập công để mong hoàng thượng tha tội cho các người

không?”

Lời Lý An Nhiên vừa nói xong, hai người Tô Thục Oanh và Kim thị đồng loạt ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc có chút dữ tợn đăm đăm nhìn nàng, Tô Thục Oanh trầm giọng lạnh lùng nói:

“Chúng ta không hèn hạ giống như ngươi.”

“To gan, ngươi dám nói như thế với Thuần phi nương nương...”

Thanh Y tức giận cực, hai người này là ai mà dám xúc phạm nương nương nhà nàng chứ?

Trong lúc đó Lý An Nhiên ngược lại nở nụ cười, làm ra vẻ mặt khinh thường nói:

“Các ngươi một kẻ nhắm tâm đến nỗi giết con của mình, một kẻ độc ác hãm hại long thai, ta dựa vào cái gì tin các ngươi là không có tư tâm?”

“Ngươi...”

Sắc mặt Tô Thục Oanh và Kim thị vận vẹo khó coi, nhất là Kim thị bị thương trên mặt, cơ mặt vì kích động mà run lên, lập tức truyền đến cơn đau nhức nhối.

Tô Thục Oanh thấy sắc mặt Kim thị trắng bệch, vậy mà lộ ra sắc mặt lo lắng.

“Ngươi không cần quan tâm đến nàng ta, chúng ta đi thôi, không cần ở đây để cho nàng ta làm nhục.”

Kim thị cuối đầu, đột nhiên cười khò.

“Nàng ta nói cũng không có sai mà.”

Tô Thục Oanh sững người một chút, sau đó cũng lâm vào trầm mặc.

Lý An Nhiên nhìn nhìn hai người này, ánh mắt lộ ra nghiền ngẫm, sau đó lại nói tiếp.

“Tuy nhiên, bất kể các ngươi có dụng ý gì, các ngươi đã cứu Diệp Nhi, ta cũng thật lòng cảm kích các ngươi, ta sẽ tìm cách báo đáp.”

Tô Thục Oanh nở một nụ cười châm chọc.

“Ngươi không cần đồng kích trước mặt ta, có muốn cảm kích chúng ta thì người đó cũng không phải là ngươi.”

“Ngươi nói là Đức phi sao?”

Lý An Nhiên cười cười, ánh mắt lóe qua một tia lạnh lùng, Đức phi nếu có chút yêu thương Diệp Nhi, hẳn đã không phải chịu khổ như vậy rồi.

“Ta không quan tâm cái nhìn của các ngươi, chuyện của ta cũng không cần các ngươi lên tiếng, được rồi, Thanh Y, sai người báo với Lưu công công, có thể mang các nàng rời đi.”

Tô Thục Oanh và Kim thị trước lúc rời đi, ánh mắt nhìn Lý An Nhiên lộ ra một tia phức tạp, nữ nhân này nhập cung cùng lúc với các nàng, gần ba năm trôi qua, đối phương đã là Thuần phi có Tam hoàng tử còn đang mang long tự, còn bọn họ thì sao chứ? Biến thành tội nhân, bị dìm vào hồ bùn, nhục nhã và thảm hại, đột nhiên trong lòng bọn họ tự hỏi, trước đây bản thân vì tranh giành chút phong quang mà trả giá như thế, thật sự có đáng hay không?

Nhìn hai người Tô Minh Huệ và Kim thị đi xa, Lý An Nhiên đột nhiên thở dài cảm thán.

“Có đôi lúc... Con người chỉ khi bị rơi xuống tận cùng khốn khổ mới có thể nhìn ra được sự thật.”

“Nương nương, tại sao người phải làm như thế.”

Thanh Y không kèm được lên tiếng hỏi, Lý An Nhiên nở nụ cười nhìn nàng, nụ cười cực kỳ thanh thản này thật sự xinh đẹp đến chói mắt.

“Ta chẳng qua là làm điều mình nên làm mà thôi.”

....

Buổi chiều, hoàng thượng lại đến thăm Lý An Nhiên, chơi đùa với Bình Nhi một lúc, sau đó để cho Lý ma ma bế hắn đi xuống, hoàng thượng và Lý An Nhiên nhàn nhã ngồi trên tứ đôn, hắn liền phát hiện Lý An Nhiên có điểm khác thường, không khỏi lên tiếng hỏi:

“Nàng sao vậy?”

Lý An Nhiên ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, ánh mắt có chút phức tạp, đột nhiên nàng đứng lên, tiến ra trước mặt hoàng thượng, sau đó bùm một cái quỳ xuống, hoàng thượng giật mình nhòe mắt.

“Nàng làm cái gì vậy?”

“Hoàng thượng, thần thiếp có chuyện thỉnh cầu.”

Hoàng thượng không khỏi nhíu mày đỡ nàng đứng dậy.

“Có chuyện gì đứng lên rồi nói, nàng đang mang thai, sao không quý trọng thân mình hả?”

Lý An Nhiên lắc lắc đầu, mím môi kiên quyết nói:

“Hoàng thượng, xin nghe thần thiếp nói xong đã.”

Hoàng thượng thấy ánh mắt Lý An Nhiên cực kì quật cường, đã lộ ra ánh nước, hắn không còn cách nào.

“Được rồi, nàng nói đi.”

“Hoàng thượng, xin hoàng thượng khai ân, ân xá cho Tô thị và Kim thị.”

Hoàng thượng ngạc nhiên, chân mày nhíu chặt lại, nhìn thẳng Lý An Nhiên không nói, Lý An Nhiên lúc này đã không kiềm được rơi nước mắt.

“Hoàng thượng, tuy hai người bọn họ tội lỗi tày trời nhưng đã có công cứu Diệp Nhi, xin hoàng thượng ân xá cho bọn họ xuất gia làm ni, chuyển vào Linh Âm Tự, trón đời ăn chay niệm phật cầu phúc cho Nam Tề, cho bọn họ cơ hội đóaai công chuộc tội.”

Hoàng thượng trầm mặt, cuối cùng hắn thở dài nói:

“Tại sao nàng phải làm vậy?”

Lý An Nhiên cuối đầu, trong lòng nàng lúc này trào lên cảm xúc mãnh liệt mà chính bản thân nàng cũng không thể tự kiềm chế, nữ nhân mang thai, khó kiềm chế cảm xúc là điều có thể hiểu được, Lý An Nhiên cũng tự cho mình kích động một lần.

“Hoàng thượng, Diệp Nhi đến Phúc Tâm Các là do thần thiếp, vì thần thiếp nói với hân cây hoa ngọc trâm có rất nhiều ở Dương Châu, hân mới đi đến Phúc Tâm Các tìm hoa ngọc trâm cho thiếp, nếu không có hai người Tô thị và Kim thị, thần thiếp không dám tưởng tượng đến hậu quả, trong lòng thần thiếp...”

Lý An Nhiên cắn môi, hai mắt đỏ bừng, hơi nghẹn lời.

“Thần thiếp cảm thấy mình nợ hai người bọn họ.”

Hoàng thượng đau lòng nhìn Lý An Nhiên, hân cố gắng che dấu vẻ mặt đau lòng của mình, sau đó đột nhiên ôm Lý An Nhiên lên, đặc ngồi trên tú đôn. Hân trầm thấp thở dài một hơi.

“Nếu như có người nợ Tô thị và Kim thị thì người đó không phải là nàng.”

Lý An Nhiên lắc đầu không nói, hoàng thượng im lặng ôm nàng thật lâu, cuối cùng hân chỉ nói một câu.

“Trẫm không biết nàng là thiện lương hay là ngốc nghếch đây?!”

Lý An Nhiên không nói, chỉ lẳng lặng chôn mặt vào vai hoàng thượng, trong lòng lại cảm thán.

Hoàng thượng, thật ra ta là người rất ích kỷ, không thể gọi là thiện lương, trong hậu cung này, có lẽ ta là một trong những người lạnh lùng vô tình nhất, bởi vì ta không làm ra việc hãm hại ai, nhưng cũng chẳng thật sự quan tâm đến bất kỳ ai ngoại trừ người, Thanh Y và đứa nhỏ.

.....

Sáng hôm sau, một tin tức khiến nhiều người quan tâm truyền ra từ Càn Đức Điện, hoàng thượng niệm tình Tô Thục Oanh và Kim thị có công cứu đại hoàng tử thoát khỏi hung hiểm, khai ân cho bọn họ xuất gia đến Linh Âm Tự, không cản trở lại lãnh cung, đồng thời xóa bỏ thân phận thứ nhân, cho hưởng phân vị bát phẩm canh y.

Tin này vừa ra không bao lâu, hoàng hậu lập tức tỏ thái độ, tự mình chạy đến Càn Đức Điện khóc lóc tạ ơn hoàng thượng, biểu hiện tấm lòng thiện lương và khổ tâm của người làm trưởng tử dành cho thứ muội.

Đối với chuyện mình được đặc xá, Tô Thục Oanh và Kim thị cũng cực kỳ khó tin, hai người im lặng trầm mặt một lúc lâu, đột nhiên Tô Thục Oanh yếu ớt lẩm bẩm một câu.

“Nàng ta thật sự giữ lời.”

Kim Thị đột nhiên cười một cái, một nụ cười giải thoát, nước mắt bất giác lăn dài trên khuôn mặt gầy gò.

“Đoái công chuộc tội a!”

Bọn họ không phải đồ ngốc, nếu từ đầu hoàng thượng muốn ân xá cho bọn họ thì đã không chờ đến hiện tại, cộng thêm những lời Lý An Nhiên đã nói, bọn họ đương nhiên đoán được nguyên nhân ân xá xuất phát từ đâu, trong lòng thật sự phức tạp không nói nên lời.

.....

Ngày mùng tám tháng mười một, Tô Thục Oanh và Kim thị xuất cung, được đưa đến Linh Âm Tự, trước khi bọn họ xuất cung có đến Trường Lạc Cung một lần, khi nhìn thấy Lý An Nhiên, bọn họ không nói gì mà chỉ thành tâm quỳ xuống dập đầu một cái, Lý An Nhiên cũng chỉ bình thản nói mấy câu:

“Ta làm vậy không phải vì các ngươi, ta chỉ muốn trả nợ mà thôi, và lại ta nghe nói các ngươi còn có mẫu thân đã lớn tuổi, nếu một ngày nào đó tin tức các ngươi chết trong cô đơn lạnh lẽo ở lãnh cung truyền ra, bọn họ nhất định sẽ rất đau lòng, sau này khi đến Linh Âm Tự, tuy các ngươi trọn đời cũng không thể rời khỏi đó nhưng mỗi năm thân nhân có thể đến thăm các ngươi một lần, ta là người đã làm mẫu thân và sắp sinh thêm một đứa, ta muốn tích chút phúc trạch cho đứa nhỏ của ta.”

Hai người Tô Thục Oanh và Kim thị sửng ngời nhìn Lý An Nhiên, đột nhiên tuôn trào nước mắt, cảm xúc mãnh liệt không thể kiềm chế được nữa, há miệng liền gào khóc thảm thiết, Trường Lạc Cung yên tĩnh đột nhiên chỉ còn tiếng khóc bi thương, Lý An Nhiên im lặng không nói tiếng nào rồi đi, những lời nàng nói không có một chữ nào là giả dối, bất kể trước đây hai người này đã gây ra lỗi lầm như thế nào, người mẫu thân vẫn luôn khổ sở vì bọn họ lại là vô tội, nàng là một người mẹ, nàng không muốn thấy cảnh người đầu bạc tiễn kẻ tóc xanh.

.....

Thọ Khang cung không khí yên lặng đến có chút âm trầm, Tô thái hậu chậm rãi nhấp trà nghe Diên ma ma bẩm báo gì đó, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười lạnh nói:

“Tìm cách cho Vinh Phi và Anh Phi biết tin này, hừ! Cứ để bọn chúng đấu với nhau đi, hậu cung này cuối cùng vẫn là thiên hạ của Tô gia mà thôi.”

“Thái hậu nói phải, Ngọc Doanh tiểu thư xinh đẹp lại tài hoa, hoàng thượng có ấn tượng rất tốt với nàng, đợi khi nhập cung nhất định có thể đoạt lại sủng ái.”

“Đúng rồi, ngươi có điều tra được gì từ phía Triệu gia hay không?”

“Bẩm thái hậu, Triệu gia cực kỳ kín tiếng, vẫn chưa nghe nói có nhân tuyển nào nổi trội, nhưng dù có đưa ai vào thì cũng vậy thôi, làm sao có thể so sánh với Ngọc Doanh tiểu thư kia chứ?!”

“Không nên chủ quan, tiếp tục điều tra đi.”

“Vâng.”

“Còn có... Ta nghe nói Thục Oanh đã bình an đến Linh Âm Tự rồi đúng không?”

“Đúng vậy ạ.”

“Sắp xếp xuống dưới, chiếu cố nàng một chút, dù sao cũng là một đứa nhỏ đáng thương hy sinh vì Tô gia.”

“Thái hậu cứ yên tâm, lão nô sẽ sắp xếp.”

“Ừ!”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tranh giành tình cảm

Rất nhanh đã là cuối tháng mười một, Lý An Nhiên mang thai đến tháng thứ ba, mùa đông năm nay không lạnh bằng năm ngoái nhưng vẫn khắc nghiệt như thường, hoàng thượng hạ lệnh tất cả phụ nữ mang thai đều được miễn thỉnh an các loại, hạn chế rời khỏi cung của mình, yên ổn mà dưỡng thai.

Vì chiếu chỉ này của hoàng thượng mà Vinh Phi mang thai hơn bảy tháng cũng không thể tiếp tục ngày ngày chạy ra ngoài phô trương thanh thế nữa. Mà điều khiến Lý An Nhiên ngạc nhiên chính là Vinh Phi tuy thích chạy ra ngoài nhưng lại chưa từng bị người tính kế, không biết vì cái gì chúng phi tần hậu cung lại nương tay với nàng ta như thế.

Ngay cả Lý An Nhiên cũng không đoán được, chính hành động khác người của Vinh Phi mới là nguyên nhân khiến cho người khác bất an và e dè, vì lo sợ Vinh Phi và Lâm gia là cố ý chờ bọn họ ra tay để phản công, cộng thêm lúc phát hiện nàng ta mang thai số tháng cũng đã lớn, muốn khiến nàng ta sảy thai đã không dễ dàng, do đó chúng phi tần cứ án binh bất động quan sát tình hình, còn có chuyện Tiêu Diệp bị hung khuyến tấn công cùng với Lý An Nhiên mang thai góp phần phân tán sự chú ý, Vinh Phi nhờ vậy có thể thuận lợi tiến vào thai kỳ tháng thứ bảy.

Không được chạy ra ngoài khoe khoang cái bụng to của mình, Vinh Phi bắt đầu giải trí bằng mục tiêu khác đó chính là hoàng thượng, tranh giành tình cảm chính là thú vui mới của nàng ta, cứ cách một hai ngày, Vinh Phi sẽ chờ đến khi hoàng thượng đến chỗ phi tần khác liền giả vờ đau bụng, hò hét muốn gặp hoàng thượng, ngay cả hoàng hậu hay Triệu quý phi nàng ta đều không nề mặt, mà số lần nàng ta giờ trò đó với Trường Lạc Cung là nhiều nhất.

Một buổi chiều mùa đông tuyết vừa ngừng rơi, hoàng thượng đang cùng Lý An Nhiên nghỉ ngơi trong phòng thì Lưu công công cực bất đắc dĩ đến trước cửa bẩm báo.

“Bẩm hoàng thượng, Thụy An Cung lại mời thái y, nghe nói Vinh Phi nương nương lại khóc đòi hoàng thượng.”

Vừa nghe mấy lời này, Lý An Nhiên lại một lần nữa nhìn thấy sắc mặt đen như đáy nồi của hoàng thượng, nàng thực bất đắc dĩ, Vinh Phi lại mình mang thai, nửa tháng nay thường xuyên làm ra chuyện như vậy, thậm chí ngày mười lăm và mừng một hoàng thượng đến chỗ hoàng hậu và Triệu quý phi nàng ta cũng không bỏ qua, nháo cho hậu cung không ngày nào được yên. Đối với hành động của Vinh Phi, Lý An Nhiên đoán được nàng ta làm vậy là muốn chứng minh cho chúng phi tần thấy hậu cung này nàng ta chính là người nổi bật nhất, mỗi lần nàng ta không tốt dù là ở chỗ của ai hoàng thượng đều sẽ lập tức chạy đến, cách làm của Vinh Phi khiến Lý An Nhiên chỉ có thể bình luận một câu.

Không biết lượng sức!

Vinh Phi làm vậy không những khiến hoàng thượng phản cảm mà còn gây phẫn nộ trong chúng phi tần, tuy nhất thời không ai phát tác nhưng một khi nàng ta và Lâm gia có chút sai lầm nào thì cục diện sẽ có thể lâm vào tình trạng bốn phía giáp địch, hoàng thượng đương nhiên càng không đứng về phía Lâm gia, kết cục khỏi phải nói nữa.

Thấy hoàng thượng đen mặt không nói một lời, Lý An Nhiên không còn cách nào.

“Hoàng thượng, hiện giờ Lâm tướng quân vẫn còn ở trong kinh thành, qua vài ngày nữa ông ta sẽ trở về biên quan, thời điểm như thế này hoàng thượng sau có thể không đi cơ chứ?!”

Hoàng thượng trừng mắt nhìn nàng một cái.

“Nàng muốn đẩy trầm đi lắm sau.”

Lý An Nhiên nghe lời này lập tức bĩu môi, bất mãn nói:

“Thần thiếp đương nhiên muốn độc chiếm hoàng thượng, nhưng mà... Dù thần thiếp có muốn cũng không có cách thực hiện a.”

Hoàng thượng đưa mắt nhìn nàng, sắc mặt đột nhiên tốt trở lại, nhẹ giọng nói nhỏ một câu.

“Nàng vốn đã độc chiếm rồi còn gì.”

Vì hoàng thượng nói rất khế, bên ngoài lại đồng thời vang lên tiếng bẩm báo hối thúc của Lưu công công cho nên Lý An Nhiên nghe không rõ câu nói của hắn, nàng ngẩng đầu hỏi lại.

“Hoàng thượng vừa nói gì, thần thiếp nghe không rõ.”

Hoàng thượng liếc nhìn nàng một cái, cũng không lập lại câu nói vừa rồi, hắn chỉ bình thản mang dầy đứng lên.

“Vinh Phi càng quấy, hai vị thái hậu đều nhìn trong mắt, rất nhanh sẽ có động tĩnh, nàng ráng chịu đựng một chút, tối nay trầm sẽ trở lại.”

Lý An Nhiên nghe vậy, bất giác lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Vậy đúng lúc hoàng thượng cùng thần thiếp chọn vải rồi.”

“Chọn vải?”

Hoàng thượng ngạc nhiên quay đầu nhìn nàng, Lý An Nhiên cười nói tiếp.

“Sắp đến sinh thần của Từ Ninh cung thái hậu, thần thiếp muốn chọn vải may cho thái hậu một bộ y phục làm lễ vật, còn có thần thiếp cũng muốn đích thân may cho hoàng thượng một cái áo choàng, nếu do chính hoàng thượng chọn vải thì càng phù hợp hơn.”

Hoàng thượng nhìn nàng, trong mắt lộ ra ý cười, bất giác giờ tay sờ đầu nàng một cái.

“Được, đợi trầm trở lại cùng nàng chọn vải.”

Nói xong hần sai bước rời đi, Lý An Nhiên nhìn theo cho đến khi hần đi mất, trong lòng không khỏi vui vẻ, lập tức ra lệnh Xuân Thảo đi kiểm kê lại vóc trong kho.

Hoàng thượng đoán không sai, bên này hoàng thượng vừa rời đi không lâu Lý An Nhiên đã nhận được tin Triệu quý phi bị bệnh cần truyền thái y không ngờ lại bị người ở cung Vinh Phi chặn đường đoạt người, hai bên bắt đầu tranh chấp, cuối cùng Triệu thái hậu biết được, nổi giận phạt trọng hình người của cung Vinh Phi, với lý do Triệu quý phi thân là quý phi, cung nữ của Vinh Phi lại dám chặn đường đoạt thái y, ảnh hưởng đến thân thể quý phi, không phân tôn ti, không biết lớn nhỏ, Vinh Phi trị cung bất nghiêm để kẻ dưới càng quấy làm bậy, bị phạt chếp nữ tặc nữ huấn.

Diệp ma ma thay thái hậu truyền lệnh còn nhấn mạnh, Vinh Phi an thai là trách nhiệm của thái y, hoàng thượng cũng không phải thái y, sau này nếu Vinh Phi không khỏe thì cũng không cần tìm hoàng thượng đến nữa, hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, bận lo việc nước, không rảnh rồi ngày ngày chạy đến Thúy An Cung. Sau đó Triệu thái hậu cũng không để cho hoàng thượng ở lại Thúy An Cung thêm một giây phút nào, trực tiếp gọi đến Từ Ninh cung nói chuyện cả một buổi chiều, sau đó hoàng thượng còn phải đi thăm Triệu quý phi, do đó khi hoàng thượng trở lại Trường Lạc Cung đã là khi trời tối.

Triệu thái hậu trước giờ im hơi lặng tiếng, vừa phát uy là thế như lời đình, trực tiếp dùng hành động tuyên bố cho chúng phi tẩn biết phía sau lưng Triệu quý phi có bà, không ai được phép lấn đến trên đầu nàng ta, Vinh Phi chính là một bài học, vì đoạt được hoàng thượng từ chỗ Triệu quý phi một vài lần liền không sợ trời không sợ đất, một khi Triệu thái hậu bà còn ngồi đó thì bọn họ đừng hòng động đến Triệu quý phi.

Lý An Nhiên thấy hoàng thượng trở lại, nàng lập tức sai người dân trà rót nước, thậm chí còn tự động chạy đến xoa bóp vai cho hoàng thượng, nàng biết hôm nay hần phải chạy ngược chạy xuôi chắc chắn mệt mỏi.

Hoàng thượng ngồi trên tú đôn, khoe miệng mỉm cười hưởng thụ, tuy rằng đối với người có thân thể rắn chắc mạnh mẽ như hần, Lý An Nhiên sức yếu xoa bóp cũng chẳng có bao nhiêu cảm giác nhưng trong lòng lại đặc biệt cảm thấy thoải mái, im lặng để yên cho nàng muốn làm gì thì làm.

Một lúc sau, vì sợ Lý An Nhiên mệt mỏi ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng, hoàng thượng liền không cho nàng hầu hạ nữa, bảo nàng ngồi xuống bên cạnh.

“Không phải nàng nói muốn chọn vài sao?”

Hoàng thượng nhắc nhở, Lý An Nhiên liền sai người mang vào vài chục sấp vải thượng hạng đủ loại màu sắc, hoàng thượng nhìn một lượt rồi chỉ vào một sấp gấm màu thạch lựu nói:

“Mẫu hậu thích màu thạch lựu.”

“A... Vậy thì chọn xấp này.”

Lý An Nhiên nở nụ cười gật đầu rồi lại hỏi:

“Hoàng thượng, còn người đâu, hoàng thượng thích màu nào?”

Hoàng thượng quay đầu nhìn nàng, thâm ý nở nụ cười.

“Nàng chọn đi.”

Lý An Nhiên ngẫm nghĩ rồi chỉ một xấp vải màu lam thẫm nói:

“Thần thiếp thấy màu này rất hợp với hoàng thượng, lần trước hoàng thượng mặc bộ thường phục màu này trông rất là anh tuấn a.”

Lý An Nhiên là thật khen từ tận đáy lòng, trong đầu tưởng tượng cảnh hoàng thượng mặc áo choàng nàng may, nhất thời lâm vào hưng phấn, do đó nàng đã bỏ qua một thời khắc hiếm có, hoàng thượng vừa nghe nàng khen anh tuấn, lập tức sững người một giây, hần bắt giác cảm thấy mặt mình đột ngột nóng lên, vội vã cuối đầu đưa tay lên ho khan một tiếng, che dấu vẻ mặt không được tự nhiên của mình.

“Khụ... Nàng thích là được.”

Lý An Nhiên quay đầu nhìn hoàng thượng, tâm trạng cực kỳ tốt nói:

“Thần thiếp sẽ cố gắng hoàn thành trước sinh thần của hoàng thượng vào tháng ba năm sau.”

Hoàng thượng đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt bình thản che dấu một cổ妒 dàng, nhẹ giọng nói:

“Nàng đang mang thai, phải bảo trọng thân thể, không nên quá sức.”

“Thần thiếp biết rồi, hoàng thượng yên tâm a.”

Hoàng thượng nở nụ cười, không kềm được đưa tay bế nàng lên đặt ngồi vào trong lòng mình, chúng cung nhân lập tức cuối đầu nhanh chóng lui ra. Lý An Nhiên hơi bất ngờ, xấu hổ đỏ mặt nhưng cũng rất thuận theo rút vào ngực hần, hoàng thượng đột nhiên đưa tay sờ bụng nàng, nhẹ giọng nói:

“An Nhiên, nàng nhất định phải bình an sinh hạ đứa nhỏ cho trẫm.”

Giọng nói trầm thấp của hoàng thượng che giấu một tia áp lực cùng lo lắng. Lý An Nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, đây là lần đầu tiên hoàng thượng gọi tên nàng, bất giác đôi mắt tròn châu đen sâu thẳm của hoàng thượng, Lý An Nhiên đột nhiên máy động trong lòng, chẳng lẽ hoàng thượng lo lắng nàng khó sinh giống như Tĩnh Huệ quý phi?!

Hoàng thượng cũng không nói gì nữa, nhẹ nhàng ôm Lý An Nhiên, nàng đột nhiên cảm thấy nao nao, nhất thời không biết phải nói gì, chỉ có thể chặt chẽ nép vào người hắn, dùng hơi ấm của bản thân an ủi người đàn ông của mình.

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Vương gia Nam Tề

Đầu tháng mười hai, chính sự tiền triều trở nên bận rộn, hoàng thượng cực ít đến hậu cung. Trường Lạc Cung vẫn là không khí yên ắng như thường. Lý An Nhiên hằng ngày ngoại trừ dành thời gian chơi đùa với Tiểu Bình thì khoảng thời gian còn lại đều dùng để dưỡng thai và may vá, y phục của Triệu thái hậu nàng không cần đích thân làm, châm tuyền của Thanh Y và Lý ma ma cực kỳ tốt, không hề kém tú nương trong cung, nàng rất yên tâm giao thọ lễ của Triệu thái hậu cho bọn họ, bản thân nàng chỉ tập trung làm áo choàng cho hoàng thượng mà thôi, châm tuyền của nàng không thể gọi là xuất sắc nhưng cũng không thể xem là kém, lại thêm nàng làm rất tỉ mỉ, Lý ma ma nhìn còn khen nàng làm rất tốt.

“Lý ma ma, y phục của Bình Nhi và Diệp Nhi đã chuẩn bị xong rồi sao?”

Lý An Nhiên cuối đầu lo may vá của mình, miệng lại hỏi Lý ma ma ở bên cạnh, Lý ma ma liền cười nói:

“Vì chuẩn bị từ sớm cho nên đã xong rồi.”

“Ừ! Qua vài ngày Diệp Nhi đến thì đưa cho hắn đi, lần trước ta thấy hắn ăn mặc rất đơn bạc, thật tình, tên nhóc cứng đầu đó không biết tự chăm sóc mình gì cả.”

“Đại hoàng tử còn nhỏ, có một số chuyện vẫn còn cần hỏi, lần sau để nô tỳ nhắc nhở mấy người đi theo đại hoàng tử phải chú ý nhiều hơn.”

Ngay lúc này, Thanh Y từ bên ngoài tiến vào, sắc mặt ngưng trọng nói:

“Nương nương, xảy ra chuyện rồi.”

Lý An Nhiên không khỏi ngẩng đầu nhìn Thanh Y, hơi nhíu mày hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

Thanh Y tiến đến bên cạnh Lý An Nhiên, nhỏ giọng nói chỉ đủ cho Lý An Nhiên và mấy người Lý ma ma thân tín nghe được, vừa nghe xong Lý An Nhiên liền nhíu mày, ánh mắt lộ ra ánh sáng lạnh, khóe môi khẽ nhếch lên, nghĩ ngợi một lúc, nàng quay sang nói với Lý ma ma.

“Ma ma, mấy người các người không cần báo lại chuyện này với hoàng thượng, gần đến cuối năm, chính vụ bận rộn, ta không muốn hoàng thượng còn phải lao tâm vì chuyện này.”

“Nhưng mà nương nương, chuyện này rất nghiêm trọng, lão nô sợ...”

Lý An Nhiên cười khẽ khoát tay.

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, tự ta có thể ứng phó.”

Lý ma ma nghe vậy, cũng không nói gì nữa, gật đầu đáp ứng.

Sự thật mấy người Lý ma ma là người của hoàng thượng đưa đến Trường Lạc Cung, Lý An Nhiên biết thân phận của bọn họ, mấy người bọn họ cùng hoàng thượng cũng biết nàng đã phát hiện ra nhưng tất cả mọi người đều ăn ý không nói nhiều về chuyện này. Đối với Lý An Nhiên, mấy người Lý ma ma xứng đáng để nàng tin tưởng, bọn họ vừa được việc còn không cần lo là tay trong của phi tần khác, là người của hoàng thượng thì sao chứ? Hoàng thượng đưa người đáng tin cậy đến cho nàng dùng, nàng sao có thể không nắm bắt cơ hội, và lại sau mấy năm hầu hạ Lý An Nhiên, bọn họ hiện tại đã không phân biệt được mình là người của hoàng thượng hay là của Lý An Nhiên nữa rồi, chỉ cần Lý An Nhiên không làm chuyện bất lợi với hoàng thượng, bọn họ mãi mãi là nô bộc trung thành, thậm chí còn có thể giúp nàng che giấu hoàng thượng một số chuyện.

.....

Rất nhanh đã đến ngày mười hai tháng chạp, sinh thần của Triệu thái hậu, không như Tô thái hậu thích khoa trương, Triệu thái hậu lại thích yên tĩnh âm cúng, ngày thọ yến cũng chỉ tổ chứng trong hậu viện Từ Ninh Cung, người đến dự cũng chỉ có chúng phi tần từ phân vị tiếp dư trở lên, vài vị vương phi thái thi cùng một vài vị lão phu nhân là bằng hữu khuê phòng của Triệu thái hậu khi còn trẻ, góp vui cũng chỉ có mỗi tiết mục xem gánh hát diễn tuồng mà thôi.

Vì là sinh thần của thái hậu, dù là người mang thai Lý An Nhiên cũng bắt buộc phải đến, trước khi Lý An Nhiên đến Từ Ninh cung hoàng thượng đã phái người đến hỏi tình hình, đồng thời truyền lời dặn dò phải chú ý an toàn, đối với sự quan tâm của hoàng thượng Lý An Nhiên đương nhiên rất vui vẻ đón nhận.

Mùa đông đường trơn, Lý An Nhiên lo lắng xảy ra chuyện cho nên chuẩn bị vô cùng chu đáo, để hai người Tiểu Nhất Tử và Thanh Y đi ở hai bên kiệu đề phòng bất trắc, Tiểu Tam Tử và Xuân Thảo đi ở phía trước dò đường, nàng cùng Tiêu Bình thì ăn mặc dày dặn ngồi trong kiệu. Quân đường đến Từ Ninh cung cũng xem như yên bình, không gặp phải bất trắc gì, vì đã vào đông, buổi tối rất lạnh cho nên thọ yến được tổ chức vào buổi trưa, thời điểm thời tiết tốt nhất trong ngày.

Khi Lý An Nhiên và Tiêu Bình bước xuống kiệu liền nhìn thấy Diệp ma ma tươi cười tiến lên đón.

“Tham kiến Thuần phi nương nương, tham kiến tam điện hạ.”

Lý An Nhiên có chút ngạc nhiên lập tức khách sáo nói:

“Mời ma ma đứng lên.”

Diệp ma ma cung kính nói tiếp:

“Nương nương đang mang long thai, thái hậu đặc biệt lo lắng nên mới để lão nô đích thân dẫn đường, mời nương nương.”

“Làm phiền ma ma rồi.”

Lý An Nhiên tiến vào hậu viện lập tức nhìn thấy rất nhiều phi tần đều đã đến, ngay cả hoàng hậu và Tô thái hậu cũng đã có mặt, Tiêu Diệp, Tiêu Minh đương nhiên cũng phải xuất hiện, đang được sắp xếp ngồi một bên.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu.”

“A... Thuần phi đến rồi à, mau đứng lên, ngươi đang mang thai, không cần đa lễ.”

Lý An Nhiên vừa xuất hiện lập tức thu hút được tất cả ánh mắt tập trung lại đây, nhưng sự thật thứ bọn họ để tâm nhất không phải là nàng mà là cái bụng vẫn chưa lộ rõ và Tiêu Bình đang được Lý ma ma ôm đứng phía sau.

Triệu thái hậu vẫn với thần sắc hòa ái như thường, đột nhiên nhìn Tiêu Bình cười nói:

“Đây là lần đầu tiên ai gia và tam hoàng tử gặp nhau, làm tổ mẫu như ai gia cũng nên cho lễ gặp mặt mới được.”

Nói xong Triệu thái hậu phát tay cho một tiểu cung nữ mang lên một cái hộp, bên trong là một cái khóa trường mệnh.

“Đây là trường mệnh khóa ai gia cho người mang lên Phật Quang Tự tụng kinh khai pháp, mang bên người có thể phù hộ cho tam hoàng tử khỏe mạnh.”

Lý An Nhiên lập tức làm ra vẻ mặt thụ sủng nhược kinh, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Thần thiếp thay Bình Nhi khấu tạ thái hậu nương nương.”

Triệu thái hậu liền cười nói:

“Được rồi, tạ cái gì mà tạ, ngươi đang mang thai, đừng có động chút liền quỳ.”

Diệp ma ma lập tức hiểu ý tiến lên đỡ Lý An Nhiên, Triệu quý phi nhìn cảnh này, trong mắt không kèm được lộ ra tia căm hận nhưng rất nhanh được che dấu đi.”

Tô thái hậu đang bình thân nhấp trà đột nhiên nhìn Lý An Nhiên cười hỏi:

“Thuần phi mang thai đã hơn hai tháng nhi, tình trạng thân thể ngươi như thế nào?”

“Bẩm thái hậu nương nương, thái y nói thần thiếp và thai nhi trong bụng đều rất khỏe mạnh.”

“Khỏe mạnh là tốt, ai gia lo lắng ngươi lần đầu mang thai, chưa có kinh nghiệm sẽ phải chịu khổ, xét theo số tháng của ngươi, giai đoạn đó cũng không xa, ngươi phải chuẩn bị cho tốt, nếu cần cái gì cứ cho người đến báo với hoàng hậu, nhớ năm xưa ai gia mang thai hoàng thượng thì bị ốm nghén rất nặng, khổ sở vô cùng, những người chưa từng mang thai đứa nhỏ là không thể nào hiểu được.”

Những lời Tô thái hậu nói vốn là có hai mục đích, thứ nhất là muốn ra vẻ cho người khác thấy bà và hoàng hậu là thực quan tâm đến Lý An Nhiên và cái

thai trong bụng, thứ hai là muốn đã kích Triệu thái hậu, vừa nhắc đến hoàng thượng vừa ra vẻ bà mang thai hoàng thượng là cực khổ như thế nào, còn ám chỉ Triệu thái hậu không sinh được con, đối với Triệu thái hậu không thể nghĩ ngờ những lời đó chính là con dao vô hình đâm vào tim bà.

Nhất thời không khí có chút trầm xuống cho đến khi Triệu thái hậu bình thần nở nụ cười.

“Muội muội nói không sai, nữ nhân nào sinh con cũng đều phải trải qua một lần thập tử nhất sinh, chính vì thế đứa nhỏ sinh ra chính là sinh mạng của mẫu thân, dù bản thân chết cũng có thể hy sinh vì đứa nhỏ, muội muội chính là minh chứng rõ nhất, Thuận phi nương nên học hỏi mới được.”

Lý An Nhiên đương nhiên là vâng dạ luôn miệng, mấy người hoàng hậu cũng lập tức phụ họa tâng bốc Tô thái hậu, nhưng không ai nhận ra, nắm tay trong tay áo Tô thái hậu giấu dưới bàn đang run lên không ngừng.

Triệu thái hậu nhìn sắc mặt Tô thái hậu cứng đờ, nụ cười càng sâu, sau đó làm như không nhận ra quay sang Lý An Nhiên, quan tâm cho nàng về chỗ ngồi của mình.

Lý An Nhiên không phải là không nhận ra hai vị thái hậu đối chọi nhưng nàng không muốn xen vào, vẫn với biểu hiện cố gắng làm người vô hình, nàng vừa ngồi xuống không lâu thì hoàng thượng cùng hai nam tử đến, hai nam tử kia tuổi tác sắp si hoàng thượng, dung mạo cũng có vài nét tương tự hần, một người trông trẻ hơn, thân thể hơi mảnh khảnh, trên mặt luôn là một nụ cười ôn hòa, người còn lại chừng ba mươi tuổi, thân sắc nghiêm nghị, nước da ngăm đen, trên người phát ra khí tức trang nghiêm chỉ có ở người từng ra trận đánh giặc.

Đối với hai nam tử kia, Lý An Nhiên không hề xa lạ, sinh thân của Tô thái hậu năm ngoái, bọn họ từ đất phong trở về có nhập cung chúc thọ, người trẻ tuổi hơn chính là Ngũ vương gia, người nghiêm nghị kia chính là Nhị vương gia, tuổi tác của Nhị vương gia bằng với hoàng thượng, chỉ là hần nhiều năm ở biên quan sương gió cho nên nhìn lớn tuổi hơn hoàng thượng.

Nhị vương gia là con của Chu thái phi, Ngũ vương gia lại là thân đệ đệ của hoàng thượng, con thân sinh của Tô thái hậu, năm xưa Tô thái hậu một người sinh hai hoàng tử, tiền đề liền hạ chỉ đem đại hoàng tử là hoàng thượng lúc đó mới tám tuổi về dưới gối người không có con là Triệu thái hậu, chính vì thế mà quan hệ của hoàng thượng và Ngũ vương gia có chút đặc thù, ngược lại Nhị vương gia cùng hoàng thượng quan hệ rất tốt, năm xưa hai người là cùng nhau đến Đại Nguyên học tập ba năm, huynh đệ cực kỳ thân cận.

Thấy hoàng thượng và hai vương gia đến, hai thái hậu đều lộ ra nụ cười hòa ái, lập tức tình cảnh mẫu tử tình thâm lại diễn ra sôi nổi, hoàng thượng tranh thủ thời gian nhìn đến chỗ Lý An Nhiên một cái, thấy sắc mặt nàng hồng hào, ánh mắt sáng ngời, không có vẻ mệt mỏi hần mới yên tâm, chuyên tâm ứng phó với hai vị thái hậu.

Rất nhanh đến đoạn tặng lễ, trình tự chẳng khác gì thọ yến của Tô thái hậu, không nói người khác, dù là hoàng hậu hay là những phi tần bên phe phái Tô gia đều cực kỳ dụng tâm, không để kẻ khác bắt được nhược điểm, phải nói hoàng hậu lợi hại nhất chính là giữ gìn mặt mũi.

Đợi đến lượt Lý An Nhiên, nàng liền tiến ra, Tiêu Bình cũng được Lý ma ma bế ra đứng ở phía sau nàng.

“Thần thiếp cùng Bình Nhi kính chúc thái hậu nương nương thiên tuế trường thọ, phúc trạch vạn niên.”

“Tốt!”

Triệu thái hậu tươi cười gật đầu, Lý An Nhiên lại tiếp tục dịu dàng cười nói:

“Sinh thân của thái hậu nương nương, thần thiếp và Bình Nhi không có vật gì quý, chỉ có chút lòng thành, mong thái hậu nương nương lượng thứ.”

Lý An Nhiên nói xong lời này, Thanh Y ở phía sau liền mang theo một cái hộp gấm tiến lên.

“Ồ! Mẫu hậu, không biết Thuận phi dâng tặng người thứ gì, thần thiếp thật là tò mò, không biết có thể mở ra xem không?”

Triệu quý phi hôm nay đặc biệt ăn mặc rạng rỡ, trang điểm cực kỳ bắt mắt, khí tức cũng tươi sáng hơn nhiều, nói ra mấy lời này thái độ cực kỳ tự nhiên, không nhìn ra chút ả ý nào. Hoàng hậu thấy vậy cũng mỉm cười nói:

“Đúng đó, mấy người chúng ta cũng rất tò mò a.”

Hoàng hậu và Triệu quý phi đã nói vậy, Tô thái hậu cười cười không lên tiếng, Triệu thái hậu làm như không có gì gật đầu, Lý An Nhiên liền tiến lên mở hộp gấm, chuyện như vậy cũng không có gì lạ, chúng phi tần thường lợi dụng những trường hợp thế này để khoe khoang đồng thời lấy lòng thái hậu và hoàng thượng, công khai thọ lễ là thông lệ của phi tần từ phi vị trở lên, do đó Lý An Nhiên cũng không hề bất ngờ.

Nhìn một bộ cẩm bào màu thạch lựu thêu phượng hoàng ám kim tinh xảo, mọi người ồ lên một tiếng nhưng cũng không gây ấn tượng gì quá sâu sắc, loại lễ vật như vậy rất thường thấy, vừa không mất mặt cũng không nổi bật, cần đủ để chứng minh tấm lòng, rõ ràng chính là loại an toàn nhất. Triệu quý phi bĩu môi một cái:

“Trông là cái gì, thì ra là cẩm bào, Thuận phi thật là chẳng có thú vị gì cả.”

Triệu thái hậu bắt đầu dĩ cười nhìn quý phi.

“Thuận phi dụng tâm chuẩn bị cẩm bào xinh đẹp như vậy cho ai gia, nương còn muốn thế nào, cũng không phải nương lười biếng một chút lòng thành cũng không có.”

Triệu quý phi nghe vậy giả vờ bất mãn nói:

“Cô cô sao có thể nói vậy, bức tranh kia là ta tốn rất nhiều công sức tìm về a.”

Triệu thái hậu giả vờ trừng mắt nhìn Triệu quý phi rồi quay sang Lý An Nhiên cười nói:

“Thuần phi có lòng, cảm bào rất tốt, ai gia rất thích.”

Lý An Nhiên từ đầu đến cuối thần sắc thong dong, khỏe môi luôn giữ nụ cười đúng mực, Diên ma ma được Triệu thái hậu sai bảo tiến lên nhận lấy hộp gấm từ tay Thanh Y.

Sau Lý An Nhiên là mấy người Trương phi, Trương phi có tài thi phú, ngoài tặng lễ nàng còn làm một bài thơ chúc thọ, được Triệu thái hậu khen không dứt miệng, hoàng thượng không còn cách nào ra lệnh ban thưởng.

Rất nhanh chúng phi tần đều dâng lên lễ vật xong xuôi, ngay lúc Triệu thái hậu vừa ra lệnh cho gánh hát mở màn vở diễn Bác Tiên Chúc Thọ Vương Mẫu, bên ngoài đột nhiên có người tiến vào bẩm báo có Vinh Phi mang theo Lý Bảo Lâm cầu kiến.

Vinh Phi bị Triệu thái hậu hạ lệnh cấm túc chép nữ tắc nữ huấn, thọ yến nàng cũng không cần đến, còn Lý bảo lâm kia chỉ là thất phẩm phi tần, không có tư cách dự thọ yến, thậm chí có rất nhiều người ở đây không nhớ được Lý bảo lâm này là ai, việc bọn họ đến đây khiến người ta không khỏi ngạc nhiên.

Hoàng thượng hơi nhíu nhíu chân mày, không đợi hần lên tiếng, Tô thái hậu đột nhiên nói:

“Vinh Phi mang thai lớn tháng, đột nhiên chạy đến nhất định có chuyện quan trọng.”

Tô thái hậu đã nói vậy, Triệu thái hậu chỉ có thể cười nói:

“Được, cứ cho bọn họ vào đi.”

Hoàng thượng lúc này lại rũ mắt như đang suy nghĩ điều gì, trong lúc đó Lý An Nhiên vẫn bình thản như không quan tâm, không ai nhìn ra được bất kỳ tia khác thường nào. Anh phi ngồi đối diện đưa mắt nhìn Lý An Nhiên, thấy thần sắc của nàng như vậy, ánh mắt không khỏi lộ ra tia suy ngẫm.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chuyện cũ Lý Gia

Vinh Phi mang theo Lý An Nhã tiến vào đại sảnh, cả hai người bọn họ đều tập trung lên người Lý An Nhiên, trong mắt Lý An Nhã là cừu hận, trong mắt Vinh Phi là hả hê, nhưng trước tiên bọn họ đều rất kiềm chế cung kính hành lễ trước.

Hoàng thượng rất không kiên nhẫn, chưa đợi bọn họ hành lễ xong đã bình thản hỏi:

“Vinh Phi không ở Thuby An Cung dưỡng thai, tại sao lại chạy đến đây làm gì?”

Vinh phi ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, ánh mắt tràn đầy tình cảm, nghẹn ngào nói:

“Bởi vì thần thiếp phát hiện có kẻ dám lừa dối hoàng thượng, thần thiếp sao có thể ngồi yên.”

Lời nàng ta vừa nói, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, trong lòng tò mò không thôi. Vinh phi đột nhiên phẫn nộ quay sang hung hăng nhìn Lý An Nhiên.

“Thuần phi, nếu bây giờ ngươi chịu thú tội, bản cung sẽ cầu xin hoàng thượng khai ân cho ngươi.”

Mọi người vì lời này của Vinh Phi mà đồng loạt giật mình, Lý An Nhiên cũng làm ra vẻ mặt bất ngờ, không hiểu hỏi lại:

“Vinh phi tỷ tỷ nói gì mà ta không hiểu vậy.”

“Hừ! Ngươi còn ra vẻ vô tội, cái thai trong bụng ngươi là giả, ngươi còn dám không nhận?”

Trong lòng chúng phi tần như đốt pháo hoa, trái tim mọi người bất giác đập nhanh, hai mắt sáng rực nhìn Vinh Phi và Lý An Nhiên.

Trong lúc đó, Lý An Nhiên chớp mắt nhìn Vinh Phi, nàng nghiêm mặt hỏi:

“Ý của Vinh Phi là ta giả mang thai?”

“Đúng là như vậy.”

Lý An Nhiên cười cười nói:

“Ta có mang thai hay không, thái y đã chứng minh, ngươi nói ta giả mang thai, thật là hồ ngôn loạn ngữ.”

“Người chẩn ra ngươi mang thai chính là Ngô thái y chứ gì? Hừ! Ông ta chắc chắn đã bị ngươi mua chuộc, làm tay sai cho ngươi, cho nên đã giúp ngươi che giấu.”

“Không thể nào, ngươi nói vậy.”

Ngươi đột nhiên đứng bật dậy lớn tiếng nói chính là Tiêu Diệp, ánh mắt của hắn tràn ngập phần nộ nhìn chăm chăm Vinh phi.

“Ngươi không được hãm hại Thuần mẫu phi, phụ hoàng, ngươi nhất định không thể tin lời bà ta.”

“Diệp Nhi, đừng kích động, chuyện liên quan đến long tự, trầm sao có thể qua loa.”

Hoàng thượng nhìn nhìn Vinh Phi, bình thân ra lệnh.

“Người đâu, truyền Ngô thái y, Thành thái y và Nghiêm thái y đến đây cho trầm.”

Truyền Ngô thái y đến để đối chất, Thành thái y và Nghiêm thái y là thái y chuyên trách của hoàng thượng, không cần lo sợ bọn họ bị mua chuộc, để bọn họ chứng minh xem Lý An Nhiên có mang thai hay không là an toàn nhất.

Ngũ vương gia nhìn tình hình, đột nhiên cười nói:

“Không ngờ thọ yến hôm nay lại xảy ra chuyện này, Vinh Phi nương nương nói Thuần phi nương nương giả mang thai, chắc là có chứng cứ gì đó phải không?”

Vinh phi nở nụ cười, gật đầu chỉ về phía Lý An Nhã vẫn đang quỳ giữa điện.

“Lý bảo lâm này mọi người còn nhớ không, nàng ta chính là muội muội của Thuần phi.”

Đức phi nhìn Lý An Nhã rồi lại quay sang Lý An Nhiên, cười châm chọc nói:

“Ta nhớ ra rồi, nàng đúng thật là muội muội của Thuần Phi nha, phải nói Thuần phi thật là một tỷ tỷ tốt, sau ba năm ngươi đã là Thuần phi nương nương còn muội muội của ngươi vẫn chỉ là một bảo lâm, ngay cả cơ hội thị tẩm cũng không có, thật khiến cho người ta cảm động.”

Lý An Nhiên không quan tâm Đức phi châm chọc, bình thân nhìn Lý An Nhã, giọng nói đều đều có chút cảm thán hỏi:

“Ngươi có thể chứng minh ta không thể mang thai? Ngươi thật sự có thể vì bản thân mà dồn bà ta vào chỗ chết sao?”

Lời Lý An Nhiên nói, trong đại điện mọi người đều không hiểu “bà ta” là ai, nhưng Lý An Nhã có thể hiểu rõ, “Bà ta” mà Lý An Nhiên nói chính là Thẩm thị.

Mấy người hoàng hậu, quý phi nhìn Lý An Nhiên bình tĩnh như thường, không có chút nào lo sợ luống cuống, trong lòng đột nhiên máy động, tình cảnh như vậy làm bọn họ cảm thấy quen thuộc kỳ lạ, đúng rồi, Lưu tiếp dư năm đó không phải cũng là như vậy sao?!

Lý An Nhã nhìn ánh mắt ảm ảm tia khinh thường của Lý An Nhiên, nàng ta phần nộ cực kỳ, hai mắt đỏ lên lạnh giọng nói:

“Dù chúng ta có chết cũng phải kéo ngươi chết chung.”

Lý An Nhiên nhún mày, đột nhiên lộ ra vẻ mặt bi phẫn, ánh mắt tràn đầy đau lòng.

“Tốt, tốt... Ngươi không cần nói, ta sẽ nói thay ngươi.”

Nói xong Lý An Nhiên hít sâu một hơi rồi bình thân nói:

“Ngươi dám khẳng định cái thai trong bụng của ta là giả nguyên nhân có phải là vì lúc còn ở Thục Châu, ngươi và nhị nương đã sai người hạ Tuyệt Tử Tán vào thức ăn của ta có phải không?”

Lý An Nhã cười lạnh nhìn, lớn tiếng nói:

“Đúng vậy, chúng ta sao có thể để cho ngươi đắc ý nhập cung cơ chứ? Ngươi vốn dĩ đã ăn Tuyệt Tử Tán, không lý nào có thể mang thai.”

Chúng phi tàn chấn động trong lòng, Triệu quý phi sắc mặt biến đổi, trong lòng mừng như điên, ngoài mặt lại ra vẻ phần nộ lớn tiếng quát.

“Lý An Nhiên, người thật to gan, bản thân đã trúng Tuyệt Từ Tán, dám khi quân phạm thượng, giả mang long thai lừa gạt hoàng thượng.”

Lý An Nhiên bình thản liếc mắt nhìn Triệu quý phi.

“Quý phi nương nương nói sai rồi, thần thiếp cũng không có nói mình đã ăn đồ ăn có Tuyệt Từ Tán.”

“Người đừng ngụy biện, rõ ràng người đã ăn.”

Lý An Nhã lớn tiếng gào lên, Lý An Nhiên ngược lại cười khô nói:

“Mẫu thân của ta vì sao mà chết, người ta đều biết rõ, người nghĩ ta sẽ ngu ngốc lại ăn độc dược của các người à.”

Lý An Nhiên vừa nói xong, người có mặt trong sảnh đều lập tức bắt được vấn đề, Lý An Nhiên quay đầu nhìn hoàng thượng, bước ra mạnh mẽ quỳ xuống, mím môi kiên quyết nói:

“Chuyện đã đến nước này, thần thiếp không thể tiếp tục che giấu nữa, để chứng minh trong sạch, thần thiếp chỉ có thể kể rõ đầu đuôi ngọn nguồn sự thật.”

Hoàng thượng nhíu mày nhìn Lý An Nhiên quỳ xuống bên dưới, nắm tay trong tay áo của hân siết chặt, nhưng ngoài mặt cũng không lộ tia khác thường nào.

“Đứng lên rồi nói, hôm nay trẫm cũng muốn biết rốt cuộc là ai đúng ai sai.”

Lý An Nhiên được Thanh Y vội vàng đỡ dậy, hai mắt nàng đỏ lên quay đầu nhìn Lý An Nhã, có thể nhìn ra tâm tình nàng kích động.

“Mẫu thân của thần thiếp là Quang Nguyệt huyện chủ, là chủ mẫu của Lý gia, năm đó thần thiếp chỉ là một đứa nhỏ chín tuổi, cứ tưởng sẽ mãi mãi được mẫu thân chở che, mãi mãi được sống hạnh phúc cùng với mẫu thân, nhưng không ngờ mọi chuyện lại thay đổi, vào cái ngày dị tượng Hắc Nhật Thiên Âm hơn chín năm trước, ở hồ nước trong hoa viên, thần thiếp bị Lý An Nhã đẩy ngã xuống hồ, lúc đó thần thiếp vốn không biết bơi, trong phủ lại rối loạn vì dị tượng kia, nếu không phải may mắn được ma ma trong phòng bếp cứu kịp, thần thiếp sớm đã mất mạng, thế nhưng sau chuyện đó thần thiếp lâm bệnh nặng, hôn mê bốn ngày bốn đêm, có lúc gần như đoạn hơi, mẫu thân vì quá lo lắng lại thêm lao lực ngày đêm, đợi khi thần thiếp tỉnh lại mẫu thân cũng liền ngã bệnh, sau đó lại có tin ngoại tổ phụ lâm bệnh qua đời, mẫu thân lại chịu đả kích, bệnh càng thêm nặng, nhưng mấy tháng sau bệnh tình vốn dĩ đã thuyên giảm, thần thiếp còn nhớ rõ lúc đó mẫu thân đã tốt hơn, đã có thể ngày ngày cùng thần thiếp ra ngoài hóng nắng.”

Nói đến đây Lý An Nhiên đột nhiên nghẹn lời, nàng hít sâu một hơi cố gắng kềm chế nước mắt tuôn trào rồi mới nói tiếp.

“Hôm đó sau khi mẫu thân và thần thiếp đi dạo trở về, có người mang chén thuốc tới, mẫu thân vừa uống không bao lâu đột nhiên người thổ huyết, tình trạng nguy kịch, trước lúc ra đi mẫu thân dặn dò thần thiếp nhất định phải cẩn thận với nhị nương và Lý An Nhã rồi trút hơi, hai tháng sau nhị nương lại góp ý với phụ thân đưa thần thiếp đi thôn trang để giữ đạo hiếu, vừa đi là sáu năm liền.”

Không khí trong sảnh đột nhiên trầm trọng, mọi người đều im lặng, có mặt trong sảnh ai cũng là người xuất thân vinh hiển, tranh đấu trong gia tộc bọn họ hiểu rất rõ, một đứa nhỏ mẫu thân mất, phụ thân không thương như Lý An Nhiên tình trạng nhất định rất bi thảm.

“Cho đến khi kinh thành truyền ra tin tức muốn tuyển tú, nhị nương liền cho người đến đón thần thiếp về, thần thiếp đương nhiên đoán được mục đích của bọn họ, Hứa thái phi là a di của thần thiếp, nhị nương muốn đưa thần thiếp và Lý An Nhã cùng đi tuyển tú để mong thái phi nương nương có thể giúp cho Lý An Nhã cũng trúng tuyển, vì nghi ngờ mục đích của nhị nương, còn có lời trăng trối của mẫu thân nhắc nhở, từ khi về Lý gia thần thiếp luôn cực kỳ cẩn thận, đến một hôm, Trương ma ma trong phòng bếp âm thầm truyền tin, nhị nương sai Lư ma ma thân tín của mình hạ Tuyệt Từ Tán vào trong đồ ăn của thần thiếp, Trương ma ma vốn chịu ân của mẫu thân, năm đó cũng chính bà đã cứu thần thiếp thoát chết, Trương ma ma vì thần thiếp đã lên trao đổi đồ ăn, do đó thần thiếp mới tránh thoát được một kiếp.”

Nghe Lý An Nhiên nói xong, Lý An Nhã tròn to mắt kích động hét lên.

“Không thể nào, Trương bà nương kia dám... Không!”

Nhìn thần sắc có chút điên cuồng của Lý An Nhã, Lý An Nhiên nhíu nhíu mày, nhưng nàng cũng không nói gì nữa, Triệu thái hậu đột nhiên thờ dài nói:

“Đứa nhỏ đáng thương a.”

“Đúng vậy, hoàng thượng nhất định phải trừng trị những kẻ độc ác kia, trả lại công đạo cho Quang Nguyệt.”

Tô thái hậu làm như thực thương tiếc nhìn Lý An Nhiên. Hoàng thượng gật đầu, đưa mắt nhìn đến Lý An Nhiên, lên tiếng nói:

“Thanh Y, đỡ chủ tử của người ngồi xuống trước đi.”

Thanh Y lập tức đỡ Lý An Nhiên về chỗ ngồi. Vinh Phi sắc mặt khó coi, không kèm được nói:

“Hoàng thượng, đó cũng là lời nói một phía của Thuần phi, cũng không chứng minh được nàng ta thật sự không có trúng Tuyệt Từ Tán.”

Hoàng thượng đưa mắt lạnh nhìn Vinh phi, hần có gắng kèm chế bản thân, lạnh nhạt nói:

“Đội Thành thái y và Nghiêm thái y đến sẽ rõ sự thật.”

Hoàng thượng đã nói vậy, Vinh phi chỉ có thể ngậm miệng, mấy người hoàng hậu trầm mặt, trong lòng bọn họ nghĩ gì không ai biết được. Thế nhưng ai cũng đoán, bọn họ nhất định rất mong cái thai của Lý An Nhiên là giả, Lý An Nhiên là ai? Sùng phi được sủng ái bậc nhất hậu cung, bên người có tam hoàng tử, sau lưng có Hứa gia, tuy quan hệ của nàng với Hứa gia mấy năm nay xem ra cũng chẳng thân cận gì nhưng vẫn không thể thay đổi được nàng là cháu gái của Hứa đại học sĩ đương triều, đại thần phụ chính của hoàng thượng, nếu nàng có thể vì chuyện lần này mà ngã ngựa thì không có gì tốt bằng.

(Chương này đăng sớm như vậy là để dành tặng cho bạn Lăng Hiệp, bạn ấy đã luôn dõi theo Chiến Trường Hậu Cung từ lúc chỉ có mười mấy chương, mình thực cảm động, mong bạn sau này vẫn tiếp tục theo dõi mình và Chiến Trường Hậu Cung.)

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Mối hận của Lý An Nhã

Nửa khắc sau, Lưu công công trở lại, đi cùng còn có ba vị thái y.

Sau khi hành lễ, hoàng thượng không nói đến Ngô thái y mà ra lệnh cho hai người Nghiêm thái y và Thành thái y.

“Các người đến chẩn mạch bình an cho Thuần phi.”

Hoàng thượng nói là chẩn mạch bình an, không nhắc đến chuyện kiểm tra xem Lý An Nhiên mang thai là thật hay giả, thứ nhất là đã thể hiện cái nhìn của hần, thứ hai là muốn bảo vệ thanh danh cho Lý An Nhiên và đứa nhỏ trong bụng, thứ hai một hoàng tử hoặc một công chúa sinh ra mà lại mang tiếng từng bị nghi ngờ là giả, danh tiếng như vậy sao có thể để nghe, hơn nữa miệng thiên hạ đáng sợ nhất ở chỗ là phóng đại sự thật thậm chí có thể bẻ cong sự thật nếu như ai đó có ý muốn làm vậy, hoàng thượng hoàn toàn có thể đoán ra khả năng này.

Nghiêm thái y và Thành thái y làm như không biết chuyện gì, tiến lên chẩn mạch cho Lý An Nhiên, Thành thái y thân là viện trưởng thái y viện, đương nhiên tiến lên đầu tiên, biết được tầm quan trọng của vấn đề, Thành thái y vô cùng cẩn thận, sau nửa khắc tập trung, Thành thái y trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, Nghiêm thái y cũng tiến lên chẩn mạch một lúc, sau đó hai người mỉm cười nhìn nhau, trao đổi một cái ánh mắt, Thành thái y đại diện tiến ra bẩm báo.

“Bẩm hoàng thượng, thân thể Thuần phi nương nương cùng với long thai trong bụng đều vô cùng khỏe mạnh.”

Nghe Thành thái y nói, sắc mặt Vinh phi và Lý An Nhã đồng loạt phát xanh, Lý An Nhã đột nhiên gào lên.

“Không thể như vậy.”

Hoàng thượng nhíu mày, lạnh lùng quát:

“Câm miệng, người còn gì để nói.”

Lý An Nhã ngã ngồi trên đất, sắc mặt tái nhợt, hồn bay phách lạc. Vinh Phi nhìn tình hình này, tròn mắt đảo qua một vòng, đột nhiên khóc lên chạy đến ôm chân hoàng thượng.

“Hoàng thượng, thần thiếp bị Lý bảo lâm lừa gạt mới nghi ngờ Thuần phi muội muội, xin hoàng thượng thứ tội.”

Hoàng thượng không nhìn đến Vinh phi, lạnh nhạt ra lệnh.

“Hôm nay là sinh thần của thái hậu, Vinh phi lại cố tình gây chuyện thị phi, niệm tình Lâm tướng quân nhiều lần lập công vì nước, vẫn giữ ở phi vị, nhưng phải cấm túc ba tháng trong Thụy An cung để xám hối, không có lệnh của trẫm, không được phép bước ra ngoài nữa bước.”

Lời hoàng thượng vừa ra, mọi người đều thờ dài trong lòng, thầm hô Vinh phi may mắn, nếu không có Lâm tướng quân và Lâm gia, nàng ta khó tránh khỏi tội danh vu cáo Thuần phi.

Vinh phi bị người của hoàng thượng tiến lên dẫn về Thụy An cung, tuy không cam lòng nhưng vì sợ chọc giận hoàng thượng, bị thu hồi phi vị, nàng ta đành nín nhịn rời khỏi Từ Ninh Cung, Ngô thái y từ đầu vẫn cung kính đứng bên dưới đột nhiên tiến ra nói:

“Bẩm hoàng thượng, thần có chuyện bẩm báo.”

Tiếng hô của Ngô thái y làm mọi người ngạc nhiên, hoàng thượng liền hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Bẩm hoàng thượng, xin hoàng thượng xem thứ này.”

Ngô thái y lấy từ tay áo ra một bức thư trình lên, hoàng thượng nhận thư mở ra, hần vừa nhìn mấy cái, sắc mặt đột nhiên biến đổi, tức giận nói:

“Tốt, thật quá tốt...!”

Nhìn sắc mặt khó coi của hoàng thượng, tất cả mọi người đều khó hiểu, Nhị vương gia không khỏi lên tiếng hỏi:

“Không biết chuyện gì khiến cho hoàng huynh tức giận như vậy.”

Hoàng thượng làm như nén giận, đưa bức thư cho Nhị vương gia xem, Nhị vương gia xem xong, không khỏi nhú mày, sau đó nói:

“Hoàng huynh, chuyện này thần đệ thấy nên giao cho Ngũ đệ xử lý, Ngũ đệ đang tạm thời chưởng quản hình bộ, giao cho đệ ấy xử lý là thích hợp nhất.”

Hoàng thượng nghe vậy, gật đầu xem như đồng tình, Ngũ vương gia nhướng mày cười nói:

“Không biết có chuyện gì mà cần đến ta vậy?”

Nhị vương gia cũng không dài dòng mà đưa bức thư cho hần, Ngũ vương gia từ đầu đến cuối đều giữ nụ cười nhàn nhạt trên mặt, nhìn lướt qua bức thư một lượt, ánh mắt của hần lộ ra tia nghiền ngẫm, gật gật đầu rồi chấp tay hướng hoàng thượng nói:

“Chuyện này xin cứ giao cho thần đệ, hoàng thượng cứ yên tâm, thần đệ nhất định điều tra rõ ràng sự việc.”

“Được, trăm chờ kết quả điều tra của ngươi.”

Hoàng thượng và ba vị vương gia nói chuyện, mọi người không khỏi tò mò, thế nhưng ngay cả hai người thái hậu cũng không dám lên tiếng hỏi trước mặt nhiều người như vậy, đơn giản là vì tô huấn ghi rõ, nữ nhân không được tham chính.

Ngay lúc mọi người đang tự mình suy đoán, ở chỗ Lý An Nhiên kinh biến xảy ra, Lý An Nhã đang thất thần ngồi một bên đột nhiên rút cây trâm trên đầu xông đến Lý An Nhiên, mọi người đang ngưng thần suy nghĩ về bức thư bí ẩn kia cho nên tất cả phản ứng chậm nửa nhịp, Thanh Y là người nhận ra đầu tiên, lớn tiếng kinh hô.

“Nương nương.”

Nàng vốn dĩ đứng phía sau Lý An Nhiên, hành động không kịp. Lý An Nhiên biến sắc mặt nhìn cây trâm Lý An Nhã đã đâm đến trước mặt mình, nàng vội vàng nghiêng đầu sang một bên tránh đi, hai tay vung lên bắt lấy cánh tay của Lý An Nhã, thấy lần công kích đầu tiên không thành, Lý An Nhã mạnh mẽ đâm đến Lý An Nhiên một lần nữa, lúc này Thanh Y đã kịp giờ tay bắt lấy tay nàng ta, cùng Lý An Nhiên đẩy nàng ta ra, trong lúc giằng co cây trâm nhọn chỉ kịp đâm vào cánh tay của Lý An Nhiên sau đó cả người Lý An Nhã đã bị lực đẩy của Thanh Y cùng bàn chân của Tiêu Diệp vừa kịp chạy đến đá ngã ra sau.

Vị trí của các hoàng tử rất gần vị trí của Lý An Nhiên, chỉ cách một cái bàn, Tiêu Diệp phản ứng cũng nhanh, chỉ sau Thanh Y một cái chớp mắt nên đúng lúc chạy đến, hần năm nay vừa được chín tuổi, thân thể lại khỏe mạnh, Lý An Nhã làm sao có thể so sánh, lúc này hoàng thượng không biết làm cách nào cũng đã xuống tới, đem Lý An Nhiên ôm vào lòng, nhìn cánh tay nàng bị đâm trúng, vết thương tuy không lớn nhưng cũng đang chảy máu, ánh mắt hoàng thượng trực tiếp kết băng, hần phần nộ gầm lên.

“Người đâu.”

Mấy thái giám lập tức chạy đến chế trụ Lý An Nhã, Tiêu Bình ở bên cạnh Lý An Nhiên được Lý ma ma bảo hộ trong lòng lớn tiếng khóc thét.

“Nương!”

“Thuần mẫu phi!”

Tiêu Diệp thần sắc lo lắng nhìn Lý An Nhiên, Tiêu Minh không biết từ lúc nào cũng đã chạy sang bên này, hần vốn dĩ ngồi ở bên cạnh Tiêu Diệp, lúc Tiêu Diệp chạy đi hần cũng nhìn thấy.

Tình hình trong phòng nhất thời rối loạn, chúng phi tần kinh sợ lùi hần về một phía sợ bị ngộ thương, phải một khắc sau mới tạm lắng lại, ngay cả hai thái hậu đang được hai vị vương gia che ở phía sau đều phải ôm ngực sợ hãi, không ai có thể ngờ Lý An Nhã cư nhiên dám cầm hung khí muốn giết Lý An Nhiên như thế.

Cũng may đúng lúc ba vị thái y có mặt, vết thương của Lý An Nhiên nhanh chóng được băng bó, Lý An Nhiên từ đầu đến cuối không có lên tiếng, thần sắc có chút ngơ ngác, hoàng thượng trong lòng khó chịu cùng cực, nhất là khi nhìn vào sắc mặt hơi tái của nàng, hần không thể kiềm chế lửa giận trong

lòng được nữa, trước mặt nhiều người thì thể nào chứ?!

Lạnh lùng đưa mắt nhìn Lý An Nhã đang bị trấn áp một góc, giọng nói của hoàng thượng cực độ âm trầm:

“Mang xuống, ban rượu độc.”

Chúng phi tần trong điện đồng loạt run lên, hoa dung thất sắc, ai ai cũng cảm như hèn không dám nói lời nào, hoàng thượng thịnh nộ, ai dám đến khiêu khích, ngay lúc này, Lý An Nhiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn hoàng thượng.

“Hoàng thượng, xin chờ đã, xin hoàng thượng cho thần thiếp được nói chuyện với nàng ta vài câu.”

Hoàng thượng nhíu mày nhìn Lý An Nhiên, bất giác ánh mắt bình tĩnh khác thường của nàng, hẳn hơi do dự một giây, nhưng Lý An Nhiên đột nhiên đưa tay âm thầm kéo kéo tay hắn, hoàng thượng thở dài một hơi, phất tay một cái, Lưu công công lập tức hiểu ý, để cho hai thái giám kéo Lý An Nhã đến, Lý An Nhiên phức tạp nhìn nàng ta một lúc, đột nhiên cười mà như khóc hỏi:

“Vì cái gì? Vì cái gì ngươi lại đối xử với ta như vậy, từ nhỏ đến lớn, ngươi hết lần này đến lần khác muốn dồn ta vào chỗ chết, lúc vào cung, ngươi vẫn không chịu buông tha, ban đầu muốn nhay hồ hãm hại ta, sau đó cấu kết với Trần Tú Linh muốn vu oan cho ta hãm hại Anh phi, tuy không có chứng cứ nhưng ta biết, ngươi cũng có phần, tuy vậy ta chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ trả thù ngươi, Lý An Nhiên ta tự nhận từ trước đến giờ chưa làm ra bất kỳ chuyện gì có lỗi với ngươi, chỉ có ngươi có lỗi với ta mà thôi, ngươi nói, vì cái gì? Vì cái gì hả?”

Lý An Nhiên kích động đến phát run, hoàng thượng lập tức ôm lấy nàng, chúng phi tần nhìn thấy hành động của hắn, ánh mắt đều che dấu một tia ghen ghét, nhưng lúc này, không ai dám nói gì.

Lý An Nhã bị trời quỳ ở đó, nghe Lý An Nhiên hỏi, nàng ta đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia có chút thê lương, nhìn cực kỳ dữ tợn.

“Sự tồn tại của ngươi đã là có lỗi với ta rồi.”

Câu trả lời của nàng ta trực tiếp làm Lý An Nhiên phẫn nộ. Nàng trọng sinh năm Lý An Nhiên chín tuổi, Hứa Minh Nguyệt chết năm nàng lên mười, một năm kia đối với nàng chính là một năm tràn đầy biến cố, ngày ngày phải nhìn hai mẫu tử Lý An Nhã, nghĩ cách trấn áp chúng hạ nhân trong phủ đang chuẩn bị làm loạn vì chủ mẫu bệnh nặng sắp chết, còn phải chịu đựng bộ mặt đề tiện đáng khinh của Lý Trường Kha, không chỉ vậy, đám thân thích Lý gia cũng không phải là dạng tốt lành gì.

Hỏi Lý An Nhiên nàng có hận hay không ư, đương nhiên là hận chứ, nàng căm hận, chán ghét, chối bỏ và khinh thường Lý gia, đồng thời nàng còn căm thương và bất bình thay cho chính chủ đã chết vì cái muội muội độc ác ích kỷ này, hiện tại lại nghe Lý An Nhã nói lời như vậy, sự phẫn nộ của Lý An Nhiên đã lên đến cùng cực, đột nhiên nàng cảm thấy thực bị thương, bị thương cho chính chủ, bị thương cho chính mình vì những bất công mà nàng phải gánh chịu đến từ cái gia tộc đã sinh ra thân thể này.

Lý An Nhã thấy Lý An Nhiên im lặng nhìn mình đăm đăm, nàng ta đột nhiên nhẹ giọng gọi.

“Tỷ tỷ... Tỷ tỷ đáng tự hào của ta, từ nhỏ ngươi đã là sự tự hào của Lý phủ, ngươi có một người mẫu thân có địa vị, ngươi xinh đẹp lại giỏi giang, mọi người đều tăng bốc ngươi vì ngươi là đích nữ, còn ta... Mẫu thân ta chỉ là một nữ nhân nhà nghèo, ta sinh ra là thứ xuất, không ai khen ngợi ta dù ta có cố gắng như thế nào, bởi vì sẽ chẳng có ai thèm nhìn đến ta khi đã có tỷ tỷ ngươi nổi bật chắn phía trước.

Mỗi khi nhà khác tổ chức yến hội, ngươi sẽ được mặc những y phục xinh đẹp nhất cùng mẫu thân ngươi vinh quang ra ngoài giao thiệp với danh nghĩa Lý phủ, những lúc đó mẫu tử ta chỉ có thể thần thờ ngồi ở tiểu viện heo lạnh nhìn hiên trước lặng lẽ, không một ai bén mảng đến, những tiện nhân kia nhìn ngươi đều là ánh mắt ngưỡng mộ, ngược lại bọn chúng nhìn ta đều bằng ánh mắt khinh thường, ngươi là đích nữ cho nên ngươi có được tất cả, thậm chí ngay cả sau khi nhập cung, ngươi được làm ngũ phẩm tần còn ta chỉ là lục phẩm lương nghi chỉ vì mẫu thân ngươi là huyện chủ, ta không cam tâm, nếu không có ngươi, sẽ chẳng ai cướp mất phong quang của ta, nếu không có mẫu thân ngươi, mẫu thân ta cũng không phải khổ khổ như thế.

Nói cho ngươi biết, sự thật mẫu thân của ta mới là chủ mẫu thật sự, mẫu thân của ta và phụ thân là thanh mai trúc mã, vốn đã thành thân ở quê nhà, nhưng chỉ vì mẫu thân của ngươi là một tiện nhân dùng quyền lực mê hoặc phụ thân, tổ mẫu và Lý gia ham vinh hoa phú quý, mẫu thân của ta mới phải khổ khổ từ chính thể biến thành tiểu thiếp, vị trí đại tiểu thư Lý phủ đáng lẽ phải là của ta, ta mới chính là đích nữ.”

Lý An Nhiên tròn mắt, ngay cả nàng cũng không biết sự thật kinh người này.

“Không thể nào, năm xưa phụ thân nói ông ấy chưa có thê tử, ngoại tử phụ mới gả mẫu thân cho hắn, vốn dĩ không đúng như ngươi nói.”

“Ha ha... Ngụ xuẩn, quá ngu xuẩn, hắn chỉ là muốn lợi dụng mẫu thân ngươi mà thôi.”

Lý An Nhiên máy động trong lòng, lúc này nàng đã bình tĩnh lại, làm ra vẻ khó tin.

“Nhưng mà... Chẳng lẽ phụ thân đã lừa dối mẫu thân ta.”

“Ừ!”

Lý An Nhã nhìn Lý An Nhiên bằng ánh mắt kinh thường, không chỉ Lý An Nhiên, tất cả mọi người đều kinh ngạc vì thông tin bọn họ vừa nghe, ánh mắt tràn đầy châm chọc, mọi chuyện không ngờ tất cả đều bắt nguồn từ một gã nam nhân phụ bạc.

Ngay lúc này, nhị vương gia mặt lạnh đột nhiên lên tiếng.

“Hoàng huynh, nếu lời của nàng ta là thật, Lý Trường Kha người này đáng bị trừng trị, còn có bình thê của hắn ta cũng cần phải chịu tội trước vương pháp.”

“Hoàng đệ nói phải, chuyện này trăm giao cho ngươi.”

“Thần đệ tuân chỉ.”

Hoàng thượng nhìn đến Lý An Nhiên, thấy nàng đã bình tĩnh lại đôi chút, liền ra lệnh Lưu công công đưa nàng trở lại Trường Lạc Cung. Lý An Nhã tạm thời được đình chỉ án tử, bị đưa đến lãnh cung, chờ Lý Trường Kha và Thẩm thị bị giải đến kinh thành rồi xử lý một lượt.

Thọ yến của Triệu thái hậu vì chuyện lần này mà kết thúc sớm vì Triệu thái hậu nói mệt muốn nghỉ ngơi. Hoàng thượng cùng hai vị vương gia trở lại ngự thư phòng bàn chính sự, cuối cùng ngoài ba người bọn họ và Ngô thái y thì không ai biết bức thư kia viết cái gì. Chúng phi tản rời khỏi Từ Ninh Cung với rất nhiều suy nghĩ riêng.

Rất nhanh Từ Ninh Cung trở về không khí yên tĩnh bình hòa, Triệu thái hậu ngồi trên ghế uống trà, Diệp ma ma đứng phía sau xoa bóp cho Triệu thái hậu, cuối cùng bà không kèm được lên tiếng hỏi:

“Thái hậu, lão nô... Lão nô thấy thái độ của hoàng thượng đối với Thuần phi có hơi khác thường.”

Triệu thái hậu đặc ly trà lên bàn, đưa mắt nhìn ra cửa lớn, ánh mắt đột nhiên lộ ra một tia hoài niệm cùng bi ai, giọng nói bình thản của Triệu thái hậu như một trận gió phiêu hốt bay xa.

“Tình yêu chính là thứ dễ thay đổi nhất, chỉ có quyền lực mới là trường tồn, đúng không?”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Ta sẽ bảo vệ nàng!

Vĩnh Xuân Cung, Anh phi sau khi trở về liền ra lệnh cho chúng cung nhân lui ra, trong phòng chỉ chừa lại hai cung nữ tâm phúc.

“Nương nương, lần này chúng ta quả thật may mắn, không có tham gia vào, Vĩnh Phi kia thật quá ngu ngốc.”

“Ngu Ngốc? Không, nàng ta chỉ là quá hấp tấp mà thôi.”

Liễu Ngưng Tuyết cười lạnh, sờ sờ vòng ngọc mạng trên cổ tay, quay sang cung nữ Thu Mi hỏi:

“Có điều tra được là ai truyền tin tức kia cho chúng ta không?”

“Nương nương, người này hành sự cẩn thận, không thể tra ra.”

“Hừ! Kẻ này muốn mượn tay bọn cung đối phó Thuần phi, làm việc lại kín đáo như vậy, thế lực trong cung nhất định không nhỏ.”

“Nương nương nói phải, theo nô tỳ thấy không chừng chính là hoàng hậu hoặc là quý phi.”

“Ừ! Hai người này có động cơ lớn nhất, lợi dụng ta cùng Lâm phi đối phó Thuần phi, nếu bất kỳ ai trong chúng ta gặp bất trắc, hoàng tử trong tay chúng ta nhất định sẽ bị ảnh hưởng, Tô Triệu hai nhà căng thẳng nhất chính là vấn đề hoàng tử này.”

Trong lúc Anh phi đang vắt óc suy đoán, ở Thọ Khang Cung, không khí cực âm trầm.

“Quý xuống!”

Tiếng quát của Tô thái hậu vang lên trong tâm cung đóng chặt, hoàng hậu quý xuống trước mặt Tô thái hậu, sắc mặt tràn đầy hối hận, bộ dạng hoàng hậu lúc này không còn chút uy nghiêm thường thấy, trước mặt Tô thái hậu, nàng cũng hèn mọn như bao người khác mà thôi, trong lòng hoàng hậu cực kỳ khó chịu, ngoài mặt lại ra vẻ ăn năn nói:

“Mẫu hậu bớt giận, đều do ta suy nghĩ không chu toàn.”

“Suy nghĩ không chu toàn? Hành động của ngươi chính là ngu xuẩn, ai gia nói với ngươi như thế nào? Cứ mặt kệ đám Anh phi và Lâm phi đối phó Thuần

phi, người chỉ cần đứng ngoài xem kịch thôi, người lại không nghe, còn dám viết thư muốn mua chuộc Ngô thái y, người càng lúc càng hồ đồ.”

“Mẫu hậu dạy dỗ rất phải, là ta làm sai rồi.”

“Đúng! Người sai rồi, vậy giờ người nói, chúng ta phải xử lý sai lầm của người như thế nào?”

Hoàng hậu ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy khẩn thiết.

“Mẫu hậu, chuyện này hoàng thượng không có đích thân tra xét, là Ngũ vương gia, mẫu hậu, xin mẫu hậu vì Tô gia mà ra mặt một lần, chỉ cần mẫu hậu chịu lên tiếng, ngũ vương gia nhất định sẽ nể mặt...”

“Vô sỉ!”

Tô thái hậu phần nộ quăng ly trà trên tay xuống đất, nước trà bắt hết lên đầu gối hoàng hậu, dù đau xót nhưng hoàng hậu không dám nói nửa lời, cuối đầu bắt đầu rơi nước mắt. Tô thái hậu khó thở một hồi, cuối cùng mới kiềm chế được cơn tức, trầm giọng nói:

“Người cút cho ai gia.”

Hoàng hậu âm thầm ngẩng đầu quan sát sắc mặt của Tô thái hậu, sau đó không dám cãi lời lui ra ngoài.

Hoàng hậu được Tín ma ma diu đỡ, bí mật rời khỏi Thọ Khang cung từ cửa sau, bộ dạng chật vật của mẫu nghi thiên hạ không thể để cho người khác thấy được.

Sau khi cỗ kiệu đã đi xa khỏi Thọ Khang Cung, Tín ma ma không khỏi lo lắng nhỏ giọng nói:

“Nương nương, chúng ta phải làm sao bây giờ, nếu lỡ như thái hậu nương nương không chịu giúp, như vậy...”

“Thái hậu nhất định sẽ giúp.”

Sắc mặt hoàng hậu lúc này cực kỳ âm u, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Nếu bốn cung không ngồi vững được ngôi hậu, bà ta và Tô gia lấy cái gì đấu với Từ Ninh thái hậu và Triệu gia đây, do đó bất kỳ giá nào bà ta cũng sẽ giúp bốn cung giải quyết thôi, và lại, Ngũ vương gia đối với bà ta cũng không phải...”

Nói đến đó, hoàng hậu đột nhiên cười lạnh, cố ý chuyển sang chuyện khác.

“Có điều lần này bốn cung mạo hiểm như vậy mà vẫn không thể giải quyết Thuận phi, thật đáng tiếc!”

“Chỉ có thể trách Lý bảo lâm kia quá vô dụng mà thôi.”

“Ừ! Nhưng lần này đáng thương nhất chính là Lý chỉ huy sứ a, hẳn đúng là có hai đứa nữ nhi thật tốt, cuối cùng rơi xuống hoàn cảnh như vậy.”

Hoàng hậu nở nụ cười cực kỳ châm chọc, Tín ma ma cũng nói:

“Nương nương nói phải, nhưng là hẳn tự làm tự chịu, loại người như thế không đáng đồng tình.”

Hoàng hậu quay sang nhìn Tín ma ma cười nói:

“Bốn cung đâu có đồng tình ông ta.”

.....

Viên Hy Cung, Triệu quý phi ngồi ở chủ vị, Trương phi và Trương Thục Oanh ngồi bên dưới, thần sắc cả ba người bọn họ đều vô cùng hả hê.

“Quả là một cái bi hài kịch, tỷ muội Lý gia thật sự là khiến cho người ta hiểu thế nào là tỷ muội tình thâm.”

Triệu quý phi cười cười, hết sức vui sướng khi người gặp họa, Trương phi nghe vậy cũng nói:

“Thuận phi cũng thật là đáng thương.”

“Nàng ta đáng thương? Hừ! Là may mắn thì có, sau chuyện lần này nàng ta vừa có thể giải quyết của nợ là Lý bảo lâm, đồng thời còn khiến hoàng thượng thêm thương tiếc, có chỗ nào đáng thương chứ?”

Lời Trương Thục Oanh vừa ra, nụ cười của Triệu quý phi và Trương phi lập tức biến mất. Bởi vì bọn họ nhớ đến hành động bảo vệ của hoàng thượng dành cho Thuận phi ban chiều, trong lòng hai người lập tức dâng trào một cỗ khó chịu, nhất là Triệu quý phi, sắc mặt lộ ra âm trầm.

Trương Thục Oanh thâm cười lạnh trong lòng, không biết từ lúc nào nàng lại thích nhìn vẻ mặt này của vị biểu tỷ quý phi lúc nào cũng lên mặt với nàng, thật là thống khoái a.

....

Trưởng Lạc Cung, Lý An Nhiên quý đột nhiên ra lệnh cho người chuẩn bị một bàn hương án, cung nhân Trưởng Lạc Cung cho rằng nàng muốn tế bái Hứa Minh Nguyệt sau chuyện xảy ra ở Tư Ninh Cung, nhưng sự thật, Lý An Nhiên là đang tự sám hối, lấy cái chết của Hứa Minh Nguyệt ra nói dối, nàng cảm thấy mình vừa tạo nghiệt.

Sự việc mình sẽ bị hãm hại vào ngày thọ yến của Triệu thái hậu nàng sớm đã nghe được tiếng gió, có người muốn mua chuộc Ngô thái y nàng cũng biết, Ngô thái y sai con trai của hắn là Ngô tiểu thái y tìm Thanh Y báo lại chuyện này với nàng, do đó nàng sớm đã có sự đề phòng, còn chuyện Hứa Minh Nguyệt bị độc chết là nàng thêm vào.

Sự thật Thẩm thị có hạ độc trong thuốc nhưng Hứa Minh Nguyệt không hề uống nó, khoảng thời gian Hứa Minh Nguyệt đột nhiên tốt lên chính là hồi quang phản chiếu, hôm đó có người mật báo cho nên bọn họ biết chén thuốc có độc, Hứa Minh Nguyệt đã chính tay đổ chén thuốc đi, nhưng nàng cũng vì quá bị phần mà thổ huyết, sau đó nguy kịch, cuối cùng là không qua khỏi, phải nói cả cuộc đời Hứa Minh Nguyệt chính là sự bi ai. Trước khi chết, Hứa Minh Nguyệt đã cầm tay nàng mà nói, kiếp trước bà có lỗi với thân nhân của mình cho nên kiếp này phải trả, còn dặn dò nàng nên sống tốt hơn, hôm nay vì đối phó Lý An Nhã mà nàng đã nói dối, Lý An Nhiên vì vậy mà muốn sám hối chuộc tội.

Phải biết người mang thai chính là đặc biệt trở nên miễn cảm, hay sợ trước sợ sau, Lý An Nhiên bình thường có lẽ sẽ không yếu tim như thế, nhưng khoảng thời gian này dây thần kinh của nàng đã vì bào thai trong bụng mà biến thành mỏng manh.

Trong lúc thành tâm niệm kinh sám hối, nàng không biết từ lúc nào hoàng thượng đã đến, đứng ở bậc cửa dùng ánh mắt ôn nhu nhưng cũng tràn đầy phức tạp nhìn nàng. Đợi khi mặt trời đã biến mất trên bầu trời, Lý An Nhiên mới mở mắt, nàng thở dài một hơi, vừa muốn đứng lên mới phát hiện hai chân tê rần, loạng choạng một chút lập tức nàng đã rơi vào một vòng tay ấm áp, Lý An Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu.

“Hoàng thượng, ngài đến lúc nào.”

Hoàng thượng nhìn nàng, mặt không đổi sắc.

“Mới đến.”

Đột nhiên hắn đưa tay ôm nàng lên, sải bước rời khỏi thiền phòng, đi đến nội điện, Lý An Nhiên ngây người một chút, trên đường đi, chúng cung nhân Trưởng Lạc Cung nhìn thấy lập tức cuối đầu cười trộm, Lý An Nhiên cảm thấy da mặt mình nóng lên, không kềm được nhỏ giọng nói:

“Hoàng thượng... Thần thiếp có thể đi được rồi.”

“Ta biết.”

Dù nói vậy nhưng hắn cũng không bỏ nàng xuống, thậm chí sau khi trở vào nội điện, hắn cũng không để nàng xuống mà đặt nàng ngồi vào lòng mình. Lý An Nhiên phát hiện hoàng thượng khác thường nhưng nàng cũng không lên tiếng hỏi, yên lặng ngồi trên chân hắn, để hắn nhẹ nhàng ôm nàng. Giống như muốn tận hưởng không khí yên tĩnh nhưng ấm cúng này, cả hai người đều không nói gì, một lúc lâu sau, hoàng thượng mới mở miệng.

“Tay còn đau hay không?”

Lý An Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, hoàng thượng nhìn nàng, đột nhiên hắn cuối đầu hôn lên môi nàng, Lý An Nhiên hơi bất ngờ nhưng không hề phản kháng, hết sức thuận theo, nép vào lòng hắn như chim nhỏ.

Nhìn dung nhan yêu kiều trước mặt, ánh mắt hoàng thượng không kềm được lộ ra tia dịu dàng hiếm thấy, Lý An Nhiên cảm thấy trái tim mình đang run rẩy, nàng ít khi được thấy cảm xúc mãnh liệt như vậy trong mắt hoàng thượng, ánh mắt của hắn có yêu thương, có lo lắng, cũng có tia bất đắc dĩ, hắn cuối đầu đặc trán lên cái trán nàng, nhẹ giọng nói:

“Sau này sợ là nàng không thể tiếp tục điều thấp nữa, nàng đã là Thuần phi của ta rồi, điều thấp đã không còn là giải pháp an toàn.”

Nghe hoàng thượng nói vậy, Lý An Nhiên cũng lộ ra ánh mắt lo lắng, hoàng thượng không khỏi ôm chặt nàng.

“Không cần sợ, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng.”

Lý An Nhiên không kềm được, hai mắt đỏ lên, nàng cuối đầu chôn mặt vào vai hắn không nói lời nào, hoàng thượng thở dài, ôn nhu vuốt tóc nàng.

Dù bên ngoài tuyết lại bắt đầu rơi, báo hiệu một đợt lạnh giá hơn nữa lại đến nhưng trong lòng Lý An Nhiên lúc này lại ấm áp hơn bao giờ hết. Nguyên nhân bởi vì nàng đã có chỗ dựa của mình rồi.

(Hôm nay mình có chuyện muốn nói, về vấn đề bản quyền của mình, mới đây mình phát hiện trên mạng đang có người mạo danh mình, mịch cực kỳ bực bội và khờ sớ, ai cũng có não có tay, đừng mạo danh người khác. Chiến Trường Hậu Cung ban đầu chỉ đăng trên Góc Truyện thôi, sau đó không hiểu vì sao phát tán tràn lan, cái đó mình không nói, dù sao các bạn thích thì đăng lên cho người khác cùng đọc, tuy nhiên chỉ cần không mạo danh mình là được, không ngờ có người còn quá đáng mạo danh luôn mình, chuyện này mình không thể chấp nhận, Chiến Trường Hậu Cung và Nghịch Mệnh Lộ là con của mình, cướp đoạt con người khác là hành động vô đạo đức. Xin lỗi vì mình hơi kích động, nhưng mình thật sự không thể im lặng được, nếu cứ như vậy, mình thà không viết nữa, còn hơn để người khác lợi dụng. Mong các bạn phát hiện giả mạo hãy lên tiếng giúp mình, cùng với truyền cho người khác thông tin thật sự, cùng những người đang giả mạo mình hãy dừng ngay hành động đó lại.

Còn đây là thông tin chính thức của mình, các bạn biết rồi thì không cần bị lừa nữa.

Nick goctruyen: hoatinhkhoi. Nick này chỉ đăng Chiến Trường Hậu Cung.

Nick santruyen: Hoa Tinh Khoi. Chỉ mới đăng Nghịch Mệnh Lộ.

Nick Wattpad: HoaTinhKhoi. Chỉ đăng ba chương hình Chiến Trường Hậu Cung, mười lăm chương đầu của Nghịch Mệnh Lộ.

Nick Fb: Hoa Tinh Khoi. Mình ít chơi Fb nhưng đây đúng là Nick đang dùng của mình, mới tạo từ tháng tư năm nay, rất mới.

cùng với một người bạn thân trên Fb làm người đại diện của mình có nick là Vu Thienhuong.

Đó là tất cả thông tin của mình, thú thật ngoài đăng truyện ra mình ít hoạt động trên mạng lắm, do đó mới có cơ hội cho những người không lương tâm mạo danh mình, các bạn nhớ, đừng dễ bị lừa, tuyệt đối không có cái Nick chữ số lẫn lộn nha, thương các bạn nhiều... Tâm trạng hiện tại của tui là: Đau lòng quá a! VntHoaTinhKhoi)

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ngày thăm thân

Sáng hôm sau, hoàng thượng từ Trường Lạc Cung rời đi sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, dù Lý An Nhiên mang thai không thể thị tẩm nhưng tâm trạng hoàng thượng không vì vậy mà bị chút ảnh hưởng nào, Lưu công công âm thầm nghĩ:

Thuần phi nương nương thật sự rất lợi hại a!

Buổi lâm triều hôm nay đối với quan viên các cấp chính là đặc biệt đặc sắc, hoàng thượng vừa mới xuất hiện, Lâm đại tướng quân đã lập tức tiến ra thỉnh tội, do hành động này của ông ta mà sau buổi họp triều, trên dưới triều đình đều biết chuyện đã xảy ra trong Từ Ninh cung ngày hôm qua.

Kết thúc họp triều, hoàng thượng trở lại ngự thư phòng, đi cùng hắn còn có Nhị vương gia, Hứa đại học sĩ cùng với Dương Thừa Sở. Sau khi thảo luận xong chuyện trên triều, hoàng thượng đột nhiên quay sang Hứa đại học sĩ và Dương Thừa Sở nói:

“Sắp đến ngày thăm thân, Hứa khanh, Dương khanh, thử cho phép phu nhân các người tiến vào Trường Lạc Cung thăm hỏi Thuần phi, dù sao cũng có quan hệ thân thích, Thuần phi nhập cung cũng mấy năm, có thể gặp mặt thân nhân rồi.”

Hoàng thượng nói những lời này lập tức khiến hai người Hứa đại học sĩ và Dương Thừa Sở biến sắc, âm thầm đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được tia thâm ý trong mắt đối phương. Bọn họ đều hiểu, hoàng thượng nói như thế không phải là hỏi ý, chính xác là hắn đang ra lệnh, mệnh lệnh không thể làm trái. Mà ý nghĩa đằng sau đạo mệnh lệnh này là gì? Bọn họ không ngờ, sau có thể không hiểu. Lý Trường Kha sắp tới phải đối mặt với vương pháp, tội sủng thiếp diệt thế tuy không phải từ tội nhưng con đường làm quan của hắn sợ rằng đã kết thúc, Thuần phi vì vậy xem như không còn nhà mẹ đẻ chống lưng, hoàng thượng rõ ràng muốn bọn họ hậu thuẫn cho Thuần phi.

Tuy hơi bất ngờ một chút nhưng hai người bọn họ thật ra cũng không có dị nghị gì, Lý An Nhiên là cháu gái của Hứa đại học sĩ và lại hẳn biết vị trí của Lý An Nhiên trong lòng hoàng thượng, chuyện hôm nay hẳn sớm biết rồi sẽ đến, Dương Thừa Sở thì có mục tiêu khác, không kể hắn chính là người của hoàng thượng, chỉ với vấn đề có liên quan đến tam hoàng tử thôi cũng đã đủ cho hắn không muốn Lý An Nhiên xảy ra vấn đề.

Hai người cũng không nhiều lời, lập tức đồng ý, sau đó cáo từ xuất cung, đến lúc này nhị vương gia vốn đang im lặng đột nhiên lộ ra nụ cười thâm ý nhìn hoàng thượng, thần sắc của hắn lúc ở trước mặt hoàng thượng cũng không lạnh lùng như bình thường, ngược lại có một chút thoải mái thân thiết.

“Thần đệ nhớ Thuần phi từng nói, chín năm trước nàng từ Thục Châu đến Dương Châu giữ đạo hiếu, như vậy không phải cũng sẽ đi qua Mộ Uyên Sơn hay sao, thời gian lại trùng hợp như thế, hoàng huynh, người nói, chuyện này có phải rất kỳ lạ hay không?”

Nhìn nụ cười cùng ánh mắt tràn đầy khiêu khích của nhị vương gia, hoàng thượng trực tiếp đen mặt, trợn mắt trừng hắn.

“Nhiều lời.”

“Ha ha... Như vậy là chính xác rồi, xem ra mấy ngày tới ta phải bảo vương phi của ta cố gắng giao hảo với Thuần phi thôi.”

Hoàng thượng nhìn hắn, không phản bác, ngược lại còn gật đầu.

“Người nói đúng, cũng bảo vương phi của người đến đi.”

Nhị vương gia nhướng mày, cười nói:

“Hoàng huynh a hoàng huynh, xem ra ngươi không thật sự vô tình như lời đồn.”

Hoàng thượng buồn bực nhìn nhị vương gia, sau đó cầm tấu chương trên bàn lên xem, lạnh nhạt nói:

“Luru Toàn Phúc, tiền khách.”

.....

Ngày mười lăm tháng mười hai hàng năm chính là một trong những ngày mà rất nhiều phi tần trong cung mong chờ nhất, bởi vì ngày này chính là ngày có thể gặp được thân nhân, tuy nhiên không phải phi tần nào cũng được đãi ngộ này, chỉ có phi tần tử tiệp dư trở lên mà thôi.

Ngày thăm thân cũng là một trong số ít ngày trong cung đặc biệt náo nhiệt, tuy nhiên Trường Lạc Cung ngược lại yên ắng rất nhiều, Lý An Nhiên ngồi trong phòng làm chăm tụyết, Tiêu Diệp cũng ngồi một bên chơi với Tiêu Bình.

“Xong rồi, tiểu tử chết tiệt ngươi mau mang vào ta xem nào.”

Lý An Nhiên cầm một cái bao tay làm bằng da dê vừa làm xong đưa đến trước mặt Tiêu Diệp, hai hôm trước tên tiểu tử này đột nhiên chạy đến nói bao tay của hần bị hỏng rồi, đòi nàng phải may cho hần cái mới, mà phải chính tay nàng làm mới được, Lý An Nhiên không còn cách nào là tạm gác áo choàng của hoàng thượng qua một bên, dùng hai ngày thời gian may cho hần một đôi bao tay mới.

Tiêu Diệp nhận lấy bao tay mang vào tay mình, ánh mắt lộ ra tia vui vẻ, Lý An Nhiên không khỏi nở nụ cười, ngay lúc này có một tiểu thái giám chạy vào, tiểu thái giám này chính là thái giám cận thân của Tiêu Diệp.

“Có chuyện gì vậy?”

Tiêu Diệp không kiên nhẫn hỏi, tiểu thái giám liền lộ ra vẻ mặt đau khổ nói:

“Cung phu nhân nhập cung, nói muốn gặp điện hạ, người của cung Đức phi nương nương đang tìm điện hạ khắp nơi.”

Vừa nghe mấy lời này, sắc mặt Tiêu Diệp trầm xuống, buồn bực nói:

“Không gặp.”

Lý An Nhiên không khỏi thở dài nói:

“Diệp Nhi, dù Đức phi đối với ngươi như thế nào, trên danh nghĩa nàng cũng là mẫu phi của ngươi, mẫu thân nàng muốn gặp ngươi, nếu ngươi không đến, sẽ có người vì vậy mà nói xấu ngươi.”

“Ta không quan tâm.”

“Nhưng mà ta quan tâm, ta không muốn Diệp Nhi bị kẻ xấu hãm hại, ngươi đi một chuyến đi, xem như vì ta và hoàng thượng, hoàng thượng cũng không muốn nghe người khác chỉ trích ngươi đâu.”

Tiêu Diệp nhìn nhìn Lý An Nhiên, ánh mắt có chút không cam tâm, Lý An Nhiên mỉm cười xoa đầu hần:

“Ta biết ngươi rất hiểu chuyện, nhất định hiểu được chuyện gì nên làm chuyện gì không, mẫu phi cũng không muốn nhìn ngươi đi đến Lý Hoa Cung đối mặt với Đức phi kia, tuy nhiên chúng ta phải nhẫn a.”

Tiêu Diệp thở dài gật gật đầu, sau đó tâm không cam tình không nguyện rời khỏi Trường Lạc Cung, Lý An Nhiên nhìn theo bóng lưng hần, thở dài một hơi, đột nhiên nàng nghiêm mặt trở lại, quay sang Thanh Y nói:

“Diệp Nhi đã gọi ta một tiếng mẫu phi, đồng nghĩa hần cũng là nhi tử của ta, bản cung không thể để kẻ khác ức hiếp hần, từ hôm nay, điều động người của chúng ta ở Lý Hoa Cung, ta muốn biết càng nhiều điểm yếu của Đức phi càng tốt, ta từng hứa sẽ mang Diệp Nhi đến bên cạnh mình, dù có tốn bao nhiêu công sức cùng thời gian, ta nhất định phải thực hiện.”

Thanh Y nghe vậy, lập tức gật đầu, hai mắt lộ ra tia kích động, từ lúc bọn họ nhập cung đã ba năm, nhân mạch đã đào tạo ra trước kia đến bây giờ vẫn chưa dùng bao nhiêu, hiện tại có cơ hội phát động rồi.

“Nương nương, Hứa phu nhân, Dương phu nhân xin cầu kiến.”

Lý An Nhiên nghe Tiểu Tử Tử bẩm báo mà không khỏi kinh ngạc, cùng Thanh Y trao đổi một cái ánh mắt, sau đó mới nói:

“Mời vào.”

Lý An Nhiên cho Lý ma ma ôm Tiêu Bình rời đi, nàng thì sửa sang lại một chút rồi mới cùng Thanh Y ra đến tiền viện. Trong đại sảnh có hai người đang ngồi, một người chính là Xuân Ý năm xưa giờ đã là ngự sử phu nhân, người còn lại là một trung niên phụ nhân tuổi hơn ba mươi, đoan trang hào phóng, khí chất cực kỳ ôn hòa. Thấy Lý An Nhiên xuất hiện, Xuân Ý lập tức đứng bật dậy, hai mắt đỏ lên gọi một tiếng.

“Nương nương.”

Lý An Nhiên cũng có chút vui mừng, để cho Xuân Ý nắm tay mình nói:

“Đã là ngự sử phu nhân rồi, sao còn như vậy.”

Xuân Ý nở nụ cười, nàng cũng biết mình thất thố, vội vàng hành lễ.

“Tham kiến Thuần phi nương nương.”

Hứa phu nhân thấy vậy cũng tiến lên hành lễ.

“Thần phụ tham kiến Thuần phi nương nương.”

Lý An Nhiên nở nụ cười.

“Miễn lễ, hai vị phu nhân, mời ngồi.”

“Đa tạ Thuần phi nương nương.”

Ba người ngồi xuống, bắt đầu nói chuyện nhà, thật sự thái độ của Hứa phu nhân làm Lý An Nhiên có chút không thể hiểu nổi, nàng nhập cung ba năm, ngoại trừ Hứa thái phi thỉnh thoảng có gọi nàng đến nói chuyện ra, nàng cũng không có liên hệ gì với người Hứa gia khác, hôm nay Hứa phu nhân lại đột nhiên đến, xem cách cư xử quan tâm của bà, nàng không tìm ra được chút dấu vết nào, cứ như Hứa phu nhân thật sự chỉ muốn thăm hỏi đứa cháu như nàng mà thôi.

Nói chuyện được một lúc, Nhị vương phi cũng đến, so với Hứa phu nhân, Nhị vương phi đột nhiên cầu kiến càng khiến Lý An Nhiên bất ngờ hơn.

Nhị vương phi xuất thân không cao, nghe nói nàng là con gái thương gia, năm xưa nhị vương gia cưới nàng làm chính phi đã gây ra không ít phong ba, Lý An Nhiên đương nhiên từng nghe nói đến, hiện tại gặp mặt, Lý An Nhiên không kèm được thăm gặt đầu.

Nhị vương phi thật sự rất xinh đẹp, không kém hơn nàng bao nhiêu, khiến người khác không thể rời mắt khỏi nàng chính là khí chất, trong trẻo, tươi sáng và tràn ngập anh khí, dù đã hơn hai mươi lăm tuổi nhưng nhìn Nhị vương phi vẫn cực kỳ trẻ trung.

“Tham kiến Thuần phi nương nương.”

“Nhị vương phi khách khí quá rồi.”

Nói về phẩm cấp, Lý An Nhiên chỉ mới là phi vị, xem như sắp sĩ với địa vị vương phi, Nhị vương phi lại khách khí làm lễ thấp hơn, Lý An Nhiên liền đứng dậy không nhận, cười nói:

“Vương phi đến thăm là vinh hạnh của ta, mời vương phi ngồi.”

Lúc này hai người Hứa phu nhân và Xuân Ý liền tiến lên hành lễ với nhị vương phi, sau đó bọn họ lại bắt đầu một vòng hỏi thăm lẫn nhau, sau đó Xuân Ý nói muốn gặp Tiêu Bình, đương nhiên Lý An Nhiên sẽ không từ chối. Nhị vương phi và Hứa phu nhân đối với Tiêu Bình cũng cực kỳ yêu thích, lập tức xuất ra lễ vật cho hắn, sau đó nữa là bắt đầu bàn đến chuyện nuôi đứa nhỏ, không khí nói chuyện cũng khá vui vẻ hòa hợp, Lý An Nhiên đặc biệt có ấn tượng rất tốt với Nhị vương phi, nữ nhi nhà kinh thương cách nói chuyện cực kỳ lưu loát cuốn hút, tính tình nàng lại cực kỳ hào sảng, khó trách có thể chinh phục được nhị vương gia như khúc gỗ kia, thậm chí có thể vì nàng dám chống lại cả thái hậu.

Nửa canh giờ sau, ba người bọn họ liền cáo từ ra về, Lý An Nhiên là người đang mang thai, dù là ai cũng không dám khiến cho nàng mệt mỏi. Tiễn bước ba vị khách bất ngờ, Lý An Nhiên vẫn còn chưa nghĩ ra nguyên nhân gì mà ba người này đột nhiên chạy đến.

.....

Chuyện Trường Lạc Cung được viếng thăm, lập tức rơi vào tai người có tâm muốn nghe, Tô Triệu hai nhà tất nhiên là quan tâm nhiều nhất, buổi tối hôm đó hoàng hậu và quý phi kính kè chạy đi tìm hai thái hậu, bọn họ đã nói gì không ai biết, tuy nhiên tương lai rồi sẽ chứng minh, vì trận viếng thăm ngày hôm nay mà địa vị của Lý An Nhiên trong hậu cung đã có sự thay đổi lớn.

Lý An Nhiên cũng không biết, hoàng thượng làm những chuyện này là vì muốn trải đường cho nàng, con đường có thể khiến nàng càng có khả năng tự bảo vệ bản thân.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Phong ba tấn phong

Những ngày cuối năm, trong cung truyền ra một thông tin khiến người hồi hộp và chờ mong, đó là hoàng thượng muốn đại phong hậu cung, đối với nhiều phi tần trong cung, cuộc sống vốn buồn tẻ, điều khiến bọn họ mong chờ nhất cũng chỉ có được tăng phân vị mà thôi, đại phong hậu cung tuy không phải là tất cả đều được tấn phong nhưng thông thường những phi tần nào không mắc lỗi hay vi phạm cung quy thì gần như cảm chắc có thể tăng lên một cấp.

Linh Phụng Cung không khí căng thẳng, hoàng hậu nhìn danh sách tấn phong phi tần hoàng thượng cho người đưa đến mà sắc mặt khó coi, làm hoàng hậu, vốn dĩ đã là đứng đầu hậu cung, đại phong cũng không đến phiên nàng, ngược lại những kẻ phía dưới lại càng lúc càng tiến gần đến vị trí của nàng, bảo sao hoàng hậu có thể vui vẻ cho được, nhất là khi nhìn thấy một số cái tên mà nàng không muốn nhìn thấy lại xuất hiện đầu danh sách, tâm trạng của hoàng hậu càng thêm nặng nề.

Tín ma ma đứng một bên, nhất thời không biết phải nói gì để khuyên nhủ hoàng hậu, đột nhiên bà thấy hoàng hậu cảm phượng ấn mạnh mẽ đóng dấu lên danh sách, điều đó nói lên cái gì?! Chính là hoàng hậu không có ý kiến đối với những phi tần được tấn phong kia, thế nhưng rõ ràng một vài người trong đó nếu thật sự được tấn phong đối với hoàng hậu không phải là chuyện tốt.

Không đợi Tín ma ma lên tiếng hỏi, hoàng hậu đã lạnh nhạt nói:

“Bốn cung hiểu người đang định nói gì, đây là danh sách hoàng thượng chỉ định, bốn cung sao có thể phản đối quyết định của hoàng thượng khiến hoàng thượng có ác cảm với bốn cung kia chứ? Tuy nhiên các nàng cũng đừng hòng được thuận lợi như thế.”

Nói đến đây, trong mắt hoàng hậu lộ ra tia sáng lạnh, Tín ma ma lập tức bưng tỉnh đại ngộ, tươi cười hô:

“Hoàng hậu nương nương thật sáng suốt.”

.....

Cần Đức Điện, hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương thì Lưu công công cùng Diên ma ma Thọ Khang cung cầu kiến, Diên ma ma đến là truyền lời của Tô thái hậu, mời hoàng thượng đến Thọ Khang Cung một chuyện.

Hoàng thượng bình thân cho Diên ma ma lui về trước, nói hắn sẽ đến thăm thái hậu sau khi phê duyệt xong tấu chương. Đợi khi Diên ma ma lui ra, hoàng thượng đột nhiên nở nụ cười, nụ cười bình thân nhưng cũng cực kỳ lạnh nhạt, đưa mắt nhìn một quyển trục nằm bên góc bàn, ánh mắt của hắn thâm thúy như biển sâu, hoàng hậu vừa đưa lại danh sách tấn phong không lâu, Tô thái hậu lại lập tức muốn tìm hắn, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng đoán được nguyên nhân, trong lòng hoàng thượng không biết là tư vị gì.

Đợi khi hoàng thượng đặc chân đến Thọ Khang Cung, Tô thái hậu đã sớm đợi sẵn, tươi cười bảo hoàng thượng ngồi xuống bên cạnh mình, hai người bắt đầu trò chuyện với nhau, bắt đầu là hỏi thăm những chuyện lặt vặt, sau đó Tô thái hậu lại hứng trí nhắc lại chuyện quá khứ, nhắc đến những kỷ niệm tốt đẹp của bà và hoàng thượng, hoàng thượng cười mỉm, gật gù chăm chú lắng nghe, thấy thần sắc hoàng thượng ôn hòa kính cẩn, Tô thái hậu làm như vô tình hỏi:

“Ai gia nghe nói hoàng thượng đã chuẩn bị xong danh sách đại phong, nói cho ai gia nghe một chút.”

Hoàng thượng cười cười, tự nhiên nói:

“Vẫn chiếu theo cung quy thi hành thôi, cũng như những lần trước, phi tần không phạm lỗi hoặc có công đều được cân nhắc.”

“À! Vậy còn phi vị trở lên thì sao? Vẫn như mấy năm trước ban thưởng trọng sao?”

Hoàng thượng cười cười, tự mình nâng ly trà dâng cho thái hậu, bình thân nói:

“Nhi thần lần này muốn làm lớn một phen, năm sau lại đến kỳ tuyển tú, phi tần phân vị cao trong cung lại đơn bạc, như vậy cũng không tốt lắm.”

Tô thái hậu nhấp ngụm trà, cười cười kéo lấy bàn tay hoàng thượng, như thực thương yêu vỗ vỗ mu bàn tay hắn.

“Thật ra ai gia thấy phi vị tính ra cũng vừa đủ, Thuần phi, Vinh phi, Anh phi, còn có Trương phi và Hòa phi, cộng lại đã là năm người, phía trên còn có Đức phi, quý phi và hoàng hậu, cũng không xem là đơn bạc.”

“Thần nhi lên ngôi gần mười năm, đến nay vị trí tứ phi thậm chí chưa từng được lấp đầy, không thể cứ để trống như thế, hậu cung lỏng lẻo ngược lại khiến cho hoàng hậu lao lực không người chia sẻ, tuy hiện tại có quý phi giúp hoàng hậu nhưng gần đây sức khỏe quý phi không tốt, cũng không giúp được nhiều, nhi thần cảm thấy xót cho hoàng hậu và quý phi, theo ý của nhi thần, lần này lựa chọn trong số phi vị nâng lên hai người vào vị trí tứ phi, đợi năm sau tuyển tú cục bộ hậu cung xem như ổn định.”

Tô thái hậu cẩn thận quan sát thần sắc hoàng thượng, dù trong lòng có chút khó chịu nhưng bà cũng không còn cách nào, làm bộ cười nói:

“Vậy hoàng thượng định tấn phong ai nào vào vị trí tứ phi?”

“Chuyện này mẫu hậu cứ yên tâm, nhi thần đều đã suy nghĩ chu toàn, hoàng hậu cũng đã đồng ý thông qua, trong năm phi vị, xét về tư lịch đương nhiên là Vinh phi và Trương phi.”

Tô thái hậu nghe hoàng thượng nhắc đến Trương phi, hơi nhú mày một chút, nhưng rất nhanh bà che dấu đi, làm như không có gì, chờ hoàng thượng nói tiếp, dù hoàng hậu đã bẩm báo tất cả cho Tô thái hậu nhưng bà vẫn lo hoàng thượng chọn Trương phi vì Trương phi chính là người dưới trướng Triệu gia, hoàng thượng ra vẻ không nhận ra thái hậu bất an, bình thần nói:

“Trương phi tuy có tư lịch lâu năm trong cung nhưng lại không có công mang long tử, chính vì thế lần này trẫm quyết định bỏ qua nàng, Vinh phi tuy có công mang long thai, nhưng trong thời gian qua mắc không ít lỗi, cho nên nàng vẫn nên ngồi ở phi vị thì hơn.”

Tô thái hậu lập tức cảm thấy thoải mái trong lòng, Vinh phi kia ban đầu là người của bà, vừa mang thai liền trở mặt, bà vẫn luôn mang cục tức trong lòng, lúc này nghe hoàng thượng không muốn tấn phong Vinh phi, bà liền cảm thấy hả giận một chút.

Hoàng thượng nhìn thần sắc thái hậu, sau đó lại cười thêm vào.

“Ngược lại Anh phi có công mang long thai, Thừa Anh hầu cùng Liễu gia cũng có nhiều công lao cho triều đình, trẫm thấy đặc nàng vào vị trí Thục Phi là vô cùng phù hợp.”

Hoàng thượng đã nhắc đến Liễu gia, thái hậu cũng không tiện nói gì nữa, thấy vậy hoàng thượng nắm lấy cơ hội liền nói tiếp.

“Còn người thứ hai thì... Sau khi suy nghĩ rất lâu, thần nhi thấy Thuần phi có công nuôi dưỡng Tam hoàng tử lại còn đang mang long thai, công lao của nàng cũng không nhỏ, do đó trẫm quyết định chọn Thuần phi.”

Đối với kết quả hoàng thượng sẽ tăng phân vị cho Lý An Nhiên, Tô thái hậu đã sớm biết từ hoàng hậu, Lý An Nhiên vừa được sủng ái, lại mang long thai đồng thời còn là đường mẫu của Tiêu Bình, được cân nhắc đó là chuyện tất nhiên, Tô thái hậu thờ dài một hơi hỏi:

“Như vậy hoàng thượng định tấn phong nàng làm Huệ phi sao?”

“Tình Huệ quý phi mất chưa đến ba năm, tạm thời trẫm không định để ai ngồi vào vị trí đó, vả lại Thuần phi vừa nuôi Tam hoàng tử vừa có long thai, hơn nữa ngoại tổ của nàng là công thần lương đống dưới thời tiên đế, cử cử còn là trọng thần triều đình, so với Anh phi không thể thấp hơn, chính vì thế trẫm quyết định phong nàng làm Hiền phi, đứng đầu tứ phi.”

Tô thái hậu nhú mày, ra vẻ khuyên nhủ nói:

“Hoàng thượng, ai gia thấy chuyện này có điểm không thích hợp, người xem Đức phi nàng vừa là đường mẫu của đại hoàng tử, lại còn là người cũ trong cung, Thuần phi nhập cung còn chưa được ba năm, để nàng làm Hiền phi, Đức phi sợ rằng trong lòng không phục.”

Nghe thái hậu nói vậy, hoàng thượng làm như không có gì khoát tay.

“Mẫu hậu nghĩ quá nhiều rồi, Đức phi tuy là lão nhân trong cung nhưng lại chưa từng mang được long tử, nếu không với tư lịch của nàng, không chỉ Hiền phi, hiện tại có thể đã là quý phi rồi, đáng tiếc nàng không sinh được con, ngồi ở vị trí Hiền Phi càng khiến người ta không phục, hơn nữa Đức phi của trẫm cũng không giống như Lưu phi trước đây, hẹp hòi đố kỵ, nàng đức hạnh hiền lành, nhất định không nảy sinh cái gì không phục.”

Hoàng thượng nói những lời này, Tô thái hậu trong lòng ghen lại một hơi, lời hoàng thượng bề ngoài như đang tin tưởng Đức phi nhưng sự thật là hấn đang uy hiếp bà, còn cố tình nhắc đến Lưu phi trước đây, Đức phi là cánh tay đắc lực của hoàng hậu, bà không thể nào cùng hoàng thượng cân bằng, nếu không biết đâu hấn thật sự dám lấy cớ triệt hạ Đức phi như cách hấn đã làm với Lưu phi trước đây, dù sao đại hoàng tử cũng đã lớn, cùng Đức phi quan hệ cũng không phải rất tốt, hoàng thượng rõ ràng không hề cố kỵ gì cả.

Tô thái hậu cười gượng một tiếng, đưa ra cố gắng cuối cùng.

“Mà nghĩ lại, Thuần phi vừa mới phong phi được ba tháng, hiện tại bước lên ngôi vị Hiền phi, như vậy không khỏi quá nhanh, hay là đợi khi nàng sinh xong rồi hãy gia phong cũng không muộn.”

Đúng thế, đợi khi sinh xong rồi tấn phong, nhưng nếu như không sinh được, như vậy có tấn phong hay không thì khó nói.

Hoàng thượng làm sao không hiểu dụng ý của Tô thái hậu kia chứ, tuy nhiên hấn vẫn cười như thường, bình thần nói:

“Còn nhớ năm đó mẫu hậu vừa được phong Thục phi, ba ngày sau thì phát hiện mang thai hoàng đệ, phụ hoàng đã lập tức tấn phong mẫu hậu làm quý phi, Thuần phi ngồi ở phi vị ba tháng đã không tính là ít.”

Tô thái hậu nhìn hoàng thượng, ánh mắt không khỏi lộ ra một tia tức giận, nhưng có Diên ma ma ở phía sau kéo góc áo, Tô thái hậu cố gắng kềm chế lửa giận của chính mình, hoàng thượng làm như không nhìn thấy ánh mắt lạnh của Tô thái hậu, tư vị trong lòng không cần phải nói, bị mẹ ruột nhìn với ánh mắt lạnh lùng như thế, có đứa con nào sẽ vui vẻ.

“Hoàng thượng đã nói vậy thì cứ như vậy đi, chỉ có điều Nghi tiếp dư dù sao cũng chỉ là tiếp dư mà thôi, nàng cũng không có mang long thai, không công không lao, sao có thể đột nhiên nhảy lên hai cấp ngồi lên phi vị được cơ chứ? Ngược lại ai gia thấy Lệ sung nghi rất không tệ, nàng là người cũ trong cung, tuy thân thể yếu ớt một chút nhưng với tư lịch của nàng, làm một phi vị cũng là chính đáng.”

“Lệ sung nghi?”

Hoàng thượng hơi nhíu mày, nhưng sau đó hần gật đầu.

“Mẫu hậu nói phải, nhưng mà...”

Hắn đưa mắt nhìn thái hậu, nụ cười trên mặt hoàng thượng càng sâu, làm như vô tình nhắc tới nói:

“Đúng rồi mẫu hậu, nhi thần vừa gặp Ngũ hoàng đệ, hắn nói đã điều tra ra được kẻ đứng sau mua chuộc Ngô thái y hãm hại Thuận phi, mẫu hậu đoán thử xem, kẻ đó là ai?”

Tô thái hậu nghe mấy lời này, sắc mặt lập tức cứng đờ, quay đầu nhìn vào mặt hoàng thượng, thấy ánh mắt như cười như không của hắn, trong lòng Tô thái hậu lập tức bất an, nhưng ngoài mặt ra vẻ trấn tĩnh nói:

“Nếu hoàng thượng đã biết là ai thì cứ nói ra đi.”

“Ha ha... Mẫu hậu không biết cũng phải, người này cùng mẫu hậu thân cận, mẫu hậu làm sao có thể nghi ngờ nàng ấy.”

Đến lúc này, mồ hôi trên trán Tô thái hậu đã bắt đầu rịn ra, trong lòng thầm khó hiểu, bà đã gọi Ngũ vương gia đến nói chuyện, đã gợi ý cho hắn không được lộ ra chủ mưu là hoàng hậu, Ngũ vương gia cũng đã đồng ý, hoàng thượng làm sao có thể biết?!

Hoàng thượng thấy Tô thái hậu căng thẳng, sâu trong ánh mắt của hắn mà một tia bi ẩn nhưng ngoài mặt lại hết sức bình thản nói:

“Người đó chính là Lệ sung nghi, hiện tại mẫu hậu muốn nhi thần tấn thăng nàng ta làm phi, như vậy có vẻ không phù hợp đâu.”

Tô thái hậu giật thót, bất giác lớn tiếng nói:

“Không thể như vậy?”

Hoàng thượng nhướng mày, ra vẻ mình cũng thật bất ngờ nói:

“Lệ sung nghi cáo bệnh nhiều năm, hiện tại đột nhiên làm ra chuyện này, nhi thần cũng cảm thấy thật bất ngờ.”

Sắc mặt Tô thái hậu âm trầm, lạnh giọng hỏi:

“Hoàng thượng có chứng cứ gì không?”

“Chứng cứ? À đương nhiên là có chứ? Nếu mẫu hậu muốn, đợi vài ngày nhi thần cho người đến Linh Âm Tự mang nhân chứng về.”

Sắc mặt Tô thái hậu trực tiếp biến xanh, kích động đứng bật dậy, hoàng thượng làm như không nhìn thấy, hắn cũng đứng dậy nói:

“Trẫm còn có công vụ bận rộn, mẫu hậu bảo trọng.”

Nói xong hắn quay lưng đi, Tô thái hậu đột nhiên trầm giọng hỏi:

“Hoàng thượng, người thật sự không thể tha thứ cho Khanh Nhi sao?”

Hoàng thượng dừng chân, cười lạnh nói:

“Trừ khi nàng ta chết.”

“Nhưng chân của đại hoàng tử đã lành lại.”

Hoàng thượng không nói lời nào nữa, cứ thế rời đi, Tô thái hậu ngã ngồi trên ghế, Diên ma ma lập tức lên tiếng khuyên nhủ.

“Nương nương, xin bảo trọng phụng thể.”

Tô thái hậu thờ dài.

“Khanh Nhi số khổ a.”

Diên ma ma không nói gì nữa, trong lòng lại không cho là đúng.

Số khổ sao? Chỉ là tự làm tự chịu, vả lại trong hậu cung này ai mà không có nỗi khổ riêng chứ?!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Công chúa hay hoàng tử?!

Đến những ngày cuối năm, không khí hậu cung càng thêm khẩn trương, tin tức những người được tấn phong vẫn được giữ kín, trong lúc người khác háo hức chờ đợi thì Lý An Nhiên lại không có nhiều thời gian lo đến mấy chuyện như vậy, cái thai trong bụng của nàng tuy rằng khỏe mạnh nhưng khi bước vào tháng thứ tư, khi bụng nàng đã lộ ra rồi thì kéo theo đó là một số hệ lụy của phụ nữ mang thai.

Vấn đề thứ nhất nàng cần phải đối mặt chính là ngủ quá nhiều, cả ngày nàng luôn trong tình trạng buồn ngủ, ngủ cả ngày lẫn đêm, nằm đâu ngủ đó, đến nỗi hoàng thượng chăm chọc nàng ngủ như heo.

Vấn đề thứ hai chính là sự thèm ăn thiếu hụt, thích ngủ mà không thích ăn, dù không bị nôn nghén nhưng nhìn đồ ăn nàng không có nhiều cảm giác thèm ăn, chính vì thế hoàng thượng ra nghiêm lệnh là mỗi ngày nàng phải được trông chừng kỹ trong chuyện ăn uống.

Tuy thái y sát định một mối, ngủ nhiều là bình thường nhưng hoàng thượng vẫn cứ bất an, hấn cứ như một con chim sợ cành cong, dù đã có Thanh Y nhưng hấn vẫn ra lệnh thái y túc trực rồi bày bố Trường Lạc Cung gần như là tường đồng vách sắt, đối với quan tâm của hoàng thượng, Lý An Nhiên vừa thấy âm áp vừa bất đắc dĩ.

Một ngày này, hoàng thượng như thường lệ đến Trường Lạc Cung mỗi khi rảnh rỗi, vừa vào liền thấy Lý An Nhiên nằm ngủ trên tú đôn, hấn bắt đắc dĩ lắc đầu, cho người lui ra hết, bản thân bước đến ôm nàng mang vào tắm thất, đặt nàng lên giường êm, sau đó hấn cởi giày, cũng leo lên giường, ôm lấy nàng, nhắm mắt dưỡng thần. Lý An Nhiên ngửi thấy mùi vị quen thuộc, cùng với vòng tay ấm áp của hấn, nàng liền chuyển người, dựa đầu lên vai hoàng thượng, sau đó như con bạch tuột quấn lấy hấn rồi ngọt ngào ngủ say, hoàng thượng trừng mắt hung hăng nhìn đỉnh đầu Lý An Nhiên một cái, sau đó bắt đắc dĩ ôm nàng, không lâu sau hấn cũng bất giác ngủ theo.

Đến xế chiều, Lưu công công không còn cách nào đành tiến vào gọi hai người dậy vì đã sắp đến giờ dùng thiện.

Lý An Nhiên và hoàng thượng bị gọi tỉnh, hoàng thượng liền gỡ bốn cái chi bạch tuộc của Lý An Nhiên trên người mình ra, Lý An Nhiên bắt mẫn bủ môi.

“Thật tình, đang ngủ ngon mà.”

Hoàng thượng liền nhéo mũi nàng một cái.

“Nàng là heo sao, đã trễ như vậy rồi, mau dậy đi.”

Sau khi cho người vào hầu hạ chải đầu rửa mặt, hoàng thượng và Thuần phi nương nương mới được bước ra ngoại sảnh, lúc này ngự thiện đã được chuẩn bị xong.

Nhìn đồ ăn nhiều đầy bàn, Lý An Nhiên lập tức ngán ngẩm, hoàng thượng liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Còn đứng đó làm gì, vào bàn.”

Lý An Nhiên bắt đắc dĩ ngồi vào bàn, dưới ánh nhìn uy hiếp của hoàng thượng, nàng không còn cách nào đành cố mà nuốt hết thực đơn dành riêng cho mình. Sau giờ dùng thiện, hai người ngồi trên tú đôn chơi với Tiêu Bình một lúc, sau đó mới để bà vú ôm hấn đi xuống. Hoàng thượng ôm lấy thất lưng Lý An Nhiên, thờ dài nói:

“Hôm nay nàng ăn thấy ngon miệng hơn chút nào không?”

Lý An Nhiên cười gượng nói:

“Cũng không tệ a.”

Hoàng thượng nhú mày, lập tức vạch trần nàng.

“Nói dối.”

Lý An Nhiên cười khổ một cái, lắc đầu nói.

“Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp dù không muốn ăn nhưng cũng sẽ cố gắng ăn vì đứa nhỏ.”

Hoàng thượng bắt đắc dĩ, xoa đầu nàng.

“Nàng là một mẫu thân tốt.”

Nói xong câu này hần đột nhiên trầm mặc, Lý An Nhiên nhìn thần sắc có chút không tốt của hoàng thượng, trong lòng thở dài một hơi, đột nhiên chủ động dựa vào người hần, tươi cười như hoa hời:

“Hoàng thượng, người muốn thần thiếp sinh con trai hay là con gái?”

Nhìn nụ cười xinh đẹp của Lý An Nhiên, hoàng thượng bắt giắc vòng tay ôm nàng.

“Công chúa hay hoàng tử đều được cả, lần sau lại sinh là được.”

Lý An Nhiên liếc mắt bất mãn nhìn hần.

“Còn chưa sinh xong đứa này hoàng thượng đã nghĩ đến sinh đứa sau rồi à?”

Hoàng thượng không khỏi bật cười, khẽ nhéo nhéo mặt nàng một cái.

“Có cái gì không được, trăm muốn nàng sinh, sinh càng nhiều càng tốt.”

“Thần thiếp không muốn a, sinh càng nhiều sẽ càng xấu đi.”

“Là ai nói? Trăm sẽ trừng trị hần dám hồ ngôn loạn ngữ.”

Lý An Nhiên bữu môi không nói, hoàng thượng ngược lại vui vẻ.

“Vậy còn nàng, nàng muốn sinh hoàng tử hay công chúa?”

“Đương nhiên là công chúa a.”

“Vì sao?”

Hoàng thượng có chút ngạc nhiên, phi tần bình thường đều muốn sinh hoàng tử, chỉ có Lý An Nhiên là khác. Lý An Nhiên sáng lạn tươi cười.

“Bởi vì hoàng thượng không có công chúa, thần thiếp muốn sinh đại công chúa cho hoàng thượng.”

Hoàng thượng ngây người một chút, ánh mắt bình tĩnh như tan rã, hần không kèm được nâng cằm Lý An Nhiên, nhìn vào mắt nàng nói:

“Được, trăm chờ nàng sinh công chúa cho trăm.”

Nói xong hần cúi đầu xuống da diết hôn nàng, Lý An Nhiên bị hôn đến đỏ bừng cả mặt, đột nhiên đầu gối nàng chạm phải thứ gì đó cứng rắn lắm liệt khó nói, sắc mặt của nàng càng thêm tụ huyết, hai người bốn mắt nhìn nhau, hoàng thượng không được tự nhiên, có chút ngập ngừng buông nàng ra, ho khan một tiếng.

“Được rồi, trăm đi hậu viện một chút, nàng chờ ở đây, trăm còn có chuyện muốn nói.”

Nói xong hần đứng dậy muốn rời đi, đột nhiên tay áo bị níu lại, hoàng thượng khó hiểu, quay đầu nhìn sắc mặt đỏ bừng nhưng kiên quyết của Lý An Nhiên, không đợi hần lên tiếng hỏi, Lý An Nhiên đã đứng dậy, nắm tay hần kéo vào tấm thất.

Lý An Nhiên cố tình không nhìn ánh mắt ngây ngẩn của hoàng thượng, trong lòng nàng thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, đã đến Trường Lạc Cung thì hần là của nàng, khiến hần ghen khuất cũng là lỗi ở nàng, sao có thể để hần đi tắm nước lạnh ủy khuất như thế, còn để hần đi đến chỗ của người khác thì nàng không cam tâm, dù phải dùng đến tiểu xảo nàng cũng nhất định giữ hần đến cùng, đồng thời cũng là thỏa mãn dục vọng chiếm hữu của bản thân, dù chỉ chiếm được trong thời gian hần ở trong Trường Lạc Cung thôi nàng cũng đủ mãn nguyện.

Hoàng thượng bị hành động của Lý An Nhiên làm giật mình, nhất thời không kịp phản ứng, bị nàng kéo vào tấm thất, bị đẩy lên giường, đợi khi hần biết ý định của nàng thì cũng đã muộn, hoàng thượng đã bị “ngũ hành sơn” khuất phục mất rồi.

....

Sáng hôm sau hoàng thượng rời khỏi Trường Lạc Cung trong tình trạng thần thanh khí sảng, sắc mặt sáng lạn, nụ cười thỏa mãn ẩn hiện trên khóe môi, ngược lại Lý An Nhiên sáng sớm đã than nhức mỏi cánh tay, bảo Thanh Y xoa bóp ấn huyết cho mình.

Lý ma ma nhìn nhìn Lý An Nhiên, tuy bà không biết chính xác tối qua nương nương nhà mình và hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên bản thân đã được ra lệnh chăm sóc cho nương nương, bà không thể không nhắc nhở.

“Nương nương, người mới mang thai bốn tháng, trong chuyện kia nên kèm chế mới được, thái y cũng đã căn dặn...”

Lý An Nhiên giơ tay chặn lại lời của Lý ma ma.

“Người yên tâm, hoàng thượng so với ta càng chấp nhất, tối qua không có viên phòng, chỉ làm chút chuyện thân mật mà thôi.”

Thanh Y vốn là cô nương chưa chồng, Lý An Nhiên nói mấy lời này nàng không kèm được đỏ mặt, Lý ma ma ngược lại không có gì cười nói:

“Là ta lo xa rồi.”

“Khụ... Nương nương, đã đến giờ chuẩn bị thuốc dưỡng thai, nô tỳ phải đi.”

“Ừ! Ngươi đi đi.”

Thanh Y ra khỏi chính viện, chạy nhanh đi nấu thuốc cho Lý An Nhiên, tuy nhiên nàng còn chưa vào phòng bếp, Tiểu Ngũ Tử đã chạy đến tươi cười nói:

“Thanh Y tỷ tỷ.”

“Có chuyện gì vậy?”

Tiểu Ngũ Tử thần bí cười rồi đưa cho Thanh Y một mảnh giấy.

“Có người nhờ ta giao cho tỷ.”

Giao đồ xong hần liền quay đầu chạy đi, Thanh Y cầm mảnh giấy đi đến góc tường ngồi xổm giờ ra xem, nhìn một cái hai má nàng bắt gặp đỏ lên, ánh mắt có chút băng khoảng, nhất thời nàng ngăn người ở đó, đột nhiên một giọng cười thanh thúy cắt ngang suy nghĩ của nàng.

“Ta chờ nàng ở cửa nam môn – Ngô Thiếu An.”

Thanh Y bị dọa kinh hãi, quay đầu nhìn, lập tức nhìn thấy ánh mắt khôi hài của Tiêu Diệp.

“Đại diện hạ... Ngươi...”

Thanh Y đỏ bừng cả mặt, đứng bật dậy, lúng túng không biết phải làm sao, Tiêu Diệp cười cười nói:

“Thuần mẫu phi nói nhà bếp đang làm kẹo bạc hà, ta đến xem đã làm xong chưa.”

Nói xong Tiêu Diệp quay đầu chạy đi, Thanh Y ngây người một chút, đợi nàng hồi thần thì không thấy Tiêu Diệp đâu, sắc mặt nàng lộ ra bất an, vội vàng chạy đến chính viện, vừa bước vào phòng đã lập tức đối diện với ánh mắt nghiền ngẫm của Lý An Nhiên, Tiêu Diệp đang cười cười ngồi bên cạnh nàng trên tú đôn. Thanh Y lúng túng không biết phải nói gì, Lý An Nhiên buồn cười, ngoài mặt lại làm như không biết gì nói:

“Thanh Y, không phải ngươi nói muốn đi sắc thuốc dưỡng thai sao? Thuốc dưỡng thai đâu hả?”

“A... Nô... Nô tỳ... Nô tỳ sẽ đi làm ngay.”

Thanh Y đỏ mặt, vội quay đầu chạy trở lại phòng bếp, nhìn bóng lưng Thanh Y khuất dạng, Lý An Nhiên vừa cười vừa bất đắc dĩ nói với Lý ma ma đang tươi cười đứng bên cạnh.

“Lục Ly vừa gả đi không bao lâu, Thanh Y lại muốn rời xa ta rồi.”

“Nếu ngươi không muốn nàng đi, đợi khi ta lớn lên cưới nàng, như vậy nàng có thể ở lại trong cung.”

Giọng nói non nớt của Tiêu Diệp khiến Lý An Nhiên không kèm được bật cười.

“Tiểu tử ngươi thì biết cái gì a.”

“Ai nói ta không biết, mấy người ở diễn võ trường nói cho ta biết rất nhiều chuyện về nữ nhân, bọn họ còn nói ta đã chín tuổi, qua hai năm là có thể thân cận với nữ nhân rồi.”

“Cái gì?”

Lý An Nhiên muốn nhảy dựng, ánh mắt trầm xuống, nghiêm túc nhìn Tiêu Diệp.

“Là ai nói với ngươi như thế?”

Tiêu Diệp thấy Lý An Nhiên đột nhiên nghiêm mặt, không khỏi có chút bất an nói:

“Là Cung Thụ Ca và Tô Khoan.”

“Cung Thụ Ca, Tô Khoan?”

Lý An Nhiên nhú mày, Lý ma ma lập tức giải thích.

“Là trưởng tôn của Cung gia và Tô gia.”

“Khốn kiếp! Một đám hồ ngôn loạn ngữ, muốn hủy hoại Diệp Nhi bằng cách này? Đúng là vô sỉ!”

Lý An Nhiên tức giận đập bàn một cái, Tiêu Diệp sợ hãi, vội vàng kéo tay áo nàng.

“Ngươi đừng tức giận nga, cùng lắm ta không nghe bọn hắn là được, phụ hoàng nói tức giận sẽ ảnh hưởng xấu đến hoàng đệ.”

Lý An Nhiên hít sâu một hơi, quay đầu đau lòng nhìn Diệp Nhi.

“Diệp Nhi, sau này ngươi không được giao du cùng bọn hắn nữa, những người kia chỉ muốn phá hoại ngươi, ngươi có biết nếu đưa nhũ sủng gần nữ sắc sẽ có nguy hiểm gì hay không?”

Lý An Nhiên thấy Lý An Nhiên chuẩn bị nói đến vấn đề cấm kỵ, vừa định nhắc nhở thì Lý An Nhiên đã phát tay không cho bà nói. Tiêu Diệp lần đầu tiên thấy Lý An Nhiên lộ ra vẻ mặt nghiêm khắc như thế, trong lòng cực kỳ bất an.

“Thuần mẫu phi, ta sai rồi.”

“Không, ngươi vẫn còn chưa biết những gì bọn hắn nói nguy hiểm như thế nào, nam nhân muốn gần nữ sắc tốt nhất là phải trên mười tám tuổi, hơn nữa, nam tử hán trước tiên phải chăm lo cho sự nghiệp mới phải, chưa gì đã ham mê tửu sắc, tự phá hoại bản thân thì còn tiền đồ gì đáng nói nữa chứ?”

“Thuần mẫu phi, ta biết rồi, ta nhất định sẽ nghe lời ngươi, tuyệt không ham mê nữ sắc, ngươi không cần tức giận nữa.”

Lý An Nhiên giờ tay xoa đầu Tiêu Diệp, nhẹ giọng nói:

“Mẫu phi chỉ lo lắng có kẻ khác muốn hủy hoại ngươi mà thôi, còn có điểm này, ngươi phải ghi nhớ, có đôi lúc, lời khó nghe mới là lời thật, còn những lời lẽ ngọt ngào tốt đẹp chỉ là sự giả dối mà thôi, một người thông minh sẽ biết cách nhìn ra đâu là thật còn đâu là giả.”

Tiêu Diệp mím môi, nghiêm túc gật đầu, lúc này sắc mặt Lý An Nhiên mới giãn ra, sau đó lại giáo dục với Diệp Nhi một lúc lâu, đợi dùng xong ngọc thiện mới để hắn rời đi.

Buổi chiều, hoàng thượng đến, câu đầu tiên hắn hỏi chính là:

“Hôm nay nghe nói nàng tức giận, có chuyện gì?”

Lý An Nhiên lập tức kể rõ chuyện của Diệp Nhi cho hoàng thượng nghe, hoàng thượng nhíu chặt chân mày.

“Chuyện lần này trăm sẽ giải quyết, nàng không cần bận tâm.”

Hoàng thượng đã nói vậy, Lý An Nhiên còn lo lắng cái gì chứ, rất nhanh nàng nghe được tin, Tô Khoan ở diễn võ trường trong hoàng tử sở trên chọc cung nữ, kết quả cung nữ kia bị hắn cùng với đồng phạm là Cung Thụ Ca đùa chết, hai đứa bọn chúng cũng chỉ mới mười ba tuổi đã như vậy, hoàng thượng nổi giận hạ lệnh tổng giám, Tô thái sư cùng Cung thượng thư lập tức nhập cung thỉnh tội, trong cung hoàng hậu cùng Đức phi cũng đứng ra xin tội, cuối cùng hai tên kia chỉ bị tống đến biên quan lịch lãm một phen, tất nhiên đối với dạng công tử bột lại có tính tình như bọn hắn, biên quan chẳng khác nào địa ngục, đối với người dám nhắm đến nhi tử của mình, hoàng thượng ra tay cực kỳ dứt khoát mạnh mẽ.

VntrinhKhai.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Lập uy

Ngày hai mươi bốn tháng chạp, chiếu chỉ đại phong mà mọi người vẫn mong chờ cuối cùng được chính thức công bố, khiến người khác chú ý nhất chính là tứ phi xuất hiện hai vị trí Thục phi và Hiến phi, ghen ghét, bất cam cùng thống hận, lo lắng gì đó, tất cả đều tràn ngập cả hậu cung. Vinh phi ghen ghét, Trương phi bất cam, Đức phi thống hận, hoàng hậu cùng quý phi bất an lo lắng. Nhưng dù bọn họ có cảm xúc như thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật.

Vinh Xuân Cung đã rất lâu rồi mới có dịp vui mừng như thế, người nào người nấy tươi cười đầy mặt. Liễu Ngưng Tuyết ngồi ở đại điện, nghe đám phi tần ngồi đầy trong phòng chúc mừng luôn miệng, tân bốc không ngừng mà ánh mắt tràn đầy hưng phấn, đối với nàng, việc được tấn phong Thục phi cực kỳ ngoài ý muốn, nàng vẫn luôn cho rằng mình đã thất sủng, hoàng thượng không còn đoái hoài gì tới mình, không ngờ lần này nàng có thể lướt qua Trương phi và Vinh phi, điều đó mang đến cho nàng một tia hy vọng, có lẽ hoàng thượng vẫn còn nhớ đến nàng, chẳng qua nhất thời người bị tiện nhân khác mê hoặc mà thôi, Liễu Ngưng Tuyết âm thầm tự an ủi mình như thế.

“Bẩm nương nương, có Võ tài nhân cầu kiến.”

Tiếng bẩm báo của cung nhân khiến không khí trong đại điện đột nhiên động lại, Liễu Ngưng Tuyết nhường mảy nói:

“Cho vào.”

Võ tài nhân tiến vào chủ điện Vĩnh Xuân cung, lập tức thu hút ánh mắt của chúng phi tần.

“Thần thiếp tham kiến Thục phi nương nương.”

“Miễn lễ!”

Liễu Ngưng Tuyết chỉ lạnh nhạt nói một câu rồi im lặng, tuy nhiên nàng không nói, sẽ có người khác thay nàng lên tiếng.

“Võ tài nhân sao lại đến trễ như vậy, chúng ta đều đã đến được gần nửa canh giờ rồi.”

“Kha tỷ tỷ không biết, trên đường đến đây hình như ta có nhìn thấy Võ tài nhân đi về hướng Trường Lạc Cung, chắc là đã được Hiền phi chiêu đãi thâm hậu rồi chứ gì?”

“Ai nha... Trinh tỷ tỷ nói sai rồi, Hiền phi đang mang thai, hoàng thượng ra lệnh không ai được làm phiền, Võ tài nhân làm sao có thể được tiếp đãi đây, theo ta thấy chính là bị chặn ngoài cửa, ngay cả mũi giày của Hiền phi cũng không nhìn thấy được.”

Ba người vừa lên tiếng đều là phi tần phân vị không cao, cùng với Võ tài nhân ở trong Tú Anh Các, ngày ngày đối mặt, đương nhiên xảy ra nhiều xích mích, và lại Võ tài nhân năm đó từng được Tô thái hậu chú ý, cũng từng được thăng làm quý nhân, tuy nhiên trong lần hoàng thượng và Tô Thái hậu xảy ra căng thẳng vì vấn đề của tam hoàng tử, không chỉ Lư phi gặp hạn, Võ tài nhân cũng bị hoàng thượng giận cá chém thớt, bị hán phân vị. Tô thái hậu từ đó cũng không quan tâm đến nàng, những người từng ganh ghét nàng trước đây làm sao có thể cho nàng yên thân.

Võ tài nhân làm như không nghe thấy mấy người này châm chọc khiêu khích, cười cười nói:

“Các người nói không sai, ta là đến Trường Lạc Cung trước, mục đích cũng không phải là muốn được diện kiến Hiền phi mà chẳng qua là muốn đích thân đưa lễ chúc mừng đến, sau đó mới đến chỗ Thục phi nương nương, làm như vậy mới đúng với quy củ, dù sao Hiền phi cũng xếp trước Thục phi, Thục phi nương nương nói đúng không?”

Liễu Ngưng Tuyết nhường mảy, lạnh nhạt cười cười, tuy nhiên ánh mắt đã bắt đầu lạnh xuống.

“Võ tài nhân nói không sai.”

Nụ cười trên mặt Võ tài nhân càng sâu, đưa mắt nhìn lại những phi tần khác có mặt trong sảnh.

“Như vậy, các vị tỷ tỷ ở đây hình như đã làm sai rồi thì phải, chưa đến Trường Lạc Cung đã chạy đến Vĩnh Xuân Cung trước, nếu Hiền phi nương nương biết được, e rằng...”

Võ tài nhân không nói hết, nhìn thấy thần sắc bất an xuất hiện trên mặt chúng phi tần, Võ tài nhân càng có vẻ vui sướng khi người gặp họa. Liễu Ngưng Tuyết ngồi ghế trên, nhìn thần sắc chúng phi tần bên dưới, sắc mặt liền trầm xuống, trong lòng khó chịu không nói, việc Lý An Nhiên được tấn phong Hiền phi, xếp trên mình một chút, Liễu Ngưng Tuyết vốn đã cảm thấy khó chịu.

Năm đó lúc mới nhập cung, nàng mới là người đầu tiên được sủng ái, Lý An Nhiên còn phải ẩn mình trong Trúc Mai Hiền dưỡng bệnh, đợi khi Lý An Nhiên được thị tẩm thì nàng cũng đã mang thai, được tấn phong tu viện, Lý An Nhiên lúc đó cũng chỉ là một quý tần, nhưng không ngờ qua hai năm, đối phương đã đứng phía trên mình, Liễu Ngưng Tuyết làm sao có thể dễ chịu. Tuy nhiên Liễu Ngưng Tuyết nhập cung nhiều năm như vậy, sớm đã học được cách che dấu nội tâm của mình, nàng ta bình thần nhấp ngụm trà, cười lạnh nhìn Võ tài nhân.

“Võ tài nhân người nói sai rồi, dù Hiền phi xếp trước bốn cung một chút nhưng cả hai ta đều có phong hào, đều là chính nhị phẩm tứ phi, Hiền phi là tự mình bé môn trước, lại có chiếu chỉ của hoàng thượng, mọi người đến Vĩnh Xuân Cung thì có gì sai. Tuy nhiên nghĩ lại, dù sao cũng là phân vị Hiền phi, nếu như ngay cả một vài loại miêu cầu cũng không nhanh chân chạy đến Trường Lạc Cung đứng trước cửa vẫy đuôi thì thật sự rất uổng cho danh phận Hiền phi kia.”

Lời của Liễu Ngưng Tuyết lộ rõ khinh thường chán ghét Võ tài nhân, sắc mặt Võ tài nhân biến thành khó coi, đột nhiên nước mắt rơi như mưa ngất đầu ụy khuất nói:

“Thục phi nương nương, thần thiếp dù chỉ là một tài nhân nhưng dù sao cũng là phi tần của hoàng thượng, nương nương mắng thần thiếp là miêu cầu, như vậy hoàng thượng và các vị nương nương khác sẽ là cái gì? Xin Thục phi nương nương tự trọng.”

Liễu Ngưng Tuyết nhú mảy.

“Võ tài nhân nói gì vậy? Bốn cung khi nào đã nói Võ tài nhân người là miêu cầu, ta chỉ nói đám miêu cầu súc sinh mà thôi, sao người có thể tự nhận mình là loại như thế?”

“Thục phi nương nương không cần dùng lời nói muốn chèn ép thần thiếp, người có lỗi tại đều nghe được Thục phi nương nương là muốn nói ai, nhưng ta

biết với thân phận của Thục phi, những người ở đây nhất định thay Thục phi nương nương che dấu, thần thiếp nói ra chỉ là vì không thể chịu được việc bị người nhục mạ.”

“Tốt... Tốt, hôm nay là ngày vui của bôn cung, ngươì lại dám đến đây gây sự? Rõ ràng không xem Thục phi ta vào mắt. Được! nếu đã như vậy bôn cung không cần khách sáo với ngươì.”

Liễu Ngưng Tuyết tức giận đập bàn một cái, lớn tiếng ra lệnh.

“Ngươi đâu, Võ tài nhân không phân tôn ti, cố tình gây sự, lại còn dám muốn châm ngòi ly gián bôn cung cùng Hiền phi tỷ tỷ, tội không thể tha, lập tức mang ra ngoài, quỳ gối ba canh giờ làm gương cho hậu cung.”

...

Trường Lạc Cung.

Lý An Nhiên theo thường lệ ngủ trưa nửa canh giờ, đến giờ thân thì bị Thanh Y đánh thức, đợi khi nàng tiến ra đại sảnh, Lý ma ma và Tiểu Nhất Từ liền tiến lên bẩm báo.

“Nương nương, lễ vật cùng với ban thưởng đều đã nhập vào danh sách và chuyển vào kho hết rồi.”

“Ừ!”

“Nương nương, nửa canh giờ trước Võ tài nhân có đến, nói là muốn được diện kiến chúc mừng nương nương, lão nô và Tiểu Nhất Từ đã tìm cách mời đi.”

“Võ tài nhân?!... A... Ta nhớ rồi, là nàng ta.”

Lý An Nhiên cười cười, cũng không mấy quan tâm, Thanh Y vừa xoa bóp vai cho nàng vừa cười nói:

“Gần hai năm không nghe đến Võ tài nhân, lúc này đột nhiên chạy đến chỗ chúng ta, sợ là không có ý tốt.”

“Còn có thể là gì chứ? Chắc là muốn dựa dẫm nương nương chúng ta.”

Xuân Thảo bĩu môi, ánh mắt tràn đầy khinh thường, Lý An Nhiên có chút ngạc nhiên nhìn Xuân Thảo.

“Ngươi không thích Võ tài nhân?”

“Nô tỳ từng nhìn thấy Võ tài nhân đánh mắng tiểu cung nữ của mình ở ngự hoa viên.”

Xuân Thảo vốn thẳng thắn, hầu hạ Lý An Nhiên cũng hơn hai năm, cũng không hề cố kỵ nhiều trước mặt nàng, Lý An Nhiên lắc đầu cười nói:

“Mấy lời này không nên nói lung tung, nếu để người khác nghe được, ta cũng không bảo vệ được ngươi, dù sao Võ tài nhân cũng là phi tần, thân phận chủ tử.”

Xuân Thảo xấu hổ cười cười.

“Nương nương, nô tỳ đương nhiên biết, chỉ là ở trước mặt nương nương cho nên mới dám nói thôi.”

Lý An Nhiên trừng mắt nhìn Xuân Thảo một cái.

“Ngươi đó, còn không nghiêm chỉnh bằng một nửa Đông Thảo, nếu sau này Thanh Y gả đi, ta thật sự là sợ ngươi làm ta phiền chết.”

“Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định cố gắng học hỏi Thanh Y tỷ tỷ, đợi khi Thanh Y tỷ tỷ gả đi, nô tỳ sẽ thay tỷ ấy hầu hạ nương nương thật tốt.”

Xuân Thảo giơ tay lên trời, son sắc thề thốt, chọc Lý An Nhiên buồn cười, trong lúc đó Thanh Y đỏ bừng cả mặt, trừng mắt liếc Xuân Thảo một cái.

“Ai cho ngươi thay thế ta, ta sẽ ở đây mãi mãi hầu hạ nương nương.”

Nhìn bộ dạng then quá thành giận của Thanh Y, ngay cả Tiểu Nhất Từ mà cũng không kèm được che miệng nén cười, Lý An Nhiên lại còn làm ra vẻ mặt thâm ý nhìn Thanh Y.

“Thật không? Ta chỉ sợ nếu thật sự giữ chặt ngươi không buông, tên Ngô Thiếu An kia sẽ hận chết ta.”

“Nương nương... Ta... Ta và Ngô tiểu thái y không có quan hệ gì hết.”

Thanh Y lúng túng không biết làm sao, Lý An Nhiên ngược lại còn vui sướng cười ra tiếng, sau đó còn nói:

“Qua năm bảo hấn đến gặp ta đi, ta muốn nghe xem hấn có thật sự không muốn có quan hệ gì với ngươi không?”

“Nương nương, ta...”

Thanh Y còn chưa nói hết câu, Tiểu Tam Tử đột nhiên từ bên người chạy vào, nhìn về mặt hưng phấn của hắn, Lý An Nhiên liền có thể đoán được tên này chắc chắn đã nghe được chuyện bất quá gì ở bên ngoài rồi.

“Không cần gấp, chờ đi rồi nói.”

Lý An Nhiên không để Tiểu Tam Tử lập tức nói ra, đợi hắn ổn định lại mới gấp giọng bẩm báo.

“Nương nương, Vĩnh Xuân Cung xảy ra chuyện.”

“Ồ!”

Lý An Nhiên hơi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Tiểu Tam Tử.

“Chuyện gì?”

“Võ tài nhân sau khi từ Trường Lạc Cung chúng ta chạy đến Vĩnh Xuân Cung, không biết đã nói cái gì, Thục phi nói Võ tài nhân cố tình châm ngòi ly gián Thục phi và nương nương, muốn phạt quý, hiện tại Võ tài nhân còn đang quỳ trước cửa Vĩnh Xuân Cung.”

Nghe Tiểu Tam Tử nói xong, Lý An Nhiên nhướn mày, ánh mắt lộ ra tia nghiền ngẫm, Lý ma ma suy nghĩ rồi lên tiếng.

“Nương nương, Võ tài nhân chỉ là một phi tần phân vị thấp, không lý nào lại có lá gan dám ly gián hai vị nương nương, lão nô cho rằng là Thục phi cố tình mang năng ta ra lập uy mà thôi.”

“Võ tài nhân kia cũng thật đáng thương, bao nhiêu người Thục Phi lại chọn nàng ta, chắc là có liên quan đến mấy năm trước nàng ta từng được Tô thái hậu nâng đỡ.”

Thanh Y lắc đầu thờ dãi, đột nhiên Lý An Nhiên cười nói:

“Đáng thương sao? Cũng không hẳn đâu.”

Lời nàng làm cho mấy người Thanh Y ngạc nhiên, Lý An Nhiên lấy lại vẻ mặt nhàn nhã như thường, từ khi mang thai, khí chất của nàng càng trở về giống với gần ba năm trước lúc mới nhập cung, có chút lạnh nhạt lười biếng. Nâng ly trà nóng lên uống một ngụm, Lý An Nhiên mới bình thân nói tiếp.

“Năm xưa lúc ta mới nhập cung, Võ tài nhân cũng từng được sủng ái, vì Tĩnh Huệ quý phi mà thất sủng, tuy nhiên không lâu sau đó lại leo lên được Thọ Khang Cung thái hậu, có lần nàng ta còn cố tình muốn thử ta, theo ta thấy, nàng ta tuyệt đối không phải là kẻ ngu ngốc. Thục phi vốn thất sủng lại đột nhiên được tấn phong, hơn lúc nào hết cần phải lập uy để chứng tỏ địa vị, Võ tài nhân biết hoàng thượng hạ lệnh không ai được đến làm phiền ta, nhưng nàng ta lại cố tình đến Trường Lạc Cung trước sau đó còn ngênh ngang đến Vĩnh Xuân Cung, rõ ràng nàng ta cố ý đưa mình đến cho Thục phi khai đao.”

“Ý nương nương là Võ tài nhân cố tình muốn bị Thục phi trừng phạt? Như vậy có lợi gì cho nàng ta chứ?”

Xuân Thảo nhíu mày khó hiểu, mấy người Lý ma ma lại rất nhanh hiểu được ý của Lý An Nhiên, Lý ma ma cười nói:

“Nương nương nói rất có lý, Võ tài nhân gần hai năm nay đột nhiên không có tiếng tăm gì, vốn với sự khôn khéo nàng ta không thể nào im lặng như vậy, nhất định là có người cố tình không muốn cho nàng ta nổi bật, cố tình đè ép nàng ta xuống, hiện tại Thục phi ra tay, tin tức muốn không chạy đến tai hoàng thượng cũng khó.”

Lý An Nhiên lắc đầu cười lạnh.

“Tuy nhiên mấy năm nay chiêu thức của nàng ta thật sự không thay đổi chút nào, cứ thích làm người bị hại, cầu sự thương xót.”

“Thục phi thật sự là không sáng suốt, cứ vậy đã vô tình tiếp tay cho Võ tài nhân.”

Xuân Thảo lộ ra vẻ mặt bất mãn, Lý An Nhiên hơi nhíu mày.

“Đã nói nguoi rồi, ăn nói cẩn thận vào, Thục phi là người nguoi có thể nói đến sao? Nếu lỡ quen miệng ra ngoài không cẩn thận lỡ lời, đến lúc đó chỉ có thể ăn khô, hơn nữa trước đây nguoi cũng không tùy tiện đến vậy, dù có là người mình không thích cũng không thể dễ dãi suy nghĩ dễ dàng như thế.”

Xuân Thảo thấy Lý An Nhiên nghiêm mặt, lập tức không dám tùy tiện nữa, cung kính nói:

“Nô tỳ biết sai, sau này nô tỳ nhất định sẽ cẩn thận lời nói.”

Thấy Xuân Thảo đã tỉnh ngộ, Lý An Nhiên mới gạt đầu xem như hài lòng, lúc này mới trở lại chuyện của Thục phi và Võ tài nhân.

“Tóm lại, bất kể Thục phi và Võ tài nhân như thế nào cũng chẳng liên quan đến ta, hơn nữa ta phải nhắc các nguoi, sau này phải quản nguoi dưới cẩn

thận, tuy cung nhân Trường Lạc Cung khiến ta rất yên tâm nhưng vẫn phải nhắc nhở một chút, ta vừa mới tấn phong Hiền phi, vị trí này có hơi đặc thù, trên có hoàng hậu quý phi, dưới có Thục phi, Đức phi và một đám phi tần bên dưới nữa, tất cả bọn họ đều đang nhìn chăm chăm vào chúng ta, nhất là Thục phi và Đức phi, hiện tại bọn họ sợ rằng đều có bất mãn không nhỏ với ta, ta đang dưỡng thai, không muốn nghe thấy bất kì thị phi gì có dính dáng đến Trường Lạc Cung, nhớ kỹ.”

Tất cả cung nhân có mặt trong điện nghe vậy lập tức cung kính tuân lệnh.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thuần Khánh Hiền phi

Lý An Nhiên ngồi trên ghế nhìn cung nhân cung kính quỳ bên dưới, sắc mặt nàng mới dần giãn ra, phát tay để bọn họ đi lo làm việc của mình, chỉ để lại Thanh Y ở bên cạnh.

Nàng mang thai liền trở nên lười biếng hơn trước, dù được tấn phong nhưng nàng vốn cũng không muốn quản nhiều chuyện nhưng chuyện của Thục phi và Võ tài nhân nhắc nhở nàng, tình hình hậu cung lúc này không cho phép nàng chủ quan.

Thục phi muốn lập uy, một phần nguyên nhân là vì không muốn tỏ ra thua kém nàng, Lý An Nhiên biết rõ, tuy nhiên theo đánh giá của Lý An Nhiên, Thục phi làm như vậy không phải là sáng suốt, hậu cung còn có Tô gia và Triệu gia sừng sững ngồi đó, một Thục phi như nàng ta có tư cách gì mà ra oai hành động như thế chẳng khác nào quay về hai đại quái vật kia mà khiêu khích, dù thế lực Liễu gia không nhỏ nhưng vẫn chưa đến mức thật sự có thể đối đầu với Tô Triệu hai nhà. Một khi hai thái hậu còn đó, phi tần như các nàng cần nhất là phải biết nhún nhường một chút, ẩn nhẫn tích lũy, giữ vững vị thế của mình trong khoảng giới hạn chịu đựng của thế lực Tô Triệu, nếu dám có ý đồ lấn đến trên đầu thái tử, chọc đến điểm mấu chốt, khiến người chán ghét, như vậy ngu ngốc thì khó mà sống được trong cung.

Mà điểm mấu chốt của Tô Triệu hai nhà là cái gì? Đơn giản, cái Tô gia và Triệu gia muốn nhất chính là quyền lực, là mặt mũi, bất kể ai dám có ý đồ đoạt mất quyền lực, cũng như dám khiêu chiến với bọn họ, Tô Triệu hai nhà nhất định sẽ diệt trừ kẻ đó đầu tiên.

Lý An Nhiên dù đã sớm trở thành cái gai trong mắt hoàng hậu và quý phi nhưng sự thật Tô thái hậu và Triệu thái hậu cực kỳ ít trực tiếp ra tay với nàng, nhiều nhất chỉ là Tô thái hậu trợ giúp cho hoàng hậu đối phó nàng một chút mà thôi, không thể nghi ngờ, chính cách làm người của nàng khiến cho hai thái hậu bất giác giảm đi sự chú ý đối với nàng, không làm cho bọn họ chán ghét đến mức muốn giết chết nàng ngay lập tức, dù sao nàng cũng rất yên phận, không đi gây sự với Tô gia và Triệu gia bọn họ, dù nàng được sủng ái nhưng trong mắt của hai thái hậu, sự sủng ái của hoàng đế là loại không đáng tin nhất, còn về long tự, bọn họ đều muốn là long tự có huyết mạch của gia tộc mình, dù sao hoàng tử cũng không phải chỉ có Tiêu Bình, Tiêu Lâm của Liễu Ngưng Tuyết và Liễu gia so với Tiêu Bình càng đáng lo hơn, bởi vì Liễu gia có tham vọng rất rõ ràng, Lý An Nhiên có Hứa gia bảo đảm nhưng quan hệ cũng không phải thật sự gần gũi, thậm chí có thể xem là lạnh nhạt, dù gần đây có cải thiện cũng không đến mức đáng lo như Liễu gia, vì dù sao Lý An Nhiên cũng không mang họ Hứa.

Có thể nói ba năm qua Lý An Nhiên là đã cực kỳ thành công trong việc làm người không có uy hiếp, thuận lợi gây dựng cái nhìn không tồi trong mắt mỗi nguy hiểm thật sự là hai thái hậu, nếu không sợ rằng nàng không thể thuận lợi lên làm Hiền phi như thế, không thể bỏ qua một vấn đề quan trọng là Triệu thái hậu không hề ra tay ngăn cản hoàng thượng tấn phong nàng, Tô thái hậu cũng chỉ tự mình gây khó dễ với hoàng thượng mà không nhờ đến thế lực Tô gia, nếu thật sự xem trọng Lý An Nhiên đến mức muốn diệt trừ bằng mọi giá, chỉ cần quần thần đứng ra phản đối, dù có hoàng thượng duy trì nhưng Lý An Nhiên cũng khó mà dễ dàng thành công ngồi lên ghế Hiền phi như thế, dù sao nàng cũng không như Liễu Ngưng Tuyết có Liễu gia tuyệt đối ủng hộ.

Lý An Nhiên đưa tay vuốt ve cái bụng đã lộ ra của mình, trong lòng thở dài cảm thán, nàng đã là Hiền phi, bắt đầu từ đây xung đột của nàng với Tô Triệu hai nhà là không dễ dàng tránh thoát như trước, tuy nhiên nàng vẫn giữ quan điểm, chỉ làm người ta kiên kỵ vẫn tốt hơn là làm người ta vừa kiên kỵ vừa chán ghét.

Nửa canh giờ sau, Lý An Nhiên đang đọc du ký trong tâm cung, Tiểu Thất Tử xuất hiện đứng lấp ló ngoài cửa nhìn vào trong, Thanh Y liền đi ra hỏi hán chuyện gì, đôi khi trở lại thì sắc mặt cực kỳ quái lạ, nhỏ giọng nói bên tai Lý An Nhiên.

“Nương nương, Vĩnh Xuân Cung lại xảy ra chuyện, Thục Phi và Đức phi nảy sinh tranh chấp, đã nháo đến chỗ hoàng hậu.”

“Ồ!”

Lý An Nhiên có chút giật mình nhìn Thanh Y.

“Có biết cụ thể như thế nào không?”

“Nghe nói Đức phi đến chúc mừng Thục phi, nhìn thấy Võ tài nhân liền nói giúp cho nàng ta, có lời nói nặng nề, Thục phi tức giận nói Đức phi ý thể ngồi ở phân vị Đức phi lâu năm, cố tình không xem trọng mình, ngay cả nàng trừng phạt một tài nhân cũng muốn quản, sau đó đột nhiên ôm tứ hoàng tử khóc

nháo đến chỗ hoàng hậu.”

Khóe môi Lý An Nhiên run lên, vẻ mặt đỡ khóc đỡ cười.

“Hậu cung này sao có nhiều người muốn làm người bị hại thế nhỉ? À... Đúng rồi, thông tin này chắc chắn chứ?”

“Thực phi và Đức phi xảy ra chuyện ngay trước cửa Vĩnh Xuân Cung, chuyện này nháo lớn, hiện tại cả hậu cung đều biết, thông tin cũng vì vậy mà truyền đến chúng ta.”

Lý An Nhiên thở dài một hơi.

“Mấy người này, gần đến cuối năm, một chút uy phong cần gì tranh giành thành như vậy chứ?”

Đức phi đã sớm cho người tặng lễ vật đến chỗ nàng, lại cố tình đợi khi Vĩnh Xuân Cung xảy ra chuyện mới chịu tự thân chạy đến chỗ Thực phi, hơn nữa còn là lúc Võ tài nhân mới bị phạt quỳ không bao lâu, rõ ràng muốn thể hiện mình rộng lượng hiền lành ra tay giúp đỡ kẻ yếu, vừa có thể phá rối ý định lập uy của Thực phi vừa biểu hiện mình tốt đẹp đối lập với Thực phi lạnh lùng tàn nhẫn. Nhưng Thực phi cũng không dễ chọc, tương kế tựu kế, gán cho Đức phi là người cũ nên không tôn trọng mình, muốn cho hoàng thượng thương xót nàng yếu nhược bị ức hiếp. Chuyện này Lý An Nhiên vừa nghe đã đoán được nội tình, hoàng thượng, hoàng hậu và cả Thái hậu làm sao có thể không nhìn ra, trò hề này thật sự là diễn cũng có chút lố bịch.

“Nương nương, chuyện này không liên quan gì đến Trường Lạc Cung của chúng ta, người cũng không cần bận tâm, tối nay hoàng thượng sẽ ngự giá đến Trường Lạc Cung, nương nương nên ăn mặc đẹp một chút.”

Lý An Nhiên tự nhiên nở nụ cười.

“Tại sao phải là chỗ chúng ta, hoàng thượng có thể đến chỗ Thực phi cũng nên, người xem Thực phi cố gắng biết là bao nhiêu a.”

Thanh Y nhìn ánh mắt sáng ngời tràn ngập ý cười nhưng miệng lại còn ra vẻ của Lý An Nhiên, nàng không không kèm được cười ra tiếng nói:

“Nương nương chắc chắn đoán biết hoàng thượng sẽ đến tìm người, không cần khiếm tốn nha.”

“Hừ! Người hiểu rõ quá nhỉ, có thể gả cho Ngô Thiếu An được rồi.”

“Nương nương.”

Thanh Y đỏ mặt, giận dỗi gọi một tiếng, Lý An Nhiên bật cười nói:

“Thôi được rồi, không đùa người, người nói đúng, Thực phi có thể làm nhiều như thế, ta sao có thể không vì hoàng thượng mà chuẩn bị nhiều một chút nha.”

.....

Buổi tối, hoàng thượng sau khi giải quyết chuyện phiền phức của Thực phi và Đức phi xong, mang tâm trạng vô cùng phiền chán chạy đến Trường Lạc Cung, vừa bước vào nhìn thấy Lý An Nhiên hần liên hơi giật mình một chút, chỉ thấy nàng một thân hồng y như hòa diễm, không phải là đồ thẩm trang nghiêm như hoàng hậu mà là một màu đỏ kiêu diễm nóng bỏng, nàng đứng trước sân phủ tuyết đặc biệt nổi bật dưới ánh đèn lồng, hoàng thượng vừa nhìn liền muốn trực tiếp ôm lấy thân ảnh như đóm lửa ấm áp làm say lòng người kia.

Lý An Nhiên thấy hoàng thượng hơi ngầy người một chút, trong lòng cảm thấy thực thỏa mãn, không uống công nàng tốn đến một canh giờ chuẩn bị cho thật xinh đẹp, nàng tươi cười yêu kiều tiến tới kéo tay hoàng thượng.

“Hoàng thượng, trời lạnh lắm, chúng ta mau vào trong.”

Hoàng thượng cuối đầu nhìn Lý An Nhiên, trở tay nắm lấy tay nàng, hơi nhú nhú mày.

“Nàng còn biết là trời lạnh sao? Nhìn xem tay lạnh thành như vậy rồi, nếu như bị bệnh thì phải làm sao?!”

Ánh mắt kinh diễm vừa rồi không thấy tăm hơi, hần một tay ôm nàng, cẩn thận không chạm vào cái bụng hơi nhô ra của nàng, vẻ mặt hần căn thẳng, gần như là vừa ôm vừa nâng nàng như đồ dễ vỡ đi nhanh vào phòng, sau khi để nàng ngồi trên tú đôn, hần mặt lạnh quay sang mấy người Lý ma ma.

“Đã dặn các người bao nhiêu lần rồi, thái y nói nương nương mang thai tâm tính thay đổi, không thể không chế hành vi, các người còn không biết khuyên ngăn, để nàng đứng bên ngoài đông lạnh thành như vậy, trăm giữ các người lại còn có tác dụng gì?”

Cung nhân Trường Lạc Cung lập tức sợ tái mặt, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội, Lý An Nhiên kinh ngạc nhìn mọi chuyện xảy ra, trong lòng thầm hô không xong, nàng nhất thời hưng trí, làm hại mấy người Lý ma ma rồi.

Vừa mới có tin truyền đến, chuyện Thực phi và Đức phi truyền đến tai thái hậu, thái hậu cũng muốn nhúng tay vào, hoàng thượng không còn cách nào là tự mình chạy đến giải quyết, bởi vì hần lo lắng thái hậu sẽ ra tay với Thực phi ảnh hưởng đến kế hoạch của hần, sau khi cố gắng chống đỡ Thực Phi xuất ra con lử nước mắt cùng một trận than thở kêu khổ của Đức phi, hần phạt cả hai đóng cửa tự giam nửa tháng, ngược lại, người bị thâm là Võ tài nhân, không những không được hoàng thượng nhớ đến thương xót mà còn bị phạt cấm túc ba tháng chép cung quy. Lý An Nhiên vì vậy cũng đoán được tâm

trạng hoàng thượng không mấy tốt, trông mắt đảo qua một vòng, đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt ướt át hồ lên một tiếng.

“Hoàng thượng.”

Hoàng thượng đang phát hỏa với mấy người Lý ma ma, đột nhiên nghe được một tiếng gọi ngọt ngào như mật, hần không kềm được quay đầu nhìn lại, lập tức bắt gặp bộ dạng yêu kiều mềm mại, yếu ớt ngây thơ như đứa nhỏ làm sai việc, chờ người khiển trách.

“Hoàng thượng đừng trách bọn họ, đều là lỗi của thần thiếp, hôm nay là ngày vui, thần thiếp cố tình ăn mặc đẹp một chút, rồi muốn nhanh chóng nhìn thấy hoàng thượng cho nên mới chạy ra ngoài, bọn họ có ngăn cản nhưng là do ta không chịu nghe, hoàng thượng đừng trách bọn họ được không?!”

Lý An Nhiên tiến đến kéo tay hoàng thượng, ánh mắt đáng thương cầu xin, khoe môi hoàng thượng run lên, trong lòng hần thầm chửi một tiếng, Lý An Nhiên rõ ràng biết từ khi nàng mang thai, mỗi lần nàng làm như vậy hần liền kiểm lòng không được. Cuối cùng hoàng thượng thở dài một hơi, liếc mắt lạnh nhìn mấy người Lý ma ma.

“Được rồi, niệm tình các người chăm sóc Hiền phi cũng xem như tận tâm, lần đầu phạm lỗi trừ bổng lộc ba tháng, không được có lần sau.”

Chúng cung nhân Trường Lạc Cung nghe vậy trong lòng thầm thở ra một hơi, riu rít tạ ơn, sau đó hoàng thượng buồn bực phát tay cho bọn họ lui ra chuẩn bị ngự thiện, còn hần thì quay đầu nhìn lại Lý An Nhiên.

“Còn nàng nữa, sau này không cho phép tùy hứng như vậy.”

Lý An Nhiên vừa thầm nghĩ tìm cách bù đắp ba tháng bổng lộc cho mấy người Lý ma ma vừa cười với hoàng thượng.

“Thần thiếp tuân lệnh.”

Lý An Nhiên tươi cười kéo hoàng thượng ngồi xuống ghế, sau đó cực kỳ hăng hái dâng trà rót nước.

“Hoàng thượng mệt rồi, nghỉ ngơi đi.”

Hoàng thượng nhìn dung nhan yêu kiều của nàng, lại liếc mắt nhìn đến cái bụng nàng một chút, ánh mắt dần dần dịu lại, đột nhiên kéo nàng vào lòng, cảm đặc trên đỉnh đầu nàng, thở dài một hơi nói:

“Từ hôm nay nàng đã là Hiền phi của trẫm.”

“Ừm!”

Lý An Nhiên nở nụ cười, chặt chẽ nép vào lòng hần, tiếp theo hai người đều không nói gì, hoàng thượng chỉ chậm rãi vuốt mái tóc nàng, lát sau mới nhẹ giọng nói tiếp.

“Lễ sắc phong của nàng sẽ tổ chức vào ba ngày sau, trẫm đã bố trí tất cả, nàng không cần lo lắng, vì nàng mang thai cho nên nghi thức cũng được giảm bớt, hai vị thái hậu cũng đã đồng ý miễn quý lễ cho nàng ở Thọ Khang Cung và Từ Ninh Cung, chỗ hoàng hậu trẫm cũng nói rồi, hoàng hậu sẽ trực tiếp nhận lễ ở Điện Thắng Quang, chỉ cần hoàn thành nghi lễ ở Điện Thắng Quang, sau đó trở về Trường Lạc Cung nhận lễ từ mệnh phụ, tông thất là được rồi.”

Lý An Nhiên không kềm được cảm thấy cực kỳ ngọt ngào, nghi lễ phong Hiền phi là một đại lễ, tứ phi sẽ được ghi tên vào hoàng tộc, do đó nghi lễ cực kỳ rườm rà, đầu tiên là chiếu chỉ sắc phong của hoàng thượng, sau đó là tông nhân phủ chủ trì trao kim sắc kim ấn, kể đến đi tế bái tổ tông ở Điện Thắng Quang, tiếp theo là đi hành lễ với hai vị thái hậu, rồi còn đi đến chỗ hoàng hậu dập đầu, đồng thời để cho chúng phi tản phân vị thấp hơn hành lễ với mình, cuối cùng trở về Trường Lạc Cung nhận mệnh phụ vương thất bái lễ.

Tuy nhiên vì nàng mang thai, hoàng thượng tận lực giảm những lễ tiết không cần thiết, mà nghi lễ chính vẫn phải hoàn thành, về mặt thể diện của nàng sẽ được bảo toàn.

Lý An Nhiên không biết phải nói gì để diễn tả sự cảm kích của mình, nàng chỉ có thể càng nhu thuận ôm lấy hoàng thượng mà thôi, có lẽ khi tình cảm đã đến một cảnh giới nào đó, lời cảm ơn sẽ biến thành dư thừa.

.....

Ngày hai mươi bảy tháng chạp năm Thiên Đức thứ chín, Lý thị tên chữ là An Nhiên được sắc phong Thuận Khánh Hiền phi tại Điện Thắng Quang, khi ấy nàng đang mang thai bốn tháng, Thiên Đức đế vô cùng yêu thương nên đã hạ lệnh cắt giảm tiêu lễ, chỉ giữ đại lễ. Đầu giờ thân, nghi lễ kết thúc, Thiên Đức đế tự mình hộ tống Thuận Khánh Hiền phi về Trường Lạc Cung, dưới sự chứng kiến của Thiên Đức đế, Thuận Khanh Hiền phi nhận lễ của mệnh phụ vương thất, chính thức ghi tên vào hoàng tộc Tiểu Thi, dù nghi lễ không hoàn chỉnh nhưng Thiên Đức đế đã dùng hành động của bản thân để giữ cho người thương trọn vẹn phong quang.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lại một đêm trừ tịch phong ba (1)

Rất nhanh đã đến ngày ba mươi tháng chạp, đột nhiên trong cung truyền ra tin tức, Hiền phi đi đường không cẩn thận bị ngã, thái y nói long thai không sao nhưng phải tịnh dưỡng mấy ngày, do đó, hoàng thượng đúng lý hợp tình hạ lệnh, trừ tịch yến đêm nay, Hiền phi không cần đến nữa.

Buổi tối, Lý An Nhiên nhìn Tiêu Bình được bọc cẩn thận đang bị Lý ma ma ôm trong tay, tiểu tử còn đang liên tục đòi nàng ôm, Lý An Nhiên lập tức hối hận trong lòng, biết vậy nàng không cần cùng hoàng thượng phối hợp, già không khỏe, hiện tại nhìn Tiêu Bình phải đến dự Trừ Tịch Yến một mình, nàng không kềm được lo lắng.

Mấy người Lý ma ma, Tiểu Nhất Tử đành lên tiếng an ủi nàng, thế sẽ dùng hết sức bảo vệ Tiêu Bình, Lý An Nhiên cũng biết, chỉ là một yến hội mà thôi, nàng làm như vậy là có chút quá đáng, tuy nhiên trong lòng chính là cứ bất giác lo lắng không ngừng.

Ngay lúc này, Lư công công lại phụng lệnh đến, thì ra hoàng thượng sớm đã có tính toán, ra lệnh cho Lư công công đến hộ tống Tiêu Bình đến yến hội, tránh cho Lý An Nhiên lo lắng, nhờ vậy mà Lý An Nhiên cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Nhìn cỗ kiệu mang theo Tiêu Bình đi xa, Lý An Nhiên đột nhiên cảm thấy bất an trong lòng.

Thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?!

.....

Đêm trừ tịch mỗi năm đều được tổ chức ở Điện Thái Hòa, quan viên triều đình cùng phi tần hậu cung, tông thất hoàng tộc mỗi năm vào ngày này gần như là sẽ đến đông đủ, năm nay trong cung xuất hiện hai vị nhất phẩm tư phi, mọi người đều quan tâm đến, nhưng khiến người ta thất vọng là Hiền phi đang được sủng ái còn mang long thai, đồng thời là dưỡng mẫu của tam hoàng tử lại không đến, những người muốn xem Lý An Nhiên sau khi ngồi lên vị trí Hiền phi sẽ thay đổi như thế nào đều thán tiếc.

Thông thường, vị trí ngồi của phi tần là phía trong cùng của đại điện, quần thần thì ngồi ở bên ngoài cách mấy tầng hộ vệ và cung nhân, nếu không có tình lớn tiếng, những gì phi tần nói không thể rơi vào tai quần thần bên dưới được, cho nên mỗi lần mở yến hội, trước lúc hoàng thượng và hai vị thái hậu đến, vị trí của chúng phi tần luôn chìm vào không khí đầu đá gay gắt.

“Thật đáng tiếc, ta cứ nghĩ hôm nay sẽ được gặp mặt Hiền phi muội muội, cũng đã hai tháng không nhìn thấy rồi.”

Đức phi làm ra vẻ tiếc nuối, mân mê ly trà trên tay, nghe nàng ta nói vậy, Triệu quý phi liền lên tiếng.

“Đức phi nói không đúng rồi, Hiền phi xếp trước Đức phi ngơoi, ngơoi phải gọi là Hiền phi tỷ tỷ mới đúng.”

Triệu quý phi ưu nhã lau chùi khóe môi không hề dính bẩn của mình, ánh mắt như cười như không khiêu khích Đức phi, nhìn thấy sắc mặt Đức phi biến đổi, Trương phi lập tức cười thêm vào.

“Quý phi nương nương nói phải, mới mấy ngày trước vì Đức phi nương nương không cẩn thận lời nói mới làm cho Thục phi hiểu lầm, dẫn đến hoàng thượng phạt đóng cửa xám hối, nếu hôm nay không phải trừ tịch, tứ phi không ai đến sẽ làm cho quần thần chê cười, hoàng thượng cũng không đặc xá cho hai vị nương nương được rồi cung của mình đâu.”

“Trương phi tỷ tỷ nói không sai, lần này Đức phi nương nương lại vô ý gọi sai, nếu lỡ Hiền phi nương nương nghe được, cũng hẳn cảm giống như Thục phi, như vậy hoàng thượng lại phải lao tâm thêm lần nữa sao?”

Lời này của Trương phi cùng Trương Thục Oanh không chỉ nhắm vào mình Đức phi, Thục phi cũng dính dáng vào, chuyện hai người bọn họ diễn trò ở trước mặt hoàng hậu và hoàng thượng chính là trò cười gần đây nhất của hậu cung.

Quả nhiên sắc mặt Thục phi trầm xuống, đưa mắt lạnh nhìn Trương phi.

“Chuyện của chúng ta không đến phiên Trương phi ngơoi xen vào.”

Vinh phi hôm nay cũng được đặc xá đến tham gia trừ tịch yến, nàng ta ôm cái bụng to bảy tháng của mình chăm chọc nhìn Thục phi.

“Thục phi tỷ tỷ lại hẳn cảm quá nữa rồi, ta thấy Trương phi nói mấy lời đó cũng đâu có chữ nào là không đúng sự thật, chẳng lẽ trở thành Thục phi rồi thì có quyền không cho chúng ta nói sự thật sao?”

Thục phi chuyển mắt nhìn Vinh phi, ánh mắt lạnh lẽo cực kỳ, ngoài mặt lại lộ ra nụ cười nói:

“Tuồng là ai, thì ra là người lần trước hãm hại Hiền phi không thành, nếu không vì lòng tự trọng, sợ rằng khó ngồi ở phi vị, Vinh phi, ta xem ngơoi nên bớt nói đi thì hơn.”

“Thực phi nương nói vậy là có ý gì? Chuyện lần đó đều là Lý An Nhã kia hãm hại ta, sao có thể nói là ta hãm hại Hiền phi không thành chứ? Thực phi nương nương địa vị cao quý, đáng ra cần phải cân nhắc lời nói của mình hơn mới đúng.”

Vinh phi cười lạnh, liên tục vuốt ve cái bụng của mình, khiến chúng phi tản xung quanh nhìn càng thêm gai mắt.

Thực phi bị Vinh phi vô lễ khiêu khích, trong lòng tức giận nhưng nàng biết mình không thể phát tác với Vinh phi, đơn giản bởi vì Vinh phi có thứ ở trong bụng kia, nàng ta chỉ cần giả vờ kêu đau một tiếng nàng sẽ lập tức bị kẻ khác nhắm vào, Thực phi chỉ đành làm như không nghe mấy lời kia của Vinh phi, ngược lại đáp trả một câu không liên quan.

“Ta biết mình trở thành Thực phi làm cho không ít người không phục, nhưng thật sự là không còn cách nào, không phải ai cũng có tư cách ngồi ở tứ phi vị.”

Mấy lời của Thực phi cực kỳ trực tiếp, sắc mặt của Trương phi và Vinh phi lập tức trầm xuống, bọn họ nhập cung sớm hơn Thực phi mấy năm, vậy mà cuối cùng vẫn ngồi ở phi vị không chút dịch chuyển, còn Thực phi này thì lại một bước lên trời chỉ vì có thể lực mẹ đẻ và tư hoàng tử bên mình.

Thấy Vinh phi sắp nhịn không được làm lớn chuyện, hoàng hậu từ đầu im lặng ngồi phía trên đột nhiên lên tiếng.

“Đủ rồi, hôm nay là từ tịch yến, quần thần đều đang nhìn vào, các người không thể nghiêm chỉnh một chút sao?! Thực Phi, người đã là tứ phi rồi, làm việc gì cũng nên rộng lượng một chút, đừng tự làm mất phẩm vị của mình, còn có Trương phi cùng Vinh phi, hai người các người chỉ mới là phi vị, chuyện của chính phẩm tứ phi các người có thể tùy tiện nói đến sao, nếu để bốn cung lại nghe đến các người gây chuyện thị phi, bốn cung nhất định nghiêm phạt.”

Hoàng hậu cố tình không nói đến Đức phi, người khác nhìn vào liền biết được nguyên nhân, dù lời nói của hoàng hậu có đường đường chính chính thế nào, trong lòng chúng phi vẫn không thể tin phục.

Tuy nhiên hoàng hậu cũng ngồi ở hậu vị nhiều năm, ở hậu cung gây chuyện không ít nhất nàng vẫn làm được một chuyện xứng chức hoàng hậu đó chính là nàng cực kỳ biết giữ vững đại cục, nhất là ở trước mặt người ngoài, lời nói của hoàng hậu làm cho mấy người Thực phi không thể nói được gì nữa, đứng trước mặt mũi hoàng tộc, bọn họ không dám làm bậy.

Tuy nhiên không phải ai cũng cố kị như bọn họ, Triệu quý phi đưa mắt nhìn hoàng hậu, ánh mắt chăm chọc nồng đậm.

“Chuyện là từ Đức phi mà ra, hoàng hậu lại một chữ cũng không nhắc đến, quả là công chính nghiêm minh, thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.”

Hoàng hậu làm sao có thể không nghe ra ý châm chọc của quý phi cơ chứ?! Làm ra vẻ không mấy quan tâm, hoàng hậu cao quý nâng ly trà trên tay lên uống một ngụm, sau đó mới nói:

“Tuy nói Hiền phi đứng đầu tứ phi, nhưng cung quy cũng đâu có quy định Đức phi phải gọi Hiền phi là tỷ tỷ.”

“Hoàng hậu nói vậy là không đúng rồi, tuy cung quy không có ghi chép Đức phi phải gọi Hiền phi, Thực phi là tỷ tỷ, nhưng xưa nay cách xưng hô của các đời tứ phi vị đều như vậy, nếu Đức phi làm trái, không những không tôn trọng Hiền phi mà còn phá vỡ phép tắc xưa nay của hậu cung.”

“Quý phi từ khi nào đã trở nên câu nệ như vậy rồi, tuy thông thường trong tứ phi quả thật có chuyện xưng hô như thế, nhưng không phải xưa nay không có ngoại lệ, Kha Huệ phi của Gia Khang Đế không phải cũng luôn gọi Mẫn Đức phi là tỷ tỷ đó sao? Hơn nữa Đức phi nhập cung nhiều năm, tuổi tác cũng lớn hơn Hiền phi không ít, xét về tư lịch, Đức phi gọi Hiền phi là muội muội cũng không tính sai, dựa theo sử sách đến xem xét, vấn đề xưng hô của tứ phi vị người ngoài không thể nào tự ý phán xét được, còn phải xem người trong cuộc cảm thấy thế nào.”

“Hiền phi hôm nay không đến, làm sao hoàng hậu biết Hiền phi không chấp nhất?”

“Hiền phi được ban phong hào Thuận Khánh, nếu một chút rộng lượng thuận lương này mà cũng không có, như vậy thật sự khiến bốn cung quá thất vọng.”

Mấy lời này của hoàng hậu dụng ý rõ ràng, dù Lý An Nhiên là Hiền phi nhưng nếu phải gọi Đức phi là tỷ tỷ, trong vô hình vị thế đứng đầu tứ phi của nàng đã bị hạ xuống, mấy người Quý phi cũng đoán ra mục đích của hoàng hậu, trong lòng có chút phức tạp, vừa muốn vị thế của Lý An Nhiên vị hạ thấp, vừa không muốn Đức phi và hoàng hậu được lợi.

Hoàng hậu nhìn sắc mặt mấy người Triệu quý phi, trong lòng thầm cười lạnh. Cuộc tranh phong vừa rồi đến lúc này cũng lắng xuống, chúng phi tản không ai nói nhiều nữa, yên phận ngồi ở vị trí của mình.

Rất nhanh hoàng thượng cũng như mọi năm tháp tùng hai vị thái hậu cùng nhau đến, hoàng thượng lên ngôi vừa tròn chín năm, phong thái đế vương uy nghiêm, trấn nhiếp quần thần, sau một màn cầu chúc cho hoàng thượng cùng Nam Tề, yến hội mới chính thức bắt đầu.

Hoàng thượng ngồi phía trên lâu lâu lại để ý nhìn đến vị trí các hoàng tử, ánh mắt của hắn lộ ra tia vui vẻ và ôn hòa.

Không chỉ hoàng thượng mà rất nhiều trọng thần triều đình đều chú ý đến bốn vị hoàng tử của Nam Tề, nhận thấy ngoại trừ tứ hoàng tử nhỏ yếu được bà vú ôm chặt trong lòng ra, ba vị hoàng tử còn lại quan hệ đều rất tốt, nhị hoàng tử sau khi chuyển đến hoàng tử sở cùng đại hoàng tử học tập đã không còn một chút cảm giác là “cái ảm sắc thuốc” như trước, có lời đồn quan hệ của nhị hoàng tử cùng đại hoàng tử rất tốt, nhưng khiến nhiều người bất ngờ chính là đại hoàng tử và nhị hoàng tử đều rất thích tam hoàng tử, để tam hoàng tử ngồi ở giữa, cả hai cùng nhau chơi đùa với đệ đệ trông vô cùng vui vẻ, ba gương mặt non nớt đều tràn ngập tươi cười, lâu lâu còn phát ra tiếng cười thanh thúy.

Hoàng hậu mỗi khi nhìn Tiêu Minh chơi đùa vui vẻ với Tiêu Diệp và Tiêu Bình, ngoài mặt thì cười nói với hoàng thượng bọn họ huynh đệ tình thâm, trong lòng lại cảm thấy bất an, Tiêu Minh chuyển đến hoàng tử sở dĩ đã mấy tháng, hoàng thượng quả đúng như từng nói rất quan tâm đến hắn, quản lý cực kỳ nghiêm, ngay cả là nàng muốn gặp hắn cũng rất phiền phức, hoàng thượng càng như vậy hoàng hậu càng vui mừng vì điều đó chứng tỏ hoàng thượng càng xem trọng Tiêu Minh, tuy nhiên hoàng hậu cũng cảm thấy càng lúc nàng càng bị tách ra khỏi nhi tử mình, đối với quan hệ của hắn với Tiêu Diệp, hoàng hậu càng không hài lòng, tuy có ý muốn lôi kéo Tiêu Diệp sau này làm trợ thủ cho Tiêu Minh nhưng phải là do Tiêu Minh làm chủ, nàng không thích dạng quan hệ huynh đệ thân thiết như vậy.

Triệu quý phi thấy nụ cười cùng ánh mắt của hoàng hậu nhìn đến Tiêu Minh, ánh mắt càng trầm xuống, Tiêu Minh trước giờ đều là một bộ yếu ớt nhiều bệnh, hiện tại có tiến triển tốt đẹp, đối với nàng và Triệu gia, không hề có chút gì tốt đẹp, nhất là với tình trạng bụng nàng vẫn không làm được việc như thể này. Càng nghĩ tâm trạng Triệu quý phi càng tệ, bất giác uống nhiều thêm vài chén.

Ngay lúc không khí đang vui vẻ đột nhiên một tiếng hét kinh sợ phá tan không khí, hoàng thượng đưa mắt nhìn xuống dưới, lập tức nhìn thấy một phi tần đột nhiên ói máu, tiếng hét vừa rồi là của một phi tần khác ngồi bên cạnh.

“Luu mỹ nhân.”

Thục phi kinh ngạc hô lên một tiếng, rõ ràng nàng biết phi tần kia, Luu mỹ nhân này không ai khác chính là Luu Bội Ngọc, người cùng nhóm với Lý An Nhiên và Trần Tú Linh năm đó trong điện tuyển.

Hoàng thượng nhíu nhíu mày, tuy nhiên thần sắc của hắn vẫn bình tĩnh như thường.

“Truyền thái y.”

Ngay khi hoàng thượng vừa nói xong câu này, kinh biến lại xảy ra, chỉ thấy hoàng hậu đang ngồi đó đột nhiên cũng ói máu, sắc mặt tái nhợt, một phi tần phân vị thấp gặp chuyện đã khiến người ta sợ hãi, hiện tại hoàng hậu đột nhiên ói máu chính là chuyện lớn kinh thiên động địa, hoàng thượng làm sao còn có thể giữ vẻ mặt bình thản nữa, hần lộ ra lo lắng, lớn tiếng hét lên.

“Người đâu, truyền thái y.”

“Ngọc Thiên.”

Tô thái hậu sắc mặt biến đổi, bất giác gọi thẳng tọc danh của hoàng hậu, Thái Hòa Điện lập tức rối loạn, Rất nhanh thái y được gọi đến, kết quả khiến người kinh ngạc chính là trong thức ăn của hoàng hậu và Luu Bội Ngọc có độc, hoàng thượng lập tức nổi trận lôi đình, ra lệnh thái y kiểm tra thức ăn của những người khác, kết quả ngoại trừ chén của hoàng hậu và Luu Bội Ngọc ra, nơi khác đều không có vấn đề gì, hoàng thượng tức giận tuyên bố lập tức điều tra chuyện này, không khí Thái Hòa Điện lâm vào tình trạng căng thẳng cực độ.

Hoàng thượng đột nhiên quay đầu nhìn Tiêu Bình không biết gì còn ngồi bên dưới, đang ngờ ngác nhìn Tiêu Minh chạy đi, hần không hiểu vì sao nhị hoàng huynh lại đột nhiên bỏ rơi hần chạy đi như thế. Hoàng thượng lập tức quay đầu phân phó Luu công công.

“Luu Toàn Phúc, người lập tức đưa tam hoàng tử về Trường Lạc Cung trước.”

Luu công công lập tức tuân lệnh, hộ tống Tiêu Bình trở lại Trường Lạc Cung, nhìn Tiêu Bình được Lý ma ma ôm rồi đi, hoàng thượng bắt đầu cụp mí mắt, bộ dạng của hần tuy vẫn bình tĩnh như thường nhưng ai cũng nhận ra hần đang tức giận.

Chuyện hôm nay quả thật phiền phức rồi.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Lại một đêm trừ tịch phong ba (2)

Tuyết đã ngừng rơi từ đêm hôm qua, đêm nay thời tiết đã tốt hơn một chút, Lý An Nhiên trong lòng không yên cho nên cũng không như bình thường ngủ sớm, theo suy đoán của nàng, vì nàng không đến, Tiêu Bình lại còn nhỏ nên hoàng thượng nhất định sẽ cho hần rời đi yến tiệc rất sớm, không quá một canh giờ Tiêu Bình sẽ được đưa trở về cho nên nàng quyết định chờ đợi.

Trong tầm thất được địa long sưởi ấm, không khí cực kỳ ôn hòa dễ chịu, Lý An Nhiên ngồi bên cửa sổ làm châm tuyền, Xuân Thảo, Hạ Thảo ở xung quanh hầu hạ, Thanh Y thì ngồi bên cạnh cùng nàng may vá, Lý An Nhiên không chỉ muốn may áo choàng cho hoàng thượng, nàng còn muốn tự tay chuẩn bị y phục cho đám nhỏ, nàng vốn lười biếng, may vá thêu thùa là một trong những công việc nhàn hạ yêu thích của nàng, tuy nhiên vì mang thai cho nên hoàng thượng thường không cho nàng làm nhiều, hôm nay trong lúc chờ đợi Tiêu Bình trở lại cảm thấy nhàm chán, nàng liền vẽ vài mẫu thêu rồi cùng Thanh Y may vài cái yếm cho đứa nhỏ trong bụng, tuy Lý An Nhiên muốn sinh nữ hài nhưng nàng cũng biết không thể cưỡng cầu do đó nàng chuẩn bị đến hai mẫu thêu, tiêu hồ cho nhi tử, hồ điệp cho nữ nhi, tránh cho việc không chuẩn bị kịp sẽ ủy khuất cho đứa nhỏ bảo bối của nàng.

Trong lúc nàng đang cùng mấy người Thanh Y cười cười nói nói, đột nhiên Tiểu Tam Tử sắc mặt tái nhợt hốt hải chạy vào.

“Nương nương, không xong rồi, tam hoàng tử xảy ra chuyện.”

Khung thêu trên tay Lý An Nhiên rơi xuống đất phát ra một tiếng động nhỏ nhưng trong bầu không khí đột nhiên ngưng trệ thì đặc biệt vang, chỉ trong một cái chớp mắt mà huyết sắc trên mặt của Lý An Nhiên đã bị rút hết, nàng theo bản năng đứng bật dậy, Thanh Y phản ứng cực nhanh, gần như là phản ứng cùng lúc với Lý An Nhiên, nhanh tay đỡ lấy nương nương của mình, không đợi Lý An Nhiên kịp mất bình tĩnh thêm nữa, nàng lập tức lên tiếng

“Nương nương bình tĩnh lại, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng.”

Lý An Nhiên xem Tiểu Bình như con ruột, nàng cũng yêu thương hân ngang bằng với đứa nhỏ trong bụng mình, dù biết mình kích động quá mức sẽ nguy hiểm đến đứa nhỏ đang mang, nhưng nỗi lo sợ Tiểu Bình có chuyện không hề nhỏ chút nào, dù nàng đã cố gắng nghe lời Thanh Y khắc chế bản thân nhưng vẫn không kiềm được cả người kích động đến phát run, hai mắt đỏ ngầu cả lên, gấp giọng hỏi:

“Bình Nhi xảy ra chuyện gì?”

“Nương nương, Lưu công công sai người báo tin, cổ kiệu của tam điện hạ bị cây phong trước cửa Phong Tùng Lâu ngã trúng, tam điện hạ lạnh ít dữ nhiều.”

“Không thể nào...”

Lý An Nhiên theo bản năng hét lên một tiếng, ngay lúc này điểm yếu của Lý An Nhiên lộ ra rõ ràng, đầu óc nàng có thể bình tĩnh vận chuyển trong bất kỳ trường hợp nào tuy nhiên chỉ chuyện liên quan đến đứa nhỏ là nàng liền mất đi khả năng phán đoán của bản thân, nhất là trong lúc đang mang thai sinh lý thay đổi dẫn đến tinh thần cũng trở nên đặc biệt yếu ớt lúc này.

Tuy nhiên Lý An Nhiên mất bình tĩnh nhưng Thanh Y bên cạnh lại không như vậy, nhìn Lý An Nhiên toàn thân run lên, thân thể lung lay muốn ngã, Thanh Y lo lắng vô cùng, đầu óc lúc này vận chuyển cực nhanh, Thanh Y lập tức hỏi Tiểu Tam Tử.

“Là ai đến báo với người? Đi cùng tam điện hạ còn có mấy người Lý ma ma, tam điện hạ sao có thể dễ dàng gặp chuyện như vậy? Hơn nữa Phong Tùng Lâu vốn không nằm trên con đường bọn họ phải đi, làm sao cổ kiệu của tam điện hạ có thể bị đại thụ ngã trúng?”

Mấy câu nói của Thanh Y kéo lại được một chút thần trí của Lý An Nhiên, nàng hít sâu mấy hơi, cố gắng đè nỗi lo đến muốn phát điên trong lòng mình xuống.

“Kê báo tin đâu?”

Tiểu Tam Tử lo sợ đến trán đổ đầy mồ hôi nói:

“Nô tài không cho hẳn đi, hiện đang đợi bên ngoài.”

Lý An Nhiên không nhiều lời nữa nhanh chân chạy ra ngoài, Thanh Y vừa gấp vừa sợ chạy vội theo đỡ nàng, khi ra đến đại sảnh, Lý An Nhiên liền nhìn thấy một tiểu thái giám lạ mặt, không đợi tiểu thái giám kia kịp nói gì nàng đã gấp giọng hỏi:

“Người nói, đã xảy ra chuyện gì? Tam hoàng tử đang ở đâu?”

Khi Lý An Nhiên nói ra lời này, nàng kích động đến cả ghế cũng không ngồi, siết chặt tay của Thanh Y đang đỡ mình, đến nỗi vô ý làm móng tay đâm vào tay của Thanh Y rớm máu, tuy nhiên Thanh Y cũng gấp đến không cảm thấy đau đớn.

Tiểu thái giám kia nhìn thấy ánh mắt của Lý An Nhiên, trên trán hần lấm tấm mồ hôi, vội vàng quỳ xuống nói:

“Nương nương, Tam hoàng tử... Tam hoàng tử sợ là...”

Tiểu thái giám kia ấp úng không nói hết câu, hần như vậy so với việc nói thẳng cho nàng biết Tiểu Bình xảy ra chuyện càng khiến Lý An Nhiên không thể chịu nổi, nàng đột nhiên cảm thấy toàn thân thoát lực ngã ngồi trên ghế, Thanh Y và Xuân Thảo khiếp sợ kinh hô.

“Nương nương...”

Ngay lúc nước mắt của Lý An Nhiên như nước tràn đê ào ào đổ ra, một tiếng hô kéo lại hy vọng của nàng.

“Nương nương, đừng tin hẳn.”

Chỉ thấy Tiểu Nhất Tử cùng với Tiểu Thanh Tử của Càn Đức điện nhanh chân chạy vào.

“Tham kiến Hiền phi nương nương.”

Tiểu Thanh Tử sau khi hành lễ, nhìn thần sắc Lý An Nhiên không xong, hần lập tức nói:

“Nương nương yên tâm, Tam điện hạ không có việc gì.”

Lý An Nhiên cảm thấy cảm xúc của mình giống như mới từ vực thẳm trở về, vừa vui mừng vừa sợ hãi.

“Bình Nhi đâu? Bình Nhi như thế nào rồi?”

“Nương nương xin bảo trọng thân thể, không cần lo lắng, tam điện hạ vẫn bình an vô sự, Lưu công công đang hộ tống điện hạ trở về, vì lo lắng kẻ gian thừa cơ ra tay hãm hại nương nương, Lưu công công lập tức sai nô tài và Tiểu Thanh Tử nhanh chân chạy về trước, không ngờ vẫn chậm một bước, may mắn nương nương vẫn chưa bị hại.”

Tiểu Nhất Tử cung kính bẩm báo, sau đó mắt lạnh quay đầu nhìn thái giám kia, ánh mắt lộ ra sắc bén khác hẳn thường ngày.

“Người đâu, bắt hắn lại.”

Thái giám kia sắc mặt không biết từ lúc nào đã biến thành màu xám kỳ quái, ánh mắt hắn lộ ra tia quyết tuyệt, không đợi người khác tới bắt mình, đột nhiên hắn cười thảm một tiếng.

“Hiền phi nương thật may mắn, trời không chịu lòng người a!”

Sau đó thái giám kia bắt đầu ỏi máu, mọi người có mặt trong sảnh lập tức biến sắc, Lý An Nhiên tròn mắt kinh ngạc, đột nhiên Thanh Y đưa tay che lại mắt nàng.

“Nương nương đừng nhìn.”

Lý An Nhiên giật mình, lúc này nàng liền nhận ra, tên tiểu thái giám kia đã uống thuốc độc tự tử.

Mắt bị che lại, Lý An Nhiên chỉ nghe thấy tiếng Tiểu Nhất Tử âm trầm phân phó đám Tiểu Tam Tử.

“Còn đứng đó nhìn cái gì, mau mang xuống, không thể để thứ dơ bẩn này làm bẩn mắt nương nương.”

Đợi khi Lý An Nhiên nhìn thấy trở lại xác của thái giám kia đã bị lôi xuống, Tiểu Nhất Tử lập tức tiến lên nói:

“Nương nương, người không có việc gì chứ? Hay là cho người truyền thái y?”

“Không cần, ta không sao, Tiểu Nhất Tử, Bình Nhi khi nào trở lại.”

“Nương nương yên tâm, lập tức sẽ về đến, vì đường chính bị chặn, đi đường vòng hơi mất thời gian, nô tài và Tiểu Thanh Tử có võ nghệ mới nhanh chân về trước.”

Mấy lời Tiểu Nhất Tử đã tiết lộ một ít nội tình nhưng Lý An Nhiên lúc này không muốn nghĩ đến, nàng chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy Tiêu Bình, nếu không tận mắt nhìn thấy hắn, nàng không thể nào yên tâm được.

Tiểu Nhất Tử nhìn Lý An Nhiên vẫn chưa thôi căng thẳng, hắn liền đưa mắt nhìn Thanh Y, Thanh Y lập tức hiểu ý, đưa tay âm thầm bắt mạch cho Lý An Nhiên, sau đó sắc mặt nàng giãn ra, thở phào một hơi, Tiểu Nhất Tử được nàng ra hiệu cũng yên tâm gạt đầu, Lý An Nhiên không có việc gì.

Nửa khắc sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân và tiếng khóc thét gọi Lý An Nhiên của Tiêu Bình, nước mắt của Lý An Nhiên đột nhiên lại trào ra, đến khi thân ảnh Tiêu Bình được Lý ma ma ôm xuất hiện trước cửa, Lý An Nhiên mới thật sự yên tâm, nàng vui mừng đến phát khóc chạy ra ôm lấy Tiêu Bình từ tay Lý ma ma.

“Nương...”

Tiêu Bình khóc đến mặt mũi đỏ bừng, nhìn thấy Lý An Nhiên hắn khóc càng dữ, ôm chặt lấy nàng khóc lớn, Lý An Nhiên bận rộn xem hắn từ trên xuống dưới, thấy hắn cả sợ tóc cũng không bị tổn hại liền vui mừng ôm lấy hắn, nàng cũng không kèm được mà khóc theo.

“Nương... Nương đi đâu... Bỏ ta một mình?! Ta sợ...”

“Nương sai rồi, nương sẽ không bao giờ bỏ Bình Nhi một mình nữa.”

Hai người cứ vậy mà khóc một hồi, Lưu công công nhìn tình cảnh này mà trong lòng thầm bất an, bởi vì hắn biết, hoàng thượng mà nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Đợi khi Lý An Nhiên bình tĩnh lại, bắt đầu dỗ Tiêu Bình, tiểu tử này vốn đã khóc đến mệt mỏi, rất nhanh đã ngủ, Lý An Nhiên cũng không quản những chuyện khác, mang hắn vào tắm thất cùng ngủ với mình nàng mới yên tâm.

Tiêu Bình bị kinh sợ, nàng cũng kinh sợ không kém, người đang mang thai lại còn chịu đã kích, tinh thần cực kỳ mệt mỏi, nàng hiện tại ngay cả hỏi xem đã có chuyện gì xảy ra cũng không muốn làm, cứ vậy cùng Tiêu Bình ngủ say, nàng biết những chuyện còn lại mấy người Thanh Y và Lưu công công sẽ giải quyết ổn thỏa, hơn nữa còn có một người mà nàng càng tin tưởng, đó là hoàng thượng.

Lý An Nhiên không biết hoàng thượng lúc hay tin vốn đã muốn đến nhưng hoàng hậu bị hại như vậy, hắn không thể dễ dàng rời đi, đợi khi tình hình của hoàng hậu ổn định lại, hắn mới có thể rời khỏi Linh Phụng cung.

....

Hậu cung chìm vào màn đêm tĩnh mịch, ở Trường Lạc Cung, ngoại trừ tâm cung đã tắt đèn yên tĩnh, những nơi khác đều là một bầu không khí căng thẳng cao độ, cung nhân Trường Lạc Cung không ai dám đi ngủ, tất cả đều túc trực ở vị trí của mình.

Lưu công công cũng không rời đi mà ở lại đại sảnh chờ đợi, đến canh ba, cuối cùng người mà ông đang chờ cũng xuất hiện. Hoàng thượng một thân hoàng bào lúc ở yến hội vẫn chưa thay ra, rõ ràng là giải quyết xong chuyện lộn xộn ở yến hội là liền chạy đến đây.

Nhìn sắc mặt bình tĩnh thái quá của hoàng thượng, Lưu công công càng thêm bất an trong lòng, thậm chí nuốt một ngụm nước bọt, hoàng thượng cũng không thêm ngồi xuống ghế, trầm giọng nói:

“Bắt đầu đi.”

Lưu công công nghe vậy lập tức hiểu được ý của hắn, đem tất cả mọi chuyện từ khi ông hộ tống Tiêu Bình trở về rồi quá trình xảy ra vẫn đề còn có chuyện xảy ra ở Trường Lạc Cung bẩm báo lại một lần. Hoàng thượng chấp tay sau lưng đứng quay đầu vào trong im lặng nghe, đợi khi Lưu công công nói xong, không khí động viên trầm trọng đến đáng sợ, Lưu công công hầu hạ hoàng thượng nhiều năm, lúc này ông liền có thể nhận ra, hoàng thượng đang thịnh nộ, tính cách hoàng thượng là như vậy, càng tức giận thì sẽ càng im lặng.

Ngay lúc này đột nhiên hoàng thượng quay đầu lại, chỉ thấy thần sắc hoàng thượng so với lúc mới đến cũng không mấy thay đổi, chỉ là ánh mắt lại càng âm trầm, lại càng lạnh lẽo.

“Ừm! Ngươi trở lại Càn Đức Điện trước, bắt đầu tiến hành điều tra, nhất định phải điều tra ra là kẻ nào đứng sau, nếu không điều tra được, ngươi cũng không cần làm thủ lĩnh ám vệ hậu cung nữa.”

Nghe mấy lời này, sắc mặt Lưu công công lập tức nghiêm túc khác thường, cung kính quỳ xuống.

“Nô tài tuân chỉ.”

Hoàng thượng không nói gì nữa, quay lưng sai bước đi đến tâm thất, đến nơi bước chân hắn lập tức tự động bước nhẹ hơn, không gây ra tiếng động, đi đến bên giường, nhìn Lý An Nhiên và Tiêu Bình ngủ say, ánh mắt đông lạnh của hoàng thượng mới dịu lại, hắn ngồi ở đầu giường, giơ tay giúp Lý An Nhiên và Tiêu Bình vén lại góc chăn, phát hiện Lý An Nhiên ngủ say nhưng vẫn còn nhũ chân mày, ánh mắt hoàng thượng không hề che dấu lộ ra thương tiếc, hoàng thượng thường che dấu cảm xúc của mình trước mặt Lý An Nhiên, nhưng ở những nơi ánh mắt nàng không thể thấy, hắn liền bắt giác lộ ra nhu tình của chính mình.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chân tướng mơ hồ

Sáng hôm sau, khi Lý An Nhiên tỉnh dậy thì đã không thấy bóng dáng hoàng thượng, tuy nhiên từ miệng Thanh Y nàng cũng biết tối qua hoàng thượng có đến, sau đó thì trực tiếp về Càn Đức Điện, trước khi đi còn dặn dò mấy người Thanh Y chú ý chăm sóc nàng và Tiêu Bình.

Tiêu Bình chỉ là một đứa nhỏ, đêm qua bị kinh hách ngủ một giấc hắn gần như quên sạch, tuy nhiên Tiêu Diệp lại cực kỳ lo lắng mà chạy đến, đêm qua xảy ra chuyện lớn, hắn bị người của hoàng thượng giữ chặt ở cung điện của mình, không cho ra ngoài, do đó hắn đành đợi đến sáng mới có thể chạy đến, sau khi thấy Tiêu Bình và Lý An Nhiên đều không có gì hắn mới yên tâm, Lý An Nhiên cùng hai đứa nhỏ dùng bữa sáng, sau đó liền cho Tiêu Diệp và Tiêu Bình đến Tây viện, nàng thì gọi Tiểu Nhất Tử và Lý ma ma đến chính điện, sau khi ngủ một giấc, tinh thần nàng đã tốt hơn rất nhiều, nàng đã có thể bắt tay vào truy cứu sự việc tối qua.

Tiểu Nhất Tử và Lý ma ma mỗi người một câu đem chuyện tối qua kể lại rõ ràng, kể cả chuyện xảy ra trên yến hội, Lý An Nhiên không thể ngờ trong một đêm lại xảy ra nhiều chuyện phức tạp như vậy, trên yến hội hoàng hậu và Lưu mỹ nhân bị hạ độc, tất cả mọi nghi ngờ đều chỉ về hướng quý phi, người đang cùng hoàng hậu quản lý hậu cung, đồng thời ngự thiện trong yến hội cũng là do quý phi phụ trách, để mọi chuyện được điều tra rõ ràng, hoàng thượng đã hạ lệnh giam lỏng quý phi ở Diên Hy Cung.

Hiện thời hoàng hậu và Lưu mỹ nhân đã may mắn vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất, đêm qua thái y viện thật sự sức đầu mẻ trán, bảo toàn được hoàng hậu thì bọn họ mới sống, hoàng hậu mà không xong bọn họ cũng chỉ có đường chết.

Nhất quốc chi mẫu, một khi xảy ra chuyện chính là vấn đề trọng đại ảnh hưởng đến cả quốc gia, do đó chuyện lần này hệ trọng vượt qua cả sự phán đoán của Lý An Nhiên.

Còn về Lưu Bội Ngọc, khiến người ta kinh sợ chính là sau khi nàng ta trúng độc mới phát hiện nàng ta đang mang long thai được hai tháng, còn nhớ hai tháng trước Tô thái hậu có truyền gọi hoàng thượng đến nhắc nhở phải ban ân đồng đều cho hậu cung, không nên chuyên sủng chỉ vài người, nhất là khi đó Lý An Nhiên đang mang thai, hoàng thượng vẫn chăm chỉ đến Trường Lạc Cung, ngoài ra cũng chỉ đến chỗ quý phi và hoàng hậu, Tô thái hậu cảm thấy như vậy quá lãng phí thời gian của hoàng thượng, đồng thời không muốn vinh sủng của Lý An Nhiên và Triệu quý phi vượt quá mức.

Hoàng thượng cũng không muốn Lý An Nhiên mang tiếng, do đó có truyền gọi vài phi tần phân vị thấp đến Càn Đức Điện thị tẩm vài đêm, ứng phó với thái hậu, trong đó có Lưu quý nhân, thật không ngờ nàng ta may mắn mang long thai. Cũng vì nàng ta mang long thai, hoàng thượng càng thêm xem trọng, hạ lệnh thái y viện dốc hết sức cứu chữa, cuối cùng cũng giữ được mạng nàng ta cùng long thai trong bụng, tuy nhiên theo lời thái y thì Lưu Bội Ngọc thân thể bị tổn hại, thời gian mang thai phải sinh hoạt ở trên giường, như vậy mới mong có thể giữ được thai nhi.

Lý An Nhiên cảm thấy, chuyện hoàng hậu và Lưu Bội Ngọc bị hại, cùng với chuyện Tiêu Bình bị hại có gì đó liên quan, sau khi Thái Hòa Điện gặp vấn đề, hoàng thượng hạ lệnh Lưu công công hộ tống Tiêu Bình trở về, trên đường đi phát hiện có người đổ nước trên đường làm cho một đoạn đường dài bị kết băng cực kỳ trơn trượt, nếu đi qua không cẩn thận sẽ bị ngã, nhất là Tiêu Bình còn ngồi kiệu, Lưu công công liền quyết định đi đường vòng, do đó mới chuyển hướng vòng qua Phong Tùng Lâu, không ngờ vừa đi qua đại thụ đã chết nhiều năm bên cạnh Phong Tùng Lâu đột nhiên ngã về phía cổ kiệu của Tiêu Bình, may mắn Tiêu Nhất Tử cùng với mấy người Lưu công công có tập qua võ nghệ, liền mình nhảy ra chống đỡ, kết quả thành công đỡ được đại thụ kia, một thái giám còn vì vậy mà bị gãy tay, nếu để cổ kiệu thật sự bị đại thụ trăm cân đè trúng, Tiêu Bình dù có Lý ma ma bảo vệ bên trong cũng khó mà thoát được.

Cẩn thận sắp xếp lại sự việc tối qua, rõ ràng là có người cố tình sắp đặt tất cả, người này chắc chắn cho rằng ở Thái Hòa Điện rối loạn, hoàng thượng sẽ giữ Lưu công công lại hỗ trợ, như vậy chuyện hãm hại Tiêu Bình là cực kỳ dễ dàng, sau đó cho người đến kích thích nàng, nếu tối qua Tiêu Bình thật sự có chuyện gì, nàng cho rằng bản thân mình thật sự sẽ không thể chống đỡ nổi, cái thai trong bụng cũng gặp nguy cơ cực lớn, mà để những chuyện này trở nên hợp lý thì hung thủ phía sau nhất định phải biết trước Thái Hòa Điện sẽ xảy ra vấn đề.

Trong chuyện này hung thủ sắp xếp vô cùng chuẩn sát, hoàng hậu gặp chuyện, sự chú ý của hoàng thượng cũng như người trong cung đều tập trung về Thái Hòa Điện, cực kỳ thích hợp ra tay với Tiêu Bình, tiếp theo là nhắm thẳng đến nàng.

Người này chỉ tính sai một điểm chính là sự cẩn thận của hoàng thượng cũng như sự quan tâm của hoàng thượng đối với hoàng tử, dù Thái Hòa Điện cần người hỗ trợ nhưng hoàng thượng vẫn để Lưu công công mang theo một nhóm nội thị Càn Đức Điện đích thân hộ tống Tiêu Bình, nhóm nội thị Càn Đức Điện còn lại thì hộ tống Tiêu Diệp trở về tẩm cung, những nội thị hầu cận hoàng thượng đều là một thân võ nghệ, có thể bảo vệ được hoàng tử an toàn.

Lý An Nhiên xâu chuỗi lại vấn đề, nhưng dù nghĩ thế nào, nàng vẫn cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhất là khi nghĩ đến kẻ tình nghi là Triệu quý phi, thân là người tham gia chuẩn bị trừ tịch yến, còn là người trực tiếp phụ trách thực thiện, không lý nào Triệu quý phi lại lộ liễu ra tay với hoàng hậu và Lưu quý nhân như thế.

Chuyện lần này thật sự phức tạp, tự bản thân của Lý An Nhiên cũng không đoán ra được chủ mưu thật sự là ai. Tuy nhiên nàng biết rõ, hung thủ là ai vốn không quan trọng, vấn đề nàng cần chú tâm lúc này là không để Trường Lạc Cung bị kéo vào vòng tình nghi, mưu hại hoàng hậu, tội này không ai có thể gánh chịu nổi, nàng không hề muốn làm kẻ chết thay cho người khác chút nào.

“Được rồi, chuyện điều tra hung thủ là ai đã có hoàng thượng lo liệu, chúng ta chỉ cần làm tròn trách nhiệm của bản thân, không gây thêm phiền não cho hoàng thượng là được rồi, cũng may đang là ngày đầu năm, chính vụ tạm thời hoàng thượng không cần phải lo lắng đến, có thể chuyên tâm điều tra vụ án này.”

“Tiêu Nhất Tử người chú ý nhiều một chút, thời gian tới cung nhân Trường Lạc Cung nếu không có phận sự thì không cần rời khỏi cung, tránh gây thêm nhiều thị phi, Lý ma ma cũng cho người kiểm tra Trường Lạc Cung một lần nữa đi, đừng để kẻ khác chui chỗ trống.”

“Chúng ta đã biết, nương nương cứ yên tâm”

“Đúng rồi, hôm nay là ngày đầu năm, ta đã sai Thanh Y chuẩn bị ban thưởng, Tiêu Nhất Tử, người gọi mọi người tập hợp ở hậu viện, Thanh Y sẽ thay ta đến đó phát thưởng, thưởng công cho mọi người đã cố gắng làm việc trong năm qua.”

Không khí đang căng thẳng vì mấy lời này của Lý An Nhiên mà dịu lại, mấy người Lý ma ma đều tươi cười đầy mặt, nương nương của bọn họ quản cung hơi nghiêm khắc một chút, tuy nhiên ban thưởng cũng theo đó vô cùng phong phú, ngày lễ tết đều không thiếu, ban thưởng cũng cực kỳ thâm hậu, so với những cung khác cao hơn rất nhiều, do đó chúng cung nhân Trường Lạc Cung càng thêm tận tâm, bởi vì bọn họ biết, trong hậu cung này không có nơi nào tốt hơn Trường Lạc Cung nữa.

.....

Chuyện hoàng hậu bị hạ độc khiến năm mới trong hậu cung không còn chút không khí mùa xuân nào, một vài cung điện thậm chí còn vô cùng khảm trương u ám.

Viên Hy Cung, bình thường nơi này là một trong những cung điện được hưởng phong quang chói lọi, cùng với Trường Lạc Cung là hai nơi được hoàng thượng ghé đến nhiều nhất, nhưng hôm nay lại cực kỳ âm u lạnh lẽo, hoàng hậu bị hại, quý phi bị tình nghi, bị giam lỏng trong tẩm cung của mình, cung nhân Viên Hy Cung bình thường ra ngoài đều mượn oai quý phi hoành hành ngang ngược, hôm nay ai nấy đều nơm nớp lo sợ, nếu điều tra ra được đúng là quý phi hãm hại hoàng hậu, cung nhân Viên Hy Cung nhất định sẽ bị liên lụy.

Triệu quý phi dù bị giam trong tẩm cung của mình, nhưng chuyện bên ngoài nàng đều biết được, nguyên nhân đơn giản bởi vì thế lực Triệu gia trong cung quá hùng hậu, dù bị giam lỏng vẫn có cách liên hệ với bên ngoài.

“Khốn kiếp, tiện nhân Tô Ngọc Thiên kia vậy mà thật không chết, nếu thế thì chắc chắn là ả ta, đúng... Không sai vào đâu được, nhất định là ả ta dùng khổ nhục kế hãm hại bốn cung, tiện thể hãm hại Lưu mỹ nhân kia, sau đó đổ hết nước bẩn cho bốn cung, đúng là dê tiện, tiện nhân!”

Triệu quý phi tức giận đập đổ bình hoa, sắc mặt nàng lạnh lẽo cực kỳ, hoa dung khuynh quốc khung thành lúc này trông vô cùng đáng sợ, Vi Hạ đứng một bên, lo lắng khuyên giải.

“Nuông nuông bớt giận, chuyện đến nước này người nhất định phải tỉnh táo, tìm cách lật lại trận thế.”

Triệu quý phi nghe vậy liền quay đầu hung tợn nhìn nàng ta.

“Không cần ngươi nói, bốn cung cũng tự biết.”

Nói xong Triệu quý phi rút từ trong tay áo ra một phong thư đưa cho Vi Hạ.

“Lập tức đến Từ Ninh Cung, trao thư này cho thái hậu, đi nhanh đi.”

Vi Hạ không dám chần chờ, lập tức rời đi, Triệu quý phi nhìn theo bóng lưng Vi Hạ, ánh mắt đồ ngấu lộ ra tia phẫn nộ cùng cực, miệng lại rít lên từng tiếng.

“Tô Ngọc Thiên, ngươi chờ đó.”

Trong lúc đó, ở Linh Phụng Cung, không khí cũng căng thẳng không kém, hoàng hậu vừa mới tỉnh lại không lâu, sức khỏe vô cùng suy yếu, Tín ma ma phải túc trực chăm sóc, đôi khi trong phòng chỉ còn thân tín của mình, hoàng hậu liền hỏi chuyện sau khi mình trúng độc hôn mê, khi nghe đến chuyện Lý An Nhiên và Tiêu Bình bị hại, hoàng hậu không khỏi bất ngờ, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, hoàng hậu đột nhiên đắc ý cười cười, tuy nhiên nụ cười kia xuất hiện trên khuôn mặt trắng bệch khiến người ta cảm thấy cực kỳ âm trầm.

“Triệu tiện nhân quả là đủ thâm độc, không những muốn ra tay với Lưu mỹ nhân sau đó đổ cho bốn cung, thậm chí còn muốn một mũi tên trúng bốn con nhạn, ra tay với cả Hiền phi và tam hoàng tử, nếu bốn cung không kịp thời phát hiện, sử dụng khổ nhục kế, thoát khỏi âm mưu của ả ta thì bốn cung không chỉ bị đổ tội hãm hại long tự của Lưu mỹ nhân mà rất có thể còn trở thành kẻ bị tình nghi là chủ mưu đứng sau hãm hại Hiền phi và tam hoàng tử... Cũng đúng thôi! nếu không thâm độc thì không phải là Triệu tiện nhân rồi.”

Suy nghĩ của hoàng hậu theo một hướng nào đó cũng xem như hợp tình hợp lý, Lưu mỹ nhân bị hãm hại, hoàng hậu cùng quý phi sẽ đồng thời là người bị tình nghi, đôi khi Lý An Nhiên và Tiêu Bình xảy ra chuyện, mối hiểm nguy của hoàng hậu sẽ lập tức càng nhiều hơn quý phi, bởi vì đơn giản là hoàng hậu có Tiêu Minh, nàng có động cơ ra tay với Tiêu Bình và cái thai trong bụng Lý An Nhiên rất rõ ràng.

Tuy nhiên nếu hoàng hậu biết được hiện thời quý phi cũng đang có suy nghĩ là người bị hại giống như mình, hoàng hậu nhất định sẽ càng thêm sợ hãi, bởi vì trong chuyện này, hung thủ thật sự ẩn mình quá sâu.

VntrinhKhai.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Hoàng thượng muốn tính nợ cũ

Mấy ngày đầu năm, đáng ra mọi người sẽ được hưởng một năm mới thoải mái nhưng vì chuyện trong đêm trừ tịch kia, hoàng hậu và Lưu mỹ nhân trúng độc, Tam hoàng tử và Hiền phi bị mưu hại, quý phi bị nghi ngờ là chủ mưu, trong cung chìm vào không khí khẩn trương, thường xuyên nhìn thấy Lưu công công mang người đi tra xét, chúng phi tần người nào người nấy thấp thỏm không yên, lo sợ bị tai bay họa gió.

Hoàng hậu và quý phi một người suy yếu nằm liệt giường, muốn hồi phục phải cần đến mấy tháng, một người bị giam lỏng không biết có qua khỏi trận sóng gió này hay không, hậu cung như rắn mất đầu, cung quyền không người đảm đương, chuyện lần này lại liên quan trực tiếp đến hai nhà Tô Triệu, hai vị thái hậu cực kỳ hiểu rõ tình hình, đều từ chối không muốn nhúng tay vào cung quyền lúc này, sợ bản thân lộ sơ hở bị đối thủ bắt được. Hoàng thượng không còn cách nào, đành giao cung quyền lại cho Hiền phi đang mang thai, Thực phi Đức phi hỗ trợ phân ưu.

Lý An Nhiên đối với cung quyền đột nhiên đưa đến không hề hứng thú, tuy nhiên hoàng thượng cũng nói nàng không cần để tâm quá nhiều, cứ việc giao hết cho Thực phi và Đức phi lo liệu. Quả thật, nàng chỉ cần tốn chút thời gian xem sổ sách, sau đó đứng phía sau nhìn Thực phi và Đức phi mụ mụ chuyện quản lý hậu cung mà âm thầm đấu đá lẫn nhau, chỉ cần chuyện không ảnh hưởng đến đại cục, nàng đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Sau chuyện của Hoàng hậu, chúng phi tần đều như chim sợ cành cong, không ai muốn trong giai đoạn này nhảy ra thu hút sự chú ý, do đó chuyện quản lý cung vụ của Lý An Nhiên không gặp nhiều trở ngại, hơn nữa hầu như đều do Thực phi và Đức phi giải quyết, chỉ thông báo với nàng một tiếng là được, đối với thái độ không tham cung quyền của Lý An Nhiên, hai người Thực phi và Đức phi vừa bất ngờ vừa cảm thấy dễ chịu một chút.

Đến cuối tháng giêng, chuyện điều tra vụ án trừ tịch yển vẫn không thấy hoàng thượng công bố kết quả, hậu cung dần ổn định lại.

Ngày ba mươi tháng giêng, một đêm không trăng tối đen, ngự thư phòng chìm trong sự im lặng đến nặng nề, hoàng thượng cầm một mật hàm trên tay, Lưu công công cùng một nam nhân chừng ba mươi tuổi cung kính đứng bên dưới, một lúc sau mới nghe hoàng thượng lạnh nhạt nói:

“Thông tin này chắc chắn chứ?”

Nam nhân kia lập tức cung kính nói:

“Bẩm hoàng thượng, là mật báo của ám vệ chúng ta cài ở Phong Khẩu Quan báo về, Lâm tướng quân dạo gần đây càng lúc càng mở rộng giao hảo với quan viên ba châu phía bắc, dụng ý rất rõ ràng.”

“Ừ!”

Hoàng thượng lại ừ một tiếng rồi đặt mật hàm qua một bên, sau đó nhìn đến nam nhân kia.

“Ngô Khanh, người đi đường xa cũng mệt nhọc rồi, về nghỉ ngơi đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng, vì thần cáo lui.”

Đợi khi nam tử kia lui ra, hoàng thượng mới ngã người tựa vào long tọa, nhắm mắt như đang nghỉ ngơi dưỡng thần, Lưu công công thấy vậy vừa định lui ra, đột nhiên nghe hoàng thượng lạnh nhạt hỏi:

“Lưu Toàn Phúc, người có còn nhớ quý phi theo trẫm bao nhiêu năm không?”

Lưu công công giật mình ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, chỉ thấy hoàng thượng vẫn đang nhắm mắt, cũng không có nhìn ông, Lưu công công không dám chậm trễ lập tức nói:

“Theo nô tài nhớ, hoàng thượng vừa trở về từ Đại Nguyên quý phi nương nương đã được tiên đế ban vào thái tử phủ, đến nay cũng gần mười năm rồi.”

“Mười năm rồi... Vậy hoàng hậu cũng giống như nàng đi, hoàng hậu thì may mắn sinh được Minh Nhi, còn nàng lại vẫn chưa được một lần ôm đứa nhỏ, trẫm tự hỏi khi quý phi được làm nương, nàng có thể tìm lại được một chút chân tâm lương thiện nào hay không?!”

Lưu công công biến sắc, vội vàng cúi đầu, không dám nói tiếng nào, hoàng thượng cũng im lặng một lúc, sau đó chỉ nghe hần cười khẽ nói:

“Cũng nên tính toán nợ cũ một chút rồi, xem như trẫm cũng đền bù thỏa đáng, tương lai như thế nào phải xem vào bọn họ thôi.”

Nói xong câu này, hoàng thượng đột nhiên mở mắt, nghiêm chỉnh nhìn Lưu công công.

“Lưu Toàn Phúc, thu thập sổ sách, tra cứu tội trạng tất cả phi tần các người điều tra được từ trước đến nay mang đến đây cho trẫm.”

.....

Rất nhanh lại qua một tháng, hoàng thượng bận rộn triều chính, chuyện điều tra vụ án trừ tịch yển vẫn âm thầm tiến hành, Lý An Nhiên mang thai đến tháng thứ sáu, bụng đã lộ rõ, tuy nhiên khiến Thực phi và Đức phi mỗi lần đến Trường Lạc Cung bàn bạc cùng trao đổi sổ sách đều thâm hận ở trong lòng chính là dù mang thai nhưng Lý An Nhiên không có phát tướng xấu đi, ngoại trừ bụng hơi lớn, nhìn nàng càng thêm đầy đặn, nhan sắc yêu kiều thêm mà thôi.

Một ngày này, Lý An Nhiên đang tiếp đãi Thực phi và Đức phi ở trong phòng thì đột nhiên Tiểu Tam Tử chạy vào báo.

“Bẩm nương nương, Vinh phi nương nương ở Thụy An Cung phát động muốn sinh.”

Lý An Nhiên nghe vậy cũng không có vẻ bất ngờ, Vinh phi đã mang thai chín tháng, sinh là chuyện bình thường, nàng sớm cùng Thực phi và Đức phi thương lượng qua, đã sớm chuẩn bị kỹ càng, đồng thời nàng còn thăm biểu lộ với hai người Thực Phi và Đức phi, tình hình hậu cung bất ổn, nếu Vinh phi sinh nở xảy ra chuyện, ba người bọn họ khó tránh trách nhiệm, không chừng còn có người nhân cơ hội đẩy chuyện của hoàng hậu sang cho bọn họ, như vậy ai cũng ăn không tiêu, Thực phi và Đức phi đương nhiên có thể hiểu được, do đó làm việc vô cùng dụng tâm, cũng không tồn tâm tư ám hại Vinh phi.

Ngay lúc này Tiểu Thanh Tử phụng lệnh chạy đến.

“Bẩm Hiền phi nương nương, hoàng thượng khẩu dụ, nương nương mang thai, không cần đến Thụy An Cung, mời Thực phi và Đức phi nương nương đến Thụy An Cung chủ trì.”

Thực phi và Đức phi nghe vậy liền đứng lên, Thực phi nhìn Lý An Nhiên, cười nói:

“Hiền phi tỷ tỷ, người đang mang thai, nên nghỉ ngơi nhiều một chút, chuyện Vinh Phi sinh sản cứ giao cho chúng ta.”

“Đúng đó, Hiền phi nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt.”

Đức phi cũng cười phụ họa. Dù trong lòng nghĩ thế nào, cùng ngồi ở tứ phi vị, bề ngoài bọn họ vẫn phải biểu hiện bộ mặt hữu hảo, Lý An Nhiên sớm đã quen bọn họ hư tình giả ý, ngoài miệng xưng tỷ gọi muội, trong lòng lại thầm thống hận, nàng cười cười gật đầu.

“Được, vậy phiền Thục phi và Đức phi rồi.”

“Chỉ là trách nhiệm thôi, có gì đâu mà phiền.”

Nói được mấy câu, hai người Thục phi và Đức phi mới rời đi, nhìn theo bóng lưng bọn họ, nàng thầm thở dài một hơi, cuối đầu vuốt ve cái bụng của mình, ánh mắt lộ ra ôn nhu cùng chờ mong, nàng nhẹ giọng nói:

“Chỉ còn hơn ba tháng nữa thôi.”

.....

Vinh phi sinh sản xem như thuận lợi, phát động từ buổi trưa, đến sáng hôm sau thì sinh, nàng sinh được một hoàng tử khỏe mạnh, trong cung lại xuất hiện thêm một vị ngũ hoàng tử.

Hoàng thượng bận rộn công vụ, nhưng vẫn dành thời gian đi xem ngũ hoàng tử, hoàng thượng là người lãnh tình, đối với phi tần hậu cung không mấy mặn mà, nhưng đối với các hoàng tử, hắn đều dành rất nhiều tình cảm, bất kể là hắn có ghét mẹ của đứa nhỏ đi nữa hắn vẫn quan tâm đến con của mình, bằng chứng chính là hắn thường xuyên quan tâm đến thân thể của tứ hoàng tử.

Thục phi làm tứ hoàng tử sinh ra đã mang bệnh, đó chính là nguyên nhân lớn nhất làm cho hoàng thượng chán ghét nàng, đối với hắn, thà rằng nàng đi hãm hại long tự của người khác, hắn còn có thể cố mà nín nhịn, nhưng lợi dụng luôn cả con ruột của mình để tranh sủng chính là điều hắn không thể chấp nhận được, do đó dù hắn cho nàng ngồi ở vị trí cao nhưng thái độ đối với nàng vẫn cực kỳ lạnh nhạt.

Còn nhớ hai tháng trước nàng cùng Lý An Nhiên đều được phong tứ phi nhưng lễ sắc phong của Lý An Nhiên chỉ chậm lại ba ngày, còn nàng thì đến giờ vẫn chưa được chính thức làm lễ sắc phong, lấy lý do là chính cung hoàng hậu đang bệnh nặng, trong cung không nên tổ chức nghi lễ long trọng, hoàng thượng rõ ràng là cố tình.

Sau khi đi thăm ngũ hoàng tử, hoàng thượng cũng không nhìn đến Vinh phi mà trực tiếp đến Từ Ninh Cung tìm Triệu thái hậu, bọn họ nói cái gì không ai biết, chỉ biết khi rời đi sắc mặt hoàng thượng không được tốt.

Sau đó trong cung âm thầm nổi lên tin đồn Triệu thái hậu đã ngăn cản cho nên hoàng thượng chậm trễ không ban thưởng cho Vinh phi, năm đó Thục phi sinh tứ hoàng tử, bởi vì tứ hoàng tử sinh ra thiếu tháng, rất yếu ớt cho nên hoàng thượng không vui, chuyện ban thưởng bị dời lại khá lâu sau đó. Nhưng lần này Vinh phi sinh được ngũ hoàng tử khỏe mạnh, hoàng thượng sau khi đến Từ Ninh Cung trở lại liền không có động tĩnh, chuyện này rõ ràng không bình thường, nếu không phải Triệu thái hậu nhúng tay vào thì còn có thể là vì ai?!

Ngày hôm sau, Lý An Nhiên đang may vá ở trong phòng thì Tiểu Nhất Tử đột nhiên tiến vào, sắc mặt ngưng trọng nói:

“Nương nương, hoàng thượng cho người lục soát Thụy An Cung và Vạn Quế Cung.”

“Cái gì?”

Lý An Nhiên giật mình nhìn Tiểu Nhất Tử, Lý ma ma nghĩ nghĩ rồi nói:

“Nương nương, chuyện này có khi nào là có liên quan đến vụ án trừ tịch yến đêm đó.”

Lý An Nhiên nhướn mày, Trưong phi thuộc thế lực Triệu gia, bị nghi ngờ cũng là phải, tuy nhiên Vinh phi sinh sản lại không được phong thưởng, hiện tại Thụy An Cung bị lục soát, nếu nói nàng có liên quan đến vụ hạ độc hoàng hậu và Lưu mỹ nhân, như vậy không phải là không có khả năng.

Nếu suy xét kỹ lại, việc Lưu mỹ nhân cũng bị trúng độc có chút vấn đề, nếu chủ mưu cố tình nhắm vào nàng ta là vì nàng ta đang mang thai vậy vì sao hung thủ không dùng kế nhất tiễn tam điều, xử lý luôn cả Vinh phi cũng đang có mặt ở đó, từ đó cho thấy, Vinh phi hoàn toàn có khả năng là chủ mưu đứng phía sau. Lý An Nhiên suy nghĩ một chút, đột nhiên nàng lại lắc đầu, tự mình phủ nhận.

“Trưong phi thì ta không chắc, nhưng ta cảm thấy Vinh phi không phải chủ mưu hạ độc đêm đó.”

Mấy người Lý ma ma không khỏi đưa mắt nhìn nàng, Lý An Nhiên nhíu mày nói:

“Nếu Vinh phi hại Lưu mỹ nhân là vì long tự trong bụng, vậy thì đáng gì đến hoàng hậu? Ta cho rằng Vinh phi này không có lá gan dám hạ độc luôn cả hoàng hậu đâu.”

“Nương nương nói cũng có lý, như vậy rốt cục ai mới là chủ mưu chứ?”

Thanh Y không kèm được hỏi một câu, Lý An Nhiên lắc lắc đầu, cả nàng cũng không đoán ra được, vụ án lần này thật sự phức tạp vô cùng, trong chân tướng còn có chân tướng khác.

Chuyện Thụy An Cung và Vạn Quế Cung bị lục soát, kết quả không bị công bố, chỉ là Vinh phi lại bị giam lỏng.

Hậu cung liên tục xảy ra chuyện, khiến lòng người vô cùng bất an, tuy nhiên sau đó lại không thấy có động tĩnh gì nữa, một sự bình lặng đến âm trầm, trong vô hình một cỗ áp lực nặng nề bao phủ mọi người, giống như thời gian này chính là thời gian yên bình trước cơn bão tố.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Trường Hậu Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.